C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-3-Boure_mecu-2.PDB

PDB Name: Martin G.R.R. - 3-Boure mecu 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.5.2006
Modification Date: 30.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MARTIN, George Raymond Richard

BOUŘE MEČŮ 2
Píseň ledu a ohně
Kniha třetí/část druhá

Velkolepá sága Píseň ledu a ohně pokračuje třetí částí!
Z pěti uchazečů o trůn je jeden mrtvý, další upadli v nemilost, a boj, v němž jsou bez skrupulí uzavírána nová spojenectví a rušena stará, zuří nemilosrdně dál.
Moc rodu Lannisterů hrozivě sílí, avšak Tyrion trpí stále většími ústrky od své intrikářské sestry, krutého otce i zkaženého sadistického synovce.
Robb Stark je nucen bránit mladé království proti zuřivosti Greyjoyů, kteří si chtějí Sever zabrat pro sebe.
Divocí vytáhli zpoza Zdi a spolu s nimi nabývají na síle Jiní. O celý kontinent dál se vydává na válečné tažení Daenerys a její draci nebezpečně rostou.
Každý podniká odhodlanou výpravu za své vítězství, a všichni dohromady halí svět do temné bouře mečů, která je však pouhou dětskou šarvátkou ve srovnání
s válkou mezi silami dobra a zla, jejíž hrozba se blíží

Chronologická poznámka
Píseň ledu a ohně je vyprávěna z hlediska postav, které jsou někdy stovky, ba dokonce tisíce mil daleko od sebe. Některé kapitoly popisují děj jediného dne, nebo dokonce hodiny, jiné pokrývají čtrnáct dní, měsíc, půl roku. Vyprávění s tak obšírnou strukturou nemůže striktně navazovat na sebe; někdy se odehrává mnoho důležitých věcí současně, byť tisíce lig od sebe.
Laskavý čtenář nechť si v případě svazku, který drží v ruce, uvědomí, že úvodní kapitoly Bouře mečů nenavazují na závěrečné kapitoly Střetu králů, spíše se s nimi překrývají. Zahajuji své vyprávění líčením některých z událostí, jež se odehrávaly na Pěsti Prvních lidí, v Řekotočí, Harrenově a na Trojzubci v době, kdy byla v Králově přístavišti bojována Bitva na Černovodém proudu, a krátce poté...
George R. R. Martin

DAENERYS

Dothračtí průzkumníci jí podrobně vylíčili celou situaci, ale Dany se chtěla o všem přesvědčit na vlastní oči. Ser Jorah Mormont jel po jejím boku, provázel ji březovým lesíkem a vzhůru do příkrého svahu pískovcového pahorku. „Už je to jen kousek," upozornil ji na hřebeni.
Dany přitáhla klisně uzdu a pohlédla do dáli, kde se napříč přes cestu roztahovala yunkajská armáda. Bělovous ji už dávno naučil, jak nejlépe odhadnout počet nepřátel. „Pět tisíc," prohlásila po chvíli.
„Také bych řekl," přitakal ser Jorah. „Ti na křídlech jsou žoldáci. Jízdní kopiníci a lukostřelci, vyzbrojení taktéž meči a sekerami pro boj zblízka. Na levém křídle Druzí synové, na pravém Bouřovrány. Obojí mají po pěti stech mužích. Vidíš jejich korouhve?" Yunkajská harpyje svírala v pařátech bič a železný obojek místo kusu řetězu. Žoldnéřům však plápolaly nad hlavami kromě praporců měst, jimž sloužili, také jejich vlastní korouhve: na pravé straně čtyři vrány mezi dvěma překříženými blesky, na levé zlomený meč. „Yunkajci tvoří střed," poukázala Dany. Jejich důstojníci byli na dálku navlas podobní astaporským - měli vysoké naleštěné přilbice a pláště pošité blyštivými měděnými destičkami.
„Ti, v jejichž čele stojí, to jsou otroci?"
„Většinou. Ovšem ani zdaleka se nemohou rovnat Neposkvrněným. Yunkai je známé tím, že v něm připravují postelové otroky, ne válečníky."
„Co myslíš? Jsme schopni porazit tuhle armádu?"

„Snadno," přikývl ser Jorah.
„Ovšem nikoli bez krveprolití." Hojnost krve vsákla do cihel Astaporu toho dne, kdy město padlo, třebaže jen málo jí patřilo Dany nebo jejím bojovníkům. „Mohli bychom tuhle bitvu vyhrát, avšak cena za dobytí města by byla příliš vysoká."
„Takové už je riziko, khaleesi. Astapor byl samolibý a zranitelný. Yunkai bylo předem varováno."
Dany chvíli přemýšlela. Otrokářská armáda vypadala ve srovnání s její vlastní malá, jenže žoldnéři byli na koních. Až příliš dlouho jezdila s Dothraky, aby měla zdravý respekt vůči tomu, co dokáže napáchat jízda v bitvě proti obyčejným pěšákům. Neposkvrnění by dokázali jejich útok odrazit, ale moji svobodní lidé budou povražděni. „Otrokáři rádi mluví," řekla. „Dej jim doručit vzkaz, že bych s nimi chtěla dnes večer hovořit ve svém altánu. A pozvi také kapitány žoldáckých spolků. Ovšem ne společně. Bouřovrány v pravé poledne, Druhé syny o dvě hodiny později."
„Jak si přeješ," řekl ser Jorah. „Jenže když nepřijdou -"
„Přijdou. Umírají zvědavostí spatřit moje draky a vyslechnout si, co jim mám co povědět, a ti chytří to jistě budou považovat za šanci odhadnout moji sílu." Otočila stříbrnou klisnu. „Budu je očekávat ve svém altánu."
Břidlicově šedá obloha a svěží vítr provázely Dany na cestě zpátky k její armádě. Hluboký příkop, který se měl táhnout kolem celého tábora, byl již z poloviny vykopaný a les byl plný Neposkvrněných osekávajících větve březových stromů a vyrábějících z nich kůly s ostrými hroty. Eunuchové nemohli spát v neopevněném táboře, či na tom alespoň trval Šedý červ. Byl tam s nimi a dohlížel na práci. Dany na chvíli zastavila, aby s ním prohodila pár slov. „Yunkai si opásalo bedra do bitvy."
„To je dobře, Tvoje Výsosti. Tito jedni lační po krvi."
Když nařídila Neposkvrněným, aby si mezi sebou vybrali své důstojníky, v převážné většině se shodli v tom, že nejvyšší hodnost by měl zastávat právě Šedý červ. Dany pověřila sera Joraha, aby ho vzdělal ve velitelském umění, a exilový rytíř se vyjádřil v tom smyslu, že doposud byl mladý eunuch tvrdý, ale příjemný, neúnavný; prý se rychle učí a je naprosto nepolevující v pozornosti vůči detailům.
„Moudří páni nám poslali vstříc armádu otroků."
„V Yunkai se otrok učí sedmi druhům vzdechů a šestnácti polohám rozkoše, Tvoje Výsosti. Neposkvrnění se učí, jak bojovat se třemi oštěpy najednou. Tvůj Šedý červ doufá, že ti to bude moci ukázat."
Jednou z prvních věcí, které Dany udělala po pádu Astaporu, bylo to, že zrušila zvyk dávat Neposkvrněným každý den jiná jména. Většina z těch, co se narodili jako svobodní, se vrátila ke svým rodným jménům - či alespoň ti, kteří si je stále pamatovali. Jiní sami sebe pojmenovali po hrdinech nebo bozích a někteří si dali jména zbraní, drahých kamenů, ba dokonce květin, což mělo za následek nemálo vojáků se jmény, která zněla Danyiným uším přinejmenším podivně. Šedý červ zůstal Šedým červem, když se ho otázala proč, odpověděl: „Je to moje šťastné jméno. To, se kterým se tento jeden narodil, bylo prokleté. Bylo to jméno, které měl, když ho vzali do otroctví. Ale Šedý červ je jméno, které si tento jeden vytáhl v den, kdy mu Dany za bouře zrozená darovala svobodu."
„Pokud dojde k bitvě, nechť Šedý červ prokáže nejenom svoji chrabrost, ale také moudrost," řekla mu Dany. „Ušetřte všechny otroky, kteří se otočí na útěk nebo odhodí zbraně. Čím méně jich zabijete, tím více se jich pak bude moci přidat k nám."
„Tento jeden na to bude pamatovat."
„Já vím, že bude. Dostav se v poledne do mého altánu. Chci tě tam mít s mými dalšími důstojníky, až budu jednat s žoldáckými kapitány." Dany pobídla stříbrnou a zamířila do tábora.
V táboře Neposkvrněných byly stany rozestavěny do pravidelných řad, s jejím vlastním vysokým zlatým altánem uprostřed. Za tímto táborem se rozkládal ještě jeden, pětkrát tak velký, neuspořádaný a chaotický, bez příkopů, bez stanů, bez mužů na stráži a bez řad koní. Ti, kteří měli koně nebo muly, spali vedle nich, protože se obávali, aby jim je někdo neukradl. Mezi hordami žen, dětí a starců se volně pohybovali kozy, ovce a napolo vyhladovělí psi. Dany zanechala Astapor v rukou rady bývalých otroků, jíž předsedali léčitel, učenec a kněz. Všechno to podle ní byli moudří muži a spravedliví. Přesto daly desítky tisíc bývalých otroků přednost tomu, že ji následovaly do Yunkai, místo aby zůstaly v Astaporu. Dala jsem jim město, ale většina jich byla příliš vystrašená, než aby si je vzali.
Tato nesourodá armáda svobodného lidu co do počtu o hodně převyšovala její vlastní, ale byla jí spíš na obtíž než ku prospěchu. Snad jen jeden ze stovky měl osla, velblouda nebo vola; většina z nich nesla zbraně ukořistěné z nějaké otrokářské zbrojnice, ale jen jeden z deseti byl v bojeschopném stavu a žádný z nich nebyl k boji vycvičený. Krajinu, kterou procházeli, vyjídali dočista, jako kobylky v sandálech. Přesto Dany nedokázala přimět sama sebe, aby je opustila, jak na ni naléhali ser Jorah a její pokrevní jezdci. Řekla jsem jim, že jsou svobodní. Nemohu jim říct, že nemají svobodu připojit se ke mně. Pohlédla na kouř stoupající z jejich varných ohňů a potlačila povzdech. Možná sice měla ty nejlepší pěšáky na světě, ale zároveň s nimi měla i ty nejhorší.
Arstan Bělovous stál venku před vchodem do jejího altánu, zatímco Silný Belwas seděl se zkříženýma nohama v trávě poblíž a lovil z mísy fíky. Povinnost střežit ji padla za pochodu na jejich bedra. Jhogo, Aggo a Rakharo byli nejenom jejími pokrevními jezdci, ale každý z nich byl také její ko, a právě teď je potřebovala spíš k tomu, aby veleli jejím Dothrakům, než aby byli jejími tělesnými strážci. Její khalasar byl nepočetný, něco málo přes třicet válečníků na koních, a většinou to byli chlapci bez copů a věkem ohnutí staří muži. Přesto byli jedinou jízdní silou, kterou měla, a Dany se neodvažovala vyjet do bitvy bez nich. Neposkvrnění sice možná byli těmi nejlepšími pěšáky na světě, jak tvrdil ser Jorah, jenže ona potřebovala také průzkumníky a zvědy.
„Yunkai dostane svou válku," řekla Dany Bělovousovi uvnitř altánu. Irri a Jhiqui pokryly podlahu koberci, zatímco Missandei zapálila tyčinku, aby provoněla prašný vzduch. Drogon a Rhaegal spali na hromadě polštářů, vzájemně ovinutí, ale Viserion se uhnízdil na okraji prázdné koupací kádě. „Missandei, jakým jazykem tihle Yunkajci hovoří, valyrijštinou?"

„Ano, Tvoje Výsosti," odpovědělo dítě. „Odlišným dialektem než v Astaporu, a přesto dostatečně podobným, abys mu porozuměla. Otrokáři zvou sami sebe Moudrými pány."
„Moudrými?" Dany se posadila se zkříženýma nohama na polštář a Viserion rozprostřel bílozlatá křídla a snesl se k ní. „Uvidíme, jak moudří budou," řekla a poškrábala draka na šupinaté hlavě vzadu za růžky.
Ser Jorah Mormont se vrátil o hodinu později, provázen třemi kapitány Bouřovran. Na naleštěných přilbách měli černá vraní pera a tvrdili, že jsou si všichni rovni co do hodnosti a autority. Dany si je prohlížela, zatímco Irri a Jhiqui nalévaly víno. Prendahl na Ghezn byl robustní Ghiskarec s širokým obličejem a tmavými vlasy mírně prokvetlými šedí; Salloru Holohlavému se přes bledou qartheenskou líci táhla dlouhá zaoblená jizva a Daario Naharis hýřil barvami dokonce i na Tyrošana. Vous měl rozčesaný do tří hrotů a obarvený namodro, do stejného odstínu, jaký měly jeho oči a vlnité vlasy, které mu spadaly na límec; zpod límce a rukávů se mu vylévala pěna myrské krajky v barvě másla, kabátec měl pošitý mosaznými medailony ve tvaru narcisů a vzhůru po kožených škorních sahajících až na stehna mu šplhaly bohaté zlaté ornamenty. Za opaskem z pozlacených prstenců měl zastrčené rukavice z jemné žluté usně a nehty na rukou měl nalakovány modře.
Byl to však Prendahl na Ghezn, kdo za žoldnéře nakonec hovořil. „Učinila bys dobře, kdybys tu svou chátru odvedla jinam," spustil. „Astaporu ses zmocnila zradou, ale Yunkai tak snadno nepadne."
„Pět stovek vašich Bouřovran proti deseti tisícům mých Neposkvrněných," řekla Dany. „Jsem ještě mladá dívka a nerozumím způsobům válčení, avšak tento poměr sil mi připadá prapodivný."
„Bouřovrány nestojí v poli samy," namítl Prendahl.
„Bouřovrány vůbec nestojí. Letí, a to při prvním náznaku hromu. Možná byste měli uletět už teď. Slyšela jsem, že žoldnéři jsou notoricky známí svou neloajálností. Jaké dobro vám to prokáže, když sami zůstanete věrní, zatímco Druzí synové přeběhnou na mou stranu?"
„To se nikdy nestane," trval na svém Prendahl, nepřesvědčen. „A i kdyby k tomu došlo, nic se nezmění. Druzí synové nejsou sami o sobě ničím. My bojujeme po boku statečných mužů z Yunkai."
„Bojujete vedle postelových otroků vyzbrojených oštěpy." Když otočila hlavu, dva zvonečky v jejím copu tiše zacinkaly. „Jakmile dojde k bitvě, už nebudeš moci žádat o milost. Avšak připoj se ke mně ihned a budeš si moci ponechat zlato, které ti zaplatilo Yunkai, a kromě toho si ještě zabrat podíl z kořisti, s tím, že mnohem větší odměna by tě očekávala později, až usednu na trůn ve svém království. Bojuj za Moudré pány a tvou odměnou bude smrt. Myslíš si snad, že Yunkajci otevřou brány svého města, až vás budou moji Neposkvrnění vraždit pod jejich hradbami?"
„Ženo, hýkáš jako osel a tvoje řeči jsou planými žvásty."
„Ženo?" Zasmála se. „Mělo to od tebe být míněno jako urážka? Vyťala bych ti políček, kdybych tě ovšem považovala za muže." Dany se střetla s jeho pohledem. „Jsem Daenerys za bouře zrozená z rodu Targaryenů, Nespálená, Matka draků, khaleesi pro Drogovy jezdce a královna Sedmi království Západozemí."
„Jediné, čím jsi," opáčil Prendahl na Ghezn, „je koňácká děvka. Až tě porazíme, spářím tě se svým hřebcem."
Silný Belwas tasil při jeho slovech svůj arakh. „Silný Belwas hodí jeho ošklivý jazyk k nohám své malé královny."
„Ne, Belwasi. Zaručila jsem se, že se těm mužům nic nestane." Usmála se. „Povězte mi jedno - jsou Bouřovrány otroci, nebo svobodní lidé?"
„Jsme bratrstvo svobodných mužů," prohlásil Sallor.
„Dobrá." Dany vstala. „Vraťte se ke svým bratřím a povězte jim, co jsem vám řekla. Možná že někteří z nich lační spíš po zlatě a slávě než po smrti. Vaši odpověď budu chtít znát zítra."
Kapitáni Bouřovran vstali jako jeden muž. „Naše odpověď je ne," řekl Prendahl na Ghenz. Jeho druhové ho následovali ze stanu..., ale Daario Naharis se na odchodu ohlédl a pokývl jí hlavou v zdvořilém pozdravu.
O dvě hodiny později se dostavil velitel Druhých synů, a přišel sám. Ukázalo se, že je to vysoký Braavosan se světle zelenýma očima a rozježeným rudozlatým vousem, který mu splývval až téměř k pasu. Jmenoval se Mero, ale říkal si Titánův bastard.
Mero jedním lokem vyprázdnil svůj vinný pohár, otřel si ústa hřbetem ruky a pohlédl na Dany. „Mám takový dojem, že jsem v jednom domě rozkoše u nás doma ošoustal tvoje dvojče. Nebo jsi to byla ty?"
„Myslím, že ne. Nepochybuji o tom, že muže takové velkoleposti bych si pamatovala."
„Přesně tak. Není na světě ženy, která by kdy zapomněla na Titánova bastarda." Braavosan natáhl ruku s prázdnou číší směrem k Jhiqui. „Co bys řekla tomu, kdyby sis sundala šaty a šla se mi posadit na klín? Když mě uspokojíš, možná přejdu s Druhými syny na tvoji stranu."
„Když přejdeš se svými Druhými syny na moji stranu, možná tě nedám vykleštit."
Velký muž se dal do smíchu. „Děvčátko, jistá žena se jednou pokoušela vykleštit mě zuby. Ona je teď bez zubů, zato můj meč je dlouhý a silný jako vždycky. Mám ho vyndat a ukázat ti ho?"
„Není třeba. Až ti ho moji eunuchové uříznou, budu si ho moci prohlížet, jak dlouho budu chtít." Dany se napila vína. „Pravda je taková, že jsem ještě mladá dívka, neznalá způsobů válčení. Vysvětli mi prosím, jak máš v úmyslu porazit deset tisíc Neposkvrněných se svými pěti stovkami mužů. Přestože jsem nezkušená, tyto počty mi připadají nanejvýš podivné."
„Druzí synové už čelili větší přesile a vyhráli."
„Druzí synové už čelili větší přesile a dali se na útěk. V Qohoru, kde si svoje pozice ubránily tři tisíce Neposkvrněných. Nebo to snad popíráš?"
„To bylo před mnoha a ještě více lety, předtím než Druhé syny vedl Titánův bastard."
„Takže to z tebe čerpají svou odvahu?" Dany se otočila k seru Jorahovi. „Jakmile začne bitva, zabte ho jako prvního."
Exilový rytíř se usmál. „S radostí, Tvoje Výsosti."
Dany se obrátila zpátky k Měroví. „Také byste se samozřejmě mohli dát znovu na útěk. My vám bránit nebudeme.

Poberte svoje yunkajské zlato a běžte.“
„Kdybys někdy viděla Titána z Braavosu, ty jedno bláznivé děvče, věděla bys, že nemá ocas, který by stáhl mezi nohy a utíkal.“
„Pak tedy zůstaň a bojuj za mne.”
„Stálo by za to bojovat za tebe, to je pravda,“ řekl Braavosan, „a já bych tě rád nechal políbit svůj meč, kdybych mohl. Jenže jsem vzal yunkajský peníz a zavázal se svatým slovem.“
„Peníze lze vrátit,“ namítla. „Já ti zaplatím stejně dobře a ještě víc. Je mnoho dalších měst, která chci dobýt, a půl světa odsud na mne čeká celé království. Služ mi věrně, a Druzí synové už nikdy nebudou muset hledat nikoho, kdo by si je najal.“
Braavosan se zatahal za hustý rezavý vous. „Stejně tolik a ještě víc, a kromě toho možná polibek? Nebo víc než pouhý polibek? Pro muže tak velkolepého, jako jsem já?“
„Možná.“
„Myslím, že chuť tvého jazyka se mi bude líbit.“
Dany vycítila hněv čišící ze sera Joraha. Mému černému medvědovi se tyhle řeči o líbání nelíbí. „Přemýšlej o tom, co jsem ti dnes řekla. Mohl bys mi zítra doručit svou odpověď?“
„Mohl.“ Titánův bastard se zasmál. „A mohl bych dostat džbán toho dobrého vína, který bych odnesl svým kapitánům?“
„Můžeš ho mít celý sud. Je z vinných sklepů Dobrých mistrů z Astaporu a já ho mám plné povozy.“
„Pak mi tedy dej jeden vůz. Jako závdavek dobré odměny, která nás u tebe čeká.“
„Máš velkou žízeň.“
„Já jsem celý velký. Také mám mnoho bratrů. Titánův bastard nikdy nepije sám, khaleesi.”
„Dostaneš celý povoz, když mi slíbíš, že ho vypiješ na moje zdraví.“
„Slibuju!“ zaburácel. „A slibuju a slibuju. Třikrát ti připijeme na zdraví a zítra ráno při slunce východu ti doručíme svou odpověď.“
Když ale Mero odešel, Arstan Bělovous řekl: „Tenhleten má špatnou pověst, dokonce i v Západozemí. Nenech se zmýlit jeho chováním, Tvoje Výsosti. Dnes v noci ti třikrát připije na zdraví a zítra tě s radostí znásilní.“
„Tentokrát má starý muž výjimečně pravdu,“ přitakal ser Jorah. „Druzí synové jsou starý spolek, a rozhodně jim nechybí odvaha, ale pod Merovým velením se z nich stala téměř stejně zlá chátra, jako jsou Chrabří kumpáni. Ten muž představuje nebezpečí pro svoje druhy, stejně jako pro svoje nepřátele. Proto jsi ho taky nalezla zde v poli. Žádné ze Svobodných měst by si ho už nikdy nenajalo.“
„Mně nejde o jeho pověst, ale o pět stovek jeho vojáků. Co Bouřovrány, myslíš, že je zde nějaká naděje?“
„Ne,“ odpověděl ser Jorah bez okolků. „Ten Prendahl je krví Ghiskarec. Pravděpodobně měl v Astaporu nějaké příbuzné.“
„Škoda. Nu, možná ale přece jen nebudeme muset bojovat. Počkejme a vyslechněme si, co nám řeknou Yunkajci.“
Vyslanci z Yunkai se dostavili, když slunce začalo zapadat; padesát mužů na nádherných vraných koních a jeden na velkém bílém velbloudu. Přilbice měli dvakrát tak vysoké jako hlavy, aby se jim nepomačkaly bizarní spirály, věže a jiné tvary, do kterých měli vyčesané naolejované vlasy pod nimi. Lněné sukénky a tuniky měli nabarvené do odstínu hutné žluti a jejich pláště byly pošité měděnými destičkami.
Muž na bílém velbloudu se jmenoval Grazdan mo Eraz. Byl štíhlý a pevně stavěný, měl zářivě bílý úsměv, stejný, jakým se holedbal Kraznys, než mu Drogon sežehl tvář dočerna. Vlasy měl vyčesané do tvaru rohu jednorožce, který mu vyrůstal z čela a jeho tokar byl olemovaný zlatou myrskou krajkou. „Prastaré a vznešené je Yunkai, královna měst,“ řekl, když ho Dany přivítala ve svém altánu. „Naše hradby jsou mocné, naše šlechta hrdá a ohnivá, náš lid beze strachu. V žilách nám proudí krev prastarého Ghisu, jehož impérium bylo staré, když Valyrie byla ještě vřeštícím nemluvnětem. Moudře činíš, když se chceš posadit a pohovořit si, khaleesi. Zjistíš, že naše město se nedobývá snadno.“
„To je dobře. Moji Neposkvrnění uvítají trochu toho válčení.“ Pohlédla na Šedého červa, který přikývl na souhlas.
Grazdan netečně pokrčil rameny. „Pokud je to krev, po čem prahneš, pak ať teče. Bylo mi řečeno, že jsi svým eunuchům darovala svobodu. Svoboda znamená pro Neposkvrněné asi tolik jako klobouk pro tresku.“ Usmál se na Šedého červa, ale eunuch jako by byl vytesaný z kamene. „Ti, co přežijí, budou znovu zotročeni a využiti k tomu, aby opětovně uchvátili Astapor z rukou lůzy. A nepochybuj o tom, že bychom mohli učinit otrokyni i z tebe. V Lysu a Tyroši jsou domy rozkoše, kde budou muži platit tučné sumy, aby se mohli vyspat s poslední Targaryenkou.”
„Ráda slyším, že víš, kdo jsem,“ řekla Dany mírným hlasem.
„Honosím se znalostí hloupého divošského západu.“ Grazdan rozpřáhl ruce ve smířlivém gestu. „Avšak pročpak bychom spolu měli rozmlouvat tak nevlídně? Je sice pravda, že ses v Astaporu dopustila masakru, ale my v Yunkai umíme odpouštět. Tvoje věc se nás netýká, Tvoje Výsosti. Proč bys mrhala svou armádou pod našimi mocnými hradbami, když budeš potřebovat každého muže, co máš, aby sis pro sebe mohla opětovně zabrat trůn svého otce v dalekém Západozemí? Yunkai ti v tomto snažení přeje jen dobré. A abychom prokázali pravdivost našich úmyslů, přinesl jsem ti dar.“ Zatleskal a dva z mužů jeho doprovodu popošli kupředu, v rukou těžkou cedrovou truhlici opásanou obručemi z bronzu a zlata. Postavili ji Dany k nohám. „Padesát tisíc zlatých marek,“ řekl Grazdan uhlazeně. „Jsou tvoje na znamení přátelství Moudrých pánů z Yunkai. Zlato nabízené svobodně je zajisté lepší než plundr koupený krví, nemyslíš? A tak ti říkám, Daenerys Targaryen, vezmi si tuto truhlici a odejdi.“
Dany otevřela víko truhlice nožkou obutou v trepce. Byla plná zlatých mincí, přesně jak vyslanec řekl. Nabrala jich plnou hrst a nechala si je propadat mezi prsty. Zářivě lesklé mince se převracely ve vzduchu a padaly; většina jich byla nově vyražená, se stupňovitou pyramidou na jedné straně a harpyjí Ghisu na druhé. „Moc hezké. Říkám si, kolik takových truhlic najdu, až se zmocním vašeho města?“

Uchechtl se. „Žádnou, protože něco takového se ti nikdy nepodaří.“
„Já pro tebe mám taky dar.“ S prásknutím truhlici zavřela. „Tři dny. Ráno třetího dne vyšlete z bran města svoje otroky. Všechny do jednoho. Každému muži, ženě a dítěti dáte zbraň a tolik jídla, oblečení, peněz a věcí, kolik unese. Budou si je moci svobodně vybrat z majetku svého pána, jako platbu za léta služby. Až odejdou všichni otroci, otevřete brány a dovolíte mým Neposkvrněným vstoupit do města a prohledat je, aby se ujistili, že nikdo nezůstal v otroctví, když to uděláte, Yunkai nebude vypáleno ani vydrancováno a nikomu z vašich lidí se nic nestane. Moudří páni budou mít mír, po kterém touží, a ukáže se, že jsou vskutku moudří. Co mi na to řekneš?“
„Mohu říct jen to, že jsi šílená.”
„Já že jsem šílená?“ Dany pokrčila rameny a řekla: „Drakarys.“
Draci odpověděli. Rhaegal zasyčel a vydechl kouř, Viserion natáhl krk a chňapl a Drogon vyplivl vířící rudočerný plamen, který se dotkl nařasené látky Grazdanova tokaru. Hedvábí v okamžení vzplanulo. Vyslanec ve spěchu zakopl o truhlici a zlaté mince se vysypaly na koberec. Grazdan nadával a mlátil kolem sebe rukama, dokud po něm Bělovous nevychrstl džbán vody, aby uhasil plameny. „Přísahala jsi, že zaručíš mou bezpečnost!“ vřískal yunkajský vyslanec.
„To všichni Yunkajci takhle vyvádějí kvůli sežehnutému tokaru? Koupím ti nový..., když mi do tří dnů pošlete vaše otroky. Jinak ti Drogon dá vřelejší políbení.“ Nakrčila nos. „Pokálel ses. Vezmi si svoje zlato a jdi. Postarej se o to, aby si Moudří páni vyslechli můj vzkaz.“
Grazdan mo Eraz na ni namířil prst. „Své arogance budeš ještě litovat, děvko. Tyhle malé ještěrky ti bezpečí nezajistí, to ti zaručuju. Jestli se jen přiblíží na ligu od města, zaplníme vzduch šípy. Myslíš, že je tak těžké zabít draka?“
„Těžší než zabít otroka. Tři dny, Grazdane. Vyřiď jim to. Na konci třetího dne budu v Yunkai, ať už otevřete brány nebo ne.“
Než Yunkajci odjeli z jejího tábora, snesla se na svět tma. Vypadalo to na nevlídnou noc: bez měsíce, bez hvězd, s chladným vlhkým větrem vanoucím od západu. Nádherně černá noc, pomyslela si Dany. Všude kolem hořely ohně, malé oranžové hvězdy rozeseté po kopcích a polích. „Sere Jorahu,“ řekla, „svolej moje pokrevní jezdce.“ Uvelebila se na hromadě polštářů, aby na ně počkala, se svými draky kolem sebe, když se dostavili, řekla jim: „Jedna hodina po půlnoci by měla být dostatečně vhodnou dobou.“
„Ano, khaleesi,“ řekl Rakharo. „Dobou vhodnou k čemu?“
„K zahájení útoku.“
Ser Jorah se nechápavě zamračil. „Řekla jsi žoldnéřům -“
„- že chci zítra slyšet jejich odpověď. Neslibovala jsem jim nic ohledně dnešní noci. Bouřovrány se budou dohadovat kvůli mé nabídce. Druzí synové budou opilí vínem, které jsem dala Merovi. A Yunkajci věří, že mají tři dny na rozmyšlenou. Napadneme je pod příkrovem tmy.”
„Budou mít na hlídce zvědy, kteří je na nás upozorní.“
„A ve tmě budou vidět stovky táborových ohňů,“ řekla Dany. „Pokud vůbec něco uvidí.“
„Khaleesi,“ ozval se Jhogo, „já si s jejich hlídkami poradím. Nejsou to jezdci, jen otroci na koních.“
„Přesně tak,“ souhlasila. „Myslím, že bychom měli zaútočit ze tří stran. Šedý červe, tvoji Neposkvrnění je napadnou zprava a zleva, zatímco moji koové povedou dothrackou jízdu na výpad v klínu přes jejich střed. Otročtí pěšáci nikdy neobstojí před Dothraky na koních.“ Usmála se. „Samozřejmě, jsem jenom mladá dívka a vím toho o válčení málo. Co si o tom myslíte, pánové?“
„Já si myslím, že jsi pravá sestra Rhaegara Targaryena,“ řekl ser Jorah s prohnaným poloúsměvem.
„Tak,“ přitakal Arstan Bělovous, „a taky královna.“
Trvalo hodinu, než svou strategii propracovali do detailů. Teď začíná ten nejnebezpečnější čas, pomyslela si Dany, když se její kapitáni vzdálili, aby stanuli v čele svých jednotek. Mohla se jen modlit, aby tma noci skryla jejich přípravy před nepřítelem.
Nedlouho před půlnocí se vylekala, když si cestu kolem Silného Belwase protlačil ser Jorah. „Neposkvrnění chytili jednoho z žoldnéřů, který se pokoušel vplížit do tábora.“
„Zvěd?“ To ji vyděsilo. Pokud chytili jednoho, kolik jim jich možná proklouzlo?
„Tvrdí, že přišel, aby přinesl dary. Je to ten žlutý blázen s modrými vlasy.“
Daario Naharis. „Ten? Vyslechnu ho.“
Když ho k ní exilový rytíř přivedl, v duchu se ptala, zda by se od sebe mohli dva muži víc lišit. Tyrošan byl světlý, tam kde byl ser Jorah snědý; pružný, tam kde byl rytíř statný; okrášlený rozevlátými kadeřemi, tam kde ten druhý již plešatěl, a přesto s hladkou kůží, tam kde byl Mormont zarostlý. Její rytíř se oblékal prostě, zatímco vedle toho druhého by i páv vypadal šedě, třebaže si na tuto návštěvu oblékl přes svůj jasně žlutý šat silný černý plášť. Přes rameno měl přehozený plátěný pytel.
„Khaleesi,“ zvolal. „Přináším ti dary a dobré zprávy. Bouřovrány jsou tvoje.“ Když se usmál, v ústech se mu zaleskl zlatý zub. „A tvůj je též Daario Naharis!“ Dany byla na pochybách. Pokud Tyrošan přišel na zvědy, jeho prohlášení nemuselo být ničím víc než jen zoufalým pokusem zachránit si hlavu. „Co na to říkají Prendahl na Ghezn a Sallor?“
„Málo.“ Daario obrátil pytel a na koberec v jejím altánu se vykutálely hlavy Sallora Holohlavého a Prendahla na Ghezna. „Moje dary pro dračí královnu.“
Viserion přičichl ke krvi prosakující z Prendahlova krku a vyplivl zášleh plamene, který zasáhl mrtvého muže naplno do obličeje, sežehl dočerna a zpuchýřovatěl jeho bezkrevné tváře. Drogon a Rhaegal se při pachu pečeného masa rozhýbali.
„To jsi udělal ty?“ zeptala se Dany, které se při pohledu na uťaté hlavy zvedl žaludek.
„Nikdo jiný.“ Pokud vyvedlo chování jejích draků Daaria Naharise z míry, nedal to na sobě v nejmenším znát. Podle toho, jakou jim věnoval pozornost, to docela dobře mohla být tři koťata hrající si s myší.

„Proč?“
„Protože jsi tak krásná.“ Ruce měl velké a silné a v jeho tvrdých modrých očích a velké skobě nosu bylo něco, co připomínalo divokost a vášeň úchvatného dravého ptáka. „Prendahl tolik mluvil, a přitom řekl tak málo.“ Na jeho oděvu bylo navzdory jeho okázalosti patrné, jak často je nošen: sůl vyžrala skvrny na kožené obuvi, lak na nehtech měl oprýskaný, krajkoví bylo znečištěno potem a lem jeho pláště se místy třepil. „A Sallor se dloubal v nose, jako by jeho holubi byli ze zlata!“ Stál tam s rukama zkříženýma na zápěstích, s dlaněmi spočívajícími na hruškách svých zbraní - zaobleném dothrackém arakhu na levém boku a myrské dýce na pravém. Měly totožné jílce ve tvaru zlatých žen, nahých a smyslných.
„Umíš s těmi pěknými meči zacházet?“ zeptala se ho Dany.
„Prendahl a Sallor by ti to řekli, kdyby mohli mrtví mluvit. Považuji den za nežitý, pokud jsem v něm nemiloval ženu, nezabil nepřítele a nepojedl chutnou krmi... a dnů, které jsem prožil, je tolik jako hvězd na obloze. Zabíjení je pro mne uměleckým dílem a mnoho akrobatů a ohnivých tanečníků plakalo a prosilo bohy, aby byli jen zpoloviny tak rychlí a ze čtvrtiny tak graciézní jako já. Pověděl bych ti jména všech mužů, které jsem pozabíjel, jenže než bych byl s tím výčtem hotov, tvoji draci by byli velcí jako hrady, hradby Yunkai by se rozdrolily v žlutý prach a zima by přišla a odešla a znovu přišla.“
Dany se zasmála. Chvástání Daaria Naharise se jí líbilo. „Dobrá tedy. Tas svůj meč a odpřísáhni mi věrnost.“
Daariův arakh byl v okamžení venku z pochvy a jeho gesto na znamení podřízenosti bylo stejně okázalé jako všechno ostatní na něm - vzletná úklona, při které dal hlavu až k jejím chodidlům. „Můj meč patří tobě. Můj život patří tobě. Moje láska patří tobě. Moje krev, moje tělo, moje písně, to všechno nyní vlastníš. Budu žít a zemřu na tvůj rozkaz, krásná královno.“
„Pak tedy žij,“ řekla Dany, „a bojuj za mne dnes v noci.“
„To by nebylo moudré, moje královno.“ Ser Jorah si Daaria změřil chladným, tvrdým pohledem. „Ponech ho zde pod dohledem stráží, dokud nebude bitva vybojována a vyhrána.“
Okamžik to zvažovala, pak zavrtěla hlavou. „Pokud nám dá Bouřovrány, pak je překvapení jisté.“
„A pokud tě zradí, výhoda překvapení je ztracena.“
Dany znovu pohlédla na žoldáka. Obdařil ji takovým úsměvem, že se začervenala a odvrátila pohled. „Neudělá to.“
„Jak si tím můžeš být tak jistá?“
Ukázala na kusy zčernalého masa, které polykali její draci, sousto po krvavém soustu. „Tohle bych nazvala důkazem jeho upřímnosti. Daario Naharisi, postarej se o to, aby tvoje Bouřovrány byly připravené napadnout yunkajský týl, jakmile zahájíme útok. Dokážeš se dostat bezpečně zpět?“
„Pokud mne zastaví, řeknu, že jsem byl na výzvědách, ale nic jsem nezjistil.“ Tyrošan vstal a s úklonou se vytratil do noci.
Ser Jorah Mormont se ještě zdržel. „Tvoje Výsosti,“ řekl, až příliš troufale, „to byla chyba. Nic o tom muži nevíme -“
„Víme o něm, že je to velký bojovník.“
„Velký mluvka, chtěla jsi říct.“
„Převede na naši stranu Bouřovrány.“ A má modré oči.
„Pět set prodejných vojáků nejisté loajality.“
„V časech jako tyhle je nejistá jakákoli loajalita,“ připomněla mu. A já budu ještě dvakrát zrazena, jednou pro zlato a jednou pro lásku.
„Daenerys, jsem třikrát tak stár jako ty,“ připomněl jí ser Jorah. „Viděl jsem, jak proradní umějí lidé být. Jen málo je jich hodno důvěry, a Daario Naharis mezi ně nepatří. Dokonce i jeho vous má falešnou barvu.“
To ji rozčililo. „Zatímco ty máš poctivý vous, tohle mi chceš naznačit? Jsi snad jediný muž, kterému bych měla důvěřovat?“
Jeho výraz ztvrdl. „To jsem neřekl.“
„Říkáš to každý den. Pyat Pree byl lhář, Xaro pletichář, Belwas chvastoun, Arstan je úkladný vrah... Myslíš si snad, že jsem nějaká naivní panna, která není schopna slyšet slova za slovy?“
„Tvoje Výsosti -“
Nepustila ho ke slovu. „Jsi mi lepším přítelem než kdokoli jiný, koho jsem kdy znala, lepším bratrem, než mi kdy byl Viserys. Jsi prvním rytířem mé královské gardy, velitelem mé armády, mým nejcennějším rádcem, mou pravou rukou. Ctím tě a respektuji a mám tě v lásce - ale netoužím po tobě, Jorahu Mormonte, a už mne unavuje, jak se snažíš odehnat ode mě každého jiného muže, takže musím pořád spoléhat na tebe a jenom na tebe. K ničemu to nevede a rozhodně mě to nepřiměje milovat tě o něco víc.“
Když Dany se svým výlevem začala, Mormont se červenal, ale než skončila, byl jeho obličej opět bledý. Stál tam nehybný jako kámen. „Když moje královna poroučí,“ řekl stroze a chladně.
Dany byla naopak rozpálená za oba. „Poroučí,“ řekla. „Poroučí. Jdi dohlédnout na svoje Neposkvrněné, sere. Máš před sebou bitvu, kterou je třeba bojovat a vyhrát.“
Když odešel, Dany se vrhla na polštáře vedle svých draků. Neměla v úmyslu být na sera Joraha tak příkrá, ale jeho nekonečné podezírání konečně probudilo draka v ní.
Však on mi odpustí, ujišťovala sama sebe. Jsem jeho královna. Zjistila, že přemýšlí o tom, zda měl pravdu ohledně Daaria. Z ničeho nic se začala cítit velmi osaměle. Mirri Maz Duur ji ujistila, že nikdy neporodí živé dítě. Rod Targaryenů mnou vymře. To ji rozesmutnilo. „Vy musíte být moje děti,“ řekla drakům, „moje tři divoké děti. Arstan říká, že draci žijí déle než lidé, a vy budete žít dál i poté, co já budu mrtvá.“
Drogon svinul krk a chňapl jí po dlani. Měl velmi ostré zuby, ale nikdy jí neporanil kůži, když si s ní takto hrál, Dany se zasmála a komíhala mu krkem dozadu a dopředu, dokud nezařval a nemrskl ocasem jako bičem. Už je zase o něco delší,

než byl před nedávném, a zítra bude ještě delší. Rostou teď rychleji, a až budou velcí, budu mít i já křídla. Usazená na drakovi bude moci vést svoje muže do bitvy, tak jak to udělala v Astaporu, ale zatím byli ještě příliš malí, než aby unesli její váhu.
Půlnoc přišla a odešla a v jejím táboře panoval klid. Dany zůstala v altánu se svými služebnými, zatímco Arstan Bělovous a Silný Belwas stáli na stráži. To čekání je nesnesitelné, když musela sedět v táboře, zatímco její bitva byla bojována bez ní, připadala si opět napůl dítětem.
Hodiny se na želvích tlapách pomalu plazily dál. Přestože jí Jhiqui promnula ztvrdlou šíji, byla Dany příliš nepokojná, než aby mohla spát. Missandei se nabídla, že jí zazpívá ukolébavku Mírumilovných lidí, ale Dany zavrtěla hlavou.
„Přiveď mi Arstana," řekla.
Když se starý muž dostavil, byla schoulená pod kůží z hrakkara, jejíž zatuchlý pach jí připomínal Droga. „Nemohu spát, když pro mne muži umírají," řekla. „Pověz mi něco víc o mém bratru Rhaegarovi, jestli můžeš. Líbil se mi ten příběh, který jsi mi vyprávěl na lodi, o tom, jak se rozhodl, že se musí stát válečníkem."
„Tvoje Výsost je laskavá, že to říká."
„Viserys tvrdil, že náš bratr vyhrál mnoho turnajů."
Arstan uctivě sklonil bílou hlavu. „Nepřísluší mi, abych popíral slova Jeho Veličenstva..."
„Ale?" řekla Dany zostra. „Pověz mi, co máš na srdci. Nařizuji ti to."
„Statečnost prince Rhaegara byla nesporná, avšak zřídkakdy vjel na kolbiště. Nikdy nemiloval píseň mečů tak jako Robert nebo Jaime Lannister. Bral to jako svou povinnost, jako úkol, který před něho svět postavil. Vykonal jej dobře, protože on dělal všechno dobře. Měl to prostě v povaze. Jenže z toho neměl žádnou radost. Lidé říkali, že mnohem víc než kopí miloval svoji harfu."
„Na některých turnajích jistě zvítězil," řekla Dany zklamaně.
„Když byl mladý, Jeho Výsost jela brilantně na turnaji v Bouřlivém konci, kde porazila lorda Steffona Baratheona, lorda Jasona Mallistera, Rudou zmiji z Dorne a tajemného rytíře, o kterém nakonec vyšlo najevo, že je to nechvalně známý Simon Toyne, velitel psanců z Královlesa. Toho dne zlomil dvanáct kopí proti seru Arthuru Dayneovi."
„Stal se tehdy šampiónem?"
„Ne, Tvoje Výsosti. Ta čest připadla jinému rytíři Královské gardy, který shodil prince Rhaegara ze sedla v závěrečném klání."
Dany nechtěla slyšet o tom, jak byl princ Rhaegar shozen ze sedla. „Ale na kterých turnajích můj bratr zvítězil?"
„Tvoje Výsosti." Starý muž zaváhal. „On vyhrál ten největší turnaj ze všech."
„A který to byl?" dožadovala se Dany.
„Turnaj, který pořádal lord Whent v Harrenově vedle Božího oka v roce falešného jara. Pozoruhodná událost. Kromě klání se tam konala pranice ve starém stylu, kde se mezi sebou utkalo sedm skupin rytířů, stejně jako soutěž v lukostřelbě a vrhání sekery, koňské závody, turnaj zpěváků, herecké představení a mnoho dalších slavností a zábav. Lord Whent byl nejenom bohatý, ale také štědrý. Nadité měšce, které přislíbil odměnou, přilákaly stovky vyzývatelů. Dokonce i tvůj královský otec se dostavil do Harrenova, byť předtím neopustil Rudou baštu mnoho let. Toho turnaje se zúčastnili ti největší lordi a nejmocnější šampióni ze Sedmi království, a princ z Dračího kamene byl mezi nimi tím nejlepším ze všech."
„To byl přece turnaj, kde korunoval Lyannu Stark královnou lásky a krásy!" řekla Dany. „Jeho manželka princezna Elia byla taky přítomna, a můj bratr přesto dal korunu tomu Starkovu děvčeti, a později ji ukradl jejímu snoubenci. Jak to mohl udělat? To se k němu ta dornská žena chovala tak špatně?"
„Takovým jako mně nepřísluší říkat, co bylo či nebylo v srdci tvého bratra, Tvoje Výsosti. Princezna Elia byla laskavá a půvabná dáma, třebaže její zdraví bylo vždy poněkud křehké."
Dany si přitáhla lví kůži těsněji k ramenům. „Viserys jednou říkal, že to všechno byla moje chyba, protože jsem se narodila příliš pozdě." Horlivě to popírala, jak si vzpomínala, a zašla až tak daleko, že Viserysovi řekla, že to naopak byla jeho chyba, protože se nenarodil jako děvče. Krutě ji za takovou nestydatost zbil. „Říkal, že kdybych se byla narodila ve vhodnější čas, Rhaegar by se oženil se mnou místo s Eliou a všechno by dopadlo úplně jinak. Kdyby byl Rhaegar šťastný se svou ženou, nikdy by nezatoužil po tom Starkovu děvčeti."
„Možná máš pravdu, Tvoje Výsosti." Bělovous se na okamžik odmlčel. „Jenže si nejsem jistý, zda bylo Rhaegarovi vůbec dáno, aby byl kdy šťasten."
„Podle tvých slov to byl nenapravitelný morous," protestovala Dany.
„Ne morous, to ne, ale... v princi Rhaegarovi ustavičně prodlévala melancholie, pocit..." Starý muž opět zaváhal.
„Dopověz to," naléhala. „Pocit...?"
„... zkázy. Narodil se v žalu, moje královno, a ten stín nad ním visel po všechny jeho dny."
Viserys hovořil o Rhaegarově narození jen jednou. Možná ho ten příběh příliš rozesmutňoval. „Byl to stín Letohradu, který jej pronásledoval, že ano?"
„Ano. A přesto byl Letohrad místem, které princ nadevše miloval. Čas od času tam přijížděl a společnost mu přitom dělala jen jeho harfa. Dokonce ani rytíři Královské gardy ho na to místo nedoprovázeli. Rád spával ve zbořené síni, pod hvězdami a měsícem, a kdykoli se odtamtud vrátil, přivezl s sebou píseň, když jej člověk slyšel hrát na jeho harfu se stříbrnými strunami a zpívat o soumracích, slzách a skonech králů, nemohl si pomoci, ale cítil, že zpívá o sobě a o těch, které miloval."
„A co Uchvatitel? Ten taky hrával smutné písně?"
Arstan se uchechtl. „Robert? Robert miloval písně, které ho dokázaly rozesmát, čím košilatější, tím lépe. Zpíval, jen když byl opilý, a pak to bylo určitě něco jako ‚Sud piva' nebo .Čtyřiapadesát beček' nebo ‚O medvědovi a krásné' panně'. Robert byl velice -"

Jeden z jejích draků zvedl hlavu a zařval.
„Koně!“ Dany vyskočila, svírajíc lví kůži v rukou. Slyšela, jak Silný Belwas venku něco huláká, a pak další hlasy a zvuky mnoha koní. „Irri, jdi se podívat, kdo...“
Plenta stanu se odhrnula a dovnitř vstoupil ser Jorah Mormont. Byl celý uprášený a potřísněný krví, ale jinak mu nic nebylo. Exilový rytíř před ní poklekl na koleno a řekl: „Tvoje Výsosti, přináším ti vítězství. Bouřovrány převlékly pláště, otroci se rozprchli a Druzí synové byli příliš opilí, než aby mohli bojovat, přesně jak jsi předvídala. Dvě stovky mrtvých, většinou Yunkajci. Jejich otroci odhodili oštěpy a dali se na útěk a jejich žoldnéři se vzdali. Máme několik tisíc zajatců.“
„Naše vlastní ztráty?“
„Tucet. Pokud vůbec.“
Teprve tehdy si povolila úsměv. „Povstaň, můj dobrý, statečný medvěde. Byl zajat Grazdan? Nebo Titánův bastard?“
„Grazdan odjel do Yunkai, aby vyřídil tvoje podmínky.“ Ser Jorah vstal. „Mero uprchl, jakmile si uvědomil, že Bouřovrány přešly na naši stranu. Poslal jsem za ním muže, aby ho chytili. Neměl by uprchnout příliš daleko.“
„Dobře,“ řekla Dany. „Žoldák či otrok, ušetřte ty, kteří mi odpřísáhnou věrnost. Pokud se k nám připojí dostatečné množství Druhých synů, ponechte spolek nedotčený.“
Příštího dne odpochodovali poslední tři ligy do Yunkai. Město bylo postaveno ze žlutých cihel místo z rudých; jinak jako by to byl znovu Astapor se stejnými zvětralými zdmi, vysokými stupňovitými pyramidami a velkou harpyjí usazenou nad bránou. Hradby a věže se hemžily lukostřelci a práčaty. Ser Jorah a Šedý červ rozestavili muže, Irri a Jhiqui vztyčily její altán a Danny se posadila a čekala.
Ráno třetího dne se městská brána otevřela a začala z ní proudit řada otroků. Dany vysedla na svou stříbrnou, aby je pozdravila. Zatímco procházeli kolem ní, malá Missandei jim říkala, že vděčí za svou svobodu Daenerys za bouře zrozené, Nespálené, královně Sedmi království Západozemí a Matce draků.
„Mhysa!“ křikl na ni muž s hnědou kůží. Měl na rameni dítě, malou holčičku, která tenkým dětským hláskem vykřikla stejné slovo. „Mhysa! Mhysa!“
Dany pohlédla na Missandei. „Co to volají?“
„Je to v ghiskarštině. Znamená to ‚matka'.“
Dany ucítila podivnou lehkost v hrudi. Nikdy neporodím živé dítě, vzpomněla si. Rozechvěle zvedla ruku nad hlavu. Možná se i usmála. Musela, protože muž se zazubil, vykřikl to slovo znovu, a záhy se k jeho křiku přidali další.
„Mhysa!“ volali. „Mhysa! MHYSA!“ Všichni se na ni usmívali, natahovali k ní ruce, poklekali před ní. „Maela,“ volali na ni někteří, zatímco jiní jásali „Aelalla“ nebo „Qathei“ nebo „Tato“, ale v jakémkoli to bylo jazyce, stále to znamenalo totéž. Matko. Všichni mne zvou matkou.
Provolávání nabývalo na hlasitosti, šířilo se na všechny strany, sílilo. Zesílilo až natolik, že vyděsilo jejího koně. Klisna začala couvat, pohazovat hlavou a mrskat stříbrným ocasem. Jásot stále sílil, dokud se nezdálo, že rozechvívá žluté zdi Yunkai. Z brány se bez ustání hrnuli další otroci a jak přicházeli, přidávali svoje hlasy k volání. To už k ní běželi, strkali se, zakopávali, chtěli se dotknout její ruky, pohladit hřívu jejího koně, políbit jí chodidlo. Chudáci její pokrevní jezdci nebyli schopni odstrkovat je všechny, a dokonce i Silný Belwas cosi nesouhlasně mručel a vyjeveně se mračil.
Ser Jorah na ni naléhal, aby odjela, ale Dany si vzpomněla na sen, který se jí zdál v Domě Neumírajících. „Oni mi neublíží,“ pověděla mu. „Jsou to moje děti, Jorahu.“ Zasmála se, pobídla patami svého koně a rozjela se k nim, se zvonečky ve vlasech vyzvánějícími o sladkém vítězství. Jela lehkou chůzí, pak klusem, nakonec cvalem a její cop za ní jen vlál. Na svobodu propuštění otroci se před ní dělili. „Matko!“ volali ze stovky hrdel, z tisíce, z deseti tisíců.
„Matko!“ zpívali a dotýkali se jejích nohou, když letěla kolem. „Matko, matko, matko!“

ARYA

Arya spatřila obrys velkého kopce tyčícího se v dáli, zlatavého v záři odpoledního slunce, a okamžitě ho poznala. Urazili celou dalekou cestu zpátky až k Nejvyššímu srdci.
Do západu slunce byli na jeho vrcholu a zřídili si tábořiště na místě, kde se jim nemohlo přihodit nic zlého. Arya obešla kruh pařezů prastarých čarostromů, tentokrát s panošem lorda Berika Nedem, a pak spolu stáli na jednom z nich a pozorovali, jak na západním obzoru odumírají poslední zbytky světla. Ze své vyvýšené pozice viděla bouři zuřící na severu - jenže vrchol Nejvyššího srdce se nacházel nad hranicí deště. Nebyl však mimo dosah větru; ten tam fičel v poryvech tak silných, že měla pocit, jako by někdo stál za ní a tahal ji za plášť, když se ale otočila, nikdo tam nebyl. Duchové, vzpomněla si. Na Nejvyšším srdci straší.
Rozdělali na vrcholu velký oheň a Thoros z Myru se k němu posadil se zkříženýma nohama a dlouho upíral oči do hloubi plamenů, jako by pro něj okolní svět přestal existovat.
„Co to dělá?“ zeptala se Arya Neda.
„Někdy vídá v plamenech věci,“ prozradil jí panoš. „Minulost. Budoucnost. Věci, které se teprve mají stát.“
Arya přimhouřila oči na oheň, aby se přesvědčila, zda tam náhodou nespatří totéž, co vidí v plamenech rudý kněz, ale jen jí z toho začaly slzet oči a netrvalo dlouho a musela odvrátit zrak. Gendry rudého kněze taky pozoroval. „Ty tam opravdu vidíš budoucnost?“ vyhrkl najednou.
Thoros se odvrátil od ohně a povzdechl si. „Ne tady. Ne teď. Ale v některé dny ano. Pán světla mne čas od času obdaří vizí.“
Gendry se tvářil pochybovačně. „Můj mistr říkával, že jsi opilec, podvodník a ten nejhorší kněz, jakého svět kdy viděl.“

„To od něho nebylo zrovna laskavé.“ Thoros se uchechtl. „Sice pravdivé, ale ne laskavé. Co byl zač, ten tvůj mistr? Znal jsem tě, chlapče?“
„Byl jsem učněm u mistra zbrojíře Tobhoa Motta, v Ocelové ulici. Kupoval sis u něho meče.“
„Přesně tak. Účtoval si dvakrát tolik, než zač stály, a pak mi spílal, že je zapaluju.“ Thoros se dal do smíchu. „Tvůj mistr měl pravdu. Nebyl jsem příliš svatý kněz. Narodil jsem se jako nejmladší z osmi dětí, a tak mě můj otec odvedl do Rudého chrámu, jenže to nebyla stezka, kterou bych si pro sebe sám vybral. Odříkával jsem modlitby a recitoval nápěvy, ale také jsem pořádal pravidelné nájezdy do kuchyně a čas od času nalezli v mém loži děvčata. Holky jedny zkažené, nikdy jsem nevěděl, jak se tam ocitly.
Měl jsem však nadání na jazyky. A když jsem se zahleděl do plamenů, tu a tam jsem v nich vídal věci. Přesto jsem pro ně vždycky byl spíš břemenem než přínosem, a tak mě nakonec vypakovali do Králova přístaviště, abych šířil světlo Páně v sedmkrát proklatém Západozemí. Král Aerys tolik miloval oheň, až se zdálo, že by z něj mohl být konvertita. Jenže ouha, jeho pyromanceři znali lepší triky než já.
Král Robert mě však měl rád, když jsem poprvé vjel do pranice s planoucím mečem v ruce, kůň Kevana Lannistera se vzepjal na zadních a vyhodil ho ze sedla a Jeho Veličenstvo se tomu smálo tak nezřízeně, až jsem si myslel, že mu pukne břich.“ Rudý kněz se při té vzpomínce zasmál. „Ačkoli musím uznat, že to skutečně nebyl správný způsob zacházení s mečem, v tom měl tvůj mistr pravdu.“
„Oheň stravuje.“ Z hlasu lorda Berika, který stál za nimi, zaznívalo něco, co Thorose okamžitě umlčelo. „Stravuje, a když je po všem, nezbude nic. Vůbec nic.”
„Beriku. Drahý příteli.“ Kněz se dotkl předloktí bleskurychlého lorda. „Co mi to tu říkáš?“
„Nic, co jsem neřekl už předtím. Šestkrát, Thorosi? Šestkrát je příliš mnoho.“ Prudce se odvrátil a odešel.
Té noci vyl vítr skoro jako vlk a o kus dál na západě byli jacísi opravdoví vlci, kteří ho pilně vyučovali. Notch, Anguy a Merrit z Měsíčního města měli hlídku. Ned, Gendry a mnozí další už spali hlubokým spánkem, když tu Arya spatřila malý bledý tvar plížící se za koňmi, s tenkými bílými vlasy divoce poletujícími za ním, a drobné tělíčko opírající se o sukovitou hůl. Žínka nemohla být víc než tři stopy vysoká. Oči jí svítily ve světle ohně stejně rudě jako svítívaly Jonovu zlovlkovi. Byl to taky duch. Arya se přikradla blíž a poklekla, aby viděla, co se bude dít.
Trpasličí žena se nezvána posadila k ohni. Z psanců tam s ní byli Thoros a Citroš, společně s lordem Berikem. Zamžourala na ně očkama svítícíma jako žhavé uhlíky. „Kněz a Citron mi opět přišli prokázat čest, a s nimi sám Pán mrtvol.”
„Neblahé jméno. Prosil jsem tě, abys je nepoužívala.“
„Ba, prosil jsi. Jenže na tobě lpí čerstvý pach smrti, můj pane.“ V ústech jí zbyl jediný zub. „Dejte mi víno, nebo půjdu. Kosti už mám staré, když dují větry, bolí mě klouby, a tady nahoře dují větry bez ustání.“
„Stříbrný jelen za tvoje sny, moje paní,“ řekl lord Berik s uctivou zdvořilostí. „Další, pokud pro nás máš nějaké zprávy.“
„Na stříbrném jelenu si nepochutnám ani na něm nemůžu jet. Měch vína za moje sny a za moje zprávy políbení od toho velkého halamy ve žlutém plášti.“ Stará žínka se zahihňala. „Ba, a musí to být pěkně vlhký polibek, ať ochutnám kousek z jeho jazyka. Je to už tak dlouho, co mě naposledy někdo líbal. Jeho ústa budou chutnat po citrónech, moje po kostech. Jsem už příliš stará.“
„Tak tak,“ stěžoval si Citroš. „Příliš stará na víno i na polibky. Jediné, co ode mě dostaneš, je výprask plochou meče, babizno.“
„Vlasy mi padají po hrstech a nikdo mě nepolíbil už tisíc roků. Je těžké být tak strašně stará. Nu, v tom případě dostanu alespoň píseň. Píseň od Toma Sedmy za moje noviny.“
„Dostaneš svou píseň,“ ujistil ji lord Berik. Sám jí pak podal vinný měch. Trpasličí žena zhluboka pila, až jí víno stékalo po bradě, když odtrhla měch od úst, otřela si je hřbetem svrasklé ruky a řekla: „Trpké víno za trpké zprávy, co by mohlo být spravedlivější? Král je mrtvý, je to pro vás dost trpké?“
Arye uvízlo srdce v hrudi.
„Který proklatý král je mrtvý, babizno?“ dožadoval se Citroš.
„Ten mokrý. Král krakatic, milostpaní. Zdál se mi sen, že umřel, a on je opravdu mrtvý, železné olihně se teď obracejí proti sobě. Och, a lord Hoster Tully taky umřel, ale to už víte, že ano? V síni králů teď sedí koza, je tam sama a třese se strachy, protože se k ní blíží velký pes.“ Stará žena si znovu zvedla ke rtům měch, zmáčkla ho a zhluboka si lokla vína. Velký pes. Myslela tím Ohaře? Nebo snad jeho bratra, Horu, která jede? Arya si tím nebyla jistá. Oba nosili stejný znak, tři černé psy na žlutém poli. Polovina mužů, o jejichž smrt se dennodenně modlila, však sloužila seru Gregoru Cleganovi; Polliver, Dunsen, Sladký Raff, Lechtač. No a pak tu byl ser Gregor sám. Možná je lord Berik pověsí všechny do jednoho.
„Také se mi zdál sen o vlku vyjícím v dešti, ale nikdo neslyšel jeho žal,“ pokračovala trpasličí žena. „Snila jsem o tak strašlivém hlomozu, až jsem si myslela, že se mi z něho rozskočí hlava, bubny, trumpety, píšťaly a výkřiky, ale nejsmutnějším zvukem ze všech byly malé zvonečky. Zdálo se mi o dívce na hostině s purpurovými hady ve vlasech a jedem odkapávajícím jí ze zubů. A později jsem znovu měla sen o té panně, jak zabíjí zuřivého obra v hradu postaveném ze sněhu.“ Prudce otočila hlavu a usmála se skrz šero rovnou na Aryu. „Přede mnou se neschováš, dítě. Pojď ke mně blíž.“
Arye přeběhly po zádech mrazivé prsty. Strach seká hlouběji než meče, připomněla si v duchu. Vstala a opatrně zamířila k ohni, zlehka našlapujíc na bříšcích chodidel, připravená okamžitě utéct.
Trpasličí žena na ni upřela kalné rudé oči. „Vidím tě,“ zašeptala. „Vidím tě, vlčí dítě. Krvavé dítě. Myslela jsem, že to je bleskurychlý lord, kdo je tady cítit smrtí...“ Začala vzlykat a její maličké tělo se roztřáslo. „Jsi krutá, žes přišla na můj kopec, krutá. Přejedla jsem se žalu v Letohradu, ten tvůj mi není zapotřebí. Odejdi odsud, temné srdce. Odejdi!“ Z jejího hlasu zaznívat takový strach, že Arya bezděčně o krok couvla. Říkala si, že stará žena je snad šílená. „Nestraš to dítě,“

protestoval Thoros. „Ta ti nemůže ublížit.“
Citroš Citrónový plášť si zvedl prst k zlomenému nosu. „Tím bych si nebyl tak jistý.“
„Odejde zítra za svítání, společně s ostatními,“ ujistil lord Berik žínku. „Odvádíme ji do Řekotočí, k její matce.“
„Ne,“ řekla trpasličí žena. „Neodvádíte. Řekám teď vládne černá ryba. Pokud je to matka, koho chcete, hledejte ji ve Dvojčatech. Protože právě tam se má konat svatba.“ Znovu se zahihňala. „Pohlédni do svých ohňů, růžový knězi, a uvidíš to. Ale ne teď a ne tady, tady neuvidíš nic. Toto místo stále náleží starým bohům..., přežívají tu stejně jako já, scvrklí a slabí, ale pořád ještě ne mrtví. Nemají rádi plameny. Protože dub vzpomíná na žalud, žalud sní o dubu a pařez žije v obou. A pamatují si, že První lidé přišli s ohněm v rukou.“ Vypila zbytek vína na čtyři dlouhá polknutí, odhodila měch a namířila svou hůl na lorda Berika. „A teď si vyberu svou odměnu. Dostanu píseň, kterou jsi mi slíbil.”
A tak šel Citroš probudit Toma Sedmistrunu, který spal o kus dál pod kožešinami, a přivedl ho zívajícího k ohni, s citerou v ruce. „Stejnou písničku jako vždycky?“ zeptal se Tom rozespale.
„Och, ano. Moji Jennyinu píseň. Je snad nějaká lepší?“
A tak zpíval, a trpasličí žena zavřela oči, pomalu se komíhala dozadu a dopředu, tiše si mumlala slova a plakala. Thoros uchopil Aryu pevně za ruku a odtáhl ji stranou. „Nech ji, ať si v pokoji vychutná svou píseň,“ řekl. „Je to to jediné, co jí ještě zbylo.“
Já jí přece nechtěla ublížit, pomyslela si Arya. „Co myslela tím o Dvojčatech? Moje matka je přece v Řekotočí, že ano?“
„Byla.“ Rudý kněz si zamnul místečko pod bradou. „Stařena mluvila o svatbě. Uvidíme. Ať je kdekoli, lord Berik ji nakonec najde.“
Zanedlouho poté se obloha otevřela. Blesky šlehaly, hromobití se s duněním valilo nad krajinou a déšť šlehal zemi v oslepujících clonách. Trpasličí žena zmizela tak náhle, jako se objevila, zatímco psanci rychle nasbírali větve a postavili si provizorní přístřešky. Pršelo celou noc, a když přišlo ráno, Ned, Citroš a Watty Mlynář se probudili s třesavkou. Watty nedokázal pozřít snídani a mladým Nedem lomcovala střídavě horečka a zimnice. Kůži měl na dotek lepkavou potem. Notch řekl lordu Berikovi, že půl dne jízdy na sever od kopce se nachází opuštěná vesnice. A tak se vytáhli zpátky do sedel a pobídli své koně dolů po úbočí velkého kopce.
Déšť nepolevoval. Jeli přes pole a lesy, brodili se přes rozvodněné potoky, kde sahala prudce se valící voda koním až po břicha. Arya si stáhla hluboko do čela kápi svého pláště a co nejvíc se shrbila, promáčená a celá roztřesená, ale odhodlaná vydržet to. Merrit a Mudge brzy začali kýchat stejně zle jako Watty a zdálo se, že chudákovi Nedovi je hůř s každou ujetou milí. „Když mám na hlavě přilbu, déšť buší do oceli a mě z toho bolí hlava,“ stěžoval si. „Jenže když si ji sundám, mám hned mokré vlasy a ty se mi lepí na tvář a lezou mi do pusy.“
„Máš nůž,“ navrhl Gendry. „Když ti vlasy tak ztrpčují život, tak si tu svoji zatracenou hlavu ohol.“
On nemá Neda rád. Arye připadal panoš docela milý. Možná trochu ostýchavý, ale dobrosrdečný. Vždycky slýchala, že Dornové jsou malí a snědí, s černými vlasy a malýma černýma očima, ale Ned měl velké modré oči, tak tmavé, že vypadaly téměř purpurové. A vlasy měl světlé, spíš popel než med.
„Jak dlouho už jsi panošem lorda Berika?“ zeptala se, aby odpoutala jeho mysl od útrap cestování.
„Vzal mě k sobě jako páže, když se zasnoubil s mou tetou.“ Rozkašlal se. „Bylo mi sedm, ale jakmile jsem dovršil deset, povýšil mě na panoše. Jednou jsem získal cenu, když jsem jezdil na kolbišti.“
„Já se nikdy nenaučila souboji s dřevci, ale určitě bych tě dokázala porazit mečem,“ řekla Arya. „Už jsi někoho zabil?“ Zdálo se, že ho svou otázkou vyvedla z míry. „Je mi teprve dvanáct.“
Já zabila kluka, když mi bylo osm, vyhrkla málem, ale pak si to raději rozmyslela. „A byl jsi aspoň v nějaké bitvě?“
„Ano.“ Zdálo se, že na to není příliš hrdý. „U Šaškova brodu, když lord Berik spadl do řeky, vytáhl jsem ho na břeh, aby se neutopil, a pak jsem nad ním stál s mečem v ruce. S nikým jsem ale bojovat nemusel. Trčelo mu z těla zlomené kopí, a tak nás nikdo neobtěžoval, protože si mysleli, že je mrtvý, když jsme se znovu zformovali, Zelený Gergen mi pomohl vytáhnout jeho lordstvo zpátky na koně.“
Arya si dobře pamatovala toho štolbu v Králově přístavišti, kterého zabila. Po něm to byl ten strážný, co mu podřízla krk v Harrenově, a muži sera Amoryho v pevnosti u jezera. Nevěděla, jestli mezi ně může počítat Weeseho a Chiswycka nebo ty, kteří zemřeli kvůli její lasiččí polévce... Najednou ji z ničeho nic přepadl hluboký smutek. „Můj otec se taky jmenoval Ned,“ řekla.
„Já vím. Viděl jsem ho na pobočníkově turnaji. Chtěl jsem jít nahoru a promluvit s ním, ale nenapadlo mě nic, co bych mu řekl.“ Ned se zachvěl pod svým pláštěm, promáčeným kusem vybledlého purpuru. „Tys na tom turnaji byla taky? Viděl jsem tam tvoji sestru. Ser Loras Tyrell jí dal růži.“
„Říkala mi to.“ Připadalo jí, že od té doby uplynula už celá věčnost. „Její přítelkyně Jeyne Poole se tam zamilovala do tvého pána lorda Berika.“
„Je zasnoubený s mou tetou.“ Najednou se zatvářil rozmrzele. „Jenže to bylo předtím. Předtím než...“
... zemřel? pomyslela si, když Nedův hlas odezněl do rozpačitého ticha. Kopyta jejich koní vydávala mlaskavé zvuky, jak zvířata vytahovala nohy z bláta.
„Moje paní?“ řekl Ned po chvíli. „Ty máš bratra nemanželského původu... Jona Sněha?“
„Je u Noční hlídky na Zdi.“ Možná bych se měla vydat raději ke Zdi než do Řekotočí. Jon by se pranic nestaral, koho jsem zabila nebo zda si češu vlasy... Jon vypadá jako já, přestože je nemanželský. Cuchával mi vlasy a říkával mi ‚sestřičko'. Jona postrádala Arya nejvíc ze všech. Pouhý zvuk jeho jména jí vnášel smutek do duše. „Jak víš o Jonovi?“
„Je to můj kojný bratr.“
„Bratr?“ Arya to nechápala. „Jenže ty jsi přece z Dorne. Jak byste ty a Jon mohli být ze stejné krve?“
„Jsme kojní bratři. Ne pokrevní. Moje paní matka neměla žádné mléko, když jsem byl malý, a tak mne musela kojit Wylla.“
Arya byla v koncích. „Kdo je to Wylla?”

„Kojná matka Jona Sněha. On ti to nikdy neřekl? Sloužila u nás celé roky. Ještě předtím než jsem se narodil."
„Jon svou matku nikdy nepoznal. Neznal dokonce ani její jméno." Arya si Neda změřila ostražitým pohledem. „Ty ji znáš? Opravdu?" Utahuje si ze mne snad? „Jestli mi lžeš, dám ti facku."
„Wylla byla moje kojná," opakoval vážným hlasem. „Přísahám to na čest mého rodu."
„Ty jsi z nějakého rodu?" To bylo hloupé - byl přece panoš, zajisté musel pocházet z nějakého rodu. „Kdo ty vůbec jsi?"
„Moje paní?" Ned se zatvářil rozpačitě. „Jsem Edrik Dayne, ehm... lord... lord z Hvězdopadu."
Gendry za nimi zasténal. „Urození pánové a dámy," pronesl znechuceně. Arya utrhla plané jablko z větve, pod kterou zrovna projížděla, a hodila je po něm. Odrazilo se od té jeho tupé býčí hlavy. „Au! „vyjekl. „To bolelo." Sáhl si na kůži pod okem. „Co je to za milostpaní, která háže po chudácích lidech pláňata?"
„Je to špatná milostpaní," vyhrkla Arya, najednou zkroušená, a otočila se zpátky k Nedovi. „Omlouvám se, nevěděla jsem, kdo jsi. Můj pane."
„Chyba je na mé straně, moje paní," odpověděl zdvořile.
Jon má matku. Wylla, jmenuje se Wylla. Bude si to muset zapamatovat, aby mu to mohla říct, až ho příště uvidí. V duchu se ptala, zda jí stále bude říkat ‚sestřičko'. Já už přece nejsem malá holka. Bude mi muset říkat nějak jinak. Až přijede do Řekotočí, snad by mohla napsat Jonovi dopis a vylíčit mu v něm, co říkal Ned Dayne. „Byl jednou nějaký Arthur Dayne," rozpomněla se najednou. „Ten, co mu říkali Meč jitra."
„Můj otec byl starší bratr sera Arthura. Lady Ašara byla moje teta. Nikdy jsem ji ale nepoznal. Ještě než jsem se narodil, vrhla se z vrcholu Bledokamenného meče do moře."
„Proč to udělala?" zeptala se Arya nechápavě.
Ned se tvářil obezřetně. Možná měl strach, že po něm taky něco hodí. „Tvůj pan otec o ní nikdy nemluvil?" zeptal se.
„O lady Ašaře Dayne z Hvězdopadu?"
„Ne. On ji znal?"
„To bylo ještě předtím, než se stal Robert králem. Potkala tvého otce a jeho sourozence v Harrenově, v roce falešného jara."
„Ach." Arya nevěděla, co jiného na to říct. „Proč ale potom skočila do moře?"
„Měla zlomené srdce."
Sansa by vzdychala a uronila by slzu nad nešťastnou láskou, ale Arya si jen pomyslela, jak je to hloupé. Nedovi to však říct nemohla, ne když se to týkalo jeho vlastní tety. „On jí je někdo zlomil?"
Zaváhal. „Asi mi nepřísluší..."
„Pověz mi to."
Podíval se na ni s rozpačitým výrazem ve tváři. „Moje teta Allyria říká, že lady Ašara a tvůj otec se do sebe v Harrenově zamilovali -"
„To není pravda. On přece miloval moji matku."
„Jsem si jistý, že ji miloval, moje paní, ale -"
„Ona byla jediná, koho kdy miloval."
„V tom případě zřejmě našel toho svého bastarda pod šípkovým keřem," vyhrkl neomaleně Gendry za nimi.
Arya si v tu chvíli přála, aby měla další pláně, které by po něm hodila. „Můj otec byl čestný muž," řekla nahněvaně. „A s tebou beztak nikdo nemluvil. Proč se nevrátíš do Kamenného septa a nezvoníš tam na zvoneček pro tu pitomou holku?"
Gendry její slova ignoroval. „Tvůj otec svého bastarda alespoň řádně vychovával. Já dokonce ani neznám jméno svého otce. Vsadil bych se, že to byl nějaký páchnoucí ožrala, stejný jako ti ostatní, co si moje matka tahala domů z pivnice. Kdykoli na mě dostala vztek, říkávala: ‚Kdyby tu byl tvůj táta, zmlátil by tě dokrvava.' To je všechno, co o něm vím." Odplivl si. „Nu, kdyby tady teď byl, možná bych já zmlátil do krve jeho. Jenže je asi mrtvý, a tvůj otec taky, tak co na tom teď záleží, s kým kdy léhal?"
Arye na tom však záleželo, i když nedokázala říct proč. Ned se jí snažil omluvit, že ji tak rozčilil, ale ona o jeho omluvy nestála. Pobídla svého koně patami a odjela od nich. Anguy Lukostřelec jel o pár yardů před nimi, když ho dostihla, řekla: „Dornové lžou, je to tak?"
„Jsou tím přímo pověstní." Lukostřelec se zakřenil. „Oni samozřejmě říkají totéž o nás lidech z blat, takže to vyjde nastejno. Co se stalo? Ned je dobrý chlapec..."
„Je to hloupý lhář." Arya sjela z cesty, přeskočila zetlelý kmen a se šplouchánímpřebrodila potok, ignorujíc volání psanců za sebou. Stejně mi jen chtějí napovídat další lži. Myslela na to, že by se pokusila ujet jim, jenže jich bylo příliš mnoho a na rozdíl od ní znali až moc dobře okolní krajinu. Jaký by mělo smysl utíkat, když by ji stejně zase chytili?
Nakonec za ní přijel Harwin. „Proč to děláš, moje paní? Neměla bys od nás odjíždět. V těchto lesích jsou vlci a ještě horší věci."
„Já se nebojím," odsekla. „Ten kluk Ned říkal, že..."
„Jo, mně to řekl taky. To o lady Ašaře Dayne. Je to starý příběh. Slyšel jsem ho už předtím, na Zimohradu, když jsem nebyl starší, než jsi teď ty." Pevně uchopil uzdu jejího koně a otočil ho. „I já pochybuju o tom, že je na tom něco pravdy. Ale i kdyby bylo, co na tom? Když Ned poznal tu dornskou dívku, jeho bratr Brandon byl stále naživu a byl to on, kdo byl zasnouben s lady Catelyn, takže tvůj otec ničím neposkvrnil svou čest. Nic na světě ti nedokáže rozproudit krev tak jako turnaj, a kdo ví? Možná byla tehdy ve stanu za noci pošeptána nějaká slůvka. Slova či polibky, možná i víc, co je na tom špatného? Přišlo jaro, nebo si to alespoň mysleli, a oba byli bez závazků."
„Jenže ona se pak zabila," řekla Arya nejistě. „Ned říkal, že se vrhla z věže do moře."
„Udělala to," připustil Harwin, když ji vedl zpátky k ostatním, „ale já bych se vsadil, že to bylo z žalu. Přišla o svého

bratra, Meč jitra.“ Zavrtěl hlavou. „Nech to být, moje paní. Jsou mrtví, všichni. Nech to být... a až přijedeme do Řekotočí, neříkej prosím ani slovo z toho, co ses dozvěděla, své matce.“
Vesnici našli přesně tam, kde měla podle Notchova ujišťování být. Zřídili si útočiště v šedivé kamenné maštali. Zůstala na ní jen polovina střechy, ale i to bylo o půl střechy víc, než mělo jakékoli jiné stavení ve vesnici. „Už to není vesnice, jen černé kamení a staré kosti. „To Lannisterové zabili lidi, co tu žili?“ zeptala se, když pomáhala Anguymu vytírat koně.
„Ne.“ Ukázal. „Podívej se, jak silnou vrstvou mechu jsou porostlé kameny. Nikdo jimi nehýbal už moc dlouho. A tamhle ze zdi vyrůstá strom, vidíš? Tohle místo bylo vypáleno už před mnoha, mnoha lety.”
„Kdo to tedy udělal?“ zajímal se Gendry.
„Hoster Tully.“ Notch byl shrbený hubený šedovlasý muž, narozený v těchto končinách. „Tahle vesnice patřila lordu Dobropotockému, když Řekotočí odpřísáhlo věrnost Robertovi, lord zůstal věrný králi, a tak se na něj Tully přihnal s ohněm a mečem. Po Trojzubci synové Dobropotockého uzavřeli s Robertem a lordem Hosterem mír, jenže to už jejich mrtvým nebylo nic platné.“
Rozhostilo se ticho. Gendry si Aryu změřil divným pohledem, pak se odvrátil, aby vykartáčoval svého koně. A venku dál padal a padal neúnavný déšť. „Řekl bych, že potřebujeme oheň,“ prohlásil Thoros. „Noc je temná a plná hrůz. A taky mokrá, co? Až příliš mokrá.“
Janek Štístko naštípal suché dříví z jednoho stání, zatímco Notch a Merrit nasbírali slámu na podpal, Thoros sám vykřesal jiskru a Citroš pak rozfukoval plameny svým velkým žlutým pláštěm, dokud nevyšlehly k obloze. Brzy bylo v maštali téměř horko. Thoros se posadil před oheň, zkřížil nohy pod sebe a vpil se očima do plamenů, přesně tak jak to udělal na Nejvyšším srdci. Arya ho pozorně sledovala. Najednou pohnul rty a jí se zdálo, že ho slyšela zamumlat: „Řekotočí.“ Citroš rázoval sem a tam a kašlal, s dlouhým stínem provázejícím ho krok za krokem, zatímco Tom Sedmistruna si stáhl boty a začal si masírovat chodidla. „Asi jsem blázen, že putuju zpátky do Řekotočí,“ stýskal si zpěvák. „Tullyové starému Tomovi nikdy nepřinesli štěstí. Lady Lysa mě poslala na horskou cestu, kde mě měsíční muži obrali o zlato i koně a taky o všechny moje šaty. V Údolí stále žijí rytíři, kteří by mohli vyprávět, jak jsem přišel ke Krvavé bráně s ničím víc, čím bych zakryl svoji nahotu, než jen s citerou. Přinutili mě zazpívat ‚Chlapce ze dne jména' a ‚Zbabělého krále', a teprve pak mi otevřeli. Jedinou útěchou mi bylo, že tři z nich umřeli smíchy. Od té doby jsem na Orlím hnízdě nebyl a taky bych už nikdy nezazpíval ‚Zbabělého krále', ani za všechno zlato Casterlyovy -“
„Lannisterové,“ řekl Thoros. „Řvou rudě a zlatě.“ Vstal a přešel k lordu Berikovi, Citroš a Tom neztráceli čas a připojili se k nim. Arya nebyla schopná rozpoznat, co si povídají, ale zpěvák na ni co chvíli pohlédl, a v jednu chvíli se Citroš tak rozčílil, že bouchl zaťatou pěstí do zdi. Tehdy jí lord Berik pokynul, aby přišla blíž. Byla to ta poslední věc, do které se jí chtělo, ale Harwin jí položil ruku na záda a postrčil ji dopředu. Udělala dva kroky a plna strachu zaváhala. „Můj pane.“ Čekala, aby si poslechla, co jí lord Berik chce říct.
„Pověz jí to,“ nařídil bleskurychlý lord Thorosovi.
Rudý kněz si dřepl na zem vedle ní. „Moje paní.“ řekl. „Pán mi vyjevil pohled na Řekotočí. Ostrov v moři ohně, jak se mi zdálo. Plameny měly podobu skákajících lvů s dlouhými purpurovými drápy. A jak řvali! Moře Lannisterů, moje paní. Řekotočí bude muset brzy odolávat jejich útoku.“
Arya měla pocit, jako by ji někdo uhodil pěstí do břicha. „Ne!“
„Drahé dítě,“ řekl Thoros. „Plameny nelžou. Někdy z nich čtu špatně, protože jsem jen slepý blázen. Ale myslím, že tentokrát ne. Řekotočí již brzy bude oblehánо Lannistery.“
„Robb je porazí,“ odsekla Arya vzdorovitě. „Porazí je všechny do jednoho, tak jak to udělal předtím.“
„Tvůj bratr bude zřejmě pryč,“ řekl Thoros. „Tvoje matka taky. Žádného z nich jsem v plamenech neviděl. Ta svatba, o které mluvila stařena, svatba ve Dvojčatech... ona má svůj vlastní způsob, jak se dozvídat věci. Čarostromy jí šeptají do ucha, když spí. Pokud říká, že tvoje matka odcestuje do Dvojčat...“
Arya se otočila k Tomovi a Citrošovi. „Kdybyste mě nebyli chytili, už bych tam byla. Byla bych doma.“
Lord Berik nevěnoval jejímu výlevu pozornost. „Moje paní,“ řekl s unavenou zdvořilostí, „poznala bys bratra svého dědečka podle vzhledu? Sera Bryndena Tullyho, zvaného Černá ryba? Znal by vůbec on tebe?“
Arya zničeně zavrtěla hlavou. Slyšela, jak její matka hovořila o seru Bryndenovi Tullym, ale pokud se s ním snad i někdy setkala, byla tehdy ještě příliš malá, než aby si to pamatovala.
„Malá šance, že by Černá ryba zaplatil dobrou mincí za děvče, které nezná,“ řekl Tom. „Tullyové jsou nevrlí a podezřívaví, určitě by si myslel, že mu prodáváme falešné zboží.“
„Přesvědčíme ho,“ naléhal na ně Citroš Citrónový plášť. „Ona ho přesvědčí, nebo Harwin. Řekotočí je nám nejblíž. Já říkám, abychom ji tam odvedli a vybrali si za ni zlato, ať už ji máme jednou provždy z krku.“
„A co když nás lvi polapí uvnitř hradu?“ opáčil Tom. „Nic by neudělali raději, než pověsili jeho lordstvo ve vraní kleci ze samého vršku Casterlyovy skály.“
„Já nemám v úmyslu nechat se zajmout,“ namítl lord Berik. Poslední slovo zůstalo nevysloveno viset ve vzduchu. Živý. Všichni to slyšeli, pomyslela si Arya, i když nepřešlo přes jeho rty. „Přesto se tam nevydáme jen tak naslepo. Musím se dozvědět, kde jsou armády - jak vlci, tak lvi, Šarna bude určitě něco vědět a mistr lorda Vanceho bude vědět víc. Nedaleko odsud je Žaludohrad. Paní z Malolesa nám poskytne na čas útočiště, odkud vyšleme zvědy, aby vypátrali...“
Jeho slova ji bila do uší jako vraní křídla do bubnu a najednou toho na ni bylo víc, než dokázala snést. Chtěla do Řekotočí, ne na Žaludohrad; chtěla svoji matku a svého bratra Robba, ne paní z Malolesa nebo nějakého strýce, kterého vůbec neznala. Otočila se a rozběhla se ke dveřím, když se Harwin pokoušel chytit ji za ruku, vykroutila se mu rychle jako had.
Venku před maštalí stále padal déšť a na vzdáleném západním obzoru šlehaly blesky. Arya utíkala tak rychle, jak jen mohla. Nevěděla, kam běží, jen to, že chce být sama, pryč od všech hlasů, pryč od jejich prázdných slov a porušených

slibů. Jediné, co jsem chtěla, bylo jít do Řekotočí. Za všechno si mohla sama, když vzala Gendryho a Horkého koláče s sebou na útěku z Harrenova. Mnohem lépe by si byla vedla, kdyby byla sama. Psanci by ji nikdy nechytili a teď by byla s Robbem a s matkou. Oni nikdy nebyli moje smečka. Kdyby byli, neopustili by mě. S hlasitým šplouchánímprošla louží blátivé vody. Někdo volal její jméno, pravděpodobně Harwin nebo Gendry, ale jejich hlasy přehlušilo hromobití valící se přes kopce, následující půl okamžiku po zášlehu blesku. Bleskurychlý lord, pomyslela si nahněvaně. Možná nemohl umřít, ale uměl lhát.
Někde o kus dál po její levici zaržál kůň. Arya nemohla ujít víc než padesát yardů od maštale, a přesto už byla promočená na kost. Schoulená obcházela roh jednoho ze zborcených domů, v naději, že se za mechem obrostlými zdmi schová před deštěm, a málem přitom narazila do jednoho z mužů na hlídce. Předloktí jí sevřela silná ruka v železné rukavici.
„To bolí," řekla a zakroutila se v jeho sevření. „Pusť mě, už jsem se chtěla vrátit, já..."
„Vrátit?" Smích Sandora Clegana byl jako železný pilník přejíždějící po kameni. „Zapomeň na to, vlčí děvče. Teď jsi moje." Potřeboval jen jednu ruku, aby ji škubnutím zvedl a marně se vzpouzející ji odvlekl k čekajícímu koni. Studený déšť je oba bičoval a splachoval její výkřiky, a jediné, nač byla Arya v tu chvíli schopná myslet, byla otázka, kterou jí před nedávnem položil. Víš, co dělají psi s vlky?

JAIME

Třebaže horkost stále nepolevovala, pahýl se hojil, netekl z něj hnis a Qyburn prohlásil, že bude mít ruku v pořádku. Jaime dychtil odjet co nejrychleji, nechat Harrenov, Krvavé drancíře i Brienne z Tarthu daleko za sebou. V Rudé baště na něho čekala skutečná žena.
„Posílám Qyburna s tebou, aby se o tebe staral po cestě do Králova přístaviště," řekl mu Roose Bolton ráno v den odjezdu. „Chová v sobě upřímnou naději, že tvůj otec přiměje Citadelu, aby mu jako výraz vděčnosti vrátila řetěz."
„Všichni v sobě nosíme nějakou tu upřímnou naději. Jestli se postará o to, aby mi narostla nová ruka, můj otec z něho udělá rovnou velmistra."
Velitelem Jaimeho doprovodu byl Walton, kterému říkali Holenice - strohý, drsný, brutální, srdcem obyčejný voják. S takovými jako on sloužil Jaime celý svůj život. Muži jako Walton zabíjeli na rozkaz svého pána, znásilňovali, když se jim rozproudila krev v bitvě, a plundrovali, kdekoli mohli, ale jakmile bylo po válce, vrátili se do svých domovů, vyměnili kopí za motyky, oženili se s dcerami svých sousedů a vychovali hejno uječených dětí. Takoví muži plnili rozkazy bez otázek, ale součástí jejich povahy rozhodně nebyla hluboká zlovolná krutost typická pro Chrabré kumpány.
Obě skupiny vyjely z Harrenova téhož rána, pod chladnou šedivou oblohou, která slibovala déšť. Ser Aenys Frey odtáhl se svými muži již před třemi dny, vyrazil na sever směrem ke královské cestě, a Bolton měl v úmyslu jet za ním.
„Trojzubec je rozvodněný," řekl Jaimemu. „Dokonce i na rubínovém brodu se bude řeka obtížně přecházet. Vyřídíš moje vřelé pozdravení svému otci?"
„Jen pokud ty vyřídíš moje Robbu Starkovi."
„Udělám to."
Někteří z Chrabrých kumpánů se shromáždili na nádvoří, aby se podívali, jak odjíždějí. Jaime překlusal na svém koni k místu, kde postávali. „Zollo. Jak je od tebe laskavé, žes mne přišel vyprovodit. Pyg. Timeon. Budu ti chybět? Nepodělíš se se mnou o poslední šprým, Střapáči? Abys mne povzbudil na dlouhou cestu? A Rorge, přišel jsi mne políbit na rozloučenou?"
„Sklapni, kriple," zabručel Rorge.
„Když na tom trváš. Tentokrát sklapnu, jenže se vrátím. Lannister vždycky splácí svoje dluhy." Jaime se zatočil se svým koněm a připojil se k Holenici Waltonovi a jeho dvěma stovkám mužů.
Lord Bolton se rozhodl, že bude jeho chybějící ruku ignorovat, a vystrojil ho jako rytíře, což Jaime považoval za frašku. Jel s mečem a dýkou za pasem, se štítem a přilbou visícími mu od sedla, v kroužkové zbroji pod tmavě hnědou suknicí. Nebyl však takový blázen, aby ukazoval světu znak se lvem Lannisterů - ani čistě bílý erb, na který měl nárok jako přísahající bratr Královské gardy. Našel si ve zbrojnici starý štít, dobitý a místy odštípaný, s opryskaným nátěrem, na kterém však byl stále dobře patrný černý netopýr rodu Lothstonů na zlatém a stříbrném poli. Lothstonové vlastnili Harrenov před Whenty a byli ve své době mocným rodem, jenže vymřeli před celými věky, a tak bylo sotva pravděpodobné, že by mohl kdokoli něco namítat proti tomu, že si pro sebe dočasně zabral jejich znak. Nebude ničím příbuzným, ničím nepřítelem, ničím přísahancem..., vlastně vůbec nikým.
Vyjeli z Harrenova menší východní bránou a rozloučili se s Roosem Boltonem a jeho armádou o šest mil dál, kde zatočili na jih, aby se nějakou dobu ubírali cestou podél jezera. Walton měl v úmyslu vyhýbat se po co nejdelší čas královské cestě a dávat přednost farmářským trasám a stezkám vyšlapaným zvěří v blízkosti Božího oka.
„Po královské cestě by to bylo rychlejší." Jaime dychtil vrátit se k Cersei co možná nejdříve. Kdyby si pospíšili, snad by dokonce stihl přijet včas na Joffreyho svatbu.
„Nestojím o žádné problémy," namítl Holenice. „Jen bohové vědí, koho bychom mohli na královské cestě potkat."
„Zajisté nikoho, koho by ses mohl obávat. Máš dvě stovky mužů."
„Ano. Jenže jiní by jich mohli mít víc. Můj pán řekl, abych tě bezpečně dopravil k tvému panu otci, a přesně to mám v úmyslu."
Tudy už jsem jednou jel, uvědomil si Jaime o pár mil dál, když projížděli kolem opuštěného mlýna vedle jezera. Místo,

kde se na něho kdysi plaše usmívala mlynářova dcera, nyní zarůstalo plevelem. Mlynář sám na něj tehdy křikl: „Jestli jedeš na turnaj, musíš opačným směrem, pane.“ Jako bych to nevěděl.
Král Aerys udělal z Jaimeho uvedení do úřadu velké divadlo pro všechny přítomné na Harrenově. Nechal ho odříkat přísahu před královským altánem, kde Jaime klečel na zelené trávě v bílé zbroji, zatímco polovina říše přihlížela, když mu ser Gerold Hightower pomohl vstát a přehodil mu přes ramena bílý plášť, zvedl se jásot, který zněl Jaimemu dodnes v uších, i po všech těch letech. Jenže téže noci vůči němu Aerys zatrpkl, prohlásil, že na turnaji v Harrenově rozhodně nepotřebuje všech sedm příslušníků Královské gardy a poručil Jaimemu, aby se neprodleně vrátil do Králova přístaviště, kde bude střežit královnu a malého prince Viseryse, které nechal král doma. Přestože se Bílý býk nabídl, že se té povinnosti ujme sám, aby se Jaime mohl zúčastnit klání na turnaji lorda Whenta, Aerys to odmítl. „Žádnou slávu si tu vybojovávat nebude,“ řekl tehdy král. „Teď už patří mně, ne Tywinovi. A bude mi sloužit tak, jak já uznám za vhodné. Já jsem král. Já vládnu, on bude poslouchat.“
Tehdy to Jaime pochopil. Nebylo to jeho umění v zacházení s mečem a kopím, co mu koupilo jeho bílý plášť, ani činy odvahy, kterými se vyznamenal v boji proti Bratrstvu z Královlesa. Aerys si ho vybral schválně, jeho otci navzdory, aby okradl lorda Tywina o dědice.
Dokonce i nyní, po všech těch letech, byla ta vzpomínka trpká. Ovšem toho dne, když ujížděl na jih ve svém novém bílém plášti, aby hlídal prázdný hrad, to bylo téměř nesnesitelné. Nejraději by ze sebe bílý plášť serval, kdyby mohl, tehdy a tam, jenže už bylo příliš pozdě. Odříkal slova přísahy před zraky poloviny říše a příslušníci Královské gardy sloužili svému králi doživotně.
Qyburn jej dohonil a zařadil se vedle něho. „Dělá ti problémy ruka?“
„Mně dělá problémy spíš nedostatek ruky.“ Jitra bývala nejhorší. Ve svých snech býval Jaime celým mužem a každého svítání, když ležel napolo bdělý, cítil, jak se mu hýbou prsty. Byla to jen noční můra, našeptávala mu jakási část z něho, která odmítala dokonce i nyní uvěřit kruté realitě. Jenom noční můra. Jenže pak vždycky otevřel oči a pochopil, že je to pravda.
„Chápu to tak, žes měl minulou noc návštěvu,“ řekl Qyburn. „Doufám, že tě potěšila.“
Jaime ho obdařil chladným pohledem. „Neřekla mi, kdo ji poslal.”
Mistr se skromně usmál. „Tvoje horkost z velké části polevila, a tak jsem si myslel, že by ti mohl nějaký ten tělesný pohyb jen prospět. Pia je docela zkušená, nemyslíš? A tak... ochotná.“
To jistě byla. Proklouzla k němu dveřmi do komnaty a ven z šatů tak rychle, až si Jaime myslel, že je to jen sen. Teprve když k němu žena vklouzla pod pokrývky a položila mu jeho zdravou ruku na ňadro, vzrušil se. Půvabné malé stvoření, to nepopírám. „Byla jsem malá holka, když jsi přijel na turnaj lorda Whenta a král ti dal bílý plášť,“ svěřila se mu. „Byl jsi tak krásný, celý v bílém, a každý říkal, jaký jsi statečný rytíř. Někdy, když jsem s nějakým mužem, zavřu oči a namlouvám si, že na mně ležíš ty, s tou tvojí hladkou kůží a zlatými kadeřemi. Ve skutečnosti jsem ale nikdy nevěřila, že bych tě někdy měla v posteli.“
Poslat ji pryč po takovém vyznání nebylo snadné, ale Jaime to přesto udělal. Já mám ženu, připomněl sám sobě. „To posíláš ženu každému, komu přikládáš pijavice?“ zeptal se Qyburna.
„Častěji je lord Vargo posílá mně. Má rád, když je prohlédnu ještě předtím, než... nu, snad postačí říct, že kdysi miloval nemoudře a nehodlá to učinit znovu. Ale neměj strach, Pia je docela zdravá. Stejně jako ta tvoje dívka z Tarthu.“
Jaime se na něj ostře podíval. „Brienne?“
„Ano. Je to silné děvče, to musím uznat. A stále panna. Alespoň do včerejší noci.“ Qyburn se uchechtl. „On ti ji poslal, abys ji prohlédl?“
„Samozřejmě. Je... jak bych to řekl, zkrátka je v jistých věcech velice pečlivý.“
„Souvisí to nějak s výkupným?“ zeptal se Jaime. „Požaduje její otec důkaz, že je stále panna?“
„Copak tys to neslyšel?“ Qyburn pokrčil rameny. „Přiletěl k nám pták od lorda Selwyna. V odpověď na můj dopis. Večerní hvězda nabízí tři sta dragonů za bezpečný návrat své dcery. Řekl jsem sice lordu Vargovi, že na Tarthu žádné safíry nejsou, jenže mě neposlouchal. Je přesvědčený, že Večerní hvězda s ním nehraje poctivou hru. Těšil se na safíry.“
„Tři stovky dragonů je velice slušné výkupné, jaké se obvykle dává za rytíře. Koza by měla vzít, co se jí nabízí.“
„Ta koza je pánem Harrenova a ten nehandrkuje.“
Jaimeho ta novina rozčílila, i když si říkal, že měl takový vývoj událostí předvídat. Moje lež tě spasila jen na chvíli, děvče. Buď vděčná i za to málo. „Pokud je její panenská blána stejně tuhá jako všechno ostatní na ní, Koza si zlomí úd, až do ní bude chtít vniknout,“ zavtipkoval. Brienne byla dostatečné odolná, aby přežila i pár znásilnění, usuzoval Jaime, jenže pokud bude odolávat příliš divoce, Vargo Hoat by jí mohl začít sekat ruce a nohy. No a co, že to udělá, proč by mi na tom mělo záležet? Kdyby mě nechala vzít si meč mého bratrance a nezačala dělat hlouposti, stále jsem mohl mít pravou ruku. Málem jí tehdy svým prvním sekem sám usekl nohu, jenže ona mu pak uštědřila mnohem větší nářez, než o jaký stál. Hoat asi neví, jak je zrůdně silná. Raději by si měl dát pozor, nebo mu prokousne ten jeho kostnatý krk. Nebylo by to sladké?
Qyburnova společnost ho unavovala, a tak Jaime odklusal dopředu k čelu kolony. Před Holenicí jel malý kulatý seveřan jménem Nage, který třímal v ruce mírovou zástavu; duhově pruhovaný praporec se sedmi dlouhými cípy, na holi korunované rovněž sedmicípou hvězdou. „Neměli byste vy seveřané nést jiný druh mírové korouhve?“ zeptal se Waltona. „Čím je pro vás Sedm?“
„Jižanskými bohy,“ odpověděl muž, „jenže my teď potřebujeme jižanský mír, máme-li tě v bezpečí dopravit ke tvému otci.”
K mému otci. Jaime si říkal, zda lord Tywin obdržel Hoatův požadavek o výkupné, ať už s jeho tlející rukou či bez ní. Jakou cenu má šermíř bez ruky, kterou šermoval? Polovinu zlata Casterlyovy skály? Tři stovky zlatých dragonů? Nebo

nic? Jeho otec se nikdy nenechal přehnaně unášet sentimentem. Vlastní otec Tywina Lannistera, lord Tytos, nechal jednou uvěznit neposlušného vazala, lorda Tarbecka. Hrdá lady Tarbeck odpověděla tím, že zajala tři Lannistery, včetně mladého Stafforda, jehož sestra byla zasnoubena s bratrancem Tywinem. „Pošli mi mého muže nazpět, jinak ti tři na vlastní kůži zakusí všechno, co vy uděláte jemu," napsala do Casterlyovy skály. Mladý Tywin navrhl svému otci, aby jí vyhověl tím, že jí pošle lorda Tarbecka nazpět ve třech kusech. Lord Tytos však byl mírnějším druhem lva, a tak lady Tarbeck získala na dalších pár let svého lorda se skopovou hlavou a Stafford se oženil a množil a žil dál, až do Volského brodu. Tywin Lannister však přetrvával, věčný jako Casterlyova skála sama. A teď máš za syna nejenom trpaslíka, ale také mrzáka, můj pane. Jak to budeš nenávidět...

Cesta je vedla kolem vyhořelé vesnice. Muselo to být již rok nebo i déle, co bylo to místo vypáleno. Domky tam stály zčernalé a beze střech, a všude kolem rostl plevel vysoký až po pás. Holenice vydal rozkaz zastavit, aby jim umožnil napojit koně. Tohle místo taky znám, pomyslel si Jaime, když stál u studny. Na místě, kde teď bylo jen pár základových kamenů a komín, stávala malá hospoda, a on tehdy vešel dovnitř, aby si dal holbu piva. Tmavovlasá děvečka mu přinesla sýr a jablka, ale hostinský odmítl vzít si od něho peníz. „Je pro mne ctí hostit pod svou střechou rytíře Královské gardy, sere," řekl mu ten muž. „Jednou to budu vyprávět svým vnoučatům." Jaime pohlédl na komín vyrůstající z plevele a pomyslel si, zda se vůbec těch svých vnoučat dožil. Vyprávěl jim o tom, jak Králokat jednou pil jeho pivo a jedl jeho sýr a jablka, nebo se styděl přiznat, že hostil takového jako já? Už se to nikdy nedozví; kdokoli vypálil hostinec, zabil pravděpodobně také vnoučata.

Cítil, jak se mu svírají prsty fantómové ruky, když Holenice řekl, že by si mohli rozdělat oheň a něco pojíst, Jaime zavrtěl hlavou. „Tohle místo se mi nelíbí. Pojedeme dál."

Do soumraku opustili trasu vinoucí se kolem jezera a vydali se po vyježděné cestě vedoucí lesem dubů a jilmů. Než Holenice rozhodl, že rozbijí tábor, Jaimeho pahýl pulzoval tupou bolestí. Qyburn s sebou naštěstí vezl měch snového vína. Zatímco Walton rozestavoval stráže, Jaime se natáhl nedaleko od ohně a opřel srolovanou medvědí kůži o pařez, aby mu posloužila jako polštář pod hlavu. Děvče by mu řeklo, že se musí najíst, než půjde spát, aby se udržel při síle, jenže on byl spíš unavený než hladový. Zavřel oči a doufal, že se mu bude zdát o Cersei. Jeho horečnaté sny bývaly tak živé...

Ocitl se nahý a sám, obklopen nepřáteli, s kamennými zdmi všude kolem tisknoucími se k němu. Skála, věděl. Cítil její nesmírnou tíhu nad hlavou. Byl doma. Byl doma a celý.

Zvedl pravou ruku a zahýbal prsty, aby ucítil sílu v nich. Bylo to stejně nádherné jako milování. Tak nádherné jako hra s mečem. Čtyři prsty a palec. Zdál se mu ošklivý sen, že ho kdosi zmrzačil, ale nebyla to pravda. Úlevou se mu téměř zatočila hlava. Moje ruka, moje pravá ruka. Nic se mu nemohlo stát, dokud měl v pořádku pravou ruku.

Kolem stál tucet temných postav v kutnách s kápěmi, které jim zakrývaly tváře. V rukou třímaly kopí. „Kdo jste?" zeptal se jich. „Co pohledáváte v Casterlyově skále?"

Neodpověděli mu, jen ho popoháněli hroty svých kopí. Nezbývalo mu než před nimi začít ustupovat. Šel dolů točitou chodbou, po úzkých schodech vytesaných v kameni, stále níž a níž. Já musím jít nahoru, říkal si v duchu. Nahoru, ne dolů. Proč jdu dolů? Se snovou jistotou věděl, že ho pod zemí nečeká nic než zkáza; tam dole prodlévalo něco temného a strašlivého, něco, co ho chtělo. Jaime se snažil zastavit, ale jejich kopí ho poháněla stále dál. Kdybych tak měl svůj meč. Nic by mi nemohlo ublížit.

Schody náhle končily. Všude kolem byla hrobová tma, ale Jaime poznal, že má před sebou nějaký rozlehlý prostor. Prudce se zarazil, balancující na okraji nicoty. Hrot kopí ho bodl do kříže zad, shodil ho do černé propasti. Vykřikl, ale pád byl krátký. Přistál na všech čtyřech na písku v mělké vodě. Věděl, že hluboko dole pod Casterlyovou skálou jsou jeskyně vyplněné vodou, ale o téhle neměl tušení. „Co je to za místo?"

„Tvoje místo." Ten hlas se odrážel ozvěnou; byla to stovka hlasů, tisíc, hlasy všech Lannisterů od dob Lanna Chytrého, který žil na úsvitu věků. Ale nejvíc ze všech to byl hlas jeho otce, a vedle lorda Tywina stála jeho sestra, bledá a krásná, s pochodní hořící jí v ruce. Byl tam taky Joffrey, syn, kterého spolu zplodili, a za nimi tucet dalších nezřetelných postav se zlatými vlasy.

„Sestro, proč nás sem otec přivedl?"

„Nás? Toto je tvoje místo, bratře. Tvoje temnota." Pochodeň, kterou držela v ruce, byla jediným světlem v jeskyni. Otočila se k odchodu.

„Zůstaň se mnou," prosil Jaime. „Nenechávej mě tu samotného." Oni však již odcházeli. „Nenechávejte mě tu ve tmě." Tam dole žilo něco strašného. „Dejte mi alespoň meč."

„Já jsem ti dal meč," řekl lord Tywin.

Ležel u jeho chodidel, Jaime tápal pod vodou, dokud nesevřel v prstech jilec. Nic mi nemůže ublížit, dokud mám meč, když jej zvedl, na hrotu se zatřpytil prst bledého plamene, který se začal plazit dolů podél ostří, dokud se nezastavil kousek od jílce. Ocel zahořela stříbromodrým světlem a šero ustoupilo. Jaime se pohyboval v kruhu, přikrčený, naslouchající, připravený zaútočit na cokoli, co by se mohlo vyplížit ze tmy. Voda mu natekla do bot, po kotníky hluboká a pronikavě chladná. Vyvaruj se vody, říkal si v duchu. Možná v ní žijí zlí tvorové, co se schovávají v hlubinách...

Nedaleko za ním se ozvalo hlasité šplouchnutí. Jaime se otočil po zvuku... jenže v bledém světle se zjevila jen Brienne z Tarthu, s rukama spoutanýma těžkými řetězy. „Přísahala jsem, že ti zajistím bezpečí," řeklo děvče umíněně. „Dala jsem slib." Nahá zvedla ruce k Jaimemu. „Prosím, pane. Kdybys byl tak laskav."

Ocelové články se rozdělily jako hedvábí. „Meč," žadonila Brienne, a najednou se tam objevil, i s pochvou a opaskem. Zapnula si jej kolem silného pasu. Světla tam bylo tak poskrovnu, že ji Jaime stěží viděl, třebaže stáli sotva pár stop od sebe. V tomto světle vypadá téměř krásná, pomyslel si. V tomto světle by skoro mohla být rytířem. Briennin meč také zahořel plamenem, zažhnul stříbromodře a z temnoty opět o něco ubylo.

„Budeš žít tak dlouho, dokud budou hořet plameny," slyšel ještě volat Cersei. „Když pohasnou, umřeš i ty."
„Sestro!" vykřikl. „Zůstaň tady se mnou. Zůstaň!" Neozvala se žádná odpověď, jen tichý zvuk vzdalujících se kroků.
Brienne mávala mečem sem a tam, dívala se, jak se stříbřité plameny posouvají a mihotají. Pod jejími chodidly zářil odraz hořící čepele na hladině černé vody. Byla stejně vysoká a silná, jak si ji Jaime pamatoval, a přesto se mu zdálo, jako by nyní mělo její tělo ženštější tvary.
„Oni mají tady dole nějakou obludu?" Brienne se pomalu a ostražitě pohybovala s mečem v kruhu, krok, otočka, tiché naslouchání. Voda při každém jejím kroku tiše zašplouchala. „Jeskynního lva? Zlovlky? Medvěda? Pověz mi to, Jaime. Co tady dole žije? Co bydlí v téhle tmě?"
„Zkáza." Žádný medvěd, tím si byl jistý. Ani lev. „Jenom zkáza."
V chladném stříbromodrém svitu jejich mečů vypadala dívčina tvář bledě a divoce. „Tohle místo se mi nelíbí."
„Ani mně ne." Jejich čepele vytvářely malý ostrůvek světla, ale všude kolem se prostíralo nekonečné moře temnoty. „Mám promočená chodidla."
„Mohli bychom se vydat zpátky cestou, kudy nás přivedli. Kdybys mi vyšplhal na ramena, neměl bys mít problémy dosáhnout ústí tunelu."
Pak bych mohl jít za Cersei. Cítil, jak mu při tom pomyšlení tuhne úd a raději se odvrátil, aby si toho Brienne nevšimla.
„Poslouchej." Položila mu ruku na rameno a on se při náhlém doteku zachvěl. Je teplá. „Něco se sem blíží." Brienne zvedla meč a ukázala jím nalevo od něj. „Odtamtud."
Hleděl do tmy, dokud to také neuviděl. Něco se pohybovalo tmou, jenže nebyl schopen rozlišit, co je to...
„Muž na koni. Ne, dva. Dva jezdci, bok po boku."
„Tady dole, pod Skálou?" Nedávalo mu to smysl. A přesto k nim přijížděli dva jezdci na bledých koních, a jak muži, tak jejich zvířata byli ve zbroji. Váleční oři se pomalým krokem vynořili ze tmy. Nevydávají žádný zvuk, uvědomil si Jaime. Žádné šplouchání, žádný cinkot zbroje ani klapot kopyt. Vzpomněl si na Eddarda Starka, jak jel po délce Aerysovy trůnní síně tonoucí v tichu. Mluvily jen jeho oči: oči lorda, chladné, šedivé a plné odsouzení.
„Jsi to ty, Starku?" zvolal. „Pojeď sem. Nikdy jsem se tě nebál živého, nebojím se tě ani mrtvého." Brienne se dotkla jeho paže. „Je jich víc."
Už je spatřil taky. Všichni byli oděni ve zbroji ze sněhu, jak mu alespoň připadalo, a z ramen jim vlály vířící fábory mlhy. Hledí jejich přílleb byla zavřená, ale Jaime Lannister jim nepotřeboval vidět do tváří, aby je poznal.
Pět z nich bylo kdysi jeho bratry. Oswell Whent a Jon Darry. Lewyn Martell, princ dornský. Bílý Býk, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Meč jitra. A vedle nich, korunovaný mlhou a žalem, s dlouhými vlasy vlajícími za ním, jel Rhaegar Targaryen, princ Dračího kamene a právoplatný dědic Železného trůnu.
„Já z vás nemám strach," zvolal, otáčeje se, když se rozdělili, aby ho obstoupili. Nevěděl, ke kterému se postavit čelem. „Budu s vámi bojovat s jedním po druhém nebo se všemi najednou. Který z vás se však utká s děvčetem? Bude se zlobit, když ji z toho vynecháte."
„Složila jsem přísahu, že ho ochráním," řekla Brienne Rhaegarovu stínu. „Složila jsem svatý slib."
„Všichni jsme odříkali sliby," řekl ser Arthur Dayne nekonečně smutným hlasem.
Stínoví muži sesedli ze svých přízračných koní, když tasili meče, nebyl slyšet jediný zvuk. „Aerys chtěl spálit celé město," bránil se Jaime. „Chtěl nechat Robertovi jen popel."
„Byl to tvůj král," namítl Darry.
„Přísahal jsi, že ho budeš ochraňovat," řekl Whent.
„A jeho děti taky," dodal princ Lewyn.
Princ Rhaegar hořel chladným světlem, tu bílým, tam červeným, jinde hnědavým. „Zanechal jsem svou ženu a svoje děti ve tvých rukou."
„Ani ve snu mě nenapadlo, že jim ublíží." Jaimeho meč nyní hořel méně jasně. „Byl jsem s králem..."
„Zabíjel jsi krále," řekl ser Arthur.
„Podřezával jsi mu krk," dodal princ Lewyn.
„Krále, za něhož jsi měl podle své přísahy položit život," řekl Bílý Býk.
Plameny podél jeho čepele pozvolna skomíraly a Jaime si vzpomněl, co řekla Cersei. Ne. Hrůza mu sevřela hrdlo. Pak jeho meč potemněl docela a zůstal hořet jen Briennin. Mlhavé přízraky se na něj vrhly... „Ne," hlesl, „ne, ne, ne. Nééééé!"
S bušícím srdcem s trhnutím procitl a zjistil, že se nalézá pod hvězdnatou oblohou uprostřed stromového háje. Cítil žluč v ústech, celý se třásl a měl tělo zbrocené potem, horkým i studeným zároveň, když sklopil zrak a pohlédl na pravou ruku, jeho zápěstí končilo kůží a plátnem, úpravně omotávajícím ohyzdný pahýl. Do očí mu vhrkly slzy. Cítil jsem to, cítil jsem sílu v prstech a hrubou kůži na jílci meče. Moje ruka...
„Můj pane." Qyburn klečel vedle něho a otcovský obličej měl zbrázděný starostmi. „Co se stalo? Slyšel jsem tě vykřiknout."
„Sen... byl to jen sen." Jaime zmateně hleděl na tábor kolem sebe. „Byl jsem ve tmě, ale měl jsem zpátky svou ruku."
Pohlédl na pahýl a náhle se ho znovu zmocnila nevolnost. Pod Skálou žádné takové místo neexistuje, pomyslel si. V žaludku měl kyselo a prázdno a bolela ho hlava v místě, kde ji měl opřenou o pařez.
Qyburn mu sáhl na čelo. „Stále máš trochu horkost."
„Horečnatý sen." Jaime se nadzvedl. „Pomoz mi." Holenice jej uchopil za zdravou ruku a vytáhl ho na nohy.
„Ještě jeden pohár snového vína?" zeptal se Qyburn.
„Ne. Dnes v noci už se mi toho zdálo až dost." Říkal si, kolik času zbývá do svítání. Byl si jistý, že kdyby zavřel oči, ocitl by se znovu na tom temném vlhkém místě.
„Pak tedy makové mléko? A něco na horkost? Stále jsi slabý, můj pane. Potřebuješ hodně spát. Odpočívat."

To je ta poslední věc, co mám teď v úmyslu. Od pařezu, o který se Jaime předtím opíral, se odráželo bledé měsíční světlo. Byl tak hustě porostlý mechem, že si toho Jaime dřív nevšiml, ale teď viděl, že dřevo pod ním je bílé. Ten pohled v něm vyvolal vzpomínku na Zimohrad a na strom srdce Neda Starka. To nebyl on, pomyslel si. Nemohl to být on. Pařez byl mrtvý a stejně tak Stark a všichni ostatní, o kterých se mu zdálo: princ Rhaegar, ser Arthur Dayne i děti. A Aerys. Aerys je mrtvý nejvíc ze všech. „Věříš v duchy, mistře?“ zeptal se Qyburna.
Mužův obličej na sebe vzal zvláštní výraz. „Jednou, bylo to v Citadele, jsem přišel do prázdné místnosti a uviděl jsem prázdnou židli. Přesto jsem věděl, že před pouhým okamžikem tam byla žena. V místě, kde seděla, byl promáčklý polštář, látka byla stále teplá a ve vzduchu prodlévala její vůně. Pokud za sebou necháváme svoje vůně, když opouštíme místnost, jistě zde zůstává i něco z našich duší, když opouštíme tento svět.“ Qyburn rozpřáhl ruce. „Arcimistrům se však podobné uvažování nelíbilo. Nu, Marwynovi ano, jenže ten byl jediný.“
Jaime si prohrábl vlasy prsty. „Waltone,“ řekl, „dej osedlat koně. Chci se vrátit.“
„Vrátit?“ Holenice si ho změřil pochybovačným pohledem.
Myslí si, že jsem se zbláznil. A možná má pravdu. „Něco jsem si v Harrenově zapomněl.”
„Harrenov teď patří lordu Vargovi, jemu a jeho Krvavým drancířům.“
„Máš dvakrát tolik mužů než on.“
„Jestli tě bezpečně nedopravím k tvému otci, lord Bolton ze mě stáhne kůži. Pokračujeme dál směrem na Královo přístaviště.“
Kdysi by Jaime možná odpověděl vědoucím úsměvem a trefnou výhrůžkou, jenže jednoruký mrzák v nikom příliš strachu nezaseje. Říkal si, co by na jeho místě udělal jeho bratr. Tyrion by jistě na něco přišel. „Lannisterové lžou, Holenice. To ti lord Bolton neřekl?“
Muž se podezřívavě zamračil. „A co kdyby řekl?“
„Pokud mě neodvedeš zpátky do Harrenova, možná svému otci zazpívám písničku, která by se lordu z Hrůzova jistě nelíbila. Dokonce bych mu mohl říct, že to byl sám Bolton, kdo nařídil, aby mi usekli ruku, a Holenice Walton, kdo máchl mečem.“
Walton na něj zíral s otevřenými ústy. „To přece není pravda.“
„Jistě, jenže komu podle tebe můj otec uvěří?“ Jaime přiměl sám sebe usmát se, takovým tím úsměvem, jakým se usmíval, když ho ještě nic na světě nedokázalo vystrašit. „Mnohem snazší bude, když se prostě vrátíme. Brzy budeme opět na cestě a já pak zazpívám v Králově přístavišti tak sladkou písničku, že nebudeš věřit vlastním uším. Na výraz vděku dostaneš děvče a tučný měšec zlaťáků.“
„Zlaťáků?“ To se Waltonovi docela zamlouvalo. „Kolik zlaťáků?“
A mám ho. „Inu, kolik budeš chtít.“ A tak byli do té doby, než vyšlo slunce, již napůl cesty zpátky k Harrenovu.
Jaime pobízel svého koně mnohem usilovněji než v den předtím, a Holenice a seveřané byli nuceni udržovat s ním tempo. Přesto bylo již k polednímu, než přijeli k hradu u jezera. Pod šedivou oblohou, která hrozila deštěm, se tyčily obrovité hradby a pět černých, zlověstných věží. Vypadá tak mrtvě. Hradby byly prázdné, brána zamčená a zavřená na petlici. Ale vysoko nad předmostním opevněním visel zplihlý praporec. Černá koza Qohoru, věděl Jaime. Zvedl si ruce k ústům. „Vy tam nahoře! Otevřete bránu, nebo ji rozkopu!“
Teprve když Qyburn a Holenice přidali svoje hlasy k jeho, objevila se na cimbuří nad nimi hlava. Pohlédla dolů, pak zmizela. O chvíli později uslyšeli, jak je vytahována padací mříž. Brána se se zhoupnutím otevřela a Jaime Lannister pobídl svého koně mezi zdmi hradu. Stěží věnoval pozornost vražedným dírám, pod kterými projížděl. Dělal si starosti, že by je koza nemusela vpustit, ale jak se zdálo, Chrabří kumpáni je stále považovali za své spojence. Blázni.
Vnější nádvoří bylo opuštěné; jen z dlouhých maštalí se střechami pokrytými břidlicovými tabulkami se ozývaly nějaké zvuky, avšak koně Jaimeho v tu chvíli nezajímali. Zastavil se a zvedl hlavu. Uslyšel zvuky linoucí se odněkud zpoza Věže duchů a muže pokřikující v polovině tuctu jazyků. Holenice a Qyburn přijeli až k němu a zaujali místa z obou jeho stran. „Vezmi si to, kvůli čemu ses vrátil, a hned zase odjedeme,“ řekl mu Walton. „Nestojím o žádné problémy s Drancíři.”
„Pověz svým mužům, aby měli ruce na jílcích mečů, a Drancíři nebudou stát o problémy s tebou. Nezapomeň, že jsme v převaze, dva na jednoho.“ Jaime prudce otočil hlavu při vzdáleném zaburácení, slabém, ale děsivém. Odráželo se od stěn Harrenova a smích nabýval na hlasitosti jako hukot přílivu. Zčistajasna pochopil, co se děje. Přijeli jsme pozdě? Žaludek se mu zhoupl, ale to již prudce zabodl ostruhy svému koni do slabin a rozjel se přes vnější nádvoří, pod obloukovým kamenným mostem, kolem Věže nářků a Hladkokamenným nádvořím.
Strčili ji do medvědí jámy.
Král Harren Černý si přál, aby dokonce i krmení jeho medvědů probíhalo v okázalém stylu. Jáma měla deset yardů napříč a byla pět yardů hluboká, se stěnami obloženými kamenem, dnem vysypaným pískem a s šesti řadami mramorových lavic uspořádaných do kruhu kolem. Chrabří kumpáni zaplňovali jen čtvrtinu míst, jak si Jaime všiml, když se nemotorně svezl ze sedla. Žoldnéři byli tak uchváceni představením pod sebou, že si jejich příchodu všimli jen ti, kteří seděli proti nim z druhé strany jámy.
Brienne na sobě měla tytéž špatně padnoucí šaty, které si oblékla již tehdy na večeři s Roosem Boltonem. Žádný štít, žádný kyrys, žádnou drátěnou košili, dokonce ani vařenou kůži, jen růžový satén a myrskou krajku. Možná si koza myslela, že je zábavnější, když je oblečená jako žena. Polovinu šatů již měla na cáry a z levé paže jí odkapávala krev z rány, kde po ní medvěd hrábl drápy.
Alespoň že jí dali meč. Děvče jej třímalo jednou rukou. Pohybovalo se bočně, snažilo se udržet co největší vzdálenost mezi sebou a medvědem. To není dobré, jáma je příliš malá. Potřebovala zaútočit, udělat tomu rázný konec. Dobrá ocel byla sokem pro každého medvěda. Zdálo se však, jako by se děvče bálo zaútočit. Drancíři ji častovali urážkami a oplzlými návrhy.

„Nic nám do toho není," varoval Holenice Jaimeho. „Lord Bolton řekl, že děvče je jejich, takže si s ní mohou dělat, co se jim zlíbí."
„Jmenuje se Brienne." Jaime sestoupil po schodech, kolem tuctu ohromených žoldnéřů. Vargo Hoat zaujal místo v panské lóži ve spodní řadě. „Lorde Vargo," zavolal na něj nad pokřikováním jeho druhů.
Qohořan málem vylil překvapením svoje víno. „Kjálokat?" Levou stranu hlavy měl neuměle obvázanou, a plátno v místě nad uchem bylo prosáklé krví.
„Vytáhni ji odtamtud."
„Djž se štjanou, Kjálokate, jestli nechceš mít další pahýl." Mávl jeho směrem svým vinným pohárem. „Ta tvoje děfka mi ukousla kuš ucha. Neni divu, že její otec nechce za takovou zrůdu zaplatit."
Při hlasitém zařvání se Jaime otočil zpátky k jámě. Medvěd stál na zadních a byl osm stop vysoký. Gregor Clegane v kůži, pomyslel si, třebaže pravděpodobně obratnější. Zvíře však alespoň nemělo takový dosah jako Hora s tím svým obludným mečem.
Medvěd zařval vzteky, vycenil tlamu plnou velkých žlutých zubů, pak klesl zpátky na čtyři a rozběhl se přímo proti Brienne. Teď máš šanci, pomyslel si Jaime. Zaútoč! Teď!
Ona po něm místo toho jen neúspěšně bodla hrotem meče. Medvěd se zarazil, pak se po ní s hlasitým mručením vrhl znovu. Brienne uskočila doleva a znovu medvěda bodla, tentokrát do hlavy. Zvedl tlapu a odmrštil meč stranou.
Je opatrný, uvědomil si Jaime. Už útočil proti jiným lidem. Ví, že meče a kopí mu mohou ublížit. Jenže to Brienne moc nepomůže. „Zabij ho!" křikl na ni, avšak jeho hlas zanikl mezi ostatními výkřiky. Pokud ho Brienne slyšela, nedala to na sobě znát. Pohybovala se podél obvodu jámy, stále zády blízko kamenné zdi. Je příliš blízko. Jestli ji medvěd přimáčkne ke stěně...
Zvíře se nemotorně otočilo, příliš daleko a příliš rychle. Brienne mrštně jako kočka změnila směr. Tohle je děvče, jaké si pamatuju. Vyskočila, a než dopadla na zem, sekla medvěda vší silou přes záda. Zvíře se s řevem opět vztyčilo na zadní. Brienne před ním couvala. Kde je krev? Pak to najednou pochopil. Otočil se k Hoatovi. „Tys jí dal turnajový meč."
Koza vyprskla smíchy, postříkala ho vínem a slinami. „Šamožžejmě."
„Já to zatracené výkupné zaplatím. Zlato, safíry, cokoli chceš. Vytáhni ji odtamtud."
„Ty ji chceš? Tak si jdi pjo ni."
A tak to udělal.
Položil zdravou ruku na mramorové zábradlí a přeskočil je. Dopadl dolů na písek a překulil se na něm. Medvěd se při hlasitém žuchnutí otočil a obezřetně pohlédl na nového vetřelce. Jaime se zvedl na koleno. Co to u sedmi pekel dělám? Nabral do hrsti písek. „Králokat?" slyšel Brienne ohromeně hlesnout.
„Jaime." Vstal a hodil písek medvědovi do očí. Zvíře začalo mlátit tlapami do vzduchu a řvát jako šílené.
„Co tady děláš!"
„Něco hloupého. Schovej se za mě." Pohyboval se v kruhu směrem k ní, aby se dostal mezi ni a medvěda.
„Ty jdi za mě. Já mám meč."
„Meč bez ostří a hrotu. Jdi za mě!" Spatřil něco napůl pohřbeného v písku a popadl to zdravou rukou. Ukázalo se, že je to lidská čelist, ke které stále lnulo nazelenalé maso hemžící se larvami. Okouzlující, pomyslel si, a podivil se, čí obličej asi drží v ruce. Medvěd se pohyboval jeho směrem, a tak Jaime švihl rukou a mrskl kostí, masem i larvami po jeho hlavě.
Minul ji o dobrý yard. Měl jsem si nechat useknout taky levou ruku, pro všechno dobro, co mi prokazuje.
Brienne se snažila obejít ho a postavit se před něj, ale on jí podkopl nohy. Dopadla na písek, svírajíc svůj bezcenný meč v ruce. Jaime se před ní rozkročil a medvěd se rozběhl proti němu.
Ozvalo se hluboké drrnk a zpod medvědova levého oka najednou vyčnívál opeřený šíp. Z otevřené tlamy se mu vyřinula krev smíšená se slinami a další šíp ho zasáhl do nohy. Medvěd zařval, vzepjal se na zadních. Uviděl Jaimeho a Brienne a znovu se na ně vrhl. Vystřelily další kuše, hroty šípů protrhly kožešinu a maso. Na tak krátkou vzdálenost mohli střelci stěží chybit. Šípy dopadaly tvrdě jako palcáty, ale medvěd se stále hýbal. Ubohé hloupé statečné zvíře.
Když se na něho medvěd vrhl, s výkřikem odtančil stranou a vykopl jeho směrem písek. Medvěd se otočil, aby následoval svého mučitele, a utržil další dva zásahy do zad. Vydal poslední hluboké zamručení, posadil se, natáhl se do krví zbroceného písku a vypustil duši.
Brienne udýchaně klesla s mečem v ruce na kolena. Holenicovi střelci natahovali kuše a zakládali do nich nové šípy, zatímco Krvaví drancíři na ně křičeli nadávky a hrozby. Rorge a Trojpalec měli tasené meče a Zollo rozmotával svůj bič.
„Vy šte zabili mého medvěda!" zuřil Vargo Hoat.
„A s tebou udělám totéž, když nám budeš dělat potíže," odsekl Holenice. „To děvče bereme s sebou."
„Jmenuje se Brienne," řekl Jaime. „Brienne, panna z Tarthu. Jsi stále panna, doufám?"
Její široký prostoduchý obličej zrudl. „Ano."
„To je dobře," řekl Jaime. „Já zachraňuju jenom panny." Hoatovi řekl. „Dostaneš svoje výkupné. Za nás oba. Lannister vždycky splácí svoje dluhy. Teď sežeň nějaké provazy a vytáhni nás odsud."
„Vykašli se na ně," zabručel Rorge. „Zabij je, Hoate. Jinak budeš litovat, žes to neudělal!"
Qohořan váhal. Polovina jeho mužů byla opilá, zatímco seveřané byli všichni do jednoho střízliví, a navíc jich bylo dvakrát tolik. Někteří ze střelců měli již znovu založené šípy v kuších. „Vytáhněte je," řekl nakonec a otočil se k Jaimemu: „Jozhodl jsem se, že budu milosrdný, žekni to svému otci."
„Řeknu, můj pane." Ne že by ti to mělo jakkoli pomoci.
Teprve když byli polovinu ligy od Harrenova a mimo dosah lukostřelců na hradbách, popustil Holenice Walton uzdu svému hněvu. „Jsi snad blázen, Králokate? Měl jsi v úmyslu zemřít? Žádný člověk nemůže bojovat proti medvědovi s holýma rukama!"
„S jednou holou rukou a jedním holým pahýlem," opravil ho Jaime. „Doufal jsem, že to zvíře zabiješ dřív, než ono zabije

mě. Jinak by tě lord Bolton oloupal jako pomeranč, nemám pravdu?“
Holenice mu vynadal do lannisterských bláznů, popohnal svého koně a odcválal do čela kolony.
„Sere Jaime?“ Dokonce i ve špinavém saténu a otrhaných krajkách vypadala Brienne spíš jako muž v ženských šatech než jako žena. „Jsem ti zavázána, ale... byl jsi už kus cesty od Harrenova. Proč ses vrátil?“
Na mysli mu vytanulo na tucet nejapných žertů, jeden krutější než druhý, ale Jaime jen pokrčil rameny. „Zdálo se mi o tobě,“ řekl.

CATELYN

Robb se se svou mladou královnou loučil natřikrát. Jednou v božím háji u stromu srdce, před zraky bohů a lidí. Podruhé pod padací mříží, kde ho Jeyne posílala na cestu dlouhým objetím a ještě delším polibkem. A nakonec hodinu za Rejdivým proudem, když za ním dívka přicválala na zpěněném koni, aby svého mladého krále poprosila, ať ji vezme s sebou.
Catelyn viděla, že to Robba dojalo, ale zároveň byl na rozpacích. Den byl vlhký a šedivý, začalo neúnavně mrholit, a poslední věcí, po které toužil, bylo zastavovat za pochodu, aby mohl stát v dešti a utěšovat mladou ženu v slzách před polovinou své armády. Mluví k ní laskavě, pomyslela si, když je pozorovala spolu, ale pod jeho laskavostí vře hněv.
Po celou dobu, co spolu král a královna hovořili, brousil Šedý vítr kolem, jen občas zastavil, aby si vytřásl vodu z kožichu a vycenil zuby na déšť, když konečně dal Robb své Jeyne poslední políbení, vyčlenil tucet mužů, aby ji doprovodili zpátky do Řekotočí, a znovu nasedl na svého koně, vyrazil zlovlk kupředu jako šíp vystřelený z luku.
„Královna Jeyne má milující srdce, jak vidím,“ poznamenal Chromý Lothar Frey k Catelyn. „Moc se v tom neliší od mých vlastních sester. Vsadil bych se, že dokonce i teď tančí Roslin po Dvojčatech a prozpěvuje si ‚Lady Tully, lady Tully, lady Roslin Tully'. Zítra si začne přikládat ke tváři pruhy látky v řekotočské rudé a modré, aby měla představu, jak bude vypadat ve svatebním plášti.“ Otočil se v sedle a usmál se na Edmura. „Jsi nějaký zaražený, lorde Tully. Nedá mi to, abych se tě nezeptal, jak se cítíš?“
„Hodně podobně tomu, jak jsem se cítil u Kamenného mlýna těsně předtím, než zazněly válečné rohy,“ odvětil Edmure, jen napůl žertem.
Lothar se tomu srdečně zasmál. „Modleme se, aby tvoje manželství dopadlo stejně šťastně, můj pane.“
Ať nás bohové ochraňují, pokud se tak nestane. Catelyn přitiskla paty ke slabinám svého koně, ponechala svého bratra a Chromého Lothara těšit se ze vzájemné společnosti.
To ona naléhala, aby Jeyne zůstala v Řekotočí, zatímco Robb by si ji byl raději nechal po svém boku. Lord Walder si možná vyloží královninu nepřítomnost na svatbě jako další ústrk, jenže její přítomnost by pro něj byla mnohem horší urážkou, přímo solí na ránu. „Walder Frey má ostrý jazyk a dobrou paměť,“ varovala svého syna. „Nepochybuji o tom, že jsi dost silný, abys protrpěl výtky starého pána jako cenu za jeho spojenectví, ale máš v sobě příliš mnoho ze svého otce, než abys tam nečinně seděl, zatímco by urážel Jeyne přímo do očí.“
Robb nemohl popřít, že to je rozumné. A přesto kvůli tomu cítí vůči mně vzdor, pomyslela si Catelyn znaveně. Jeyne mu už teď chybí a nějaká část v něm viní za její nepřítomnost mne, přestože ví, že jsem mu poradila dobře.
Z šesti Westerlingů, kteří přijeli s jejím synem ze Skaliska, zůstal po jeho boku jen jeden: ser Raynald, Jeynin bratr, královský vlajkonoš. Jeynina strýce Rolfa Kořenáře vyslal Robb společně s mladým Martynem Lannisterem na cestu ke Zlatému zubu ještě v ten den, co obdržel souhlas lorda Tywina k výměně zajatců. Bylo to chytře vymyšleno. Její syn si vydechl úlevou, že je Martyn v bezpečí. Galbart Glover byl rád, když se dozvěděl, že jeho bratra Robetta nalodili na palubu lodi v Duskendalu, ser Rolf měl důležitý a čestný úkol,.. a Šedý vítr byl opět po králově boku. Kam vždycky patřil.
Lady Westerlingová zůstala v Řekotočí se svými dětmi - Jeyne, její malou sestrou Eleynou a mladým Rollamem, Robbovým panošem, který si hořce stěžoval, že ho král nechce vzít s sebou. A přesto bylo i tohle moudré. Předtím dělal Robbovi panoše Olyvar Frey, který bude nepochybně přítomen na svatbě své sestry; vpochodovat před něj s jeho náhradníkem by zajisté bylo stejně nemoudré jako nelaskavé. Co se týkalo sera Raynalda, byl to dobrosrdečný mladý rytíř, který přísahal, že ho nemůže vyprovokovat žádná urážka od Waldera Freye. A modleme se, aby urážky byly tím jediným, s čím se tam budeme muset potýkat.
Catelyn si přesto dělala starosti. Její lord otec Walderu Freyovi po Trojzubci už nikdy plně nedůvěřoval, a ona toho byla vždycky pamětliva. Královně Jeyne bude nejlépe za vysokými silnými hradbami Řekotočí, s Černou rybou, který bude dbát na její bezpečí. Robb pro něho dokonce vytvořil nový titul: Strážce Jižních mokřad. Pokud dokáže nějaký smrtelník udržet Trojzubec, pak to zajisté bude právě ser Brynden.
Přesto bude Catelyn drsnou tvář svého strýce postrádat a Robbovi bude chybět dobrý rádce. Ser Brynden sehrál roli v každém vítězství, kterého se jejímu synovi dostalo. Velením nad průzkumníky a výpadovým oddílem byl místo něho pověřen Galbart Glover - dobrý muž, věrný a neochvějný, ale bez brilantnosti typické pro Černou rybu.
Za Gloverovou clonou předeslaných jezdců se táhla linie Robbovy armády v délce několika mil. Velký Jon vedl předvoj. Catelyn cestovala v hlavní koloně, obklopena válečnými oři a muži oděnými v oceli. Jako další následovaly povozy se zavazadly a proviantem, procesí žebříňáků naložených jídlem, krmivem, táborovými zásobami, svatebními dary a raněnými, příliš slabými, než aby mohli jít sami, pod bedlivým okem sera Wendela Manderlyho a jeho rytířů z Bílého přístavu. Za nimi se táhla stáda ovcí, koz a vychrtlého dobytka, a pak malá skupina táborových ženštin s bolavýma nohama. Na samém konci byl Robin Flint a zadní voj. Po celé stovky lig nebyl vzadu za nimi žádný nepřítel,

ale Robb přesto nechtěl ponechat sebemenší šanci náhodě.
Pětatřicet stovek jich bylo, pětatřicet stovek, které byly zakrváceny v Šeptajícím lese, které smáčely své meče krví v Bitvě táborů, u Volského brodu, v Jasanobrodu, Skalisku a ve zlatonosných kopcích lannisterského západu. Stranou od nepočetné družiny přátel jejího bratra Edmura zůstali lordové Trojzubce ve svých domovech, aby bránili říční krajiny, zatímco král bude znovu dobývat sever. Čekala je Edmurova nevěsta a Robbova příští bitva... a na mě čekají dva mrtví synové, prázdné lože a hrad plný duchů. Byla to neradostná vyhlídka. Brienne, kde jsi? Přiveď mi moje dcery, Brienne. Přiveď mi je živé a zdravé..
Mrholení, které je vyprovázelo na cestu, se do poledne změnilo v hustý neúnavný déšť, který pokračoval ještě hodně dlouho po půlnoci. Příštího dne severané vůbec neviděli slunce. Jeli pod ocelově šedou oblohou s kápěmi staženými hluboko do čela, aby jim nepadala voda do očí. Byl to prudký lijavec, který měnil cesty v bláto a pole v bažiny, rozvodňoval řeky a strhával listí ze stromů. Při jeho neutuchajícím cupitání šly řeči pro ukrácení chvíle spíš na nervy, než aby člověka pobavily, a tak spolu muži mluvili jen tehdy, když měli něco důležitého na srdci, a to se stávalo zřídkakdy.
„Jsme silnější, než vypadáme, moje paní," řekla Maege Mormont, která se zařadila vedle ní. Catelyn si lady Maege a její nejstarší dceru Dacey oblíbila; zjistila, že jsou v záležitosti s Jaimem Lannisterem chápavější než většina ostatních. Dcera byla vysoká a štíhlá, matka malá a statná, ale obě se oblékaly stejně, do kroužkové brně a vařené kůže, s černým medvědem rodu Mormonta na štítu a suknicích. Podle Catelynina názoru to byl pro urozenou dámu podivný druh odění, a přesto jí Dacey i lady Maege připadaly přirozenější, jako válečnice i jako ženy, než kdy byla dívka z Tarthu.
„Bojovala jsem vedle Mladého vlka v každé bitvě," řekla Dacey Mormont zvesela. „Ještě neprohrál ani jednu."
Ne, ale přišel o všechno ostatní, pomyslela si Catelyn, jenže by ničemu neposloužilo, kdyby to řekla nahlas. Severané nepostrádali odvahu, ale byli daleko od domova, a kromě jejich víry v mladého krále toho bylo málo, co je ještě drželo nad vodou. Tu víru bylo nutné chránit za každou cenu. Musím být silnější, poručila si. Musím být silná pro Robba. Podlehnu-li zoufalství, žal mne stráví. Na Edmurově svatbě se všechno obrátí. Pokud spolu budou Edmure a Roslin šťastní, pokud lze Zpozdilého lorda Freye uspokojit a znovu spojit jeho armádu s Robbovou... Přesto, jaké šance pak bude mít, polapen mezi Lannisterem a Greyjoyem? Byla to otázka, o které se Catelyn raději ani neodvažovala přemítat, i když Robb stěží uvažoval o něčem jiném. Viděla ho, jak studuje mapy, kdykoli rozbili tábor, jak neustále vymýšlí nějaký plán, který by mu pomohl získat zpátky sever.
Její bratr Edmura měl jiné starosti. „Nepředpokládáte doufám, že všechny dcery lorda Waldera vypadají jako on, že ne?" přemítal nahlas, když seděl s Catelyn a svými přáteli ve vysokém modročerveném pruhovaném altánu.
„Při takovém množství odlišných matek je tu naděje, že by některé z panen mohly pobrat nějakou tu krásu," poznamenal ser Marq Piper, „jenže proč by ti ten starý lišák měl dávat zrovna nějakou pěknou?"
„Nemá k tomu sebemenší důvod," odpověděl Edmure ponurým hlasem.
To už bylo víc, než dokázala Catelyn snést. „Krásná je taky Cersei Lannister," řekla ostře. „Ty bys byl moudřejší, kdyby ses modlil o to, aby byla Roslin silná a zdravá, s chytrou hlavou a věrným srdcem." S těmito slovy se vzdálila. Edmure si to nevyložil dobře. Příštího dne se jí během pochodu stranil, dával přednost společnosti Marqa Pipera, Lymonda Dobropotockého, Patreka Mallistera mladých Vanceů. Ti ho neurážejí, a když, tak jen žertem, pomyslela si Catelyn, když toho odpoledne projeli kolem ní a stěží přitom utrousili slova. Já na Edmura vždycky byla až příliš tvrdá a nyní má slova navíc přiostřuje žal. Litovala své výtky. Dost bylo na tom, že z šedivé oblohy neúnavně padal déšť, natožpak aby jejich mizérii ještě přiživovala neuváženými slovy. Ostatně co bylo špatného na tom, že toužil po pěkné manželce? Vzpomínala na vlastní dětinské zklamání, když poprvé spatřila Eddarda Starka. Představovala si ho jako mladší verzi jeho bratra Brandona, jenže se mýlila. Ned byl menší postavy, prostší tváře a tak zasmušilého výrazu. Mluvil docela zdvořile, ale pod jeho slovy cítila chlad, který byl naprosto netypický pro Brandona, jenž se dokázal veselit stejně temperamentně, jako býval divoký jeho hněv. Dokonce i když ji připravoval na svatebním loži o panenství, dělal to spíš z povinnosti než s vášní. Té noci jsme ale zplodili Robba, udělali jsme spolu krále. A po válce, tam na Zimohradu jsem měla lásky až dost, jakmile jsem pod Nedovou vážnou tváří našla dobré a laskavé srdce. Není důvod, proč by Edmure neměl se svou Roslin nalézt totéž. Bohové tomu chtěli, že je cesta vedla přes Šeptající les, kde Robb dosáhl svého prvního velkého vítězství. Ubírali se podél koryta křivolakého potoka na dně svírajícího se úzkého údolí, podobně jako to dělali muži Jaimeho Lannistera té osudné noci. Tehdy ale bylo tepleji, vzpomínala Catelyn, stromy byly ještě zelené a voda v potoce se nevylévala z břehů. Nyní se proud dusil spadaným listím, které leželo v mokrých hromadách mezi kameny a kořeny, a stromy, které kdysi ukrývaly Robbovu armádu, vyměnily své zelené odění za matně zlaté listoví poskvrněné hnědí a za červeň, která jí připomínala rez a zaschlou krev. Jen smrky a borovice stále vystavovaly na odiv zelenou, vyrážely vzhůru k břichům mračen jako vysoká tmavá kopí.
Od té doby zemřelo víc než jen stromy, přemítala. V noci, kdy došlo k bitvě v Šeptajícím lese, byl Ned stále ještě naživu v cele pod Aegonovým Vysokým kopcem, Bran a Rickon byli v bezpečí za zdmi Zimohradu. A Theon Greyjoy bojoval po Robbově boku a vychloubal se tím, jak málem zkřížil svůj meč s Králokatovým. Kéž by to tak byl udělal. Kéž by byl Theon zemřel místo synů lorda Karstarka. Kolik zla by zůstalo nedokonáno?
Když projížděli přes bitevní území, Catelyn kolem sebe viděla náznaky krveprolití, ke kterému tam došlo; převrácenou přilbu plnou dešťové vody, rozštípnuté kopí, koňské kosti. Nad některými z mužů, kteří tam padli, byly vztyčeny kamenné mohyly, jenže je rozhrabala zvířata, co se živila zdechlinami. Mezi změtí kamenů zahlédla jasně barevnou látku a kousky lesklého kovu. Jednou spatřila obličej vykukující mezi kameny, bílou lebku začínající vylézat z odpadávajícího hnědého masa.
Nemohla si pomoci, ale musela se v tu chvíli divit, kde asi našly odpočinutí Nedovy kosti. Tiché sestry se s nimi vypravily na sever, provázeny Hallisem Mollenem a malou čestnou stráží. Dosáhl Ned vůbec někdy Zimohradu a byl položen vedle svého bratra Brandona do temných krypt pod hradem? Nebo se dveře v Kailinské držbě zavřely ještě

předtím, než Hal a sestry stačili projet?
Třicet pět stovek jezdců se ubíralo cestou po dně údolí přes samotné srdce Šeptajícího lesa, ale Catelyn si zřídkakdy připadala osamělejší. Každá liga, kterou urazila, ji odváděla dál od Řekotočí. V jednu chvíli zjistila, že se diví, zda vůbec ještě někdy hrad spatří. Nebo je pro ni ztracen navěky, tak jako tolik jiných věcí a lidí?
O pět dnů později se vrátili jejich průzkumníci se zprávou, že rozvodněné vody strhly dřevěný most v Dobrotrhu. Galbart Glover a dva z jeho nejstatečnějších mužů se pokusili přeplavat se svými zvířaty rozvodněný Modrý bodec v Beranobrodu. Dva koně byli smeteni pod vodu a utopili se a s nimi i jeden z jezdců; Gloverovi se podařilo držet se kamene, dokud ho z vody nevytáhli. „Takhle vysoko netekla voda v řece už od jara," řekl Edmure. „A pokud nepřestane pršet, stoupne voda ještě víc."
„Vím o jednom mostě o něco výš po proudu, blízko Starokamenů," vzpomněla si Catelyn, která často projížděla těmito krajinami se svým otcem. „Je starší a menší, ale pokud stále stojí-"
„Ten je taky pryč, moje paní," řekl Galbart Glover. „Voda ho smetla ještě dřív než ten v Dobrotrhu."
Robb pohlédl na Catelyn. „Jiný most tu není?"
„Ne. A brody budou neprůchodné." Pokoušela se rozpomenout. „Pokud se Modrý bodec nedá přejít, budeme muset jít podél něj, přes Sedmipotočí a Bábin močál."
„Močály a špatné cesty nebo vůbec nic," posteskl si Edmure. „Bude to velice zdlouhavá cesta, ale nakonec se tam určitě dostaneme."
„Jsem si jistý, že lord Walder bude mít strpení," řekl Robb. „Lothar mu poslal z Řekotočí ptáka, ví, že už jsme na cestě."
„Ano, jenže ten muž je ješitné a podezřívavé povahy," upozornila je Catelyn. „Mohl by si naše zpoždění vyložit jako úmyslnou urážku."
„Tak se mu omluvím i za naši nedochvilnost. Budu lítostivý král, co se omlouvá s každým druhým nadechnutím." Robb zkřivil tvář. „Doufám, že se Bolton dostal přes Trojzubec, ještě než začaly deště. Královská cesta vede rovně na sever, čeká ho snadný pochod. Dokonce i s pěšáky by se měl dostat do Dvojčat před námi."
„A co uděláš, až spojíš jeho muže se svými a svatba mého bratra bude odbyta?" zajímala se Catelyn.
„Vydám se na sever." Robb poškrábal Šedého větra za uchem.
„Po hrázní cestě? Rovnou do Kailinské držby?"
Obdařil ji nevyzpytatelným úsměvem. „Je to jediná cesta," řekl, a ona podle tónu jeho hlasu poznala, že už jí víc neřekne. Moudrý král si nechává svá rozhodnutí pro sebe, připomněla si v duchu.
Starokamenů dosáhli po dalších osmi dnech vytrvalého deště a rozbili si tábor na kopci přehlížejícím Modrý bodec, mezi ruinami pevnosti prastarých říčních králů. Mezi plevelem byly stále patrné její základy, pozůstatky někdejších hradeb a věží, ale místní obyvatelé již před dlouhým časem použili většinu z kamenů ke stavbě stodol, sept a pevnůstek. A přesto zůstala stát ve středu toho, co kdysi dávno bylo hradním nádvořím, velká kamenná hrobka, napůl skrytá v hnědé trávě po pás vysoké, mezi mladými jasany.
Víko hrobky bylo vytesáno do podoby muže, jehož kosti spočívaly pod ním, ale déšť a vítr na nich odvedly svou práci. Stále bylo vidět, že ten král nosil vous, ale jinak byl jeho obličej ohlazený a bez rysů, s nejasnými náznaky úst, nosu, očí a koruny kolem spánků. Ruce měl složené nad rukojetí válečného kladiva, které mu leželo na hrudi. Kdysi bylo toto kladivo popsané runami, které vypovídaly o jménu a životě mrtvého krále, ale staletí je všechny vymazala. Kámen byl popraskaný a místy zvětralý, tu a tam odbarvený rozlézajícími se bílými skvrnami lišejníků, zatímco od královýchchodidel se téměř až k hrudníku plazily šlahouny popínavé růže.
Právě tam nalezla Catelyn Robba, jenž zachmuřeně stál v snášejícím se soumraku, jen s Šedým větrem po boku. Déšť na chvíli ustal a Robb byl prostovlasý. „Má tento hrad nějaké jméno?" zeptal se tiše, když přišla až k němu.
„Starokameny, když jsem ještě byla děvčátko, říkal mu tak všechen prostý lid, ale v době, kdy byl příbytkem králů, měl nepochybně jiné jméno." Kdysi zde tábořila se svým otcem cestou do Mořské stráže. Tehdy s námi jel i Petyr...
„Zpívá se o něm v jedné písni," vzpomněl si. „„Jenny ze Starokamenů, s květy ve vlasech'."
„Na samém konci po nás všech zůstanou jen písně," poznamenala smutně. „Když máme štěstí." Toho dne si tady hrála na to, že je Jenny, a dokonce si vpletla květiny do vlasů. A Petyr předstíral, že je Vážčím princem. Catelyn nemohlo být víc než dvanáct a Petyr byl taky ještě chlapec. Robb si prohlížel náhrobek. „Čí je to hrob?"
„Leží zde Tristifer, čtvrtý svého jména, Král řek a kopců." Její otec jí jednou vyprávěl jeho příběh. „Vládl od Trojzubce až k Šíji, tisíce let předtím, než žila ta Jenny a její princ, ve dnech, kdy království Prvních lidí padala jedno za druhým pod náporem Andalů. Kladivo spravedlnosti, říkal mu lid. Bojoval ve stovce bitev a vyhrál v devadesáti devíti, či to alespoň tvrdí zpěváci, a když postavil tento hrad, byl nejmocnější v celém Západozemí." Položila svému synovi ruku na rameno. „Zemřel ve sté bitvě, když proti němu spojilo své síly sedm andalských králů. Pátý Tristifer se mu nevyrovnal, a brzy bylo ztraceno království a posléze i hrad, a nakonec vyhynul celý rod. S Tristiferem Pátým vymřel rod Muddů, kteří vládli říčním krajinám po tisíce let před příchodem Andalů."
„Zemřel bez dědice." Robb přejel rukou po větrem ošlehaném kameni. „Doufal jsem, že obtěžkám Jeyne dítětem..., snažili jsme se dost často, ale nejsem si jistý..."
„Ne vždy to jde hned napoprvé." Třebaže u tebe tomu tak bylo. „Dokonce ani posté. Jsi ještě velmi mladý."
„Mladý a král," řekl. „A král musí mít dědice. Kdybych měl ve své příští bitvě padnout, království nesmí zemřít se mnou. Podle práva je další v následnické linii Sansa, takže Zimohrad a sever by přešly do jejích rukou." Jeho ústa se zkřivila. „Jejích a jejího manžela, Tyriona Lannistera. To nemohu dovolit. To nedovolím. Trpaslík nikdy nesmí dostat sever."
„Ne," souhlasila Catelyn. „Musíš ustanovit jiného dědice, a to až do doby, než ti Jeyne porodí syna." Chvíli přemítala. „Otec tvého otce neměl žádné sourozence, ale jeho otec měl sestru, která se provdala za mladšího syna lorda Raymara Roycea, z mladší větve. Měli spolu tři dcery, z nichž se všechny provdaly za méně významné lordy z Údolí. S jistotou vím, že jedna za Waynwooda a druhá za Corbraye. Ta nejmladší... možná za Templetona, ale..."

„Matko.“ Z Robbova hlasu zaznívalo ostří. „Zapomněla jsi, že můj otec měl čtyři syny.“
Nezapomněla na to; nechtěla tomu čelit, a přesto musela. „Sníh není Stark.”
„Jon je víc Stark než nějací malí lordové z Údolí, kteří nikdy v životě neviděli Zimohrad.“
„Jon je bratr Noční hlídky, který přísahal, že nepojme žádnou ženu za manželku a nebude vlastnit žádné pozemky. Ti, kteří obléknou černý, slouží na doživotí.“
„Stejně jako rytíři Královské gardy. To Lannisterům nezabránilo strhnout bílé pláště z ramen serům Barristanovi Selmymu a Borosi Blountovi, když už pro ně neměli využití. Vsadil bych se, že když pošlu Hlídce stovku mužů místo Jona, určitě přijdou na nějaký způsob, jak ho zprostit slibů.“
On už je v téhle záležitosti rozhodnutý. Catelyn věděla, jak tvrdohlavý umí její syn být. „Nemanželský syn nemůže dědit.“
„Ne, pokud k tomu není zplnomocněn královským výnosem,“ řekl Robb. „V tomto ohledu existuje víc precedentů než pro zproštění přísahajícího bratra jeho slibů.“
„Precedentů,“ řekla s hořkostí v hlase. „Ano, Aegon Čtvrtý legitimizoval na smrtelném loži všechny svoje bastardy. A kolik bolesti, žalu, válek a vražd z toho vzešlo? Já vím, že Jonovi důvěřuješ. Ale můžeš věřit jeho případným synům? Nebo jejich synům? Uchazeči o trůn z rodu Černohně byli pro Targaryeny zdrojem problémů po pět generací, dokud Barristan Chrabrý nezabil posledního z nich na Kamenoschodech. Kdybys Jona legitimizoval, neexistuje způsob, jak z něj znovu učinit nemanželského potomka. Kdyby se oženil a zplodil potomky, jacíkoli synové, které bys mohl mít s Jeyne, by nikdy nebyli v bezpečí.“
„Jon by mému synovi nikdy neublížil.”
„Stejně jako by Theon Greyjoy neublížil Branovi nebo Rickonovi?“ Šedý vítr vyskočil na vrcholek Tristiferova náhrobku a vycenil zuby. I Robbova tvář byla v tu chvíli chladná jako kámen. „To od tebe bylo stejně kruté jako nespravedlivé, matko. Jon není Theon.“
„Modli se za to. A pomyslel jsi někdy na svoje sestry? Co jejich práva? Souhlasím s tebou, že nesmíme dopustit, aby se sever dostal do rukou Skřetovi, ale co Arya? Podle práva následuje po Sanse. Je to tvoje vlastní sestra, urozené krve...“
„... a mrtvá. Nikdo Aryu neviděl ani o ní neslyšel od té doby, co zkrátili otce o hlavu. Proč lžeš sama sobě? Arya je pryč, stejně jako Bran a Rickon, a zabijí také Sansu, jakmile trpaslíkovi porodí dítě. Jon je jediný bratr, který mi ještě zbývá. Kdybych měl zemřít bez dědice, chci, aby se po mně stal Králem severu. Doufal jsem, že moje rozhodnutí podpoříš.“
„To nemohu,“ řekla. „Ve všem jiném stojím za tebou, Robbe. Ve všem. Ale ne v této... pošetilosti. Nechtěj to po mně.“
„Ani nemusím. Jsem král.“ Robb se od ní odvrátil a odešel. Šedý vítr seskočil z náhrobku a rozběhl se za ním.
Co jsem to udělala? pomyslela si Catelyn znaveně, když zůstala sama stát u Tristiferova kamenného náhrobku. Nejdřív jsem rozčilila Edmura a teď Robba, třebaže jediné, čeho jsem se dopustila, bylo to, že jsem mluvila pravdu. Copak jsou muži tak křehcí, že ji nesnesou? V tu chvíli by se možná sama dala do pláče, kdyby to obloha nezačala dělat za ni. Jediné, co mohla udělat, bylo vrátit se do svého stanu a v tichosti tam sedět.
Ve dnech, které následovaly, byl Robb všude a kdekoli: jel v čele předvoje s Velkým Jonem, byl na průzkumu s Šedým větrem, uháněl podél kolony dozadu za Robinem Flintem a zadním vojem. Muži hrdě říkali, že Mladý vlk je první, kdo každého úsvitu vstává a jako poslední chodívá v noci spát, ale Catelyn se obávala, zda vůbec spí. Je teď stejné hubený a hladový jako ten jeho zlovlk.
„Moje paní,“ řekla jí Maege Mormont jednoho rána, když jeli dál neutuchajícím deštěm, „vypadáš tak sklíčeně. Není snad něco v pořádku?“
Můj manžel je mrtvý a můj otec taky. Dva z mých synů byli zavražděni, moji dceru dali bezvěreckému trpaslíkovi, aby mu porodila jeho ohavné děti, moje druhá dcera je ztracená a pravděpodobně mrtvá a můj poslední syn a jediný bratr se na mne hněvají. Co by mohlo být v nepořádku? Tuhle pravdu by si však zřejmě lady Maege nepřála slyšet. „Pořád jen prší,“ řekla Catelyn místo toho. „Tolik jsme už strádali, a ještě víc nebezpečenství a žalu je před námi. Musíme se tomu postavit statečně, s troubícími rohy a vlajícími praporci. Jenže i déšť je proti nám. Praporce jsou mokré a zplihlé, a muži se choulí pod svými plášti a sotva spolu promluví. Ten zlý déšť zmrazuje naše srdce, když zrovna teď potřebujeme, aby planula jasným žárem.“
Dacey Mormont pohlédla k obloze. „Já jsem raději, když na mě padá voda, než kdyby to byly šípy.“ Catelyn se proti své vůli usmála. „Obávám se, že jsi statečnější než já. To jsou všechny ženy z Medvědího ostrova takové bojovnice?“
„Přesně tak,“ přitakala lady Maege. „Jsme jako medvědice. Musíme takové být. Ve starších dobách na nás pořádali nájezdy železní muži ve svých dlouhých veslicích nebo divocí ze Zamrzlého pobřeží. Muži často bývali na moři na lovu a ženy, které nechali doma, musely bránit samy sebe i svoje děti, jinak by je nájezdníci unesli.“
„Na bráně našeho hradu je v kameni vytesán obraz,“ řekla Dacey. „Žena v medvědí kůži s dítětem u prsu, které drží v jedné ruce. Ve druhé třímá bitevní sekeru. Není to žádná řádná dáma, ale mne se vždycky líbila.“
„Můj synovec Jorah si kdysi přivedl domů řádnou dámu,“ řekla lady Maege. „Vyhrál ji na turnaji. Jak ta nenáviděla ten obraz nad bránou.“
„Ano, a všechno ostatní taky,“ řekla Dacey. „Měla vlasy jako tepané zlato, ta Lynesse. Kůži jako smetanu. Ale její hebké ruce nebyly stvořeny k tomu, aby v nich mohla držet sekeru.“
„Ani její prsa nebyla ke kojení,“ dodala její matka neomaleně.
Catelyn věděla, o kom mluví - Jorah Mormont vodil svou druhou ženu na Zimohrad na hostiny, a jednou je tam hostili celých čtrnáct dní. Vzpomínala si, jak byla mladá lady Lynesse krásná, a jak byla nešťastná. Jednoho večera se po několika pohárech vína svěřila Catelyn, že sever není místem pro dceru z rodu Hightowerů ze Starého města. „Žila byla jedna Tullyjka z Řekotočí, která se kdysi cítila stejně,“ odpověděla jí laskavě, ve snaze poskytnout jí útěchu, „ale časem

tady toho našla mnoho, do čeho se zamilovala.“
A nyní ztratila, přemítala. Zimohrad a Neda, Brana a Rickona, Sansu a Aryu. Všichni jsou pryč, jen Robb zůstává, že by v ní koneckonců bylo až příliš mnoho z lady Lynesse a příliš málo ze Starků? Možná kdybych bývala věděla, jak třímat v rukou sekeru, byla bych schopná lépe je ochránit.
Dny míjely a déšť neustával. Jeli stále dál podél Modrého bodce, kolem Sedmipotočí, kde se řeka rozplétala do změti stružek a potoků, pak přes Bábin močál, kde na neopatrné číhala třpytivá zelená jezírka a rozměklá půda sála kopyta jejich koní jako hladové nemluvně matčin prs. Postup vpřed byl nyní horší než pomalý. Polovinu povozů museli zanechat v blátě a zásoby z nich byly přerozděleny mezi muly a tažné koně.
Uprostřed bažin Bábina močálu je dostihl lord Jason Mallister. Zbývala více než hodina denního světla, když k nim dorazil se svým zástupem, ale Robb zavolal, aby okamžitě zastavili a zanedlouho přišel za Catelyn ser Raynald Westerling, aby ji doprovodil do králova stanu. Našla tam svého syna sedícího u železného koše, s mapou rozloženou v klíně. Šedý vítr mu spal u nohou. Byl tam s ním Velký Jon, společně s Galbartem Gloverem, Maege Mormont, Edmurem a mužem, kterého Catelyn neznala, otylým a plešatějícím, s podlézavým výrazem ve tváři. Tenhle není urozeného původu, poznala v okamžiku, kdy na cizinci spočinula pohledem. Dokonce to ani není válečník.
Jason Mallister vstal, aby jí nabídl místo. Jeho vlasy v sobě měly již téměř stejně běli jako hnědi, ale jinak byl lord z Mořské stráže stále pohledný muž: vysoký a štíhlý, s jemně řezaným hladce oholeným obličejem, vysokými lícními kostmi a živýma modrošedýma očima. „Lady Stark, je mi vždy potěšením setkat se s tebou. Přináším dobré zprávy, jak doufám.“
„Bolestně prahneme nějaké dobré zprávy slyšet, můj pane.“ Posadila se, naslouchajíc neúnavnému hlasitému bušení deště do plátna stanu nad jejich hlavami.
Robb počkal, dokud ser Raynald nespustil plentu vchodu. „Bohové vyslyšeli naše modlitby, moji lordi. Lord Jason nám přivedl kapitána lodi Myraham, kupce ze Starého města. Kapitáne, pověz jim, co jsi řekl mně.“
„Ano, Tvoje Výsosti.“ Muž si nervózně olízl rty. „Posledním přístavem, do kterého jsem zavítal před Mořskou stráží, byl Panský přístav na Štítu, železní muži mě tam drželi déle než rok, jen považte, na příkaz samého krále Balona. Jenže teď, inu, zkrátka a jasně, je mrtvý.“
„Balon Greyjoy?“ Catelyn zapomnělo zabušit srdce. „Říkáš, že Balon Greyjoy je mrtvý?“
Ošuntělý malý kapitán přikývl. „Víte, jak je Štít vystavený na mysu, částečně na kamenech a ostrůvcích mimo pobřeží, s mosty mezi jednotlivými věžemi? Podle toho, co jsem slyšel v Panském přístavu, přišel hrozný vichr od západu, déšť a hromobití, a starý král Balon zrovna přecházel po jednom z těch mostů, když se ho zmocnil vítr a roztrhal ho na kusy. Vyplavilo ho to o dva dny později, celého napuchlého a rozlámaného. Slyšel jsem, že mu krabi vyžrali oči.“
Velký Jon se dal do smíchu. „Doufám, že to byli ti velcí královští krabi a že si na té urozené želatině pochutnali!“
Kapitán naklonil hlavu na stranu. „Ano, jenže to není všechno, to tedy ne!“ Naklonil se dopředu a zvedl prst. „Bratr se vrátil.”
„Viktarion?“ zeptal se Galbart Glover překvapeně.
„Euron. Říkají mu Vraní oko a je to ten nejčernější pirát, co kdy zvedl plachty. Byl pryč celé roky, ale lord Balon ještě ani nevychladl, a on se zčistajasna objevil, vplul do Panského přístavu na své Tichosti. Černé plachty, rudý trup a posádka ze samých němých. Slyšel jsem, že byl až v Ašaji. Ať byl kdekoli, teď je doma, a napochodoval si to přímo na hrad, kde posadil tu svou zadnici na Trůn z mořského kamene. Lorda Botleyho, který proti tomu měl námitky, utopil v sudu mořské vody. Tehdy jsem se rozběhl zpátky k Myraham a vytáhl kotvu v naději, že se mi podaří upláchnout, zatímco tam panuje zmatek. A taky že se mi to podařilo, a teď jsem tady.“
„Kapitáne,“ řekl Robb, když muž skončil, „máš moje díky a neodejdeš odsud bez odměny. Lord Jason tě pak doprovodí zpátky ke tvé lodi. Nyní prosím počkej venku.“
„Počkám, Tvoje Výsosti. To víš, že počkám.“
Ještě ani nevyšel z královského altánu a Velký Jon se dal do smíchu, ale Robb ho umlčel pohledem. „Pokud je pravdou jen polovina z toho, co mi říkal Theon, pak Euron Greyjoy rozhodně neodpovídá ničí představě krále. To Theon je právoplatným dědicem, pokud ovšem není mrtvý..., ale Viktarion velí železné flotile. Nevěřím, že zůstane v Kailinské držbě, zatímco Euron Vraní oko okupuje Trůn z mořského kamene. Určitě se vrátí na Štít.“
„Ještě je tam dcera,“ připomněl mu Galbart Glover. „Ta, co drží Pahorek v hlubokém lese a Robettovu ženu s dítětem.“
„Pokud zůstane v Pahorku, je to to jediné, co se jí zřejmě podaří udržet,“ řekl Robb. „Co je pravda o bratrech, platí dvojnásob pro ni. Jestli chce vypudit Eurona a uplatnit svůj nárok na trůn, bude muset odplout domů.“ Její syn se otočil k lordu Jasonu Mallisterovi. „Máš flotilu v Mořské stráži?“
„Flotilu, Tvoje Výsosti? Polovinu tuctu veslic a dvě válečné galéry. Dost k tomu, abych ubránil svoje břehy proti nájezdníkům, ale rozhodně nemohu doufat, že bych se mohl utkat v bitvě s železnou flotilou.“
„To bych po tobě ani nežádal. Předpokládám, že železní muži se nyní budou plavit ke Štítu. Theon mi řekl, jak tihle lidé uvažují. Každý kapitán je na své lodi králem. Všichni budou chtít mít v otázce následnictví svoje slovo. Můj pane, potřebuju dvě z tvých veslic, aby vypluly kolem Mysu orlů a pak vzhůru po Šíji k Šedé stráži.“
Lord Jason zaváhal. „Z mokřin odtéká voda tuctem řek, všech mělkých, naplavených a nezmapovaných. Dokonce bych jim ani neříkal řeky. Tyto kanály se neustále odchylují a mění. Jsou tam nekonečné mělčiny, pasti a změti tlejících kořenů. A Šedá stráž se hýbe. Jak ji mají moje lodě najít?“
„Pluj po řece pod mou zástavou. Bažináři si tě sami najdou. Potřebuju dvě lodě, abych zdvojnásobil šanci, že se moje zpráva dostane k Howlandu Reedovi. Na jedné popluje lady Maege, na druhé Galbart.“ Otočil se ke dvěma, které právě jmenoval. „Ponesete dopisy pro ty z mých lordů, kteří zůstávají na severu, ale všechny příkazy v nich budou falešné, pro případ, že byste měli tu smůlu a chytili vás. Kdyby se tak stalo, musíte říct, že jste se plavili na sever. Na Medvědí ostrov nebo ke Kamenitému pobřeží.“ Poklepal prstem na mapu. „Klíčem je teď Kailinská držba. Lord Balon to věděl,

proto tam poslal svého bratra Viktariona s tvrdým srdcem greyjoyské armády.“
„Ať už se hádají o následnictví nebo ne, železní muži nejsou takoví blázni, aby opouštěli Kailinskou držbu,“ namítla lady Maege.
„To ne,“ připustil Robb. „Hádám, že Viktarion tam ponechá nejlepší část své armády. Avšak s každým mužem, kterého odvede s sebou, ubude těch, se kterými budeme muset bojovat. A vezme s sebou svoje kapitány, na to můžete vzít jed. Velitele. Bude potřebovat takové muže, kteří promluví v jeho prospěch, pokud chce doufat, že usedne na Trůn z mořského kamene.“
„Snad nemáš v úmyslu zaútočit na ně odněkud z hrázní cesty, Tvoje Výsosti?“ otázal se Galbart Glover. „Přístupové cesty jsou příliš úzké a neexistuje způsob, jak tam rozvinout šik. Držbu ještě nikdy nikdo nedobyl.”
„Od jihu,“ řekl Robb. „Jenže pokud budeme moci zaútočit ze severu a současně od západu a napadnout železné muže do týla, zatímco budou na hrázní cestě odrážet to, co budou považovat za moji hlavní sílu, pak máme šanci. Jakmile se spojím s lordem Boltonem a Freyi, budu mít přes dvanáct tisíc mužů. Mám v úmyslu rozdělit je na tři části a vydat se s nimi na sever po hrázní cestě v půldenních časových odstupech. Pokud Greyjoyové hlídají území jižně od Šíje, uvidí, jak se na Kailinskou držbu bezhlavě řítí celá moje armáda.
Roose Bolton bude mít zadní voj, zatímco já budu velet středu. Velký Jone, ty povedeš předvoj. Tvůj útok na Kailinskou držbu musí být tak zuřivý, že železní muži nebudou mít ani chvilku času na to, aby mohli přemýšlej zda se k nim někdo neplíží od severu.“
Velký Jon se zachechtal. „Ti tvoji plížiči by si měli pospíšit, jinak moji muži zdolají hradby a dobijí Kailinskou držbu dřív, než se tam ukážeš. Dostaneš ji ode mě darem, až se tam přiloudáš.“
„Takový dar bych dostal vskutku rád,“ řekl Robb.
Edmure se zamračil. „Mluvíš o tom, že napadneš železné muže do týla, pane, jenže jak máš v úmyslu dostat se na sever od nich?“
„Přes Šíji vedou cesty, které nejsou zakreslené na žádné mapě, strýče. Cesty, které znají jen bažináři - úzké stezky mezi močály a vodní cesty vedoucí rákosím, kudy mohou jen čluny.“ Otočil se ke svým dvěma poslům. „Povězte Howlandu Reedovi, že mi má za dva dny poté, co se vydám vzhůru po hrázní cestě, poslat průvodce. Musí jít ke střední armádě, kde budou plápolat moje vlastní praporce. Z Dvojčat odejdou tři armády, ale jen dvě dosáhnou Kailinské držby. Moje vlastní armáda se před Šíjí rozpustí a znovu se vynoří a zformuje na Horkosti. Pokud se vydáme na cestu ihned, jakmile bude odbyta svatba mého strýce, mohli bychom být na pozicích do konce roku. Zaútočíme na Držbu ze tří stran prvního dne nového století, když se budou železní muži probouzet s kladivy bušícími jim v hlavách od medoviny, kterou vypijí v noci předtím.”
„Mně se ten plán líbí,“ přikývl Velký Jon. „Moc se mi líbí.“
Galbart Glover si zamnul ústa. „Je to riskantní. Kdyby tě bažináři měli zklamat...“
„Nebudeme na tom o nic hůř než předtím. Oni ale nezklamou. Můj otec věděl, jakou pro něj má Howland Reed cenu.“
Robb sroloval mapu a teprve pak pohlédl na Catelyn. „Matko.“
Ztuhla. „Počítáš v tomto plánu s nějakou úlohou pro mne?“
„Tvou úlohou je zůstat v bezpečí. Naše cesta přes Šíji bude nebezpečná a na severu nás nečeká nic než bitva. Avšak lord Mallister se laskavě nabídl, že se postará o tvoje bezpečí v Mořské stráži, dokud válka neskončí. Jsem si jistý, že ti tam bude dobře.“
Je tohle trest za to, že jsem mu oponovala ohledně Jona Sněha? Nebo za to, že jsem žena, ba co hůř, matka? Okamžik trvalo, než si uvědomila, že na ní spočívají oči všech přítomných. Oni to věděli, uvědomila si. Neměla by být překvapená. Tím, že propustila na svobodu Králokata, si žádné přátele nezískala a nejednou slyšela, jak Velký Jon říká, že ženy nemají na bitevním poli co pohledávat.
Hněv, který cítila, se jí zřejmě mihl tváří, protože Galbart Glover promluvil, než stačila říct slovo: „Moje paní. Jeho Výsost je moudrá. Bude pro tebe nejlepší, když s námi nepojedeš.“
„Mořská stráž se tvou přítomností rozzáří, lady Catelyn,“ ujistil ji lord Jason Mallister.
„Učiníš ze mne vězně,“ řekla.
„Váženého hosta,“ trval na svém lord Jason.
Catelyn se otočila ke svému synovi. „Nechtěla bych se lorda Jasona dotknout,“ řekla škrobeně, „ale pokud nemohu pokračovat dál s tebou, raději bych se vrátila do Řekotočí.“
„V Řekotočí jsem nechal svoji ženu. Svou matku chci mít jinde. Ponecháváš-li všechno své bohatství v jednom měšci, usnadňuješ to těm, kteří tě chtějí okrást. Po svatbě se odebereš do Mořské stráže, takový je můj královský rozkaz.“
Robb vstal, a tím byl její osud zpečetěn. Sebral arch pergamenu. „Ještě jedna věc. Lord Balon po sobě zanechal jen chaos, jak jsme se doslechli. Nic podobného nedopustím. Přesto zatím nemám syna, moji bratři Bran a Rickon jsou mrtví a moje sestra je provdaná za Lannistera. Přemýšlel jsem dlouho a usilovně o tom, kdo by mohl být mým nástupcem. Nařizuji vám, jako svým pravověrným a loajálním vazalům, abyste jako svědkové mého rozhodnutí otiskli svoje pečetě na tento dokument.“
Vskutku král, pomyslela si Catelyn rezignovaně. Mohla jen doufat, že past, kterou naplánoval pro Kailinskou držbu, vyjde stejně dobře jako ta, do jejíchž tenat ji právě lapil.

SAMWELL

Bílý strom, pomyslel si Sam zoufale. Prosím, ať je to Bílý strom. Vzpomínal si na tu vesnici. Bílý strom byl na mapách, které kreslil, když putoval s Noční hlídkou na sever. Pokud ta vesnice byla Bílý strom, věděl, kde se nalézají. Prosím, musí to být ona. Toužil po tom tak hrozně, že na chvíli dokonce zapomněl na svá rozbolavělá chodidla i na bolest v lýtkách a kříži a na ztuhlé zmrzlé prsty, které už stěží cítil. Dokonce zapomněl na lorda Mormonta a Krastera i na nemrtvé a Jiné. Ať je to Bílý strom, modlil se k jakémukoli bohu, který by zrovna mohl naslouchat.
Všechny vesnice divokých však vypadaly stejně. Uprostřed této vyrůstal rozložitý čarostrom..., jenže bílý čarostrom nemusel nevyhnutelně znamenat Bílý strom. Nebyl náhodou čarostrom v Bílém stromu větší než tento? Zas tak dobře si jej nepamatoval. Obličej vyřezaný do kmene bledého jako kost byl protáhlý a smutný; z očí mu stékaly rudé slzy zaschlé smůly. Vypadala takto tvář na stromě v Bílém stromu, když jsme se ubírali na sever? Nepamatoval si to.
Kolem stromu se do všech stran roztahoval spletenec jednomístných chatrčí s drnovými střechami, dlouhá síň postavená z klád a celá porostlá mechem, kamenná studna, ovčinec..., ale nebyly tam žádné ovce, a nebyli tam ani lidé. Divocí ze své vesnice odešli, aby se připojili k Mancemu Nájezdníkovi v Mrazoklech, a na odchodu s sebou pobrali všechen svůj světský majetek kromě příbytků. Sam za to byl vděčný. Snášel se soumrak a bude dobré vyspat se zase jednou pod střechou. Byl tak unavený, tak strašně unavený, že měl pocit, jako by šel snad už polovinu života. Boty se mu rozpadaly a všechny puchýře na chodidlech mu popraskaly a změnily se v mozoly, jenže teď měl nové puchýře pod mozoly a prsty u nohou mu omrzaly.
Sam však věděl, že buď musí jít, nebo zemře. Fialka byla stále ještě zesláblá po porodu a taky od toho, jak nosila v náručí své dítě; potřebovala koně víc než on. Jejich druhý kůň pošel po třech dnech jízdy od Krasterovy pevnosti. I tak byl zázrak, že vydržel tak dlouho, ubohý, napůl vyhladovělý tvor. Samova váha ho pravděpodobně dorazila. Mohli se pokusit jet dva na jednom koni, ale Sam měl obavy, že takto by brzy vyřídili i druhé zvíře. Je lepší, když jdu pěšky.
Nechal Fialku v dlouhé síni, aby tam rozdělala oheň, zatímco sám zůstal venku a nahlížel do jednotlivých chatrčí. Uměla rozdělávat oheň lépe než on; zdálo se, že on nikdy není schopen přimět třísky, aby chytly plamenem, a když se posledně pokoušel vykřesat jiskru za pomoci pazourku a oceli, podařilo se mu říznout se do prstu. Fialka mu ránu obvázala, ale pořád ještě měl ruku ztuhlou a bolavou, nešikovnější, než byla předtím. Věděl, že by si měl ránu často omývat a měnit obvazy, ale měl strach vůbec se na ni podívat. Krom toho byla taková zima, že mu bylo proti mysli pouhé pomyšlení, že by si měl stáhnout rukavice.
Nedělal si přílišné naděje, že v prázdných chatrčích něco najde, ale říkal si, že tam po sobě divocí přece jen možná nechali nějaké jídlo. Musel se zkrátka podívat. Jon prohledával chatrče v Bílém stromu cestou na sever. Uvnitř jedné z chatrčí uslyšel Sam šramotit krysy v temném koutě, ale jinak v nich nebylo nic než stará sláma, staré pachy a opuštěné hromádky popela pod kouřovými otvory.
Otočil se zpátky k čarostromů a chvíli si prohlížel tvář vyřezanou v jeho kmeni. To není obličej, který jsme viděli cestou na sever, musel připustit. Tento strom není ani z poloviny tak velký jako ten v Bílém stromu. Rudé oči plakaly krev, a na to si z Bílého stromu taky nepamatoval. Nemotorně klesl na kolena. „Staří bohové, vyslyšte moji modlitbu. Sedm bylo bohy mého otce, ale já jsem odříkal slova k vám, když jsem se dal k Hlídce. Pomozte nám teď, prosím. Mám strach, že jsme zabloudili. Taky máme hlad a je nám strašná zima. Nevím, ve které bohy teď věřím, ale.., prosím, jestli tam jste, pomozte nám. Fialka má maličkého syna.“ To bylo všechno, co ho napadlo. Šero se prohlubovalo a listy čarostromů tiše ševelily, mávaly ve větru jako tisíce droboučkých zakrvácených ruček. Sam nebyl schopen říci, zda ho Jonovi bohové slyšeli, nebo ne.
Než se vrátil do síně, Fialka již měla rozdělaný oheň. Seděla u něj s rozhalenými kožešinami, děťátko u prsu. Je stejně hladový jako my, pomyslel si Sam. Staré ženy jim propašovaly nějaké jídlo z Krasterových zásob, jenže většinu již snědli. Sam byl beznadějným lovcem dokonce i na Parožnatém vrchu, kde se lesy zvěří přímo hemžily a kde měl psy a lovce, kteří mu zvěř nadháněli; zde v tomto nekonečném prázdném hvozdu byly jeho šance na to, že něco uloví, mizivé. Jeho pokusy rybařit v jezerech a napůl zmrzlých potocích byly také naprosto bezúspěšné.
„Jak ještě dlouho, Same?“ zeptala se ho Fialka. „Je to ještě daleko?“
„Už ne tak daleko. Ne tak daleko, jako to bylo předtím.“ Sam složil na zem svůj vak, nemotorně se posadil a pokusil se zkřížit ztuhlé nohy. Záda ho strašlivě bolela od toho, jak pořád šel, a rád by se opřel o jeden z vyřezávaných dřevěných sloupů, které podpíraly střechu, ale oheň byl uprostřed síně pod kouřovým otvorem a Sam toužil víc po teple než po pohodlí. „Ještě dalších pár dní a jsme tam.“
Měl svoje mapy, ale pokud tohle nebyl Bily strom, pak mu nebyly moc platné. Zašli jsme příliš daleko na východ, když jsme obcházeli to jezero, přemítal v duchu, nebo jsme možná zašli příliš daleko na západ, když jsme se pak pokoušeli vrátit kus cesty nazpět. Začínal nenávidět jezera a řeky. Tady nahoře nikdy nebyl žádný přívoz či most, což znamenalo, že museli jezera obcházet a na řekách hledat místa, kde by se daly přebrodit. Bylo snazší sledovat stezku vyšlapanou zvěří než se prodírat podrostem, méně namáhavé obejít pahorek než na něj vyšplhat. Kdyby s námi byl Bannen nebo Dywen, už bychom byli v Černém hradu, ohřívali bychom si nohy u ohně v jídelně. Jenže Bannen byl mrtvý a Dywen odešel s Grennem, Bolestínským Eddem a dalšími.
Zeď je tři sta mil dlouhá a sedm set stop vysoká, připomněl sám sobě, když budou pokračovat stále dál na jih, musejí ji dříve nebo později najít. A Sam si byl jistý, že jdou na jih. Ve dne určoval směr podle slunce a za jasných nocí sledovali ocas Ledového draka, třebaže od té doby, co jim pošel druhý kůň, v noci příliš necestovali. Dokonce i s měsícem v úplňku byla pod stromy černočerná tma, ve které by si Sam nebo jejich zbývající kůň mohli až příliš snadno zlomit nohu. Teď už musíme být hodný kus cesty na jih, musíme být.
Nebyl si však jistý tím, jak daleko na východ či západ mohli zabloudit. Nakonec ke Zdi dojdou, to ano... Za den nebo za čtrnáct dní, dál jistě být nemůže, to určitě ne..., jenže na kterém místě k ní dojdou? Potřebovali najít bránu v Černém hradu - jedinou možnou cestu přes Zeď po stovku líg.
„Je Zeď tak velká, jak Kraster vždycky říkal?“ zeptala se Fialka.

„Vetší.“ Sam se snažil, aby jeho hlas zněl povzbudivě. „Tak velká, že dokonce ani nejsou vidět hrady, co stojí za ní. Jenže tam jsou, uvidíš. Zeď je celá z ledu, ale hrady jsou z kamene a ze dřeva. Černý hrad má vysoké věže a hluboká sklepaní a obrovitou síň, kde v krbu hoří ve dne v noci velký oheň. Nevěřila bys, jaké je tam horko, Fialko.“
„Budu si k tomu ohni moct jít stoupnout? Já a můj chlapeček? Ne na dlouho, jen na chvilku, než se hezky ohřejeme.“
„Můžeš tam stát, jak dlouho budeš chtít. Dostaneš jídlo a taky pití. Horké kořeněné víno a misku srnčí dušeniny s cibulí a Hobbův chléb rovnou z trouby, tak horký, že si o něj popáliš prsty.“ Sam si stáhl rukavici, aby si rozhýbal ztuhlé prsty nad plameny, ale brzy toho zalitoval. Měl je znecitlivělé chladem, ale jakmile se mu do nich začal vracet život, rozbolely ho tak strašlivě, že se málem rozplakal. „Občas nám některý z bratrů zpívá,“ řekl, aby odpoutal svou mysl od bolesti. „Nejlépe ze všech zpíval Dareon, jenže toho poslali do Východní hlídky. Pořád tam ale máme Haldera. A Žábu. Ve skutečnosti se jmenuje Todder, ale vypadá jako žába, proto mu tak říkáme. Moc rád zpívá, i když má příšerný hlas.“
„Ty umíš taky zpívat?“ Fialka si upravila kožešiny a přendala si dítě k druhému prsu.
Sam se zapýřil. „Já... znám pár písní, když jsem byl malý, tak jsem zpíval rád. Taky jsem tančil, ale mému panu otci se to nelíbilo. Říkal, že když chci poskakovat, mám to dělat na nádvoří a mít přitom v ruce meč.“
„Mohl bys zazpívat nějakou jižanskou píseň? Pro děťátko?”
„Když chceš.“ Sam se na okamžik zamyslel. „Znám jednu píseň, kterou náš septon zpíval mně a mým sestrám, když jsme byli malí a byl čas jít spát. Jmenuje se Píseň Sedmi.“ Odkašlal si a začal tiše zpívat:

Otec má tvář silnou, co na nás přísné hledí,
soudí dobro od zla a na nebi sedí.
Váží naše životy, dlouhé i ty kratší,
a miluje malé děti.

Matka každému život daruje,
o všechny ženy s láskou pečuje.
Její něžný úsměv ukončí každý svár,
a miluje svoje malé děti.

Válečník před nepřítelem stojí zas,
kamkoli se vydáme, ochraňuje nás.
S mečem a štítem, kopím a lukem,
střeží všechny malé děti.

Stařena velmi moudrá a stará je,
každého osud vidí, jak se odvine.
Svou lampu z lesklého zlata pozvedá,
a vede svoje malé děti.

Kovář, ten pracuje ve dne v noci,
snaží se nám živáčkům jak může pomoci.
S kladivem, pluhem a jasným ohněm,
staví pro svoje malé děti.

Panna si po obloze tancuje,
dlí v povzdechu každého, kdo miluje.
Její úsměv učí ptáky létat
a dává sny malým dětem.

Sedm bohů, kteří nás všechny stvořili,
naslouchá, kdybychom se k nim modlili.
Tak zavřete očka, oni vás ochrání,
protože jste jejich malé děti.
Jen zavřete očka, oni vás ochrání,
protože jste jejich malé dětí.

Sam si vzpomněl na poslední příležitost, kdy zpíval tuto píseň se svou matkou, aby společně ukolébali děťátko Rickona ke spánku. Otec je uslyšel a vrazil dovnitř, celý rozezlený. „Už tady nechci nikdy nic takového slyšet,“ řekl lord Randyll nevlídně své ženě. „Nestačí, žes těmi měkkými septonovými písněmi zkazila jednoho chlapce? Máš snad v úmyslu udělat totéž s druhým?“ Pak se zamračil na Sama a řekl: „Jdi zpívat svým sestrám, když už musíš. Vedle svého syna tě nechci vidět.“
Fialčino děťátko usnulo. Bylo to takové droboučké stvoření a tak tiché, že o ně měl Sam strach. Chlapeček dokonce neměl žádné jméno. Ptal se na to Fialky, jenže ta řekla, že by to přineslo smůlu, kdyby dítě pojmenovala dřív, než dosáhne věku dvou let. Tolik jich umíralo.
Zastrčila prs zpátky pod kožešiny. „To bylo pěkné, Same. Zpíváš moc hezky.“

„Měla bys slyšet Dareona. Má hlas sladký jako medovina.“
„Já pila tu nejsladší medovinu na světě v den, kdy mě Kraster udělal svou ženou. Tehdy bylo léto, ne taková zima.“ Fialka ho najednou obdařila udiveným pohledem. „Tys ale zpíval jen o šesti bozích. Kraster nám vždycky říkal, že vy jižané jich máte sedm.“
„Je jich sedm,“ přitakal, „jenže o Cizinci nikdo nikdy nezpívá.“ Tvář Cizince byla tváří smrti. Sam měl nepříjemný pocit, jen když o něm mluvil. „Měli bychom něco pojíst. Sousto či dvě.“
Už jim nezbývalo nic než několik černých klobás, tvrdých jako dřevo. Sam z nich uřízl pár tenkých plátků pro každého. Z námahy ho brzy začalo bolet zápěstí, ale měl takový hlad, že to vydržel, když jste plátky žvýkali dostatečně dlouho, změkly a docela chutnaly. Krasterovy manželky je ochutily česnekem.
Když dojedli, Sam se jí omluvil a šel si ven ulevit a podívat se na koně. Od severu vanul kousavý vítr a listy stromů na něj ševelily, když šel kolem. Musel rozbít tenký škraloup ledu na hladině potoka, aby z něj mohl kůň pít. Asi bych ho měl raději vzít dovnitř. Nechtěl se za svítání probudit, jen aby zjistil, že jejich kůň během noci zmrzl. Fialka by pokračovala v cestě, i kdyby k tomu došlo. To děvče bylo na rozdíl od něho velice statečné. Přál si, kéž by tak věděl, co s ní bude dělat, až se dostanou do Černého hradu. Ona mu pořád opakovala, že se stane jeho ženou, když bude chtít, jenže černí bratři přece nemohli mít ženy; kromě toho pocházel z rodu Tarlyů z Parožnatého vrchu a nikdy by se nemohl oženit s divokou ženou. Budu muset něco vymyslet. Hlavně abychom se dostali ke Zdi živí a zdraví, na ničem jiném teď nezáleží, ani trochu na tom nezáleží.
Přivést koně k síni bylo poměrně jednoduché. Provést jej dveřmi už tak snadné nebylo, ale Sam byl vytrvalý. Než ho však dostal dovnitř, Fialka už dřímala. Dobelhal se se zvířetem do kouta, přihodil čerstvé dříví na oheň, sundal si těžký plášť a vsoukal se pod kožešinu vedle divoké ženy. Jeho plášť byl dost velký, aby je přikryl všechny tři a aby uvnitř udržel teplo jejich těl.
Fialka byla cítit mlékem, česnekem a zatuchlou starou kožešinou, ale Sam už si na to zvykl. Co se jeho týkalo, byly to dobré pachy. Rád vedle ní spal. Probouzelo to v něm vzpomínky na dávno minulé časy, kdy se dělil o velkou postel na Parožnatém vrchu se svými dvěma sestrami. To skončilo v okamžiku, když lord Randyll usoudil, že ho to změkčuje jako děvče. Spaní o samotě v mé vlastní chladné komnatě mě ale stejně neučinilo o nic tvrdším nebo statečnějším.
Přemýšlel, co by jeho otec asi řekl, kdyby ho viděl teď. Zabil jsem jednoho z Jiných, můj pane, představoval si, jak mu říká. Probodl jsem ho obsidiánovou dýkou, a moji bratři v přísaze mi teď říkají Sam Zabiják. Avšak i v jeho fantaziích se na něj lord Randyll jen mračil a nevěřil mu ani slovo.
Té noci se mu zdály podivné sny. Byl zpátky na Parožnatém vrchu, v otcově hradu, ale jeho otec tam nebyl. Teď to byl Samův hrad. Byl tam s ním Jon Sníh. Taky lord Mormont, Starý medvěd, Grenn, Bolestínský Edd, Pyp, Žába a všichni jeho ostatní bratři z Hlídky, ale byli odění v jasných barvách místo v černé. Sam seděl ve vysokém křesle u stolu a všechny je hostil, krájel silné plátky pečeně velkým mečem svého otce Srdcomorem. Byly tam sladké koláče s a medem slazené víno, zpívalo se tam a tančilo a všem bylo teplo, když hostina skončila, odebral se nahoru ke spánku; ne do panské ložnice, kde spávali jeho otec s matkou, ale do komnaty, kterou kdysi sdílel se svými sestrami. Jenže místo jeho sester na něho ve velké měkké posteli čekala Fialka, která na sobě neměla nic než velkou chundelatou kožešinu a z prsou jí odkapávalo mléko.
Probudil se náhle, rozechvělý chladem a vystrašený.
Oheň dohořel na doutnající rudé uhlíky. Vzduch jako by byl zamrzlý, taková byla zima. Kůň přivázaný v koutě nepokojně ržál a kopal zadníma nohama do klád stěny. Fialka seděla vedle ohniště, tiskla k sobě dítě. Sam se otupěle posadil. U otevřených úst se mu v bledých obláčcích srážel dech. Síň byla temná stíny, černými a ještě černějšími, Sam cítil, jak se mu ježí chlupy na rukou.
To nic není, uklidňoval se v duchu. Je mi prostě zima, to je všechno.
Pak, tam u dveří, se jeden ze stínů pohnul. Byl to velký stín.
To se mi pořád jen zdá, modlil se Sam. Och, bohové, zařiďte to tak, abych stále ještě spal, udělejte z toho jen noční můru. On je přece mrtvý, je mrtvý, viděl jsem ho umřít. „Přišel si pro dítě.”
plakala Fialka. „Cítí ho. Novorozené dítě je cítit životem. Přišel si pro život.“
Velký temný tvar se ohnul pod překladem dveří, vešel do síně a začal se kolébat jejich směrem. V šeré záři skomírajících uhlíků se z něj stal Malý Pavka.
„Jdi pryč,“ zachroptěl Sam. „My tě tu nechceme.“
Pavkovy ruce byly černé jako uhel, tvář měl bledou jako mléko a oči mu zářily pronikavou modří. Vous mu pokrývala stříbřitá jinovatka a na rameni mu seděl havran, který mu ozobával tvář a požíral mrtvé bílé maso. Samovi povolil svěrač močového měchýře. Ucítil teplo stékající mu po noze. „Fialko, uklidni koně a vyveď ho ven. Udělej to.“
„Ty -“ začala.
„Já mám nůž. Dýku z dračího skla.“ Zašmátral po ní, když se škrábal na nohy. Dýku, co měl předtím, dal Grennovi, ale naštěstí měl tolik duchapřítomnosti, že vzal dýku mrtvému lordu Mormontovi, než s Fialkou utekli z Krasterovy pevnosti. Pevně ji sevřel v ruce a začal couvat od ohně, od Fialky a dítěte. „Pavko?“ Měl v úmyslu říct to statečně, ale vyšlo z něj jen zakvičení. „Malý Pavko. Znáš mě? Jsem Sam, tlustý Sam, Sam Strašpytel, zachránil jsi mě v lese. Nesl jsi mě, když už jsem nebyl schopný udělat ani krok. Nikdo jiný by to pro mě neudělal, ale tys byl tak hodný.“ Stále couval, nůž v ruce, a fňukal. Jsem takový zbabělec. „Neubližuj nám, Pavko. Prosím. Proč bys nám měl ubližovat?“
Fialka se pozpátku šourala přes tvrdě udusanou hliněnou podlahu směrem ke koni. Nemrtvý otočil hlavu a podíval se na ni, ale Sam vykřikl: „NE!“ a on se obrátil zpátky k němu. Havran sedící na jeho rameni si utrhl cár masa z bledé rozervané tváře. Sam držel dýku před sebou, stále couval a funěl přitom jako kovářský měch. Fialka na druhé straně síně mezitím přišla až ke koni. Bohové, dejte mi odvahu, modlil se Sam. Alespoň pro jednou, dejte mi trochu odvahy. Jen na tak dlouho, abych ji odsud stačil dostat.

Malý Pavka se dál kolébal jeho směrem. Sam před ním ustupoval, dokud nenarazil zády do hrubě otesaných klád zdi. Pevně sevřel dýku oběma rukama. Zdálo se, že nemrtvý nemá z dračího skla strach. Možná ani nevěděl, co to je. Pohyboval se pomalu, ale Malý Pavka nikdy nebyl rychlý, ani když ještě žil. Fialka za ním tichými slůvky uklidňovala koně a snažila se dostat ho ke dveřím. Jenže kůň nepochybně zachytil závan podivného chladného pachu mrtvoly. Najednou se splašil, vzepjal se na zadních, zahrabal kopyty v mrazivém vzduchu. Pavka se zvrtl po zvuku a zdálo se, že o Sama ztratil zájem.
Nebyl čas přemýšlet nebo se modlit ani mít strach. Samwell Tarly se vrhl dopředu a zabodl Malému Pavkovi dýku do zad. Nemrtvý od něj byl napůl odvrácený a vůbec neviděl, že se k němu blíží. Havran hlasitě zakrákal a vznesl se do vzduchu. „Jsi mrtvý!“ křičel Sam, když bodal. „Jsi mrtvý, mrtvý.“ Bodal a křičel, zas a znovu, trhal velké díry do Pavkova těžkého černého pláště. Pak čepel z dračího skla narazila do kroužkového pletiva drátěné brně pod vlnou, rozštípla se a střepiny se rozlétly do všech stran.
Sam hlasitě zakvílel a vydechl do černého vzduchu bílou mlhu. Pustil neužitečný jílec dýky a spěšně o krok couvl. To už se Malý Pavka otáčel a než Sam stačil vytáhnout svůj druhý nůž, ocelový, který u sebe nosil každý bratr, černé ruce nemrtvého se sevřely pod podbradky jeho krku. Pavkovy prsty byly tak ledově studené, že se zdálo, jako by pálily. Zabořily se hluboko do měkkého masa Samova hrdla. Utíkej, Fialko, utíkej, chtěl vykřiknout, ale když otevřel ústa, vyšlo z nich jen přidušené zachroptění.
Jeho tápající prsty konečně nalezly dýku, ale když jí bodl po břiše mrtvoly, hrot sklouzl po železných kroužcích a čepel vylétla Samovi z ruky. Prsty Malého Pavky se nemilosrdně sevřely a začaly mu kroutit krkem. Chce mi utrhnout hlavu, pomyslel si Sam zoufale. Měl pocit, jako by měl zamrzlé celé hrdlo a plíce měl v jednom ohni. Bušil nemrtvému po rukou a tahal za ně, ale nebylo to nic platné. Kopl Pavku mezi nohy, také zbytečně. Svět se mu scvrkl na dvě modré hvězdy, strašlivou drtivou bolest a chlad tak hrozný, že mu zamrzly slzy před očima. Zoufale sebou mlátil a svíjel se v jeho tisku... a pak se vší silou vrhl dopředu.
Malý Pavka byl velký a silný, jenže Sam ho převážil, a nemrtví byli nemotorní, to viděl už na Pěsti. Pavka se při náhlém posunu těžiště zapotácel, udělal krok dozadu, a pak se již mrtvý muž spolu s živým řítili k zemi. Při nárazu odpadla jedna z rukou mrtvoly ze Samova hrdla, na tak dlouho, aby byl schopen rychle se nadechnout, než se ledové černé prsty vrátily. Ústa mu zaplnila chuť krve. Pátraje po svém noži, natočil hlavu stranou a spatřil mdlou oranžovou záři. Oheň! Zůstaly z něj už jen žhavé uhlíky, a přesto..., nebyl schopen dýchat ani přemýšlet... Sam se v sevření Pavkových prstů kroutil po zemi, Pavku táhl s sebou..., šmátral rukama po hliněné podlaze, tápal, natahoval se, rozhrabával uhlíky, dokud konečně nenašel něco horkého..., kus ohořelého dřeva doutnajícího rudě a oranžově uvnitř černi..., sevřel jej do prstů a vrazil dřevo Pavkovi do úst, tak prudce, až ucítil, jak se mu tříští zuby.
Avšak dokonce ani pak stisk prstů nemrtvého nepovolil, Samovy poslední myšlenky patřily jeho matce, která ho milovala, a otci, kterého zklamal. Síň se kolem něho otáčela dokola, když tu uviděl pramínek kouře deroucí se mezi Pavkovými rozbitými zuby. Pak tvář mrtvého muže vyšlehla plamenem a ruce byly pryč.
Sam se nadechl a zchváceně se odkulil stranou. Mrtvola hořela, jinovatka jí odkapávala z vousu a maso pod ní černalo. Sam slyšel krákat havrana, ale Pavka nevydal jediný zvuk, když otevřel ústa, vyšly z nich jen plameny. A jeho oči... Je to pryč, ta modrá záře je pryč.
Odplížil se ke dveřím. Vzduch byl tak chladný, že to bolelo, když jej měl dýchat, ale byla to příjemná bolest. Sklonil se pod překladem dveří a vyklopýtal ze síně. „Fialko?“ zvolal. „Fialko, zabil jsem to. Fial-!“
Stála tam opřená zády o čarostrom, s chlapcem v náručí. Nemrtví byli všude kolem. Byla jich tam desítka, tucet, ještě víc..., někteří z nich byli kdysi divocí a stále na sobě měli kůže a kožešiny..., ale víc jich bývalo jeho bratry. Sam uviděl Larka ze Sester, Tichošlápka, Rylese. Vole na Chettově krku bylo celé černé a jeho nežity byly pokryté tenkým škraloupem ledu. A tamten jeden vypadal jako Hake, třebaže bylo obtížné být si tím jistý, když mu chyběla polovina hlavy. Jejich nebohého koně už roztrhali na kusy a teď mu rvali útroby z těla černýma rukama, ze kterých odkapávala rudá krev. Z koňského břicha stoupala bledá pára.
Sam vydal kňouravý zvuk. „To není spravedlivé...“
„Sprravedlivé.“ Na rameni mu přistál havran. „Sprravedlivé, sprravedlivé, sprravedlivé.“ Zamával křídly a vykřikl společně s Fialkou. Nemrtví už byli téměř u ní. Sam slyšel, jak tmavorudé listy čarostromů ševelí, jak si šeptají mezi sebou jazykem, který neznal. V tu chvíli jako by se pohnulo světlo hvězd, stromy všude kolem nich zasténaly a zapraskaly. Tvář Sama Tarlyho na sebe vzala barvu sraženého mléka a oči měl velké jako talíře. Havrani! Byli v čarostromu, a byly jich tam stovky, tisíce, usazení na větvích bílých jako kost, vykukující mezi listovím. Viděl, jak se jim otvírají zobáky, když začali krákat, jak rozevírají černé perutě. S křikem a pleskáním křídel se v hněvivých mračnech snesli na nemrtvé. Rojili se kolem Chettovy hlavy a zobali do jeho modrých očí, pak pokryli Larka ze Sester jako mouchy a tahali kusy mozku z Hakeovy rozbité hlavy. Bylo jich tam tolik, že když Sam vzhlédl, neviděl přes ně měsíc.
„Jdi,“ řekl pták na jeho rameni. „Jdi, jdi, jdi.“
Sam běžel, z úst mu vyrážely bílé obláčky dechu. Všude kolem něco vrávorali nemrtví pod náporem černých křídel a ostrých zobanů, které se na ně snesly, padali k zemi v přízračném tichu bez jediného stenu či výkřiku. Sama však havrani ignorovali. Vzal Fialku za ruku a odtáhl ji od čarostromu. „Musíme jít.“
„Ale kam?“ Fialka pospíchala za ním, svoje dítě v náručí. „Zabili našeho koně, jak se dosta-“
„Bratře!“ Ten výkřik prořízl noc, přehlušil skřehotání tisíců havranů. Pod stromy seděl obkročmo na losovi muž zachumlaný od hlavy až k patě v skvrnité černi a šedi. „Sem,“ zvolal jezdec. Obličej měl zakrytý kápí.
Má na sobě čerň. Sam pobídl Fialku jeho směrem. Los byl velký, obrovitý, deset stop vysoký v kohoutku, s parožím téměř stejného rozpětí. Zvíře kleslo na kolena, aby mohli nasednout. „Sem,“ řekl jezdec znovu a natáhl dolů ruku v černé rukavici, aby pomohl vytáhnout Fialku za sebe. Pak byla řada na Samovi. „Děkuju ti,“ vydechl. Jenže když sáhl po nabídnuté ruce, uvědomil si, že jezdec na ní žádnou rukavici nemá. Ta ruka byla černá a chladná a její prsty byly

tvrdé jako kámen.

ARYA

Jakmile vyjeli na hřeben kopce a spatřili řeku před sebou, Sandor Clegane prudce zastavil a zaklel. Z železnatě černé oblohy padal déšť, probodával zelený a hnědý proud desetitisíci droboučkých mečů. Ta je určitě míli široká, pomyslela si Arya. Nad hladinu vířících vod vyčnívaly vrcholky poloviny stovky stromů, jejichž větve se natahovaly k obloze jako paže tonoucích. Břehy se dusily hustými koberci mokrých listů a o kus dál v proudu zahlédla cosi bledého a napuchlého, možná jelena nebo mrtvého koně, rychle unášeného dolů po proudu. Také slyšela jakýsi zvuk, tichý rachot na samém okraji slyšitelnosti, něco jako zvuk, který vydává pes těsně předtím, než zavrčí.
Zavrtěla se v sedle a ucítila, jak se jí do zad zarývají kroužky Ohařovy zbroje. Jeho ruce ji obepínaly; na spálenou levou ruku si kvůli ochraně navlékl ocelovou náloketnici, ale Arya se dívala, když si měnil obvazy, a všimla si, že maso pod nimi je stále živé a mokvá. Pokud ho však popáleniny bolely, Sandor Clegane to na sobě nedal v nejmenším znát.
„To je Černovodý proud?“ Jeli tak daleko v dešti a ve tmě, přes lesy bez cest a vesnice beze jmen, že Arya naprosto ztratila ponětí, kde se nacházejí.
„Je to řeka, přes kterou se potřebujeme dostat na druhou stranu, to je všechno, co potřebuješ vědět.“ Clegane jí čas od času odpověděl, ale varoval ji, že mu nemá odmlouvat. Toho prvního dne jí vůbec uštědřil spoustu varování. „Jestli mě ještě jednou udeříš, spoutám ti ruce za zády,“ řekl. „Až se příště pokusíš utéct, svážu ti k sobě nohy. Ještě jednou vykřikni nebo zaječ nebo mě kousni a dám ti roubík přes pusu. Buď můžeme jet oba v sedle, nebo tě přehodím koni přes zadek jako svini připravenou na porážku. Záleží jen na tobě.“
Rozhodla se, že raději pojede vedle něho, ale když poprvé zastavili, aby se utábořili na noc, čekala, dokud si nemyslela, že už spí, pak našla velký ostrý kámen a chtěla mu jím rozbít tu jeho ošklivou hlavu. Tichá jako stín, říkala si, když se k němu plížila, jenže vůbec nebyla dost zticha. Ohař ve skutečnosti nespal. Nebo možná spal a probudil se. Ať to bylo jakkoli, otevřel oči, jeho ústa sebou cukla, a pak jí kámen vzal, jako by byla malé dítě. Jediné, na co se zmohla, bylo kopnout do něj. „Tohle ti odpustím,“ řekl, když odhodil kámen do křoví. „Ale jestli budeš tak hloupá, že se o to pokusíš znovu, ublížím ti.“
„Proč mě prostě rovnou nezabiješ, tak jako jsi to udělal Mycahovi?“ křikla na něj. Tehdy byla stále ještě plná vzdoru, cítila spíš vztek než strach.
Odpověděl jí tím, že ji popadl za předek tuniky a vytáhl ji vzhůru, na palec od své spálené tváře. „Ještě jednou řekni to jméno a zbiju tě tak strašlivě, že si budeš přát, abych tě byl zabil.“
Po tomhle výstupu ji každou noc před spaním zabalil do koňské houně a pevně jí utáhl provazy kolem hrudníku a kotníků, takže byla znehybněná jako miminko v zavinovačce.
Určitě to bude Černovodý proud, usoudila, když se dívala, jak déšť bičuje řeku. Ohař byl Joffreyho pes; jistě ji odváží zpátky do Rudé bašty, aby ji předal Joffreymu a královně. Přála si, aby už konečně vyšlo slunce, podle něhož by poznala, kterým směrem se ubírají. Čím víc se dívala na mech rostoucí na stromech, tím byla zmatenější. Černovoda nebyla tak široká ani v Králově přístavišti, jenže to bylo předtím, než začaly deště.
„Všechny brody jsou jistě neprůchodné,“ zabručel Sandor Clegane, „a přeplavat na druhou stranu bych raději ani nezkoušel.“
Neexistuje způsob, jak se tam dostat, pomyslela si. Lord Berik nás určitě dohoní. Clegane svého velkého černého koně neúnavně hnal stále dál, třikrát se obloukem vrátil, aby setřásl případné pronásledovatele, jednou dokonce zajel půl míle do středu rozvodněné řeky..., ale Arya přesto při každém pohledu dozadu očekávala, že uvidí psance uhánějící za nimi. Pokoušela se usnadnit jim to tím, že vyrývala své jméno do kůry stromů, když si šla do křoví ulevit, jenže když to udělala počtvrté, přistihl ji a to byl konec veškerému jejímu snažení. Na tom nezáleží, utěšovala sama sebe, Thoros zjistí, kde jsem, vyčte to ze svých plamenů. Zřejmě to ale nezjistil. Alespoň zatím ne, a jakmile se dostanou přes řeku...
„Nedaleko odsud by mělo být městečko Braniště,“ řekl Ohař. „Lord Roote tam má ustájeného dvouhlavého vodního koně starého krále Andahara. Možná se právě tam budeme moci dostat přes vodu.“
Arya o starém králi Andaharovi v životě neslyšela. Taky nikdy neviděla koně se dvěma hlavami, obzvlášť ne takového, co umí běhat po vodě, ale raději se na nic neptala. Držela jazyk za zuby a strnule seděla, zatímco Ohař otočil koně a rozcválal se podél hřebene dolů po proudu řeky, když jeli takto, alespoň jim déšť bušil do zad. Už měla až po krk toho, jak ji neustále štípal do poloslepých očí a stékal jí po tvářích, jako by plakala. Vlci nepláčou, připomněla si v duchu.
Nemohlo být dlouho po poledni, ale obloha byla temná jako za soumraku. Neviděli slunce už víc dní, než by dokázala spočítat. Arya byla promáčená na kost, rozedřená od sedla, usmrkaná a celá bolavá. Taky měla horkost a někdy se jí zmocnil neovladatelný třes, ale když řekla Ohařovi, že je nemocná, jen na ni zavrčel. „Utři si nos a drž hubu,“ utrhl se na ni. Polovinu času teď spal v sedle, důvěřoval svému koni, že se bude ubírat po jakékoli cestě vyježděné sedláckými povozy nebo stezce vyšlapané zvěří, kudy zrovna jeli. Jeho kůň byl mohutný vraník, velký téměř jako válečný oř, ale mnohem rychlejší. Ohař mu říkal Cizinec. Jednou se Arya pokoušela ukrást mu ho, když se Clegane odešel vymočit ke stromu. Myslela si, že mu ujede, než ji stačí chytit. Cizinec jí tehdy málem ukousl půlku hlavy. Svého pána poslouchal na slovo a byl na něj hodný jako starý kleštěnec, ale jinak měl povahu stejně černou, jako byl sám. Nikdy neviděla koně, který by dokázal tak rychle kousnout nebo kopnout. Jeli podél řeky celé hodiny a přebrodili dva bahnité vedlejší toky, než konečně dosáhli místa, o kterém Sandor Clegane hovořil. „Braniště,“ řekl, ale pak je uviděl a zaklel: „U sedmi pekel!“ Městečko bylo zatopené a opuštěné. Stoupající voda se vylila z říčních břehů. Jediné, co z městečka zbylo nad

vodou, bylo horní podlaží hostince z proutí a mazaniny, sedmistěnný dóm potopeného septa, dvě třetiny kulaté kamenné věže, pár zplesnivělých doškových střech a les komínů.
Z věže však stoupal kouř a pod jedním z lomených oken byl přivázaný široký člun s plochým dnem. Člun měl tucet veslových vidlic a pár velkých vyřezávaných koňských hlav umístěných na přídi a na zádi, Dvouhlavý kůň, uvědomila si. Uprostřed paluby vyrůstala dřevěná bouda s drnovou střechou, a když si Ohař zvedl ruce k ústům a vykřikl, vynořili se z ní dva muži. Třetí se objevil v okně kulaté věže. Svíral v rukou nabitou kuš. „Co chcete?“ zavolal na ně přes vířící hnědé vody.
„Převezte nás na druhou stranu,“ křikl na ně Ohař v odpověď.
Muži ve člunu se chvíli radili mezi sebou. Pak jeden z nich, ten s šedivými vlasy, silnýma rukama a shrbenými zády, přistoupil k zábradlí. „Bude tě to něco stát.“
„Zaplatím.“
Čím? divila se Arya v duchu. Psanci si vzali Cleganovo zlato, ale možná mu lord Berik nechal nějaké stříbrňáky a měďáky. Převoz na pramici by neměl stát víc než pár měďáků...
Převozníci se opět domlouvali mezi sebou. Nakonec se ten shrbený otočil stranou a vykřikl. Objevilo se dalších šest mužů, zvedajících si na hlavy kápě plášťů, aby se ochránili před deštěm. Další se vysoukali oknem věže a vyskákali dolů na palubu. Polovina z nich se tolik podobala shrbenému muži, že to zřejmě byli jeho příbuzní. Někteří z nich odvázali řetězy a chopili se dlouhých bidel, zatímco jiní zasunuli do vidlic vesla s širokými lopatkami. Pramice se zhoupla a začala se pomalu plazit směrem k mělčině, s vesly hladce zabírajícími z obou stran. Sandor Clegane si to namířil dolů z kopce, pramici v ústrety.
Když narazil konec plavidla na mělčinu, převozníci otevřeli široká dvířka pod vyřezávanou koňskou hlavou a vystrčili z lodi těžké dubové prkno. Cizinec se na kraji vody zarazil, ale Ohař tnu zabodl paty do slabin a pobídl ho po lávce. Shrbený muž na ně čekal na palubě. „Není tu na tebe moc mokro, pane?“ zeptal se s úsměvem.
Ohařova ústa sebou cukla. „Potřebuju tvůj člun, ne tvoje zatracené rozumy.“ Sesedl a stáhl Aryu k sobě. Jeden z převozníků sáhl po Cizincově ohlávce. „To bych raději nedělal,“ řekl Clegane, ještě než kůň kopl. Muž uskočil, uklouzl na deštěm kluzké palubě a s klením dopadl na zadek.
Převozník se shrbenými zády se už neusmíval. „Převezeme tě na druhou stranu,“ řekl nevrle. „Bude tě to stát zlaťák. Další za koně. Třetí za chlapce.“
„Tři zlaťáky?“ Clegane vyštěkl smíchy. „Za tři zlaťáky bych si koupil celou proklatou pramici.“
„Minulý rok bys snad mohl. Jenže když je řeka takhle rozvodněná, potřebuju další ruce na bidlech a veslech, aby nás to nesmetlo stovku mil do moře. Záleží jen na tobě. Tři zlaťáky, nebo budeš muset naučit toho svého pekelného koně chodit po vodě.“
„Mám rád poctivé zbojníky. Ať je po tvém. Tři zlaťáky..., až nás bezpečně vysadíš na severním břehu.“
„Dostanu je hned, nebo nikam nepoplujeme.“ Muž před sebe natáhl silnou mozolnatou dlaň.
Clegane zalomozil svým velkým mečem, aby uvolnil jeho čepel v pochvě. „Tady jsou tvoje možnosti. Zlato na severním břehu, nebo ocel na jižním.“
Převozník pohlédl Ohařovi do tváře. Arya poznala, že se mu nelíbí, co tam vidí. Měl za sebou tucet mužů, silných, s vesly a bidly z tvrdého dřeva v rukou, ale žádný z nich se mu nehrnul na pomoc. Společně by Sandora Clegana přemohli, třebaže by pravděpodobně zabil tři nebo čtyři z nich, než by ho vyřídili. „Jak poznám, že dostojíš svému slovu?“ otázal se shrbený muž po chvíli.
Nedostojí, chtělo se jí vykřiknout. Místo toho se jen kousla do rtu.
„Na mou rytířskou čest,“ řekl Ohař bez úsměvu.
Vždyť to není dokonce ani rytíř. Ani to však neřekla nahlas.
„Beru tě za slovo.“ Převozník si odplivl. „Pak tedy pojeďme, ať vás dostaneme na druhou stranu ještě před setměním. Přivaž si toho koně, nechci, aby se cestou splašil. V kajutě je železný koš, kdybyste se ty a tvůj syn chtěli ohřát.”
„Já nejsem jeho zatracený syn!“ vyhrkla Arya nahněvaně. To bylo ještě horší, než když si ji jen pletli s chlapcem. Tak ji to rozzuřilo, že by jim možná i řekla, kdo je ve skutečnosti, jenže Sandor Clegane ji popadl vzadu za límec a jednou rukou ji přenesl na palubu. „Kolikrát ti mám říkat, abys držel zavřenou tu svoji upovídanou dršťku?“ Zatřásl jí tak prudce, až jí zacvakaly zuby o sebe, a pak ji upustil a nechal spadnout na palubu. „Jdi tam a usuš se, jak říkal staroch.“
Arya udělala, co jí poručil. Velký železný koš rudě žhnul, plnil místnost dusivým horkem. Byl to příjemný pocit, když mohla stát vedle něj, ohřívat si ruce a usychat v jeho teple, ale jakmile ucítila, že se jí paluba zhoupla pod nohama, vyklouzla dveřmi vedoucími na příď.
Dvouhlavý kůň pomalu vyplouval z mělčin, opatrně se proplétal mezi komíny a vrcholky střech potopeného Braniště. Tucet mužů zabíral u vesel, zatímco čtyři další třímali v rukou dlouhá bidla, kterými je odstrkovali, kdykoli se pramice dostala příliš blízko ke skále, stromu či potopenému domu. Shrbený muž třímal páku kormidla. Déšť bubnoval do hladkých prken paluby a bičoval vyřezávané koňské hlavy na zádi i na přídi. Arya byla brzy opět promočená na kost, ale nestarala se o to. Chtěla vidět, co se kolem děje. Všimla si, že muž s kuší stále stojí u okna kulaté věže. Sledoval jí očima, když pramice proplouvala pod ním. Říkala si, jestli je to ten lord Roote, o kterém se Ohař zmínil. Na urozeného pána moc nevypadá. Ona sama ale taky moc nevypadala jako urozená paní.
Jakmile se dostali za městečko a na řeku samu, proud o hodně zesílil. Skrz šedivou mlhu deště rozlišila Arya vysoký kamenný sloup na vzdáleném břehu, který jistě značil přístaviště pro pramici, ale sotva si ho stačila všimnout, uvědomila si, že jsou unášeni pryč od něj, dolů po proudu. Veslaři nyní veslovali usilovněji, bojovali proti dravé síle řeky. Listy a zlámané větve vířily kolem nich tak rychle, jako by byly metány ze škorpionu. Muži s bidly se vykláněli z lodi a odstrkovali je od čehokoli, co se ocitlo příliš blízko. Také tam bylo mnohem větrněji. Kdykoli se otočila, aby se podívala vzhůru po proudu, šlehl ji do tváře nápor deště. Cizinec řičel a kopal strachy, jak se mu paluba houpala pod

nohama. Kdybych přeskočila přes bok pramice, řeka by mě odnesla dřív, než by si Ohař uvědomil, že jsem pryč.
Ohlédla se přes rameno a uviděla Sandora Clegana, který zápolil se svým vystrašeným koněm a snažil se ho uklidnit. Nikdy nebude mít lepší šanci utéct mu. Jenže bych se mohla utopit. Jon sice říkával, že umí plavat jako ryba, ale v tak rozvodněné řece by mohly mít problémy i ryby. Utonout by přesto možná bylo lepší než se vrátit do Králova přístaviště. S myšlenkami na Joffreyho se pokradmu odplížila k přídi. Řeka byla kalně hnědá blátem a bičovaná deštěm, vypadala spíš jako polévka než jako voda. Arya si říkala, jak je asi studená. Stejně bych nemohla být ještě mokřejší, než už jsem. Položila ruku na zábradlí.
Náhlý výkřik ji přiměl otočit hlavu, ještě než stačila skočit. Převozníci se hrnuli dopředu, bidla v rukou. Na okamžik nechápala, co se děje. Pak to uviděla: z kořenů vyvrácený strom, obrovitý a tmavý, řítící se rovnou na ně. Z vody vyčnívala černá změť kořenů a větví, připomínala natahující se chapadla velké krakatice. Veslaři zběsile veslovali zpátky, snažili se vyhnout srážce, která by je mohla převrhnout nebo rozbít trup jejich lodi. Starý muž zatočil kormidlem a kůň na přídi se již stáčel dolů po proudu, jenže příliš pomalu. Lesknoucí se černohnědý strom se řítil přímo na ně jako rozjeřené beranidlo.
Nemohl být dál než deset stop od nich, když se dvěma z veslařů nějak podařilo zachytit ho svými bidly. Jedno se přelomilo vpůli a dlouhé štípavé praaask znělo, jako by se pod nimi lámala celá pramice. Druhému muži se však podařilo prudce do stromu strčit, právě včas, aby jej odchýlil od pramice. Strom proplul pouhé palce od nich, jeho větve zaškrábaly jako krabí klepeta o dřevěnou koňskou hlavu, když už se zdálo, že jsou bezpečně za ním, narazila do nich jedna z větví monstra. Celá pramice se otřásla. Arya uklouzla a bolestivě přistála na koleni. Muž se zlomeným bidlem takové štěstí neměl. Uslyšela ho vykřiknout, ale to už padal přes bok pramice do řeky. Pak se nad ním rozbouřená hnědá voda zavřela, a než se Arya stačila vyškrábat zpátky na nohy, byl pryč. Jeden z dalších převozníků popadl konopný provaz, ale nad hladinou už nebyl nikdo, komu by ho mohl hodit.
Možná ho to vyplaví na nějakém místě o kus dál po proudu, pokoušela se Arya namluvit sama sobě, i když jí to připadalo nepravděpodobné. Veškerá touha jít si zaplavat ji přešla, když na ni Sandor Clegane křikl, aby šla zpátky do boudy, než ji zbije do krve, pokorně ho poslechla. Do té doby se již muži snažili obrátit pramici stejným směrem jako předtím, proti řece, která naopak nechtěla nic jiného než odnést ji dolů k moři.
Když konečně narazili na druhé straně na mělčinu, bylo to dobré dvě míle po proudu od jejich obvyklého přístaviště. Pramice narazila do břehu tak prudce, až se přelomilo další ráhno a Arya znovu málem upadla. Sandor Clegane ji vytáhl do Cizincova sedla, jako by nevážila víc než pírko. Převozníci na ně hleděli otupělýma, vyčerpanýma očima, všichni kromě shrbeného muže, který natáhl ruku. „Šest zlaťáků," požadoval. „Tři za cestu a další tři za muže, o kterého jsem přišel."
Sandor Clegane zašmátral ve svém měšci a strčil převozníkovi do dlaně zmačkaný smotek pergamenu. „Tady. Vezmi si jich deset."
„Deset?" Převozník byl zmatený. „A co v tom případě znamená tohle?"
„Úpis mrtvého muže, v ceně zhruba devíti tisíc zlaťáků." Ohař se vyhoupl do sedla za Aryu a ošklivě se na muže pod sebou usmál. „Deset z nich patří tobě. Pro zbytek si jednoho dne přijedu, tak mi je neutrať."
Muž nevěřícně zíral na pergamen. „Psaní. K čemu je dobré psaní? Slíbil jsi zlato. Řekl jsi na rytířskou čest."
„Rytíři žádnou zatracenou čest nemají. Je načase, abys to konečně pochopil, starče." Pobídl Cizince ostruhami a odcválal deštěm pryč. Převozníci jim metali nadávky do zad a jeden či dva po nich hodili kameny. Clegane ignoroval kameny i slova a zanedlouho se ztratili v šeru stromů, s řekou utichající za nimi. „Pramice nepopluje na druhou stranu až do rána druhého dne," řekl, „a ta sebranka už určitě nevezme papírové sliby od žádných dalších bláznů, co budou chtít převézt. Jestli nás tvoji přátelé chtějí dohonit, musí to být zatraceně dobří plavci."
Arya se choulila v sedle a držela jazyk za zuby. Valar morghulis, pomyslela si zachmuřeně. Ser Hyn, ser Meryn, král Joffrey, královna Cersei. Dunsen, Polliver, Sladký Raff, ser Gregor a Lechtač. A Ohař, Ohař, Ohař. Než ustal déšť a mraky se protrhaly, celá se třásla a kýchala tak hrozně, že Clegane na polovinu noci zastavil a dokonce se pokusil rozdělat oheň. Dříví, které nasbírali, však bylo příliš vlhké. Veškeré jeho snahy nestačily ani k tomu, aby vykřesal jen jiskru. Nakonec všechno znechuceně rozkopal. „U sedmi proklatých pekel," nadával, „jak já nenávidím oheň."
Seděli na vlhkých kamenech pod dubem, naslouchali pomalému ťukání deště odkapávajícího z listů, a jedli studenou večeři z tvrdého chleba, ještě tvrdšího sýra a uzené klobásy. Ohař, který krájel maso svou dýkou, přimhouřil oči, když zachytil Aryin pohled sledující čepel. „Něco takového ať tě ani nenapadne."
„Nenapadlo," zalhala.
Odfrkl si, aby jí dal najevo, co si o tom myslí, ale podal jí silný kus klobásy. Arya jej trhala zuby a po celou dobu z něho přitom nespouštěla oči. „Tvoji sestru jsem nikdy nezbil," řekl Ohař. „Ale tebe zbiju, když mě k tomu donutíš. Přestaň se už konečně snažit přijít na způsob jak mě zabít. Neprokáže ti to nic dobrého."
Nevěděla, co by mu na to řekla, a tak jen dál žvýkala klobásu a měřila si ho chladným pohledem. Tvrdá jako kámen, pomyslela si.
„Alespoň se mi dokážeš dívat do tváře. To ti musím uznat, malá vlčice. Jak se ti líbí?"
„Nelíbí. Je celá spálená a ošklivá."
Clegane jí podal na hrotu své dýky kus sýra. „Jsi blázínek. K čemu by ti to bylo, i kdybys mi utekla? Chytil by tě někdo ještě horší."
„Nechytil," odbyla ho. „Nikdo horší neexistuje."
„Nikdy jsi nepoznala mého bratra. Gregor jednou zabil muže jen za to, že hlasitě chrápal. Svého vlastního muže." Když se ušklíbl, spálená strana jeho obličeje se napjala a ošklivým, na pohled velice nepříjemným způsobem mu zkřivila ústa. Neměl na té straně žádné rty a jen pahýl ucha.
„Tvého bratra jsem poznala." Možná že Hora byl horší, když o tom tak přemýšlela. „Jeho a taky Dunsena, Pollivera,

Sladkého Raffa a Lechtače.“
Zdálo se, že to Ohaře překvapilo. „A jak je možné, že se drahá dceruška Neda Starka seznámila s takovými jako oni? Gregor přece svoje milované krysy ke dvoru nevodí.“
„Znám je z jedné vesnice.“ Snědla sýr a natáhla se pro kus tvrdého chleba. „Z vesnice, kde zajali Gendryho, mě a Horkého koláče. Taky chytili Zelenorukého Lommyho, jenže Sladký Raff ho zabil, protože měl zraněnou nohu.“
Cleganova ústa sebou cukla. „On tě chytil? Můj bratr tě chytil?“ To ho přimělo dát se do smíchu, podivným skřípavým zvukem, částečně rachocením, částečně vrčením. „Gregor vůbec netušil, co má, že ne? Nemohl, jinak by tě přitáhl s kopáním a jekem zpátky do Králova přístaviště a hodil by tě Cersei do klína. Och, to je sladké. Určitě mu to jednou řeknu, než mu podříznu krk.“
Nebylo to poprvé, co mluvil o tom, že Horu zabije. „Je to přece tvůj bratr,“ namítla Arya pochybovačně.
„Copak tys nikdy neměla bratra, kterého bys chtěla zabít?“ Znovu se drsně zasmál. „Nebo možná sestru?“ Tehdy určitě spatřil něco v její tváři, protože se k ní naklonil blíž. „Sansu. Je to tak, že ano? Vlčice by ráda zabila roztomilého ptáčka.“
„Ne,“ odsekla Arya v odpověď. „Já bych ráda zabila tebe.“
„Protože jsem rozsekl tvého malého kamaráda vpůli? Ujišťuju tě, že jsem zabil mnohem víc lidí než jen jeho. Ty si myslíš, že to ze mě dělá zrůdu. Nu, možná i dělá, jenže jsem taky zachránil tvé sestře život. V den, kdy ji lůza stáhla z koně, prosekal jsem se jimi a přivedl jsem ji zpátky do hradu, jinak by se s ní stalo totéž co s Lollys. A pak mi zpívala. To jsi nevěděla, co? Tvoje sestra mi zazpívala sladkou písničku.“
„Lžeš,“ vyhrkla okamžitě.
„Nevíš ani polovinu toho, co si myslíš, že víš. Černovoda? Kde si u sedmi pekel myslíš, že jsme? Kam podle tebe jedeme?“
Pohrdavý tón v jeho hlase ji přiměl zaváhat. „Zpátky do Králova přístaviště,“ řekla. „Vezeš mé k Joffreymu a královně.“
To není pravda, pochopila najednou, jen podle způsobu, jakým se jí zeptal. Musela však něco říct.
„Hloupá slepá malá vlčice.“ Hlas měl drsný a tvrdý jako železný pilník. „Ďas aby spral Joffreyho, ďas aby spral královnu a ďas aby spral toho malého pokrouceného netvora, kterého nazývá svým bratrem. S jejich městem jsem jednou provždy skoncoval a skoncoval jsem taky s tou jejich Královskou gardou a s Lannistery. Proč by se měl pes spolčit se lvy, ptám se tě?“ Sáhl po svém měchu s vodou a zhluboka se napil. Otřel si ústa, nabídl měch Arye a řekl: „Ta řeka je Trojzubec, děvče. Trojzubec, ne Černovoda. Namaluj si mapu v hlavě, jestli to dokážeš. Zítra bychom měli dorazit ke královské cestě. Pak už nám bude cesta rychle ubíhat, rovnou k Dvojčatům. Budu to já, kdo tě předá tvojí matce. Žádný vznešený bleskurychlý lord nebo ten podvodný plamenný kněz.“ Při pohledu na výraz v její tváři se ušklíbl. „Myslíš si snad, že ti tvoji přátelé psanci jsou jediní, kdo dokáže vyčenichat tučné výkupné? Dondarrion mi vzal moje zlato a já mu vzal tebe. Řekl bych, že stojíš za dvakrát tolik, než mi ukradli. Možná dokonce za víc, kdybych tě prodal Lannisterům, jak se obáváš, jenže to neudělám. Dokonce i psa jednou unaví, když do něho pořád kopou. Pokud má Mladý vlk alespoň tolik rozumu, kolik ho bohové nadělili žábě, udělá mě lordem a poprosí mě, abych vstoupil do jeho služeb. On mě totiž potřebuje, i když to možná ještě neví. Možná pro něho dokonce zabiju Gregora, to by se mu určitě líbilo.”
„Nikdy tě nepřijme,“ odsekla mu v odpověď. „Ne tebe.”
„V tom případě si vezmu tolik zlata, kolik poberu, vysměju se mu do tváře a ujedu, když mě nepřijme do svých služeb, měl by být natolik chytrý, aby mě raději zabil, jenže to on neudělá. Je až příliš synem svého otce, podle toho, co jsem slyšel. Mně to nevadí. V každém případě mám vystaráno. A ty taky, vlčice. Tak mi tu přestaň kňourat a chňapat po mně, už je mi z toho nanic. Drž pěkně zavřenou pusu, dělej, co ti říkám, a možná tam dokonce přijedeme včas na tu zatracenou svatbu tvého strýce.“

JON

Klisna již byla uřícená, ale Jon si nemohl dovolit zvolnit tempo. Musel se dostat ke Zdi před magnarem. Spal by v sedle, kdyby nějaké měl; jenže ho postrádal, a i v bdělém stavu bylo velmi obtížné udržet se na koni. Zraněná noha ho bolela stále víc. Neodvažoval se odpočívat tak dlouho, aby jí dal čas hojit se, a tak se mu rána nanovo roztrhla pokaždé, když nasedl na koně.
Jakmile dosáhl hřebene pahorku a spatřil hnědou stuhu královské cesty vinoucí se severním směrem mezi kopci a planinami, popleskal klisnu po šíji a řekl: „Teď už nám zbývá jen jet stále dál po cestě, děvče. Brzy budeme u Zdi.“
Noha mu do té doby ztuhla jako kus dřeva a z horkosti měl tak lehkou hlavu, že podvakrát zjistil, že se ubírá zcela špatným směrem.
Brzy budeme u Zdi. Představil si svoje přátele popíjející svařené víno v jídelně. Hobb bude u svých kotlů, Donal Noye v kovárně, mistr Aemon ve svých komnatách pod ptačincem. Ale Starý medvěd, Sam, Grenn, Bolestínský Edd, Dywen s jeho dřevěnými zuby... Jon se mohl jen modlit, aby alespoň někteří z nich byli unikli jatkám na Pěsti.
Taky hodně myslel na Ygritte. Vzpomínal na vůni jejích vlasů, na teplo jejího těla... a na výraz v její tváři, když podřízla krk tomu starci. Pochybil jsi, žes ji miloval, našeptával mu hlas. Pochybil jsi, žes ji opustil, oponoval jiný. Říkal si, zda byl jeho otec také tak rván vpůli, když opustil jeho matku, aby se vrátil k lady Catelyn. Byl zaslíbený lady Stark a já jsem zaslíbený Noční hlídce.
Málem projel rovnou Moleovým městečkem, tak zmítán horkostí, že ani nepoznal, kde se nachází. Většina z vesnice byla ukrytá pod zemí a ve svitu ubývajícího měsíce byla vidět jen hrstka malých chatrčí. Nevěstinec byl kolnou ne

větší než latrína, jeho červená lucerna se komíhala ve větru jako krví podlité oko vykukující černí noci. U přilehlé stáje Jon sesedl, či spíš spadl z klisnina hřbetu, a voláním probudil dva chlapce. „Potřebuju čerstvého koně se sedlem a uzdou," řekl jim tónem, který nepřipouštěl žádné námitky. Opatřili mu to; taky měch vína a polovinu bochníku tmavého chleba. „Probuďte vesnici," řekl jim. „Varujte je. Na jih od Zdi jsou divocí. Posbírejte svoje věci a odeberte se do Černého hradu." Vytáhl se do sedla černého valacha, kterého mu dali, zaťal zuby při bolesti, jež mu projela nohou, a bez chvíle odpočinku ujížděl dál na sever.
Když hvězdy na východní obloze začínaly blednout, objevila se před ním Zeď, vyčnívající nad stromy a ranní mlhu. Měsíční světlo se bledě odráželo od ledu. Pobízel svého valacha stále dál a dál po kluzké blátivé cestě, dokud nespatřil kamenné věže a dřevěné síně Černého hradu choulící se jako rozbité hračky pod velkým ledovým srázem. Do té doby již Zeď zářila růžově a purpurově v prvním světle úsvitu.
Žádné hlídky ho nezastavily, když ujížděl kolem předsunutých budov. Nikdo nevyšel ven, aby mu zahradil cestu. Černý hrad připomínal stejnou ruinu, jakou byla Šedá stráž. Mezi prasklinami v kamenech nádvoří prorůstala hnědá ostřice a starý sníh pokrýval střechu Pazourkových kasáren a ležel navátý proti severní straně Hardinovy věže, kde Jon spával předtím, než ho jmenovali majordomem Starého medvěda. Vzhůru po Věži lorda velitele, tam kde se kdysi valil kouř z oken, se plazily černé prsty. Mormont se po požáru přestěhoval do Královy věže, ale ani tam se nesvítilo. Ze země Jon neviděl, zda nahoře na Zdi ve výšce sedmi set stop chodí nějaké hlídky, ale na rozměrném schodišti, které jako obří dřevěný blesk cikcakovitě šplhalo po jižní tváři ledu, nespatřil nikoho.
Všiml si ale kouře stoupajícího z komína zbrojnice; jen prst, téměř neviditelný proti šedivé severní obloze, ale stačilo to. Jon sesedl a s kulháním se vydal jeho směrem. Z otevřených dveří sálal žár, připomínal horký dech léta, a uvnitř obsluhoval jednoruký Donal Noye měchy u ohniště. Při zvuku kroků vzhlédl. „Jon Sníh?"
„Nikdo jiný." Navzdory horkosti, vyčerpání, bolesti v noze, magnarovi, mrtvému starci, Ygritte, Mancemu, navzdory všemu se musel Jon usmát. Bylo dobré být zpátky, dobré vidět Noyeho s jeho velkým břichem, přišpendleným rukávem a rozježeným černým strništěm na bradě.
Kovář pustil svoje měchy. „Tvoje tvář..."
Na svou tvář málem zapomněl. „Měnič se pokoušel vyrvat mi oko."
Noye se zamračil. „Zjizvená či hladká, je to tvář, o které jsem už ani nedoufal, že ji ještě spatřím. Slyšeli jsme, že ses dal k Mancemu Nájezdníkovi."
Jon musel sevřít veřeje, aby se udržel vestoje. „Kdo vám to řekl?"
„Jarman Buckwell. Vrátil se před čtrnácti dny. Jeho průzkumníci tvrdí, že tě viděli na vlastní oči, jak jedeš v koloně s divokými a máš na sobě plášť z ovčích kůží." Noye si ho změřil pohledem. „Vidím, že ta poslední část byla pravdivá."
„Všechno je to pravda," připustil Jon. „Pokud se to tak dá říct."
„Mám v tom případě tasit meč a vykuchat tě?"
„Ne. Jen jsem plnil rozkaz. Poslední rozkaz Qhorina Půlrukého. Kde je posádka, Noye?"
„Brání Zeď proti tvým divokým přátelům."
„Ano, jenže kde?"
„Všude. V Lesostráži u jezera viděli Harmu Psí hlavu, v Dlouhé brázdě Chřestivou košili, u Ledobodu Plakače. Všude podél Zdi..., jsou tady a tamhle, přelézají Zeď blízko Královniny brány, prosekávají si tunely v Šedé stráži, shromažďují se u Východní hlídky..., ale stačí, aby zahlédli černý plášť, a jsou pryč. Příštího dne se objeví někde jinde."
Jon potlačil zasténání. „Úskoky. Mance chce, abychom se rozptýlili, copak to nechápete?" A Bowen Marsh mu na to skočil. „Brána je v Černém hradu. Útok bude veden tudy."
Noye přešel místnost. „Máš nohu zbrocenou krví."
Jon otupěle pohlédl dolů. Byla to pravda. Rána na noze se opět otevřela. „Zranění od šípu..."
„Od šípu divokého." To nebyla otázka. Noye měl jen jednu ruku, ale ta byla samý sval a šlacha. Chytil jí Jona kolem ramen, aby se mohl opřít. „Jsi bledý jako mléko a celý hoříš. Odvedu tě k Aemonovi."
„Na to teď není čas. Divocí jsou jižně od Zdi. Míří sem od Královniny koruny. Chtějí nás pozabíjet a otevřít bránu pro ostatní divoké."
„Kolik jich je?"
„Stovka a dvacet. Na divoké jsou velice dobře vyzbrojení. Bronzová zbroj, nějaká ta ocel. Kolik mužů tu zůstalo?"
„Něco přes čtyřicet," odpověděl Donal Noye. „Zmrzačení a neduživí, a nějací nezkušení chlapci, co jsou stále ještě ve výcviku."
„Pokud je Marsh pryč, koho jmenoval kastelánem?"
Zbrojíř se zasmál. „Sera Wyntona, bohové, chraňte nás. Poslední rytíř v hradu a vůbec. Potíž je v tom, že se zdá, že Statný na své jmenování lordem velitelem zapomněl, a nikdo se zrovna nehrne, aby mu to připomněl. A tak se snažím velet jim já, jak jen to jde. Ten nejubožejší z nuzáků."
To bylo dobré, alespoň tohle bylo dobré. Jednoruký zbrojíř měl tvrdou hlavu, byl houževnatý a měl válečné zkušenosti. Ser Wynton Statný na druhé straně..., inu, kdysi to byl dobrý rytíř, v tom se všichni shodli, jenže byl průzkumníkem už osmdesát let, a jak síla, tak rozum ho pozvolna opustily. Jednou usnul u večeře a málem se utopil v misce hrachové polévky.
„Kde máš svého vlka?" zeptal se Noye, když přecházeli nádvoří.
„Ducha? Musel jsem ho tam nechat, když jsme přelézali Zeď. Doufal jsem, že se mu podaří najít cestu zpátky."
„Je mi líto, chlapče. Nikde po něm není ani stopy." Belhali se nahoru k mistrovu příbytku v dlouhé dřevěné síni pod ptačincem. Zbrojíř do nich kopl. „Clydasi!"
Netrvalo dlouho a ze dveří vyhlédl malý ohnutý mužik se shrbenými rameny, oblečený v černém. Jeho malá růžová očka se při pohledu na Jona rozšířila. „Ulož chlapce na zem, zavolám mistra."

V krbu hořel oheň a v místnosti bylo téměř dusno. Teplo Jona uspávalo. Jakmile ho Noye položil na záda, zavřel oči, aby zastavil svět otáčející se kolem dokola. Z ptačince nad sebou slyšet krákat a reptat havrany. „Sníh," říkal jeden pták. „Sníh, sníh, sníh." Jon si vzpomněl, že je to Samovo dílo. V duchu se ptal, zda se Samwellovi Tarlymu podařilo dostat bezpečně domů. Nebo se vrátili jen ptáci?
Mistru Aemonovi trvalo dlouho, než přišel. Pohyboval se pomalu. Opřený skvrnitou rukou o Clydasovo rámě se šoural kupředu malými opatrnými krůčky. Kolem krku mu visel těžký řetěz, zlaté a stříbrné články lesknoucí se mezi železem, olovem, cínem a dalšími hlavními kovy. „Jon Sníh," řekl. „Až nabereš sil, musíš mi vylíčit, co všechno jsi viděl a zažil. Donale, postav na oheň kotlík s vínem a taky nažhav moje železa. Chci je mít doruda rozpálená. Clydasi, budu potřebovat ten tvůj dobrý ostrý nůž." Mistr byl již přes sto let stár - scvrklý, křehký, bezvlasý a zcela slepý. Ale i když jeho mléčně bílé oči nic neviděly, rozum měl stále bystrý, jako býval vždycky.
„Jdou na nás divocí," řekl mu Jon, zatímco Clydas jel čepelí vzhůru po nohavici jeho kamaší a rozřezával silnou černou látku ztvrdlou škraloupy staré zaschlé krve a prosáklou čerstvou. „Od jihu. Přelezli jsme Zeď..."
Clydas odřízl Jonův provizorní obvaz a mistr Aemon k němu přičichl. „My?"
„Byl jsem s nimi. Qhorin Půlruký mi nařídil, abych se k nim přidal." Jon sebou škubl, když se mistr rány dotkl, aby ji prohmatal. „Magnar z Thennu - áááách, to bolí." Zaťal zuby. „Kde je Starý medvěd?"
„Jone... rmoutí mne, že ti to musím říci, ale lord velitel Mormont byl zavražděn v Krasterově pevnosti, rukama svých vlastních bratrů v přísaze."
„Bra... našich vlastních lidí?" Aemonova slova mu ubližovala stokrát víc než starcovy prsty, Jon si vzpomněl na Starého medvěda, jak ho viděl naposledy, když stál před stanem se svým havranem na rameni, krákajícím o obilí. Mormont je mrtvý? Obával se toho od chvíle, kdy viděl následky bitvy na Pěsti, a přesto to pro něj nebyla o nic menší rána. „Kdo to byl? Kdo na něho vztáhl ruku?"
„Garth ze Starého města, Ollo Jednoruký, Dýka..., zloději, zbabělci a vrazi, ta nejhorší sebranka. Měli jsme to předvídat. Hlídka už není tím, čím bývala kdysi. Máme příliš málo čestných mužů, aby udrželi zločince v šachu." Donal Noye otáčel mistrova železa v ohni. „Tuctu věrných mužů se podařilo vrátit do Černého hradu. Bolestínskému Eddovi, Obrovi, tvému příteli Praturovi. Dozvěděli jsme se to od nich."
Jenom tuctu? Z Černého hradu odjely na výpravu s lordem velitelem Mormontem dvě stovky mužů, dvě stovky těch nejlepších z Hlídky. „Znamená to, že teď je lordem velitelem Marsh?" Staré granátové jablko byl přátelský muž a přičinlivý první majordomus, ale žalostně se nehodil k tomu, aby stanul tváří v tvář armádě divokých.
„Prozatím, dokud nenajdeme někoho vhodnějšího," řekl mistr Aemon. „Clydasi, přines mi láhev."
Vhodnějšího. Qhorin Půlruký a ser Jaremy Rykerr byli oba mrtví. Ben Stark stále nezvěstný, tak kdo ještě zbývá? Rozhodně ne Bowen Marsh ani ser Winton Statný, to muselo být každému jasné. Přežil masakr na Pěsti Thoren Smallwood nebo ser Ottyn Wythers? Ne, bude to Cotter Pyke nebo ser Denys Mallister. Jenže který? Velitelé Stínové věže a Východní hlídky byli dobří muži, ale velmi odlišného ražení - ser Denys byl uhlazený a opatrný, rytířského chování a již postarší, zatímco Pyke byl muž mladší, nemanželského původu a drsné mluvy, který neuměl odpouštět. Ba co hůř, oba muži sebou navzájem pohrdali. Starý medvěd je vždycky držel co nejdál od sebe, na opačných koncích Zdi, Jon věděl, že Mallisterové chovají vůči železným mužům hluboko zakořeněnou nedůvěru.
Osten bolesti mu připomněl jeho vlastní útrapy. Mistr mu stiskl ruku. „Clydas přinese makové mléko."
Jon se pokusil nadzvednout. „Já nepotřebuju -"
„Potřebuješ," namítl Aemon. „Bude to bolet."
Donal Noye přešel místnost a stlačil Jona zpátky na záda. „Nehýbej se, nebo tě přivážu." Dokonce i jednoruký kovář s ním zacházel jako s malým dítětem. Clydas se vrátil se zelenou lahví a kamenným pohárem. Mistr Aemon jej naplnil. „Vypij to."
Jon se ve svém úsilí kousl do rtu, a když pil, cítil krev mísící se s hustým nápojem křídové chuti. Jediné, co mohl dělat, bylo snažit se ihned ho nevyzvrátit.
Clydas přinesl mísu horké vody a mistr Aemon omyl hnis a krev z rány. Přestože to dělal velice něžně a opatrně, Jon měl co dělat, aby se i při sebelehčím doteku nedal do křiku. „Magnarovi muži jsou disciplinovaní a mají bronzovou zbroj," řekl jim. Mluvení mu pomáhalo odvádět mysl od bolesti.
„Magnar je pánem na Skagosu," řekl Noye. „Ve Východní hlídce byli nějací Skagosané, když jsem poprvé přišel na Zeď, a pamatuju si, že jsem slyšel, jak o něm mluví."
„Já myslím, že Jon používá to slovo ve starším smyslu," řekl mistr Aemon, „ne jako rodové jméno, ale jako titul. Pochází ze starého jazyka."
„Znamená to pán," souhlasil Jon. „Styr je magnarem nějakého místa nazývaného Thenn, na dalekém severu Mrazoklů. Má stovku vlastních mužů a dvacítku nájezdníků, kteří znají Dar téměř stejně dobře jako my. Důležité je ale to, že Mance nikdy nenašel roh, který hledal. Roh Zimy. Snažil se ho najít v údolí Mléčné vody."
Mistr Aemon se s klůckem v ruce zarazil. „Roh Zimy je prastará legenda. Copak Král za Zdí skutečně věří, že taková věc existuje?"
„Všichni tomu věří." odpověděl Jon. „Ygritte říkala, že otevřeli na stovku hrobů... hrobů králů a hrdinů, po celém údolí Mléčné vody, ale nikde..."
„Kdo je to Ygritte!" zeptal se Donal Noye kousavě.
„Žena ze svobodného lidu." Jak jim mohl vysvětlit, kdo je to Ygritte? Je vřelá, chytrá a zábavná a umí muže políbit nebo mu podříznout hrdlo. „Je se Styrem, ale není... je ještě mladá, ve skutečnosti teprve děvče, ale..." Zabila starce jen za to, že si rozdělal oheň. Jazyk mu najednou připadal tlustý a neobratný. Makové mléko mu zatemňovalo mysl. „Porušil jsem s ní svou přísahu. Nechtěl jsem, ale..." Bylo to špatné. Bylo špatné milovat ji, špatné opustit ji. „Nebyl jsem dost silný. Půlruký mi poručil, jeď s nimi, pozoruj je, nesmíš couvnout před ničím, já..." Měl pocit, jako by měl v hlavě nacpanou

vlnu.
Mistr Aemon znovu přičichl k jeho ráně. Pak odložil zakrvácený plátěný klůcek zpátky do mísy a řekl: „Donale, horký nůž, když budeš tak laskav. Potřebuju, abys ho pevně držel."
Nebudu křičet, řekl si Jon v duchu, když uviděl doruda rozžhavenou čepel. Jenže porušil i tento slib. Donal Noye ho držel na zemi, zatímco Clydas pomáhal vést mistrovu ruku. Jon se nehýbal, až na to, že bušil pěstí do stolu, znovu a znovu a znovu. Bolest byla tak strašlivá, že se proti ní cítil malý, slabý a bezmocný, jako dítě naříkající ve tmě. Ygritte, říkal si, když mu zápach pálícího se masa plnil chřípí a v uších mu zněl ozvěnou jeho vlastní křik. Ygritte, musel jsem. Na polovinu zabušení srdce začala agónie odeznívat. Jenže pak se ho žhavé železo dotklo znovu a Jon ztratil vědomí.
Když se jeho oční víčka s třepetáním otevřela, byl zabalený v silné vrstvě vlny a vznášel se. Měl pocit, že se nemůže hýbat, ale na tom nezáleželo. Na chvíli snil o tom, že je tam s ním Ygritte, že o něho pečuje něžnýma rukama. Po chvíli zavřel oči a znovu usnul.
Další probuzení již nebylo tak něžné. V místnosti byla tma, ale pod pokrývky se k němu opět vkradla bolest, ostré škubání, které se při sebemenším pohybu měnilo ve žhavý nůž. Jon na to velice krutým způsobem přišel, když se snažil přesvědčit, zda má stále ještě nohu. Lapaje po dechu spolkl výkřik a sevřel ruce v pěst.
„Jone?" Objevila se nad ním svíce a za ní povědomá tvář s velkýma ušima. „Neměl by ses hýbat."
„Pyp?" Jon se natáhl vzhůru a druhý chlapec ho uchopil za ruku a zmáčkl ji. „Myslel jsem, žes odešel..."
„ se Starým granátovým jablkem? Ne, ten mě považuje za moc malého a moc zeleného. Grenn je tu taky."
„Já jsem tu taky," Grenn přistoupil k druhé straně postele. „Usnul jsem."
Jon měl vyschlé hrdlo. „Vodu," zalapal po dechu. Grenn mu ji přinesl a přidržel u rtů. „Viděl jsem Pěst," řekl po dlouhém doušku. „Krev a mrtvé koně... Noye řekl, že tuctu se podařilo dostat zpátky..., komu?"
„Dywenovi se to podařilo. Taky Obrovi, Bolestínskému Eddovi, sladkému Donnelovi Kopci, Ulmerovi, Levorukému Lewovi, Garthovi Šedopírkovi, čtyřem či pěti dalším. Mně."
„A Sam?"
Grenn odvrátil pohled. „Zabil jednoho z Jiných, Jone. Viděl jsem to na vlastní oči. Bodl ho dýkou z dračího skla, cos mu dal, a my mu pak začali říkat Sam Zabiják. Nenáviděl to." Sam Zabiják. Jon si stěží dovedl představit méně pravděpodobného válečníka, než byl právě Sam Tarly. „Co se s ním stalo?"
„Opustili jsme ho," odpověděl Grenn žalostně. „Třásl jsem jím a křičel jsem na něho, dokonce jsem ho uhodil do tváře. Obr se snažil vytáhnout ho na nohy, jenže byl příliš těžký. Pamatuješ si, jak se při výcviku vždycky schoulil do klubíčka na zemi a pak tam jen ležel a kňoural? U Krastera dokonce ani nekňoural. Dýka a Ollo strhávali stěny a hledali jídlo, Garth a Garth se spolu prali, někteří znásilňovali Krasterovy manželky. Bolestínský Edd počítal, že Dýkova skupina pozabíjí všechny loajální muže, aby nám zabránili promluvit někde o tom, co udělali, a bylo jich dvakrát tolik co nás. Nechali jsme tam Sama se Starým medvědem. Nechtěl prostě jít, Jone."
Byl jsi jeho bratr, řekl málem. Jak jsi ho tam mohl nechat mezi divokými a vrahy?
„Možná je stále naživu," řekl Pyp. „Třeba nás překvapí a přijde sem už zítra."
„Jo, i s hlavou Manceho Nájezdníka." Grenn se snažil znít vesele. „Sam Zabiják!"
Jon se pokusil vstát. Byla to stejná chyba jako tehdy napoprvé. Nahlas vykřikl a zaklel.
„Grenne, jdi probudit mistra Aemona," řekl Pyp. „Pověz mu, že Jon potřebuje další makové mléko."
Ano, pomyslel si Jon. „Ne," řekl. „Magnar..."
„My to víme," řekl Pyp. „Hlídky na Zdi dostaly rozkaz, aby střežily i jižní stranu a Donal Noye poslal nějaké muže do Větrné hůrky, aby hlídali královskou cestu. Navíc mistr Aemon vyslal havrany do Východní hlídky a Stínové věže."
Mistr Aemon se přišoural k Jonovu lůžku, s rukou na Grennově rameni. „Jone, buď na sebe hodný. Je dobře, že ses probudil, ale musíš svému zranění poskytnout čas, aby se mohlo hojit. Prolili jsme ránu vařícím vínem a přiložili na ni obklad z kopřiv, hořčičného semínka a chlebového těsta, ale když nebudeš odpočívat..."
„Já nemohu." Jon se navzdory bolesti snažil posadit. „Už brzy sem dorazí Mance... tisíce mužů, obři, mamuti... poslali jste vzkaz do Zimohradu? Králi?" Z čela mu odkapával pot. Na okamžik zavřel v agónii oči. Grenn obdařil Pypa udiveným pohledem. „On to neví."
„Jone," řekl mistr Aemon, „za tu dobu, cos byl pryč, se toho přihodilo hodně a ještě víc a jen málo toho bylo dobrého. Balon Greyjoy znovu korunoval sám sebe králem a vytáhl se svými veslicemi na válečné tažení proti severu. Poslední dobou bují králové jako plevel po dešti a my jsme poslali prosbu každému z nich, ale žádný nám neposlal nikoho na pomoc. Mají pro svoje meče naléhavější úkoly, a my jsme tady daleko a zapomenutí. A Zimohrad... Buď silný, Jone... Zimohrad už není..."
„Už není?" Jon hleděl na Aemonovy slepé bílé oči a zvrásněnou tvář. „Na Zimohradu jsou moji bratři. Bran a Rickon..."
Mistr mu položil ruku na čelo. „Je mi to velice líto, Jone. Tvoji bratři zemřeli na rozkaz Theona Greyjoye, poté co se zmocnil Zimohradu ve jménu svého otce, když se vazalové tvého otce pokoušeli dobýt hrad nazpět, podpálil jej."
„Tvoji bratři byli pomstěni," řekl Grenn. „Železné muže pozabíjel Boltonův syn a říká se, že stahuje Theona Greyjoye za jeho činy palec po palci z kůže."
„Je mi to líto, Jone." Pyp mu stiskl rameno. „Všem je nám to moc líto."
Jon nikdy neměl Theona Greyjoye v lásce, ale byl to svěřenec jejich otce. Nohou mu projel nový křečovitý záchvěv nesnesitelné bolesti a další, co si uvědomoval, bylo, že opět leží na zádech. „Určitě se mýlíte," nedal se přesvědčit. „V Královnině koruně jsem viděl zlovlka, šedého zlovlka... šedého... znal mě." Jestliže je Bran mrtvý, je možné, že nějaká část z něho žije dál v jeho vlkovi, tak jako Orell přežíval ve svém orlovi?
„Vypij to." Grenn mu přitiskl pohár ke rtům. Jon pil. Hlavu měl plnou vlků a orlů, zvuku smíchu svých bratrů. Obličeje nad ním se začaly rozplývat a blednout. Oni přece nemohou být mrtví. Něco takového by Theon nikdy neudělal. A Zimohrad... šedivá žula, dub a železo, vrány kroužící kolem věží, pára stoupající z horkých jezírek v božím háji, kamenní

králové sedící na svých trůnech... Jak by mohl být Zimohrad pryč?
Když ho navštívily sny, zjistil, že je zpátky doma, cáká se v horkých jezírkách pod velkým bílým čarostromem, který měl na kmeni tvář jeho otce. Byla tam s ním Ygritte, smála se na něho, odhazovala kožešiny, dokud nebyla nahá jako v den, kdy přišla na svět. Snažila se ho políbit, ale on nechtěl, nemohl, když se na ně díval jeho otec. Byl krví Zimohradu, mužem Noční hlídky. Já žádného bastarda nezplodím, řekl. Nezplodím. Neudělám to. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu," pošeptala mu, ale to už se její kůže rozpouštěla v horké vodě a maso pod ní odpadávalo až na kost, dokud nezbyla jen lebka a kostra a voda v jezírku se neproměnila v bublající hustou rudou tekutinu.

CATELYN

Uslyšeli Zelený bodec dlouho předtím, než ho uviděli, neutuchající tichý hukot, který připomínal mručení podivného velkého zvířete. Řeka byla kolotajícím proudem, o polovinu širším než v loňském roce, kdy tady Robb rozdělil svou armádu a přísahal, že pojme za manželku dceru z rodu Freyů jako cenu za to, že mu pán Dvojčat umožní přejít po mostě mezi svými hrady. Tehdy lorda Waldera a svou nevěstu potřeboval, a teď je potřebuje ještě víc. Catelyn sledovala kalné zelené vody valící se kolem nich se srdcem plným obav. Je zhola nemožné přebrodit řeku nebo ji přeplavat, a mohlo by trvat celý obrat měsíce, než vody opět opadnou.
Když už nebyli daleko od Dvojčat, Robb si nasadil korunu a zavolal Catelyn a Edmura, aby jeli vedle něho. Ser Raynald Westerling nesl jeho korouhev, zlovlka Starků na ledově bílém poli.
Věže strážnice se vynořily z deště jako duchové, mlhavé šedavé přízraky, které nabývaly se zkracující se vzdáleností stále pevnějších obrysů. Sídlo Freyů nebylo jedním hradem, ale dvěma: zrcadlově stejnými stavbami z vlhkého kamene stojícími na protilehlých stranách řeky, spojenými velkým klenutým mostem. Ze středu jeho oblouku se zvedala Vodní věž, a dravá řeka tekla přímo pod ní. Na březích kolem hradů byly vykopány hluboké příkopy, které činily každé hradní dvojče ostrovem. Deště proměnily příkopy v mělká jezera. Za zuřivým přívalem vod spatřila Catelyn několik tisíc mužů tábořících kolem východního hradu, jejichž praporce visely jako utopené kočky z žerdí zabodaných před stany. V dešti bylo nemožné rozlišit barvy a znaky na nich. Připadalo jí, že většina je šedivá, třebaže pod takovou oblohou vypadal šedivě celý svět.
„Jednej s rozvahou, Robbe," upozornila svého syna. „Lord Walder má tenkou kůži a ostrý jazyk a někteří z jeho synů se nepochybně vyvedli po svém otci. Nesmíš se nechat ničím vyprovokovat."
„Já Freye znám, matko. Vím, jaké křivdy jsem se na nich dopustil, a vím, jak hodně je potřebuju. Budu mluvit sladce jak septon sám."
Catelyn se nepohodlně zavrtěla ve svém sedle. „Pokud nám po příjezdu nabídnou občerstvení, v žádném případě je neodmítej. Vezmi, co ti bude nabízeno, a pojez a popij všem na očích. Jestliže ti nenabídnou nic, požádej o chléb, sýr a pohár vína."
„Jsem spíš promočený než hladový..."
„Robbe, poslouchej mě. Jakmile pojíš z jeho chleba a soli, máš právo hosta a zákony pohostinnosti tě chrání pod jeho střechou."
Robb se tvářil spíš pobaveně než vystrašeně. „Mám celou armádu, která mne bude ochraňovat, matko, a nepotřebuju vkládat důvěru v chléb a sůl. Ale pokud lorda Waldera potěší předložit mi vránu dušenou s larvami, sním ji a požádám o další misku."
Ze západní strážnice jim vyjeli v ústrety čtyři Freyové zahalení v těžkých pláštích ze silného šedivého sukna. Catelyn mezi nimi poznala sera Rymana, syna zesnulého sera Stevrona, který byl prvorozeným synem lorda Waldera. Po smrti svého otce se ser Ryman stal dědicem Dvojčat. Obličej, který viděla pod jeho kápí, byl masitý, široký a stupidní. Ti ostatní byli zřejmě jeho synové, pravnuci lorda Waldera.
Edmure jí to potvrdil. „Edwyn je nejstarší. Je to ten bledý štíhlý muž, co se tváří, jako by měl zácpu. Ten šlachovitý s vousem je Černý Walder. Umí být velice nepříjemný. Ten chlapec s nešťastným výrazem, co sedí na hnědákovi, je Petyr. Jeho bratři mu říkají Petyr Uher. Je jen o rok či dva starší než Robb, ale lord Walder ho již v deseti letech oženil se ženou třikrát starší než on. Bohové, doufám, že se Roslin nevyvedla po něm." Zastavili, aby nechali své hostitele přijet až k nim. Robbova korouhev visela na žerdi zplihlá jako hadr a neutuchající zvuk deště se mísil s hukotem rozvodněného Zeleného bodce po jejich pravici. Šedý vítr se rozběhl kupředu. Měl ocas nahoře a měřil si Freye přimhouřenýma očima z tmavého zlata, když od nich nebyli dál než půl tuctu yardů, Catelyn ho uslyšela zavrčet, hlubokým hrdelním zvukem, který jako by téměř splýval s hukotem řeky. Robb se zatvářil udiveně. „Šedý větře, ke mně. Ke mně!"
Zlovlk místo toho skočil a vycenil zuby.
Oř sera Rymana s vystrašeným zaržáním uskočil a kůň Petyra Uhera se vzepjal na zadních a shodil svého jezdce na zem. Jen Černý Walder dokázal své zvíře ovládnout. Sáhl po jílci meče. „Ne!" vykřikl Robb. „Šedý větře, sem. Sem!"
Catelyn popohnala své zvíře a vjela mezi zlovlka a koně. Zlovlk uskočil stranou a teprve tehdy jako by uslyšel Robbovo volání.
„Takto napravují Starkové své prohřešky?" křikl na ně Černý Walder s taseným mečem v ruce. „Já považuji za ubohý způsob pozdravu poslat na nás vlka. Proto jste sem přijeli?"
Ser Ryman sesedl, aby pomohl Petyru Uhrovi vstát. Hoch byl celý zablácený, ale jinak se mu nic nestalo.
„Přijel jsem, abych se omluvil za křivdu, které jsem se dopustil na tvém rodu, a abych se zúčastnil svatebního obřadu

svého strýčce.“ Robb se zhoupl dolů ze sedla. „Petyre, vezmi si mého koně. Tvůj už je skoro zpátky ve stáji.“
Petyr pohlédl na svého otce a řekl: „Mohu jet za některým ze svých bratrů.“
Freyové svým chováním nedávali najevo sebemenší známky úcty ke králi. „Přijel jsi pozdě,“ prohlásil ser Ryman.
„Zdržely nás deště,“ odvětil Robb. „Poslal jsem havrana se vzkazem.“
„Nevidím tady tu ženu.“
Všichni věděli, že výrazem tu ženu míní ser Ryman Jeyne Westerling. Lady Catelyn se omluvně usmála. „Královna Jeyne byla po dlouhém cestování unavená, pane. Nepochybně bude potěšena, bude-li vás moci navštívit někdy v klidnějších časech.“
„Můj děd z toho nebude mít radost.“ Třebaže Černý Walder zasunul svůj meč zpátky do pochvy, jeho tón nebyl o nic vřelejší. „Tolik jsem mu toho o té dámě vyprávěl a on dychtil spatřit ji na vlastní oči.“
Edwyn si odkašlal. „Máme pro tebe připravené komnaty ve Vodní věži, Tvoje Výsosti,“ řekl Robbovi s opatrnou zdvořilostí, „jakož i pro lorda Tullyho a lady Stark. Tvoji lordi vazalové jsou rovněž vítáni pod naší střechou a samozřejmě je srdečně zveme na svatební hostinu.“
„A moji muži?“ zeptal se Robb.
„Můj pan děd lituje, že nemůže nakrmit ani pohostit tak početnou armádu. Je pro nás svízelné shánět proviant a krmivo pro naše vlastní vojáky. Nicméně tvoji muži nebudou přehlíženi. Přejdou-li řeku a zřídí si svůj tábor vedle našeho, vyvalíme dost sudů vína a piva pro všechny, aby mohli připít na zdraví lorda Edmura a jeho nevěsty. Na opačném břehu jsme vztyčili tři velké hodovní stany, abychom jim poskytli útočiště před deštěm.“
„Tvůj otec je nanejvýš laskavý. Moji muži mu budou vděční. Mají za sebou dlouhou deštivou cestu.“
Edmure Tully pobídl svého koně. „Kdy se setkám se svou nevěstou?“
„Již tě očekává v hradu,“ ujistil ho Edwyn Frey. „Vím, že jí odpustíš, bude-li ti připadat příliš plachá. Velmi se na tento den a na setkání s tebou těšila. Ale snad bychom měli pokračovat v cestě, pryč z deště?“
„Jistě.“ Ser Ryman opět vysedl na koně a vytáhl Petyra Uhera do sedla za sebe. „Následujte mne, budete-li tak laskaví. Můj otec nás již očekává.“ Otočil svého koně zpátky směrem k Dvojčatům.
Edmure se zařadil vedle Catelyn. „Zpozdilý lord Frey se mohl alespoň obtěžovat přijet nás uvítat osobně,“ stěžoval si. „Jsem jeho lenní pán, a taky budoucí zeť, a Robb je jeho král.”
„Až ti bude jednadevadesát, bratře, uvidíme, jak dychtivý budeš ty jet hostům v ústrety v dešti.“ Přesto si říkala, zda je za tím opravdu jen tohle. Lord Walder obvykle vyjížděl z hradu v krytých nosítkách, která by ho i dnes ochránila před tím největším deštěm. Úmyslná urážka? Pokud ano, možná je to jen první z celé řady, které teprve přijdou.
Další potíže je očekávaly ve strážnici. Šedý vítr se zarazil uprostřed padacího mostu, vytřásl si kapky deště z kožichu a začal výt na padací mříž. Robb netrpělivě zapískal. „Šedý větře! Co je? Šedý větře, ke mně.“ Ale zlovlk jen vycenil zuby.
Tohle místo se mu nelíbí, pomyslela si Catelyn. Robb si musel dřepnout na most a tiše ke svému vlkovi mluvit, než bylo zvíře ochotno projít pod bodci padací mříže. Do té doby jim už vyšli v ústrety Chromý Lothar a Walder Řeka. „Obává se zvuku vody,“ řekl Řeka. „Zvířata vědí, že se mají rozvodněným tokům vyhýbat.“
„Stačí suchý kotec v psinci a skopové stehno a bude zase v pořádku,“ řekl Lothar zvesela. „Mám přivolat našeho vrchního psovoda?“
„Je to zlovlk, pane, ne pes,“ namítl Robb, „a pro lidi, kterým nedůvěřuje, je nebezpečný. Sere Raynalde, zůstaň s ním. V tak rozrušeném stavu ho s sebou nemohu vzít do síně lorda Waldera.“
Chytře vymyšleno, usoudila Catelyn. Takto Robb udrží z očí lorda Waldera také mladého Westerlinga.
Dna a křehké kosti si již vybraly na starém lordu Walderovi svou daň. Nalezli ho usazeného ve vysokém křesle, s polštářem pod zadkem a hermelínovým pláštěm přes klín. Jeho křeslo bylo z černého dubu, zádová opěrka byla vyřezána do podoby dvou mocných věží spojených klenutým mostem a byla tak masivní, že lord Walder se v křesle měnil ze starce v groteskní dítě. Na lordu Walderovi bylo něco ze supa, a ještě víc z lasičky. Z vychrtlých ramen mu vyrůstala plešatá hlava plná stařeckých skvrn. Pod ustupující bradou mu visela volná kůže, oči měl vodnaté a zakalené a jeho bezzubá ústa se bez ustání pohybovala dozadu a dopředu, nasávala prázdný vzduch, tak jako saje dítě mléko z matčina prsu.
Vedle vysokého křesla lorda Waldera stála osmá lady Frey. U nohou mu seděla o něco mladší verze jeho samého, ohnutý hubený muž kolem padesáti, jehož nákladná róba z modré vlny a šedého saténu podivně kontrastovala s korunou a límcem zdobenými drobnými mosaznými zvonečky. Podoba mezi ním a jeho pánem byla zarážející, až na jejich oči; lord Frey je měl malé, zakalené a podezřívavé, ten druhý velké, přátelské a bezduché. Catelyn si vzpomněla, že jeden z potomků lorda Waldera zplodil před dlouhými lety syna polovičního rozumu. Během minulých návštěv dbal lord Přechodu vždycky na to, aby ho před očima svých hostí ukrýval. Nosil tu bláznovskou korunu vždycky, neboje to míněno jako výsměch Robbovi? Raději nad tou otázkou nepřemýšlela.
Zbytek síně zaplňovali Freyovi synové, dcery, děti, vnuci, jejich manželé a manželky a služebnictvo. Jako první však promluvil starý muž. „Vím, že mi odpustíš, když před tebou nepokleknu. Nohy mi už neslouží tak jako kdysi, třebaže to, co mi visí mezi nimi, je pořád schopné až dost, he.“ Přeměřil si pohledem Robbovu korunu a jeho ústa se rozevřela v bezzubém úsměvu. „Někteří by řekli, že to je ubohý král, kdo sám sebe korunuje bronzem, Tvoje Výsosti.”
„Bronz a železo jsou pevnější než zlato a stříbro,“ odvětil Robb. „I staří Králové Zimy nosili takovou korunu z mečů.“
„Málo dobra jim prokázaly, když na ně přišli draci, he.“ Zdálo se, že to jeho he se líbí prostoduchému muži, který trhavě nakláněl hlavu ze strany na stranu a zvonil přitom korunou a límcem. „Pane,“ řekl lord Walder, „promiň mému Aegonovi ten hluk. Má méně rozumu než bažinář a nikdy předtím neviděl krále. Je to jeden ze Stevronových hochů. Říkáme mu Zvoníček.“
„Ser Stevron se o něm zmínil, můj pane.“ Robb se na prosťáčka usmál. „Zdravím tě, Aegone. Tvůj otec byl statečný muž.“

Zvoníček zacinkal svými zvonečky, když se usmál, z koutku úst mu vytekla tenká stružka slin.
„Šetři si svůj královský dech. Je to totéž, jako bys hovořil k nočníku.“ Lord Walder přesunul pohled k ostatním. „Nu, lady Catelyn, vidím, že ses k nám vrátila. A mladý ser Edmure, vítěz od Kamenného mlýna. Nyní vlastně lord Tully, na to nesmím zapomínat. Jsi pátý lord Tully, kterého jsem v životě poznal. Přežil jsem i toho čtvrtého, he. Tvoje nevěsta je někde tady. Předpokládám, že by ses na ni chtěl podívat.“
„Rád bych, můj pane.“
„Pak to tedy udělej. Ale na oblečenou. Je to ostýchavá dívka, a panna. Neuvidíš ji nahou až do svatební noci.“ Lord Walder se uchechtl. „He. Už brzy, už brzy.“ Stočil hlavu na stranu. „Benfrey, jdi přivést svou sestru. A pospěš si, lord Tully kvůli ní přijel celou cestu až z Řekotočí.“ Mladý rytíř v suknici rozdělené na čtvrtě se uklonil a odešel a stařec se otočil zpátky k Robbovi. „A kde je tvoje nevěsta, Tvoje Výsosti? Krásná královna Jeyne? Z rodu Westerlingů ze Skaliska, jak jsem slyšel, he.“
„Zanechal jsem ji v Řekotočí, můj pane. Byla příliš unavená na další cestování, jak jsme již sdělili seru Rymanovi.“
„Tím jsi mne ovšem žalostně zarmoutil. Chtěl jsem ji spatřit na svoje vlastní slabé oči. Všichni jsme chtěli, he. Není-liž pravda, moje paní?“
Bledá, věchýtkovitá lady Frey se zatvářila ohromeně, když byla vyzvána, aby promluvila. „A-ano, můj pane. Všichni jsme chtěli odříkat královně Jeyne slib věrnosti. Soudíme, že musí být velmi půvabného vzezření.“
„Je krásná, moje paní.“ Z Robbova hlasu zaznával ledový klid, který Catelyn připomněl jeho otce.
Starý muž to buď neslyšel, nebo odmítl věnovat tomu pozornost. „Krásnější než nevěsta, kterou jsem ti nabízel já, he? Jak jinak by mohly její tvář a tělo přimět Královskou Výsost zapomenout na svůj svatý slib?“
Robb jeho výtku přetrpěl s důstojnou vážností. „Vím, že můj čin nemohou napravit žádná slova, ale přišel jsem, abych ti nabídl svou omluvu za bezpráví, kterého jsem se dopustil vůči tvému rodu, a abych poprosil o tvoje odpuštění, můj pane.“
„Omluvy, he. Ano, slíbil jsi mi omluvu, pokud si vzpomínám. Jsem již stár, ale na takové věci nezapomínám. Na rozdíl od některých králů, jak se zdá. Mladí vidí pěknou tvářičku a dva půvabné cecíky, a rázem zapomenou na všechny sliby i přísahy, nemám pravdu? Já byl stejný. Někteří by mohli říct, že to o mně platí stále, he, he. Ačkoli by se mýlili, tak jako ses pomýlil ty. A teď jsi tu, abys své pomýlené konání odčinil. Jenže to byla moje děvčata, která jsi zavrhl. Možná bys měl požádat o odpuštění spíš je, Tvoje Výsosti, moje panenské dcery. Jen se na ně podívej.“ Mávl prsty a hejno žen různého věku opustilo svoje místa podél stěn a postavilo se do řady pod stupínkem. Zvoníček začal taky vstávat, doprovázen veselým cinkáním svých zvonečků, ale lady Frey popadla prosťáčka za rameno a stlačila ho zpátky na zem.
Lord Walder je začal jednu po druhé představovat. „Moje dcera Arwyn,“ řekl o čtrnáctileté dívce. „Shirei, moje nejmladší manželská dcera. Ami a Marianne jsou vnučky. Ami jsem provdal za sera Patea ze Sedmipotočí, ale Hora toho tupce zabil, a tak jsem ji dostal zpátky. Tohle je Cersei, ale všichni jí říkáme Včelička, protože její matka pochází z Včelínova. Další vnučky. Jedna je Walda, a ty druhé... Nu, určitě mají taky nějaká jména, ať je to kdokoli...“
„Já jsem Veselinda, můj lorde dědečku,“ řekla jedna z dívek.
„No, hlučná jsi až dost, abych pravdu řekl. Vedle Hlučnice je moje dcera Tyta. Pak další Walda. Alyx, Marissa..., jsi ty vůbec Marissa? Já myslel, že jsi. Není pořád takto holohlavá, to jen mistr jí oholil vlasy, ale přísahá, že jí zase brzy dorostou. Ta dvojčata jsou Serra a Sarra.“ Přimhouřil ze svého trůnu oči na jednu z mladších dívek. „He, ty jsi další Walda?“
Dívce nemohly být víc než čtyři. „Jsem Walda sera Aemona Řeky, lorde pradědečku.“ Udělala pukrle.
„Jak dlouho už mluvíš? Ne, že bys mi zřejmě mohla říct něco rozumného, to tvůj otec nedokázal nikdy. Kromě toho je nemanželským synem, he. Jdi pryč, já tu chtěl jen pravou krev Freyů. Krále severu jistě nezajímá nemanželský potěr.“
Lord Walder pohlédl na Robba, zatímco Zvoníček naklonil hlavu na stranu a zacinkal. „Tak tady jsou, samé panny. Mohl jsi mít kteroukoli z nich.“
„Byla by to nesmírně těžká volba, můj pane,“ řekl Robb s opatrnou zdvořilostí. „Všechny jsou velmi půvabné.“
Lord Walder si odfrkl. „A to říkají, že já mám špatné oči. Některé docela ujdou, to musím uznat. Jiné... nu, na tom už nesejde. Pro Krále severu nebyla dost dobrá ani jedna z nich, he. Co jim na to teď řekneš?“
„Mé paní.“ Robb se tvářil zoufale, ale musel tušit, že k tomuto okamžiku dojde, a nyní mu čelil bez jakýchkoli vytáček. „Všichni muži by měli dodržovat své slovo, král především. Slíbil jsem, že se ožením s jednou z vás, a svůj slib jsem porušil. Vina není na vaší straně. To, co jsem udělal, nebylo míněno jako urážka vůči vám. Udělal jsem to proto, že jsem se zamiloval do jiné. Vím, že žádná slova nemohou můj čin napravit, a přesto jsem přišel, abych požádal o odpuštění, tak aby Freyové z Přechodu a Starkové ze Zimohradu mohli být opět přáteli.”
Mladší děvčátka se neklidně ošívala. Jejich starší sestry čekaly, co na to řekne lord Walder na černém dubovém trůnu. Zvoníček se kolébal dozadu a dopředu a zvonečky na jeho koruně a límci tiše cinkaly.
„Dobře,“ řekl lord Přechodu. „To bylo velmi výstižné, Tvoje Výsosti. ‚Žádná slova nemohou ten čin napravit', he. Dobře řečeno, velmi dobře řečeno. Doufám, že alespoň neodmítneš zatančit si na svatební hostině s mými dcerami. Moje staré srdce by to potěšilo, he.“ Kýval svojí svraskalou růžovou hlavou nahoru a dolů, podobně jako to dělal jeho prostoduchý vnuk, třebaže lord Walder na sobě alespoň neměl zvonečky. „Á, tady ji máme, lorde Edmure. Moje dcera Roslin, můj nejvzácnější kvíteček, he.“
Ser Benfrey ji přivedl do síně. Tolik se navzájem podobali, že bylo na první pohled patrné, že jde o sourozence. Soudě podle jejich věku byli oba dětmi šesté lady Frey - z rodu pánů z Růženína, jak si Catelyn vybavovala.
Roslin byla na svůj věk malá a pleť měla tak bílou, jako by se právě byla vykoupala v mléce. Tvář měla pohlednou, s malou bradou, jemně tvarovaným nosem a velkýma hnědýma očima. Husté kaštanově hnědé vlasy jí spadaly ve volných vlnách k pasu tak útlému, že by jej Edmure mohl sevřít do dlaní. Její ňadra vypadala pod krajkovým živůtkem bleděmodrých šatů malá, ale byla pěkně tvarovaná.

„Tvoje Výsosti.“ Dívka padla na kolena. „Lorde Edmure, doufám, že pohled na mne pro tebe není zklamáním.“
To ani zdaleka, pomyslela si Catelyn. Tvář jejího bratra se při pohledu na jeho nastávající přímo rozzářila. „Jsem pohledem na tebe nesmírně potěšen,“ řekl Edmure s úsměvem. „A jsem si jistý, že tomu tak bude navždy.“
Roslin měla mezi předními zuby malou mezírku, takže její úsměvy byly poněkud ostýchavé, ale tato malá chybička byla téměř roztomilá a rozhodně jí na kráse neubírala. Je hezká, pomyslela si Catelyn, ale tak malá, a pochází z rodu pánů z Růženína. Ti nikdy nebyli pevně stavění. Catelyn se mnohem víc zamlouvaly postavy některých ze starších dívek v síni; nebyla si jistá, které jsou dcery a které vnučky. Měly vzhled pánů z rodu Crakehallů - z téhož rodu pocházela třetí manželka lorda Waldera. Široké boky, aby mohly dobře rodit děti, velké prsy, aby je mohly kojit, silné ruce, aby je mohly nosit. Crakehallové vždycky byli rodem s velkými kostmi, a silným.
„Můj pán je laskavý,“ řekla lady Roslin Edmurovi.
„Moje paní je krásná.“ Edmure ji vzal za ruku a pomohl jí vstát. „Ale proč pláčeš?“
„To jen radostí,“ odpověděla Roslin. „Pláču radostí, můj pane.“
„Dost,“ vložil se mezi ně lord Walder. „Plakat a cukrovat můžeš, až budeš provdaná, he. Benfrey, odveď svou sestru zpátky do jejích komnat, musí se připravovat na svatbu. A na uvedení do manželského lože, he, tu nejsladší část. Nejsladší ze všech, ach ano, ze všech.“ Vtahoval ústa dovnitř a špulil je ven. „Budeme mít hudbu, tak sladkou hudbu, a víno, he, rudé víno poteče proudem, a napravíme zla, která byla napáchána. Ale nyní jste unavení a taky promočení, voda z vás jen crčí na podlahu mé síně. Čekají na vás ohně v krbech, horké svařené víno a taky lázně, jestli o ně stojíte. Lothare, doprovoď naše hosty do jejich komnat.“
„Musím odvést svoje muže za řeku, můj pane,“ řekl Robb.
„Však oni se neztratí,“ odsekl lord Walder. „Už jednou přes ni přece přecházeli, ne? Když jsi k nám přišel ze severu. Chtěl jsi přejít a já ti to dovolil, za tvůj královský slib, he. Ale konej, jak myslíš. Klidně si je převeď jednoho po druhém za ruku, mně je to jedno.“
„Můj pane!“ Catelyn by málem zapomněla. „Velmi bychom uvítali nějaké občerstvení. Ujeli jsme mnoho líg v dešti.“
Ústa Waldera Freye se pohybovala dozadu a dopředu. „Jídlo, he. Bochník chleba, kus sýra, možná klobásu.“
„Nějaké víno na spláchnutí,“ dodal Robb. „A sůl.“
„Chléb a sůl, he. Samozřejmě, samozřejmě.“ Starý muž zatleskal a do síně vešlo služebnictvo, nesoucí džbány vína a tácy s chlebem, sýrem a máslem. Lord Walder sám si vzal pohár červeného a zvedl jej skvrnitou rukou do výše. „Moji hosté,“ řekl. „Moji vážení hosté. Buďte vítáni pod mou střechou a u mého stolu.“
„Děkujeme ti za tvou pohostinnost, můj pane,“ odpověděl Robb. Edmure po něm tato slova v ozvěně opakoval, společně s Velkým Jonem, serem Marquem Piperem a dalšími. Pili jeho víno a jedli z jeho chleba a másla. Catelyn ochutnala víno a uštípla si sousto chleba se solí. Hned měla lepší pocit. Nyní bychom měli být zde ve Dvojčatech v bezpečí, pomyslela si.
Protože věděla, jak pomstychtivý umí starý lord Frey být, očekávala, že jejich komnaty budou holé a bezútěšné. S překvapením zjistila, že se v tomto ohledu mýlila. Komnata ženicha byla velká a bohatě vystrojená, dominovala jí rozměrná péřová postel s rohovými sloupky vyřezanými do tvaru hradních věží. Nebesa měla červená a modrá, což bylo u Freyů výrazem zdvořilosti. Prkennou podlahu pokrývaly sladce vonící rohože a vysoké okno s okenicemi se otvíralo na jih. Catelynina komnata byla menší, ale hezky zařízená a útulná, s ohněm hořícím v krbu. Chromý Lothar je ujistil, že Robb bude mít celou řadu komnat, jak přísluší králi. „Pokud budete cokoli potřebovat, stačí říct některému ze strážných.“ Uklonil se a ztěžka kulhaje se odebral dolů po točitých schodech.
„Měli bychom si sem postavit svoje vlastní strážné,“ řekla Catelyn svému bratrovi. S muži Starků a Tullyů přede dveřmi komnaty by se jí spalo klidněji. Audience u lorda Waldera nebyla zas tak bolestná, jak se obávala, a přesto si říkala, jak bude ráda, až to všechno budou mít za sebou. Ještě pár dní a Robb vyrazí do bitvy, zatímco já odjedu do pohodlného zajetí v Mořské stráži. Nepochybovala o tom, že lord Jason se k ní bude chovat nanejvýš zdvořile, a přesto ji vyhlídka na pobyt v Mořské stráži plnila chmurami.
Slyšela zvuky koní zdola, kde se vinula dlouhá kolona jezdců přes most od hradu k hradu. Těžce naložené povozy hlasitě rachotily po kamenné dlažbě. Catelyn přešla k oknu a vyhlédla, aby se podívala, jak Robbova armáda vyjíždí z východního hradu. „Zdá se, že déšť již polevuje.“
„Ano, teď když jsme uvnitř.“ Edmura stál před ohněm, nechával se zalévat jeho teplem. „Pověz mi, jakým dojmem na tebe zapůsobila Roslin?“
Příliš malá a křehká. Bude rodit velmi obtížně. Ale zdálo se, že její bratr je dívkou nadšen, a tak řekla jen: „Je milá.“
„Věřím, že jsem se jí líbil. Proč asi plakala, co myslíš?“
„Je to panna v předvečer svého svatebního dne. Pár slz se dalo jen očekávat.“ Lysa vyplakala ráno v den jejich vlastní svatby celá jezera, třebaže se jí podařilo mít suché oči a usmívat se, když jí Jon Arryn přehodil kolem ramen svůj béžovomodrý plášť.
„Je pohlednější, než jsem se odvažoval doufat.“ Edmure zvedl ruku, ještě než stačila promluvit. „Já vím, že jsou důležitější věci než krása, ušetři mne kázání, septo. Přesto... všimla sis některých z těch ostatních panen, které před nás lord Frey nahnal? Třeba té jedné, co sebou pořád cukala? Měla snad třesavku? A ta dvojčata měla na tvářích víc jizev a boláčků než Petyr Uher, když jsem je viděl před sebou, obával jsem se, že Roslin bude holohlavá a jednooká, se Zvoníčkovým rozumem a povahou Černého Waldera. Ale vypadá nejenom půvabně, ale také něžně.“ Najednou se zatvářil zmateně. „Proč by mi ten starý lišák nedopřál možnost vybrat si sám, pokud by neměl v úmyslu podstrčit mi něco ošklivého?“
„Tvoje záliba v hezkých tvářičkách je všeobecně známá,“ připomněla mu Catelyn. „Možná lord Walder opravdu chce, abys byl se svou nevěstou šťastný.“ Nebo spíš nechtěl, abys na poslední chvíli couvl a zhatil mu jeho plány. „Nebo je možná Roslin jeho oblíbenkyní. Sňatek s pánem Řekotočí je mnohem lepší partií, než v jakou může doufat většina jeho

dcer.“
„Pravda.“ Její bratr se však nadále tvářil nejistě. „Je možné, že by ta dívka byla neplodná?“
„Lord Walder jistě chce, aby jeho vnuk podědil Řekotočí. Jak by mu posloužilo, kdyby ti měl dát neplodnou ženu?“
„Zbavil by se dcery, kterou by si nikdo jiný nevzal.”
„Málo dobra by mu to prokázalo. Walder Frey je nepřívětivý muž, ne hloupý.“
„Přesto... je to možné?“
„Ano,“ připustila Catelyn neochotně. „Jsou nemoci, které mohou dívku postihnout v dětství a způsobit u ní neplodnost. Ty však nemáš důvod obávat se, že by lady Roslin byla takto postižená.“ Rozhlédla se kolem sebe po místnosti. „Mám-li být upřímná, musím připustit, že Freyové nás přijali laskavěji, než jsem očekávala.“
Edmure se dal do smíchu. „Pár kousavých slov a nemístné škodolibé potěšení. Od něho to lze považovat za zdvořilost. Očekával jsem, že stará lasička se nám vymočí do vína a přiměje nás chválit jeho vinice.“ Catelyn zůstala po jeho vtipu podivně zamlklá. „Kdybys mne omluvil, ráda bych se převlékla z mokrých šatů.“
„Jak si přeješ.“ Edmure zívl. „Asi si na hodinku zdřímnu.“
Odešla do své komnaty. Truhlice s šatstvem, kterou si přivezla z Řekotočí, byla již vynesena nahoru a položena k nohám její postele. Svlékla se a pověsila si mokré šaty k ohni, pak se oblékla do teplého vlněného oděvu v barvách Tullyů, umyla, vykartáčovala a nechala si proschnout vlasy a poté šla vyhledat Freye.
Když vstoupila do síně, černý dubový trůn lorda Waldera byl osiřelý, ale někteří z jeho synů popíjeli u ohně. Chromý Lothar neobratně vstal, když ji spatřil. „Lady Catelyn, myslel jsem, že odpočíváš. Čím ti mohu posloužit?“
„Tohle jsou tvoji bratři?“ zeptala se.
„Bratři, nevlastní bratři, synovci. Raymund a já jsme měli společnou matku. Lord Luclas Vypren je manžel mé nevlastní sestry Lythene a ser Damon je jejich syn. Mého nevlastního bratra Hosteena znáš, jak se domnívám. A toto je ser Leslyn Haigh a jeho synové, ser Harys a ser Donnel.”
„Ráda vás poznávám, pánové. Je tady někde ser Perwyn? Pomáhal mne doprovodit do Bouřlivého konce a nazpět, když mne Robb poslal na vyjednávání s lordem Renlym. Těšila jsem se, že ho znovu uvidím.“
„Perwyn je pryč,“ řekl Chromý Lothar. „Vyřídím mu tvoje pozdravení. Jsem si jistý, že bude litovat, že zmeškal tvou návštěvu.“
„Určitě se vrátí včas na Roslininu svatbu, že?“
„Doufal v to,“ odpověděl Chromý Lothar, „ale s těmi dešti... Sama jsi viděla, jak jsou řeky rozvodněné, moje paní.“
„To jsem vskutku viděla,“ přitakala Catelyn. „Říkám si, zda bys byl tak laskav a ukázal mi cestu k vašemu mistrovi?“
„Není ti snad dobře, moje paní?“ zeptal se ser Hosteen, statný muž se silnou hranatou bradou.
„Ženské potíže. Nic, s čím by sis měl dělat starosti, pane.“
Lothar, galantní jako vždy, ji doprovodil ze síně nahoru po schodech a přes krytý most do další věže. „Mistra Brenetta najdeš ve vížce na samém vršku, moje paní.“
Catelyn napolo očekávala, že mistr bude dalším synem lorda Waldera, ale Brennet na Freye nevypadal. Byl to velký otylý muž, plešatý a s dvojitou bradou, a nepříliš čistotný, soudě podle havraního trusu, kterým měl potřísněné rukávy své róby, ale přesto jí připadal docela přívětivý, když mu vylíčila Edmurovy obavy ohledně plodnosti lady Roslin, uchechtl se. „Tvůj pan bratr si nemusí dělat starosti, moje paní. Je malá, to jistě, a úzká v bocích, ale její matka lady Bethany byla taky taková, a přitom dala lordu Walderovi dítě každý rok.“
„Kolik jich přežilo dětský věk?“ zeptala se bez okolků.
„Pět.“ Vyčíslil je na prstech silných jako klobásky. „Ser Perwyn. Ser Benfrey, mistr Willamen, který minulý rok složil mistrovský slib a nyní slouží lordu Hunterovi v Údolí. Olyvar, který dělal panoše tvému synovi. A lady Roslin, nejmladší. Čtyři chlapci na jedno děvče. Lord Edmure bude mít tolik synů, že nebude vědět, co si s nimi počít.“
„Jsem si jistá, že ho to potěší.“ Takže dívka by měla být nejenom pěkné tváře, ale také plodná. To by mělo uklidnit Edmurovu mysl. Lord Walder nezavdal jejímu bratrovi jediný důvod ke stížnostem, jak se alespoň zdálo.
Po odchodu od mistra se Catelyn ještě nevrátila do své komnaty, ale místo toho šla k Robbovi. Našla u něho Robina Flinta a sera Wendela Manderlyho společně s Velkým Jonem a jeho synem, kterému stále říkali Malý Jon, třebaže hrozilo, že svého otce přeroste. Všichni byli mokří. Další muž, ještě mokřejší, stál před nimi v bledě růžovém plášti olemovaném bílou kožešinou. „Lorde Boltone,“ řekla.
„Lady Catelyn,“ odpověděl tichým hlasem, „těší mne, že tě opět vidím, dokonce i v těchto nelehkých časech.“
„Jsi laskavý, že to říkáš.“ Catelyn cítila ponurost panující v místnosti. Dokonce i Velký Jon jí připadal zasmušilý a podivně zaražený. Pohlédla na jejich zamračené tváře a zeptala se: „Co se stalo?“
„Lannisterové jsou na Trojzubci,“ odpověděl jí ser Wendel nešťastně. „Mého bratra opět zajali.“
„A lord Bolton nám přinesl další zprávy o Zimohradu,“ dodal Robb. „Ser Rodrik nebyl jediným dobrým mužem, který padl. Byli zabiti i Cley Cerwyn a Leobald Tallhart.“
„Cley Cerwyn byl ještě chlapec,“ řekla smutně. „Takže je to pravda? Všichni jsou mrtví a Zimohrad je vypálený?“
Boltonovy bledé oči se setkaly s jejími. „Železní muži vypálili jak hrad, tak zimní městečko. Některé z tvých lidí odvedl do Hrůzova můj syn Ramsay.“
„Tvůj nevlastní syn byl obviněn z ohavných zločinů,“ připomněla mu Catelyn ostře. „Z vraždy, znásilnění a ještě horších věcí.“
„Ano,“ připustil Roose Bolton. „Jeho krev je zkažená, to nelze popřít. Přesto je to dobrý bojovník a je stejně chytrý jako nebojácný, když železní muži zabili sera Rodrika a zakrátko poté Leobalda Tallharta, připadlo Ramsaymu, aby vedl bitvu a on to udělal. Přísahá, že nezasune meč do pochvy, dokud na severu zůstane jediný železný muž. Možná by taková služba mohla alespoň do malé míry odčinit jakékoli zločiny, k jejichž spáchání ho vedla jeho bastardí krev.“ Pokrčil rameny. „Nebo taky ne. Až bude po válce, Jeho Výsost to sama bude muset zvážit a rozsoudit. Doufám, že do té doby

již budu mít manželského syna od lady Waldy.“
To je ale chladnokrevný muž, uvědomila si Catelyn, a nebylo to poprvé.
„Zmínil se Ramsay o Theonu Greyjoyovi?“ dožadoval se Robb. „Byl také zabit, nebo se mu podařilo utéct?“
Roose Bolton vyndal z měšce u svého pasu otrhaný cár kůže. „Můj syn poslal se svým dopisem tohle.“
Ser Wendel odvrátil otylou tvář. Robin Flint a Malý Jon Umber si vyměnili pohledy a Velký Jon zafuněl jako býk. „To je... kůže?“ řekl Robb.
„Kůže z malíčku levé ruky Theona Greyjoye. Můj syn je krutý, to přiznávám. A přesto... co je kousek kůže proti životům dvou mladých princů? Tys byla jejich matka, moje paní. Mohu ti nabídnout tento... malý symbol odplaty za jejich smrt?“
Část lady Catelyn chtěla přitisknout si tu hrůznou trofej k srdci, ale nakonec přiměla sama sebe odolat své touze. „Dej to pryč, prosím.“
„Stažení Theona Greyjoye z kůže nevrátí život mým bratrům,“ řekl Robb. „Já chci jeho hlavu, ne kůži.“
„Je to jediný živý syn Balona Greyjoye,“ řekl lord Bolton tiše, jako by na to byli zapomněli, „a nyní právoplatný dědic Železných ostrovů. Zajatý král má velkou cenu jako rukojmí.”
„Rukojmí?“ To slovo uvízlo Catelyn v krku. Rukojmí byla často vyměňována. „Lorde Boltone, doufám, že nenavrhuješ, abychom propustili muže, který zabil moje syny.“
„Kdokoli získá Trůn z mořského kamene, bude chtít mít Theona Greyjoye mrtvého,“ poukázal Bolton. „Dokonce i v řetězech na něj má větší nárok než kterýkoli z jeho strýců. Držte ho v zajetí, říkám já, a požadujte od železných mužů ústupky jako cenu za jeho popravu.“
Robb o tom neochotně uvažoval, ale nakonec přikývl. „Ano. Myslím, že to je moudré rozhodnutí. Nechte ho tedy naživu. Prozatím. Držte ho v bezpečí na Hrůzově, dokud opět nedobudeme sever.“
Catelyn se otočila zpátky k Rooseu Boltonovi. „Ser Wendel říkal cosi o Lannisterech na Trojzubci?“
„Říkal, moje paní. Dávám to za vinu sám sobě. Příliš dlouho jsem otálel s odjezdem z Harrenova. Aenys Frey vyrazil pár dnů přede mnou a přešel Trojzubec na rubínovém brodu, i když ne bez potíží. Jenže než jsme tam dorazili my, řeka se proměnila v dravý proud. Neměl jsem jinou možnost než přepravit svoje muže na druhou stranou v malých člunech, kterých ale bylo příliš málo. Dvě třetiny mé síly již byly na severu, když lannisterští zaútočili na ty, kteří stále čekali na převoz. Většinou to byli muži Norreyho, Lockea a Burleyho, se serem Wylisem Manderlym a jeho rytíři z Bílého přístavu jako zadním vojem. Já byl na druhé straně Trojzubce a nemohl jsem jim nijak pomoci. Ser Wyllis vedl naše muže, jak nejlépe mohl, ale Gregor Clegane na ně zaútočil s těžkooděnci a zahnal je do řeky. Hodně se jich utopilo a stejné množství bylo pozabíjeno. Další se rozprchli a zbytek padl do zajetí.“
Jméno Gregora Clegana vždycky znamená špatné zprávy, přemítala Catelyn. Bude Robb muset odtáhnout zpátky na jih, aby se s ním vypořádal? Nebo Hora přijede až sem? „To znamená, že Clegane je teď za řekou?“
„Ne.“ Boltonův hlas byl tichý, ale jistý. „Nechal jsem u brodu šest stovek mužů. Kopiníky od pramínků, z hor, a od Bílého nože, stovku hornwoodských lučištníků, nějaké svobodné jezdce a potulné rytíře, a početnou sílu mužů lordů Statného a Cerwyna. Velení jsem svěřil Ronnelovi Statnému a seru Kylemu Condonovi. Ser Kyle byl pravou rukou zesnulého lorda Cerwyna, jak jistě víš, moje paní. Lvi neplavou o nic lépe než vlci. Dokud bude řeka vylitá z břehů, ser Gregor na druhou stranu nepřejde.“
„Poslední věcí, kterou potřebujeme, je Hora v našich zádech, až vytáhneme na pochod na sever po hrázní cestě,“ řekl Robb. „Vedl sis dobře, můj pane.“
„Tvoje Výsost je až příliš laskavá. Utrpěl jsem strašlivé ztráty na Zeleném bodci a Glover s Tallhartem dopadli ještě hůř v Duskendalu.“
„Duskendale.“ Robb to slovo vyslovil jako nadávku. „Ujišťuji tě, že Robett Glover se mi z toho bude zodpovídat, až ho uvidím.“
„Byla to pošetilost,“ souhlasil lord Bolton. „Glover se zachoval neopatrně, ale to jen proto, že se doslechl o dobytí Pahorku v Hlubokém lese. Tohle někdy zármutek a strach s muži dělávají.“
Nemělo smysl myslet na Duskendale; byly bitvy, které teprve měly přijít, a právě ty dělaly Catelyn největší starosti.
„Kolik mužů jsi přivedl mému synovi?“ zeptala se Roosea Boltona zostra.
Než odpověděl, jeho podivné bezbarvé oči chvíli pozorovaly její tvář. „Zhruba pět stovek těžkooděnců a tři tisíce pěšáků, moje paní. Většinou muže z Hrůzova a nějaké z Karské bašty. Říkal jsem si, že při tak pochybné loajalitě Karstarků bude nyní nejlépe držet si je nablízku. Lituji, že jich není víc.“
„To by mělo stačit,“ řekl Robb. „Svěřím ti velení mého zadního voje, lorde Boltone. Mám v úmyslu vyrazit na pochod směrem k Šíji ihned, jakmile se můj strýc ožení. Vracíme se domů.“

ARYA

Průzkumníci na ně narazili hodinu jízdy od Zeleného bodce, kde jejich povoz kodrcal po rozježděné blátivé cestě. „Drž hlavu skloněnou nízko k zemi a neodvažuj se otevřít pusu,“ varoval ji Ohař, když ti tři popohnali koně jejich směrem - rytíř a dva panošové v lehké zbroji, sedící na rychlých jezdeckých koních. Clegane zapráskal bičem nad hlavami jejich spřežení, páru pivovarských tahounů, kteří již zažili lepší dny. Povoz skřípal, kymácel se a jeho dvě obrovitá dřevěná kola vymačkávala v každé zatáčce bláto z hlubokých kolejí vyježdených v cestě. Cizinec šel za nimi, přivázaný k povozu.

Velký, ustavičně špatně naložený kůň na sobě neměl zbroj, čabraku ani postroj a Ohař sám byl oděný v záplatovaném zeleném oděvu z hrubého sukna a šedozeleném plášti s kápí, která mu zakrývala hlavu. Pokud upíral oči na cestu, nebylo mu vidět do tváře, jen občas se zablesklo bělmo jeho očí. Vypadal jako nějaký životem unavený sedlák. A že to byl velký sedlák! Pod hrubě tkaným suknem na sobě však měl vařenou kůži a naolejovanou kroužkovou brni. Arya vypadala jako sedlákův syn, nebo možná jako pasáček vepřů. A ve voze za nimi dřepěly čtyři sudy s nasoleným vepřovým masem a bečka nakládaných prasečích nožiček.
Ještě než k nim jezdci dorazili, rozdělili se a objeli je, aby se na ně podívali ze všech stran. Clegane s povozem zastavil a trpělivě čekal, co po něm budou chtít. Rytíř měl kopí a meč, zatímco jeho panošové třímali v rukou luky. Odznaky na jejich kabátcích byly menšími verzemi znaku vyšitého na suknici jejich pána - černých vidlí v zlatě pruhované levé půli štítu na rezavém poli, Arya si už dlouho říkala, že prozradí svou totožnost prvním jezdcům, na které narazí, ale vždycky si představovala, že to budou muži se zlovlkem na prsou. Možná by to riskovala dokonce i v případě, kdyby měli ve znaku obra Umberů nebo pěst Gloverů, ale rytíře s vidlemi neznala ani nevěděla, komu slouží. Věcí nejpodobnější vidlím, kterou kdy viděla na Zimohradu, byl trojzubec v ruce mořského muže lorda Manderlyho.
„Máte ve Dvojčatech nějaké řízení?“ zajímal se rytíř.
„Vezeme nasolené vepřové na svatební hostinu, nechť se ti zlíbí, pane.“ Ohař svou odpověď sotva srozumitelně zamumlal, oči přitom měl sklopené a obličej schovaný pod kápí.
„Pche, mně by ses nasoleným vepřovým sotva zavděčil,“ rytíř s vidlemi obdařil Clegana tím nejzběžnějším z pohledů a Arye nevěnoval vůbec žádnou pozornost, zato se dlouze a přísně zadíval na Cizince. Na první pohled bylo patrné, že to není žádný tažný kůň. Jeden z panošů málem skončil v blátě, když velký černý oř chňapl po jeho vlastním koni. „Jak jsi přišel k tomu zvířeti?“ zeptal se Clegana rytíř s vidlemi.
„Moje paní mi poručila, abych ho sem přivedl, pane,“ odpověděl Clegane pokorně. „Je to svatební dar pro mladého lorda Tullyho.“
„Jaká paní? Komu vůbec sloužíš?“
„Staré lady Whent, pane.“
„Myslí si snad, že si za koně koupí zpátky Harrenov?“ ušklíbl se rytíř. „Bohové, je na světě většího blázna než starý blázen?“ Přesto mávl rukou a poslal je dál. „Jeďte.“
„Ano, můj pane.“ Ohař znovu práskl bičem a staří tažní koně se vydali na další únavnou pouť. Kola se během zastávky zabořila hluboko do bláta a chvíli trvalo, než se spřežení podařilo povoz vyprostit. To již jezdci ujížděli pryč. Clegane se na ně ještě naposledy podíval a odfrkl si. „Ser Donnel Haigh,“ řekl. „Tomu jsem sebral víc koní, než by spočítal. Taky zbroje. Jednou při pranici jsem ho málem zabil.“
„Jak je v tom případě možné, že tě nepoznal?“ divila se Arya. „Protože rytíři jsou blázni a bylo by pod jeho úroveň, kdyby se měl dvakrát podívat na nějakého od neštovic poďobaného sedláka.“ Uštědřil koním olíznutí bičem. „Drž oči sklopené k zemi, mluv pokorným hlasem, říkej často pane a většina rytířů si tě ani nevšimne. Věnují větší pozornost koním než obyčejným lidem. Možná by poznal Cizince, kdyby mě na něm někdy viděl jet“
Tvou tvář by taky poznal. Arya o tom neměla pochyb. Na popáleniny Sandora Clegana nebylo možné jen tak zapomenout, jakmile je člověk jednou uviděl. Nemohl se schovat ani pod přilbou - každý totiž znal jeho přilbu ve tvaru psí hlavy s vyceněnými zuby.
Proto potřebovali povoz a naložené prasečí nožičky. „Nechci, aby mě přivlekli před tvého bratra v okovech,“ řekl jí Ohař, „a také bych si nerad prosekával cestu jeho muži, abych se k němu dostal. A tak si zahrajeme malou hru.“
Povoz, koně, oděv i sudy jim poskytl sedlák, kterého náhodou potkali na královské cestě, třebaže ne zrovna ochotně. Ohař si je vzal za pomoci meče, jehož hrot přiložil muži k hrdlu, když mu sedlák začal nadávat do zlodějů, řekl mu: „Ne, jsem pícník a sháním potravu pro jiné. Buď mi vděčný, že ti nechám spodky. A teď si sundej škorně, nebo ti je useknu i s nohama. Záleží jen na tobě.“ Sedlák byl stejně velký jako Clegane, ale přesto se raději rozhodl, že se vzdá bot a ponechá si nohy.
Večerní soumrak je zastihl stále se plahočící směrem k Zelenému bodci a dvěma hradům lorda Freye. Už jsme skoro na místě, pomyslela si Arya. Věděla, že by měla být vzrušená a rozradostněná, ale spíš měla pocit, jako by měla místo útrob těsně zauzlované provazy. Možná to bylo jen horkostí, která jí stále lomcovala, ale možná taky ne. Předešlé noci se jí zdál ošklivý sen, strašlivý sen. Teď už si nepamatovala, co se jí zdálo, ale ten pocit ji opanovával celý den a dokonce byl čím dál tím horší. Strach seká hlouběji než meče. Věděla, že musí být silná, tak jak ji to kdysi učil její otec. Mezi ní a její matkou teď už nebylo nic než jen hradní brána, řeka a armáda... a byla to Robbova armáda, takže jí už nehrozilo žádné skutečné nebezpečí. Nebo se mýlí?
Věděla, že jedním z Robbových vazalů je Roose Bolton. Lord Pijavice, jak mu říkali psanci. Měla z toho nedobrý pocit. Z Harrenova utekla proto, aby se dostala od Boltona a Krvavých drancířů, a musela přitom podříznout krk jednomu z jeho strážných. Ví lord Bolton, že to udělala? Nebo to dával za vinu Gendrymu či Horkému koláči? Řekl by to její matce? Co udělá, až ji uvidí? Pravděpodobně mě vůbec nepozná. Vypadala teď spíš jako promočená krysa než jako panský šenk. Promočená klučicí krysa. Před necelými dvěma dny jí Ohař odsekal dýkou plné hrsti vlasů. Byl to dokonce ještě horší holič než Yoren a na jedné straně jí udělal málem pleš. Vsadím se, že Robb mě taky nepozná. A dokonce ani matka, když je viděla naposledy, byla malá holčička. Bylo to v den, kdy lord Eddard Stark odjížděl ze Zimohradu do Králova přístaviště.
Ještě než spatřili hrady, uslyšeli hudbu; vzdálený hlomoz bubnů, řvavý zvuk trumpet, tenké kvičení dud, slabé pod hukotem řeky a zvukem deště, který jim neúnavně bušil do hlav. „Svatební obřad jsme zmeškali,“ zabručel Ohař, „ale zdá se, že hostina je v plném proudu. Už brzy se tě zbavím.“
Ne, já se zbavím tebe, pomyslela si Arya.
Cesta dosud vedla většinou severozápadním směrem, ale nyní se stáčela na západ mezi rozlehlý jabloňový sad a lán

obilí stlačeného k zemi prudkými lijáky. Jakmile projeli kolem posledních jabloňových stromů a vyjeli na hřeben nevysokého pahorku, všechno se před nimi objevilo jako na dlani: hrady, řeka i tábor. Viděli stovky koní a tisíce mužů, z nichž se většina zdržovala kolem tří obrovitých hodovních stanů, které stály jeden vedle druhého s vchody obrácenými k hradním bránám. Vypadaly jako tři velké plátěné hradní síně. Robb nechal postavit svůj tábor poměrně daleko od hradeb, na vyšším, sušším území, ale Zelený bodec se vylil z břehů a nyní si činil nárok dokonce i na pár ledabyle umístěných stanů.
Hudba z hradů tady zaznívala hlasitěji. Přes tábor se valil zvuk bubnů a trumpet. Hudebníci v bližším z hradů však vyhrávali odlišnou píseň než ti v druhém hradu na vzdáleném břehu, a tak to znělo spíš jako bitva jednotlivých nástrojů než jako píseň. „Moc jim to nejde," poznamenala Arya.
Ohař vydal zvuk, který snad mohl být smíchem. „Vsadil bych se, že si na ten hluk stěžují i staré hluché ženské až v Lannisportu. Slyšel jsem, že Walderu Freyovi už moc dobře neslouží oči, ale nikdo nic neříkal o jeho proklatých uších."
Arya zjistila, že si přeje, kéž by tak byl den. Kdyby na obloze svítilo slunce a foukal vítr, byla by schopná lépe rozpoznat praporce. Hledala by zlovlka Starků nebo možná bitevní sekeru Cerwynů či pěst Gloverů. Jenže v šeru noci vypadaly všechny barvy šedé. Déšť ustal v jemné mrholení, téměř mlhu, ale praporce byly po předchozím lijáku vlhké jako hadry na nádobí, nasáklé vodou a nerozpoznatelné.
Kolem obvodu tábora byla rozestavěna řada povozů a vozíků, které vytvářely hrubou dřevěnou hradbu proti jakýmkoli útočníkům. Právě tam je zastavily stráže. Lucerna, kterou nesl jejich seržant, vydávala dost světla na to, aby si Arya všimla, že jeho plášť je bledě růžový, potřísněný rudými slzami. Muži pod jeho velením měli na hrudích vyšitý znak lorda Pijavice, staženého muže z Hrůzova. Sandor Clegane jim pověděl stejný příběh, který řekl průzkumníkům, ale s Boltonovým seržantem bylo těžší pořízení než s rytířem Donnelem Haighem. „Nasolené vepřové není vhodnou krmí na svatební hostinu urozeného pána," řekl opovržlivě.
„Taky vezu nakládané prasečí nožičky, sere."
„Na hostinu nic takového nepovezeš. Hostina je již způli odbytá. A dávej si pozor, jak se mnou mluvíš, já jsem severan, ne nějaký jižanský rytíř, co mu ještě teče mléko po bradě."
„Nařídili mi, abych šel za majordomem nebo za kuchařem..."
„Hrady jsou zavřené. Urozené panstvo si nepřeje, aby je někdo vyrušoval." Seržant chvíli přemýšlel. „Můžeš svůj náklad vyložit vedle hodovních stanů, tamhle." Ukázal rukou v železné rukavici. „Po pivu mužům rychle vyhládne, a starému Freyovi určitě nebude pár prasečích nožiček chybět. Stejně na takové jídlo už nemá zuby. Ptej se po Sečohlavovi, ten už bude vědět, co si s tebou počít." Vyštěkl rozkaz a jeho muži odtlačili jeden z povozů stranou, aby jim umožnili projet.
Ohařův bič popoháněl spřežení směrem ke stanům. Zdálo se, že jim nikdo nevěnuje pozornost. Projížděli loužemi kolem řady jasně barevných altánů, jejichž stěny z mokrého hedvábí byly zevnitř osvětleny jako kouzelné lucerny lampami a železnými koši: byly růžové, zlaté a zelené, pruhované, mřížované i kostkované, zdobené ptáky, zvířaty, krokvicemi a hvězdami, koly a zbraněmi. Arya spatřila žlutý altán se šesti žaludy na jednotlivých dílech, tři, dva a jeden nad sebou. Pán z Malolesa, věděla ihned, vzpomínajíc na vzdálený Žaludohrad a na urozenou paní, která o ní řekla, že je milá.
Na každý zářivě barevný svítící altán tam byly dva tucty plstěných nebo plátěných stanů, tmavých a neprůhledných. Stály tam také kasárenské stany, tak velké, že v nich mohly nocovat dvě dvacítky pěšáků najednou, třebaže i ty byly trpaslíky ve srovnání se třemi hodovními stany. Zdálo se, že hodování je v proudu už celé hodiny. Arya slyšela provolávání přípitků a třeskot pohárů mísící se s obvyklými táborovými zvuky, ržáním koní a štěkotem psů, rachotem povozů projíždějících tmou, smíchem a nadávkami, třeskotem a řinčením oceli a dřeva. Jak se blížili k hradu, hudba nabývala na hlasitosti, ale pod ní zazníval hlubší, temnější zvuk: řeka, rozvodněný Zelený bodec řvoucí jako lev ve svém doupěti.
Arya si mohla hlavu ukroutit, jak se otáčela a snažila se vidět do všech stran najednou v naději, že někde spatří zlovlka na praporci, stan v barvách šedi a běli nebo tvář, kterou znala ze Zimohradu. Všude kolem však viděla cizince. Její pozornost upoutal muž, který si šel ulevit do rákosí, ale nebyl to Pivní břich. Uviděla napolo oblečenou dívku, jak se smíchem vyrazila ze stanu, ale ten stan byl světlemodrý, ne šedivý, jak zpočátku doufala, a muž, který se za ní rozběhl, měl na kabátci stromovou kočku, ne vlka. Pod stromem voskovali čtyři lučištníci tětivy svých dlouhých luků, ale nebyli to muži jejího otce. Před jejich vozem přešel mistr, ale byl příliš mladý a hubený, než aby to mohl být Luwin. Arya pohlédla vzhůru na Dvojčata, na jejich vysoká věžní okna měkce zářící do noci odevšad, kde uvnitř hořelo světlo. Přes mlhu deště vypadaly hrady strašidelně a tajuplně, jako by se byly vylouply rovnou z příběhů staré chůvy. Nebyly však Zimohradem...
U hodovních stanů byla tlačenice ještě hustější. Široké plenty byly odhrnuté a uvázané ke sloupkům a dovnitř i ven se tlačili muži s pijáckými rohy a korbeli v rukou, někteří ve společnosti táborových nevěstek. Když Ohař projížděl kolem prvního z nich, Arya nahlédla dovnitř a uviděla stovky mužů natěsnaných na lavicích a strkajících se kolem sudů s medovinou, pivem a vínem. Sotva se tam uvnitř mohli hýbat, ale zdálo se, že to nikomu nevadí. Alespoň byli v teple a v suchu. Prochladlá, promočená Arya jim záviděla. Někteří dokonce zpívali. Teplo unikající zevnitř se ve studeném mživém dešti kolem vchodu sráželo v páru. „Na zdraví lorda Edmura a lady Roslin," slyšela vykřiknout čísi hlas. Všichni připili a pak někdo zvolal: „A na zdraví Mladého vlka a královny Jeyne."
Kdo je ta královna Jeyne? podivila se Arya krátce. Jedinou královnou, kterou znala, byla Cersei.
Venku před hodovními stany byla v zemi vykopána ohniště, krytá hrubými přístřešky z propletených větví a kůží, které je chránily před deštěm, pokud by ovšem padal kolmo dolů. Vítr však vanul od řeky, takže voda stejně vnikala dovnitř a ohně syčely a škvířily. Byli tam sluhové, kteří nad plameny otáčeli kusy masa nabodané na rožních. Arye se z těch vůní začaly sbíhat sliny. „Neměli bychom zastavit?" zeptala se Sandora Clegana. „V těch stanech jsou severané." Poznala je podle vousů, podle tváří, podle plášťů z kůží medvědů a tuleňů, podle hlasitých přípitků a podle písní, které zpívali:

byli to Karstarkové, Umberové a muži z horských klanů. „Vsadila bych se, že tam jsou i vojáci ze Zimohradu.“ Muži jejího otce, muži Mladého vlka, zlovlci Starků.
„Tvůj bratr bude v hradu,“ namítl. „Tvoje matka taky. Chceš přece za nimi, ne?“
„Ano,“ odpověděla. „Ale co ten Sečohlav?“ Seržant jim přece řekl, že se mají ptát na něho.
„Sečohlav ať ošuká sám sebe rozžhaveným pohrabáčem.“ Clegane rozvinul svůj bič a šlehl jím přes mrholivý déšť, až se zakousl koni do slabiny. „Já nepotřebuju mluvit s nikým jiným než s tím tvým zatraceným bratrem.“

CATELYN

Bubny duněly, duněly a duněly a její hlava s nimi. Z galerie pro hudebníky na zadním konci síně kvílely dudy, trylkovaly flétny, vrzaly skřipky, troubily trumpety a měchy mekotaly živou melodii, ale bubny je všechny přehlušily. Zvuky se odrážely od krokví, zatímco hosté jedli, pili a překřikovali se. Walder Frey je určitě hluchý jako poleno, když tomuhle říká hudba. Catelyn polkla doušek vína z poháru a podívala se na Zvoníčka, který přeskakoval z nohy na nohu na tóny písně „Alysanne“. Alespoň si říkala, že by to měla být „Alysanne“. S hudebníky jako tihle to však mohla docela dobře být píseň „O medvědovi a krásné panně“.
Venku stále padal déšť, ale uvnitř hradu bylo horko a dusno. V obrovitém krbu burácel oheň a v železných držácích na zdech hořely čadivým plamenem řady pochodní. Přesto však pocházela většina tepla z těl svatebních hostí, natěsnaných na lavicích tak hustě vedle sebe, že každý, kdo se pokusil zvednout číši, šťouchl svého souseda do žeber.
Dokonce i nahoře na stupínku se tísnili mnohem víc, než by se Catelyn bylo líbilo. Posadili ji mezi sera Rymana Freye a Roosea Boltona, ale aby pravdu řekla, už jich měla po krk. Ser Ryman pil, jako by v Západozemí měl zakrátko nastat všeobecný nedostatek vína, a záhy všechno zase vypotil. Ten se snad vykoupal v citrónové vodě, usoudila, ale žádný citrón nemohl zamaskovat nakyslý pach jeho potu. Roose Bolton vydával sladší vůni, ale o nic příjemnější. Popíjel kořeněné víno místo obyčejného vína či medoviny a jedl jen málo.
Catelyn ho nemohla vinit z nedostatku chuti. Svatební hostina začala řídkou perkovou polévkou následovanou salátem ze zelených fazolek, cibulek a řípy, říční štikou dušenou na mandlovém mléce, horami šťouchaných tuřínů, které byly vychladlé, než se dostaly na stůl, telecími mozečky v rosolu a kusy tuhého vláknitého masa. Byla to ubohá krmě k uctění krále a z telecích mozečků se Catelyn obracel žaludek. Přesto Robb vše ochutnal bez jediné stížnosti a její bratr byl až příliš uchvácen svou půvabnou nevěstou, než aby věnoval přílišnou pozornost jídlu.
Člověk by nevěřil jak si Edmure na Roslin celou cestu z Řekotočí do Dvojčat stěžoval. Manžel a manželka jedli z jednoho talíře, pili z jednoho poháru a mezi doušky si vyměňovali kradmé polibky. Na většinu sluhů s pokrmy mávl Edmure rukou a poslal je pryč. Nemohla ho obviňovat. Sama si pamatovala málo z jídel podávaných na vlastní svatební hostině. Ochutnala jsem je vůbec? Nebo jsem strávila celý ten čas zíráním do Nedovy tváře, přemýšlením, jaký asi je? Chudinka Roslin měla na tváři úsměv, který jako by jí tam byli přišili. Nu, panna je provdaná a brzy nastane čas, aby se odebrali na manželské lože. Nepochybně je stejně vystrašená, jako jsem kdysi byla já. Robba usadili mezi Alyx Frey a Krásnou Waldu, dvě z pohlednějších Freyových panen. „Doufám, že alespoň neodmítneš zatančit si na svatební hostině s mými dcerami,“ řekl Walder Frey. „Moje staré srdce by to potěšilo.“ Jeho srdce by v tom případě mělo být docela potěšeno; Robb dostál své královské povinnosti. Tančil popořadě s jednou dcerou či vnučkou za druhou: s Edmurovou nevěstou a osmou lady Frey, s vdovou Ami a Tlustou Waldou Roosea Boltona, s uhrovitými dvojčaty Serrou a Sarrou, dokonce i s Širei, nejmladší dcerou lorda Waldera, které nemohlo být víc než šest. Catelyn si říkala, zda to stačí lordu Přechodu ke spokojenosti, nebo zda si najde důvod ke stížnostem ve skutečnosti, že v tanci s Jeho Veličenstvem se nevystřídaly zdaleka všechny jeho dcery a vnučky. „Tvoje sestry umí velmi dobře tančit,“ řekla seru Rymanu Freyovi ve snaze být milá. „Jsou to moje tety a sestřenice.“ Ser Ryman polkl doušek vína. Dolů po tvářích mu do vousu stékal pot.
Nevrlý muž, a navíc již pořádně opilý, pomyslela si Catelyn. Zpozdilý lord Frey byl sice možná lakotný, co se týkalo pohoštění jeho svatebních hostí jídlem, ale pitím rozhodně neskrblil. Pivo, víno a medovina tekly proudem, stejně rychle jako řeka venku. Velký Jon již byl také notně zpitý. Merret, syn lorda Waldera, se mu co do počtu číší vyrovnal, ale ser Whalen Frey, který se snažil udržet s těmi dvěma tempo, již odpadl. Catelyn by byla raději, kdyby lord Umber zůstal ve střízlivém stavu, ale požádat Velkého Jona, aby nepil, bylo totéž jako říci mu, aby pár hodin nedýchal.
Malý Jon Umber a Robin Flint seděli blízko Robba, jeden po boku Krásné Waldy, druhý vedle Alyx. Žádný z nich nepil; společně s Patrekem Mallisterem a Dacey Mormont byli v dnešní večer osobní stráží jejího syna. Svatební hostina sice nebyla bitva, ale tam kde jsou všichni opilí, vždycky číhá nějaké nebezpečí, a navíc by král neměl nikdy zůstat nestřežen. Catelyn tomu byla ráda a ještě raději byla kvůli opaskům s meči visícím na kolíčcích podél stěn. K tomu, aby si poradili s telecími mozečky v rosolu, tu žádný muž meč nepotřebuje.
„Každý si myslel, že si můj pán vybere Krásnou Waldu,“ křičela lady Walda Bolton na sera Wendela nad tóny hudby. Tlustá Walda byla dívka, či spíš kulatá růžová koule, s vodnatýma modrýma očima, zplihlými žlutými vlasy a rozložitým hrudníkem, a přesto byl její hlas nervózním pištěním. Bylo obtížné představit si ji v šatech z růžové krajky a pláštíku z popelčiny na Hrůzově. „Můj pan otec ale nabídl Rooseovi věnem váhu jeho nevěsty ve stříbře, a tak si lord Bolton vybral mě“ Dívka se dala do smíchu, až se jí roztřepaly podbradky. „Vážím o šest kamenů víc než krásná Walda, a tohle bylo poprvé v životě, kdy jsem kvůli tomu byla ráda. Teď jsem lady Boltonová a moje sestřenice je stále ještě panna, a to jí už bude co nevidět devatenáct, chudince malé.“

Catelyn si všimla, že lord z Hrůzova nevěnuje rozhovorům kolem sebe pozornost. Tu a tam ochutnal sousto z nějakého pokrmu, utrhl si krátkými silnými prsty kus chleba z bochníku, ale jinak ho jídlo nedokázalo zaujmout, když začala svatební hostina, vyslovil přípitek vnukům lorda Waldera a kousavě poznamenal, že Walder a Walder jsou nyní v péči jeho nevlastního syna. Ze způsobu, jakým na něj starý muž přimhouřil oči a nasál vzduch do vrásčitých úst, Catelyn poznala, že slyšel Boltonovu nevyslovenou vyhrůžku.
Konala se někdy někde ponuřejší svatba než tahle? říkala si, dokud si nevzpomněla na ubohou Sansu a její sňatek se Skřetem. Matko, smiluj se nad ní. Má tak něžnou duši. Z horka, kouře a hluku se jí málem udělalo nevolno. Hudebníků na galerii sice bylo hodně a hráli ostošest, ale nebyli nijak zvlášť nadaní. Catelyn polkla další doušek vína a dovolila pážeti dolít jí pohár. Ještě dalších pár hodin a to nejhorší bude za námi. Zítra v tuto dobu bude již Robb pryč, vytáhne do další bitvy, tentokrát aby se utkal s železnými muži v Kailinské držbě. Bylo to zvláštní, ale ta vyhlídka jí připadala téměř úlevná. On svou bitvu vyhraje. Vyhrává všechny bitvy a železní muži jsou navíc bez krále. Kromě toho, Ned ho učil dobře. Bubny nepřestávaly dunět. Zvoníček znovu prohopkal kolem, ale hudba byla tak hlasitá, že cinkot jeho zvonečků stěží slyšela.
Nad hlomozem nástrojů najednou zaznělo vrčení. Dva psi se začali rvát o kus masa. Váleli se po podlaze, chňapali po sobě a kousali, povzbuzováni svatebními hosty. Pak na ně někdo vychrstl korbel piva a psi se od sebe odtrhli. Jeden odkulhal směrem ke stupínku. Bezzubá ústa lorda Waldera se otevřela ve vyštěknutí smíchu, když si mokrý pes vytřásl pivo a chlupy na tři z jeho vnuků.
Catelyn při pohledu na psy opět zalitovala, že tam s nimi není Šedý vítr, ale lord Walder odmítl povolit mu vstup do hodovní síně. „Slyšel jsem, že to tvoje zvíře má zálusk na lidské maso, he," řekl starý muž. „Prokousává lidem hrdla, ano. Já žádné takové zvíře na Roslinině hostině nechci, mezi ženami, malými dětmi a všemi mými sladkými neviňátky."
„Šedý vítr pro ně nepředstavuje žádné nebezpečí, můj pane," protestoval Robb. „Ne, pokud jsem s ním já."
„Byl jsi snad i u mé brány, ne? Když tvůj vlk napadl vnuky, které jsem ti poslal v ústrety? Slyšel jsem o všem, co se tam seběhlo, nemysli si, že neslyšel, he."
„Nikomu se nic nestalo -"
„Nikomu se nic nestalo, praví král? Nic nestalo? Petyr spadl z koně. Spadl. Já takto přišel o jednu z manželek, když spadla z koně." Když mluvil, jeho ústa se pohybovala dozadu a dopředu. „Nebo to byla jen nějaká coura? Matka bastarda Waldera, ano, už si vzpomínám. Spadla ze svého koně a rozbila si hlavu. Co by Jeho Výsost dělala, kdyby si můj Petyr zlomil vaz, he? Nabídla by mi další omluvu místo vnuka? Ne, ne, ne. Možná jsi králem, já netvrdím, že jím nejsi, králem na severu, he, ale pod mou střechou platí moje zákony. Buď budeš mít svého vlka, nebo budeš mít svou svatbu, pane. Obojí mít nemůžeš."
Catelyn poznala, že její syn ve skrytu duše zuří, ale zvládl situaci s takovou zdvořilostí, jaké jen byl v tu chvíli schopen. Pokud lorda Waldera potěší předložit mi vránu dušenou s larvami, řekl jí, sním ji a požádám o další misku. A tak se i stalo.
Velký Jon opil dalšího z vrhu lorda Waldera tak, že spadl pod stůl, tentokrát Petyra Uhera. Ten hoch má třetinu jeho výdrže, co mohl očekávat? Lord Umber si otřel ústa, vstal a dal se do zpěvu. „Medvěd tam byl, medvěd, MEDVĚD! Celý černý a hnědý, co všechno sněd!" Měl docela příjemný hlas, třebaže mírně zastřený pitím. Hudci, bubeníci a flétnisté nahoře na galerii však naneštěstí zrovna hráli „Květiny jara", což se hodilo ke slovům písně „O medvědovi a krásné panně" asi tak, jako by se hodili pečení hlemýždi k misce sladké ovesné kaše. Dokonce i chudák Zvoníček si při té kakofonii zacpával uši.
Roose Bolton cosi zamumlal, příliš tiše, než aby mu bylo rozumět, a odešel hledat místnůstku, kde by si ulevil.
Přeplněná síň byla neutuchající vřavou hostí a přicházejícího i odcházejícího služebnictva. Catelyn věděla, že společně s touto hostinou probíhá v druhém hradu další, pro rytíře a lordy poněkud méně vznešeného původu. Lord Walder vyhnal na opačnou stranu řeky všechny svoje nemanželské děti a jejich ratolesti, a tak o ní Robbovi severané začali mluvit jako o „hostině bastardů". Někteří hosté se nenápadně vytráceli, aby se podívali, zda se náhodou bastardi nebaví lépe než oni. A někteří se přitom zatoulali ještě dál, až do táborů. Freyové tam nechali odvézt povozy plné vína, piva a medoviny, aby i obyčejní vojáci mohli připíjet na sňatek mezi Řekotočím a Dvojčaty.
Robb se posadil na uvolněné místo po Boltonovi. „Ještě pár hodin a tahle fraška skončí, matko," řekl jí tichým hlasem, zatímco Velký Jon zpíval o panně s medem ve vlasech. „Černý Walder je pro tentokrát mírný jako beránek. A zdá se, že strýc Edmure je se svou nevěstou nanejvýš spokojený." Naklonil se přes ni. „Sere Rymane?"
Ser Ryman Frey zamrkal a řekl: „Ano, pane?"
„Doufal jsem, že požádám Olyvara, aby mi dělal panoše, až vyrazíme na sever," řekl Robb, „ale nikde ho tu nevidím, že by byl na druhé hostině?"
„Olyvar?" Ser Ryman zavrtěl hlavou. „Ne. Olyvar tu není. Odjel... odjel z Dvojčat. Povinnost."
„Rozumím." Robbův tón naznačoval cosi jiného, když mu ser Ryman už neměl co říct, král opět vstal. „Nechceš si zatančit, matko?"
„Děkuji, nechci." Tanec byl tou poslední věcí, po které toužila, už tak jí dunělo v hlavě. „Dcery lorda Waldera budou jistě potěšeny, budou-li ti moci dělat partnerky."
„Och, to jistě." Obdařil ji rezignovaným úsměvem.
Hudebníci již mezitím začali hrát „Železná kopí", zatímco Velký Jon zpíval „Bujarého hocha". Někdo by je měl navzájem představit, možná by jim to pak docela šlo. Catelyn se otočila zpátky k seru Rymanovi. „Slyšela jsem, že jeden z tvých bratranců je zpěvák."
„Alesander. Symondin syn. Alyx je jeho sestra." Zvedl svůj pohár směrem k místu, kde dívka toho jména tančila s Robinem Flintem.
„Bude pro nás Alesander dnes večer zpívat a hrát?"

Ser Ryman na ni zamžoural. „Och ne. Je pryč.“ Otřel si pot z čela a vrávoravě vstal. „Omluv mne, moje paní. Omluv mne, prosím.“ Catelyn se dívala, jak se potácí ke dveřím.
Edmure líbal Roslin a mačkal jí ruku. Jinde v síni hráli ser Marq Piper a ser Danwell Frey pijáckou hru, Chromý Lothar vyprávěl cosi zábavného seru Hosteenovi, jeden z mladších Freyů žongloval třemi dýkami pro skupinu pýřících se dívek a Zvoníček seděl na podlaze a olizoval si víno z prstů. Služebníci přinášeli velké stříbrné tácy vysoko navršené kousky šťavnatého růžového jehněčího, což byla ta nejchutnější krmě, jakou viděli za celý večer. A Robb vedl Dacey Mormont do tance, když na sobě měla dámské šaty místo hauberku, vypadala nejstarší dcera lady Maege docela k světu: vysoká a štíhlá, s plachým úsměvem, při kterém jako by se její protáhlý obličej vždycky přímo rozzářil. Bylo příjemné vidět, že dokáže být na tanečním parketu stejně půvabná jako na cvičebním nádvoří. Catelyn si říkala, zda už lady Maege dosáhla Šíje. Ostatní dcery si odvedla s sebou, ale Dacey se jako jedna z Robbových bitevních společnic rozhodla, že zůstane po boku svého krále. Má v sobě Nedův dar probouzet v lidech kolem sebe loajalitu. Olyvar Frey byl jejímu synovi také vroucně oddán. Neříkal Robb, že s ním chtěl Olyvar zůstat dokonce i poté, co se oženil s Jeyne? Lord Přechodu, usazený mezi svými černými dubovými věžemi, tleskl skvrnitýma rukama. Zvuk, který přitom vydal, byl tak slabý, že jej stěží slyšeli, dokonce i ti na stupínku, ale ser Aenys a ser Hosteen to viděli a začali bušit poháry do stolu. Záhy se k nim přidal Chromý Lothar, pak Marq Piper, ser Danwell a ser Raymund. Brzy již takto bušila polovina hostí. Nakonec si toho všiml dokonce i shluk muzikantů na galerii. Pištění, bubnování a vrzání skřipek odeznělo do ticha.
„Tvoje Výsosti,“ zavolal lord Walder na Robba, „septon odříkal svoje modlitby, byly vyřčeny sliby a lord Edmure zahalil moji drahou Roslin do rybího pláště, ale stále ještě nejsou mužem a ženou. Meč potřebuje pochvu, he, a svatba si žádá svatební noc. Co na to říká můj pán a král? Zlíbilo by se Jeho Výsosti, kdybychom je nyní vyprovodili do manželského lože?“
Zhruba dvacet či víc synů a vnuků Waldera Freye opět začalo bušit poháry do stolů a volat: „Na lože! Na lože! Na lože s nimi!“ Roslin celá zbělela. Catelyn si říkala, zda dívku tak vyděsila vyhlídka na ztrátu panenství, nebo sám obřad uvedení na lože. Měla tolik sourozenců, že tento zvyk pro ni jistě nebyl ničím neznámým, jenže něco jiného je, když na lože odnášejí vás. Při Catelynině vlastní svatbě na ní Jory Cassel roztrhal šaty, jak spěchal dostat je z ní, a opilý Desmond Grell se jí omlouval za každý oplzlý vtip, který pronesl, jen aby vzápětí přišel s dalším, když ji lord Dustin spatřil nahou, řekl Nedovi, že její ňadra v něm probouzejí lítost, že byl vůbec kdy odstaven. Ubohý muž, povzdechla si. Odjel na jih s Nedem a už se nevrátil. Catelyn si pomyslela, kolik z mužů, kteří jsou dnes v hodovní síni lorda Waldera, bude mrtvých, než se rok obrátí. Obávám se, že až příliš mnoho.
Robb zvedl ruku. „Myslím, že je načase, aby bylo tomuto zvyku vyhověno, lorde Waldere, a proto je nyní společně uveďme na manželské lože.“
Jeho prohlášení bylo přivítáno souhlasným pokřikem. Hudebníci nahoře na galerii se opět chopili svých dud, trumpet a skřipek a začali vyhrávat píseň „Královna si sundala sandál a král si sňal korunu“. Zvoníček přeskakoval z nohy na nohu a jeho vlastní koruna hlasitě cinkala. „Slyšela jsem, že muži z rodu Tullyů mají mezi nohama pstruhy místo údů,“ zvolala Alyx Frey troufale. „Je zapotřebí červa, aby jim vstaly?“ Na což ser Marq Piper opáčil: „To já zas slyšel, že ženy z rodu Freyů mají dvě branky místo jedné!“ a Alyx řekla: „Ano, ale obě jsou pro takové malé věci, jako máte vy, zavřené na petlici!“ Následoval výbuch smíchu, dokud Patrek Mallister nevylezl na stůl, aby pronesl přípitek Edmurově jednooké rybě. „A že je to pěkně velká štika!“ prohlásil. „Ne, já bych se vsadila, že je to střevle.“ vykřikla Tlustá Walda z Catelyniny strany. Pak se znovu zvedl všeobecný pokřik: „Na lože! Na lože s nimi!“
Hosté se hrnuli na stupínek, ti nejopilejší jako vždycky mezi prvními. Muži a chlapci obklopili Roslin a zvedli ji do výše, zatímco dívky a ženy v síni vytáhly na nohy Edmura a začaly ho tahat za šaty. On se na ně jen usmíval a vykřikoval chlípné vtipy, třebaže hudba hrála příliš hlasitě, než aby Catelyn rozuměla, co říká. Slyšela však Velkého Jona: „Dejte mi tu nevěstinku,“ zaburácel, když se prodral mezi ostatními muži a přehodil si Roslin přes rameno. „Jen se na tu malou věc podívejte! Vždyť na sobě nemá žádné maso!“
Catelyn bylo dívky líto. Většina nevěst se při tomto obřadu pokoušela oplácet škádlení nebo alespoň předstírat, že se jim to líbí, ale Roslin byla ztuhlá hrůzou a křečovitě se držela Velkého Jona, jako by měla strach, že by ji mohl upustit. Taky pláče, uvědomila si Catelyn, když se dívala, jak ser Marq Píper stáhl nevěstě jeden z pantoflíčků. Doufám, že Edmure bude na to ubohé dítě něžný. Z galerie se stále linula veselá, košilatá hudba; královna si nyní sundávala kytlici a král tuniku.
Věděla, že by se měla připojit ke srocení žen kolem svého bratra, ale jen by jim kazila zábavu. Tím posledním, co teď cítila, byla nálada na chlípné vtipkování. Nepochybovala, že Edmure jí její nepřítomnost odpustí; je mnohem zábavnější být odnášen do postele shlukem chlípných, rozesmátých Freyek než svou zatrpklou, sklíčenou sestrou.
Když byli muž a panna odnášeni ze síně, s šňůrou svlečeného ošacení táhnoucí se za nimi, Catelyn si všimla, že Robb taky zůstal. Věděla, že Walder Frey je dostatečně ješitný, aby i v tomhle viděl urážku. Měl se připojit k mužům kolem Roslin, ale přísluší mi vůbec, abych mu něco takového říkala? Seděla tam celá napjatá, dokud si neuvědomila, že zůstali i jiní. Petyr Uher a ser Whalen Frey spali dál, s hlavami na stole. Merrett Frey si nalil další pohár vína, zatímco Zvoníček bloumal kolem a bral si kousky pokrmů z talířů těch, co odešli. Ser Wendel Manderly se mlsně zakousl do jehněčího stehna. A samozřejmě lord Walder sám byl až příliš slabý, než aby mohl opustit svůj trůn bez pomoci. Jistě však od Robba očekává, že půjde taky. Téměř starého muže slyšela, jak se ptá, proč Jeho Výsost nechtěla vidět jeho dceru nahou. A bubny zase duněly, duněly a duněly a duněly.
Dacey Mormont, která, jak se zdálo, byla jedinou ženou kromě Catelyn, co zůstala v síni, přistoupila k Edwynu Freyovi, zlehka se dotkla jeho ramene, sklonila se k němu a řekla mu něco do ucha. Edwyn se jí však zcela nepřístojně vyškubl. „Ne,“ řekl, až příliš nahlas. „Já už jsem s tančením jednou provždy skončil.“ Dacey zbledla a odvrátila se. Catelyn pomalu vstala. Co se to tam děje? Tam kde před chvílí byla jen únava, začaly na její srdce útočit pochybnosti. To nic

není, pokoušela se namluvit sama sobě, hledáš měchohubce v hromadě dříví, stala se z tebe stará hloupá ženská chorobně trpící žalem a strachem. Ve tváři se jí však zřejmě muselo něco zračit. Dokonce i ser Wendel Manderly si toho všiml. „Něco není v pořádku, moje paní?“ zeptal se, s jehněčí kýtou v rukou.
Neodpověděla mu. Místo toho zamířila k Edwynu Freyovi. Hudebníci na galerii konečně skončili s králem a královnou, kteří už na sobě neměli víc ošacení než v den, kdy přišli na svět. Sotva si chviličku vydechli a začali hrát jinou píseň, velmi odlišného druhu. Nikdo sice nezpíval její slova, ale Catelyn v ní ihned poznala „Deště Kastameru“. Edwyn pospíchal ke dveřím. Ona pospíchala ještě rychleji za ním, poháněna hudbou. Šest rychlých kroků a dostihla ho. A kdo jsi ty, otázal se hrdý pán, že musím sklonit se tak nízko k zemi? Popadla Edwyna za paži, aby ho otočila, když tu ji náhle celou polil chlad, protože ucítila pod hedvábným rukávem jeho oděvu železné kroužky.
Catelyn mu vyťala tak prudký políček, že mu rozbila ret. Olyvar, pomyslela si, a Perwyn. Alesander, všichni jsou pryč. A Roslin plakala...
Edwyn Frey ji odstrčil stranou. Hudba přehlušila všechny ostatní zvuky, odrážela se od stěn, jako by vyhrávaly kameny samy. Robb si Edwyna změřil hněvivým pohledem a zamířil k němu, aby mu zastoupil cestu..., a najednou se zapotácel, když se mu do boku, hned pod žebro, zabodl šíp vystřelený z kuše. Pokud i vykřikl, ten zvuk byl pohlcen hlomozem dud, trumpet a skřipek. Catelyn viděla, jak mu hrot druhého šípu probodává nohu, viděla ho upadnout.
Polovina z hudebníků nahoře na galerii nyní třímala v rukou kuše místo bubnů a louten. Rozběhla se ke svému synovi, ale vtom ji něco udeřilo do zad v kříži a Catelyn se zhroutila na tvrdou kamennou podlahu. „Robbe!“ vykřikla. Uviděla Malého Jona Umbera, jak zvedá desku stolu položenou na kozách. Do dřeva se s drnčením zabodávaly šípy, jeden, dva, tři, ale to už Malý Jon hodil desku stolu dolů na svého krále. Robin Flint byl obstoupen Freyi, jejichž dýky se zuřivě zvedaly a klesaly. Ser Wendel Manderly váhavě vstal, s jehněčí kýtou stále v rukou. Šíp mu vlétl do otevřených úst a vyjel ven krkem. Ser Wendel se zhroutil dopředu, převrhl desku stolu. Poháry, číše, tácy, talíře, tuříny, řepa a víno, to vše padalo, převrhávalo se a klouzalo po desce na podlahu.
Catelyn měla záda v jednom ohni. Musím se k němu dostat. Malý Jon uhodil sera Raymunda Freye přes tvář jehněčí kýtou, když však sáhl po svém opasku s mečem, šíp vystřelený z kuše ho srazil na kolena. V kožiše ze zlata a kožiše rudém, lev sice má drápy svoje. Uviděla Lucase Černolesa, kterého poslala k zemi sekera Hosteena Freye. Jednomu z Vanceů, který zápasil se serem Harysem Haighem, přesekl Černý Walder podkolenní šlachy. Ale mé dlouhé a ostré taky jsou, pane můj, dlouhé a ostré jako tvoje. Šípy z kuší zasáhly Donnela Lockea, Owena Norreyho a půl tuctu dalších.
Mladý ser Benfrey popadl za paži Dacey Mormont, ale Catelyn viděla, jak dívka uchopila do druhé ruky džbán s vínem, uhodila ho naplno do tváře a rozběhla se ke dveřím. Rozletěly se dokořán, ještě než k nim stačila přiběhnout, a do síně vrazil ser Ryman Frey, oděný v oceli od přilby až k patě. Dveře za ním utěsnil na tucet freyovských zbrojnošů s těžkými sekerami v rukou.
„Milost!“ křičela Catelyn, ale rohy, bubny a třeskot oceli její prosby přehlušily. Ser Ryman zabořil hlavici své sekery Dacey Mormont do břicha. To se již hrnuli muži z dalších dveří, muži ve zbroji, odění v chundelatých kožešinových pláštích a s ocelí v rukou. Severané! Na polovinu zabušení srdce je považovala za zachránce, dokud jeden z nich neusekl Malému Jonovi hlavu dvěma mocnými údery své sekery. Naděje pohasla jako plamen svíce v bouři.
Uprostřed těch jatek seděl lord Přechodu na svém vyřezávaném dubovém trůnu a pozoroval dění kolem sebe lesknoucíma se očkama.
Na podlaze, jen pár stop od ní, ležela dýka. Možná tam sklouzla ze stolu, který převrhl Malý Jon. Nebo snad vypadla z ruky nějakému umírajícímu. Catelyn se začala plazit jejím směrem. Končetiny měla jako z olova a v ústech cítila krev. Zabiju Waldera Freye, říkala si. Kousek od dýky byl Zvoníček, schovával se pod stolem, ale když popadla její čepel, jen se ještě víc přikrčil. Zabiju toho starce, alespoň tohle ještě udělám.
Pak se deska stolu, kterou hodil Malý Jon přes Robba, pohnula a její syn se zvedl na kolena. Měl šíp v boku, druhý v noze a třetí proklál hrudník. Lord Walder zvedl ruku a nástroje přestaly hrát, všechny kromě bubnu. Catelyn slyšela třeskot vzdálené bitvy a o něco blíž divoké vytí vlka. Šedý vítr, uvědomila si, příliš pozdě. „He,“ uchechtl se lord Walder na Robba. „Král severu vstává. Zdá se, že jsme pozabíjeli některé z tvých mužů, Tvoje Výsosti. Och, já se ti ale omluvím a všechno bude zase v pořádku, he“
Catelyn popadla plnou hrst dlouhých šedivých Zvoníčkových vlasů a vytáhla ho z místa, kde se schovával. „Lorde Waldere!“ vykřikla. „LORDE WALDERE!“ Dunění bubnu bylo pomalé a hlasité, bum, bum, bum. „Dost,“ zvolala Catelyn. „Dost, říkám. Oplatil jsi zradu zradou. Už to zastav.“ Když přitiskla dýku Zvoníčkovi ke krku, hlavou jí bleskla vzpomínka na komnatu, kde ležel nemocný Bran. Na dotek oceli na jejím vlastním hrdle. Buben duněl dál, bum, bum, bum, bum, bum. „Prosím,“ řekla. „Je to můj syn. Můj první syn, a můj poslední. Nech ho jít. Nech ho jít a já přísahám, že zapomeneme na toto... zapomeneme na všechno, co se tady stalo... Přísahám při starých bozích a nových, my... nepomstíme se ti…“
Lord Walder na ni nedůvěřivě přimhouřil oči. „Jen blázen by uvěřil tak nestoudné lži. Považuješ mne snad za blázna, moje paní?“
„Považuji tě za otce. Ponech si mne zde jako svoje rukojmí, Edmura taky, jestli jsi ho ještě nezabil. Ale Robba nech jít.“
„Ne.“ Robbův hlas byl stěží šeptem. „Matko, ne...“
„Ano. Robbe, vstaň. Vstaň a odejdi odsud, prosím, prosím. Zachraň si život..., když ne kvůli mně, tak kvůli Jeyne.“
„Jeyne?“ Robb sevřel okraj stolu a přinutil se vstát. „Matko,“ řekl, „Šedý vítr...“
„Jdi za ním. Hned. Robbe, odejdi odsud.“
Lord Walder si odfrkl. „A proč bych mu to měl dovolit?“
Přitiskla čepel těsněji ke Zvoníčkovu hrdlu. Blázen na ni obrátil oči v němé prosbě. Na její chřípí zaútočil odporný puch, ale Catelyn mu nevěnovala o nic větší pozornost než ponurému neutuchajícímu dunění bubnu, bum, bum, bum, bum, bum, bum. Ser Ryman a Černý Walder se k ní pomalu přibližovali zezadu, ale Catelyn se o ně nestarala. Ať si s ní

udělají, co chtějí - uvězní ji, znásilní, zabijí, nezáleželo jí na tom. Žila už příliš dlouho a Ned na ni čekal. Měla strach jen o Robba. „Na mou čest Tullye," řekla lordu Walderovi, „na mou čest Starka, vyměním život tvého chlapce za Robbův. Syna za syna." Ruka se jí tak třásla, že nechtíc rozcinkala Zvoníčkovy zvonky.
Bum, duněl buben, bum, bum, bum, bum, bum. Rty starého muže se pohybovaly dozadu a dopředu. Nůž se jí chvěl v ruce, kluzký potem. „Syna za syna, he" opakoval. „Jenže tohle je vnuk... a nikdy mi nebyl k užitku."
K Robbovi přistoupil muž v tmavé zbroji a bleděrůžovém plášti potřísněném krví. „Jaime Lannister ti posílá pozdravení." Vrazil svůj meč jejímu synovi hluboko do srdce a otočil čepelí. Robb porušil slovo, ale Catelyn své dodržela. Prudce sevřela Aegonovy vlasy a řezala do jeho krku, dokud čepel nenarazila na kost. Přes prsty jí stékala teplá krev, Zvoníčkovy drobné zvonky cinkaly, cinkaly, cinkaly, a buben dál duněl, bum, bum, bum.
Konečně jí kdosi vzal dýku z ruky. Slzy, co jí stékaly z očí, pálily jako ocet a deset vzteklých havranů jí drásalo tváře ostrými drápy, odtrhávalo kusy masa a zanechávalo po nich hluboké rýhy, které se plnily rudou tekutinou. Cítila na rtech vlastní krev.
Tolik to bolí, pomyslela si. Naše děti. Nede, všechna naše sladká děťátka. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... Prosím, Nede, prosím, ukonči to, ukonči tu bolest... Bílé a rudé slzy se stékaly dohromady, dokud neměla obličej rozedraný na cáry, obličej, který Ned tolik miloval. Catelyn Stark zvedla ruce a dívala se, jak jí krev stéká po štíhlých prstech, po zápěstích a pod rukávy oděvu. Pomalí rudí červi se jí plazili po pažích pod šaty. Šimrá to. To ji přimělo začít se bláznivě smát a křičet najednou. „Blázen," řekl někdo, „zešílela," a někdo jiný řekl: „Skoncujme to s ní." Čísi ruka ji popadla za vlasy, přesně tak jak to ona udělala Zvoníčkovi, a Catelyn si pomyslela: Ne, ne, neřežte mi vlasy, Ned je má tak rád. To už ale ucítila na krku ocel a její kousnutí, které bylo rudé a chladné.

ARYA

Hodovní stany již byly za nimi. Povoz skřípal přes vlhký jíl a zdupanou trávu, pryč ze světla a zpátky do tmy. Před nimi se rýsovala vysoká hradní brána. Arya viděla pochodně míhající se nahoře na hradbách, plameny tančící a plápolající ve větru. Světlo se matně odráželo od vlhké zbroje a přilbic. Další pochodně byly vidět na temném kamenném mostě, který spojoval Dvojčata. Celý dlouhý průvod jich nyní mířil ze západního břehu na východní.
„Hrad není zavřený," vyhrkla Arya najednou. Seržant jim řekl, že bude, ale mýlil se. Mříž vyjížděla nahoru a přes rozbouřené vody již byl sklápěn padací most. Přesto měla strach, že strážní lorda Freye odmítnou vpustit je dovnitř. Na polovinu zabušení srdce se kousla do rtu, příliš nervózní, než aby se dokázala usmát radostí, že už je tak blízko.
Ohař zastavil tak prudce, že málem spadla z vozu na zem. „U sedmi podělaných pekel," slyšela ho zaklít, když se levé kolo povozu zabořilo do rozbředlého bláta. Povoz se začal povážlivě naklánět. „Slez!" houkl na ni Ohař a praštil ji plochou dlaně do ramene, aby ji shodil dolů. Přistála na boku, zlehka, tak jak ji to učil Syrio Forel, a téměř vzápětí byla opět na nohou, i když s obličejem potřísněným blátem. „Proč jsi to udělal?" vyjekla. Ohař už také seskočil. Škubnutím strhl sedátko vpředu na voze a sáhl dovnitř pro opasek s mečem, který měl ukrytý pod ním.
Teprve tehdy uslyšela jezdce řinoucí se z hradní brány v řece oceli a ohně. Dusot kopyt jejich ořů přejíždějících po padacím mostě téměř zanikl v hlasitém dunění bubnu z obou hradů. Muži a koně na sobě měli plátovou zbroj a každý desátý třímal v ruce pochodeň. Ostatní měli sekery, široké bradatice s ostny a těžké, kosti drtící a zbroj promačkávající meče.
Někde z dálky slyšela vlčí vytí. Nebylo příliš hlasité v porovnání s vřavou panující v táboře, hudbou a nízkým zlověstným hukotem divoce tekoucí řeky, ale ona je přesto slyšela. Ten zvuk však možná ani neslyšela ušima. Spíš se jí zařízl hluboko do duše jako nůž, ostrý zuřivostí a žalem. Z hradu vyjížděli další a další jezdci, zástup po čtyřech mužích vedle sebe, zástup bez konce, rytíři, panošové a svobodní jezdci, pochodně, sekery a meče. A hlomoz se ozýval také z dáli za nimi, z druhé strany řeky.
Když se rozhlédla, uviděla, že na místě, kde předtím stály tři hodovní stany, jsou nyní už jen dva. Ten prostřední se zřítil. Na okamžik nechápala, co se to kolem děje. Pak vyšlehly plameny doposud olizující spadlý stan a to už se hroutily k zemi druhé dva, těžké voskované plátno se řítilo na muže pod ním. Vzduchem prolétla letka zápalných šípů. Druhý stan chytil plamenem, pak třetí. Výkřiky nyní byly tak hlasité, že slyšela jednotlivá slova nad hudbou. Před plameny se míhaly temné tvary, ocel jejich zbroje oranžově zářila.
Bitva, pochopila Arya. To je bitva. A ti jezdci...
To už ale neměla čas, aby mohla pozorovat stany. S řekou vylitou z břehů sahala temná vířící voda na konci padacího mostu koním až po břicha, ale jezdci se skrz ni řítili, poháněni hudbou. Tentokrát se z obou hradů linula stejná píseň. Já ji znám, uvědomila si Arya najednou. Tom Sedmistruna ji pro ně zpíval té deštivé noci, kdy si psanci nalezli úkryt v pivovaru hnědých bratří. A kdos ty, otázal se hrdý pán, že musím sklonit se tak nízko k zemi?
Freyovští jezdci si probojovávali cestu bahnem a rákosím, když tu někteří z nich spatřili jejich povoz. Viděla, jak se tři oddělili od hlavního zástupu, jak kopyta jejich koní rozstřikují vodu na mělčinách. Jen kočka v jiném kožiše, toť všechno, co o tobě známo je mi.
Clegane jediným pohybem přesekl provaz poutající Cizince k povozu a vyskočil mu na záda. Kůň věděl, co se po něm žádá. Našpicoval uši a natočil se směrem ke třem přibližujícím se jezdcům. V kožiše ze zlata a kožiše rudém, lev sice má drápy svoje, ale mé dlouhé a ostré jsou, pane můj, dlouhé a ostré jako tvoje. Arya se modlila stokrát stovku modliteb za to, aby Ohař zemřel, ale teď... měla v ruce kámen slizký bahnem a ani si nepamatovala, jak se jí tam dostal. Po kom ho hodím?

Vyskočila při hlasitém třesknutí oceli, když Clegane odrazil první bradatici. Zatímco byl Ohař zaneprázdněn prvním mužem, druhý ho objel a zaútočil na něj zezadu. Cizinec se bleskurychle otočil, takže Ohař utržil jen letmý zásah, dostačující k tomu, aby prorval velkou trhlinu v jeho pytlovité sedlácké haleně a odhalil ocel pod ní. Je jeden proti třem. Arya stále svírala svůj kámen. Určitě ho zabijí. Vzpomněla si na Mycaha, řeznického chlapce, který byl tak krátce jejím kamarádem.
Pak uviděla třetího jezdce řítícího se jejím směrem. Přesunula se za povoz. Strach seká hlouběji než meče. Slyšela bubny, válečné rohy a dudy, řičící oře, třeskot oceli o ocel, ale všechny zvuky jí najednou připadaly vzdálené. Zůstal jen přibližující se muž na koni a sekera v jeho ruce. Přes zbroj měl oblečenu bojovou suknici se dvěma věžemi, podle kterých to měl být Frey. Nechápala to. Její strýc si přece bral dceru lorda Freye a Freyové byli přátelé jejího bratra.
„Ne!“ vykřikla, zatímco muž objížděl povoz, ale bylo to zbytečné.
Když vyrazil proti ní, Arya po něm hodila kámen, tak jako kdysi hodila plané jablko po Gendrym. Gendryho tehdy zasáhla rovnou mezi oči, jenže tentokrát cíl minula a kámen se neškodně odrazil od mužova spánku. Stačilo to k tomu, aby na chvíli odvrátila jeho útok, ale na nic víc. Uskočila a na bříščích chodidel přeběhla po rozbahněné zemi, aby se znovu ukryla za povoz. Rytíř na koni ji následoval. Za průzorem jeho hledí byla jen čerň. Dokonce mu svým kamenem ani nepromáčkla přilbu. Kroužili kolem povozu, jednou, dvakrát, potřetí. Rytíř ji proklínal. „Nemůžeš utíkat věč-“
Hlavice sekery ho zasáhla přímo do zadní části hlavy, rozdrtila mu přilbu i lebku pod ní a shodila ho tváří dolů ze sedla. Za ním byl Ohař, stále sedící na Cizinci. Kdes vzal tu sekeru? zeptala se ho málem, než si uvědomila, co se stalo. Jeden z dalších Freyů byl polapený pod svým umírajícím koněm, topil se ve stopě vody. Třetí muž ležel na zemi roztažený na zádech a nehýbal se. Neměl na sobě okruží a zpod brady mu vyčníval stopu dlouhý kus zlomeného meče.
„Přines mi mou přilbu,“ zavrčel na ni Clegane.
Byla nacpaná na dně pytle se suchými jablky v zadní části povozu, za nakládanými prasečími nožičkami. Arya rozvázala pytel, vytáhla ji a hodila mu ji. Chytil ji v letu jednou rukou a nasadil si ji na hlavu, a tam kde před chvílí seděl muž, zůstal jen ocelový pes, cenící zuby na plameny.
„Můj bratr...“
„Mrtvý,“ křikl na ni. „Ty si myslíš, že by pozabíjeli jeho muže a jeho nechali žít?“ Otočil hlavu zpátky k táboru. „Podívej se. Jen se sakra podívej“
Tábor se stal bitevním polem. Ne, řeznickými jatkami. Plameny z hodovních stanů šlehaly vysoko k obloze. Některé z kasárenských stanů již také hořely, a s nimi polovina stovky hedvábných altánů. Všude zpívaly meče. Aj aj, deště smáčí jeho síň a živáček ho neslyší. Viděla dva rytíře, jak přejeli běžícího muže. Na jeden z již hořících stanů dopadl dřevěný sud, rozprskl se a plameny vyšlehly dvakrát tak vysoko. Katapult, uvědomila si. Z hradu metali na tábor olej či smůlu nebo něco podobného.
„Pojď se mnou.“ Sandor Clegane k ní natáhl ruku. „Musíme se dostat odsud, okamžitě.“ Cizinec netrpělivě házel hlavou, roztahoval nozdry při pachu krve. Píseň byla u konce. Teď duněl jen jeden osamocený buben, jehož pomalé monotónní bušení se odráželo nad řekou jako bití obřího srdce. Černá obloha plakala, řeka hučela a muži kolem kleli a umírali. Arya měla v zubech bláto a tvář měla mokrou. Déšť. Je to jen déšť. To je všechno. „Vždyť už jsme tady,“ vykřikla. Její hlas zněl tence a vystrašeně jako hlásek malého děvčátka. „Robb je jen kousek od nás, tamhle v tom hradu, a moje matka taky. Dokonce je otevřená brána.“ Žádní Freyové už z ní nevyjížděli. Ušla jsem tak dalekou cestu.
„Musíme jet pro mou matku!“
„Ty hloupá malá krávo.“ Ohně se odrážely od čenichu jeho psí helmy a vyceněné ocelové zuby se přízračně leskly. „Jestli tam půjdeš, už nevyjdeš. Možná ti Frey dovolí políbit matčinu mrtvolu.”
„Snad bychom ji mohli zachránit..."
„Snad bys mohla. Já ještě hodlám žít.“ Rozjel se jejím směrem, hnal ji zpátky k povozu. „Zůstaň, nebo jdi, vlčice. Žij, nebo zemři. Tvoje -“
Arya před ním uskočila a rozběhla se k bráně. Padací mříž pomalu klesala. Musím běžet rychleji. Nejdřív ji však zpomalovalo bláto, pak voda. Utíkej rychle jako vlk. Padací most se začínal zvedat, voda z něj crčela v záclonì, bláto odpadávalo v těžkých chuchvalcích. Rychleji. Uslyšela hlasité šplouchání, a když se otočila, uviděla Cizince běžícího za ní, čeřícího vodu při každém kroku. Také viděla sekeru, stále vlhkou krví a kusy mozku. Utíkala. Teď už ne kvůli svému bratrovi, dokonce ani kvůli své matce, ale kvůli sobě. Utíkala rychleji, než běžela kdy předtím, s hlavou skloněnou k zemi a nohama vířícíma vodu, utíkala tak, jak musel kdysi utíkat Mycah.
Jeho sekera ji zasáhla do zadní části hlavy.

TYRION

Večeřeli sami, tak jak tomu bývalo často. „Ten hrášek je rozvařený,“ odvážila se v jednom okamžiku podotknout jeho žena.
„Na tom nesejde,“ řekl. „Vždyť to skopové taky.“ Byl to vtip, ale Sansa si to samozřejmě vyložila jako výtku.
„Omlouvám se, můj pane.“
„Proč? Sanso, to kuchař by se měl omluvit, ne ty. Ty za ten hrášek přece nemůžeš.“
„Já... je mi líto, že můj pan manžel není potěšen.”
„Jakákoli nelibost, kterou nyní cítím, nemá nic do činění s hráškem. Nelibost mi způsobuje Joffrey a moje sestra a taky můj pan otec, a teď navíc tři stovky Dornů.“ Ubytoval prince Oberyna a jeho doprovod v rohové pevnosti obrácené k

městu, tak daleko od Tyrellů, jak jen to šlo, aniž by je naprosto vykázal z Rudé bašty. Ani zdaleka to nestačilo. Již došlo k potyčce ve varném krámku v Bleším zadku, jejímž výsledkem byl jeden mrtví Tyrellův zbrojnoš a dva opaření muži lorda Gargalena, a k ošklivé konfrontaci na nádvoří, kde scvrklá stará matka Maceho Tyrella nazvala Ellariu Písek „hadovou děvkou“. Pokaždé když narazil na Oberyna Martella, se ho princ ptal, kdy už bude konečně servírována spravedlnost. Rozvařený hrášek byl ve srovnání se všemi ostatními potížemi tou nejmenší z Tyrionových starostí, ale věděl, že nemá smysl zatěžovat čímkoli z toho svou mladou ženu. Sansa měla dost vlastního trápení. „Hrášek ujde,“ řekl jí stroze. „Je zelený a kulatý, co víc by mohl člověk od hrášku chtít? Jen se podívej, klidně si nandám další porci, když to mou paní potěší.“ Kývl hlavou a Podrick Payne mu nahrnul lžící na talíř tolik hrášku, že pod ním zcela zmizelo Tyrionovo skopové. To bylo nerozumné, pokáral sám sebe v duchu. Teď ho budu muset všechen sníst, jinak jí to zase bude líto a rozpláče se mi tu.

Večeře skončila v napjatém tichu, tak jako ostatně končívaly skoro všechny jejich večeře, když pak Pod sklízel ze stolu číše a talíře, Sansa požádala Tyriona o svolení navštívit boží háj.

„Jak si přeješ.“ Už si na pravidelné večerní projevy náboženského cítění své ženy zvykl. Modlila se také v královském septu a často zapalovala svíce Matce, Panně a Stařeně. Měl-li být Tyrion upřímný, považoval její zbožnost za přehnanou, ale na jejím místě by možná také prosil bohy o pomoc. „Přiznávám, že o starých bozích toho vím málo,“ řekl, ve snaze být na ni milý. „Možná bys mne měla jednoho dne trochu poučit. Snad bych tě dokonce mohl do božího háje doprovodit.“

„Ne,“ vyhrkla Sansa. „Jsi... jsi laskavý, že mi to nabízíš, ale... tam se žádné obřady nekonají, můj pane. Nejsou tam žádní kněží ani písně nebo svíce. Jenom stromy, ke kterým se tiše modlím. Nudilo by tě to.“

„Nepochybně máš pravdu.“ Zná mě lépe, než jsem si myslel. „I když zvuk ševelícího listoví by možná byl příjemnou změnou po septonech drmolících o sedmi aspektech milosrdenství.“ Tyrion ji mávnutím ruky propustil. „Nebudu tě zdržovat. Obleč se teple, moje paní, venku fouká studený vítr.“ Byl v pokušení zeptat se jí, za co se modlí, ale Sansa byla tak poslušná, že by mu to možná řekla, a Tyrion si nemyslel, že to ve skutečnosti chce vědět.

Jakmile odešla, vrátil se ke své práci, což obnášelo snahu vypátrat nějaké zlaté dragony v labyrintu Malíčkových účetních knih. Velmi brzy zjistil princip Malíčkova hospodaření s penězi; Petyr Baeliš vyznával zásadu, že se zlato nesmí nechat odpočívat a zapadat prachem, jenže čím víc se Tyrion snažil dát nějaký smysl jeho účetnictví, tím víc jej z toho bolela hlava. Bylo sice ušlechtilé spíš zlaťáky množit než je zavírat do pokladnice, ale některé z těch podniků smrděly hůř než týden stará ryba. Nebyl bych tak ochotně souhlasil s tím, aby Joffrey svrhl z hradeb Muže s parožím, kdybych věděl, kolik těch zatracených bídáků si vzalo půjčky od koruny. Byl by poslal Bronna, aby vyhledal jejich dědice, ale obával se, že jeho úsilí by bylo zhruba stejně plodné jako snaha vyždímat stříbro ze stříbrné rybky.

Když mu bylo vyřízeno předvolání od jeho otce, aby se k němu neprodleně dostavil, bylo to vůbec poprvé, co si Tyrion dokázal vybavit, že byl potěšen při pohledu na sera Borose Blounta. Vděčně zavřel účetní knihy, sfoukl olejovou lampu, připevnil si plášť kolem ramen a odkolébal se přes hrad do Pobočníkovy věže. Vítr byl studený, přesně jak Sansu varoval, a ve vzduchu byl cítit déšť. Možná až s ním bude lord Tywin hotov, měl by zajít do božího háje a odvést Sansu domů, než tam promokne na kost.

Na všechno ale rázem zapomněl, jakmile vstoupil do pobočníkova soláru a našel tam Cersei, sera Kevana a velmistra Pycelleho shromážděné kolem lorda Tywina a krále. Joffrey málem poskakoval radostí a Cersei měla na tváři samolibý úsměv, třebaže lord Tywin se tvářil stejně zachmuřeně jako vždy. Říkám si, zda by se vůbec dokázal usmát, i kdyby chtěl. „Co se stalo?“ zeptal se Tyrion.

Jeho otec mu podal ruličku pergamenu, který již někdo srovnal, a přesto se stále kroutil. „Roslin chytila pěkně tučného pstruha,“ stálo ve vzkazu. „Její bratři jí dali svatebním darem pár vlčích kožešin.“ Tyrion pergamen otočil, aby si prohlédl rozlomenou pečeť. Vosk byl stříbrošedý a byla do něj otisknutá dvojitá věž rodu Freyů. „Snaží se snad lord Frey být poetický? Nebo je účelem tohoto vzkazu zmást nás?“ odfrkl si Tyrion. „Ten pstruh je zajisté Edmure Tully, ale ty kožešiny.,.“

„Je mrtvý!“ zvolal Joffrey tak hrdě a šťastně, až by si člověk myslel, že Robba Starka osobně stáhl z kůže.

Nejdřív Greyjoy, teď Stark. Tyrion pomyslel na svou mladičkou ženu, modlící se v tu chvíli v božím háji. Nepochybně se modlí k bohům svého otce, aby přinesli jejímu bratrovi vítězství a ochránili její matku. Jak se zdálo, staří bohové nevěnovali modlitbám smrtelníků o nic větší pozornost než ti noví. Možná by v tom měl nalézt útěchu. „Tohoto podzimu padají králové jako listí ze stromů,“ poznamenal. „Zdá se, že ta naše malá válka se vyhrává sama od sebe.“

„Války se samy nevyhrávají, Tyrione,“ opáčila Cersei jedovatým hlasem. „To náš lord otec vyhrál tuto válku.“

„Nic není vyhráno, dokud máme nepřátele v poli,“ upozornil je lord Tywin.

„Říční lordi nejsou blázni,“ namítla královna. „Bez severanů nemohou doufat, že by se mohli postavit proti spojené moci Vysoké zahrady, Casterlyovy skály a Dorne. Jistě si vyberou spíš podřízení než zkázu.“

„Většinou,“ souhlasil lord Tywin. „Řekotočí zůstává v opozici, jenže dokud bude Walder Frey držet Edmura Tullyho jako rukojmí, Černá ryba se neodváží zaútočit na ně. Jason Mallister a Tytos Černoles budou bojovat dál v zájmu své cti, ale Mallistery dokážou Freyové udržet v Mořské stráži, a Jonose Brackena lze správným přístupem přesvědčit, aby změnil svoje spojenectví a zaútočil na černoleské. Nakonec stejně všichni ohnou koleno. Mám v úmyslu nabídnout jim velkorysé podmínky. Jakýkoli hrad, který se vzdá, bude ušetřen, s výjimkou jednoho.“

„Harrenova?“ zeptal se Tyrion, který znal svého otce.

„Říše udělá nejlépe, když se Chrabrých kumpánů zbaví. Nařídil jsem seru Gregorovi, aby vzal hrad útokem a všechny pozabíjel.“

Gregor Clegane. Vypadalo to, jako by jeho otec měl v úmyslu vydolovat z Hory i tu poslední zlatou nugetu, než ho vydá dornské spravedlnosti. Chrabří kumpáni skončí s hlavami nabodnutými na kůlech a Malíček vejde do Harrenova bez jediné kapky krve na těch svých pěkných šatech. Říkal si, zda Petyr Baeliš už přijel do Údolí. Pokud jsou bohové

dobří, vplul na moři do bouře a utopil se. Jenže kdy byli bohové tak výjimečně dobří?
„Měli bychom je pozabíjet všechny do jednoho," prohlásil Joffrey náhle. „Mallistery, Černoleské i Brackeny... všechny. Jsou to zrádci. Chci je mít mrtvé, dědečku. Já jim žádné velkorysé podmínky nabízet nebudu." Král se otočil k velmistru Pycellemu. „A taky chci hlavu Robba Starka. Napiš lordu Freyovi, že to král poroučí. Předložím ji Sanse na své svatební hostině."
„Veličenstvo," řekl ser Kevan šokovaným hlasem, „ta dáma je teď tvoje teta ve sňatku."
„Byl to jen vtip." Cersei se škrobeně usmála. „Joff to nemyslel vážně."
„Ale ano, myslel," trval Joffrey na svém. „Byl to zrádce a já chci tu jeho hloupou hlavu. Přinutím Sansu, aby ji přede všemi políbila."
„Ne!" vyhrkl Tyrion ochraptělým hlasem. „Sansa už není tvoje, abys ji mohl týrat. Pochop to konečně, ty zrůdo."
Joffrey se naježil. „Ty jsi zrůda, strýče."
„Opravdu?" Tyrion naklonil hlavu na stranu. „Možná bys se mnou v tom případě měl mluvit opatrněji. Zrůdy jsou nebezpečná zvířata, a zdá se, že králové umírají poslední dobou jako mouchy."
„Za to, cos teď řekl, bych ti mohl nechat vytrhnout jazyk," řekl chlapecký král s rudnoucím obličejem. „Jsem král."
Cersei v ochranitelském gestu položila svému synovi ruku na rameno. „Ať si trpaslík vyhrožuje, jak chce, Joffe. Je jen dobře, když můj otec a strýc vidí, jaký ve skutečnosti je."
Lord Tywin ji ignoroval. Otočil se k Joffreymu. „Aerys také cítil potřebu připomínat lidem, že je král. A nesmírně rád vytrhával jazyky. Mohl by ses na to zeptat sera Ilyna Paynea, ačkoli by ses od něj sotva dočkal odpovědi."
„Ser Ilyn se nikdy neodvážil provokovat Aeryse způsobem, jakým tvůj Skřet provokuje Joffa," řekla Cersei. „Slyšel jsi ho. Řekl zrůda, Královské Výsosti. A vyhrožoval mu..."
„Buď zticha, Cersei. Joffrey, když se ti tví nepřátelé staví na odpor, musíš jim posloužit ocelí a ohněm, když před tebou však padnou na kolena, musíš jim pomoci vstát. Jinak před tebou žádný člověk nikdy nepoklekne. A jakýkoli muž, který musí druhým zdůrazňovat ‚Já jsem král', ve skutečnosti králem není. Tohle Aerys nikdy nepochopil, ale ty to jistě pochopíš. Až pro tebe vyhraju tvou válku, obnovíš královský mír a královu spravedlnost. Jedinou trofejí, která by ti teď měla dělat starosti, je panenský věneček Margaery Tyrell."
Joffrey měl na tváři vzpurný, umíněný výraz, který pro něho byl tak typický. Cersei ho držela pevně za rameno, ale možná ho měla chytit spíš pod krkem. Chlapec jim všem vyrazil dech. Místo aby si zalezl do bezpečí své ulity, vzdorovitě se narovnal a řekl: „Ty mluvíš o Aerysovi, dědečku, ale ve skutečnosti jsi z něho měl strach."
No panečku, tohle začíná být zajímavé, pomyslel si Tyrion.
Lord Tywin tiše pozoroval svého vnuka a ve světle zelených očích mu svítily zlaté tečky. „Joffrey, omluv se svému dědečkovi," nařídila mu Cersei.
Vykroutil se z jejího sevření. „Proč bych měl? Každý ví, že je to pravda. Všechny bitvy vyhrál můj otec. Zabil prince Rhaegara a sebral králi korunu, zatímco tvůj otec se schovával pod Casterlyovou skálou." Chlapec si změřil svého děda vyzývavým pohledem. „Silný král musí jednat směle, a ne pouze mluvit."
„Děkuji ti za tu moudrost, Tvoje Výsosti," řekl lord Tywin se zdvořilostí tak chladnou, že jim z ní málem umrzly uši. „Sere Kevane, vidím, že král je unavený. Doprovoď ho prosím zpátky do jeho komnat. Pycelle, snad by nějaký slabý nápoj pomohl Jeho Výsosti pokojně usnout?"
„Snové víno, můj pane?"
„Já žádné snové víno nechci," odporoval Joffrey.
Lord Tywin mu nevěnoval větší pozornost než myši pištící v koutě. „Snové víno postačí. Cersei, Tyrione, vy tu ještě zůstaňte."
Ser Kevan uchopil Joffreyho pevně za paži a vypochodoval s ním ze dveří, za kterými čekali dva rytíři Královské gardy. Velmistr Pycelle pospíchal za nimi tak rychle, jak mu to jeho roztřesené staré nohy dovolovaly. Tyrion zůstal stát tam, kde byl.
„Otče, je mi to líto," spustila Cersei, když se za nimi zavřely dveře. „Joff byl vždycky svéhlavý, já tě na to upozorňovala..."
„Mezi svéhlavostí a hloupostí je rozdíl rovnající se vzdáleností nejméně líze. ‚Silný král musí jednat směle.' Od koho to má?"
„Ujišťuji tě, že ode mě ne," řekla Cersei. „Nejspíš to bylo něco, co slyšel od Roberta..."
„Ta část o tom, jak ses schovával pod Casterlyovou skálou, opravdu zní jako od Roberta." Tyrion nechtěl, aby lord Tywin speciálně na tohle zapomněl.
„Ano, už si vzpomínám," řekla Cersei. „Robert často říkal Joffovi, že král musí být smělý."
„A cos mu říkala ty? Nevybojoval jsem válku, abych na trůn posadil Roberta Druhého. Tvrdila jsi mi přece, že chlapci na svém otci pranic nezáleželo."
„Proč by taky mělo? Robert ho ignoroval. Bil by ho, kdybych mu to dovolila. To zvíře, za které jsi mne přinutil provdat se, jednou uhodilo chlapce tak prudce, že mu vyrazilo dva z mléčných zubů, a to jen kvůli rozmíšce s kočkou. Řekla jsem mu, že ho zabiju ve spaní, jestli to ještě někdy udělá, jenže on někdy říkával věci..."
„Zdá se, že to byly věci, které bylo zapotřebí říkat." Lord Tywin na ni mávl dvěma prsty a příkře ji propustil. „Jdi."
Odešla plná vzteku.
„Ne Roberta Druhého," řekl Tyrion. „Aeryse Třetího."
„Tomu chlapci je třináct. Ještě je dost času." Lord Tywin přešel k oknu. Jako by to nebyl on - byl víc znepokojený, než hodlal dát najevo. „Potřebuje důraznou lekci."
Tyrion dostal svou vlastní ostrou lekci ve třinácti. V tu chvíli mu málem bylo svého synovce líto. Na druhé straně si nic jiného nezasluhoval. „Dost bylo Joffreyho," řekl. „Války jsou vyhrávány brky a havrany, neříkal jsi to takhle? Musím ti

poblahopřát. Jak dlouho jste s Walderem Freyem kuli pikle?“
„Tenhle výraz nesnáším,“ opáčil lord Tywin škrobeně.
„A já nesnáším, když mě ponechávají v nevědomosti.“
„Nebyl důvod říkat ti to. Nehrál jsi v tom žádnou roli.“
„Cersei jsi to řekl?“ chtěl vědět Tyrion.
„Neřekl jsem to nikomu vyjma těch, kteří se na tom nějak podíleli. A i ti se dozvěděli jen tolik, kolik potřebovali znát. Měl bys vědět, že jiný způsob, jak udržet tajemství, neexistuje - především tady. Mým cílem bylo zbavit nás nebezpečného nepřítele tak levně, jak jen jsem mohl, nevzbudit tvou zvědavost ani pocit důležitosti u tvé sestry.“ Zamračeně zavřel okenice. „Oplýváš jistým stupněm chytrosti, Tyrione, ale pravda je taková, že příliš mluvíš. Ten tvůj upovídaný jazyk jednou bude tvou zkázou.“
„Měl jsi nechat Joffa, aby mi ho vytrhl,“ navrhl Tyrion.
„Raději mě nepokoušej,“ řekl lord Tywin. „Už o tom nechci slyšet. Přemýšlel jsem, jak nejlépe uchlácholit Oberyna Martella a jeho doprovod.”
„Tak? Že by tohle bylo něco, co mi laskavě dovolíš vědět, nebo mám odejít, abys to mohl probrat sám se sebou?“
Lord Tywin jeho protiútok ignoroval. „Přítomnost prince Oberyna v Rudé baště je neblahá. Jeho bratr je opatrný muž, rozumný muž, poddajný, rozvážný, dokonce do jisté míry lhostejný. Je to muž, který zvažuje důsledky každého slova a každého činu. Jenže Oberyn byl vždycky napůl šílenec.“
„Je pravda, že se pokoušel povstat s Dorny za Viseryse?“
„Nikdo o tom nemluví, ale je to pravda. Vylétli havrani a vyjeli jezdci s tajnými vzkazy, jejichž obsah jsem neznal. Jon Arryn odplul do Slunečního oštěpu, aby vrátil kosti prince Lewyna, posadil se s princem Doranem a ukončil všechny řeči o válce. Ale Robert od té doby už nikdy do Dorne nezavítal a princ Oberyn je zřídkakdy opustil.“
„Nu, teď je tady, s polovinou dornské šlechty v zádech, a jeho netrpělivost narůstá každým dnem,“ řekl Tyrion. „Snad bych ho měl provést po nevěstincích Králova přístaviště, to by možná rozptýlilo jeho pozornost. Nářadí pro každý úkol, neříkal jsi to tak? Moje nářadí je tvé, otče. Ať nikdo nemůže říct, že rod Lannisterů troubil na trumpety a já nereagoval.“
Lord Tywin stáhl ústa. „Velmi zábavné. Mám ti nechat ušít strakatý šaškovský háv a čepici s rolničkami na hlavu?“
„Když ho budu nosit, budu mít svolení říkat, cokoli budu chtít o Jeho Výsosti králi Joffreym?“
Lord Tywin se opět posadil a řekl: „Byl jsem nucen trpět pošetilosti svého otce. Tvoje trpět nebudu. Už dost.“
„Tak dobře, když mě žádáš tak mile. Rudá zmije nebude příjemná, jak se obávám..., ani se nespokojí pouze s hlavou sera Gregora.“
„O to větší důvod nedávat mu ji.“
„Nedávat...“ Tyrion byl šokován. „Já myslel, že jsme se shodli v tom, že lesy jsou plné zvířat.“
„Menších zvířat.“ Lord Tywin si spletl prsty pod bradou. „Ser Gregor nám dobře slouží. Žádný jiný rytíř v říši nezasévá v našich nepřátelích takové zděšení.“
„Oberyn přece ví, že Gregor je tím, kdo...“
„Oberyn neví nic. Slyšel něco povídat. Stájové klepy a kuchyňské pomluvy. Nemá ani drobet důkazu. Ser Gregor se mu rozhodně nepřizná. Mám v úmyslu držet ho co nejdál odsud, dokud budou Dornové pobývat v Králově přístavišti.“
„A když bude Oberyn požadovat spravedlnost, kvůli které přijel?“
„Povím mu, že Eliu a její děti zabil ser Amory Lorch,“ odpověděl lord Tywin nevzrušeně. „A uděláš to i ty, když se tě zeptá.“
„Ser Amory Lorch je mrtvý,“ řekl Tyrion prázdně.
„Přesně tak. Vargo Hoat předhodil sera Amoryho po pádu Harrenova medvědovi a nechal ho roztrhat na kusy. Byla to tak ponurá smrt, že by měla uspokojit dokonce i Oberyna Martella.“
„Ty tomu možná říkáš spravedlnost...“
„Je to spravedlnost. Právě ser Amory mi přinesl tělo té dívky, když už to musíš vědět. Našel ji, jak se schovává pod postelí svého otce, jako by věřila, že ji Rhaegar stále může ochránit. Princezna Elia a děťátko byly v dětském pokoji o podlaží níž.“
„Nu, ser Amory rozhodně není ve stavu, kdy by byl schopen popřít to. Ovšem co řekneš Oberynovi, až se tě zeptá, kdo vydal Lorchovi příkazy?“
„Ser Amory jednal o své vlastní vůli, v naději, že si tím získá přízeň nového krále. Robertova nenávist vůči Rhaegarovi sotva byla tajemstvím.“
Mohlo by to vyjít, musel Tyrion připustit, jenže had tím dvakrát nadšený nebude. „Sotva mi přísluší pochybovat o tvé moudrosti, otče, ale věřím, že na tvém místě bych raději byl nechal Roberta Baratheona, aby si sám zakrvácel ruce.“
Lord Tywin na něho hleděl, jako by se byl pominul. „V tom případě si ten šaškovský háv zasluhuješ. My jsme se za Robertovu věc postavili pozdě a bylo tedy nezbytné projevit patřičnou loajalitu, když jsem položil těla před trůn, žádný člověk nemohl pochybovat o tom, že jsme navždy opustili rod Targaryenů. A Robertova úleva byla přímo hmatatelná. Bez ohledu na to, jak byl hloupý, dokonce i on věděl, že Rhaegarovy děti musí zemřít, má-li být trůn jednou provždy bezpečný. Přesto viděl sám sebe jako hrdinu, a hrdina děti nezabíjí.“ Jeho otec pokrčil rameny. „Jistě, připouštím, že se to stalo až příliš brutálně. Elie vůbec nebylo třeba ubližovat, to bylo čiré bláznovství. Sama o sobě nic neznamenala.“
„Proč ji Hora v tom případě zabil?”
„Protože jsem mu neřekl, aby ji ušetřil. Pochybuji, že jsem se o ní vůbec zmínil. Měl jsem naléhavější starosti. Předvoj Neda Starka se řítil na jih od Trojzubce a já se obával, že by mezi námi mohlo dojít ke střetu. A měl jsem strach, že by Aerys mohl zavraždit Jaimeho, z žádného jiného důvodu než jen ze zášti. Právě toho jsem se bál nejvíc. Toho a také toho, co by mohl udělat sám Jaime.“ Sevřel ruku v pěst. „Tehdy jsem ještě nechápal, co mám v Gregoru Cleganovi, jen

jsem věděl, že je obrovský a strašlivý v bitvě. To znásilnění... dokonce ani ty mne nemůžeš obviňovat, že bych vydal takový rozkaz. Ser Amory se zachoval téměř stejně bestiálně k Rhaenys. Ptal jsem se ho, proč bylo zapotřebí půl stovky bodných ran, aby usmrtily holčičku... dvouletou? Tříletou? On řekl, že ho kopala a nechtěla přestat křičet. Kdyby měl Lorch polovinu rozumu, který bohové nadělili řípě, utišil by ji pár sladkými slovy a použil by měkký hedvábný polštář.“ Jeho ústa se zkřivila odporem. „Ta krev byla prostě v něm.“
Ale ne v tobě, otče. V Tywinu Lannisterovi není žádná krev. „A co sprovodilo ze světa Robba Starka? Měkký polštář?“
„Měl to být šíp na svatební hostině Edmura Tullyho. Ten chlapec byl v poli příliš ostražitý. Měl své muže dobře zorganizované a obklopoval se průzkumníky a tělesnými strážci.“
„A tak ho lord Walder zabil pod svou střechou, u svého vlastního stolu?“ Tyrion sevřel ruku v pěst. „A co lady Catelyn?“
„Řekl bych, že tu zabili taky. Pár vlčích kůží. Frey měl v úmyslu vzít ji do zajetí, ale zřejmě něco nevyšlo.“
„Tolik k právům hosta.“
„Krev je na rukou Waldera Freye, ne na mých.“
„Walder Frey je zapšklý stařec, který žije proto, aby se mohl miliskovat se svou mladou ženou a dumat nad všemi křivdami, kterých se mu v životě dostalo. Nepochybuji o tom, že tohle ošklivé kuře vyseděl on, ale nikdy by se takové věci neodvážil bez příslibu ochrany.“
„Předpokládám, že ty bys toho chlapce ušetřil a řekl lordu Freyovi, že jeho spojenectví nepotřebuješ? To by vehnalo toho starého blázna rovnou zpátky do Starkovy náruče a zajistilo by ti to další rok války. Vysvětli mi, proč je vznešenější zabít deset tisíc mužů v bitvě než tucet u večeře.“ Když na to Tyrion neměl odpověď, jeho otec pokračoval. „Cena byla podle jakýchkoli měřítek nízká. Jakmile se Černá ryba vzdá, ser Emmon Frey dostane od krále Řekotočí. Lancel a Devan se musí oženit s Freyovymi děvčaty, Joy se má provdat za jednoho z nemanželských synů lorda Waldera, až bude ve věku na vdávání, a Roose Bolton se stane Strážcem severu a vezme domů Aryu Stark.“
„Aryu Stark?“ Tyrion naklonil hlavu na stranu. „A Bolton? Mohl jsem vědět, že Frey nebude mít žaludek na to, aby takový čin spáchal sám. Ale Arya... Varys a ser Jacelyn ji hledali přes půl roku. Arya Stark je určitě mrtvá.“
„To byl i Renly, až do Černovody.“
„Co to znamená?“
„Možná Malíček uspěl tam, kde jste ty a Varys selhali. Lord Bolton provdá to děvče za svého nemanželského syna. Pár let necháme lorda z Hrůzova bojovat proti železným mužům a uvidíme, zda dokáže přimět Starkovy ostatní vazaly, aby ho následovali. Až přijde jaro, všichni by měli být u konce se silami a připraveni ohnout koleno. Sever připadne tvému synovi od Sansy Stark..., jestli v sobě konečně najdeš dostatek mužnosti, abys nějakého zplodil. Pokud jsi nezapomněl, není to jen Joffrey, kdo musí připravit někoho o věneček.“
Já na to nezapomněl i když jsem doufal, že ty ano. „A kdy bude podle tebe Sansa v nejplodnějším období?“ zeptal se Tyrion svého otce tónem, ze kterého odkapávala kyselina. „Předtím, nebo potom, co jí řeknu, jak jsme zavraždili její matku a bratra?“

DAVOS

Na okamžik se zdálo, jako by to král vůbec neslyšel. Stannis neprojevil nad tou zprávou žádnou radost, žádný hněv, nevíru, ba dokonce ani úlevu. Jen s pevně zaťatými zuby hleděl na svůj Malovaný stůl. „Jsi si tím jistý?“
„Tělo jsem neviděl, to ne, Tvoje Královská Výsosti,“ řekl Salladhor Saan. „A přesto lvi ve městě tančí a křepčí. Rudá svatba, říká tomu prostý lid. Přísahají, že lord Frey nechal chlapci useknout hlavu, přišil na její místo hlavu jeho zlovlka a hřeby mu přibil kolem uší korunu. Jeho matku zabili taky a nahou ji hodili do řeky.“
Na svatbě, pomyslel si Davos. Seděl u stolu svého vraha, jako host pod jeho střechou. Freyové za to budou prokleti. Opět cítil pálící se krev a slyšel pijavici syčící a pukající na žhavém uhlí v železném koši.
„To hněv Pána ho zabil,“ prohlásil ser Axell Florent. „Byla to ruka R'hllora!“
„Chvalte Pána světla!“ zazpívala královna Selyse, vyzáblá kostnatá žena s velkýma ušima a knírem nad horním rtem.
„Je snad ruka R'hllora posetá stařeckými skvrnami a napůl ochrnutá?“ opáčil Stannis. „Tohle vypadá spíš na dílo Waldera Freye než kteréhokoli z bohů.“
„R'hllor si vybírá takové nástroje, jakých je třeba.“ Rubín na Melisandřině hrdle rudě zasvítil. „Jeho způsoby jsou tajuplné, ale žádný člověk neobstojí proti jeho ohnivé vůli.”
„Žádný člověk před ním neobstojí!“ zvolala královna.
„Buď zticha, ženo. Nejsi u nočního ohně.“ Stannis dál hleděl do desky Malovaného stolu. „Vlk nezanechal žádného dědice, krakatice až příliš mnoho. Lvi je pohltí, pokud... Saane, budu požadovat tvoje nejrychlejší lodě, aby dopravily vyslance na Železné ostrovy a do Bílého přístavu. Nabídnu jim omilostnění.“ Podle způsobu, jakým scvakl zuby, bylo vidět, jak málo se mu to slovo zamlouvá. „Plné omilostnění pro ty, kdo budou litovat své zrady a odpříséhnou věrnost svému právoplatnému králi. Musejí přece pochopit...“
„Nepochopí to,“ řekla Melisandra tiše. „Je mi líto, Tvoje Výsosti. Tohle ještě není konec. Brzy povstanou další samozvaní králové a seberou koruny těm, kteří zemřeli.“
„Další?“ Stannis vypadal, jako by ji v tu chvíli nejraději zaškrtil. „Další uchvatitelé? Další zrádci?“
„Viděla jsem to v plamenech.“
Královna Selyse přešla ke králi. „Pán světla seslal Melisandru, aby tě přivedla ke slávě. Dbej na její slova, prosím tě.

R'hllorovy svaté plameny nelžou.“
„Jsou lži a lži, ženo. Přestože plameny možná mluví pravdu, jsou plné triků, jak se zdá.“
„Mravenec, který slyší slova krále, nemusí porozumět, co král říká,“ poznamenala Melisandra, „a všichni lidé jsou před ohnivou tváří boha pouhými mravenci. Pokud jsem si někdy i zmýlila varování s proroctvím nebo proroctví s varováním, pak chyba spočívá ve vykladači, nikoli v knize. Ale toto vím s naprostou jistotou: vyslanci a omilostnění ti nyní nepomohou, o nic víc než pijavice. Ty musíš ukázat říši znamení. Znamení, které prokáže tvou moc!“
„Moc?“ odvětil král. „Mám na Dračím kameni třináct stovek mužů a další tři stovky v Bouřlivém konci.“ Vzletně mávl rukou nad Malovaným stolem. „Zbytek Západozemí je v rukou mých nepřátel. Nemám žádnou flotilu kromě té, co patří Salladhoru Saanovi. Žádné peníze, abych mohl najmout žoldáky. Žádné vyhlídky na drancování nebo slávu, abych pro svou věc získal svobodné jezdce.“
„Můj pane manželi,“ řekla královna Selyse, „máš víc mužů, než měl Aegon před třemi stovkami let. Jediné, co postrádáš, jsou draci.“ Pohled, kterým ji Stannis obdařil, byl temný. „Devět mágů přeplulo moře, aby přivedli na svět draky z líhně Aegona Třetího. Baelor Požehnaný se kvůli tomu modlil půl roku. Aegon Čtvrtý postavil draky ze dřeva a železa. Aerion Jasný plamen vypil divoký oheň, aby se proměnil v draka. Mágové selhali, modlitby krále Baelora zůstaly nevyslyšeny, dřevění draci shořeli a princ Aerion zemřel s křikem ve strašlivých mukách.“
Královnu Selyse to neodradilo. „Žádný z nich nebyl vyvolencem R'hllora. Tehdy nezářila na nebesích rudá kometa, aby zvěstovala jejich příchod. Žádný netřímal v ruce Světlonoš, rudý meč hrdinů. A žádný nezaplatil cenu. Lady Melisandra ti to poví, můj pane. Jen smrt může zaplatit za život.“
„Chlapcova?“ Král to slovo téměř vyplivl.
„Chlapcova,“ přitakala královna.
„Chlapcova,“ řekl v ozvěně ser Axell.
„Byl jsem z toho chlapce na smrt nemocný ještě před jeho narozením,“ stěžoval si král. „Samo jeho jméno je burácením v mých uších a temným mrakem na mé duši.“
„Dej chlapce mně a už nikdy jeho jméno neuslyšíš,“ ujistila ho Melisandra.
Ne, ale uslyšíš ho křičet, až ho bude upalovat. Davos raději držel jazyk za zuby. Bylo moudřejší nemluvit, dokud ho král nevyzval.
„Dej mi chlapce pro R'hllora,“ řekla rudá žena, „a prastaré proroctví se naplní. Tvůj drak se probudí a roztáhne kamenná křídla. Království bude tvoje.“
Ser Axell padl na koleno. „Vkleče tě pokorně prosím, Veličenstvo. Probuď kamenného draka a zasej hrůzu ve všech zrádcích. Stejně jako Aegon zahájíš své tažení jako pán Dračího kamene. Jako Aegon dobudeš říši. Ať všichni falešní a přelétaví pocítí tvé plameny.“
„I tvoje vlastní manželka tě o to prosí, můj pane choti.“ Královna Selyse poklekla před králem na kolena a sepjala ruce jako v modlitbě. „Robert a Delena znesvětili naše svatební lože a uvalili kletbu na naše spojení. Ten chlapec je zkaženým ovocem jejich smilstva. Odstraň tento stín z mého lůna a já ti porodím mnoho královských synů. Vím to.“ Objala mu rukama nohy. „Je to jen chlapec narozený z chtíče tvého bratra a hanby mé sestřenice.“
„Je to moje vlastní krev. Přestaň mě mačkat, ženo.“ Král Stannis jí položil ruku na rameno a neohrabaně se vyprostil z jejího sevření. „Možná Robert znesvětil naše manželské lože, ale přísahal mi, že nikdy neměl v úmyslu zostudit mě, že byl opilý a vůbec nevěděl, do jaké ložnice tehdy v noci vpadl. Ale záleží na tom? Chlapec za nic nemůže, ať je pravda jakákoli.“
Melisandra položila králi ruku na paži. „Pán světla má v lásce nevinné. Žádná oběť pro něho není cennější. Z jeho královské krve a jeho nezkaženého ohně se zrodí drak.“
Stannis se před Melisandřiným dotekem neodtáhl, tak jako se před chvíli vyprostil ze sevření své královny. Rudá žena byla vším, čím Selyse nebyla: mladá, s vyvinutým tělem a neskutečně krásná - s obličejem ve tvaru srdce, bohatými měděnými kadeřemi a nadpozemskýma rudýma očima. „Bylo by úžasné vidět, jak kámen přichází k životu,“ připustil neochotně. „A nasednout na draka... Vzpomínám si na první příležitost, kdy mne můj otec vzal s sebou ke dvoru. Robert mě tehdy musel držet za ruku. Nemohly mi být víc než čtyři, což znamenalo, že on byl pětiletý či šestiletý. Potom jsme se shodli v tom, že král byl stejně vznešený, jako byli jeho draci děsiví.“ Stannis si odfrkl. „O celé roky později nám otec řekl, že Aerys se toho rána pořezal o svůj trůn, takže jeho místo zaujal jeho pobočník. Byl to lord Tywin Lannister, kdo na nás dva tehdy tak zapůsobil.“ Dotkl se prsty povrchu stolu, zlehka přejel přes malované kopce. „Robert ty lebky dal sundat, když si nasadil korunu, ale neměl to srdce, aby je nechal zničit. Dračí křídla nad Západozemím... To by bylo...“
„Tvoje Výsosti!“ Davos se protlačil kupředu. „Mohu promluvit?“
Stannis zavřel ústa tak prudce, že mu cvakly zuby o sebe. „Můj lorde z Dešťolesa. Proč si myslíš, že jsem tě učinil svým pobočníkem, když ne proto, abys mluvil?“ Král mávl rukou. „Pověz, co máš na srdci.“
Válečníku, dodej mi odvahu. „Vím toho málo o dracích a ještě méně o bozích..., ale královna mluvila o kletbách. Žádný člověk není prokletý víc než královrah, a to v očích bohů i lidí.“
„Nejsou žádní jiní bohové kromě R'hllora a Jiného, jehož jméno nesmí být vysloveno.“ Melisandřina ústa se stáhla do tvrdé rudé čáry. „A obyčejní malí lidé proklínají to, co nejsou schopni pochopit.“
„Já jsem prostý člověk,“ připustil Davos, „tak mi pověz, proč potřebuješ chlapce Edrika Bouři, abys probudila svého velkého kamenného draka, moje paní.“ Byl odhodlaný vyslovovat chlapcovo jméno, jak nejčastěji mohl.
„Jen smrt může zaplatit za život, můj pane. Velký dar si žádá velkou oběť.“
„Kde je velikost v dítěti nemanželského původu?“
„V jeho žilách koluje královská krev. Sám jsi viděl, co dokázala malá kapka té krve -“
„Viděl jsem tě pálit pijavice.“

„A dva falešní králové jsou mrtví.“
„Robba Starka zavraždil lord Walder ve Dvojčatech a slyšeli jsme, že Balon Greyjoy spadl z mostu. Koho zabily ty tvoje pijavice?“
„Pochybuješ snad o R'hllorově moci?“
Ne. Davos si až příliš dobře pamatoval živý stín, který se vykroutil z jejího lůna té noci pod Bouřlivým koncem, černé ruce odstrkávající se od jejích stehen. Teď musím postupovat opatrně, nebo i mě přijde vyhledat nějaký temný stín.
„Dokonce i cibulový pašerák rozezná dvě cibule od tří. Jeden král ti stále chybí, moje paní.“
Stannis se pohrdavě uchechtl. „Teď tě dostal, moje paní. Dva nejsou tři.“
„To jistě, Tvoje Výsosti. Jeden král mohl zemřít náhodou, dokonce i dva..., ale tři? Ale kdyby měl Joffrey zemřít uprostřed vší své moci, obklopen svými armádami a Královskou gardou, nebylo by to důkazem moci Pána světla a jeho konání?“
„Možná ano.“ Král promluvil, jako by každým slovem skrblil.
„Nebo taky ne.“ Davos se snažil ze všech sil zamaskovat strach, který cítil.
„Joffrey zemře,“ prohlásila královna Selyse, vznešená ve své jistotě.
„Je docela možné, že již zemřel,“ dodal ser Axell.
Stannis na ně pohlédl s podrážděním v očích. „Jste cvičené vrány, abyste na mě krákali jedna po druhé? Dost.”
„Manželi, vyslyš mne -“ odvážila se královna.
„Proč? Dva nejsou tři. Král umí počítat stejně dobře jako pašeráci. Můžete jít.“ Stannis se k nim otočil zády.
Melisandra pomohla královně vstát. Selyse škrobeně odchvátala z komnaty a rudá žena vyšla pomalu za ní. Ser Axell se zdržel ještě tak dlouho, aby stačil obdařit Davose dlouhým pohledem. Ošklivý pohled na ošklivé tváři, pomyslel si Davos, když se mu podíval do očí.
Jakmile ostatní odešli, Davos si odkašlal. Král vzhlédl. „Proč jsi ještě tady?“
„Pane, ohledně Edrika Bouře...“
Stannis prudce mávl rukou. „Ušetři mne.“
Davos mluvil dál. „Tvoje dcera se s ním učí a každý den si spolu hrají v Aegonově zahradě.“
„Já vím.“
„Možná by jí to zlomilo srdce, kdyby se mu mělo přihodit cokoli zlého.“
„To vím taky.“
„Kdybys ho jen viděl -“
„Já ho vídám. Vypadá jako Robert. Ano, a taky ho zbožňuje. Mám ti povědět, jak často mu jeho milovaný otec věnoval byť jen myšlenku? Můj bratr nadevše rád děti dělal, ale po jejich narození se pro něho stávaly pouhou přítěží.“
„Ptá se po tobě každý den a -“
„Rozčiluješ mne těmi řečmi, Davosi. Už o tom nemanželském chlapci nechci slyšet ani slovo.“
„Jmenuje se Edrik Bouře, Výsosti.“
„Já jeho jméno znám. Slyšel jsi někdy příhodnější? Hlásá jeho nemanželské početí, jeho urozený původ a nepokoj, který všude zasévá. Edrik Bouře. Vidíš, řekl jsem to. Jsi spokojen, můj lorde pobočníku?“
„Edrik-“ začal.
„- je jen jeden chlapec! I kdyby to byl ten nejlepší chlapec, jaký se kdy na tomto světě narodil, nezáleželo by na tom. Já mám povinnost vůči říši.“ Mávl rukou nad Malovaným stolem. „Kolik chlapců žije v Západozemí? Kolik děvčátek? Kolik mužů a kolik žen? Ona říká, že temnota je všechny pohltí. Noc, která nikdy nekončí. Ona mluví o proroctvích... hrdina znovuzrozený na moři, živí draci vylíhnutí z mrtvého kamene... Mluví o znameních a přísahá, že všechna ukazují na mne. Já o to nikdy nežádal, o nic víc, než jsem chtěl být králem. A přesto, mám se odvážit neuposlechnout ji?“
Zaskřípal zuby. „Svoje osudy si nevybíráme. A přece musíme... musíme konat svou povinnost, že ano? Velcí či malí, musíme konat svou povinnost. Melisandra přísahá, že mne viděla ve svých plamenech, jak čelím tmě se Světlonošem zvednutým do výše. Světlonošem!“ Král si pohrdavě odfrkl. „Hezky se leskne, to jistě, ale na Černovodě mi ten kouzelný meč neposloužil o nic lépe než obyčejná ocel. Drak by průběh bitvy zvrátil. Aegon kdysi stál na stejném místě, jako teď stojím já, díval se na tento stůl. Myslíš si, že bychom ho dnes zvali Aegonem Dobyvatelem, kdyby tehdy neměl svoje draky?“
„Tvoje Výsosti,“ začal Davos, „cena...“
„Já cenu znám! Minulou noc, když jsem hleděl do krbu, viděl jsem v plamenech věci. Viděl jsem krále, korunu z ohně na jeho čele, hořícího... hořícího, Davosi. Jeho vlastní koruna stravovala jeho tělo a měnila ho v popel. Myslíš, že potřebuju Melisandru, aby mi vyložila, co to znamená? Nebo tebe?“ Král se pohnul a jeho stín padl na Královo přístaviště. „Kdyby měl Joffrey zemřít. .. čím je život jednoho nemanželského chlapce proti celému království?“
„Vším,“ odpověděl Davos tiše.
Stannis na něj pohlédl s pevně zaťatými čelistmi. „Jdi,“ řekl král nakonec, „než těmi svými řečmi přivedeš sám sebe zpátky do žaláře.“
Někdy vanou bouřlivé větry tak silně, že člověk nemá na výběr jinou možnost než svinout plachty. „Jak Tvoje Výsost poroučí.“ Davos se uklonil, ale Stannis jako by na něho již stejně zapomněl.
Když vyšel z Kamenného bubnu, na nádvoří bylo mrazivo. Vanul prudký vítr od východu, hlučně pleskal a mrskal praporci podél stěn. Davos cítil ve vzduchu sůl. Moře. Miloval tu vůni. Probouzela v něm touhu opět cítit pod nohama palubu, zvednout plachty a vyplout na jih k Marye a svým dvěma malým. Poslední dobou na ně myslíval každý den a ještě víc za noci. Část z něho netoužila po ničem jiném než sebrat Devana a vrátit se domů. Nemohu. Ještě ne. Teď jsem lord, a navíc králův pobočník, nesmím ho zklamat.
Zvedl oči a zahleděl se k hradbám. Místo zubů cimbuří na něho z výšky shlížel tisíc obludných chrličů, každý jiný; z

hradeb vyrůstali okřídlení draci, ptáci nohové, démoni, mantikoři, minotauři, baziliškové, pekelní psi a kohouti a tisíc ještě podivnějších tvorů, kteří jako by tam byli sami narostli. A všude kolem byli draci. Velká síň sama byla drakem ležícím na břiše. Lidé do ní vstupovali otevřenou tlamou. Kuchyně byly drakem stočeným do klubíčka, odkud byly kouř a pára z pecí odváděny přes jeho nozdry. Věže byly draky skrčenými nad hradbami nebo připravenými k letu; Větrodrak jako by vzdorovitě řval, zatímco Věž Mořského draka se vznešeně rozhlížela nad vodami. Menší draci lemovali bránu. Dračí spáry vyčnívaly ze zdí a třímaly pochodně, velká kamenná křídla objímala kovárnu a zbrojnici a ocasy tvořily klenby, mosty a venkovní schodiště.
Davos často slyšel říkat, že čarodějové staré Valyrie nesekali a netesali jako obyčejní kameníci, ale opracovávali kámen ohněm a kouzly, tak jako hrnčíř pracuje s jílem. Teď si ale říkal: co když jsou tohle opravdoví draci, nějak zakletí do kamene?
„Pokud je rudá žena přivede k životu, myslím, že se celý hrad rozpadne. Draci tu tvoří místnosti, schody i nábytek. Taky okna, komíny a latríny."
Davos se otočil a zjistil, že vedle něho stojí Salladhor Saan. „Znamená to, že jsi mi mou zradu odpustil, Sallo?"
Starý pirát mu pohrozil prstem. „Ano, odpustil. Ale nezapomněl. Všechno to dobré zlato na ostrově Klepeto teď mohlo být moje, a já se hněvám, jen na to pomyslím. Až zemřu v chudobě, moje manželky a milenky tě proklejí, Cibulový pane. Lord Celtigar měl mnoho jemných vín, jež teď neochutnám, mořského orla, kterého si vycvičil tak, aby mu létal ze zápěstí, kouzelný roh, povolávající krakatice z hlubin. Takový roh by byl velmi užitečný, stáhl by pod vodu Tyrošany a další otravná stvoření. Jenže mám já teď ten roh, abych na něj mohl zatroubit? Ne, protože král jmenoval mého starého přítele svým pobočníkem." Zavěsil se do Davose a řekl: „Královnini muži tě nemají v lásce, starý příteli. Slyšel jsem, že jistý pobočník si tu dělá své vlastní přátele. Je to pravda?" Slyšel jsi až příliš mnoho, starý piráte. Pašerák by měl znát lidi stejně dobře jako přílivy, jinak by moc dlouho pašovat nemohl. Královnini muži možná sice zůstávali zanícenými vyznavači Pána světla, ale prostší lidé z Dračího kamene se pozvolna navraceli k bohům, které znali po celé své životy. Říkali, že Stannis byl očarován, že ho Melisandra odvrátila od Sedmi, aby se klaněl jakémusi démonovi vyčarovanému ze stínu, a - což byl nejhorší hřích ze všech - že ona a její bůh ho zklamali. A byli mezi nimi rytíři a lordové, kteří uvažovali stejně. Davos je vyhledával, vybíral si je se stejnou péčí, s jakou si kdysi vybíral posádky pro svoje lodě. Ser Gerald Gower bojoval statečně na Černovodě, ale poté se nechal slyšet, že R'hllor musí být slabý a bídný bůh, když dopustil, aby jeho vyznavače zahnal trpaslík a mrtvý muž. Ser Andrew Estermont byl králův bratranec a před lety sloužil jako jeho panoš. Bastard z Noční písně velel zadnímu voji, který umožnil Stannisovi dostat se do bezpečí galér Salladhora Saana, ale vyznával Válečníka s vírou tak zanícenou, jako byl sám. Královi muži, ne královnini. Ale neposloužilo by to ničemu, kdyby se jimi vychloubal.
„Jistý lysénský pirát mi jednou řekl, že dobry pašerák zůstává skrytý před lidskými zraky," odpověděl Davos opatrně. „Černé plachty, tichá vesla, a posádka, která umí držet jazyk za zuby."
Lyséňan se zasmál. „Posádka bez jazyků je ještě lepší. Velká silná zvířata, která neumějí číst ani psát." Jenže pak jeho výraz i tón zvážněly. „Jsem jen rád, že ti někdo hlídá záda, starý příteli. Co myslíš, dá král toho chlapce rudé kněžce? Jeden malý drak by mohl tuhle dlouhou válku ukončit."
Starý zvyk ho přiměl sáhnout po amuletu, jenže prstní kůstky mu kolem krku již dávno nevisely. „Neudělá to," řekl Davos přesvědčeně. „Nedokázal by ublížit své vlastní krvi."
„Lord Renly by byl rád, kdyby tvá slova slyšel."
„Renly byl zrádcem ve zbrani. Edrik Bouře se žádným zločinem neprovinil. Jeho Výsost je spravedlivý člověk."
Salla pokrčil rameny. „Uvidíme. Nebo spíš ty uvidíš. Co se mě týče, vracím se na moře. Dokonce i teď se možná plaví přes Černovodý záliv proradní pašeráci, v naději, že se vyhnou placení zákonných daní svého lorda." Poplácal Davose po zádech. „Opatruj se. Ty i tvoji němí přátelé. Teď je z tebe moc velký pán, jenže čím výš člověk vyšplhá, tím delší a bolestnější je potom pád."
Davos uvažoval o jeho slovech, když vystupoval po schodech Věže Mořského draka, do mistrových komnat pod ptačincem. Nepotřeboval Sallu, aby mu pověděl, že se pozvedl příliš vysoko. Neumím číst, neumím psát, urození páni mnou opovrhují. Nevím nic o tom, jak vládnout, tak jak mohu být pobočníkem krále? Patřím na palubu lodí, ne do hradní věže.
Přesně tohle řekl i mistru Pylosovi. „Jsi proslulý kapitán," odpověděl mistr. „Kapitán velí svým lodím, není tomu tak? Musí umět navigovat zrádnými vodami, kasat plachty, aby do nich zachytil zvedající se vítr, rozpoznat, kdy se blíží bouře a jak jí nejlépe čelit. Tohle se tomu hodně podobá."
Pylos to myslel dobře, ale jeho ujišťování vyznělo naprázdno. „Je to něco úplně jiného!" protestoval Davos. „Království není loď... a to je dobře, jinak by se toto království potápělo. Znám dřevo, lana a vodu, to ano, jenže jak mi teď poslouží? Kde najdu vítr, který by vyfoukl Stannise na jeho trůn?"
Mistr se zasmál. „Právě tady ho máš, můj pane. Slova jsou větrem, a ty jsi svou chytrostí odfoukl ta moje. Já myslím, že Jeho Veličenstvo si dobře uvědomuje, co v tobě má."
„Cibule," odpověděl Davos ponurým hlasem. „Tohle ve mně má. Králův pobočník by měl být urozeného původu, někdo moudrý a vzdělaný, vojenský velitel nebo velký rytíř..."
„Ser Ryam Redwyne byl tím největším rytířem své doby a jedním z nejhorších pobočníků, který kdy sloužil králi. Modlitby septona Murmisona dokázaly zázraky, ale stal se pobočníkem, a záhy se celé království modlilo za jeho smrt. Lord Butterwell byl vyhlášený svou chytrostí, Myles Smallwood odvahou, ser Otto Hightower vzdělaností, a přesto jako pobočníci selhali všichni do jednoho. Co se týče původu, dračí králové si často vybírali pobočníky z vlastní krve, což mělo tak odlišné výsledky jako Baelor Kopílam nebo Maegor Krutý. Naproti tomu máš septona Bartha, kovářova syna, kterého Starý král vytáhl z knihovny v Rudé baště a který dal říši čtyřicet let míru a hojnosti." Pylos se usmál. „Čti si v historii, lorde Davosi, a uvidíš, že tvoje pochybnosti jsou bezdůvodné."

„Jak to mohu udělat, když ani neumím číst?"
„Každý člověk se může naučit číst, můj pane," řekl mistr Pylos. „Není k tomu zapotřebí žádných čar ani urozeného původu. Právě teď vyučuji tomuto umění tvého syna, na králův příkaz. Dovol mi učit také tebe."
Byla to laskavá nabídka, taková, kterou Davos nemohl odmítnout. A tak se každého dne vypravil do mistrových komnat vysoko na vrcholku Věže mořského draka, aby se tam mračil nad svitky, pergameny a velkými, v kůži vázanými svazky a snažil se rozluštit dalších pár slov. Jeho úsilí mu často přivodilo bolesti hlavy a kromě toho mu navozovalo pocit, že je stejně velký blázen jako Strakoš. Jeho synovi Devanovi nebylo ještě ani dvanáct, a přesto už byl o hodně daleko před svým otcem, a princezně Shireen i Edrikovi Bouři již připadalo čtení stejně přirozenou činností jako dýchání. Co se týkalo čtení knih, byl Davos víc dítětem než kterýkoli z nich. Přesto vytrvával. Byl nyní pobočníkem krále, a králův pobočník by měl umět číst.
Úzké točité schodiště ve Věži mořského draka bývalo zdrojem bolestných útrap pro mistra Cressena, poté co si zlomil nohu v krčku. Davos zjistil, že mu starý muž pořád ještě chybí. Pomyslel si, že Stannisovi určitě také. Pylos mu připadal chytrý, pilný a svědomitý, ale byl příliš mladý a král se mu nesvěřoval tolik jako předtím Cressenovi. Starý muž byl se Stannisem tak dlouho... Dokud si neznepřátelil Melisandru a nezemřel za to.
Na vrcholu schodiště uslyšel Davos tiché cinkání zvonečků, které nemohlo oznamovat nikoho jiného než Strakoše. Princeznin blázen čekal na svou paní před mistrovými dveřmi jako věrný pes. Byl rozbředlý jako koblihové těsto a se svěšenými rameny, širokou tvář měl potetovanou červenozelenými čtverci a na hlavě nosil přilbu vyrobenou z jeleního paroží připevněného k cínovému kbelíku. Z výrůstků paroží visel na tucet zvonečků, které cinkaly, kdykoli se pohnul..., což znamenalo bez ustání, protože blázen zřídkakdy vydržel v klidu. Zvonil a cinkal všude, kamkoli šel; nebylo divu, že ho Pylos vykázal z hodin Shireeniny výuky. „Tam pod mořem žerou staré ryby mladé ryby," zamumlal blázen na Davose. Naklonil hlavu na stranu, až jeho zvonečky zacinkaly, a zazpíval: „Och, já to vím, já to vím, achich ouvej."
„A tady nahoře učí mladá ryba starou rybu," řekl Davos, který si nikdy nepřipadal tak stár, jako když se posadil, aby se snažil číst. Možná by to bylo jiné, kdyby byl jeho učitelem starý mistr Cressen, jenže Pylos byl tak mladý, že by mohl být jeho synem.
Našel mistra usazeného u dlouhého dřevěného stolu pokrytého knihami a svitky a přes desku proti němu tři děti. Princezna Shireen seděla mezi chlapci. Davose těšilo, když viděl svou krev pobývající ve společnosti princezny a královského bastarda. Devan bude jednou lordem, ne pouhým rytířem. Lordem Deštolesa. Davose to pomyšlení naplňovalo větší pýchou než skutečnost, že se tím titulem honosil sám. Taky umí číst. Čte a píše, jako by se k tomu byl narodil. Pylos ho za jeho píli jen chválil a zbrojmistr říkal, že Devan je velmi slibný také v zacházení s mečem a kopím. A navíc je to hodný chlapec. „Moji bratři vstoupili do Síně světla, kde budou sedět po boku Pána," řekl Devan, když mu jeho otec pověděl, jak zemřeli jeho starší bratři. „Budu se za ně modlit u nočních ohňů. A za tebe taky, otče, abys mohl kráčet ve světle Pána až do konce svých dnů."
„Dobré ráno, otče," přivítal ho chlapec nyní. Vypadá jako Dale v jeho věku, pomyslel si Davos. Jeho nejstarší syn se sice nikdy neoblékal tak vytříbeně jako Devan v jeho panošském odění, ale jinak měli stejný hranatý obličej, stejné upřímné hnědé oči, stejné neposlušné hnědé vlasy. Devanovy tváře a brada byly poprášeny světlým chmýřím, za které by se styděla každá pořádná broskev, třebaže chlapec byl na svůj „vous" nesmírně hrdý. Stejně jako byl Dale kdysi hrdý na svůj. Devan byl nejstarší ze tří dětí sedících u stolu.
A přesto byl Edrik Bouře o tři palce vyšší a širší v hrudníku i ramenou. V tomto ohledu byl synem svého otce; také se nikdy nedostavil na dopolední vyučování bez svého meče a štítu. Ti, co byli dost staří, aby pamatovali Roberta a Renlyho jako děti, říkali, že chlapec má víc z jejich vzhledu, než měl kdy Stannis: uhlově černé vlasy, hluboké modré oči, ústa, bradu, lícní kosti. Jen uši připomínaly, že jeho matka byla z rodu Florentů.
„Ano, dobré ráno, můj pane," řekl v ozvěně Edrik. Chlapec možná byl divoký a hrdý, ale mistři, kasteláni a zbrojmistři, kteří ho vychovávali, ho velmi dobře vycvičili ve zdvořilosti. „Přicházíš od mého strýce? Jak se vede Jeho Výsosti?"
„Dobře," zalhal Davos. Mě-li být upřímný, král měl už hodně dlouho ztrhaný, usoužený vzhled, ale Davos nepovažoval za nutné zatěžovat chlapce svými obavami. „Doufám, že jsem vás nevyrušil v učení."
„Právě jsme skončili, můj pane," uklidnil ho Pylos.
„Četli jsme si o králi Daeronovi Prvním." Princezna Shireen byla smutné, sladké, něžné dítě, které mělo daleko do krásy. Po Stannisovi podědila hranatou bradu, po Selyse její florentské uši, a bohové v jejich kruté moudrosti shledali vhodným ozvláštnit její obyčejnost tím, že jí už v kolébce nadělili šedý lupus. Nemoc postihla její tvář a polovinu krku, zanechala je šedivé, zkrabatělé a tvrdé na dotek, třebaže alespoň ušetřila její život a zrak. „Vyjel do války a dobyl Dorne. Říkali mu Mladý drak."
„Vyznával sice falešné bohy," řekl Devan, „ale jinak to byl velký král a velmi statečný v bitvě."
„To byl," souhlasil Edrik Bouře, „ale můj otec byl statečnější. Mladý drak nikdy nevyhrál tři bitvy za jediný den."
Princezna na něho pohlédla rozšířenýma očima. „Strýc Robert vyhrál tři bitvy v jediný den?"
Bastard přikývl. „Bylo to tehdy, když přijel domů, aby povolal svoje vazaly. Lordi Grandison, Cafferen a Fell plánovali, že sjednotí své síly v Letohradu a vytáhnou na Bouřlivý konec, ale on se dozvěděl o jejich plánech od informátora a okamžitě vyjel se všemi svými rytíři a panoši. Jak zrádci přijížděli jeden po druhém k Letohradu, porazil popořadě každého z nich, než mohli spojit síly s ostatními. Lorda Fella zabil v souboji muže proti muži a zajal jeho syna Stříbrosekeru."
Devan pohlédl na Pylose. „Stalo se to tak?"
„Vždyť jsem to říkal, ne?" vyhrkl Edrik Bouře, než stačil mistr odpovědět. „Porazil je všechny tři a bojoval tak statečně, že lordi Grandison a Cafferen se potom stali jeho muži, a Stříbrosekera taky. Mého otce nikdy nikdo neporazil."
„Edriku, neměl by ses vychloubat," pokáral ho mistr Pylos. „Král Robert utrpěl porážky jako kterýkoli jiný muž. Lord Tyrell ho porazil v Jasanobrodu, a také mnohokrát prohrál v klání na turnaji."

„Přesto víckrát vyhrál, než prohrál. A na Trojzubci zabil prince Rhaegara.“
„To ano,“ souhlasil mistr. „Ale já se nyní musím věnovat lordu Davosovi, který zde tak trpělivě čeká. Další četbě z Dobytí Dorne od krále Daerona se budeme věnovat zítra.“
Princezna Shireen a chlapci se zdvořile rozloučili, když odešli, mistr Pylos se přemístil blíž k Davosovi. „Můj pane, snad by ses také mohl pokusit přečíst kousek z Dobytí Dorne?“ Přesunul k němu po desce stolu útlý, v kůži vázaný svazek. „Král Daeron psal s elegantní prostotou a jeho historie je bohatá krví, bitvami a chrabrostí. Tvého syna dočista uchvátila.“
„Mému synovi není ještě ani dvanáct. Já jsem pobočník krále. Dej mi nějaký dopis, jestli můžeš.“
„Jak si přeješ, můj pane.“ Mistr Pylos chvíli hledal na stole, rozmotával a odhazoval různé kousky pergamenu. „Žádné nové dopisy tu nemám. Možná nějaký ze starších...“
Davos miloval dobré příběhy stejně jako kterýkoli jiný člověk, ale měl pocit, že Stannis ho nejmenoval pobočníkem kvůli zábavě. Jeho prvořadou povinností bylo pomáhat jeho králi vládnout, a z toho důvodu bylo zapotřebí, aby porozuměl slovům, která přinášejí havrani. Zjistil, že tím nejlepším způsobem, jak se nějakou věc naučit, je dělat ji - plachty či písmena, na tom nezáleželo.
„Tenhle by mohl posloužit našemu účelu.“ Pylos mu podal dopis.
Davos uhladil pergamen dlaní. Velmi brzy pochopil, že čtení je obtížné pro oči. Někdy si říkal, zda Citadela náhodou nenabízí měšec šampióna pro toho mistra, který dokáže psát nejmenším rukopisem. Pylos se té myšlence smál, a přesto...
„Pě... pěti králům,“ začal Davos, který krátce zaváhal nad pěti, protože to neviděl tak často napsáno. „Král... král... ze?“
„Za,“ opravil ho mistr.
Davos se zamračil. „Král za Zdí mí... míří na jih. Vede... vede... mělkou...“
„Velkou.“
„... velkou armádu di... div... divokých. Lord M... mmmor... Mormont poslal... havrana ze za... za...“
„Začarovaného. Začarovaný hvozd“ Pylos podtrhl slova špičkou prstu.
„... začarovaného hvozdu. Za... za... zaútočili... na něho?“
„Ano.“ Potěšeně se snažil dál. „Dal... další ptáci přiletěli od té doby, beze vzkazů. Oba... obáváme se.., že Mormont je mrtvý se vší svou vílou... ne, silou. Obáváme se, že Mormont je mrtvý se vší svou silou...“ Davos si náhle uvědomil, co to čte. Obrátil dopis a uviděl, že vosk, kterým byl původně zapečetěn, má černou barvu. „To je od Noční hlídky. Mistře, viděl král Stannis tento dopis?“
„Odnesl jsem jej lordu Alesterovi, když s ním havran přiletěl. On byl tehdy pobočníkem. Věřil jsem, že o něm hovořil s královnou, když jsem se ho ptal, zda si přeje poslat odpověď, řekl mi, abych nebyl blázen. Jeho Výsost postrádá muže, aby bojovali jeho vlastní bitvy, a nemůže žádnými mrhat proti divokým, vysvětlil mi.“
To byla pravda. A ty řeči o pěti králích by Stannise jistě rozčilily. „Jen hladovějící člověk žebrá chléb od žebráka,“ zamumlal.
„Promiň, pane?“
„Něco, co mi jednou řekla moje žena.“ Davos zabubnoval zkrácenými prsty do desky stolu, když poprvé spatřil Zeď, byl mladší než Devan, sloužil na palubě Kočkohlavy pod velením Rora Uhorise, Tyrošana známého křížem krážem po úzkém moři jako Slepý bastard, byť nebyl ani slepý, ani nemanželského původu. Roro se plavil kolem Skagosu do Chvějivého moře, navštívil stovku malých zátok, kde nikdy předtím neviděli obchodní loď. Vezl s sebou ocel; meče, sekery, přilby, drátěné hauberky, které měnil za kožešiny, kly, jantar a obsidián, když se Kočkohlava obrátila na zpáteční cestu, její palubní prostory byly plně napěchované, ale v Zálivu tuleňů se objevily tři černé galéry a nahnaly ji do Východní hlídky. Přišli o svůj náklad a Bastard přišel o hlavu za zločin, že prodával zbraně divokým.
Davos sám měl v životě období, kdy obchodoval s Východní hlídkou. Černí bratři byli tvrdí nepřátelé, ale vděční zákazníci, pokud pašerácká loď přivezla správný náklad. A třebaže od nich bral peníze, nikdy nezapomněl na to, jak se hlava Slepého bastarda kutálela po palubě Kočkohlavy. „Setkal jsem se s divokými ještě jako mladý hoch,“ řekl mistru Pylosovi. „Byli to dobří zloději, ale neuměli handrkovat o zboží. Jeden nám unesl naši lodní posluhovačku. Celkově mně připadali stejní jako jacíkoli jiní lidé, někteří dobří, jiní špatní.”
„Lidé jsou lidé,“ souhlasil mistr Pylos. „Vrátíme se k našemu čtení, můj lorde pobočníku?“
Jsem pobočník krále, ano. Stannis je možná jmenovitě králem Západozemí, ale ve skutečnosti je pouze králem Malovaného stolu. Držel Dračí kámen a Bouřlivý konec a měl stále nejistější spojenectví se Salladhorem Saanem, ale to bylo všechno. Jak k němu mohla Noční hlídka vzhlížet o pomoc? Možná ani nevědí, jak je slabý, jak prohrál svou věc.
„Jsi si zcela jistý, že král Stannis tento dopis nikdy neviděl? Ani Melisandra?“
„Ne. Mám jim ho doručit? Dokonce i teď?“
„Ne,“ vyhrkl Davos. „Vykonal jsi svou povinnost, když jsi jej odnesl lordu Alesterovi.“ Kdyby Melisandra o tomto dopisu věděla... Co to říkala? Ten jehož jméno nesmí být vysloveno, šikuje svou armádu, Davosi Mořský. Brzy přijde chlad a noc, která nikdy nekončí... A Stannis viděl věci v plamenech, kruh pochodní ve sněhu a hrůzu všude kolem.
„Můj pane, je ti dobře?“ zeptal se Pylos.
Jsem vyděšený, mistře, mohl by odpovědět. Davos si vzpomínal na příběh, který mu vyprávěl Salladhor Saan, o tom, jak Azor Ahai zakalil svůj Světlonoš tím, že jej vrazil do srdce milované ženy. Zavraždil svou ženu, aby mohl bojovat proti temnotě. Pokud je Stannis znovuzrozený Azor Ahai, znamená to, že Edrik Bouře musí sehrát roli Nissy Nissy?
„Přemýšlel jsem, mistře. Omlouvám se.“ Jaká z toho může vzejít škoda, jestli nějaký divoký král dobude sever? Na tom, jestli bude sever držet Stannis, přece nezáleželo. Od Jeho Výsosti lze těžko očekávat, že bude bránit lid, který ho odmítal uznat za krále. „Dej mi nějaký jiný dopis,“ řekl příkře. „Tento je příliš...“
„... obtížný?“ navrhl Pylos.

Brzy přijde chlad, šeptala Melisandra, a noc, která nikdy nekončí. „Znepokojivý," řekl Davos. „Příliš... znepokojivý. Dej mi jiný, prosím."

JON

Probudili se do zvuků hořícího městečka v podhradí. Jon Sníh se na vrcholu Královy věže opíral o berli omotanou hadry, kterou mu dal mistr Aemon, a díval se, jak k nebi stoupá šedý chochol kouře. S Jonovým únikem ztratil Styr veškerou naději, že se zmocní Černého hradu nepozorovaně, ale přesto nemusel upozorňovat na svůj příchod tak neomaleným a krutým způsobem. Můžeš nás pozabíjet, přemítal Jon, ale nikoho nepovraždíš v postelích. Alespoň tohle jsem dokázal zařídit.
Kdykoli přenesl váhu na zraněnou nohu, stále ho bolela, jako by mu do ní zabodávali nože. Toho rána potřeboval Clydase, aby mu pomohl obléknout si čerstvě vypranou čerň a zašněrovat si boty, a než s tím byli hotovi, netoužil po ničem jiném než doslova utonout v makovém mléce. Místo toho se spokojil s polovinou poháru snového vína, žvancem vrbové kůry a berlí. Na Větrné hůrce plápolal maják a Noční hlídka zoufale potřebovala každého muže.
„Mohu bojovat," trval na svém, když se mu to pokoušeli vymluvit.
„Chceš říct, že noha už se ti zahojila?" ušklíbl se na něho Noye. „V tom případě ti nebude vadit, když tě do ní kopnu, co?"
„Byl bych raději, kdybys to nedělal. Mám ji ztuhlou, ale klidně se můžu belhat kolem nebo stát a bojovat tam, kde mě bude zapotřebí."
„Já potřebuju každého muže, co ví, který konec oštěpu bodnout do divokého."
„Ten ostrý." Jon si pamatoval, že totéž kdysi říkal své sestřičce Arye.
Noye si zamnul strniště na bradě. „Tak dobrá, snad to zvládneš. Postavíme tě na věž s lukem v ruce, ale jestli z ní spadneš, nechoď si mi pak stěžovat."
Viděl královskou cestu vinoucí se jižním směrem mezi kamenitými hnědými poli a větrem ošlehanými kopci. Než skončí den, přijde po té cestě k Černému hradu magnar se svými Thenny, pochodujícími za ním se sekerami a oštěpy v rukou, se štíty z bronzu a kůže na zádech. Grigg Koza, Quort, Velký vřed a ostatní přijdou taky. A Ygritte. Divocí nikdy nebyli jeho přáteli, nedovolil jim, aby se jimi stali, ale ona...
Cítil bolestivé škubání v místě, kde mu její šíp prolétl masem a svalem stehna. Také vzpomínal na oči toho starce a na černou krev řinoucí se mu z hrdla, zatímco jim nad hlavami burácela bouře. Ale pamatoval si také na jeskyni, ze všeho nejvíc právě na ni, na nahou Ygritte ve světle pochodně, na chuť jejích úst, když se otevřela pro jeho. Ygritte, nechoď sem. Odejdi na jih a přepadej si tam, co hrdlo ráčí, nebo se jdi schovat do některé z těch kulatých věží, co se ti tak líbily. Tady nenajdeš nic než smrt.
Jeden z lučištníků na střeše starých Pazourkových kasáren za nádvořím si rozšněroval kalhoty a vymočil se dolů mezi zuby cimburí. Muloš, poznal ho okamžitě podle umaštěných oranžových vlasů. Muži v černých pláštích byli vidět také na dalších střechách a vrcholcích věží, třebaže devět z každých deseti bylo ze slámy. „Hastrošské hlídky," pojmenoval je Donal Noye. Jenže my jsme vrány, přemítal Jon, a většina z nás je vystrašená i bez strašáků.
Ať jste jim říkali jakkoli, slamění vojáci byli nápadem mistra Aemona. Ve skladišti měli mnohem víc kalhot, kabátců a tunik, než měli mužů, kteří by je oblékli, tak proč některé z nich nevycpat slámou, nenařasit jim pláště kolem ramen a neposlat je na hlídku? Noye je rozmístil na každou věž a do poloviny oken. Někteří z nich dokonce třímali kopí nebo měli do podpaždí zastrčené kuše. Černí bratři si dělali naděje, že je Thennové uvidí už z dálky a usoudí, že Černý hrad je až příliš dobře bráněn, než aby bylo moudré zaútočit na něj.
Jon měl kolem sebe šest strašáků, kteří se s ním dělili o střechu Královy věže, společně se dvěma skutečnými živými bratry. Hluchý Dick Follard seděl v mezizubí, metodicky čistil a olejoval otočný mechanismus své kuše, aby si zajistil, že se ořech bude hladce otáčet, zatímco Chlapec ze Starého města chodil nepokojně sem a tam po hradbách a upravoval šaty slaměným panákům. Možná si myslí, že budou bojovat lépe, když budou dobře oblečení a rozestavení. Nebo mu to čekání brnká na nervy stejně jako mně.
Chlapec tvrdil, že je mu osmnáct, že je starší než Jon, a přesto byl zelený jako letní tráva. Říkali mu Satén, dokonce i ve vlně, kroužkové zbroji a vařené kůži Noční hlídky, jménem, které dostal v nevěstinci, kde se narodil a vyrůstal. Se svýma tmavýma očima, hebkou pletí a kadeřemi havraních vlasů byl pěkný jako děvče. Po půl roce v Černém hradu mu však ztvrdly ruce jak se patří a Noye o něm prohlásil, že umí docela obstojně zacházet s kuší. Zda však bude mít odvahu postavit se tomu, co se k nim blížilo...
Jon za pomoci berle překulhal po vrcholku věže. Králova věž nebyla v hradu ta nejvyšší - ta čest náležela vysokému, štíhlému, drolícímu se Kopí, třebaže Othell Yarwyck se dal slyšet, že by se mohlo každým dnem zhroutit. A nebyla ani nejmocnější - Strážní věž vedle královské cesty by byla mnohem tvrdším oříškem. Byla však dostatečně vysoká, dostatečně silná a stála u Zdi, v blízkosti jak brány do tunelu, který vedl na druhou stranu, tak úpatí dřevěného schodiště.
Když Jon poprvé spatřil Černý hrad na vlastní oči, říkal si, proč by měl být kdokoli takový blázen, aby stavěl hrad bez hradeb. Jak by bylo možné bránit jej?
„Nebylo by to možné," odpověděl mu jeho strýc. „A právě tak to má být. Noční hlídka se zavázala k tomu, že se nezúčastní žádných válek probíhajících v říši. Přesto se v průběhu staletí našli jistí lordi velitelé, spíš hrdí než moudří, kteří na přísahy zapomněli a málem nás všechny svými ambicemi zničili. Lord velitel Runcel Hightower se pokusil

odkázat v závěti Noční hlídku svému nemanželskému synovi. Lord velitel Rodrik Flint si myslel, že učiní sám sebe Králem za Zdí. Tristan Mudd, Šílený Marq Rankefell, Robin Kopec... Věděl jsi, že před šesti stovkami let zaútočili velitelé Sněžné brány a Noční pevnosti proti sobě navzájem? A když se lord velitel snažil zabránit jim v tom, spojili své síly, aby ho zavraždili? Nakonec musel zasáhnout Stark ze Zimohradu... a sťal jim za to oběma hlavy. Což bylo snadné, protože jejich pevnosti nebyly obrany schopné. Noční hlídka měla před Jeorem Mormontem už devět set devadesát šest lordů velitelů, přičemž většina z nich byli muži odvahy a cti..., ale měli jsme také zbabělce a blázny, naše tyrany a naše šílence. Přežíváme jen proto, že lordi a králové Sedmi království vědí, že pro ně nepředstavujeme hrozbu, bez ohledu na to, kdo nás vede. Naši jediní nepřátelé jsou na severu, a ze severní strany máme Zeď.“
Jenže teď se nepřítel dostal přes Zeď, aby na nás zaútočil od jihu, přemítal Jon, a lordi a králové Sedmi království na nás zapomněli. Jsme polapeni mezi kladivem a kovadlinou. Bez hradeb nebylo možné Černý hrad bránit; Donal Noye to věděl stejně dobře jako kdokoli jiný. „Hrad jim bude k ničemu,“ řekl zbrojíř své malé posádce. „Kuchyně, jídelna, stáje, dokonce i věže... Nechme jim je, ať si je vezmou. Vyprázdníme zbrojnici a přestěhujeme všechny zásoby, které budeme moci, na vrchol Zdi. Taky rozestavíme muže kolem brány.“
A tak měl Černý hrad alespoň určitý druh hradby, půlměsícovitě tvarovanou, deset stop vysokou barikádu navršenou ze zásob: beden s hřebíky a sudů s nasoleným skopovým, košů, balíků černého sukna, na sobě naskládaných klád, nařezaných prken, v ohni zpevněných špičatých kůlů a pytlů s obilím. Toto hrubé opevnění mělo chránit dvě věci, na kterých Noční hlídce záleželo nejvíc ze všech - bránu vedoucí na sever a úpatí velkého dřevěného schodiště, které cikcakovitě šplhalo vzhůru po tváři Zdi jako opilý blesk, podepíráno dřevěnými nosníky velikosti kmenů, zaraženými hluboko do ledu.
Po schodišti stále ještě vystupovala poslední hrstka obyvatel městečka, poháněná jeho bratry. Grenn nesl v náručí malého chlapce, zatímco Pyp, o dvě řady schodů pod ním, vedl starce, který se mu opíral o rameno. Ti nejstarší čekali dole pod klecí, která k nim klesala z vrcholu Zdi. Jon viděl matku táhnoucí za sebou dvě děti, jedno v každé ruce, zatímco jakýsi starší chlapec proběhl kolem ní nahoru. Dvě stovky stop nad nimi stály na podestě Nebesky modrá Su a lady Meliana (která nebyla žádnou lady, jak se shodovali všichni její přátelé) a dívaly se k jihu. Nepochybně odtamtud měly lepší výhled na hořící městečko, než měl on. Jon myslel na ty, kteří se rozhodli, že svoje příbytky neopustí. Vždycky se našlo pár takových, příliš tvrdohlavých nebo příliš hloupých nebo příliš statečných, než aby utekli, pár takových, kteří se rozhodli, že budou bojovat nebo se ukryjí nebo ohnou koleno. Možná je Thennové ušetří.
Tím nejlepším, co bychom mohli udělat, by bylo zaútočit na nějako první, pomyslel si. S padesáti průzkumníky na koních bychom je dokázali rozprášit ještě na cestě. Potíž byla v tom, že neměli padesát průzkumníků a ani z poloviny tolik koní. Posádka se dosud nevrátila a neexistoval způsob, jak se dozvědět, kde se právě nacházejí nebo zda se k nim vůbec dostali jezdci, které za nimi poslal Noye.
Jsme jediná posádka, která tu zbyla, řekl si Jon v duchu, a pohleďte na nás. Bratři, které nechal Bowen Marsh v Černém hradu, byli starci, mrzáci a zelení chlapci, přesně jak ho Donal Noye varoval. Viděl jich pár nahoře na schodech, jiné na barikádě: statného starého Suda, pomalého jako vždycky, Dřevohnáta svižně hopkajícího na své vyřezávané dřevěné noze, pološíleného Kliďase, který si o sobě myslel, že je znovuzrozeným Florianem Bláznem, Dorna Moulu, Rudého Alyna z Růžolesa, Mladého Henlyho (hodně po padesátce), Starého Henlyho (hodně po sedmdesátce), Vlasatého Hala, Strakatého Patea z Panenského jezírka. Pár z nich si všimlo, jak se na ně Jon dívá z vrcholu Královy věže, a zamávali mu. Jiní se odvrátili. Stále mne považují za zrádce. Byl to hořký nápoj, ale Jon je nemohl z ničeho vinit. Byl koneckonců bastard. Každý věděl, že nemanželské děti jsou zlovolné, zrádné povahy, protože se narodily z chtíče a smilstva. A v Černém hradu si nadělal stejné množství přátel jako nepřátel..., mezi nimi i Rasta. Jon mu jednou vyhrožoval, že nechá Ducha, aby mu vyrval hrdlo, pokud nepřestane týrat Samwella Tarlyho, a Rast na takové věci nezapomínal. Právě shraboval suché listí do hromad pod schodištěm, ale každou chvíli se zastavil na dost dlouho, aby si stačil změřit Jona ošklivým pohledem. „Ne!“ zaburácel Donal Noye na tři muže z městečka, kteří stáli dole pod ním. „Smůla patří k rumpálu, olej nahoru na schody, kuše na čtvrtou, pátou a šestou podestu, kopí na první a druhou. To sádlo nacpěte pod schody, ano, tam za prkna. Sudy s masem patří na barikádu. Dělejte, vy od neštovic poďobaní burani, DĚLEJTE!“
Má hlas jako lord, pomyslel si Jon. Jeho otec jim vždycky zdůrazňoval, že v bitvě jsou velitelovy plíce stejně důležité jako ruka, ve které třímá meč. „Nezáleží na tom, jak statečný nebo skvělý muž je, pokud nejsou jeho rozkazy slyšet,“ říkával lord Eddard svým synům, a tak společně s Robbem šplhávali na věže Zimohradu a křičeli na sebe nad nádvořími. Donal Noye by je svým hlasem přehlušil oba. Obyvatelé městečka z něho měli hrůzu a měli ji mít, protože jim pořád vyhrožoval, že jim utrhne hlavy.
Tři čtvrtiny si jich vzaly k srdci Jonovo varování a přišly hledat útočiště do Černého hradu. Noye rozhodl, že každý muž dostatečně silný k tomu, aby mohl držet meč nebo máchnout sekerou, půjde pomáhat bránit barikádu, jinak se mohou u sedmi pekel vrátit domů a zkusit svoje šance proti Thennům tam. Vyprázdnil zbrojnici a vložil jim do rukou dobrou ocel: velké dvojsečné sekery, dýky ostré jako břitva, meče, palcáty, ostnaté bijáky, když byli oděni v kožených kabátcích s cvočky a drátěných haubercích, s holenicemi na nohou a ocelovým okružím, aby jim udrželo hlavy na krku, pár jich dokonce vypadalo jako vojáci. Ve špatném světle, když člověk přimhouřil oči.
Noye popohnal do práce také ženy a děti. Ti, kteří byli příliš mladí, než aby mohli bojovat, měli nosit vodu a udržovat ohně, porodní bába z městečka měla pomáhat Clydasovi a mistru Aemonovi s jakýmikoli případnými zraněnými a Tříprstý Hobb měl najednou víc pomocníků k otáčení rožňů, míchání polévky a krájení cibule, než aby věděl, co si s nimi počít. Dvě z nevěstek se dokonce nabídly, že budou bojovat, a projevily takový um v zacházení s kuší, že jim byla přidělena místa na schodišti ve výšce čtyřiceti stop.
„Je zima.“ Satén tam stál s rukama vraženýma do podpaždí pod svým pláštěm. Tváře měl jasně rudé.
Jon se přiměl usmát. „V Mrazoklech je zima. Tohle je svěží podzimní den.”

„V tom případě doufám, že Mrazokly nikdy neuvidím. Ve Starém městě jsem znal jednu dívku, která si ráda dávala do vína led. Právě tam podle mě led patří. Do vína.“ Satén pohlédl k jihu a zamračil se. „Myslíš, že je ti slamění strážní odradili, můj pane?“
„Můžeme v to jen doufat.“ Jon předpokládal, že je to možné..., ale pravděpodobněji se divocí jednoduše jen zastavili v městečku kvůli troše toho plundrování a znásilňování. Nebo možná Styr čeká, až padne noc, aby se ke Zdi připlížili pod příkrovem tmy.
Poledne přišlo a odešlo, a na královské cestě stále nebylo po Thennech ani stopy. Jon uslyšel kroky uvnitř věže, a po chvíli vystrčil hlavu z padacích dvířek Gwen Tupec, celý zrůžovělý po výstupu. Pod jednou paží svíral košík chlebových bochánků, pod druhou kolo sýra a v ruce mu visel pytlík s cibulí. „Hobb řekl, abychom vás nakrmili, pro případ, že tu na nějaký čas uvíznete.“
Buď kvůli tomuhle, nebo abychom se naposledy v životě najedli. „Poděkuj mu za nás, Owene.“
Dick Follard byl hluchý jako poleno, ale čich měl dobrý. Bochánky byly ještě teplé z trouby, když začal dolovat v košíku a tahat je ven. Taky tam našel hliněný hrneček s máslem a namazal si jeden z bochánků svou dýkou. „Rozinky,“ vydechl blaženě. „A ořechy.“ Mluvil huhňavým hlasem, ale poměrně srozumitelně, jakmile si na to člověk jednou zvykl.
„Můžeš si vzít i moje,“ řekl Satén. „Nemám hlad.“
„Jen se najez,“ řekl mu Jon. „Nemůžeš vědět, kdy k tomu budeš mít další příležitost.“ Sám si vzal dva bochánky. Opravdu v nich byly oříšky a kromě rozinek našel zapečené také kousky sušených jablek.
„Přijdou sem divocí už dnes, lorde Sněhu?“ zeptal se Gwen.
„Sám poznáš, jestli přijdou,“ řekl Jon. „Dávej pozor na troubení rohů.“
„Ano. Dvakrát. Dvě zatroubení znamenají divoké.“ Gwen byl vysoký přátelský chlapík s vlasy jako koudel, neúnavný dělník, překvapivě šikovný na veškeré práce se dřevem a na opravování katapultů a podobných věcí, ale jak každému rád vyprávěl, jeho matka ho upustila na hlavičku, když byl miminko, a polovina rozumu mu vytekla uchem. „Pamatuješ si, kam máš jít?“ zeptal se ho Jon.
„Donal Noye říkal, že mám jít na schody. Mám jít nahoru na třetí podestu a střílet z kuše na divoké, co se budou snažit dostat přes barikádu. Třetí podesta, jedna, dvě, tři.“ Pokyvoval přitom hlavou. „Jestli divocí zaútočí, přijede sem král a pomůže nám, že jo? Je to mocný válečník, ten král Robert. Určitě sem přijde. Mistr Aemon k němu poslal ptáka.“
Nemělo smysl vysvětlovat mu, že Robert Baratheon je mrtvý. Zapomněl by na to, stejně jako to zapomněl nesčetněkrát předtím. „Mistr Aemon k němu poslal ptáka,“ přitakal Jon. Zdálo se, že Gwen z toho má radost.
Mistr Aemon poslal hodně ptáků... ne pouze jednomu králi, ale čtyřem. Divocí u brány, zněl vzkaz. Říše je v nebezpečí. Pošlete všechny, co můžete, do Černého hradu. Havrani letěli až do dalekého Starého města a Citadely a k půl stovce mocných pánů v jejich hradech. K severanským lordům upínali černí bratři své největší naděje, a tak jim Aemon poslal rovnou po dvou ptácích. Umberům a Boltonům, do hradu Cerwyn a Torrhenova dvora, do Karské bašty a Pahorku v Hlubokém lese, na Medvědí ostrov, Starohrad, Vdovinu stráž, Bílý přístav, Mohylov, do Potůčků, do horských pevností Liddleů, Burleyů, Norreyů, Harclayů a Wullů, těm všem černí ptáci odnesli jejich prosbu. Divocí u Zdi. Říše je v nebezpečí. Přijeďte se vší svou silou.
Nu, havrani sice měli křídla, ale lordi a králové nikoli. Pokud pomoc i byla na cestě, rozhodně tu nebude dnes, kdy by ji tolik potřebovali.
Jak se dopoledne měnilo v odpoledne, kouř z hořícího městečka byl postupné odvanut větrem a jižní obloha se pročistila. Nikde žádné mraky, pomyslel si Jon. Možná to bylo dobře. Déšť nebo sníh by mohly znamenat jejich zkázu.
Clydas a mistr Aemon vyjeli v kleci do bezpečí na vrchol Zdi a většina žen z městečka taky. Muži v černých pláštích nepokojně přecházeli sem a tam po vrcholcích věží a pokřikovali na sebe přes prázdná nádvoří. Septon Cellador odvedl muže na barikádu s modlitbou na rtech, vzývaje Válečníka, aby jim všem dal sílu. Hluchý Dick Follard se schoulil pod svým pláštěm a usnul. Satén ušel snad stovku líg v kruzích, stále dokola a dokola podél věžního cimbuří. Zeď plakala a slunce se pomalu plazilo přes modrou oblohu. Nedlouho před setměním přišel Gwen Tupec znovu, tentokrát s bochníkem černého chleba a hrncem Hobbova nejlepšího skopového, dušeného na pivě a cibuli. Dokonce i Dicka ta vůně probudila. Snědli vše do posledního sousta, a ještě vytřeli kousky chleba dno hrnce. Než dojedli, slunce již bylo nízko nad západním obzorem a hradní věže vrhaly ostře vykreslené černé stíny. „Zapal oheň,“ řekl Jon Saténovi, „a naplň kotel olejem.“
Sám sešel po schodech zabarikádovat dveře, aby si trochu rozhýbal ztuhlou nohu. Brzy si uvědomil, že to byla chyba, přesto sevřel berli a splnil svůj úkol. Dveře do Královy věže byly z dubu pobitého železem. Možná Thenny zdrží, ale rozhodně je nezastaví, budou-li se chtít dostat dovnitř. Jon zasunul břevno do drážek, zašel si na latrínu - možná to byla jeho vůbec poslední příležitost - a s obličejem zkřiveným bolestí vykulhal zpátky na střechu.
Západ na sebe vzal barvu krvavé podlitiny, ale obloha nad ní byla kobaltově modrá, pozvolna přecházející do purpurova, a již začaly vycházet hvězdy. Jon se posadil do mezizubí, se slaměným panákem jako jediným společníkem, a díval se, jak Hřebec cválá po obloze. Nebo to byl Rohatý pán? Říkal si, kde je asi Duch. Taky myslel na Ygritte, i když to považoval za čiré bláznovství.
Přišli v noci, samozřejmě. Jako zloději, pomyslel si Jon. Jako vrazi.
Satén se pomočil strachy, když dvakrát zazněl roh, ale Jon předstíral, že si toho nevšiml. „Jdi probudit Dicka,“ řekl Chlapci ze Starého města, „jinak nám celou bitvu prospí.“
„Já mám strach.“ Saténův obličej byl bílý jako křída.
„Oni ho mají taky.“ Jon opřel svou berli o zub cimbuří, vzal si luk a natočil zbraň z hladkého, silného dornského tisu tak, aby mohl prostrčit lučiště mezi zuby. „Neplýtvej šípy, dokud si nebudeš jistý čistou trefou,“ řekl, když se Satén vrátil od Dicka, kterého probudil. „Máme tu nahoře docela slušnou zásobu, jenže slušná neznamená nevyčerpatelná. A vždycky ustup za zub, když budeš chtít znovu nabít, a neschovávej se za záda strašákovi. Jsou jen ze slámy a šíp jimi

proletí.“ Nenamáhal se říkat cokoli Dicku Follardovi, Dick dokázal za světla odezírat ze rtů, a dával pozor, co mu člověk řekl, jenže teď byla tma a on už beztak všechno potřebné věděl.
Všichni tři zaujali pozice na třech stranách kulaté věže. Jon si pověsil toulec k pasu a vyndal z něj šíp. Dřík byl černý, opeření šedivé, když jej přikládal k tětivě, vzpomněl si na něco, co mu řekl jednou po lovu Theon Greyjoy: „Ať si má kanec svoje kly a medvěd drápy,“ prohlásil s tím svým typickým úsměvem na rtech. „Neexistuje nic ani z poloviny tak vražedného jako šedivé husí peří.“
Jon nikdy nebyl tak dobrým lovcem jako Theon, ale luk pro něj rozhodně nebyl neznámou věcí. Spatřil temné tvary klouzající kolem zbrojnice, zády ke kameni, ale nebyly vidět dost dobře, aby na ně plýtval šípy. Uslyšel vzdálené výkřiky a uviděl lučištníky na Strážní věži, jak vypouštějí šípy z vrcholku věže k zemi. Byli ještě příliš daleko, než aby si Jon dělal starosti, když ale zahlédl tři stíny, jak se oddělily od starých stájí padesát yardů vzdálených, přistoupil k cimbuří, zvedl luk a natáhl tětivu. Stíny běžely, a tak je nechal, a čekal, čekal...
V okamžiku, kdy pustil tětivu, šíp tiše zasyčel. O chvíli později se ozvalo bolestné zamručení a ze tří stínů běžících přes nádvoří zbyly jen dva. Nyní utíkaly o to rychleji, ale Jon již vytáhl z toulce druhý šíp. Tentokrát však výstřel příliš uspěchal a minul. Než stačil nabít potřetí, divocí byli pryč. Pátral po dalším cíli a našel čtyři temné tvary pospíchající kolem prázdné skořepiny Věže lorda velitele. Měsíční světlo se odráželo od jejich oštěpů, seker a ponurých předmětů na kožených štítech: lebek a kostí, hadů, medvědích drápů, pokroucených démonických tváří. Svobodní lidé, poznal, Thennové nosili štíty z vařené černé kůže s bronzovými okraji a výčnělky, ale jinak byly holé a nezdobené. Tohle byly lehčí proutěné štíty nájezdníků.
Jon si přitáhl husí pero k uchu, zamířil a vypustil šíp, pak založil další, natáhl a znovu vystřelil. První šíp proděravěl štít s medvědími drápy, druhý čísi hrdlo. Divoký vykřikl a klesl k zemi. Jon uslyšel hluboké drnk kuše Hluchého Dicka po své levici a Saténovu o chvíli později. „Dostal jsem ho!“ vykřikl chlapec ochraptělým hlasem. „Zasáhl jsem jednoho z nich do hrudníku!“
„Tak zasáhni dalšího,“ zavolal na něj Jon v odpověď. Nyní už nemusel pátrat po cílech - jenom si je vybíral. Zasáhl lučištníka divokých, zrovna když si muž zakládal šíp do luku, pak vyslal šíp na sekerníka snažícího se rozštípat dveře Hardinovy věže. Tentokrát minul, ale šíp chvějící se v dubu zahnal divokého na útěk. Teprve když prchal od věže, poznal v něm Jon Velkého vředa. O okamžik později mu starý Muloš prostřelil ze střechy Pazourkových kasáren nohu a Velký vřed se s krvácením odbelhal. Alespoň přestane pořád žvanit o tom svém vředu, pomyslel si Jon.
Když měl prázdný toulec, šel si vzít druhý a přesunul se k jinému mezizubí, bok po boku vedle Hluchého Dicka Follarda. Jon vystřelil tři šípy na každý, co vypustil Hluchý Dick, ale to už byla výhoda luku proti kuši. Někteří trvali na tom, že šíp z kuše lépe proděraví, jenže celkově byla kuš pomalá a obtížněji se nabíjela. Jon slyšel divoké, jak ve tmě volají jeden na druhého, a někde na západě zazněl válečný roh. Svět byl měsíčním svitem a stínem a čas se stal nekonečným sledem zakládání, natahování a vypouštění šípů. Krkem slaměného strážného vedle něho projel šíp, ale Jon Sníh si toho stěží všiml. Darujte mi jeden čistý výstřel na magnara z Thennu, modlil se k bohům svého otce. Alespoň magnar byl nepřítelem, kterého mohl nenávidět. Dejte mi Styra.
Prsty už mu dřevěněly a palec krvácel, ale Jon stále zakládal, natahoval a vypouštěl. V koutku zorného pole spatřil zášleh plamene, a když se otočil, uviděl, že dveře do jídelny jsou v ohni. Trvalo jen pár chvil, než začala hořet celá dřevěná síň. Tříprstý Hobb a jeho pomocníci z městečka byli v bezpečí na vrcholu Zdi, ale i tak to bylo cítit jako úder do břicha. „JONE!“ houkl na něho Hluchý Dick huhňavým hlasem, „zbrojnice!“ Viděl, že jsou na střeše. Jeden z nich měl pochodeň. Dick vyskočil do mezizubí, aby se mu lépe mířilo, zvedl si kuši k rameni a s drnčením vyslal šíp směrem k muži s pochodní. Minul ho.
Lučištník dole pod ním trefil.
Follard nevydal jediný zvuk, jen se zvrátil hlavou dolů z cimbuří. Nádvoří bylo stovku stop pod nimi. Jon uslyšel hlasité žuchnutí. Vyhlédl kolem slaměného panáka a snažil se dohlédnout, odkud šíp, který zasáhl Dicka, přiletěl. Ani ne deset stop od Dickova těla zahlédl kožený štít, otrhaný plášť a houštinu rezavých vlasů. Políbená ohněm, pomyslel si, šťastná. Zvedl luk, ale než stačil vystřelit, zmizela stejně rychle, jako se objevila. Se zaklením se otočil a vypustil šíp na muže na střeše zbrojnice, ale minul ho.
Do té doby již byly v ohni také východní stáje. Stoupal z nich černý kouř a vyletovaly chuchvalce hořícího sena, když se zřítila střecha, plameny vyšlehly k obloze s tak hlasitým hukotem, že málem přehlušily zvuk válečných rohů Thennů. Padesát jich pochodovalo po královské cestě v těsně sevřeném šiku, se štíty zvednutými nad hlavy. Další se rojili zeleninovou zahradou, přes dlážděné nádvoří, kolem staré vyschlé studny. Tři si prosekali cestu přes dveře komnat mistra Aemona v dřevěné věži pod ptačincem a zoufalý boj probíhal na vrcholu Tiché věže, kde se utkaly meče s bronzovými sekerami. Tanec pokračuje, pomyslel si Jon.
Přebelhal po vrcholu věže k Saténovi a popadl ho za rameno. „Za mnou!“ vykřikl. Společně se přesunuli na severní stranu, odkud byl z Královy věže výhled dolů na bránu a Noyeovu nouzovou barikádu z klád, sudů a pytlů s obilím. Thennové už byli i tam. Měli na sobě polopřilby a dlouhé kožené košile pošité tenkými bronzovými destičkami. Mnozí třímali v rukou bronzové sekery, třebaže pár jich mělo jen otesané kameny. Mnohem víc jich bylo vyzbrojeno krátkými bodacími oštěpy s listovitě tvarovanými hroty, které se rudě leskly ve světle hořících stájí. S výkřiky ve starém jazyce vzali barikádu útokem, bodali oštěpy, mávali bronzovými sekerami, rozsypávali kolem sebe obilí a se stejnou lhostejností prolévali krev, a po celou dobu na ně přitom pršel déšť šípů z kuší a luků od střelců, které rozmístil Donal Noye na schodech.
„Co budeme dělat?“ vykřikl Satén.
„Pozabíjíme je,“ vykřikl na něho Jon v odpověď, černý luk v ruce.
Žádný lučištník by si nemohl přát snadnější cíl, Thennové útočící na půlměsícovitou barikádu byli otočeni zády ke Králově věži, šplhali přes pytle a sudy, aby se dostali k mužům v černém. V jednu chvíli si jak Jon, tak Satén náhodou

vybrali stejný cíl. Muž právě dosáhl vrcholu barikády, když ho zasáhl šíp z luku do krku a šipka z kuše mezi lopatky. O okamžik později utržil zásah mečem do břicha a zřítil se na muže za sebou. Jon sáhl po svém toulci a zjistil, že je opět prázdný. Satén už zase natahoval kuši. Jon ho tam nechal samotného a šel si pro další šípy, ale neušel ani tři kroky a padací dvířka ve vzdálenosti tří stop před ním se otevřela. Proklatě, vůbec jsem neslyšel, že by rozbíjeli dveře.
Nebyl čas přemýšlet či plánovat nebo křičet o pomoc. Jon upustil luk, sáhl dozadu přes rameno, tasil Dlouhý dráp a zabořil jeho čepel do středu první hlavy, která se vynořila z dvířek. Bronz se nemohl rovnat valyrijské oceli. Čepel Jonova meče prosekla Thennovu přilbu a ťala hluboko do lebky pod ní. Muž se zřítil tam, odkud přišel. Podle výkřiků Jon poznal, že za ním jsou další. Uskočil od dvířek a zavolal na Saténa. Další muž, který se pokoušel vylézt padacími dvířky, dostal šipku z kuše do krku. I on zmizel. „Olej," řekl Jon. Satén přikývl. Společně popadli silné prošívané chňapky, které měli přichystané vedle ohně, zvedli těžký kotel s vroucím olejem a vylili jej otvorem dvířek na Thenny. Následné výkřiky patřily k těm nejstrašnějším, jaké Jon kdy slyšel, a Satén vypadal, jako by měl každou chvíli začít zvracet. Jon kopnutím zavřel padací dvířka, přesunul na ně těžký železný kotel a prudce chlapcem s pěknou tvářičkou zatřásl. „Zvracet můžeš později," křikl na něho. „Teď pojď."
Byli od cimbuří jen pár chvil, ale dole pod nimi se mezitím všechno změnilo. Na vrcholu barikády z beden a sudů nadále stál tucet černých bratří a pár mužů z městečka v podhradí, ale divocí se rojili všude kolem půlměsíce, tlačili je dozadu. Jon viděl jednoho, jak vrazil oštěp Rastovi do břicha tak prudce, že ho přitom zvedl do výše. Mladý Henly byl mrtvý a Starý Henly umíral. Viděl Kliďase otáčejícího se kolem dokola a sekajícího, chechtajícího se jako blázen, s vlajícím pláštěm, když skákal ze sudu na sud. Bronzová sekera ho zasáhla těsně pod koleno a smích se změnil v bublavý výkřik.
„Rozbíjejí se," řekl Satén.
„Ne," řekl Jon, „už se rozbili."
Stalo se to rychle. Utekl jeden vesničan, pak další a najednou všichni hromadně odhazovali zbraně a opouštěli barikádu. Bratrů bylo příliš málo, než aby ji ubránili sami, Jon se díval, jak se snaží vytvořit linii, znovu se uspořádat do obranné formace, jenže Thennové se přes ně přelévali s oštěpy a sekerami a bratři Noční hlídky již také začínali prchat. Dorn Moula uklouzl a spadl na tvář a divoký mu zabodl oštěp rovnou mezi lopatky. Sud, pomalý a dýchavičný, málem doběhl až k úpatí schodiště, když ho jeden z Thennů chytil za konec pláště a škubnutím jej otočil dokola... ale šíp z kuše Thenna naštěstí skolil dřív, než stačil máchnout sekerou. „Dostal jsem ho," zakrákal Satén, zatímco Sud se dopotácel ke schodišti a jal se lézt po čtyřech nahoru.
Brána je ztracená. Donal Noye ji zavřel na závory a na řetěz, ale i tak tam pro ně zůstala připravená, nikým nestřežená. Její železné mříže se rudě leskly odraženými plameny a za nimi se černal chladný tunel vedoucí pod Zdí. Nikdo se nevrátil, aby ji bránil; byli v bezpečí jedině na vrcholu Zdi, sedm set stop vysoko, kam se mohli dostat jen po cikcakovitých dřevěných schodech.
„K jakým bohům se modlíš?" zeptal se Jon Saténa.
„K Sedmi," odpověděl Chlapec ze Starého města.
„Tak se tedy modli," řekl mu Jon. „Modli se ke svým novým bohům a já se budu modlit ke starým." Pomyslel si, že je beztak všechno ztraceno.
Pak si vzpomněl na luk, který nechal u padacích dvířek, když si šel naplnit toulec. Překulhal po střeše, naplnil toulec šípy a zvedl svůj luk. Kotel dál stál na místě, kde ho nechali, a zdálo se, že jsou na věži na nějaký čas v bezpečí. Tanec se zase posunul dál, a my se na něj teď díváme z galerie, pomyslel si, když se belhal nazpět. Satén vypouštěl šípy z kuše na divoké na schodech. Pokaždé když znovu natahoval kuš, stáhl se do bezpečí za zub. Možná je pohledný, ale je i rychlý.
Skutečný boj teď zuřil na schodech. Noye umístil kopiníky na dvě nejnižší podesty, jenže ti při bezhlavém úprku obyvatel městečka zpanikařili a připojili se k nim. Běželi vzhůru ke třetí podestě, v zádech Thenny, kteří zabíjeli každého, kdo se opozdil. Střelci na vyšších podestách se snažili vypouštět šípy přes jejich hlavy. Jon založil šíp, natáhl, vypustil, a s potěšením se díval, jak se jeden z divokých skutálel po jeho zásahu dolů po schodech. Zeď v žáru z ohně plakala a záře plamenů se odrážela od ledu. Schody se chvěly pod náporem kročejí mužů běžících vzhůru o život. Jon znovu založil, natáhl a vypustil, jenže tam byl jen on a Satén a dobrých šedesát či sedmdesát Thennů hlučně vybíhajících nahoru po schodech, zabíjejících v běhu, opilých vítězstvím. Na čtvrté podestě stáli bok po boku tři bratři v černých pláštích s meči v rukou, kteří se snažili zastavit příliv Thennů. Byli však pouze tři a divocí se brzy přelili přes ně, zatímco krev mužů Noční hlídky stékala po schodech. „Člověk není v bitvě nikdy tak zranitelný, jako když utíká," řekl jednou lord Eddard Jonovi. „Prchající muž je pro vojáka jako raněné zvíře. Jen v něm probouzí touhu po krvi."
Lučištníci na páté podestě utekli ještě předtím, než se k nim bitva vůbec dostala. Byla to porážka, krvavá porážka.
„Přines pochodně," řekl Jon Saténovi. Měli čtyři, připravené vedle ohně, s hlavicemi omotanými v hadrech nasáklých olejem. Také tam měli tucet zápalných šípů. Chlapec ze Starého města vrazil jednu z pochodní do ohně, dokud jasně nevzplanula, a ostatní si strčil do podpaždí a nezapálené je přinesl k Jonovi. Vypadal zas vystrašeně, a měl být proč. Jon měl taky strach.
Tehdy spatřil Styra. Magnar lezl vzhůru na barikádu, přes rozpárané pytle s obilím a porozbíjené sudy, přes těla přátel i protivníků. Jeho zbroj z bronzových destiček se temně leskla v záři ohně. Styr si předtím sundal přilbu, aby mohl přehlédnout scenerii svého triumfu, a teď se ten holohlavý bezuchý zkurvysyn usmíval. V ruce třímal dlouhý oštěp ze dřeva čarostromu se zdobenou bronzovou hlavicí, když uviděl bránu, ukázal na ni oštěpem a vykřikl ve starém jazyce něco na půl tuctu Thennů kolem sebe. Příliš pozdě, pomyslel si Jon. Měl jsi své muže převést přes barikádu, možná by se ti podařilo alespoň pár jich zachránit.
Vysoko nahoře zazněl dlouhým, nízkým tónem válečný roh. Nebylo to z vrcholu Zdi, ale z deváté podesty, nějakých dvě stě stop nad zemí, kde stál Donal Noye.
Jon založil do svého luku zápalný šíp a Satén k němu přiložil hořící pochodeň. Přistoupil k cimbuří, natáhl, zacílil,

vypustil. Šíp chvíli letěl dolů vzduchem, táhl za sebou plamenné fábory a s praskotem se zabodl do svého cíle.
Nebyl jím Styr, ale schody. Či spíš sudy, soudky a pytle, které nechal Donal Noye navršit pod schody, od země až k první podestě: sudy se sádlem a lampovým olejem, pytle plné listů a olejem nasáklých hadrů, rozštípaných polen, kůry a dřevěných hoblin. „Znovu," řekl Jon, a „Znovu" a „Znovu". Další lučištníci rovněž pálili, z každého vrcholku věže v dostřelu, a někteří vysílali svoje šípy vzhůru ve vysokých oblucích, aby dopadly před Zdí, když Jonovi došly zápalné šípy, začal se Saténem zapalovat pochodně a vrhat je dolů z cimbuří.
Vysoko nahoře burácel další oheň. Staré dřevěné schody pily olej jako houba a Donal Noye je jím nechal nasáknout od deváté podesty až k sedmé. Jon mohl jen doufat, že se většina jejich lidí stačila dostat do bezpečí, než Noye začal házet pochodně.
Vítr a oheň se postaraly o zbytek. Jediné, co Jonovi zbývalo, bylo dívat se. Plameny byly dole i nahoře a divocí neměli kam jít. Někteří pokračovali ve výstupu nahoru a zemřeli. Jiní pospíchali dolů a zemřeli. Ostatní zůstali tam, kde byli. Ti také zemřeli. Mnozí raději skákali ze schodů, než by uhořeli, a zemřeli při pádu. Něco přes dvacet Thennů se stále tisklo k sobě mezi ohni, když tu led praskl žárem a celá dolní třetina schodiště se společně s několika tunami ledu odlomila. To bylo naposledy, co viděl Jon Sníh Styra, magnara z Thennů. Zeď brání sama sebe, pomyslel si.
Když bylo po všem, požádal Jon Saténa, aby mu pomohl sejít na nádvoří. Zraněná noha ho bolela tak strašlivě, že byl stěží schopen jít, dokonce i za pomoci berle. „Přines mi pochodeň," řekl Chlapci ze Starého města. „Potřebuju se po někom podívat." Na schodech byli většinou Thennové. Některým ze svobodného lidu se jistě podařilo utéct. Manceho lidem, ne magnarovým. Snad byla jednou z nich. Sestoupili po schodech kolem mrtvol mužů, kteří se pokoušeli vylézt k padacím dvířkům a pak Jon bloudil tmou se svou berlí v podpaždí a s druhou rukou kolem ramen chlapce, který kdysi dělal děvku ve Starém městě.
Stáje a jídelna už shořely na doutnající uhlíky, ale oheň podél Zdi stále zuřil, šplhal od schodu na schod a od podesty k podestě. Čas od času uslyšeli zvuk podobný hlasitému zasténání, pak práááásk, a ze Zdi se odloupl další kus ledu. Vzduch byl plný popela a ledových krystalů.
Našel Quorta mrtvého a Kamenopalce v posledním tažení. Našel mrtvé a umírající Thenny, které vůbec neznal. Našel Velkého vředa, slabého ze ztráty krve, ale stále živého.
A našel Ygritte roztaženou na záplatě starého sněhu pod Věží lorda velitele, s šípem zabodnutým mezi ňadry. Na tváři se jí usadily ledové krystalky a v měsíčním světle vypadala, jako by na sobě měla třpytivou stříbrnou masku.
Ten šíp byl černý, ale byl opeřený bílým kachním peřím. Není můj, řekl si v duchu, není můj. Přesto měl pocit, jako by byl.
Když poklekl do sněhu vedle ní, otevřela oči. „Jon Sníh," řekla sotva slyšitelně. Její hlas zněl, jako by šíp byl nalezl plíci. „Je tohle řádný hrad? Nejenom věž?"
„Ano, je." Jon ji vzal za ruku.
„To je dobře," zašeptala. „Chtěla jsem vidět jeden pořádný hrad, než... než..."
„Uvidíš stovku hradů," slíbil jí. „Bitva skončila. Mistr Aemon se o tebe postará." Pohladil ji po vlasech. „Jsi políbená ohněm, pamatuješ? Šťastná. Bylo by zapotřebí víc než jen šípu, aby tě to zabilo. Aemon jej z tebe vytáhne a vyspraví tě a dáme ti makové mléko proti bolesti."
Ona se jen usmála. „Pamatuješ si tu jeskyni? Měli jsme v ní zůstat. Já ti to říkala."
„Vrátíme se do ní," řekl. „Ty neumřeš, Ygritte. Ty ne."
„Ach." Ygritte zvedla ruku k jeho tváři. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu," vydechla a skonala.

BRAN

„Je to jen další prázdný hrad," řekla Meera Reed, když se rozhlížela přes bezútěšné ruiny, trosky a plevel. Ne, pomyslel si Bran. Je to Noční pevnost, a ta je na samém konci světa. Jediné, na co byl schopen myslet tam v horách, bylo, jak se dostat co nejrychleji ke Zdi a najít tříokou vránu, jenže teď když tam byli, naplnilo ho to strachem. Ten sen, co se mu zdál... ten sen, co měl Léto... Ne, nesmím na ten sen myslet. Dokonce to neřekl ani Reedovým, třebaže Meera, jak mu alespoň připadalo, jako by sama vytušila, že něco není v pořádku, když o tom nebude mluvit, možná zapomene, že se mu to vůbec kdy zdálo, a to by znamenalo, že se to nikdy nestalo a že Robb a Šedý vítr jsou stále...
„Hodor." Hodor přesunul váhu z nohy na nohu a Bran se zhoupl s ním. Byl unavený. Šli bez zastavení už celé hodiny. Alespoň že on se nebojí. Brana to místo děsilo, a téměř stejně se bál přiznat se k tomu před Reedovými. Jsem princ severu, Stark ze Zimohradu, téměř dospělý muž, musím být statečný jako Robb.
Jojen k němu zvedl zrak a podíval se na něho tmavozelenýma očima. „Není tu nic, co by nám mohlo ublížit, Tvoje Výsosti."
Bran si tím tak jistý nebyl. Noční pevnost figurovala v některých z nejstrašidelnějších příběhů staré chůvy. Právě v ní kdysi vládl Noční král, než bylo jeho jméno vymazáno z lidské paměti. Tady Krysokuchař předložil andalskému králi koláč z jeho prince a slaniny, tady stálo na hlídce sedmdesát devět přízračných strážců, tady byla znásilněna a zavražděna statečná mladá Danny Flint. Byl to hrad, kde král Sherrit vyslovil kletbu nad Andaly starých věků, kde nováčky strašila věc, co přichází za nocí, kde slepý Symeon Hvězdooký viděl bojovat pekelné psy. Po těchto nádvořích kdysi kráčel Šílený sekerník a vystupoval po schodech do těchto věží, aby ve tmě vraždil svoje bratry.
Jistě, to všechno se událo před stovkami a tisícovkami let a něco z toho se možná nestalo nikdy. Mistr Luwin vždycky říkával, že není radno věřit všemu, co stará chůva vypráví, když ale jednou přijel na návštěvu jeho strýc, Bran se ho na

Noční pevnost zeptal, Benjen Stark nikdy nepotvrdil, že ty příběhy jsou pravdivé, ale také neřekl, že nejsou. Jen pokrčil rameny a řekl: „My jsme Noční pevnost opustili před dvěma stovkami let," jako by to měla být dostačující odpověď.
Bran se teď přiměl rozhlédnout se kolem. Ráno bylo chladné, ale jasné, slunce shlíželo dolů z tvrdé modré oblohy, ale jemu se nelíbily ty zvuky. Vítr profukující mezi napůl zborcenými věžemi vydával strašidelné pisklavé kvílení, stavby sténaly a praskaly, a také slyšel krysy šramotící pod podlahou velké síně. Krysokuchařovy děti prchající před svým otcem. Nádvoří byla zarostlá malými lesíky, kde vytáhlé stromy třely holými větvemi o sebe a mrtvé listy se honily jako hnědí švábi závějemi starého sněhu. Stromy rostly i tam, kde kdysi byly stáje, a pokroucený starý čarostrom prorůstal dokonce i zející dírou ve střeše klenuté kuchyně. Ani Léto se tam necítil dobře. Bran na okamžik vklouzl do jeho kůže, aby zachytil pach toho místa. Vůbec se mu nelíbil.
A nebyla tam žádná cesta, kudy by se dostali na druhou stranu.
Bran jim předem říkal, že tam nebude. Říkal jim to a říkal, jenže Jojen trval na tom, že se o tom chce přesvědčit na vlastní oči. Tvrdil, že měl zelený sen, a jeho zelené sny prý nelžou. Taky ale neotvírají brány, pomyslel si Bran nešťastně.
Brána, kterou po dlouhé věky střežila Noční pevnost, byla zapečetěná ode dne, kdy černí bratři naložili své muly a koně a odjeli do Hlubokojezera; železná padací mříž byla spuštěná, řetězy, kterými se zvedala, byly odneseny, tunel za mříží byl nacpaný kameny a sutí, a všechno to v průběhu věků zmrzlo v jednolitou hmotu, dokud nebyl zával stejně neproniknutelný jako Zeď sama. „Měli jsme jít za Jonem," řekl Bran, když to uviděl. Často teď myslíval na svého nevlastního bratra, a to od té doby co ho jako Léto viděl odjíždět pryč v bouři. „Měli jsme najít královskou cestu a jít po ní rovnou do Černého hradu."
„To by nebylo moudré, můj princi," namítl Jojen. „Už jsem ti přece vysvětlil proč."
„Vždyť tam ale byli divocí. Zabili nějakého muže a chtěli zabít taky Jona. Byla jich celá stovka, Jojene."
„To už jsi říkal. My jsme čtyři. Pomohl jsi svému bratrovi, pokud to byl opravdu on, ale Léta to málem stálo život."
„Já vím," řekl Bran žalostně. Zlovlk zabil tři z divokých, možná i víc, ale celkově jich bylo příliš mnoho, když se těsně semkli kolem vysokého bezuchého muže, pokoušel se vyklouznout jim v dešti, avšak jeden z jejich šípů vylétl za ním a náhlé bodnutí bolesti vyhnalo Brana z vlčí kůže zpátky do jeho vlastního těla, když bouře skončila, všichni se choulili ve tmě bez ohně, mluvili jen šeptem, pokud vůbec, naslouchali Hodorovu těžkému oddychování a strachovali se, zda se divocí ráno nepokusí dostat na ostrov. Bran se každou chvíli zas a znovu natáhl k Létovi, ale bolest, kterou tam našel, ho vždycky zahnala zpátky, asi tak, jako vás doruda rozpálený kotel přiměje stáhnout ruku, když máte v úmyslu uchopit ho. Jen Hodor té noci spal, a po celou dobu přitom mumlal ze spaní: „Hodor, hodor," házel sebou a převracel se. Bran měl strach, že Léto někde ve tmě umírá. Prosím, staří bohové, modlil se, vzali jste si Zimohrad, a mého otce, a moje nohy, neberte mi prosím ještě Léto. A taky dávejte pozor na Jona Sněha a zažeňte divoké na útěk.
Na tom malém kamenitém ostrůvku v jezeře nerostly žádné čarostromy, ale staří bohové ho přesto zřejmě slyšeli. Divocí si příštího rána dávali s odchodem na čas. Svlékali těla svých mrtvých druhů a starce, kterého zabili, dokonce vytáhli pár ryb z jezera, a v jednom děsivém okamžiku tři z nich objevili cestu pod hladinou a vydali se po ní..., jenže cesta zabočila a oni ne a dva z nich se málem utopili, než je ti ostatní vytáhli. Pak ten vysoký holohlavý muž cosi vykřikl. Jeho slova se odrážela ozvěnou přes vodu v nějakém jazyce, který neznal dokonce ani Jojen, a o chvíli později všichni posbírali svoje štíty a oštěpy a odpochodovali na severovýchod, stejným směrem, kudy odjel Jon. Bran chtěl odejít taky, chtěl jít hledat Léto, ale Reedovi mu to nedovolili. „Zůstaneme tady ještě jednu noc," řekl Jojen, „aby byla co největší vzdálenost mezi námi a divokými. Nechceš se s nimi přece setkat znovu, nebo snad chceš?" Později toho odpoledne se Léto vynořil z nějakého úkrytu, kde se do té doby schovával. Zadní nohu táhl za sebou. Sežral části mrtvol, co zůstaly ležet v hostinci, odehnal vrány, pak přeplaval na ostrov. Meera mu vytáhla z nohy zlomený šíp a promnula mu ránu šťávou z jakýchsi rostlin, co našla kolem úpatí věže. Zlovlk stále kulhal, ale každý den to bylo o něco lepší, jak se alespoň zdálo Branovi. Bohové ho vyslyšeli.
„Snad bychom se měli pokusit najít nějaký jiný hrad," řekla Meera svému bratrovi. „Možná bychom se dostali přes bránu jinudy. Mohla bych se vydat na průzkum, kdybys chtěl, samotné by mi to netrvalo tak dlouho."
Bran zavrtěl hlavou. „Když se vydáš na východ, dojdeš do Hlubokojezera, pak ke Královnině bráně. Na západě je Ledobod. Všechny hrady jsou stejné jako Noční pevnost, jen o něco menší. Brány jsou zapečetěné, kromě té v Černém hradu, Východní hlídce a Stínové věži."
Hodor na to řekl: „Hodor," a Reedové si vyměnili pohledy. „Alespoň bych tedy měla vyšplhat na vrchol Zdi," rozhodla se Meera. „Možná odtamtud něco uvidím."
„Co si myslíš, že uvidíš?" zeptal se Jojen.
„Něco," odpověděla Meera a pro jednou byla skálopevně rozhodnutá.
Měl jsem to být já. Bran vyvrátil hlavu, zadíval se na Zeď, a představil si sám sebe, jak leze palec po palci nahoru, jak zasouvá prsty do štěrbin v ledu a vykopává si úchytky nohama. To ho přimělo usmát se všemu navzdory, snům, divokým, Jonovi, všemu, když byl malý, šplhával po stěnách Zimohradu a taky na věže, jenže žádná z nich nebyla tak vysoká a navíc byly všechny postavené z kamene. Zeď sice možná taky vypadala jako z kamene, celá šedivá a poďobaná, jenže pak se roztrhly mraky, dopadly na ni sluneční paprsky, a Zeď se během okamžiku celá proměnila a stála tam bílá, modrá a třpytivá. Byl to konec světa, jak vždycky říkávala stará chůva. Na druhé straně žila monstra, obři a démoni, ale dokud stála Zeď, nemohli přejít do říše lidí. Chtěl bych stanout na vrcholu s Meerou, pomyslel si Bran. Chtěl bych stát na vrcholu a vidět.
Jenže byl zlomený chlapec s neužitečnýma nohama, a tak mu nezbývalo, než se jen zdola dívat, jak nahoru místo něho šplhá Meera.
Ve skutečnosti nešplhala tak, jako šplhával on. Jenom vystupovala po jakýchsi schodech, které tam Noční hlídka vytesala před stovkami a tisícovkami let. Pamatoval si, jak mistr Luwin říkal, že Noční pevnost je jediným hradem, kde jsou schody vytesané z ledu samé Zdi. Nebo to možná říkal strýc Benjen. Novější hrady měly dřevěné schody nebo

kamenné nebo dlouhé rampy z hlíny a štěrku. Led je příliš zrádný. Tohle mu řekl jeho strýc. Pověděl mu, že vnější povrch Zdi někdy pláče ledové slzy, třebaže vnitřní jádro zůstává umrzlé na kámen. Od té doby co hrad opustili poslední černí bratři, se schody musely rozpustit a znovu zmrznout snad tisíckrát a pokaždé o kousek roztály, a byly hladší, zaoblenější a zrádnější.
A menší. Jako by je Zeď pohlcovala. Meera Reed byla v nohou velice jistá, a přesto vystupovala pomalu, opatrnými kroky od jednoho zbytku schodu ke druhému. Na dvou místech, kde čas ohlodal původní schody natolik, že už z nich skoro nic nezbylo, musela lézt po čtyřech. Zpátky se ji půjde ještě hůř, pomyslel si Bran, když se díval. Přesto si přál, aby to byl on, kdo vystupuje nahoru, když Meera po chvíli přelézání přes ledové hrboly, které byly vším, co zbývalo z nejvyšších schodů, dosáhla vrcholu, zmizela jim z očí.
„Kdy se k nám vrátí?“ zeptal se Bran Jojena.
„Až bude hotová. Bude si to tam nahoře chtít pořádně prohlédnout... Zeď i to, co je za ní. My bychom zatím měli udělat totéž tady dole.“
„Hodor?“ ozval se Hodor pochybovačně.
„Možná tu něco objevíme,“ trval Jojen na svém.
Nebo možná něco objeví nás. Tohle ale Bran nemohl říct nahlas, protože nechtěl, aby ho Jojen považoval za zbabělce.
A tak se vydali na průzkum, Jojen v čele, Bran ve svém koši na Hodorových zádech, Léto ťapkající po jejich boku. Jednou zlovlk vrazil do temného otvoru jakýchsi dveří a o chvíli později se vynořil s šedivou krysou v tlamě. Krysokuchař, pomyslel si Bran, jenže měla špatnou barvu a byla velká jen jako kočka. Krysokuchař byl bílý a velký skoro jako prasnice...
V Noční pevnosti bylo mnoho temných dveří, a ještě víc krys. Bran je slyšel šramotit v klenutých stropech a sklepeních a ve změti hrobově černých tunelů, kterými byly všechny prostory pospojované. Jojen se chtěl tam dole trochu porozhlédnout, ale Hodor na to řekl vystrašené: „Hodor!“ a Bran rovnou vyjekl: „Ne!“ Tam dole ve tmě pod Noční pevností jistě žily horší věci než jen krysy.
„Zdá se, že je to velmi staré místo,“ usoudil Jojen, když kráčeli po galerii, kam prázdnými okny dopadalo v šikmých uprášených pásech sluneční světlo.
„Dvakrát tak staré jako Černý hrad,“ přitakal Bran. „Byl to první z hradů u Zdi a největší ze všech.“ Jenže byl také jako první opuštěn, před mnoha a mnoha lety, ještě za časů Starého krále. Dokonce i tenkrát už byl zalidněný jen ze čtvrtiny a jeho údržba byla velmi nákladná. Dobrá královna Alysanne tehdy navrhla Hlídce, aby jej vyměnila za menší, novější hrad na místě vzdáleném jen sedm mil východním směrem, kde se Zeď vine podél břehu krásného zeleného jezera. Hrad jménem Hlubokojezero zaplatily královniny šperky a postavili ho muži, které poslal na sever Starý král. Noční pevnost nechali černí bratři krysám.
To se však událo před dvěma stovkami let. Nyní bylo Hlubokojezero stejně prázdné jako hrad, který nahradilo, a Noční pevnost...
„Jsou tu duchové,“ řekl Bran. Hodor všechny ty příběhy už slyšel, ale Jojen možná ještě ne. „Staří duchové, z časů před Starým králem, ba dokonce před Aegonem Drakem, sedmdesát devět dezertérů, kteří odešli na jih, aby se stali psanci. Jedním z nich byl nejmladší syn lorda Ryswella, a tak když dosáhli území mohylových hrobů, hledali útočiště v jeho hradu, jenže lord Ryswell je všechny zajal a vrátil je Noční pevnosti. Lord velitel dal vysekat díry v ledu na vrcholu Zdi a přikázal do nich zběhy zaživa zazdít. Mají oštěpy a rohy a všichni jsou otočení tváří k jihu. Sedmdesát devět strážných, tak se jim říká. Opustili svá stanoviště zaživa, proto jejich stráž trvá naveky. O celé roky později, když byl lord Ryswell stár a umíral, odebral se sám do Noční pevnosti, aby mohl obléknout černě a stanout vedle svého syna. Poslal ho zpátky na Zeď v zájmu cti, ale stále ho miloval, a tak přišel, aby s ním sdílel jeho stráž.“
Strávili prohlídkou hradu polovinu dne. Některé z věží se zřítily a jiné vypadaly nebezpečně, ale vystoupili na zvonicí (zvony byly pryč) a do ptačince (havrani byli taky pryč). Pod pivovarem našli sklepení plné velkých dubových sudů, které však zněly prázdně, když je Hodor převrhl. Našli knihovnu (police a truhly se zhroutily a žádná kniha tam nebyla, zato krysy pištěly všude kolem). Objevili vlhký a spoře osvětlený žalář s tak velkými celami, že by se do nich vešlo pět stovek zajatců, ale když Bran popadl jednu ze zrezivělých mříží, zůstala mu v ruce. Jen jedna drolící se stěna zůstala z velké síně, lazebna se pomalu propadala do země a rozložitý keř hlohu si pro sebe zabral cvičební nádvoří před zbrojnicí, kde se kdysi černí bratři procvičovali v boji s kopím, štítem a mečem. Zbrojnice a kovárna pořád stály, třebaže místo kladiv, měchů a kovadliny tam našli jen pavučiny, krysy a prach. Někdy Léto slyšel zvuky, vůči kterým byl Bran hluchý, nebo vycenil na něco zuby a naježila se mu srst vzadu na krku..., ale Krysokuchař se neobjevil, ani sedmdesát devět strážných, ani Šílený sekerník. Branovi se hodně ulevilo. Možná je to opravdu jen polozřícený starý hrad.
Než se vrátila Meera, slunce bylo nízoučko nad západními kopci. „Co jsi tam viděla?“ zeptal se její bratr Jojen.
„Viděla jsem začarovaný hvozd,“ odpověděla hloubavým tónem. „Rozeklané kopce táhnoucí se tak daleko, kam až oko dohlédlo, porostlé stromy, kterých se nikdy nedotkla sekera. Viděla jsem sluneční světlo odrážející se od hladiny jezera a mraky přikrádající se od západu. Viděla jsem závěje starého sněhu a rampouchy dlouhé jako kopí. Dokonce jsem tam zahlédla kroužit orla. Myslím, že mě viděl taky. Zamávala jsem mu.“
„Našla jsi nějakou cestu dolů?“ zeptal se Jojen.
Zavrtěla hlavou. „Ne. Je tam jen kolmý sráz a led je tak hladký... sama bych se snad dokázala spustit na druhou stranu, kdybych měla dobrý provaz a sekeru, kterou bych si vysekávala úchytky, ale...“
„... ale ne my,“ dokončil to Jojen za ni.
„Ne,“ přitakala jeho sestra. „Jsi si jistý, že je tohle místo, které jsi viděl ve svém snu? Možná jsme přišli k špatnému hradu.“
„Ne. Je to tento hrad. Je tu brána.“
Ano, pomyslel si Bran jenže je zasypaná ledem a kamením.

Když začalo slunce zapadat, stíny věží se prodloužily a vítr začal foukat prudčeji, honil přes nádvoří v ševelících poryvech suché mrtvé listí. Hromadící se šero přineslo Branovi na mysl další z příběhů staré chůvy - vyprávění o Nočním králi. Byl to prý třináctý velitel v historii Noční hlídky; válečník, který neznal strach. „A právě to byla jeho chyba," dodala vždycky stará chůva, „protože člověk musí znát strach." Příčinou jeho zkázy byla žena; žena, kterou zahlédl z vrcholu Zdi, s pletí bílou jako měsíc a očima jako modré hvězdy. Velitel ji beze strachu honil a chytil ji a miloval se s ní, třebaže měla kůži studenou jako led, a když jí dal své sémě, upsal jí také svou duši.
Přivedl ji s sebou do Noční pevnosti a prohlásil jí za svou královnu a sebe za krále a za pomoci podivných kouzel podřídil svoje bratry v přísaze své vůli. Třináct let takto vládli, Noční král a jeho mrtvolná královna, dokud se nakonec Stark ze Zimohradu a Joramun od divokých nespojili, aby vysvobodili Noční hlídku z poddanství. Po jeho pádu se zjistilo, že přinášel oběti Jiným, a všechny záznamy o Nočním králi byly zničeny a jeho jméno bylo vymazáno z historie.
„Někteří říkají, že to byl Bolton," dokončila vždycky stará chůva svůj příběh. „Jiní tvrdí, že Magnar ze Skagosu, další že Umber, Flint nebo Norrey. Někteří by tě přesvědčili, že to byl Dřevonohý z těch, co vládli Medvědímu ostrovu před příchodem železných mužů. Nebyl to ani jeden z nich. Byl to Stark, bratr muže, který ho nakonec porazil." Vždycky potom štípla Brana do nosu. „Byl to Stark ze Zimohradu, a kdo ví? Možná se dokonce jmenoval Brandon. Možná spal právě v této posteli, v této místnosti."
Ne, pomyslel si Bran, ale chodil po tomto hradu, kde budeme spát dnes v noci. Ta představa se mu dvakrát nezamlouvala. Noční král byl člověkem jen za denního světla, říkávala stará chůva, avšak za nocí prováděl svá kouzla a čáry. A teď už se stmívá.
Reedovi se rozhodli, že budou spát v kuchyni, kamenném osmistěnu s rozbořenou kupolí. Zdálo se, že jim může nabídnout lepší útočiště než kterákoli z jiných budov, třebaže břidlicovou podlahou vedle obrovské centrální studny prorůstal bílý čarostrom, šikmo se natahující směrem k otvoru ve střeše, jako by se jeho kostěné bílé větve snažily dosáhnout ke slunci. Byl to podivný strom, vyzáblejší než jakýkoli jiný čarostrom, který Bran kdy viděl, a navíc bez tváře, ale přesto v něm vzbuzoval pocit, jako by tam byli staří bohové s ním.
To však byla jediná věc, která se mu na kuchyni líbila. Střecha na ní z velké části zůstala, takže by nezmokli, kdyby se opět dalo do deště, ale nemyslel si, že se tam ohřejí. Chlad jako by prostupoval břidlicovou podlahou. Branovi se také nelíbily černé stíny ani velké cihlové pece, které je obklopovaly jako otevřená ústa, ani zrezivělé háky na maso, ani jizvy a skvrny, které viděl na řeznickém špalku u zdi. Tady rozsekal Krysokuchař prince na kusy, uvědomil si, a pak z něho upekl koláč v jedné z těch pecí.
Nejméně ze všeho se mu však líbila studna. Měla dobrých dvanáct stop v průměru, samý kámen, a byly tam schody vestavěné do její stěny, klesající ve spirále dolů a dolů do tmy. Stěny měla vlhké a pokryté ledkem, ale žádný z nich neviděl vodu na dně, dokonce ani Meera s bystrýma očima lovkyně. „Možná vůbec nemá dno," řekl Bran nejistě.
Hodor nahlédl dolů přes po kolena vysoký okraj a řekl: „HODOR!" To slovo se rozléhalo ozvěnou podél stěn studny: „Hodorhodorhodorhodor," stále slaběji a slaběji, „hodorhodorhodorhodor," dokud nakonec nebylo méně než šepot.
Hodor se tvářil udiveně. Pak se zasmál, sehnul se a sebral kus dlaždice z podlahy.
„Hodore, ne!" křikl na něj Bran, ale bylo již příliš pozdě. Hodor hodil dlaždici přes okraj. „Tohle jsi neměl dělat. Nemůžeš vědět, co je tam dole. Mohl bys něčemu ublížit nebo... nebo něco probudit."
Hodor se na něj podíval s nevinným výrazem v očích. „Hodor?" Daleko, daleko, daleko zdola uslyšeli zvuk, jak kámen konečně prorazil vodní hladinu. Ve skutečnosti to ani nebylo šplouchnutí. Bylo to spíš něco jako hlt, jako by něco, co žilo tam dole, otevřelo třesoucí se želatinovou tlamu a spolklo Hodorův kámen. Vzhůru studnou putovaly tiché ozvěny a Branovi se na okamžik zdálo, že slyšel, jak se něco pohnulo, jak to sebou mlátí dole ve vodě. „Možná bychom tu neměli zůstávat," řekl s nepříjemným pocitem.
„Myslíš u studny?" zeptala se Meera. „Nebo v Noční pevnosti?"
„Ano," řekl Bran.
Zasmála se a poslala Hodora ven, aby nasbíral dříví na oheň. Léto šel taky. Byla již skoro tma a zlovlk chtěl lovit.
Hodor se vrátil sám s náručí plnou chrastí a nalámaných větví. Jojen Reed vzal pazourek a nůž a jal se rozdělávat oheň, zatímco Meera vykostila rybu, kterou ulovila v poslední říčce, přes niž přecházeli. Bran si říkal, kolik let už asi uplynulo od doby, co v kuchyni Noční pevnosti vařili večeři. Taky myslel na to, kdo ji asi vařil, třebaže zřejmě bylo lepší to nevědět.
Když plameny hezky plápolaly, Meera nad ně strčila rybu. Alespoň že to není masový koláč. Krysokuchař uvařil maso ze syna andalského krále a naplnil jím koláč, společně s cibulí, mrkvi, houbami, spoustou pepře a soli, se slaninou a tmavě rudým dornským vínem. Pak jej předložil jeho otci, který vychvaloval jeho chuť a dokonce si přidal. Poté bohové proměnili kuchaře v obludnou krysu, která mohla žrát jen svoje mladé. Od té doby bez ustání pobíhala po Noční pevnosti a hltala své děti, ale její hlad byl neukojitelný. „Bohové ho neprokleli kvůli vraždě," říkávala stará chůva. „Ani za to, že naservíroval andalskému králi jeho syna v koláči. Člověk má koneckonců právo na pomstu. Jenže on zabil hosta pod svou střechou, a tento zločin bohové neodpouštějí."
„Měli bychom jít spát," řekl Jojen vážným hlasem, jakmile měli plná břicha. Oheň dohoříval. „Možná se mi bude zdát další zelený sen, který nám ukáže cestu."
Hodor již ležel schoulený do klubíčka na zemi a tiše chrápal. Čas od času sebou začal pod svým pláštěm házet a sténal ze spaní něco, co snad mohlo být „Hodor". Bran se po rukou přesunul blíž k ohni. Teplo bylo příjemné a tiché praskání plamenů ho uspávalo, jenže spánek ne a ne přijít. Venku honil vítr armády mrtvých listů přes nádvoří, vrhal je proti dveřím a oknům, na které škrábaly, jako by se chtěly dostat dovnitř. Ten zvuk ho opět přiměl myslet na příběhy staré chůvy. Téměř slyšel přízračné strážné pokřikující na sebe na vrcholu Zdi a troubící na své strašidelné rohy. Otvorem v kopuli střechy šikmo pronikalo bledé měsíční světlo, malovalo stříbrem větve čarostromů, které se natahovaly vzhůru ke střeše. Vypadalo to, jako by se strom snažil polapit měsíc a stáhnout ho do studny. Staří bohové, modlil se Bran,

jestli mě slyšíte, neposílejte mi dnes v noci žádný sen. Anebo když už to musí být, ať je to dobrý sen. Bohové mu neodpověděli.
Bran se přiměl zavřít oči. Možná dokonce na chvíli usnul, nebo snad jen dřímal, vznášel se v polospánku napolo bdělý a napůl dřímající a snažil se nemyslet na Šíleného sekerníka ani na Krysokuchaře ani na věci, které vycházejí za nocí ze tmy.
Pak uslyšel zvuk.
Otevřel oči. Co to bylo? Zatajil dech. Zdálo se mi to? Měl jsem nějakou hloupou noční můru? Nechtěl probouzet Meeru a Jojena jen kvůli zlému snu, ale... tam... uslyšel tichý šramotivý zvuk odkudsi zdálky... Listy, jsou to jen listy poletující venku kolem stěn a šustící o sebe... nebo vítr, mohl to být vítr... Ten zvuk však nepřicházel zvenčí. Bran cítil, jak se mu ježí chlupy na rukou. Ten zvuk je uvnitř, je tady s námi, a je stále hlasitější. Byl to vítr a taky létající listí, jenže slyšel ještě něco jiného. Kroky. Něco k nim přicházelo. Něco k nim přicházelo.
Přízračnístrážní to nebyli, tím si byl jistý. Strážní nikdy neopouštěli svá stanoviště na Zdi. Jenže v Noční pevnosti možná přebývali i jiní duchové, ještě strašlivější. Vzpomínal si, co vyprávěla stará chůva o Šíleném sekerníkovi, jak si sundal boty a pak chodil po hradu bos a ve tmě a nevydával žádný zvuk, podle kterého byste poznali, kde je, kromě tichounkého kap kap kap krve, odkapávající mu ze sekery, z loktů a z konečku vlhkého rudého vousu. Anebo to možná nebyl Šílený sekerník, možná to byla ta věc, co přicházela v noci. Stará chůva tvrdila, že ji viděli noví chlapci, co přišli na Zeď, jenže když to pak řekli lordu veliteli, každý udal úplně jiný popis. A tři do roka zemřeli a čtvrtý se zbláznil a o sto let později, když se ta věc objevila znovu, viděli i ty mrtvé chlapce, jak se v řetězech šourají za ni.
Jenže to byl jen příběh. Bran věděl, že zbytečně děsí sám sebe. Mistr Luwin říkal, že žádná taková věc, co přichází v noci, neexistuje, a pokud někdy i existovala, dávno zmizela z tohoto světa, tak jako obři a draci. Nic to není, pomyslel si. Zvuky ale neustávaly, ba naopak - nabývaly na hlasitosti.
Přichází to ze studny, uvědomil si. To v něm probudilo ještě větší strach. Něco přicházelo nahoru z podzemí, vycházelo to ven ze tmy. Hodor to probudil. Hodor to probudil tím hloupým kusem dlaždice a ono to teď vylézá ven. Bylo obtížné rozlišit ten zvuk při Hodorově chrápání a bušení vlastního srdce. Jak zní krev odkapávající ze sekery? Nebo to bylo spíš slabé, vzdálené chřestění přízračných řetězů? Bran se zaposlouchal usilovněji. Kroky. Rozhodně to byly kroky, každý z nich nepatrně hlasitější než ten předchozí. Nebyl však schopen rozlišit, kolik jich je. Zvuky se ve studni rozléhaly ozvěnou. Neslyšel žádné odkapávání krve ani řinčení řetězů, ale bylo tam něco jiného... tenký kvílivý zvuk, jako by naříkal někdo, kdo má bolesti, a taky těžké tlumené funění. Kroky však byly stále hlasitější. Byly stále blíž.
Bran byl příliš vystrašený, než aby dokázal vykřiknout. Oheň dohořel na pár slabě doutnajících uhlíků a všichni jeho přátelé spali. Málem vyklouzl ze své kůže a vklouzl do vlčí, jenže Léto mohl být celé míle daleko. Nemohl tady nechat své přátele bez pomoci ve tmě, aby sami čelili čemukoli, co přicházelo ze studny. Já jim říkal, abychom sem nechodili, pomyslel si zničeně. Já je varoval, že jsou tady duchové. Já jim radil, abychom šli do Černého hradu.
Kročeje připadaly Branovi těžké, pomalé, namáhavé. Musí to být obrovité. Šílený sekerník byl podle příběhu staré chůvy velký muž, a ta věc, co přicházela v noci, byla přímo monstrózní. Sansa mu kdysi řekla, že strašidla, co chodí v noci, na něj nemohou, když se schová pod pokrývku. Málem to udělal i teď, jenže si uvědomil, že je princ a navíc skoro dospělý muž.
Kroutil se po podlaze a táhl mrtvé nohy za sebou, dokud nebyl schopen natáhnout ruku a dotknout se Meeřina chodidla. Okamžitě se probudila. Nikdy nepoznal nikoho, kdo by byl schopný procitnout tak rychle jako Meera nebo by byl tak rychle ve střehu. Bran si přitiskl prst na rty, aby věděla, že nemá mluvit. Uslyšela ten zvuk okamžitě, poznal to podle jejího výrazu; ozvěnou se rozléhající kroky, tiché kvílení a těžké oddychování.
Meera bez jediného slova vstala a chopila se svých zbraní. S tříhrotým bodcem v pravé ruce a sítí visící z levé klouzala bosá směrem ke studni, Jojen spal dál, lhostejný k dění kolem, zatímco Hodor cosi mumlal a házel sebou v nepokojném spánku. Držela se při chůzi ve stínech a pás měsíčního světla obešla tiše jako kočka. Bran ji po celou dobu pozoroval, ale i on stěží viděl slabý odlesk jejího oštěpu. Nemohu ji nechat bojovat samotnou, pomyslel si. Léto byl pryč, ale...
... vyklouzl ze své kůže a vklouzl do Hodorovy.
Nebylo to jako vklouznout do zlovlka. To už bylo pro Brana natolik přirozené, že o tom stěží uvažoval. Tohle však bylo obtížnější, jako by se snažil natáhnout si levou botu na pravou nohu. Nepadla mu, a navíc měla ta bota strach, nevěděla, co se děje, odtlačela chodidlo pryč. Cítil zvratky vzadu v Hodorově krku a jen to ho málem přimělo utéct. Místo toho se zavrtěl, odstrčil se rukama, posadil se, dal pod sebe nohy - velké silné nohy - a vstal. Já stojím. Udělal krok. Já jdu. Byl to tak divný pocit, že málem upadl. Viděl sám sebe na chladné kamenné podlaze, malou zlámanou věc, jenže teď zlomený nebyl. Popadl Hodorův meč. Funění zdola bylo již hlasité jako kovářské měchy.
Ze studny se ozvalo zakvílení, pronikavé vřísk, které jím projelo jako nůž. Do tmy se přes okraj ztěžka zvedl velký černý tvar a trhavě zamířil k měsíčnímu světlu. Bran dostal tak hrozný strach, že ještě předtím než ho jen napadlo, aby tasil Hodorův meč, jak měl původně v úmyslu, zjistil, že je zpátky na podlaze a společně s Hodorem řve „Hodor, hodor, HODOR!“, tak jak to Hodor dělal tam ve věži na jezeře, kdykoli na obloze šlehl blesk. Jenže ta věc, co přicházela v noci, křičela taky a divoce sebou mlátila v záhybech Meeřiny sítě. Bran viděl, jak do toho Meera ve tmě dloubla oštěpem a věc se zapotácela a skácela se k zemi, zápolíc se sítí. Ze studny se pořád ozývalo kvílení, stále hlasitější. Černá věc na podlaze sebou zmítala, mlátila kolem sebe a vřískala: „Ne, ne, prosím ne, NE...“
Meera stála nad ní, měsíční světlo se stříbrně odráželo od hrotů jejího žabího oštěpu. „Kdo jsi?“ zeptala se. „Jsem SAM,“ štkala černá věc. „Sam, Sam, já jsem Sam, pusťte mě ven. Bodli jste mě...“ Překutálel se přes louži měsíčního světla, zmítaje sebou v Meeřině síti. Hodor stále křičel: „Hodor, hodor, hodor!“
Jojen mezitím nakrmil oheň větvičkami a foukal do něj, dokud s praskáním nevyšlehly plameny. Tma ustoupila a Bran spatřil u okraje studny bledou dívku s úzkou tváří, celou zabalenou v kožešinách a kůžích pod obrovitým černým pláštěm, snažící se utišit naříkající dítě, které nesla v náručí. Věc na podlaze se pokoušela prostrčit ruku sítí, aby

dosáhla ke svému noži, ale smyčky sítě jí to nedovolily. Nebyla to žádná strašlivá obluda, ba dokonce ani Šílený sekerník, ze kterého by odkapávala krev - jen velký tlustý muž oblečený v černé vlně, černé kožešině, černé kůži a černé kroužkové zbroji. „Je to černý bratr," řekl Bran. „Meero, vždyť on je z Noční hlídky."
„Hodor?" Hodor si dřepl, aby se na muže v síti podíval. „Hodor," zahulákal znovu.
„Z Noční hlídky, ano." Tlustý muž stále funěl jako kovářské měchy. „Jsem bratr Noční hlídky." Jeden provaz sítě ho stahoval pod podbradky a nutil ho mít vyvrácenou hlavu a další se mu zařezávaly hluboko do tváří. „Jsem vrána, prosím. Pusťte mě z toho."
Bran si najednou nebyl jistý. „Ty jsi třioká vrána?" Ne, on přece nemůže být třioká vrána.
„To asi ne." Tlustý muž převrátil oči v sloup, ale měl jenom dvě. „Jsem Sam. Samwell Tarly. Pusťte mě ven, to bolí."
Začal sebou znovu házet.
„Přestaň se tak mrskat," okřikla ho Meera znechuceně. „Jestli mi potrháš síť, hodím tě zpátky do studny. Hezky lež a já tě vyprostím."
„Kdo jsi?" zeptal se Jojen dívky s miminkem.
„Fialka," odpověděla. „Podle těch, co rostou venku. On je Sam. Neměl v úmyslu vystrašit vás." Houpala své dítě v náručí, konejšila ho tichými slůvky a děťátko po chvíli přestalo plakat.
Meera mezitím vyprošťovala tlustého bratra. Jojen přešel ke studni a podíval se dolů. „Odkud jste přišli?"
„Od Krastera," odpověděla dívka. „To ty jsi ten jeden?"
Jojen se otočil a podíval se na ni. „Ten jeden?"
„On říkal, že Sam to není," vysvětlovala. „Říkal, že to je někdo jiný. Ten, kterého prý má najít."
„Kdo to říkal?" zeptal se Bran.
„Studenoruký," odpověděla Fialka tiše.
Meera tlustého muže částečně vyprostila ze sítě, a on se namáhavě posadil. Celý se třásl a stále se snažil popadnout dech. „Říkal, že tady budou lidi," zafuněl. „Tady v hradu, ale já netušil, že budete hned u schodiště. Nevěděl jsem, že na mě hodíte síť a budete mě bodat do žaludku." Sáhl si na břicho rukou v černé rukavici. „Krvácím? Nevidím si tam."
„Bylo to jen šťouchnutí, abych tě srazila na zem," řekla Meera. „Ukaž, podívám se ti na to." Klekla si na koleno a prohmatala mu břicho. „Máš na sobě kroužkovou zbroj. Vůbec jsem se ti na kůži nedostala."
„I tak do bolelo," stěžoval si Sam.
„Ty jsi opravdu bratr Noční hlídky?" zeptal se Bran.
Tlustý muž přikývl, až se mu zatřásly podbradky. „Jsem jenom majordomus. Měl jsem na starosti havrany lorda Mormonta." Chvíli se tvářil, jako by se měl rozplakat. „Jenže jsem o ně přišel na Pěsti. Byla to moje chyba. Taky jsem nás vedl špatným směrem. Dokonce jsem ani nemohl najít Zeď. Je stovku lig dlouhá a sedm set stop vysoká a já ji nemohl najít!"
„Nu, teď jsi ji našel," řekla Meera. „Zvedni zadek ze země, chci si vzít svou síť."
„Jak jste se dostali přes Zeď?" zajímal se Jojen, zatímco se Sam škrábal na nohy. „Vede snad studna do nějaké podzemní řeky? Tak jste se sem dostali? Vždyť ani nejste mokří..."
„Je tam brána," odpověděl tlustý Sam. „Skrytá brána, stará jako Zeď sama. Říkají jí Černá brána."
Reedovi si vyměnili pohledy. „Najdeme tu bránu na dně studny?" zeptal se Jojen.
Sam zavrtěl hlavou. „Nenajdete. Musel bych vás tam odvést."
„Proč?" nechápala Meera. „Pokud je tam brána..."
„Nenašli byste ji. A i kdyby, neotevřela by se. Ne pro vás. Je to Černá brána." Sam zatahal za vybledlou vlnu svého rukávu. „On řekl, že ji může otevřít jen muž Noční hlídky. Bratr v přísaze, který odříkal slova."
„On to řekl?" Jojen se zamračil. „Ten... Studenoruký?"
„Není to jeho pravé jméno," řekla Fialka, která dál houpala dítě v náručí. „To jen my jsme si ho tak pojmenovali, Sam a já. Měl ruce chladné jako led, ale zachránil nás před mrtvými muži, on a jeho havrani, a přivezl nás sem na svém losovi."
„Na losovi?" hlesl Bran nevěřícně.
„Na losovi?" opakovala Meera udiveně.
„Jeho havrani!" podivil se Jojen.
„Hodor?" řekl Hodor.
„Byl zelený?" chtěl vědět Bran. „Měl parohy?"
Tlustý muž byl zmatený. „Ten los?"
„Studenoruký," řekl Bran netrpělivě. „Zelení muži jezdí na losech, říkala mi to stará chůva. Někdy mívají na hlavě paroží."
„Nebyl to zelený muž. Měl na sobě čerň, jako bratr Noční hlídky, ale byl bledý jako mrtvola a ruce měl tak studené, že jsem měl zpočátku strach. Nemrtví ale mají modré oči a nemají jazyky, nebo snad zapomněli, jak je používat." Tlustý muž se obrátil k Jojenovi. „Bude čekat. Měli bychom jít. Máte něco teplejšího na sebe? U Černé brány je zima a na druhé straně Zdi je ještě chladněji. Musíte -"
„Proč sem nepřišel s vámi?" Meera ukázala rukou na Fialku a její dítě. „Oni s tebou přišli, tak proč ne on? Proč jsi ho taky neprovedl s sebou přes Černou bránu?"
„On... on nemůže."
„Proč ne?"
„Kvůli Zdi. Řekl, že Zeď je víc než jen led a kámen. Jsou do ní vetkaná kouzla... stará kouzla, mocná. On nemůže projít za Zeď."
Tehdy se v hradní kuchyni rozhostilo hluboké ticho. Bran slyšel tichý praskot plamenů, vítr ševelící listím ve tmě, skřípot vyzáblého čarostromů natahujícího se k měsíci. Za branami žijí obludy, obři a démoni, vzpomněl si na vyprávění

staré chůvy, jenže dokud stojí Zeď, nemohou projít na druhou stranu. Tak jdi spát, můj malý Brandone, můj chlapečku. Nemusíš se ničeho bát. Tady žádné obludy nejsou.
„Já nejsem ten, kterého za ním máš přivést," řekl Jojen tlustému Samovi v jeho špinavé pytlovité černi. „Je to on."
„Ach." Sam si ho nejistě změřil od hlavy k patě. Možná si teprve tehdy uvědomil, že je Bran mrzák. „Já nevím... asi nejsem dost silný, abych tě mohl nést a..."
„Hodor mě ponese," řekl Bran a ukázal na svůj koš. „Sedím v koši na jeho zádech."
Sam na něj vytřeštil oči. „Ty jsi bratr Jona Sněha. Ten, co spadl..."
„Ne," řekl Jojen. „Ten chlapec je mrtvý."
„Neříkej to," žadonil Bran. „Prosím."
Sam se chvíli tvářil zmateně, pak ale řekl: „Já... já dokážu udržet tajemství. Fialka taky." Podíval se na ni a dívka přikývla.
„Jon... Jon byl i můj bratr. Byl to ten nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl, ale odešel s Qhorinem Půlrukým na průzkumnou výpravu do Mrazoklů a už se nevrátil. Čekali jsme na něho na Pešti, jenže... jenže..."
„Jon je tady," řekl Bran. „Léto ho viděl. Byl s divokými, ale ti zabili nějakého muže a Jon si vzal jeho koně a uprchl. Vsadím se, že jel do Černého hradu."
Sam stočil pohled k Meeře. „Jsi si jistý, že to byl Jon? Tys ho viděl?"
„Já nejsem Léto," řekla Meera s úsměvem. „Jsem Meera. A Léto je..."
Od rozbité kupole nad nimi se odlepil stín a proskočil pruh měsíčního světla. Dokonce i se zraněnou nohou přistál vlk lehce a tiše jako sněhová vločka. Dívka jménem Fialka ustrašeně vyjekla a přitiskla k sobě dítě tak prudce, že se opět rozplakalo.
„Neubliž ti," řekl Bran. „Tohle je Léto."
„Jon říkal, že všichni máte vlky." Sam si stáhl rukavici. „Znám jeho Ducha." Roztřeseně před sebe natáhl ruku s bílými prsty, měkkými a silnými jako malé klobásky. Léto přiťapkal blíž, přičichl k nim a olízl mu ruku.
Tehdy se Bran rozhodl. „Půjdeme s tebou."
„Všichni?" Zdálo se, že to Sama překvapilo.
Meera pocuchala Branovi vlasy. „Je to náš princ."
Léto obcházel studnu, větřil ve vzduchu. Zastavil se na horním schodu a otočil se zpátky k Branovi. Chce jít.
„Bude Fialka v bezpečí, když ji tady nechám, než se vrátím?" zeptal se jich Sam.
„Měla by být," ujistila ho Meera. „Je vítána u našeho ohně."
„Hrad je prázdný," řekl Jojen. Fialka se rozhlédla kolem. „Kraster nám vyprávěl příběhy o hradech, ale já nikdy netušila, že jsou tak velké."
Tohle je jen kuchyně. Bran si říkal, co si asi bude myslet, až uvidí Zimohrad, pokud ho někdy uvidí.
Trvalo jim pár minut, než posbírali svoje věci a vysadili Brana do proutěného koše na Hodorova záda. Než byli připraveni k odchodu, Fialka již seděla u ohně a kojila své dítě. „Vrať se ke mně," řekla Samovi.
„Co nejdřív budu moci," ujistil ji. „Pak spolu půjdeme někam, kde je teplo." Když to Bran slyšel, část z něho se podivila, co to vlastně dělá. Půjdu někdy opět na nějaké teplé místo?
„Jdu první, znám cestu." Sam na vrcholku zaváhal. „Je to tolik schodů," povzdechl si, než se po nich pustil dolů.
Následoval Jojen, pak Léto, Hodor s Branem na zádech a jako poslední šla Meera s oštěpem a sítí v ruce.
Byl to dlouhý sestup. Hořejšek studny se koupal v měsíčním svitu, jenže ho ubývalo s každou otočkou. Jejich kroky se odrážely ozvěnou od vlhkého kamene a zvuky vody byly stále hlasitější. „Neměli jsme s sebou vzít pochodně?" zeptal se Jojen.
„Vaše oči se za chvíli přizpůsobí," odpověděl Sam. „Přidržujte se rukou stěny a nespadnete."
Studna byla temnější a chladnější s každou otočkou, když Bran konečně vyvrátil hlavu, aby se podíval vzhůru, otvor studny nad nimi nebyl větší než poloviční měsíc. „Hodor," šeptal Hodor. „Hodorhodorhodorhodorhodor," šeptala studna v odpověď. Zvuky vody byly již blízko, ale když se Bran podíval dolů, viděl pod nimi jenom černě.
O otočku či dvě později Sam náhle zastavil. Byl o čtvrtinu obratu od Brana a Hodora a o nějakých šest stop pod nimi, a přesto ho Bran stěží viděl. Viděl však dveře. Černá brána, říkal tomu Sam, jenže vůbec nebyla černá.
Byl to bílý čarostrom a byla na něm tvář.
Ze dřeva vycházela záře jako mléko a měsíční světlo dohromady, tak slabá, že se zdálo, jako by stěží osvětlovala něco jiného než jen dveře samé, dokonce ani Sama, který stál rovnou před nimi. Obličej byl starý a bledý, vrásčitý a scvrklý. Vypadá jako mrtvý. Ústa měl zavřená a oči taky, tváře propadlé, čelo povadlé, bradu pokleslou. Kdyby člověk mohl žít tisíc let a nikdy neumřít, ale pořád přitom stárl, vypadal by asi takto.
Dveře otevřely oči.
Byly bílé a slepé. „Kdo jsi?" zeptaly se a studna zašeptala: „Kdo-kdo-kdo-kdo-kdo-kdo-kdo?"
„Jsem meč v temnotě," odpověděl Samwell Tady, „jsem strážce na zdech. Jsem oheň, který hoří proti chladu, světlo, které přináší úsvit, roh, který budí spící. Jsem štít, který střeží říše lidí."
„Pak tedy vejdi," řekly dveře. Ústa čarostromů se otevřela, víc a víc a ještě víc, dokud uprostřed prstence vrásek nezůstalo nic než velký zející otvor. Sam ustoupil stranou a mávl Jojenovi, aby jím prošel. Následoval Léto větřící kolem sebe, pak byla řada na Branovi. Hodor se sklonil, ale ne dost. Horní ret dveří jemně zavadil o temeno Branovy hlavy a spadla na něj kapka vody, která mu pomalu stekla dolů po nose. Byla podivně teplá a slaná jako slza.

DAENERYS

Meereen byl stejně velký jako Astapor a Yunkai dohromady. Stejně jako jeho sesterská města byl postavený z cihel, ale zatímco Astapor byl z červených cihel a Yunkai ze žlutých, Meereen byl z cihel mnoha barev. Jeho hradby byly vyšší než v Yunkai a v lepším stavu, prošpikované baštami a velkými obrannými věžemi v každém rohu. Za nimi, obrovitý proti klenbě oblohy, se rýsoval vrcholek Velké pyramidy, monstrózní stavby osm set stop vysoké, s bronzovou harpyjí na vrcholu.
„Ta harpyje je zbabělá věc," prohlásil Daario Naharis, když ji spatřil. „Má ženské srdce a kuřecí paráty. Není divu, že se její synové skrývají za zdmi."
Hrdina se ale neskrýval. Vyjel z městských hradeb, oděný ve zbroji z měděných šupin a černého jantaru a sedící na bílém oři, jehož pruhovaná růžovobílá čabraka barevně ladila s hedvábným pláštěm vlajícím hrdinovi z ramen. Kopí, které třímal, bylo čtrnáct stop dlouhé, spirálovitě růžové a bílé, vlasy měl vyčesané, vytvarované a nalakované do podoby dvou velkých zakroucených beraních rohů. Jezdil sem a tam pod hradbami z různobarevných cihel a vyzýval obléhatele, aby vyslali svého zástupce, který se s ním utká v boji muže proti muži.
Její pokrevní jezdci jeden jako druhý tolik dychtili změřit si s ním síly, že se mezi sebou málem pohádali. „Krvi mé krve," řekla jim Dany, „vaše místo je zde vedle mne. Ten muž je jen bzučící moucha, nic víc. Ignorujte ho, brzy ho to omrzí."
Aggo, Jhogo a Rakharo byli stateční válečníci, jenže byli příliš mladí a měli pro ni příliš velkou cenu, než aby mohla riskovat jejich ztrátu. Právě oni udržovali pohromadě její khalasar a také byli jejími nejlepšími průzkumníky.
„To bylo moudré rozhodnutí," pochválil ji ser Jorah, když se dívali k městu od vchodu do jejího altánu. „Ať si ten blázen jezdí sem a tam a pokřikuje, dokud pod ním jeho kůň nezchromne. Ten nám neuškodí."
„Uškodí," namítl Arstan Bělovous. „Války nejsou vyhrávány pouze meči a oštěpy, pane. Mohou se střetnout dvě armády stejné síly, ale jedna se rozbije a rozprchne, zatímco druhá zůstane stát. Ten hrdina posiluje odvahu v srdcích svých mužů a zasévá semínka pochybností do našich."
Ser Jorah se zamračil. „A kdyby náš šampión prohrál, jaký druh semínka to zaseje?"
„Muž, který se bojí bitvy, nemůže nikdy zvítězit, pane."
„My přece nemluvíme o bitvě. Meereenské brány se neotevřou, když ten jejich blázen padne. Nač zbytečně riskovat život některého z našich bojovníků?"
„Já bych řekl, že v zájmu cti."
„Už jsem toho slyšela dost." Dany nepotřebovala přidávat jejich dohadování ke všem dalším starostem, které ji už sužovaly. Meereen představoval nebezpečí mnohem vážnější než jeden růžovobílý hrdina vykřikující urážky, a ona nemohla dopustit, aby cokoli rozptýlilo její pozornost. Její armáda čítala po vítězství v Yunkai přes osmdesát tisíc hlav, ale sotva čtvrtina z nich byli vojáci. Zbytek... nu, ser Jorah jim říkal ústa s nohama, a bylo zřejmé, že již brzy budou hladovět.
Velcí páni Meereenu odešli z města ještě před Danyiným příchodem, sklidili vše, co se sklidit dalo, a spálili, co sklidit nemohli. Dočerna sežehnutá pole a otrávené studny ji vítaly na každém kroku. Ovšem nejhorší bylo to, že na každý milník pobřežní cesty z Yunkai do Meereenu přibili malé dítě. Přibili je tam zaživa s vyhřeznutými útrobami a jednou rukou nataženou tak, aby ukazovala směrem k Meereenu. Daarion v čele předvoje vydal příkaz, aby byly mrtvolky sejmuty ještě předtím, než je Dany uvidí, jenže ona jeho rozkaz zrušila ihned, jakmile se o tom doslechla. „Já se na ně podívám," prohlásila. „Podívám se na každičké z nich, spočítám je a pohlédnu jim do tváří. A budu si je pamatovat."
Než dorazili k Meereenu sedícímu na slaném pobřeží vedle ústí řeky, dosahoval jejich počet jedno sto šedesát tři. Já toto město dobudu, přísahala si Dany znovu.
Růžovobílý hrdina dráždil obléhatele již hodinu, urážel jejich mužství, matky, manželky a bohy. Meereenští obránci ho povzbuzovali z hradeb. „Jmenuje se Oznak zo Pahl," řekl jí Hnědý Ben Plumm, když se dostavil na válečný sněm. Byl to nový velitel Druhých synů, zvolený hlasováním svých druhů žoldnéřů. „Kdysi, než jsem se přidal k Druhým synům, dělal jsem tělesného strážce jeho strýci. Jednomu z Velkých pánů. Sebranka prohnilých larev! Ženské tam neměli špatné, jenže to člověka stálo život, jen když se podíval na nějakou nesprávnou špatným způsobem. Znal jsem jednoho chlapa, jmenoval se Scarb, a tomu Oznak vyřízl játra zaživa. Tvrdil přitom, že chrání čest dámy, kterou ten Scarb prý znásilnil pohledem. Jak můžeš znásilnit děvku pohledem, ptám se? Jenže jeho strýc je nejbohatší muž v Meereenu a jeho otec velí městské hlídce, a tak jsem musel utéct jako krysa, jinak by mě taky zabil."
Dívali se, jak Oznak zo Pahl sesedl ze svého bílého oře, rozevřel si róbu, vyňal úd a namířil proud moči ve směru olivového háje, kde stál mezi spálenými stromy Danyin zlatý altán. Stále močil, když proti němu vyjel Daario Naharis s arakhem v ruce. „Chceš, abych mu to usekl a nacpal do úst, Tvoje Výsosti?" zavolal. Mezi modří vidlicovitého vousu se mu zableskl zlatý zub.
„Já chci tohle město, ne jeho ubohé mužství." Začínal ji však jímat vztek, když to budu nadále ignorovat, moji lidé mne budou považovat za slabošku. Jenže koho tam poslat? Daaria nyní potřebovala stejně naléhavě jako své pokrevní jezdce. Nemohla si dělat naděje, že si pro sebe dokáže bez barvami hýřícího Tyrošana udržet žoldáky z Bouřovran, z nichž mnozí byli následovníky Prendahla na Ghezna a Sallora Holohlavého.
„Na tuto výzvu je nutno odpovědět," naléhal Arstan znovu.
„Taky že odpovíme," řekla Dany, když si hrdina zastrčil penis pod šat. „Vyřiď silnému Belwasovi, že ho potřebuju."
Velkého hnědého eunucha našli usazeného ve stínu jejího altánu, kde jedl klobásu. Měl ji v sobě na tři polknutí. Pak si otřel umaštěné ruce o kalhoty a poslal Arstana Bělovouse pro svou zbraň. Přestárlý panoš obtahoval Belwasův arakh brouskem každého večera a pravidelně jej leštil jasně červeným olejem.
Když mu Bělovous meč přinesl. Silný Belwas si přimhouřenýma očima přeměřil jeho ostří, zasunul čepel do kožené pochvy a uvázal si opasek s mečem kolem objemného pasu. Arstan mu přinesl také jeho štít: kulatý ocelový disk ne větší než koláčový tác, který eunuch popadl do levé ruky, místo aby si ho po způsobu Západozemí připevnil řemínky k

předloktí. „Sežeň mi nějaká játra s cibuli, Bělovousi," řekl Arstanovi. „Ne teď, na později. Zabíjení Silného Belwase vždycky velmi vyhladoví." Aniž čekal na odpověď, namířil si to z olivového háje rovnou k Oznaku zo Pahlovi.
„Proč jsi tam poslala tohohle, khaleesi?" zeptal se jí Rakharo. „Je tlustý a hloupý."
„Silný Belwas byl otrokem ve zdejších bojových doupatech. Pokud by ten jejich urozený Oznak měl padnout v boji s ním, Velcí páni budou zahanbeni, zatímco pokud vyhraje... nu, pro tak vznešeného bojovníka to bude ubohé vítězství, jímž se Meereen sotva bude moci pyšnit." A na rozdíl od sera Joraha, Daaria, Hnědého Bena a jejích tří pokrevních jezdců nevedl eunuch žádné oddíly, neplánoval bitvy ani jí neradil. Nedělá nic, než jen jí a huláká na Arstana. Belwas byl mužem, kterého mohla postrádat. A také bylo načase, aby se přesvědčila, jaký druh ochránce jí magistr Illyrio poslal.
Řadami obléhatelů, kteří spatřili Belwase, jak se kolébá směrem k městu, proběhl hukot a z hradeb a věží Meereenu se ozvaly posměšné výkřiky. Oznak zo Pahl znovu nasedl na svého koně a čekal, s hrotem pruhovaného kopí obráceným k obloze. Oř netrpělivě házel hlavou a hrabal kopytem do písčité země. Eunuch, bez ohledu na svou rozložitost, vypadal vedle hrdiny na jeho koni malý.
„Galantní muž by sesedl," poznamenal Arstan.
Oznak zo Pahl sklonil kopí a vyjel.
Belwas zůstal stát na místě, s nohama široce rozkročenýma. V jedné ruce měl svůj kulatý malý štít, ve druhé třímal zaoblený arakh, o který se Arstan staral s takovou péčí. Velký hnědý břich a hrudník měl holé až na žlutou hedvábnou šerpu, kterou si uvázal kolem pasu, a neměl na sobě žádnou zbroj, jen cvočky zpevněnou koženou vestičku, tak absurdně malou, že mu nezakrývala dokonce ani bradavky. „Měli jsme mu dát drátěnou košili," řekla Dany, najednou plná obav.
„Zbroj by ho jen zpomalovala," namítl ser Jorah. „V bojových doupatech žádnou zbroj nenosil. Tam se lidé chodí dívat na krev."
Zpod kopyt bílého oře odletoval prach. Oznak se hřmotně řítil směrem k Silnému Belwasovi, pruhovaný růžovobílý plášť mu vlál z ramen. Celé město Meereen jako by ho svým voláním povzbuzovalo. Volání ze strany obléhatelů bylo ve srovnání s ním slabé a sotva slyšitelné; její Neposkvrnění tam stáli v tichých řadách, dívali se na vše s kamennými tvářemi. Belwas sám jako by byl vytesán z žuly. Stál koni v cestě, s vestičkou těsně napjatou přes široká záda. Oznakovo kopí mířilo přesně do středu jeho hrudníku a zářivě jasný ocelový hrot se třpytil ve slunečním svitu. Vždyť on se nechá probodnout, pomyslela si Dany... právě v okamžiku, kdy se eunuch stočil stranou. Muž na koni byl v okamžení za ním, ale už se otáčel a zvedal kopí. Belwas se nepohnul, aby na něho zaútočil, Meereeňané na zdech křičeli ještě hlasitěji. „Co to dělá?" nechápala Dany.
„Poskytuje davu divadlo," odpověděl ser Jorah.
Oznak v širokém kruhu otočil svého koně kolem Belwase, zabodl zvířeti ostruhy do slabin a znovu vyjel, Belwas opět čekal, pak se stočil a srazil hrot kopí stranou. Slyšela eunuchův dunivý smích rozléhající se ozvěnou nad planinou, když hrdina zase neškodně projel kolem něho. „To kopí je příliš dlouhé," řekl ser Jorah. „Belwasovi stačí, když se bude vyhýbat hrotu. Místo aby se ho ten blázen snažil probodnout, měl by jet rovnou na něj."
Oznak zo Pahl zaútočil potřetí, a nyní Dany zřetelně viděla, že skutečně jede kolem Belwase, asi tak jako by západozemský rytíř jel proti svému protivníkovi při klání na kolbišti, místo aby jel na něho, tak jako by Dothrak přejel svého nepřítele. Plochý rovný terén umožňoval jezdci získat značnou rychlost, ale na druhé straně bylo pro eunucha snadné vyhnout se neohrabanému, čtrnáct stop dlouhému kopí.
Meereenský růžovobílý hrdina se tomu nyní pokusil předejít a v poslední vteřině máchl kopím stranou, aby Silného Belwase zasáhl dřív, než před ním uskočí. Jenže eunuch to předvídal a tentokrát se nestočil stranou, ale rychle si dřepl k zemi, takže kopí neškodně projelo vzduchem nad jeho hlavou. A najednou se Belwas rozhýbal a v širokém stříbřitém oblouku máchl svým jako břitva ostrým arakhem. Slyšeli oře zařičet bolestí, když se mu čepel zahryzla do nohou, a pak už kůň padal a hrdina se kácel dolů ze sedla.
Přes cihlové hradby Meereenu se převalilo náhlé ticho. Výkřiky a povzbuzování se nyní ozývaly z Danyina tábora. Oznak seskočil z padajícího koně a podařilo se mu tasit meč dřív, než k němu Silný Belwas dorazil. Ocel se střetla s ocelí, příliš rychle a zuřivě, než aby Dany stačila sledovat jednotlivé výpady. Ještě jí ani půltuctukrát nezabušilo srdce a Belwasův hrudník byl zalitý krví z řezné rány pod prsy, zatímco Oznak zo Pahl měl Belwasův arakh zaseknutý mezi beraními rohy. Eunuch čepel vykroutil a třemi divokými údery do krku oddělil hrdinovu hlavu od těla. Zvedl ji do výše, aby to Meereeňané viděli, pak ji hodil směrem k městské bráně a nechal ji kutálet se a drncat po písku.
„Tak, a to je všechno, co zbylo z meereenského hrdiny," řekl Daario se smíchem.
„Bezvýznamné vítězství," upozornil ho ser Jorah. „Meereen nedobudeme tím, že budeme po jednom zabíjet jeho obránce."
„Ne," souhlasila Dany, „ale já jsem ráda, že jsme zabili tohohle."
Obránci na hradbách začali po Belwasovi střílet z kuší, ale šípy buď létaly příliš blízko, nebo neškodně dopadaly do písku kolem. Eunuch se otočil k dešti s ocelovými hroty zády, spustil si kalhoty, dřepl si k zemi a ulevil si ve směru města. Pak se otřel Oznakovým pruhovaným pláštěm a zůstal ještě tak dlouho, než si stačil vzít z hrdinovy mrtvoly všechno, co se mu líbilo, a ukončit agónii umírajícího koně, načež se odkolébal zpátky k olivovému háji.
Jakmile přišel do tábora, obléhatelé ho uvítali nevázanými výkřiky radosti. Její Dothrakové povykovali a křičeli a Neposkvrnění s třeskotem bušili kopími do štítů. „Dobrá práce," pochválil ho ser Jorah, a Hnědý Ben rozpůlil pro eunucha zralou švestku a řekl: „Sladké ovoce za sladký boj." Dokonce i její dothrácké služebné pro něho měly slova chvály. „Měly bychom ti zaplést vlasy do copu a zavěsit ti do něj zvoneček, Silný Belwasi," řekla Jhiqui, „jenže ty žádné vlasy, co by se daly zaplést, nemáš."
„Silný Belwas nepotřebuje cinkavé zvonečky." Snědl švestku Hnědého Bena a odhodil pecku na zem. „Silný Belwas

potřebuje játra s cibulí.“
„Dostaneš je,“ ujistila ho Dany. „Silný Belwas je ale zraněný.“ Měl břicho rudé krví vytékající z hluboké sečné rány na hrudi.
„To nic není. Každého muže nechám, aby mě jednou sekl, a pak ho zabiju.“ Poplácal se po zakrvaveném břiše. „Jen spočítej jizvy a budeš vědět, kolik už jich Silný Belwas zabil.”
Dany však ztratila khala Droga kvůli podobné ráně, a proto nehodlala nechat tuhle bez ošetření. Poslala Missandei, aby našla jistého yunkajského svobodného člověka známého svým léčitelským uměním. Belwas hulákal a stěžoval si, ale Dany ho pokárala a spílala mu do velkého plešatého dítěte, dokud nenechal léčitele propláchnout mu ránu octem, natěsno ji zašít a obvázat mu hrudník pruhy plátna nasáklého v ohnivém víně. Teprve tehdy odvedla kapitány a velitele do svého altánu na poradu.
„Já tohle město musím mít,“ řekla jim, usazená se zkříženýma nohama na hromadě polštářů, s draky kolem sebe. Irri a Jhiqui nalévaly víno. „Jeho sýpky jsou plné k prasknutí. Na terasách jeho pyramid rostou fíky, datle a olivy a v jeho sklepeních jsou pohřbeny sudy s nasolenými rybami a uzeným masem.“
„A taky truhlice nadité zlatem, stříbrem a drahými kameny,“ připomněl jí Daario. „Nezapomeňme na drahé kamení.“
„Byl jsem obhlédnout pevninské hradby a nenašel jsem tam žádná slabá místa,“ podotkl ser Jorah Mormont.
„Kdybychom měli čas, mohli bychom podkopat tunel pod věží, jenže co budeme při tom kopání jíst? Naše zásoby už jsou vyjedené.“
„Žádné slabiny v pevninských hradbách?“ řekla Dany. Meereen stál na výběžku z písku a kamene, na místě, kde se pomalá hnědá řeka Skahazadhan vlévala do Zálivu otroků. Severní hradby města běžely podél říčního břehu, západní lemovaly pobřeží zálivu. „Znamená to, že bychom mohli zaútočit z řeky nebo moře?“
„Se třemi loděmi? Řekneme kapitánovi Groleovi, aby si prohlédl hradby podél řeky, ale pokud se zrovna nedrolí, byl by to jen mokřejší způsob, jak zemřít.“
„Co kdybychom postavili obléhací věže? Můj bratr Viserys mi o nich vyprávěl, vím, jak se dají sestrojit.“
„Ze dřeva, Tvoje Výsosti,“ řekl ser Jorah. „Otrokáři spálili každý strom v dosahu dvaceti líg odsud. Bez dřeva nemáme trebuchety k rozboření zdí ani žebříky, abychom se přes ně dostali, ani obléhací věže a beranidla. Jistě, mohli bychom zaútočit na bránu sekerami, ale...“
„Viděl jsi ty bronzové hlavy nad bránou?“ zeptal se Hnědý Ben Plumm. „Tu řadu harpyjích hlav s otevřenými ústy? Meereeňané mohou těmi ústy prolévat vroucí olej. Uvařili by tvoje sekerníky zaživa.“
Daario Naharis se s úsměvem otočil k Šedému červovi. „Snad by ty sekery měli třímat Neposkvrnění. Slyšel jsem, že vroucí olej pro vás není o nic horší než pořádně horká voda v lázni.”
„To bylo lživé.“ Šedý červ mu jeho úsměv neoplatil. „Tito jedni necítí popáleniny tak, jako je cítí jiní lidé, a přesto je vroucí olej oslepuje a zabíjí. Neposkvrnění však nemají strach ze smrti, když dáte těmto jedněm beranidla, buď s nimi vyrazíme brány, nebo při tom pokusu zemřeme.“
„Zemřeli byste,“ řekl Hnědý Ben, když v Yunkai převzal velení nad Druhými syny, tvrdil, že je veteránem stovky bitev. „Třebaže nemohu říci, že jsem ve všech bojoval statečně. Existují staří žoldáci a neohrožení žoldáci, ale ne staří neohrožení žoldáci.“ Dany věděla, že je to pravda.
Povzdechla si. „Nebudu zbytečně plýtvat životy Neposkvrněných, Šedý červe. Snad bychom mohli město vyhladovět.“
Ser Jorah se zatvářil nešťastně. „Sami zemřeme hlady mnohem dřív než oni, Tvoje Výsosti. Už nemáme žádné jídlo ani krmivo pro muly a koně. Taky se mi moc nelíbí říční voda. Meereen svádí do Skahazadhanu svoje odpadní vody a pitnou vodu čerpá z hlubokých studní. Již máme hlášení o nemocech rozmáhajících se v táboře, o horkosti, vyrážkách a třech případech chrlení krve. Bude toho víc, když tu zůstaneme. Otroci jsou zesláblí po dlouhém pochodu.“
„Svobodní lidé,“ opravila ho Dany. „Už to nejsou otroci.”
„Otroci či svobodní, mají hlad a brzy všichni onemocní. Město je zásobeno mnohem lépe než my a může být donekonečna napájeno vodou. Tvoje tři lodi nestačí k tomu, aby jim znemožnily přístup k řece nebo moři.”
„Co v tom případě doporučuješ, sere Jorahu?“
„Nebude se ti to líbit.“
„Přesto si chci tvůj názor vyslechnout.“
„Jak si přeješ. Já navrhuju, abys město nechala být. Nemůžeš osvobodit každého otroka na světě, khaleesi. Tebe čeká válka v Západozemí.“
„Já na Západozemí nezapomněla.“ Dany se o něm zdávalo někdy za nocí, o té vybájené zemi, kterou nikdy nespatřila. „Když se však dám tak snadno porazit starými cihlovými zdmi Meereenu, jak kdy dobudu mocné kamenné hrady v Západozemí?“
„Tak jak to udělal Aegon,“ odpověděl ser Jorah, „ohněm. Než dosáhneme Sedmi království, budou tvoji draci dospělí. A taky budeme mít obléhací věže, trebuchety a všechny další věci, které tady postrádáme..., jenže cesta přes Země dlouhého léta je daleká a strastiplná a číhají na ní neznámá nebezpečí. V Astaporu ses zastavila proto, abys koupila armádu, ne abys zahájila válečné tažení. Schraňuj si svoje meče a kopí pro Sedm království, moje královno. Nech Meereen Meereeňanům a odtáhni na západ směrem na Pentos.“
„Poražena?“ opáčila Dany naježeně.
„Když se zbabělci skrývají za vysokými zdmi, jsou poraženými oni, khaleesi“ ozval se ko Jhogo.
Druzí dva pokrevní jezdci přitakávali. „Krvi mé krve,“ řekl Rakharo, „když se zbabělci schovávají a pálí jídlo a krmivo, velký khal musí hledat statečnější nepřátele. To je známo.“
„Je to známo,“ souhlasila Jhiqui, která nalévala víno.
„Mně ne.“ Dany se často řídila radami sera Joraha, ale ponechat Meereen nedotčený bylo víc, než dokázala strávit.

Nemohla zapomenout na děti přibité k milníkům, na dravé ptáky rvoucí jim útroby z těl, na jejich vyzáblé ručičky ukazující podél pobřežní cesty k Meereenu. „Sere Jorahu, říkáš, že už nám nezbylo žádné jídlo, když se vydám na západ, jak tam nakrmím svůj svobodný lid?“
„Není to v tvých silách. Je mi líto, khaleesi, ale buď se musejí nějak krmit sami, nebo hladovět. Mnoho a ještě víc jich během pochodu zemře. Neexistuje způsob, jak je zachránit. Musíme nechat tuhle sežehnutou zemi daleko za sebou.“
Dany za sebou nechala stezku z mrtvol, když přecházela rudou pustinu. Byl to pohled, který nechtěla už nikdy v životě vidět. „Ne,“ řekla. „Já se svými lidmi neodtáhnu, jen aby za pochodu zemřeli. „Jsou to moje děti. „Určitě existuje nějaká cesta, jak se do toho města dostat.“
„Já o jedné vím.“ Hnědý Ben Plumm si pohladil skvrnitý šedobílý vous. „Stoky.“
„Stoky? Co tím myslíš?“
„Do Skahazadhanu vedou velké cihlové stoky, kudy odtéká do řeky městský odpad. Pravé ty by mohly být cestou pro pár odvážlivců. Já se jimi dostal z Meereenu, když přišel Scarb o život,“ Hnědý Ben protáhl tvář. „Na ten zápach nikdy nezapomenu. Za nocí se mi o něm zdává.”
Ser Jorah se zatvářil pochybovačně. „Já bych řekl, že je snadnější dostat se jimi ven než dovnitř. Říkáš, že stoky svádějí odpad do řeky? To by znamenalo, že jejich ústí jsou rovnou pod hradbami.“
„A jsou zavřená železnými mřížemi,“ připustil Hnědý Ben, „třebaže některé jsou prožrané rzí, jinak bych se byl utopil ve výkalech. Jakmile se jednou dostanete dovnitř, následuje dlouhá odporná cesta v hrobové tmě, labyrintem cihlových chodeb, kde by se člověk mohl ztratit navěky. Kal nikdy nesahá níž než do pasu a podle skvrn, které jsem viděl na zdech, soudím, že může stoupnout až nad hlavu. Taky jsou tam dole věci. Ty největší krysy, jaké jsi kdy viděl, a ještě horší věci. Hnusné.“
Daario Naharis se zasmál. „Tak hnusné jako ty, když ses vyplazil ven? Pokud by byl kterýkoli muž takový blázen, aby se o to pokusil, každý otrokař v Meereenu by ho ucítil v okamžiku, kdyby se vynořil.”
Hnědý Ben pokrčil rameny. „Její Výsost se ptala, jestli existuje cesta dovnitř, tak jsem jí to řekl… jenže Ben Plumm do těch stok už nikdy v životě nevkročí, ani za všechno zlato, co je ho v Sedmi královstvích. Pokud se však najdou nějací dobrovolníci, kteří by se o to rádi pokusili, jsou vítáni.”
Aggo, Jhogo a Šedý červ se pokusili promluvit všichni najednou, ale Dany zvedla ruku, aby je umlčela. „To zní slibně.“ Věděla, že Šedý červ by provedl své Neposkvrněné stokami, kdyby mu to poručila; její pokrevní jezdci by učinili totéž. Jenže žádný z nich nebyl na ten úkol uzpůsobený. Dothrakové byli koňáci a síla Neposkvrněných spočívala v jejich disciplíně na bitevním poli. Mohu vůbec poslat muže, aby zemřeli ve tmě při tak slabé naději na úspěch? „Musím si to ještě důkladně promyslet. Vraťte se ke svým povinnostem.“
Kapitáni se uklonili a nechali ji tam s jejími služebnými a draky, když však odcházel Hnědý Ben, Viserion roztáhl světlá křídla, vzlétl a líně si to namířil k jeho hlavě. Mávl křídlem žoldákovi po tváři a nemotorně přistál s jednou nohou na mužově hlavě a druhou na jeho rameni. Po chvíli zakřičel a znovu vzlétl. „Líbíš se mu, Bene,“ poznamenala Dany.
„Asi mám proč,“ zasmál se Hnědý Ben. „Víš, já v sobě totiž sám mám kapku dračí krve.“
„Ty?“ vydechla Dany ohromeně. Plumm byl žoldákem ze svobodných spolků, přívětivým míšencem. Měl široký hnědý obličej se zlomeným nosem, hlavu plnou hustých šedivých vlasů a po své dothrácké matce zdědil velké, tmavé, mandlově tvarované oči. Tvrdil, že je částečně Braavosan, částečně z Letních ostrovů, částečně lbeňan, částečně Qohořan, částečně Dothrak, částečně Dorn a částečně ze Západozemí, ale tohle bylo poprvé, co ho slyšela mluvit o targaryenské krvi. Pátravě se na něho zadívala a řekla: „Jak je to možné?“
„Nu,“ odpověděl Hnědý Ben, „v Království zapadajícího slunce žil kdysi nějaký starý Plumm, který se oženil s dračí princeznou. Ten příběh mi vyprávěla moje babička. Žil v časech krále Aegona.“
„Kterého krále Aegona?“ zajímala se Dany. „V Západozemí vládlo pět Aegonů.“ Syn jejího bratra by byl šestým, ale Uchvatitelovi psi mu rozbili hlavu o zeď.
„Pět že jich bylo? Nu, to je ale zmatek. Já nevím, který to byl. Ten starý Plumm ale byl urozený pán a byl to docela slavný chlapík, o kterém se povídalo po celé zemi. Věc se měla tak, prosím o tvoje královské prominutí, že měl šest stop dlouhý úd.“
Dany se dala do smíchu, až se tři zvonečky v jejím copu rozcinkaly. „Zřejmě myslíš šest palců.“
„Stop,“ stál na svém Hnědý Ben. „Kdyby to bylo šest palců, proč by se o tom mluvilo po celé zemi, Tvoje Výsosti?“
Dany se zahihňala jako malé děvčátko. „Netvrdila tvoje babička náhodou, že ten jeho div viděla na vlastní oči?“
„To se té staré babizně nikdy nepodařilo. Sama byla napůl Ibeňanka a napůl Qohořanka a nikdy nebyla v Západozemí. Vyprávěl jí to můj dědeček. Zabili ho Dothrakové, ještě než jsem se narodil.“
„A odkud to věděl tvůj dědeček?“
„Hádám, že to byl jeden z příběhů, co mu vyprávěla kojná.“ Hnědý Ben pokrčil rameny. „Obávám se, že to je všechno, co vím o Aegonovi Kdovíkolikátém či o dlouhatánském mužství starého lorda Plumma. Raději bych se měl jít podívat na svoje Syny.“
„Ano, jdi za nimi,“ řekla mu Dany.
Když Hnědý Ben odešel, ulehla na polštáře. „Kdybys už byl velký,“ řekla Drogonovi, škrábajíc ho mezi růžky, „přeletěla bych na tobě hradby a roztavila bych tu jejich harpyji na strusku.“ Jenže bude trvat ještě roky, než budou její draci natolik velcí, aby na nich mohla létat. A až budou, kdo na nich poletí? Drak má tři hlavy, ale já mám jen jednu.
Pomyslela na Daaria. Pokud někdy existoval muž, který dokáže znásilnit ženu očima...
Aby pravdu řekla, i ona sama tomu byla na vině. Zjistila, že Tyrošana pokradmu pozoruje, kdykoli se její kapitáni dostavili na poradu, a někdy za nocí myslela na to, jak se mu leskne zlatý zub, když se usměje. Na to a taky na jeho oči. Na jeho jasně modré oči. Cestou z Yunkai jí Daario přinesl květinu nebo snítku nějaké rostliny každého večera, když přišel podat hlášení..., aby jí pomohl poznat krajinu, jak říkal, vosovrbu, růži soumraku, divokou mátu, dáminu krajku,

dýkolist, janovec, ježatku, harpyjiny pantoflíčky... Také se snažil ušetřit mne pohledu na mrtvé děti. To sice dělat neměl, jenže to myslel dobře. A Daario Naharis ji vždycky uměl rozesmát, což ser Jorah nedokázal nikdy. Dany se snažila představit si, jaké by to bylo, kdyby Daariovi dovolila políbit ji, jako jí ser Jorah políbil tenkrát na lodi. To pomyšlení bylo vzrušující a znepokojivé zároveň. Je to příliš velké riziko. Tyrošský žoldnéř nebyl dobrý člověk, to jí nikdo říkat nemusel. Pod úsměvy a žerty byl nebezpečný, ba dokonce krutý. Sallor a Prendahl se jednoho rána probudili jako jeho druhové; ještě téže noci jí přinesl jejich hlavy. Khal Drogo uměl být také krutý a nikdy nebylo nebezpečnějšího muže. Přesto se naučila milovat ho. Dokázala bych stejně milovat Daaria? Co by to znamenalo, kdybych ho vzala do své postele? Učinilo by to z něho jednu z dračích hlav? Věděla, že by ser Jorah zuřil, jenže právě on přece řekl, že musí pojmout dva muže za manžely. Možná bych se měla provdat za oba najednou a měla bych pokoj. Jenže to byly pošetilé úvahy. Bylo před ní město, kterého se potřebovala zmocnit, a snění o polibcích a modrých očích nějakého žoldáka jí jeho hradby zdolat nepomůže. Jsem krví draka, připomněla. Její myšlenky se otáčely v kruzích, jako krysa honící si vlastní ocas. Najednou nemohla ve stísněných prostorách altánu vydržet. Chci mít vítr ve tváři a cítit vůni moře. „Missandei," zvolala, „dej osedlat moji stříbrnou. Tvého koně taky."
Malá tlumočnice se uklonila. „Jak Tvoje Výsost poroučí. Mám zavolat tvoje pokrevní jezdce, aby tě střežili?"
„Vezmeme s sebou Arstana. Nemám v úmyslu opustit tábory." Mezi svými dětmi neměla nepřátele. A starý panoš nebude mluvit tolik, jako by mluvil Belwas, ani se na ni nebude dívat jako Daario.
Háj spálených olivovníků, ve kterém nechala postavit svůj altán, se prostíral vedle moře, mezi dothrackým táborem a táborem Neposkvrněných, když byli koně osedláni, Dany a její průvodci vyrazili podél mořského pobřeží, směrem od města. Přesto neustále cítila urážlivou přítomnost Meereenu ve svých zádech, když se ohlédla přes rameno, stál tam a od bronzové harpyje na vrcholu jeho Velké pyramidy se odráželo slunce. Uvnitř Meereenu si otrokáři brzy obléknou olemované tokary, aby hodovali na olivách, nenarozených štěňatech, larvách v medu a dalších podobných delikatesách, zatímco její děti venku hladoví. Pocítila náhlý divoký hněv. Však já vás porazím, přísahala si znovu, když projížděli kolem naostřených kůlů a jam, které obklopovaly tábor eunuchů, Dany slyšela Šedého červa a jeho seržanty procvičující jednu setninu v boji se štítem, krátkým mečem a těžkým kopím. Další setnina se koupala v moři, oděná jen v bílých lněných bederních zástěrkách. Eunuchové byli velmi čistotní, jak si všimla. Někteří z jejích žoldáků páchli, jako by se nemyli nebo neměnili šaty od té doby, co její otec přišel o Železný trůn, ale Neposkvrnění se koupali každý večer, dokonce i po celodenním pochodu, když neměli k dispozici vodu, drhli se po dothrackém způsobu pískem.
Eunuchové poklekali, když je míjela, zvedali si zaťaté pěsti k hrudi, Dany jejich pozdravy opětovala. Nastával příliv a kolem kopyt její stříbrné pěnil příboj. Viděla svoje lodě kotvící na volném moři. Balerion se vznášel na hladině nejblíž; velká koga kdysi známá jako Saduleon měla svinuté plachty. O něco dál byly galéry Meraxes a Vhagar, dříve Josův špás a Letní slunce. Ve skutečnosti to byly lodě magistra Illyria, ne její, a přesto jim bez rozmýšlení dala nová jména. Dračí jména a ještě víc; ve staré Valyrii před Zkázou byli Balerion, Meraxes a Vhagar bohové.
Jižně od dokonale uspořádané říše kůlů, jam a cvičících a koupajících se eunuchů se prostíral tábor jejího svobodného lidu, mnohem hlučnější a chaotičtější. Dany vyzbrojila bývalé otroky, jak nejlépe mohla, zbraněmi z Astaporu a Yunkai a ser Jorah zorganizoval všechny bojeschopné muže do čtyř početných skupin, a přesto tady nikoho cvičit neviděla. Míjeli oheň z naplaveného dříví, kolem kterého se shromáždila stovka lidí, aby si upekli mrtvolu koně. Cítila vůni masa a slyšela škvířící se tuk odkapávající z rožně, kterým hoši otáčeli, ale při pohledu na ně se jen zamračila.
Děti běžely za jejich koňmi, poskakovaly a smály se a místo salutování slyšela ze všech stran provolávání ve změti jazyků. Někteří ze svobodných lidí na ni volali pozdravem: „Matko," zatímco jiní prosili o laskavost a přízeň. Někteří se modlili ke svým podivným bohům, aby jí požehnali, a další ji naopak žádali, aby ona požehnala jim. Usmívala se na ně, otáčela se napravo a nalevo, brala je za ruce, když je k ní zvedli, nechávala klečící natáhnout ruce vzhůru a dotknout se jejího třmene nebo nohy. Mnozí ze svobodného lidu věřili, že jim takový dotek přinese štěstí. Pokud jim to dodává odvahu, ať se mne dotýkají, pomyslela si. Čeká nás ještě mnoho těžkých zkoušek...
Zastavila se, aby promluvila s těhotnou ženou, která chtěla, ať Matka draků vybere jméno pro její dítě, když tu se někdo natáhl a popadl ji za levé zápěstí. Otočila se a spatřila vysokého otrhaného muže s oholenou hlavou a sluncem sežehlou tváří. „Ne tak prudce," chtěla říct, ale než stačila dokončit větu, muž ji strhl ze sedla. Země se zvedla a vyrazila jí dech z těla a její stříbrná zaržála a couvla od ní. Dany se ohromeně překulila na zemi na bok a zvedla se na lokti...
... a pak spatřila meč.
„Tady je ta zrádná svině," zasyčel. „Já věděl, že sem jednoho dne přijdeš, aby sis nechala políbit nohy." Hlavu měl holou jako meloun, nos měl červený a loupal se mu, ale Dany poznala jeho hlas i světlezelené oči. „Začnu tím, že ti odřežu cecky." Dany si nejasně uvědomovala, že Missandei volá o pomoc. Jakýsi svobodný muž popošel kupředu, ale jen o krok. Jedno rychlé seknutí a byl na kolenou, s tváří zalitou krví. Mero si otřel meč o kalhoty. „Kdo je další?"
„Já." Arstan Bělovous seskočil ze svého koně a postavil se před něho. Slaný vítr mu pročesával sněhobílé vlasy a vous a obě ruce měl na své dlouhé holi z tvrdého dřeva.
„Utíkej odsud, dědku," řekl Mero opovržlivě, „než ti tu tvou hůl zlomím vpůli a strčím ti ji do -"
Starý muž prudce stáhl jeden konec hole dozadu a švihl tím druhým dopředu rychleji, než by Dany byla věřila, že je možné. Titánův bastard se pozpátku odpotácel do přílivu, plivaje krev a zlomené zuby z toho, co mu zbylo z úst. Bělovous se postavil před Dany. Mero mu sekl po tváři. Starý muž před ním ucukl, rychle jako kočka. Hůl narazila do Merových žeber, srazila ho po zádech k zemi. Arstan se šplouchnutím ukročil stranou, odrazil obloukovité máchnutí Merova meče, odtančil pryč před dalším, zastavil třetí v polovině seku. Jeho pohyby byly tak rychlé, že je Dany sotva stačila sledovat. Missandei ji zvedala na nohy, když tu Dany uslyšela hlasité prask. Myslela si, že to byla Arstanova hůl, která se přelomila vpůli, dokud neuviděla, že Merovi vyčnívá z lýtka rozježený konec kosti, když Titánův bastard padal, ještě se otočil, vrhl se vpřed a bodl hrotem svého meče rovnou po starcově hrudníku. Bělovous téměř pohrdavě smetl čepel stranou a praštil druhým koncem své hole velkého muže do spánku. Měroví vytryskla z úst zpěněná krev.

Padl do vody, kde se přes něj přelila vlna. O okamžik později se přes něj převalili i svobodní lidé, s noži, kameny a zaťatými pěstmi zuřivě se zvedajícími a klesajícími nad jeho tělem.
Dany se s pocitem nevolnosti odvrátila. Byla nyní vystrašená víc, než když to probíhalo. On mě chtěl zabít.
„Tvoje Výsosti," Arstan před ní poklekl. „Jsem starý muž a stydím se. Nikdy se k tobě neměl dostat tak blízko, aby tě mohl uchopit za ruku. Nedával jsem pozor. Bez vousu a vlasů jsem ho hned nepoznal."
„Stejně jako já." Dany se zhluboka nadechla, aby zabránila chvění, které se jí zmocnilo. Všude mám nepřátele. „Odveď mne do mého stanu. Prosím."
Než se před ni dostavil Mormont, byla schoulená pod lví kůží a upíjela kořeněné víno z poháru. „Byl jsem se podívat na říční zeď," začal ser Jorah. „Je o pár stop vyšší než ostatní a taky silnější. A navíc mají pod hradbami ukotvených na tucet palebných lodí -"
Přerušila ho. „Mohl jsi mne varovat, že Titánův bastard unikl."
Zamračil se. „Neviděl jsem potřebu děsit tě, Tvoje Výsosti. Nabídl jsem odměnu za jeho hlavu -"
„Vyplať ji Bělovousovi, Mero s námi byl po celou cestu z Yunkai. Oholil si hlavu a vous a ztratil se mezi mým svobodným lidem, kde čekal na příležitost pomstít se mi. Arstan ho zabil."
Ser Jorah se na starého muže dlouze zadíval. „Takže panoš s holí zabil Mera z Braavosu?"
„S holí," přitakala Dany, „ale už ne panoš. Sere Jorahu, přeju si, aby byl Arstan pasován na rytíře."
„Ne."
Hlasité odmítnutí ji překvapilo - o to víc, že se ozvalo od obou mužů současně.
Ser Jorah tasil svůj meč. „Titánův bastard byl notně ohavné stvoření. A dobré v zabíjení. Kdo jsi, starče?"
„Lepší rytíř než ty, pane," odpověděl Arstan chladně.
Rytíř? Dany byla zmatena. „Říkal jsi, že jsi panoš."
„Byl jsem jím, Tvoje Výsosti." Poklekl na koleno. „V mládí jsem dělal panoše lordu Swannovi a na rozkaz magistra Illyria jsem sloužil také Silnému Belwasovi. Ale v letech mezi tím jsem byl v Západozemí rytířem. Nenapovídal jsem ti žádné lži, moje královno. Přesto jsou jisté pravdy, které jsem před tebou zatajil, a za to i za všechny svoje ostatní prohřešky prosím o tvoje odpuštění."
„Jaké pravdy jsi přede mnou zatajil?" Dany se to nelíbilo. „Pověz mi to. Ihned."
Sklonil hlavu. „Když ses v Qarthu ptala na moje jméno, odpověděl jsem, že mi říkají Arstan. Byla to pravda. Mnoho lidí mne zvalo tímto jménem, když jsme s Belwasem putovali na východ, abychom tě nalezli. Není to však moje pravé jméno."
Byla spíš zmatená než rozčilená. Hrál se mnou falešnou hru, přesně jak mne Jorah varoval, a přesto mi právě znovu zachránil život.
Ser Jorah byl rudý vzteky. „Mero si oholil vous, ale ty sis ho nechal narůst, je to tak? Není divu, že jsi mi připadal tak zatraceně povědomý..."
„Ty ho znáš?" zeptala se Dany nechápavě exilového rytíře.
„Viděl jsem ho snad tucetkrát... většinou z dálky, když stál bok po boku vedle svých bratrů nebo jel na nějakém turnaji. Ale každý člověk v Sedmi královstvích znal Barristana Chrabrého." Přiložil hrot svého meče starému muži ke krku. „Khaleesi, před tebou klečí ser Barristan Selmy, lord velitel Královské gardy, který zradil tvůj rod a sloužil Uchvatiteli Robertu Baratheonovi."
Starý muž během celé té doby ani nemrkl. „Vrána nazývá havrana černým, a ty mluvíš o zradě."
„Proč jsi tady?" zeptala se ho Dany. „Pokud tě Robert poslal, abys mne zabil, proč jsi mi zachránil život?" Sloužil Uchvatiteli. Zradil Rhaegarovu památku, nechal Viseryse žít a zemřít v exilu. A přesto, kdyby mne chtěl mít mrtvou, stačilo, aby se držel stranou... „Chci slyšet celou pravdu, na tvou rytířskou čest. Jsi Uchvatitelův člověk, nebo můj?"
„Tvůj, když si mne ponecháš." Ser Barristan měl v očích slzy. „Přijal jsem milost, kterou mi Robert nabídl, to ano. Sloužil jsem mu v Královské gardě a radě. Sloužil jsem s Králokatem a dalšími téměř stejně špatnými a poskvrnil jsem bílý plášť, který jsem nosil. Vím, že je to neomluvitelné. Stále bych možná sloužil v Králové přístavišti, kdyby mne ten odporný hoch na Železném trůnu neodvrhl. Je mi stydno, jen když o tom mluvím. Jenže když mi vzal plášť, který mi Bílý býk nařasil kolem ramen a ještě téhož dne za mnou poslal své muže, aby mne zabili, bylo to, jako by mi strhl clonu z očí. Tehdy jsem pochopil, že musím najít svého pravého krále a zemřít v jeho službách -"
„Já ti to přání mohu splnit," řekl ser Jorah ponurým hlasem.
„Ticho," řekla Dany. „Vyslechnu ho."
„Je možné, že budu muset zhynout zrádcovskou smrtí," řekl ser Barristan. „Pokud ano, neměl bych zemřít sám. Než jsem přijal Robertovu milost, bojoval jsem proti němu na Trojzubci. Tys byl na druhé straně bitvy, Mormonte, není tomu tak?" Nečekal na odpověď. „Tvoje Výsosti, je mi líto, že jsem tě udržoval v nevědomosti. Byl to jediný způsob, jak Lannisterům zabránit, aby se dozvěděli, že jsem se připojil k tobě. Hlídají tě, stejně jako hlídali tvého bratra. Lord Varys celá léta podával hlášení o každém Viserysově pohybu. Za tu dobu, co jsem zasedal v malé radě, jsem slyšel stovku takových zpráv. A ode dne, kdy ses provdala za khala Droga, máš po svém boku informátora, který prodává tvá tajemství a vyměňuje si šepoty s Pavoukem za zlato a sliby."
Přece nemůže myslet… „Mýlíš se." Dany pohlédla na sera
Joraha Mormonta. „Řekni mu, že se mýlí. Tady žádný informátor není. Sere Jorahu, řekni mu to. Přešli jsme spolu dothrácké moře a rudou pustinu..." Srdce se jí třepetalo v hrudi jako ptáček v pasti. „Řekni mu to, Jorahu. Řekni mu, že se mýlí."
„Ať tě seberou Jiní, Selmy." Ser Jorah odhodil svůj meč na koberec. „Khaleesi, to bylo jenom na začátku, než jsem tě poznal... než jsem se do tebe zamiloval..."
„Neříkej to slovo!" Couvla před ním o krok. Jak jsi mohl? Co ti Uchvatitel slíbil? Zlato, bylo to zlato?" Neumírající řekli,

že bude zrazena ještě dvakrát, jednou pro zlato a jednou pro lásku. „Řekni mi, co ti slíbili?“
„Varys řekl,.., že se budu moci vrátit domů.“ Sklonil hlavu.
Já tě chtěla vzít domů! Draci vycítili její hněv. Viserion zařval a vypustil z tlamy sloupec šedivého kouře. Drogon začal vířit vzduch černými křídly a Rhaegal otočil hlavu a vychrlil plamen. Stačí, abych řekla slovo, a byli by oba na popel. Copak na světě nebyl nikdo, komu by mohla důvěřovat, nikdo, kdo by jí zajistil bezpečí? „To jsou všichni rytíři v Západozemí tak falešní jako vy dva? Jděte odsud, nebo vás moji draci uškvaří zaživa. Jak asi páchne pečený lhář? Tak odporně jako stoky Hnědého Bena? Jděte!“
Ser Barristan pomalu, ztuhle vstal. Vůbec poprvé vypadal na svůj věk. „Kam máme jít, Tvoje Výsosti?“
„Do pekla, sloužit králi Robertovi.“ Dany cítila horké slzy stékající jí po tvářích. Drogon vykřikl, švihl ocasem dozadu a dopředu. „Ať vás oba seberou Jiní.“ Jděte, jděte ode mě navždycky pryč, oba dva! Až příště uvidím vaše tváře, dám vám useknout ty vaše zrádcovské hlavy. Jenže ta slova nemohla říct nahlas. Oni mě zradili. Ale taky mne zachránili. Jenže mi lhali. „Jděte...“ Můj medvěd, můj divoký silný medvěd, co si bez něj počnu? A starý muž, přítel mého bratra.
„Jděte... jděte...“ Kam?
A pak to najednou věděla.

TYRION

Tyrion se oblékl potmě, naslouchaje tichému dechu své ženy spící v posteli, o kterou se dělili. Něco se jí zdá, pomyslel si, když Sansa cosi tiše zamumlala - snad jméno, třebaže bylo příliš tiché, než aby to mohl říci s jistotou - a převrátila se na bok. Jako muž a žena se spolu dělili o manželské lože, ale to bylo vše. Dokonce i slzy si nechává pro sebe.
Když jí řekl o smrti jejího bratra a matky, očekával bolest a hněv, ale Sansina tvář zůstala tak nehybná, až se na okamžik obával, že mu nerozuměla. Teprve později když za ním zapadly těžké dubové dveře, uslyšel ji plakat. Tyrion si tehdy říkal, že půjde za ní, že jí nabídne veškerou útěchu, které bude schopen. Ne, musel připomenout sám sobě, ona nebude stát o útěchu od Lannistera. Jediné, co mohl udělat, když se dozvěděli, co se stalo ve Dvojčatech, bylo ušetřit ji těch nejošklivějších detailů Rudé svatby. Usoudil, že není zapotřebí, aby Sansa slyšela, jak bylo tělo jejího bratra rozsekáno a znetvořeno ani jak byla mrtvola její matky hozena nahá do Zeleného bodce v do nebe volající potupě pohřebních zvyklostí rodu Tullyů. Poslední věcí, kterou děvče potřebovalo, bylo víc potravy pro jeho noční můry.
To však nestačilo. Přehodil jí svůj plášť kolem ramen a přísahal, že ji bude ochraňovat - jenže to byl stejně krutý žert jako koruna, kterou Freyové posadili na hlavu zlovlkovi Robba Starka, poté co vlčí hlavu přišili na jeho bezhlavé tělo. Sansa to věděla taky. Způsob, jakým se na něj dívala, její strnulost, když si k ní vlezl do postele… kdykoli byl s ní, ani na okamžik nedokázal zapomenout na to, kým je nebo čím je. Stejně jako to nedokázala ona. Stále se chodila každý večer modlit do božího háje a Tyrion si říkal, zda se modlí o jeho smrt. Ztratila svůj domov a své místo na světě a každého, koho kdy milovala nebo mu důvěřovala. Zima se blíží, varovala slova Starků, a pro Starky již skutečně nastala. Jenže rod Lannisterů má teď vrchol léta. Tak proč je mi tak proklatá zima?
Natáhl si boty, sepjal si plášť broží ve tvaru lví hlavy a vyklouzl do chodby osvětlené pochodní. Alespoň něco bylo nutno říci ve prospěch jeho sňatku: umožnil mu dostat se z Maegorovy pevnosti. Nyní když měl manželku a domácnost, souhlasil jeho pan otec s tím, že potřebuje odpovídající ubytování, a lord Gyles zcela neočekávaně zjistil, že byl zbaven svých prostorných komnat na vrcholu Kuchyňské věže. A že to byly nádherné komnaty, s velkou ložnicí a odpovídajícím solárem, koupelnou a šatnou pro jeho manželku a s malými vedlejšími komůrkami pro Poda a Sansiny služebné. Dokonce i Bronnova cela vedle schodiště měla okénko. Nu, spíš jen střílnu pro lučištníka, ale propouští dovnitř světlo. Hned za nádvořím se nacházela hlavní hradní kuchyně, ale Tyrion shledal zvuky a vůně linoucí se z ní neskonale příjemnější než se dělit o Maegorovu pevnost se svou sestrou. Čím méně musel Cersei vídat, tím byl spokojenější.
Když procházel kolem Brelliny komůrky, uslyšel z ní chrápání. I Šae si na ně stěžovala, ale Tyrionovi to připadalo jako malá cena. Varys mu tu ženu doporučil; v dřívějších dobách řídila domácnost lorda Renlyho ve městě, kde získala velkou praxi v umění být slepá, hluchá a němá.
Zapálil voskovou svíci, přešel ke schodišti pro služebnictvo a jal se po něm sestupovat. Podlaží pod jeho vlastním bylo tiché a neslyšel tam žádné jiné kroky než svoje. Sešel na úroveň přízemí a ještě níž a vynořil se v ponurém sklepení s klenutým kamenným stropem. Mnohé z částí hradu byly v podzemí pospojovány a Kuchyňská věž nebyla výjimkou. Tyrion se kolébal dlouhou temnou chodbou, dokud nenašel dveře, které potřeboval, a neprotáhl se jimi.
Uvnitř čekaly dračí lebky, a byla tam také Šae. „Už jsem si myslela, že na mě můj pán zapomněl.“ Šaty si pověsila přes černý zub bezmála stejně vysoký, jako byla sama, a stála mezi rozevřenými dračími čelistmi nahá. Balerion, pomyslel si. Nebo to byl Vhagar? Dračí lebky mu připadaly jedna jako druhá.
Při pouhém pohledu na ni mu ztuhlo mužství. „Vyjdi odtamtud.“
„Nevyjdu.“ Usmála se na něho tím nejprohnanějším úsměvem. „Můj pán si mě musí z dračích čelistí vytáhnout.“ Když se ale přikolébal blíž, naklonila se a sfoukla svíci.
„Šae...“ Natáhl se po ní, ale ona se stočila stranou a vyklouzla mu.
„Musíš si mě chytit.“ Její hlas se ozval z jeho levé strany. „Můj pán si určitě hrál na obludy a panny, když byl malý.”
„Nazýváš mě snad obludou?“
„O nic víc, než jsem já panna!“ Teď byla za ním, tiše přeběhla po podlaze. „Stejně si mě budeš muset chytit.“
Nakonec se mu to podařilo, ale jen proto, že se chytit dala. Než mu vklouzla do náruče, byl celý zrudlý a bez dechu od

toho, jak narážel do dračích lebek. To vše bylo zapomenuto v okamžiku, kdy ucítil její malá ňadra přitisknutá ve tmě proti své tváři, tuhé bradavky lehce se mu otírající o rty a jizvu, kde míval nos. Tyrion ji stáhl k sobě na podlahu. „Můj obře," vydechla, když do ní vstoupil. „Můj obr mne přišel zachránit."
Potom když leželi propletení mezi dračími lebkami, položil si hlavu vedle její a vdechoval čistou vůni jejích hebkých vlasů. „Měli bychom se vrátit," řekl, ač nerad. „Zanedlouho už určitě bude svítat. Sansa se probudí."
„Měl bys jí dávat snové víno," řekla Šae, „tak jak to dělává lady Tanda s Lollys. Stačil by jeden pohár před spaním a pak bychom se mohli klidně milovat v posteli vedle ní a ona by to nevěděla." Zahihňala se. „Možná bychom to měli někdy v noci opravdu zkusit. Líbilo by se to mému pánovi?" Našla ve tmě jeho rameno a začala mu hníst svaly. „Máš krk tvrdý jako kámen. Co tě trápí?"
Tyrion si neviděl prsty před obličejem, jaká tam byla tma, a přesto na nich začal vypočítávat svoje strasti. „Moje žena. Moje sestra. Můj synovec. Můj otec. Tyrellové." Musel se přesunout na druhou ruku. „Varys. Pycelle. Malíček. Rudá zmije z Dorne." Přišel k poslednímu prstu. „Tvář, která na mě zírá z vody, když se myju." Políbila mu zohavený zjizvený nos. „Statečná tvář. Laskavá a dobrá tvář. Přála bych si ji teď vidět."
Z jejího hlasu zaznívala všechna sladká nevinnost světa. Nevinnost? Blázne, je to děvka. Jediné, co zná z mužů, je ta část, co jí vkládají mezi nohy. Blázne, blázne. Tyrion se posadil. „Máme před sebou dlouhý den, oba. Neměla jsi zhasínat tu svíci. Jak teď najdeme oblečení?"
Zasmála se. „Asi budeme muset jít ven nazí."
A když nás někdo uvidí, můj pan otec tě nechá pověsit. Najmout Šae jako jednu ze Sansiných služebných mu poskytlo výmluvu k tomu, aby mohl být vídán, jak s ní mluví, ale Tyrion rozhodně nepodlehl naději, že jsou v bezpečí. Varys ho varoval. „Dal jsem Šae falešnou minulost, jenže ta byla určena pro Lollys a lady Tandu. Tvoje sestra je podezřívavější. Kdyby se mě měla zeptat, co vím..."
„Však ty už jí povíš nějakou šikovnou lež."
„Ne. Řeknu jí, že ta dívka je obyčejná táborová nevěstka, kterou jsi našel před bitvou na Zeleném bodci a přivedl ji do Králova přístaviště proti výslovnému příkazu svého pana otce. Já královně lhát nebudu."
„Lhal jsi jí už předtím. Mám jí to povědět?"
Eunuch si povzdechl. „Tvoje slova řežou hlouběji než nůž, můj pane. Sloužím ti věrně, ale musím sloužit také tvé sestře, kdekoli je to možné. Jak dlouho by mě podle tebe nechala žít, kdybych jí nebyl k užitku? Nemám žádné silné žoldnéře, aby mě ochraňovali, žádného statečného bratra, který by mě pomstil, jen pár ptáčků, co mi šeptají do ucha. A těmi šepoty si musím každý den zas a znovu kupovat svůj život."
„Jistě mi promineš, když za tebe nebudu truchlit."
„Prominu, ale ty zase musíš prominout mně, když nebudu plakat pro Šae. Přiznám se ti, že nechápu, co to v ní je, že dokáže přimět tak inteligentního muže jako ty, aby se choval jako blázen."
„Možná bys to pochopil, kdybys nebyl eunuch."
„Takže takhle je to? Muž může mít buď rozum, nebo kousek masa mezi nohama, ale ne obojí?" Varys se zahihňal. „V tom případě bych asi měl být rád, že mě vyřezali."
Pavouk měl pravdu. Tyrion šmátral tmou, kde strašili drakové, po svém spodním prádle a cítil se přitom mizerně. Kvůli riziku, které podstupoval, byl napjatý jako kůže na bubnu a také ho tížil pocit viny. Moji vinu ať vezmou Jiní, pomyslel si, když si převlékal tuniku přes hlavu. Proč bych se měl cítit provinile? Moje žena nestojí o jedinou část ze mě a nejméně ze všech touží po té, která - jak se zdá - by ji chtěla. Možná by jí měl říct o Šae. Nebyl by zdaleka prvním mužem, který by si vydržoval konkubínu. I Sansin vlastní ach-tak-čestný otec jí dal nemanželského bratra. Podle všeho, co věděl, by jeho žena možná dokonce byla nadšená, kdyby se dozvěděla, že spí s Šae, pokud by ji to mělo ušetřit jeho nevítaných doteků.
Ne, toho se neodvažuji. Sliby nesliby, jeho ženě nelze důvěřovat. Možná je panenská mezi nohama, ale sotva je nevinná, co se týče zrady - vyzradila plány svého otce Cersei a toho to stálo život. A dívky jejího věku nejsou zrovna pověstné tím, že by dokázaly udržet tajemství.
Jediným bezpečným tahem bylo zbavit se Šae. Mohl bych ji poslat k Chataye, přemítal Tyrion neochotně. V Chatayině nevěstinci by Šae měla všechno hedvábí a drahé kamení, po kterém by zatoužila, a ty nejvznešenější urozené patrony. Byl by to mnohem lepší život, než jaký měla, když ji našel.
Anebo kdyby ji unavovalo vydělávat si na chléb na zádech, mohl by ji provdat. Co takhle za Bronna? Žoldnéři nikdy nevadilo dojídat z talíře po svém pánovi a teď byl navíc rytířem, což byla mnohem lepší partie, než v jakou mohla kdy doufat. Nebo ser Tallad? Tyrion si nejednou všiml, jak právě on po Šae mlsně pokukuje. Proč ne? Je vysoký, silný, není nepříjemné spočinout na něm pohledem, každým coulem nadaný mladý rytíř. Jistě, Tallad znal Šae jen jako pěknou mladou panskou služebnou zaměstnanou v hradu. Kdybych ji za něj provdal a on se pak dozvěděl, že je to bývalá děvka...
„Můj pane, kde jsi? Sežrali tě snad draci?"
„Ne. Tady jsem." Zatápal po dračí lebce. „Našel jsem botu, ale myslím, že je tvoje."
„Můj pán zní velmi vážně. Znelíbila jsem se mu něčím?"
„Ne," řekl, až příliš stroze. „Ty mě vždycky jen potěšíš. A právě v tom spočívá tvoje nebezpečí. Ve chvílích jako tyhle si vždycky říkal, že ji pošle pryč, ale to odhodlání mu nikdy nevydrželo dlouho. Tyrion ji nezřetelně viděl v šeru, jak si natahuje vlněnou punčochu na štíhlou nohu. Já vidím. Řadou dlouhých úzkých oken zasazených vysoko ve zdi sklepení pronikalo nejasné světlo. Ze tmy kolem nich vystupovaly lebky targaryenských draků, černé uprostřed šedi.
„Den přichází až příliš brzy." Nový den. Nový rok. Nové století. Přežil jsem Zelený bodec a Černovodu, přežiju i svatbu krále Joffreyho.
Šae stáhla svoje šaty z dračího zubu a přetáhla si je přes hlavu. „Půjdu nahoru první. Brella bude chtít, abych jí

pomohla s vodou do lázně pro milostpaní.“ Naklonila se k němu, aby mu dala poslední políbení, tentokrát na čelo. „Můj obře z Lannisterů. Tolik tě miluju.“
A já miluju tebe, drahá. Ať si je to děvka, ale zasluhuje si mnohem lepší život, než jí dokážu dát. Provdám ji za sera Tallada. Zdá se, že je to slušný muž. A vysoký...

SANSA

To byl sladký sen, pomyslela si Sansa rozespale. Byla zpátky na Zimohradu, pobíhala v božím háji se svou Lady. Byl tam její otec a její bratři a všichni byli v teple a bezpečí. Kdyby se tak sen dokázal proměnit ve skutečnost...
Odhodila ze sebe pokrývky. Musím být statečná. Její muka stejně již brzy skončí. Kdyby tady se mnou byla Lady, neměla bych strach. Lady však byla mrtvá; a taky Robb, Bran, Rickon, Arya, její otec a matka, dokonce i septa Mordane. Všichni jsou mrtví, kromě mě. Byla teď na světě úplně sama.
Její manžel vedle ní neležel, ale Sansa si na to už zvykla. Tyrion měl špatné spaní a často vstával ještě před rozbřeskem. Obvykle ho našla v soláru, kde seděl schoulený nad svící, ztracený v nějakém starém svitku nebo v kůži vázané knize. Někdy ho vůně ranního chleba z pecí odlákala do kuchyně a jindy vystoupil do střešní zahrady nebo se sám procházel dole po Cestičce zrádců.
Otevřela okenice a zachvěla se, když jí na pažích naskákala husí kůže. Na východní obloze se kupily mraky probodané pásy slunečního světla. Vypadají jako dva obrovité hrady plující po ranní obloze. Viděla jejich zdi z polorozpadlých kamenů, jejich mocné bašty a předmostní opevnění. Ve větru se svíjely chumáčovité praporce vlající z vrcholků věží, které se vypínaly vzhůru k rychle blednoucím hvězdám. Za nimi již vycházelo slunce a Sansa se dívala, jak hrady mění barvu od černé v šedivou a k tisíci odstínů růžové, zlaté a purpurové. Záhy nato je vítr stlačil k sobě, smíchal dohromady a na místě, kde ještě před chvílí byly dva hrady, zůstal jen jeden.
Slyšela, jak se za ní otevřely dveře. Byly to její služebné, které přinesly horkou vodu ke koupeli. Obě byly v jejích službách jen krátce; Tyrion řekl, že všechny ženy, které jí posluhovaly předtím, donášely Cersei, přesně jak se Sansa vždycky obávala. „Pojďte se podívat,“ řekla jim, „na obloze je hrad.“
„Hrad?“ Brella musela přimhouřit oči. „Mně se zdá, jako by se tamhleta věž bortila. Už je vlastně celý v troskách.“
Sansa nechtěla slyšet o padajících věžích a rozbořených hradech. Zavřela okenice a řekla: „Královna nás očekává na snídani. Je můj pan manžel v soláru?“
„Ne, moje paní.“ odpověděla Brella. „Neviděla jsem ho.“
„Možná šel navštívit svého otce,“ prohlásila Šae. „Třeba od něho králův pobočník potřeboval poradit.“
Brella se zamračila. „Lady Sanso, určitě by ses ráda vykoupala, než voda vychladne.“
Sansa si nechala od Šae přetáhnout přes hlavu noční úbor a vlezla si do velké dřevěné kádě. Byla v pokušení požádat o pohár vína na uklidnění. Svatební obřad se měl konat v pravé poledne, ve Velkém Baelorově septu na druhém konci města. A večer bude hostina v trůnní síni; tisíc hostů a sedmdesát sedm chodů, se zpěváky, žongléry a kejklíři. Nejdřív se ale měla konat snídaně v Královnině tančírne, pro Lannistery, muže z rodu Tyrellů - ženy Tyrellů budou snídat s Margaery - a stovku dalších rytířů a menších lordů. Udělali ze mne Lannisterku, pomyslela si Sansa s hořkostí.
Brella poslala Šae pro další horkou vodu, zatímco sama umývala Sanse záda. „Ty se celá třeseš, moje paní.“
„To je jen vodou, není dost teplá,“ zalhala Sansa.
Služebné ji právě oblékaly, když se objevil Tyrion s Podrickem Paynem v patách. „Vypadáš opravdu půvabně, Sanso.“ Otočil se ke svému panošovi. „Pode, buď tak laskav a nalej mi pohár vína.“
„Víno budou podávat u snídaně, můj pane,“ připomněla mu Sansa.
„Já mám víno tady. Snad ode mne neočekáváš, že se dostavím před svou sestru střízlivý? Je nové století, moje paní. Uplynulo již tři sta let od Aegonova dobytí.“ Trpaslík si vzal od Podricka pohár červeného a zvedl jej do výše. „Na Aegona. Jak šťastný to byl chlapík. Dvě sestry, dvě manželky a tři velcí draci, co víc by si mohl muž přát?“ Otřel si ústa hřbetem dlaně.
Skřetovo oblečení bylo zašpiněné a neudržované, jak si Sansa všimla; vypadalo, jako by v něm spal. „Převlékneš se do čistého oděvu, můj pane? Moc se mi líbí ten tvůj nový kabátec.“
„Kabátec je pěkný, to jistě.“ Tyrion odložil pohár. „Pojď, Pode, podíváme se, jestli nenajdeme nějaké oblečení, ve kterém bych vypadal méně zakrsle. Nechci dělat své paní choti ostudu.“
Když se Skřet o chvíli později vrátil, vypadal docela obstojně, a dokonce byl i o něco málo větší. Podrick Payne se také převlékl a pro jednou vypadal téměř jako řádný panoš, třebaže celkový dojem z jeho nádherného oděvu v purpurové, bílé a zlaté barvě poněkud kazil velký červený uher v nosní rýze. Je to tak plachý chlapec. Sansa si na Tyrionova panoše nejdřív dávala pozor; koneckonců byl to Payne, blízký příbuzný sera Ilyna Paynea, který usekl jejímu otci hlavu. Brzy si však uvědomila, že Pod z ní má stejnou hrůzu, jakou měla ona z jeho bratrance. Kdykoli na něj promluvila, zrudl do téměř alarmujícího odstínu červeni.
„Purpurová, zlatá a bílá jsou barvami rodu Payneů, Podricku?“ zeptala se ho zdvořile.
„Ne. Chci říct ano.“ Začervenal se. „Barvy. Na našem erbu jsou červenobílé kostky, moje paní. Se zlatými mincemi. V těch kostkách. Purpurových a bílých. Obojích.“ Upíral přitom oči na její chodidla.
„K těm mincím se váže příběh,“ poznamenal Tyrion. „Nepochybuji o tom, že Pod jej někdy povypráví tvým prstům u nohou. Teď jsme ale očekáváni v Královnině tančírně. Půjdeme?“
Sansa byla v pokušení omluvit se a nejít nikam. Mohla bych mu říct, že je mi zle od žaludku nebo že se dostavilo moje

měsíční krvácení. Netoužila po ničem jiném než zalézt si zpátky do postele a zatáhnout kolem sebe závěsy. Musím být statečná jako Robb, řekla si v duchu a strnule uchopila nabízené rámě svého manžela.
V Královnině tančírně posnídali medové koláčky s ostružinami a ořechy, řezy lahodné šunky a slaniny, malé rybky zapečené v chlebovém těstě, podzimní hrušky a dornské obložené mísy s cibulkou, sýrem a nasekanými vejci s pálivými papričkami. „Nic než vydatná snídaně nedokáže tak povzbudit chuť na sedmdesát sedm chodů, které mají následovat," poznamenal Tyrion, zatímco jim sluhové plnili talíře. Na stole stály džbány s mlékem, medovinou a lehkým sladkým zlatým vínem. Mezi stoly procházeli hudebníci, hráli na dudy, flétny a skřipky, zatímco ser Dontos klusal kolem na svém koni z koštěte a Měsíční chlapec vydával prdivé zvuky tvářemi a zpíval drzé písně o hostech.
Sansa si všimla, že Tyrion se jídla stěží dotkl, třebaže vypil několik pohárů vína. Sama ochutnala něco málo z dornských vajec, jenže ostrá chuť papriček ji pak pálila v ústech. Jinak si jen uždibla ovoce, ryb a medových koláčů. Pokaždé když se na ni Joffrey podíval, přepadla ji taková nervozita, že měla pocit, jako by měla v žaludku netopýra.
Když bylo jídlo odklizeno, královna slavnostně předala Joffovi nevěstin plášť, který při obřadu nařasí Margaery kolem ramen. „Je to plášť, který jsem oblékla, když mne Robert pojal za svou královnu, stejný plášť, který na sobě měla lady Joanna, když se provdala za mého lorda otce." Sanse připadalo, že vypadá prodřený, ale možná to bylo jen proto, že byl tak často používán.
Pak nastal čas na dary. V Rovině bylo tradicí předávat dary nevěstě a ženichovi ráno v den jejich svatby; nazítří dostanou další dary jako pár, ale ty dnešní byly určeny pro každého zvlášť.
Od Jalabhara Xho dostal Joffrey velký luk ze zlatého dřeva a toulec plný dlouhých šípů opeřených zelenými a šarlatovými pery; od lady Tandy pár jezdeckých bot z vláčné kůže; od sera Kevana úchvatné turnajové kožené sedlo červené barvy; brož z rudého zlata tvarovanou do podoby škorpiona od Dorna, prince Oberyna; stříbrné ostruhy od sera Addama Marbranda; turnajový altán z rudého hedvábí od lorda Mathise Rowana. Lord Paxter Redwyne přinesl nádherný dřevěný model válečné galéry se dvěma stovkami vesel, která byla ve skutečné velikosti právě stavěna ve Stromovině. „Pokud to Tvoje Veličenstvo potěší, bude se jmenovat Chrabrost krále Joffa," řekl, a Joff odvětil, že je tím vskutku velmi potěšen. „Udělám z ní svou vlajkovou loď, až se budu plavit do Dračího kamene, abych zabil svého zrádcovského strýce Stannise," prohlásil.
Dnes si hraje na vznešeného krále. Sansa věděla, že Joffrey dokáže být galantní, když na to má náladu, ale zdálo se, že jí má stále méně. A opravdu, všechna jeho zdvořilost zmizela jako mávnutím proutku, když mu Tyrion předložil jejich společný dar: velkou starou knihu s názvem Životy čtyř králů, vázanou v kůži a nádherně ilustrovanou. Král si ji bez zájmu prolistoval. „A tohle má být co, strýče?"
Kniha. Sansa si říkala, zda Joffrey hýbe při čtení svými tlustými červími rty.
„Historie vlády Daerona Mladého draka, Baelora Požehnaného, Aegona Hanebného a Daerona Dobrého od velmistra Kaetha," odpověděl její zakrslý manžel.
„Kniha, kterou by si měl přečíst každý král, Tvoje Výsosti," řekl ser Kevan.
„Můj otec neměl na knihy čas." Joffrey mrzutě odstrčil svazek přes desku stolu. „Kdybys méně četl, strýče Skřete, možná by teď lady Sansa už měla dítě v břiše." Dal se do smíchu..., a když se směje král, dvůr se musí smát s ním.
„Nebuď smutná, Sanso, jakmile obtěžkám dítětem svou Margaery, navštívím tě ve tvé ložnici a ukážu svému malému strýci, jak se to dělá."
Sansa zrudla. Nervózně pohlédla na Tyriona, plna strachu z jeho odpovědi. Mohlo by se to zvrhnout v něco stejně ošklivého jako na jejich vlastní svatební hostině. Pro tentokrát si však trpaslík naplnil ústa vínem místo slovy.
Pak popošel kupředu lord Mace Tyrell, aby předložil svůj dar: tři stopy vysoký zlatý kalich se dvěma ozdobnými uchy a sedmi stranami vykládanými drahými kameny. „Sedm tváří pro sedm království Jeho Výsosti," vysvětloval otec nevěsty. Ukázal jim, jak každá strana nese znak jednoho z velkých rodů: rubínového lva, smaragdovou růži, onyxového jelena, stříbrného pstruha, modrého nefritového sokola, opálové slunce a perlového zlovlka.
„Nádherný pohár," řekl Joffrey, „jenže vlka asi budeme muset oloupat a na jeho místo dát krakatici."
Sansa předstírala, že to neslyšela.
„Margaery a já se z něj zhluboka napijeme na naše zdraví, tcháne." Joffrey zvedl kalich nad hlavu, aby ho mohli všichni obdivovat.
„Ta zatracená věc je stejně velká jako já," zamumlal Tyrion tichým hlasem. „Polovina poháru a Joffrey padne pod stůl opilý."
To by bylo dobře, pomyslela si. Možná si přitom zláme vaz.
Lord Tywin čekal, dokud se všichni nevystřídali, a pak, předložil králi vlastní dar: meč. Měl pochvu z třešňového dřeva, zlata a naolejované červené kůže, zdobenou zlatými lvími hlavami. Lvi měli rubínové oči. Joffrey tasil meč z pochvy a zvedl jej vysoko nad hlavu. Tančírna ztichla. V ranním světle se zamihotaly rudé a černé vlnky v oceli.
„Úchvatné," prohlásil Mathis Rowan.
„Meč, o kterém se bude zpívat, Výsosti," podotkl lord Redwyne.
„Královský meč," dodal ser Kevan Lannister.
Král Joffrey vypadal, jako by chtěl někoho zabít rovnou na místě, tak byl vzrušený. Sekal jím do vzduchu a hlasitě se smál. „Velký meč musí mít velké jméno, panstvo! Jak jej pojmenujeme?"
Sansa si vzpomněla na Lví zub, meč, který Arya hodila do Trojzubce, a na Srdcožrout, ten, který musela políbit před bitvou. Říkala si, zda bude po Margaery chtít, aby líbala tento.
Hosté se předháněli ve vymýšlení jmen pro nový meč. Joff mávl rukou nad celým tuctem z nich, než uslyšel jméno, které se mu zalíbilo. „Vdovin nářek!" zvolal. „Ano! Z mnoha žen jím nadělám vdovy!" Znovu sekl do vzduchu. „A až stanu proti svému strýci Stannisovi, rozseknu jím ten jeho kouzelný meč vpůli." Zkusil dolní sek, čímž přiměl sera Balona Swanna spěšně couvnout. Ser Balon zbledl a síní se převalila vlna smíchu.

„Opatrně, Tvoje Výsosti," upozornil ser Addam Marbrand krále. „Valyrijská ocel je nebezpečně ostrá."
„Já si to pamatuju." Joffrey máchl Vdoviným nářkem dolů v divokém obouručním seku, rovnou do knihy, kterou mu daroval Tyrion. Silná kožená deska se pod nárazem rozdělila vpůli. „Ostrá! Já ti říkal, že vím, co dokáže valyrijská ocel!" Vyžádalo si to půl tuctu dalších seků, než silný svazek rozsekal na kusy - a než byla zkáza dokončena, byl chlapec celý udýchaný. Sansa cítila, jak její manžel zápasí se vztekem, který se v něm hromadil, zatímco ser Osmund Černokotlý volal: „Modlím se, abys to strašlivé ostří nikdy nepoužil proti mně, Výsosti."
„Postarej se, abys k tomu neměl důvod, pane." Joffrey smetl kus Života čtyř králů ze stolu hrotem meče, pak zasunul Vdovin nářek zpátky do pochvy.
„Tvoje Výsosti," řekl ser Garlan Tyrell. „Možná jsi to nevěděl, ale v celém Západozemí byly jen čtyři kopie této knihy ilustrované Kaethovou vlastní rukou."
„No a teď jsou tři." Joffrey si rozepjal starý opasek s mečem, aby si místo něj zapnul nový. „Ty a lady Sansa mi dlužíte jiný dar, strýče Skřete, lepší. Tento je na kusy."
Tyrion hleděl na svého synovce barevně nespárovanýma očima. „Co takhle dýku, Veličenstvo? Nějakou, co by se hodila k tvému meči. Dýku ze stejně nádherné valyrijské oceli... s jilcem z dračí kosti, co říkáš?"
Joff si ho změřil pronikavým pohledem. „Ty... ach ano, dýku, aby se hodila k mému meči. Dobrá." Přikývl. „A zlatý jílec vykládaný rubíny. Dračí kost je příliš obyčejná."
„Jak si přeješ, Tvoje Výsosti." Tyrion vyprázdnil další pohár vína. Podle toho, jakou věnoval pozornost Sanse, mohl být docela dobře sám ve svém soláru. Jakmile však nastal čas odebrat se ke svatebnímu obřadu, vzal ji za ruku.
Když přecházeli nádvoří, zařadil se vedle nich princ Oberyn z Dorne se svou černovlasou milenkou zavěšenou do jeho rámě. Sansa na ženu zvědavě pohlédla. Byla prostého původu, neprovdaná a porodila princi dvě nemanželské dcery, ale neměla strach pohlédnout do očí samé královně. Šae jí řekla, že Ellaria uctívá jakousi lysénskou bohyni lásky. „Byla to skoro děvka, když ji našel, milostpaní," svěřila se jí služebná, „a teď je to málem princezna." Sansa se nikdy předtím neocitla tak blízko té dornské ženy. Je opravdu krásná, pomyslela si. Jenže je na ní něco, co drásá oko.
„Jednou mne potkalo to velké štěstí, že jsem v Citadele na vlastní oči spatřil jejich kopii Života čtyř králů," říkal princ Oberyn jejímu manželovi. „Iluminace byly úchvatné na pohled, to ano, ale jinak byl Kaeth až příliš laskavý ke králi Viserysovi."
Tyrion na něho ostře pohlédl. „Příliš laskavý? Podle mého mínění byl k Viserysovi hanebně skoupý. Ve skutečnosti to měl být Život pěti králů."
Princ se zasmál. „Viserys vládl sotva čtrnáct dní."
„Vládl přes rok," opravil ho Tyrion.
Oberyn pokrčil rameny. „Rok nebo čtrnáct dní, co na tom záleží? Otrávil vlastního synovce, aby se dostal na trůn, a jakmile jej jednou měl, už neudělal nic."
„Baelor vyhladověl při postu sám sebe k smrti," řekl Tyrion. „Jeho strýc mu sloužil věrně jako pobočník, tak jako sloužil Mladému drakovi před ním. Viserys možná kraloval jen jeden rok, jenže ve skutečnosti vládl patnáct let, zatímco Daeron válčil a Baelor se modlil." Zatvářil se kysele. „A i kdyby otrávil svého synovce, mohl bys mu to dávat za vinu? Někdo musel uchránit říši od Baelorových pošetilostí."
Sansa byla šokovaná, když to slyšela. „Baelor Požehnaný byl přece velký král. Prošel Kostěnou cestu bosý, aby vyjednal mír s Dorny, a zachránil Dračího rytíře z hadího doupěte. Zmije na něj neútočily, protože byl tak svatý a neposkvrněný."
Princ Oberyn se usmál. „Kdybys ty byla zmije, moje paní, chtěla by sis kousnout do takové bezkrevné suché tyčky, jakou byl Baelor Požehnaný? Já bych raději zabořil tesáky do něčeho šťavnatějšího..."
„Můj princ tě jen škádlí, lady Sanso," řekla Ellaria Písek. „Septoni a zpěváci sice rádi říkají, že hadi Baelora nepokousali, ale pravda byla velmi odlišná. Kousli ho snad půlstovkykrát, a měl na to zemřít."
„Kdyby se tak stalo, Viserys by vládl tucet let," řekl Tyrion, „a Sedm království by to nepochybně jen prospělo. Jsou tací, co říkají, že Baelor se ze všeho toho jedu pomátl."
„Ano," řekl princ Oberyn, „jenže v téhle vaší Rudé baště jsem žádné hady neviděl. Tak jak si poradíš s Joffreym?"
„Raději nic takového zkoušet nebudu." Tyrion strnule sklonil hlavu. „Omluv nás laskavě, pane. Naše nosítka již čekají."
Trpaslík pomohl Sanse dovnitř, pak se neohrabaně vyškrábal za ní. „Zatáhni závěsy, moje paní. budeš-li tak laskavá."
„Je to nutné, můj pane?" Sansa nechtěla být zavřená za závěsy. „Dnes je tak krásný den."
„Kdyby mě spatřili dobří lidé Králova přístaviště, pravděpodobně by po mně začali házet kobylince. Prokaž nám oběma laskavost, moje paní. Zatáhni ty závěsy."
Udělala, jak jí řekl. Chvíli tam takto seděli, zatímco vzduch kolem nich se oteploval a zatuchal. „Moc mě mrzelo, co král udělal s tvou knihou, můj pane," přiměla se říct.
„Byla to Joffreyho kniha. Mohl se z ní dozvědět pár užitečných věcí, kdyby se namáhal přečíst si ji." Když to říkal, jeho hlas zněl nepřítomně. „Měl jsem být chytřejší. Měl jsem to vědět... a spoustu dalších věcí taky."
„Možná ho dýka potěší víc."
Trpaslík se ušklíbl a jizva na jeho tváři se napjala. „Chlapec si dýku zasluhuje, že ano?" Naštěstí nečekal na odpověď. „Tehdy na Zimohradu se Joff pohádal s tvým bratrem Robbem. Pověz mi, nevšimla sis, že by panovaly nějaké zlé vztahy také mezi Jeho Výsostí a Branem?"
„Branem?" Jeho otázka ji vyvedla z míry. „Myslíš předtím, než spadl?" Musela se přimět myslet dozadu. Stalo se to už tak dávno. „Bran byl milý chlapec. Všichni ho měli rádi. On a Tommen spolu bojovali dřevěnými meči, to si pamatuju, ale brali to jen jako hru."
Tyrion upadl do zadumané mlčenlivosti. Sansa slyšela vzdálený rachot řetězů zvenčí; vytahovali padací mříž. O okamžik později se ozval výkřik a jejich nosítka se dala do pohybu. Zbavená možnosti pozorovat okolní scenérii se

rozhodla, že bude hledět na svoje ruce složené v klíně, nepříjemně si vědomá pohledu nespárovaných očí svého manžela. Proč se na mě tak dívá?
„Ty jsi svoje bratry milovala, stejně jako mám já rád Jaimeho.“
Je to snad nějaká lannisterská past, aby mne přiměl mluvit zrádně? „Moji bratři byli zrádci a odešli do zrádcovských hrobů. Je zradou milovat zrádce.“
Její malý manžel si odfrkl. „Robb povstal ve zbrani proti svému právoplatnému králi. Podle zákona byl tudíž zrádce. Ti druzí ovšem zemřeli příliš mladí, než aby vůbec věděli, co to zrada je.“ Zamnul si pahýl nosu. „Sanso, ty víš, co se stalo Branovi na Zimohradu?“
„Bran spadl. Pořád lezl do výšek, až nakonec spadl. Vždycky jsme se obávali, že k tomu dojde. A Theon Greyjoy ho zabil, jenže to se stalo až později.”
„Theon Greyjoy.“ Tyrion si povzdechl. „Tvoje paní matka mne jednou obvinila... nu, nebudu tě zatěžovat ošklivými detaily. Obvinila mne neprávem. Nikdy jsem tvému bratrovi Branovi neublížil. A nemám v úmyslu ublížit ani tobě.“
Co mu na to mám říct? „Jsem ráda, že to vím, můj pane.“ Něco po ní chtěl, jenže Sansa nevěděla, co je to. Vypadá jako hladové dítě, ale já nemám jídlo, které bych mu nabídla. Proč mě nenechá na pokoji?
Tyrion si znovu zamnul zjizvený pahýl nosu, což byl nehezký zvyk, který jen přitahoval zrak k jeho ošklivé tváři. „Nikdy ses mne nezeptala, jak zemřel Robb nebo tvoje paní matka.“
„Já... raději to nechci vědět. Jen bych z toho měla špatné sny.“
„Pak ti tedy už nic neřeknu.“
„To... to je od tebe laskavé.“
„Och, ano,“ řekl. „Tyto zlé sny.“

»*1 tM*
TYRION

Nová koruna, kterou daroval jeho otec církvi, byla dvakrát tak vysoká jako ta, kterou rozbil na kusy dav, skvost z drahých kamenů a tepaného zlata. Pokaždé když nejvyšší septon pohnul hlavou, vyšlehl z ní a zamihotal se duhový blesk, ale Tyrionovi nezbývalo než se divit, jak vůbec ten muž unese takovou tíhu. A dokonce musel připustit, že Joffrey a Margaery jsou opravdu nádherný pár, když tam tak stáli bok po boku mezi vysokými pozlacenými sochami Otce a Matky.
Nevěsta byla půvabná. Byla oblečená ve slonovinovém hedvábí a myrské krajce, se sukněmi zdobenými květinovými motivy vyvedenými z říčních perliček. Jako vdova po Renlym mohla nosit baratheonské barvy, zlatou a černou, ale přesto přišla oblečená jako Tyrellka, v panenském plášti ze zeleného sametu pošitém stovkami zlatých brokátových růží. Tyrion si říkal, zda je opravdu stále panna. Ne že by Joffrey poznal rozdíl.
Král vypadal téměř stejně úchvatně jako jeho nevěsta. Byl oblečený v kabátci temně růžové barvy, který měl pod pláštěm z tmavočerveného sametu se zlatě vyšitým jelenem a lvem. Na umně načesaných kadeřích mu spočívala královská koruna, zlato na zlatu. Tu zatracenou korunu jsem pro něho zachránil já. Tyrion nepohodlně přesunul váhu z jednoho chodidla na druhé. Nedokázal stát v klidu. Příliš mnoho vína. Měl si jít ulevit, ještě než se vydali na cestu z Rudé bašty. Noc beze spánku, kterou strávil s Šae, si na něm také vybírala svou daň, ale nejvíc ze všeho toužil zaškrtit svého proklatého královského synovce.
Já vím, co dokáže valyrijská ocel, vychloubal se chlapec. Septoni vždycky kázali, že Otec na nebesích soudí všechny spravedlivě. Kdyby Otec byl tak laskavý, že by shodil svou sochu na Joffreyho a rozmáčkl ho jako švába, tak bych tomu možná i uvěřil.
Měl na to přijít už dávno. Jaime by nikdy neposlal jiného muže, aby za něho zabíjel, a Cersei byla příliš chytrá, než aby použila nůž, který by mohl být vystopován zpátky k ní, ale Joff, arogantní, krutý, hloupý malý darebák...
Vzpomínal si na to chladné jitro, kdy sešel po příkrých venkovních schodech ze zimohradské knihovny a našel na nádvoří prince Joffreyho, který žertoval s Ohařem o zabíjení vlků. Pošli psa zabít vlka, řekl. Dokonce ani Joffrey však nebyl tak pošetilý, aby nařídil zabít syna Eddarda Starka Sandoru Cleganovi; Ohař by s tím šel za Cersei. Místo toho si chlapec našel vykonavatele mezi odpornou cháskou svobodných jezdců, kupců a patolízalů, kteří se připojili ke králově skupině cestou na sever. Jakéhosi od neštovic poďobaného prosťáčka, který byl ochotný riskovat život pro princovu přízeň, a nějaký ten peníz. Tyrion si říkal, čí to asi byl nápad - počkat, dokud Robert neodjede ze Zimohradu, a pak teprve podříznout Branovi krk. Nejpravděpodobněji Joffův. Nepochybně to považoval za vrchol vychytralosti.
Tyrion měl dojem, že si vzpomíná, jak vypadala princova dýka. Alespoň že nebyl Joff tak stupidní a nepoužil ji. Místo toho se šel probrat zbraněmi svého otce. Robert Baratheon byl neskonale štědrý muž a dal by svému synovi kteroukoli dýku, co by chtěl… jenže Tyrion hádal, že chlapec si ji prostě vzal sám. Robert přijel na Zimohrad s dlouhým zástupem komoňstva, s velkým kolovým domem a povozy plnými zásob. Nebylo pochyb, že se nějaký přičinlivý služebník postaral o to, aby s králem cestovaly i jeho zbraně, pro případ, že by zatoužil po kterékoli z nich.
Čepel, kterou Joff vybral, byla pěkná a jednoduchá. Žádné zlaté rytiny, žádné drahokamy v jílci, žádné stříbrné ornamenty v čepeli. Král Robert ji nikdy nepoužíval, zřejmě úplně zapomněl, že ji vůbec má. A přesto byla ta valyrijská ocel smrtelně ostrá..., dostatečně ostrá, aby prořízla kůži, maso a sval jediným rychlým řezem. Já vím, co dokáže valyrijská ocel. Asi to opravdu věděl, jinak by nikdy nebyl takový blázen, aby si vybral zrovna Malíčkův nůž.
Stále mu na tom nedávalo pokoj ono proč, že by čirá krutost? Jeho synovec jí měl na rozdávání, když si to Tyrion

uvědomil, měl co dělat, aby nevyzvrátil všechno víno, co vypil, nepomočil si kalhoty nebo obojí. Nepohodlně se vrtěl na místě. Měl držet při snídani jazyk za zuby. Ten kluk teď ví, že to vím. Ta moje huba nevymáchaná mne jednou připraví o život, tím jsem si jistý.
Bylo vyřčeno sedmero přísah, odříkáno sedmero požehnání a vyměněno sedmero slibů, když byla odzpívána svatební píseň a na výzvu, zda někdo ví o něčem, co by bránilo sňatku, nikdo neodpověděl, nastal čas k výměně plášťů. Tyrion přesunul váhu z jedné zakrslé nohy na druhou a snažil se zahlédnout něco škvírou mezi svým otcem a strýcem Kevanem. Pokud jsou bohové spravedliví, tak to Joff alespoň pořádně zpacká. Dával si pozor, aby se nepodíval na Sansu, aby si ani náhodou nevšimla hořkosti čišící mu z očí. Mohla jsi tehdy pokleknout, budiž zatracena! Copak by bylo tak proklatě těžké ohnout ta tvoje ztuhlá starkovská kolena a ponechat mi alespoň kapku důstojnosti?
Mace Tyrell opatrně sňal své dceři z ramen panenský plášť, zatímco Joffrey přijal od svého bratra Tommena složený svatební plášť a rozmáchlým gestem ho vytřepal. Chlapecký král byl ve třinácti stejně vysoký, jako byla jeho šestnáctiletá nevěsta - nebude potřebovat bláznova záda, aby na ně musel vylézt. Joffrey nařasil Margaery šarlatově zlatý plášť kolem ramen a naklonil se blíž, aby jí ho připevnil kolem krku. Tím přešla Margaery zpod ochrany svého otce pod ochranu svého manžela. Jenže kdo ji bude ochraňovat před Joffem? Tyrion pohlédl na Rytíře květin, který tam stál společně s dalšími příslušníky Královské gardy. Měl bys udržovat svůj meč dobře nabroušený, sere Lorasi.
„Tímto polibkem stvrzuji naši lásku!“ prohlásil Joff zvonivým hlasem, když Margaery zopakovala jeho slova, přitáhl ji k sobě blíž a políbil ji, dlouze a hluboce. Duhová světla tančila kolem koruny nejvyššího septona, který vážným hlasem prohlásil Joffreyho z rodu Baratheonů a Lannisterů a Margaery z rodu Tyrellů za jedno tělo, jedno srdce a jednu duši. V pořádku, takže tohle máme odbyté. A teď vzhůru zpátky do toho zatraceného hradu, abych se mohl v klidu vymočit.
Ser Loras a ser Meryn odění v bílé šupinové zbroji a sněhobílých pláštích vyšli v čele procesí ze septa. Následoval princ Tommen, rozhazující před krále a královnu růžové okvětní plátky z košíku. Za královským párem následovala královna Cersei a lord Tyrell, pak nevěstina matka ruku v ruce s lordem Tywinem. Za nimi pospíchala vratkým krokem Královna trnů, z jedné strany zavěšená do rámě sera Kevana Lannistera a z druhé opřená o svou hůl. Hned za ní následovala její dvojčata strážní, pro případ, že by upadla. Jako další šel ser Garlan Tyrell a jeho paní choť a nakonec byla řada na Sanse a Tyrionovi.
„Moje paní.“ Nabídl Sanse rámě. Poslušně je uchopila, ale Tyrion cítil, jak je při chůzi uličkou mezi lavicemi ztuhlá. Ani jednou se na něho nepodívala.
Ještě než přišli ke dveřím, uslyšel jásavé pozdravy zvenčí. Dav tolik miloval Margaery, že byl ochoten mít kvůli ní znovu rád Joffreyho. Patřila k Renlymu, tomu pohlednému mladému princi, který je tolik miloval, že se kvůli nim vrátil ze záhrobí, jen aby je zachránil. A spolu s ní přišly po růžové cestě od jihu i bohatství a hojnost Vysoké zahrady. Zdálo se, že si ti blázni nepamatují, že to byl především Mace Tyrell, kdo na samém začátku uzavřel růžovou cestu a způsobil ten proklatý hladomor.
Vyšli ze septa do svěžího podzimního vzduchu. „Už jsem měl strach, že tam zkysneme navěky,“ zašpičkoval Tyrion.
Sansa neměla jinou možnost než se na něj podívat. „Já... ano, můj pane. Jak pravíš.“ Vypadala smutně. „Přesto to ale byl krásný obřad.“
Na rozdíl od našeho. „Já na to můžu říct jen to, že byl hrozně dlouhý. Nutně se potřebuju vrátit do hradu, abych se pořádně vymočil.“ Zamnul si pahýl nosu. „Kéž bych tak byl schopen vymyslet si nějaké poslání, které by mne odvedlo z města. Malíček si to vymyslel chytře.“
Joffrey a Margaery stáli obklopeni Královskou gardou na vrcholku schodiště, které vedlo na rozlehlé mramorové náměstí. Ser Addam a jeho zlaté pláště zadržovali těly dav, zatímco socha krále Baelora Požehnaného na ně benevolentně shlížela ze svého podstavce. Tyrion neměl jinou možnost než se postavit do řady za ostatní a nabídnout královskému páru svoje gratulace. Políbil Margaery prsty a popřál jí hodně štěstí. Naštěstí za nimi byli další, kteří čekali, až na ně přijde řada, takže se nemuseli zdržovat příliš dlouho.
Jejich nosítka stála po celou dobu obřadu na slunci a uvnitř za závěsy bylo velmi horko. Když se nosítka dala do pohybu, Tyrion se opřel o loket, zatímco Sansa tam strnule seděla a hleděla na své ruce. Je stejně půvabná jako to Tyrellovo děvče. Její vlasy měly hutnou barvu podzimní oříškové hnědi a oči byly hluboká tullyjská modř. Zármutek jí dodával vyděšený, - zranitelný vzhled - a činilo ji to tím krásnější. Chtěl se jí dotknout, proniknout zbrojí její chladné zdvořilosti, že by to bylo tohle, co ho nakonec přimělo promluvit? Nebo jen potřeboval odpoutat svou mysl od plného močového měchýře?
„Myslel jsem na to, že až budou cesty opět bezpečné, mohli bychom se spolu vydat do Casterlyovy skály.“ Daleko od Joffreyho a mé sestry. Čím víc myslel na to, co Joff udělal se Životy čtyř králů, tím víc ho to znepokojovalo. Bylo v tom poselství, ach ano. „Udělalo by mi radost, kdybych ti mohl ukázat Zlatou galerii, Lví tlamu a Síň hrdinů, kde jsme si Jaime a já hrávali jako chlapci. Je tam slyšet hřmění zdola, odkud do nitra skály proudí mořská voda...“
Pomalu zvedla hlavu. Věděl, co nyní vidí před sebou: naběhlé zvířecí čelo, surový pahýl nosu, křivou růžovou jizvu přes tvář a barevně nespárované oči. Její oči byly velké, modré a hlavně prázdné. „Pojedu kamkoli, kam si bude můj pan manžel přát.“
„Doufal jsem, že by tě to mohlo potěšit, moje paní.“
„Potěší mě to, když to potěší mého pána.“
Tyrion stáhl ústa. Ty patetický malý mužíku. Copak sis myslel, že ji nějaké řečičky o Lví tlamě přimějí usmát se na tebe? Kdy se ti podařilo rozesmát ženu jinak než jen zlatem? „Ne, to byl pošetilý nápad. Skálu mohou milovat jen Lannisterové.“
„Ano, můj pane. Jak pravíš.“
Tyrion slyšel, jak obyvatelé města provolávají slávu králi Joffreymu. Za tři roky bude ten krutý chlapec mužem, bude vládnout podle vlastních zákonů... a každý trpaslík s polovinou rozumu bude daleko od Králova přístaviště. Možná by

vyhovovalo Staré město. Nebo dokonce některé ze Svobodných měst. Vždycky toužil spatřit braavoského Titána. Snad by to Sansu potěšilo. Začal laskavě mluvit o Braavosu, ale narazil pouze na stěnu zasmušilé zdvořilosti, stejně ledové a nepoddajné jako Zeď, po které kdysi kráčel tam na severu. Unavilo ho to. Tehdy i teď.
Zbytek cesty probíhal v tichosti. Netrvalo dlouho a Tyrion zjistil, že doufá, že snad Sansa něco řekne sama, cokoli, to nejskromnější slůvko, jenže ona nepromluvila, když nosítka zastavila na hradním nádvoří, nechal jednoho ze sluhů, aby jí pomohl vystoupit. „Na hostině jsme očekáváni asi za hodinu, moje paní. Zakrátko se k tobě připojím.“ Zamířil na ztuhlých nohou pryč. Z druhé strany nádvoří slyšel Margaeryin bezdechý smích, když ji Joffrey zhoupl ze sedla. Ten chlapec bude jednoho dne stejně velký a silný jako Jaime, pomyslel si, a já budu pořád jen trpaslík motající se mu pod nohama. A jednoho dne mne pravděpodobně udělá ještě kratším...
Našel latrínu a vděčně si vydechl, když ze sebe vypustil ranní víno. Byly chvíle, kdy bylo řádné vymočení cítit téměř stejně nádherně jako milování, a právě tohle byla jedna z těch příležitostí. Přál si, kéž by si tak mohl stejně snadno ulevit od svých pochybností a pocitu viny.
Před jeho komnatami čekal Podrick Payne. „Přichystal jsem ti nový kabátec. Ne tady. Na tvou postel. V ložnici.”
„Ano, přesně tam míváme postel.“ Bude tam i Sansa, oblékající se na hostinu. Šae taky. „Víno, Pode.“
Pil ve svém okenním sedátku a pozoroval chaos panující v kuchyních pod sebou. Slunce se ještě nedotklo vršku hradní zdi a již byla cítit vůně pečeného chleba a rožněného masa. Do trůnní síně se brzy začnou hrnout hosté, plni očekávání; bude to večer plný písní a nádhery, určený nejenom k tomu, aby sjednotil Vysokou zahradu a Casterlyovu skálu, ale také k tomu, aby dal vědět o jejich moci a bohatství komukoli, kdo by si snad pořád ještě mohl myslet, že bude oponovat Joffreyho vládě.
Jenže kdo by nyní byl takový blázen, aby soupeřil s Joffreyho vládou, po tom, co se stalo Stannisi Baratheonovi a Robbu Starkovi? V říčních krajinách se sice stále bojovalo, ale všude jinde se stahovaly smyčky. Ser Gregor Clegane překročil Trojzubec a zmocnil se rubínového brodu, pak téměř bez vynaložení sebemenšího úsilí dobyl Harrenov. Mořská stráž se vzdala Černému Walderu Freyovi, lord Randyll Tarly držel Panenské jezírko, Duskendale a královskou cestu. Na západě se ser Daven Lannister spojil se serem Forleym Presterem u Zlatého zubu na tažení proti Řekotočí. Ser Ryman Frey vedl dva tisíce kopiníků na jih od Dvojčat, aby se k nim připojil. A Paxter Redwyne tvrdil, že jeho flotila bude brzy schopna vyplout ze Stromoviny, aby zahájila dlouhou cestu kolem Dorne a přes Kamenné schody. Stannisovi lysénští piráti budou převáženi co do počtu v poměru deset ku jedné. Boj, kterému mistři začali říkat Válka pěti králů, byl již téměř u konce. Mace Tyrell se dal slyšet, jak si stěžuje, že mu lord Tywin neponechal žádné vítězství.
„Můj pane?“ Pod stál vedle něho. „Budeš se převlékat? Připravil jsem ti kabátec. Na postel. Pro hostinu.“
„Hostinu?“ opáčil Tyrion kysele. „Jakou hostinu?“
„Svatební hostinu.“ Podovi samozřejmě ušel sarkasmus v jeho hlase. „Hostinu krále Joffreyho a lady Margaery. Chtěl jsem říct královny Margaery.“
Tyrion byl rozhodnutý, že se dnes večer velice, velice opije. „Dobrá tedy, mladý Podricku, pojď mi pomoci obléknout se do slavnostního oděvu.“
Když vstoupili do ložnice, Šae právě pomáhala Sanse s vlasy. Radost a žal, pomyslel si, jakmile je spatřil vedle sebe. Smích a slzy. Sansa na sobě měla šaty ze stříbrného saténu lemované popelčinou, s prostřihávanými rukávy, které jí splývaly téměř k zemi, podšité měkkým purpurovým semišem. Šae jí umělecky naaranžovala vlasy do jemné stříbrné síťky ozdobené temně mihotavými drahokamy. Tyrionovi nikdy nepřipadala půvabnější, a přesto jako by na svých dlouhých saténových rukávech nesla smutek. „Lady Sanso,“ řekl jí, „dnes večer budeš nejkrásnější ženou v hodovní síni.“
„Můj pán je příliš laskav.“
„Moje paní,“ řekla Šae toužebně, „nemohla bych dnes večer přijít obsluhovat ke stolu? Tak ráda bych viděla, jak vyletí holubi z koláče.“
Sansa se na ni nejistě podívala. „Královna si všechny sluhy a služebné vybrala sama.”
„A síň bude i tak přeplněná.“ Tyrion musel spolknout podráždění. „Avšak hudebníci budou procházet sem a tam po celém hradu a stoly na vnějším nádvoří se budou prohýbat jídlem a pitím pro všechny.“ Prohlížel si svůj nový kabátec, šarlatový samet s ramenními vycpávkami a karnýrovými rukávy prostřiženými tak, aby byl vidět černý satén pod nimi. Pěkné oblečení. Jediné, co by bylo zapotřebí, je pěkný muž, který by si je vzal na sebe. „Pojď, Pode, pomoz mi do toho.“
Zatímco se oblékal, vypil další pohár vína, pak nabídl rámě své choti a doprovodil ji z Kuchyňské věže, aby se připojili k řece hedvábí, saténu a sametu plynoucí k trůnní síni. Někteří hosté již byli uvnitř, zabírali si místa na lavicích. Další se hromadili přede dveřmi, užívali si pro podzim netypické odpolední teplo. Tyrion vedl Sansu kolem nádvoří, aby učinil zadost nezbytné etiketě.
Je v tom dobrá, pomyslel si, když ji pozoroval, jak lordu Gylesovi říká, že jeho kašel už zní lépe, jak vysekává kompliment Elinor Tyrell ohledně jejích šatů a ptá se Jalabhara Xho na svatební zvyky Letních ostrovů. Ser Kevan přivedl dolů svého syna sera Lancela, což bylo vůbec poprvé od bitvy, co hoch opustil lože. Vypadá příšerně. Lancelovy kdysi zlaté vlasy byly bílé a vysušené a byl hubený jako tyčka. Nebýt jeho otce, který ho podpíral ve vzpřímené poloze, jistě by se zhroutil. Avšak když Sansa vychvalovala jeho statečnost a říkala mu, jak ráda vidí, že opět nabývá sil, jak Lancel, tak ser Kevan přímo zářili. Ta by byla Joffreymu dobrou královnou a ještě lepší manželkou, kdyby měl tolik rozumu a miloval ji. Říkal si, zda je jeho synovec schopen milovat vůbec někoho.
„Vypadáš nádherně, dítě,“ řekla Sanse lady Olenna Tyrell, když se k nim dobelhala v šatech ze zlatého brokátu, které musely vážit víc než ona. „Jenže ti ve vlasech řádil vítr.“ Stará žínka zvedla ruku, chytila pár uvolněných pramenů, vsunula je zpátky na místo a urovnala Sanse síťku. „Bylo mi velice líto, když jsem se dozvěděla o smrti tvých nejbližších,“ řekla. „Tvůj bratr byl strašlivý zrádce, to nepopírám, jenže když začneme zabíjet muže na svatebních hostinách, budou mít ze sňatků ještě větší hrůzu, než mají teď. Tak, už je to lepší.“ Lady Olenna se usmála. „S

potěšením ti mohu sdělit, že pozítří odjíždím do Vysoké zahrady. Už mám tohohle páchnoucího města po krk, děkuji pěkně. Snad bys mne mohla doprovodit a nějaký čas zůstat, zatímco muži budou bojovat tu jejich válku? Budu bolestně postrádat svoji Margaery a všechny její půvabné dámy. Tvoje společnost by mi byla sladkou útěchou.“
„Jsi velmi laskavá, moje paní,“ řekla Sansa, „ale moje místo je zde vedle mého pana manžela.“
Lady Olenna obdařila Tyriona vrásčitým, bezzubým úsměvem. „Och? Promiň staré hloupé ženě, můj pane, neměla jsem v úmyslu ukrást ti tvoji půvabnou manželku. Předpokládala jsem, že budeš pryč, v čele lannisterské armády, na tažení proti nějakému zavilému nepříteli.”
„Leda tak armády draků a jelenů. Správce pokladny musí zůstat u dvora, aby se postaral, že bude všem armádám zaplaceno.“
„To jistě. Draků a jelenů, to bylo chytré. A ty trpaslíkovy groše taktéž. Slyšela jsem o nich. Jejich vybírání je nepochybně velmi únavným úkolem.“
„Vybírání přenechávám jiným, moje paní.“
„Ach ano? Já myslela, že si je chodíš vybírat sám. Přece nemůžeme dopustit, aby byla koruna podváděna, že ano?“
„Bohové chraňte.“ Tyrion se v duchu začínal divit, zda lord Luthor Tyrell náhodou nesjel z útesu úmyslně. „Omluv nás laskavě, lady Olenno, je načase, abychom zaujali svá místa.“
„Já taky. Sedmdesát sedm chodů, říkám vám. Nezdá se ti to poněkud přehnané, můj pane? Sama nesním víc než tři čtyři sousta, jenže ty i já jsme velmi malí, není-liž pravda?“ Znovu uhladila Sanse vlasy a řekla: „Dobrá, měj se hezky, dítě, a snaž se být veselejší. Kam se poděli moji strážní? Levý, Pravý, kde jste? Pojďte mi pomoci ke stolu.“ Třebaže do soumraku zbývala ještě hodina, trůnní síň již planula záplavou světel, a pochodeň svítila v každém hořáku. Hosté stáli podél stolů, zatímco heroldi vyvolávali jména a tituly urozených pánů a dam, kteří vstupovali dovnitř. Pážata v královské livreji je provázela širokou středovou uličkou na místa. Galerie byla přeplněna hudebníky; bubeníky, dudáky a houslisty, strunami, rohy a měchy.
Tyrion stiskl Sanse paži a zamířil těžkou kolébavou chůzí uličkou mezi stoly. Cítil na sobě jejich oči, kochající se čerstvou novou jizvou, která ho učinila ještě ohyzdnějším, než byl předtím. Jen ať se dívají, pomyslel si, když vyskočil na svoje místo. Jen ať zírají a šeptají si, co hrdlo ráčí, já se kvůli nim schovávat nebudu. Za nimi následovala dovnitř Královna trnů, belhající se po koberci drobnými krůčky. Tyrion si říkal, kdo z nich vypadá absurdněji, zda on se Sansou, nebo vyschlá malá žínka mezi jejími sedm stop vysokými jako vejce vejci podobnými strážnými.
Joffrey a Margaery vjeli do trůnní síně na páru běloušů. Před nimi běžela pážata, sypala růžové okvětní plátky pod kopyta koní. Král a královna se na hostinu také převlékli do jiných šatů. Joffrey na sobě měl pruhované černošarlatové kalhoty a kabátec ze zlatého brokátu s černými saténovými rukávy a onyxovými cvočky. Margaery vyměnila upjatý oděv, který na sobě měla v septu, za mnohem odvážnější šaty ze světle zeleného aksamitu s vypasovaným krajkovým živůtkem, který jí ponechával holá ramena a horní část malých ňader. Hebké hnědé vlasy jí rozpuštěné spadaly přes bílou šíji a dolů po zádech až téměř k pasu. Kolem čela měla tenkou zlatou korunu. Její úsměv byl plachý a sladký. Půvabná dívka, pomyslel si Tyrion, a laskavější osud, než si můj synovec zasluhuje.
Královská garda je doprovodila na stupínek, k čestným místům pod stínem Železného trůnu, zahaleného pro tuto příležitost do dlouhých hedvábných fáborů z baratheonského zlata, lannisterského šarlatu a tyrellské zeleni. Cersei Margaery objala a políbila na obě tváře. Lord Tywin učinil totéž, a pak Lancel a ser Kevan. Joffrey obdržel láskyplné polibky od nevěstina otce a svých dvou nových bratrů, Lorase a Garlana. Nezdálo se, že by se kdokoli hrnul líbat Tyriona, když král s královnou zaujali svá místa, nejvyšší septon vstal, aby vedl modlitbu. Alespoň že nemumlá tak strašně jednotvárně jako ten poslední, utěšoval se Tyrion.
Jeho a Sansu usadili daleko po králově pravici, vedle sera Garlana Tyrella a jeho manželky, lady Leonette. Tucet dalších jich seděl blíž k Joffreymu, což by ješitnější muž mohl považovat za urážku, vycházeje ze skutečnosti, že Tyrion byl ještě nedávno královým pobočníkem. Tyrion by však byl rád, kdyby jich mezi nimi seděla rovnou stovka. „Naplňte číše!“ zvolal Joff, když bohové dostali, co se slušelo a patřilo. Jeho šenk nalil celý džbán tmavého stromovinského vína do zlatého svatebního poháru, který mu daroval lord Tyrell toho rána. Král jej musel zvednout oběma rukama. „Na moji manželku, královnu!“
„Margaery!“ křikla na něj síň v odpověď. „Margaery! Margaery! Na královnu!“ Tisíc pohárů třesklo o sebe a svatební hostina začala. Tyrion Lannister pil s ostatními. Vyprázdnil svůj pohár při prvním přípitku, a jakmile se posadil, pokynul, aby mu jej znovu naplnili.
Prvním chodem byla krémová polévka s houbami a šneky na másle, podávaná v pozlacených miskách. Tyrion se stěží dotkl snídaně a víno mu již stouplo do hlavy, a tak jídlo jen vítal. Dojedl rychle. Jedno snědeno, sedmdesát šest ještě zbývá. Sedmdesát sedm chodů, zatímco dole ve městě stále hladoví děti a lidé by zabíjeli kvůli ředkvi. Možná by Tyrelly neměli ani z poloviny tak rádi, kdyby teď viděli, jak si tu hodujeme.
Sansa snědla lžíci polévky a odstrčila misku. „Nechutná ti, moje paní?“ zeptal se jí Tyrion.
„Bude toho následovat ještě tolik, můj pane. Mám malý žaludek.“ Nervózně si pohrávala s vlasy a dívala se podél stolu tam, kde seděl Joffrey se svou tyrellskou královnou.
Říká si, kéž by tak byla ona na Margaeryině místě? Tyrion se zamračil. I dítě by mělo víc rozumu. Odvrátil zrak, hledaje nějaké rozptýlení, ale všude kam se podíval, byly ženy, půvabné, jemné, krásné, šťastné ženy, které patřily jiným mužům. Margaery, sladce se usmívající, když společně s Joffreym popíjela víno z velkého sedmistranného svatebního kalichu. Její matka lady Alerie, stříbrovlasá, krásná a hrdá, sedící vedle Maceho Tyrella. Královniny tři mladé sestřenice, půvabné jako ptáčkové. Tmavovlasá myrská žena lorda Merryweathera s velkýma černýma smyslnýma očima. Ellaria Písek mezi Dorny (Cersei je posadila k jejich vlastnímu stolu, na velmi čestné místo ihned pod stupínek, ale tak daleko od Tyrellů, jak jen to šířka síně dovolovala), smějící se čemusi, co jí řekl Rudá zmije.
A byla tam jedna žena, která seděla téměř u paty třetího stolu nalevo... Manželka jednoho z Fossowayů, pomyslel si,

obtěžkaná dítětem. Její jemná krása nebyla v žádném ohledu umenšena velkým břichem a o nic menší nebylo rovněž její veselí ani potěšení z jídla. Tyrion se díval, jak ji její manžel krmí pamlsky ze svého talíře. Pili ze stejného poháru a líbali se, často a nepředvídatelně. Kdykoli to udělali, jeho ruka něžně spočinula v ochranitelském gestu na jejím břiše.
Říkal si, co by asi Sansa udělala, kdyby se k ní naklonil a políbil ji, tady a teď. Pravděpodobně by sebou škubla a odtáhla se. Nebo by byla statečná a přetrpěla by to, protože to byla její povinnost, když už nic jiného, tak je alespoň poslušná, ta moje drahá choť. Kdyby jí řekl, že si přeje připravit ji dnes v noci o panenství, i to by poslušně přetrpěla a neplakala by o nic víc, než by musela.
Zavolal o další víno. Než mu je přinesli, byl podáván druhý chod, těstová rakvička plněná vepřovým masem, ořechy a vejci, Sansa z té své opět nesnědla víc než jen kousíček, a to již heroldi oznamovali příchod prvního ze sedmi slavných zpěváků.
Šedovousý Hemiš Harfeník oznámil, že bude zpívat „pro uši bohů a lidí píseň, jakou ještě v Sedmi královstvích neslyšeli“. Nazval ji „Jízda lorda Renlyho“.
Prohrábl prsty struny harfy, naplnil trůnní síň libozvučnými tóny. „Ze svého kostěného trůnu Pán smrti na mrtvého lorda shlížel,“ začal Hemiš a pokračoval dál, aby vyprávěl o tom, jak Renly, kající se ze svého pokusu uchvátit korunu svému synovci, vzdoroval samému Pánu smrti a vrátil se ze záhrobí do světa živých, aby bránil říši proti svému bratrovi.
A kvůli tomuhle skončil chudák Symon v kotli s hnědým, přemítal Tyrion. Královna Margaery měla slzy v očích, když Hemiš na samém konci zpíval, jak duch statečného lorda Renlyho přiletěl do Vysoké zahrady, aby se naposledy pokochal pohledem na tvář své pravé lásky. „Renly Baratheon nikdy nelitoval ničeho, co v životě udělal,“ poznamenal Skřet k Sanse, „ale pokud do toho mám co mluvit, tak si Hemiš právě vysloužil pozlacenou loutnu.“
Harfeník jim zazpíval také několik známějších písní. „Růže ze zlata“ byla nepochybně pro Tyrelly, stejně jako byla píseň „Deště Kastameru“ určena k tomu, aby zalichotila jeho otci. „Panna, Matka a Stařena“ potěšily nejvyššího septona a „Moje paní žena“ rozradostnila všechna děvčátka romantické povahy a zajisté také pár malých chlapců. Tyrion naslouchal jen napůl ucha, jedl přitom smaženky ze sladké kukuřice a horký ovesný chléb, pečený s kousky datlí, jablek a pomerančů, a okusoval žebírko divokého kance.
Pak následovaly pokrmy a rozptýlení jedno za druhým v ohromující rozmařilosti, provázené neutuchajícím přílivem vína a piva. Hemiš je opustil a jeho místo zaujal pomenší postarší medvěd, který neohrabaně tančil do rytmu dud a bubnu, zatímco svatebčané jedli pstruha zapečeného v těstíčku z drcených mandlí. Měsíční chlapec vyskočil na chůdy a rázoval kolem stolů pronásledován absurdně tlustým bláznem lorda Tyrella Bukačem a urození pánové a dámy ochutnávali pečené volavky a koláčky se sýrem a cibulí. Skupina kejklířů z Pentosu předváděla přemety a stojky na rukou, balancovala s talíři na bosých chodidlech a stála jeden druhému na ramenou v pyramidě. Jejich kousky byly provázeny kraby vařenými v ohnivém východním koření, tácy plnými sekaného skopového, dušeného v mandlovém mléce s karotkami, rozinkami a cibulkami, a rybími koláčky čerstvě vytaženými z pecí a podávanými tak horké, že pálily do prstů.
Pak heroldi oznámili příchod dalšího zpěváka: Collia Quaynise z Tyroše, který měl rumělkovou bradu a přízvuk tak směšný, jak Symon říkal. Collio začal se svou verzí „Tance draků“, což byla ve skutečnosti píseň určená pro dva hlasy - mužský a ženský. Tyrion to protrpěl za vydatné pomoci dvojího přídavku křepelek na medu a zázvoru a několika pohárů vína. Úděsná balada o dvou milencích umírajících uprostřed Zkázy Valyrie by možná potěšila hosty víc, kdyby ji Collio nezpíval ve vznešené valyrijštině, jíž většina přítomných nerozuměla. Avšak „Hospodská děvečka Bessa“ mu svými košilatými slokami opět získala jejich přízeň. Pak byli servírováni pečení pávi v peří, nadívaní datlemi, zatímco Collio povolal bubeníka, hluboce se uklonil před lordem Tywinem a pustil se do „Dešťů Kastameru“.
Pokud si budu muset vyslechnout sedm verzí téhle písně, asi sejdu do Blešího zadku a omluvím se té dušenině. Tyrion se otočil ke své ženě. „Tak který z těch dvou se ti líbil víc?“
Sansa na něj zamrkala. „Můj pane?“
„Ze zpěváků. Kterému bys dala přednost?”
„Já... omlouvám se, můj pane. Neposlouchala jsem.“
Taky nejedla. „Sanso, děje se něco?“ Řekl to zcela bezmyšlenkovitě a vzápětí si připadal jako blázen. Všichni její příbuzní byli povražděni, ji provdali za mě - a já se divím, co se děje.
„Ne, můj pane.“ Odvrátila se od něho a nepřesvědčivě předstírala zájem o Měsíčního chlapce, jenž házel po seru Dontosovi datle.
Čtyři mistři pyromanceři vyčarovali z plamenů zvířata, která se vzájemně trhala ohnivými pařáty, zatímco sluhové roznášeli mísy s cizokrajnou směsí hovězího bujónu a svařeného vína, slazenou medem a posypanou loupanými mandlemi a kousky kapouna. Pak přišli na řadu kočovní dudáci, podivuhodně šikovní psi a polykači mečů, společně s hráškem na másle, sekanými ořechy a labutími roládkami s šafránovou omáčkou a broskvemi, („Labuť už ne,“ zamumlal Tyrion, vzpomínaje na večeři se svou sestrou v předvečer bitvy.) Pak si jakýsi žonglér pohazoval s půl tuctem mečů a seker, zatímco na stoly byly přinášeny ještě syčící a kouřící špízy s krvavými klobásami, což byla kombinace, kterou Tyrion považoval za obzvlášť zdařilou, třebaže ne zrovna podle jeho vkusu.
Heroldi zatroubili na trumpety. „Jako dalšího uchazeče o zlatou loutnu,“ zvolal jeden z nich, „vám nyní posíláme Galyeona z Cuy.“
Galyeon byl velký muž se sudovitým hrudníkem, černým vousem, holou hlavou a hřmotným hlasem, kterým zaplnil každičký kout trůnní síně. Přivedl si s sebou šest hudebníků, aby ho doprovázeli. „Vznešení pánové a krásné dámy, dnes večer vám zazpívám jen jednu píseň,“ oznámil. „Je to píseň o Černovodě a o tom, jak byla zachráněna říše.“
Bubeník začal bít v pomalém zlověstném rytmu.
„Temný lord dumal vysoko ve své věži,“ začal Galyeon, „v hradu černém jako sama noc.“

„Černé byly jeho vlasy a černá byla jeho duše," zazpívali hudebníci v unisonu. Připojila se k nim flétna.
„Hodoval na krvavém chtíči a závisti a plnil svůj pohár záští,„ zpíval Galyeon. „Můj bratr jednou vládl sedmi královstvím, řekl své ošklivé ženě. Já si vezmu, co bylo jeho, a učiním to zase svým. Ať jeho syn pocítí hrot mého meče."
„Statečný mladý chlapec s vlasy ze zlata," zazpívali jeho pěvci, když se přidala citera a housle.
„Jestli se někdy znovu stanu pobočníkem, bude mým prvním činem to, že nechám pověsit všechny zpěváky," pronesl Tyrion, až příliš nahlas.
Lady Leonette vedle něho se zlehka zasmála a ser Garlan se k nim naklonil a řekl: „Chrabrý čin, o kterém se nezpívá, není o nic méně chrabrý."
„Temný lord shromáždil svoje legie, semkly se kolem něj jako vrány. Žížníce po krvi se nalodili na galéry..."
„...a usekli ubohému Tyrionovi nos," dořekl Tyrion.
Lady Leonette se zasmála. „Snad jsi měl být zpěvákem ty sám, můj pane. Umíš zpívat stejně dobře jako Galyeon."
„Ne, moje paní," řekl ser Garlan. „Můj lord z Lannisterů byl stvořen k tomu, aby velké činy konal, ne aby o nich zpíval. Nebýt jeho řetězu a divokého ohně, nepřítel by se dostal přes řeku. A kdyby Tyrionovi horalé nepozabíjeli většinu Stannisových průzkumníků, nikdy bychom nebyli schopni přepadnout ho nic netušícího."
Jeho slova naplnila Tyriona absurdní vděčností a částečně ho uchlácholila, zatímco Galyeon zpíval nekonečné sloky o chrabrosti chlapeckého krále a jeho matky, zlaté královny.
„Tohle přece královna nikdy neudělala," vyhrkla Sansa náhle.
„Nikdy nevěř tomu, co se zpívá v písních, moje paní." Tyrion přivolal sluhu, aby jim znovu dolil poháry vínem.
Brzy panovala za vysokými okny noc, a Galyeon zpíval dál. Jeho píseň měla sedmdesát sedm slok, ačkoli se zdálo, jako by jich byl rovný tisíc. Jedna pro každého hosta v síni. Tyrion během posledních zhruba dvaceti slok pil jako duha, aby odolal pokušení nacpat si do uší houby. Než se zpěvák začal konečně uklánět, někteří z hostů již byli natolik opilí, že sami začali neúmyslně bavit ostatní. Velmistr Pycelle usnul, zatímco před nimi vířili a otáčeli se tanečníci z Letních ostrovů v róbách z barevných per a kouřového hedvábí. Pak byly roznášeny kulaté tácy s losem nadívaným zrajícím modrým sýrem a jeden z rytířů lorda Rowana bodl jednoho Dorna. Zlaté pláště je od sebe oddělily a odvedly je ze síně, jednoho do žaláře a druhého za mistrem Ballabarem, aby ho zašil. Tyrion se rýpal v želatině kořeněné skořicí, hřebíčkem, cukrem a mandlovým mlékem, když tu se král Joffrey najednou zvedl. „Přiveďte moje královské bojovníky!" vykřikl hlasem zastřeným vínem a zatleskal.
Můj synovec je opilejší než já, pomyslel si Tyrion, když zlaté pláště otevřely velké dveře na konci síně. Z místa, kde seděl, viděl jen vršky pruhovaných dřevců páru jezdců, kteří bok po boku vjeli dovnitř. Na cestě středovou uličkou směrem ke králi je provázela vlna smíchu. Zřejmě jedou na ponících, usoudil..., dokud je neuviděl.
Byli to dva trpaslíci. Jeden seděl na ošklivém šedém psovi s dlouhýma nohama a povislými čelistmi, druhý na obrovité strakaté svini. Měli na sobě malovanou dřevěnou zbroj, která třeskala a klepala o sebe, zatímco malí rytíři poskakovali nahoru a dolů v sedlech. Jejich štíty byly větší, než byli sami. Mužně zápolili s dřevci, kolébali se na svých zvířatech nalevo a napravo a vyvolávali poryvy veselí. Jeden z rytířů byl celý ve zlatě, s černým jelenem namalovaným na štítu; druhý měl oblečenou šeď a běl a nesl erb s vlkem. Jejich zvířata na sobě měla čabraky stejných barev.
Tyrion se rozhlédl podél stolu po všech těch smějících se tvářích. Joffrey byl celý rudý a bez dechu, Tommen vykřikoval a poskakoval v křesle, královna se uhlazeně chichotala a dokonce i lord Tywin se tvářil mírně pobaveně. Ze všech přítomných u stolu na stupínku se neusmívala jedině Sansa. Mohl by ji za to mít rád, ale pokud měl být upřímný, Starkovo děvče mělo v očích vzdálený pohled, jako by směšné jezdce kolébající se k ní na ještě směšnějších zvířatech vůbec nevidělo.
Ti trpaslíci za to nemohou, usoudil Tyrion. Až skončí, pochválím je a dám jim tučný měšec stříbrňáků. A až přijde ráno, však já už zjistím, kdo tuhle malou šarádu naplánoval, a zařídím pro něho jiný druh díků.
Když trpaslíci zastavili pod stupínkem, aby pozdravili krále, vlčí rytíř upustil svůj štít. Jak se sehnul, aby jej zvedl, jelení rytíř ztratil kontrolu nad svým těžkým dřevcem a praštil ho s ním přes záda. Vlčí rytíř spadl z prasete, kopí se pod ním převrátilo a uhodilo jeho protivníka do hlavy. Oba skončili na podlaze v jednom velkém propletenci, když vstali, snažili se oba nasednout na psa. Následoval velký křik a strkanice. Nakonec nasedli do sedel, jenže každý seděl na zvířeti toho druhého, držel špatný štít a byl usazený zadkem dopředu.
Chvíli trvalo, než to dali do pořádku, ale nakonec se přece jen rozjeli na opačné konce síně a otočili se čely k sobě, připraveni utkat se v klání. Provázeni chechtáním a hihňáním urozených pánů a dam se mužíci s třeskotem střetli a kopí vlčího rytíře srazilo jelenímu rytíři přilbu i s hlavou. Vylétla do vzduchu, rozstřikujíc krev na všechny strany, a přistála v klíně lorda Gylese. Bezhlavý trpaslík pobíhal kolem stolů, mával rukama, psi štěkali, ženy ječely a Měsíční chlapec pracně pobíhal sem a tam na svých chůdách, dokud lord Gyles nevytáhl z dobité přilby odkapávající rudý meloun, v kterémž okamžiku jelení rytíř vystrčil hlavu z brnění a síní se převalila další vlna smíchu. Rytíři čekali, dokud neodumře, kroužili kolem sebe a vyměňovali si barvité urážky a už už se chtěli rozjet proti sobě v dalším útoku, když tu pes shodil svého jezdce na zem a skočil na svini. Velké prase zakvičelo strachy, zatímco svatební hosté ječeli smíchy, především když jelení rytíř skočil na vlčího rytíře, spustil nohavice své dřevěné zbroje a začal zuřivě pumpovat do zadnice toho druhého.
„Vzdávám se, vzdávám se," vykřikl trpaslík vespod. „Dobrý pane, zvedni svůj meč!"
„Zvedl bych, zvedl, kdybys přestal hýbat pochvou!" odpověděl horní trpaslík k všeobecnému veselí.
Joffrey vyfrkl víno nosními dírkami. Lapaje po dechu se vrávoravě zvedl a málem přitom převrhl obrovský svatební kalich. „Šampión!" vykřikl. „Máme šampióna!" Síň začala utichat, když viděli, že mluví král. Trpaslíci se rozpletli, nepochybně v očekávání královských díků. „Jenže to není opravdový šampión," řekl Joff. „Opravdový šampión porazí všechny vyzyvatele." Král si vylezl na stůl. „Kdo vyzve našeho malého šampióna?" Se zlomyslným úsměvem se obrátil

k Tyrionovi. „Strýče! Ty jistě budeš chtít chránit čest mé říše, že ano? Můžeš jet na svini!“
Smích se přes něho převalil jako vlna. Tyrion Lannister si nepamatoval, že by vstal nebo vylezl na křeslo, ale po chvíli zjistil, že taky stojí na stole. Síň byla změtí chechtajících se tváří zalitých světlem pochodní. Zkřivil rty do toho nejošklivějšího urážlivého úsměvu, jaký kdy Sedm království vidělo. „Veličenstvo,“ zvolal. „Pojedu na praseti... ale jen když ty pojedeš na psovi!“
Joffrey se zamračil, najednou zmatený. „Já? Já přece nejsem trpaslík. Proč já?“
Vešel jsi přímo do jámy, Joffe. „Nu, jsi jediný muž v síni, o kterém jsem si jistý, že ho dokážu porazit.“
Nemohl říct, co z toho bylo sladší: okamžik šokovaného ticha, příliv smíchu, který následoval, nebo pohled na slepou zuřivost ve tváři jeho synovce. Seskočil zpátky na zem, naplněn pocitem zadostiučinění, a než se otočil zpátky, ser Osmund a ser Meryn již také pomáhali Joffovi ze stolu, když si Tyrion všiml Cersei, jak na něho hledí, poslal jí vzduchem polibek.
Bylo úlevou, když začali hrát hudebníci. Malí bojovníci odvedli psa a svini ze síně, hosté se vrátili ke svému jídlu a Tyrion zavolal o další pohár vína. Náhle však ucítil na rukávu ruku sera Garlana. „Pozor, můj pane,“ varoval ho rytíř. „Král.”
Tyrion se v křesle otočil, Joffrey už byl téměř u něho. Měl zrudlou tvář, vrávoral a v obou rukou nesl velký zlatý svatební pohár, přes jehož okraje šplouchalo víno. „Tvoje Výsosti,“ bylo jediné, co stačil Tyrion říci, než mu král převrhl pohár na hlavu. Víno mu stékalo po hlavě v rudém přílivu. Promáčelo mu vlasy, zaštípalo ho do očí, zapálilo ho v ráně a potřísnilo samet nového kabátce. „Jak se ti líbí tohle, Skřete?“ urážel ho Joffrey.
Tyrion měl oči v ohni. Otíral si je suchým kouskem rukávu a zuřivě mrkal, aby opět viděl. „To nebyl dobrý skutek, Tvoje Výsosti,“ slyšel říct sera Garlana.
„Ale byl, sere Garlane.“ Tyrion se neodvažoval dopustit, aby se to zvrhlo v něco ještě horšího, ne tady, před zraky poloviny říše. „Ne každý král by byl tak laskav, aby poctil svého pokorného poddaného tím, že ho obslouží vínem z vlastního královského poháru. Škoda že se víno vylilo.“
„Ono se nevylilo,“ řekl Joffrey, příliš netaktní, než aby dokázal využít ústupovou cestu, kterou mu Tyrion nabízel. „A taky jsem tě neobsluhoval.“
U Joffreyho lokte se najednou objevila královna Margaery. „Můj drahý králi,“ zasáhlo Tyrellovo děvče, „pojď, vrať se na své místo, už čeká další zpěvák.”
„Alarik z Eysenu,“ řekla lady Olenna Tyrell, opírající se o svou hůl a nevěnující vínem promočenému trpaslíkovi o nic větší pozornost než její vnučka. „Doufám, že nám zase zazpívá píseň ‚Deště Kastameru'. Od té poslední uběhla již hodina a já pomalu zapomněla, jak to je.“
„Ser Addam chce pronést přípitek,“ řekla Margaery. „Tvoje Výsosti, prosím.“
„Nemám víno,“ prohlásil Joffrey. „Jak mohu připíjet, když nemám víno? Strýče Skřete, budeš mne obsluhovat. Protože ses nechtěl zúčastnit klání, budeš mým šenkem.“
„Bude mi tou největší ctí.“
„To nemá být míněno jako čest!“ vykřikl Joffrey. „Skloň se a zvedni můj pohár.“ Tyrion udělal, co mu král přikázal, ale když sáhl po uchu poháru, Joffrey mu ho prokopl mezi nohama. „Seber ho! Jsi snad stejně neohrabaný jako ošklivý?“
Musel vlézt pod stůl, aby tu věc našel. „Dobrá, teď jej naplň vínem.“ Tyrion si vyžádal od procházející služebné džbán a naplnil pohár ze tří čtvrtin. „Ne, na kolena, trpaslíku.“ Tyrion vkleče zvedl těžký pohár, připravený na druhou vinnou koupel, Joffrey však uchopil svatební pohár jednou rukou, zhluboka se napil a postavil jej na stůl. „Teď můžeš vstát, strýče.“
Poslechl, ale nohy se mu zamotaly a málem znovu upadl. Musel sevřít opěrku křesla. Ser Garlan mu podal ruku. Joffrey se zasmál a Cersei taky. Pak ostatní. Neviděl, kteří to jsou, ale slyšel je.
„Veličenstvo.“ Hlas lorda Tywina byl dokonale korektní. „Přinášejí koláč. Potřebujeme tvůj meč.“
„Koláč?“ Joffrey vzal svou královnu za ruku. „Pojď, moje paní, nesou nám koláč.“
Hosté vstali, provolávali slávu, tleskali a třeskali vinnými poháry o sebe, zatímco velký koláč pomalu projížděl středem síně, valen na kolečkách půl tuctem rozzářených kuchařů. Měl dva yardy napříč, zlatohnědou kůrku a zevnitř bylo slyšet štěbetání a dusot.
Tyrion se vytáhl zpátky do křesla. Potřeboval ke spokojenosti opravdu už jen to, aby se na něho vykálela hrdlička. Víno mu promáčelo kabátec i spodní prádlo a cítil vlhký chlad na kůži. Potřeboval se převléknout, jenže nikdo neměl svolení odejít z hostiny, dokud nepřijde čas na obřad uvedení do manželského lože. Ten však byl ještě dobrých dvacet či třicet chodů vzdálený.
Král Joffrey a jeho královna počkali na koláč pod stupínkem, když Joff tasil meč, Margaery mu položila ruku na paži, aby mu v tom zabránila. „Vdovin pláč není určen ke krájení koláčů.“
„To je pravda.“ Joffrey zvedl hlas. „Sere Ilyne, tvůj meč!“
Ze stínů v zadní části síně se vynořil ser Ilyn Payne. Je jako přízrak, pomyslel si Tyrion, když se díval, jak vykonavatel královy spravedlnosti kráčí uličkou, vyzáblý a ponurý. Tyrion byl příliš mladý, než aby znal sera Ilyna předtím, než přišel o jazyk. Určitě to býval jiný muž, ale nyní je mlčenlivost natolik součástí jeho osoby jako ty jeho vpadlé oči, zrezivělá drátěná košile a velký meč na zádech.
Ser Ilyn se uklonil před králem a královnou, sáhl dozadu přes rameno a tasil šest stop stříbra zdobeného runami. Poklekl a podal velkou čepel králi, jílcem napřed; z rubínových očí na hrušce, kusu dračího skla opracovaného do podoby lebky, zamrkaly tečky rudého ohně.
Sansa se zavrtěla v křesle. „Co je to za meč?“
Tyriona stále pálily oči od vína. Přimhouřil je a podíval se na něj. Popravčí meč sera Ilyna byl stejně dlouhý a široký, jako býval Led, jenže byl příliš stříbrojasný; valyrijská ocel měla spíš temný kouřový odstín. Sansa mu stiskla paži. „Co

udělal ser Ilyn s mečem mého otce?“
Měl jsem poslat Led Robbu Starkovi, pomyslel si Tyrion. Pohlédl na svého otce, ale lord Tywin pozoroval krále.
Joffrey a Margaery se chytili za ruce, zvedli velký meč do výše a společně jím mávli dolů ve stříbřitém oblouku. Kůrka se prolomila a z koláče se vyhrnuly ve víru bílého peří hrdličky a rozlétly se do všech stran, pleskajíce křídly v letu směrem k oknům a krovům. Z lavic se zvedl radostný křik a houslisté a dudáci na galerii spustili živou melodii. Joff vzal svou nevěstu za ruku a vesele ji zatočil.
Sluha položil řez horkého holubího koláče před Tyriona a pokryl jej lžící citrónového krému. Holubi v koláči byli skutečně dobře upečení, ale Tyrion zjistil, že na ně nemá o nic větší chuť než na ty bílé, co s třepetáním poletovali po síni, Sansa taky nejedla. „Jsi bledá jako smrt, moje paní,“ řekl Tyrion. „Potřebuješ se nadechnout čerstvého vzduchu a já si musím vzít nový kabátec.“ Vstal a nabídl jí rámě. „Pojďme.“
Než se však stačili vzdálit, Joffrey byl zpátky. „Kampak, strýče? Jsi můj šenk, copak jsi zapomněl?“
„Musím se převléknout do suchého oděvu, Veličenstvo. Dáš mi svolení odejít?“
„Ne. Mně se líbíš takto. Obslužme vínem.“
Pohár stál na stole, kde ho Joffrey nechal, Tyrion musel vylézt zpátky na křeslo, aby na něj dosáhl, Joff mu ho vytrhl z rukou a dlouze, zhluboka se napil, Tyrion se díval, jak se mu hýbe ohryzek na krku, zatímco víno mu stékalo v purpurovém pramínku po bradě. „Můj pane,“ řekla Margaery, „měli bychom se vrátit na svá místa. Lord Buckler chce pronést přípitek.“
„Můj strýc si nesnědl holubí koláč.“ Joff držel kalich v jedné ruce a druhou hrábl do Tyrionova koláče. „Nesníst si svatební koláč nosí neštěstí,“ zlobil se, když si plnil ústa horkým kořeněným holubím masem. „Jen podívej, jak je to dobré.“ Prskaje kousky kůrky zakašlal a nacpal si do úst další plnou hrst. „Ačkoli je to suché. Potřebuje to spláchnout.“ Polkl doušek vína a znovu zakašlal, tentokrát prudčeji. „Chci vidět, echm, vidět, jak jedeš na tom, echm, echm, praseti, strýče. Chci...“ Jeho slova přerušil záchvat kašle.
Margaery na něj starostlivě pohlédla. „Výsosti?“
„To je jen, echm, holubí koláč, nic - echm, jen koláč.“ Joff se znovu napil, nebo se o to spíš pokusil, ale všechno víno z něho vyšlo zpátky, když jej zlomil vpůli další nápor kašle. Obličej mu začínal rudnout. „Já, echm, já se nemůžu, echm, echm, echm, echm...“ Kalich mu vyklouzl z ruky a tmavě rudé víno z něj začalo vytékat do uličky.
„On se dusí,“ vykřikla ustrašeně královna Margaery.
Popošla k ní její babička. „Pomozte tomu ubohému chlapci!“ vřískla Královna trnů, hlasem desetkrát silnějším, než byla sama. „Pitomci! To tady budete všichni jen stát a zírat? Pomozte svému králi!“
Ser Garlan odstrčil Tyriona stranou a začal bušit Joffreyho do zad. Ser Osmund Černokotlý škubnutím rozevřel králi límec. Chlapci unikl z hrdla děsivý tenký zvuk, zvuk člověka snažícího se nasát vodu skrz rákos; pak ustal a následné ticho bylo ještě strašlivější. „Obraťte ho vzhůru nohama!“ zařval Mace Tyrell na každého a na nikoho. „Dejte ho hlavou dolů, třeste jím za paty!“ Jiný hlas volal: „Vodu, dejte mu nějakou vodu!“ Nejvyšší septon se začal nahlas modlit. Velmistr Pycelle volal, aby ho pomohli odvést do jeho komnat, odkud si přinese lektvary. Joffrey si začal drásat hrdlo rukama, vyrýval si nehty krvavé rýhy do masa. Svaly pod kůží měl vystouplé jako kámen. Princ Tommen plakal.
On zemře, uvědomil si Tyrion. Cítil podivný klid, třebaže kolem se rozpoutalo peklo. Zas a znovu bušili Joffa do zad, ale jeho obličej temněl stále víc. Psi štěkali, děti kvílely, muži vykřikovali jeden přes druhého neužitečné rady. Polovina svatebčanů byla na nohou, strkali do sebe, aby lépe viděli, jiní se řítili ke dveřím a snažili se dostat pryč.
Ser Meryn otevřel králi ústa a začal mu cpát do krku lžíci, když to udělal, chlapcovy oči se setkaly s Tyrionovými. Má Jaimeho oči. Až na to, že Jaimeho nikdy neviděl tvářit se tak vyděšeně. Tomu chlapci je teprve třináct. Joffrey vydal suchý kdákavý zvuk, snažil se promluvit. Vypoulil oči bílé hrůzou. Zvedl ruku... a zatápal jí po svém strýci, nebo na něj ukazoval... Prosí o moje odpuštění, nebo si myslí, že ho mohu zachránit? „Néééé,“ kvílela královna, „otče, pomoz mu, pomozte mu někdo, můj syn, můj syn...“
Tyrion zjistil, že myslí na Robba Starka. Moje vlastní svatba vypadá ve zpětném pohledu mnohem lépe. Otočil hlavu, aby se podíval, jak to bere Sansa, jenže v síni panoval takový zmatek, že nebyl schopen najít ji. Jeho oči však padly na svatební pohár, který ležel zapomenutý na podlaze. Tyrion šel a zvedl jej. Na samém dně stále bylo asi půl palce temně rudého vína. Tyrion chvíli přemýšlel, pak je vylil na podlahu.
Margarery Tyrell plakala své babičce v náručí, zatímco stará žena ji utěšovala: „Buď statečná, buď statečná.“ Většina hudebníků utekla, jen poslední zbylý flétnista na galerii pískal žalozpěv. V zadní části trůnní síně vypukla mela u dveří a hosté se navzájem zašlapávali. Dovnitř vešli muži sera Addama ve zlatých pláštích, aby obnovili pořádek. Hosté se bezhlavě řítili do noci, někteří plakali, někteří vrávorali a zvraceli, jiní byli bledí strachy. Tyriona opožděně napadlo, že by bylo moudré, kdyby taky odešel, když uslyšel Cersein výkřik, pochopil, že je po všem.
Měl bych odejít. Hned. Místo toho se začal belhat jejím směrem.
Jeho sestra seděla v louži vína, kolébala v náručí tělo svého syna. Šaty měla potrhané a plné skvrn, obličej bílý jako křída. Připlížil se k ní hubený černý pes a přičichl k Joffreyho mrtvole. „Ten chlapec je mrtvý, Cersei,“ řekl lord Tywin. Položil své dceři na rameno ruku v rukavici, zatímco jeden ze strážných odháněl psa. „Pusť ho. Nech ho jít.“ Neslyšela ho. Bylo zapotřebí dvou rytířů Královské gardy, aby jí rozevřeli prsty. Teprve potom mohlo neživé tělo krále Joffreyho Baratheona bezvládně sklouznout na podlahu.
Nejvyšší septon poklekl vedle něho. „Otče na nebesích, suď našeho dobrého krále Joffreyho spravedlivě,“ odříkával začátek modlitby za mrtvé. Margaery Tyrell začala vzlykat a Tyrion slyšel její matku, lady Alerii, jak říká: „Zadusil se, drahá. Zadusil se koláčem. S tebou to nemělo nic společného. Zadusil se. Všichni jsme to viděli.“
„Nezadusil se.“ Cersein hlas byl ostrý jako meč sera Ilyna Paynea. „Můj syn byl otráven.“ Zvedla zrak k bílým rytířům bezmocně stojícím vedle ní. „Královská gardo, konejte svou povinnost.“
„Moje paní?“ řekl ser Loras Tyrell nejistě.

„Zatkněte mého bratra," poručila jim. „Udělal to on, trpaslík. On a ta jeho malá žena. Zabili mého syna. Vašeho krále. Chopte se jich! Chopte se jich obou!"

SANSA

K desi v dálce ve městě začal bít zvon. Sansa měla pocit, jako by byla ve snu. „Joffrey je mrtvý," říkala stromům, aby se přesvědčila, zda ji to náhodou neprobudí.
Když odcházela z trůnní síně, ještě nebyl mrtvý. Byl však na kolenou a bojoval o dech - drásal si rukama hrdlo a rval si z něj kůži. Pohled na něho byl příliš příšerný, než aby se na to dokázala dívat, a tak se se vzlykáním otočila a utekla. Lady Tanda utíkala taky. „Máš dobré srdce, moje paní," řekla Sanse. „Ne každá dívka by plakala pro muže, který ji odvrhl a provdal za trpaslíka."
Dobré srdce. Mám dobré srdce. Vzhůru hrdlem se jí začal drát hysterický smích, ale Sansa ho již v zárodku potlačila. Zvony zvonily, pomalu a truchlivě. Zvonily, zvonily, zvonily. Stejně zvonily i pro krále Roberta. Joffrey byl mrtvý, byl mrtvý, byl mrtvý, mrtvý, mrtvý. Proč plakala, když se jí chtělo tančit? Byly to slzy radosti?
Svoje šaty našla tam, kde je předchozího večera schovala. Rozvázat si tkanice šatů, co měla na sobě, jí trvalo bez pomoci služebných déle, než mělo. Prsty měla podivně ztuhlé, ačkoli nebyla vyděšená tak, jak by měla být. „Bohové jsou krutí, že si ho vzali tak mladého a pohledného, a navíc na jeho vlastní svatební hostině," řekla jí lady Tanda.
Bohové jsou spravedliví, pomyslela si Sansa. Robb také zemřel na svatební hostině. Byl to Robb, pro koho plakala. On a Margaery. Ubohá Margaery, dvakrát provdána a dvakrát ovdověla. Sansa vyklouzla rukou z rukávu, spustila šaty na zem a vykroutila se z nich. Sbalila je, strčila je do prolákliny v kmeni dubu a vytřepala oděv, který tam předtím uschovala. Obleč se teple, poradil jí ser Dontos, a obleč se do tmavého. Nic černého neměla, a tak si vybrala šaty ze silné hnědé vlny. Živůtek byl však pošitý říčními perlami. Plášť je schová. Byl tmavozelený, s širokou kápí. Přetáhla si šaty přes hlavu a přehodila přes ramena plášť, třebaže kápi zatím nechala dole. Taky tam měla přichystané boty, prosté a pevné, s plochými podpatky a čtvercovými špičkami. Bohové vyslyšeli moje modlitby, říkala si. Cítila se otupěle a připadala si jako ve snu. Kůže se mi proměnila v porcelán, slonovinu, ocel. Její ruce se pohybovaly ztuhle a neohrabaně, jako by si nikdy předtím nerozpouštěla vlasy. Na okamžik si přála, aby tam s ní byla Šae a pomohla jí se síťkou.
Když si ji sundala z hlavy, dolů po zádech a přes ramena se jí vyhrnuly dlouhé oříškově hnědé vlasy. V prstech jí visela pavučinka utkaná ze stříbra. V měsíčním svitu se jemně zatřpytila stříbrná vlákna i černé kamínky. Černé ametysty z Ašaje. Jeden z nich chyběl. Sansa si zvedla síťku blíž k očím, aby se na ní podívala pozorněji. Našla jen malou tmavou skvrnku v kalíšku, odkud kamínek vypadl.
Naplnila ji náhlá hrůza. Srdce se jí prudce rozbušilo v hrudi a na okamžik zatajila dech. Proč jsem tak vyděšená, byl to jen ametyst, černý ametyst z Ašaje, nic víc. Kamínek prostě musel být uvolněný, to je všechno. Byl uvolněný, vypadl a teď leží někde v trůnní síni nebo na nádvoří, pokud ovšem...
Ser Dontos jí řekl, že síťka je kouzelná, že ji odvede domů. Řekl, že si ji musí vzít na sebe večer v den Joffreyho svatební hostiny. Napjala si stříbrné nitky těsně přes klouby ruky a zamnula palcem kalíšek, ze kterého vypadl kamínek. Chtěla toho nechat, ale prsty jako by ani nebyly její. Palec byl přitahován k jamce po kamínku, tak jako je jazyk přitahován k díře po vypadlém zubu. Co to mělo být za kouzlo? Král byl mrtvý, krutý král, který byl kdysi před tisícem let jejím galantním princem. Pokud Dontos lhal o síťce do vlasů, lhal také o všem ostatním? Co když vůbec nepřijde? Co když nebude žádná loď, žádný člun na řece, žádná možnost útěku? Co si v tom případě počne?
Uslyšela slabé šustění listů a nacpala stříbrnou síťku hluboko do kapsy pláště. „Kdo je tam?" zvolala tiše. „Kdo je to?"
Boží háj byl ponurý a temný a zvony dál vyzváněním provázely Joffa do hrobu.
„Já." S opileckým vrávoráním se vypotácel zpod stromů a chytil ji za paži, aby neupadl. „Sladká Jonquil, už jsem tady. Tvůj Florian přišel, neměj strach."
Sansa se od něho odtáhla. „Říkal jsi, že si musím vzít tu síťku do vlasů. Tu stříbrnou síťku s... co je to v ní za kameny?"
„Ametysty. Černé ametysty z Ašaje, moje paní."
„To nejsou žádné ametysty. Nebo jsou? Jsou? Lhal jsi mi."
„Černé ametysty," přísahal. „Bylo v nich kouzlo."
„Byla v nich vražda!"
„Tiše, moje paní. tiše. Žádná vražda. Zadusil se holubím koláčem." Dontos se uchechtl. „Och, byl to chutný, chutný koláč. A ta tvoje síťka, to bylo jen stříbro a kameny, nic víc, stříbro, kameny a kouzlo."
Zvony vyzváněly a vítr vydával stejný zvuk, jako vydával on, když se snažil nadechnout. „Tys ho otrávil. Udělal jsi to. Vzal jsi mi z vlasů kámen..."
„Pšššt, nebo budeme oba mrtví. Já nic neudělal. Pojď, musíme jít, brzy nás začnou hledat. Tvého manžela už zatkli."
„Tyriona?" hlesla šokovaně.
„Máš snad jiného manžela? Skřeta, trpasličího strýce, královna si myslí, že ten čin spáchal on." Popadl ji za ruku a zatáhl za ni. „Tudy, musíme pryč, rychle, neměj strach."
Sansa ho bez odporu následovala. Nesnáším ženský pláč, řekl jí jednou Joff, ale jeho matka byla nyní jedinou ženou, která plakala. Měchohubci z příběhů staré chůvy vyráběli kouzelné věci, které dokázaly plnit lidská přání. Přála jsem si, aby byl mrtvý? přemítala, než si uvědomila, že už je příliš stará, než aby věřila v měchohubce. „To Tyrion ho otrávil?"
Věděla, že její zakrslý manžel svého synovce nenávidí. Opravdu by ho dokázal zabít? Věděl o mé síťce do vlasů, o

černých ametystech? Přinesl Joffovi víno. Jak by se mohl někdo zadusit, když mu dají do vína ametyst? Pokud to udělal Tyrion, budou si myslet, že jsem v tom měla prsty i já, uvědomila si s rodícím se strachem. Jak by ne? Byli muž a žena a Joff zabil jejího otce a urážel ji po smrti jejího bratra. Jedno tělo, jedno srdce, jedna duše.
„Teď tiše, moje drahá," upozornil ji Dontos. „Až vyjdeme z božího háje, nesmíme vydat jediný zvuk. Zvedni si kápi a schovej tvář." Sansa přikývla a udělala, co řekl.
Byl tak opilý, že mu chvílemi musela nabídnout rámě, aby mu zabránila v pádu. Zvony venku ve městě stále vyzváněly, a přidávaly se k nim další a další. Měla hlavu skloněnou k zemi a držela se ve stínech, blízko za Dontosem. Na jednom místě během sestupu po serpentinových schodech klesl na kolena a zvracel. Můj ubohý Florian, pomyslela si, když si utíral ústa do volně visícího rukávu. Oblékni se do tmavého, řekl jí, ale sám měl pod hnědým pláštěm s kápí oblečený svůj starý kabátec; růžovočervené vodorovné pruhy pod černým erbem se třemi zlatými korunkami, znakem rodu Hollardů. „Proč na sobě máš svůj kabátec? Joff prohlásil, že za to zaplatíš životem, když tě přistihnou, že se opět oblékáš jako rytíř, on... och..." Na ničem z toho, co Joff prohlásil, už nezáleželo.
„Chtěl jsem být rytířem. Alespoň tentokrát." Dontos se vrávoravě zvedl a chytil ji za ruku. „Pojď. Teď buď zticha, už žádné otázky."
Pokračovali dolů po schodech a přes malé zapadlé nádvoříčko. Ser Dontos otevřel těžké dveře a zapálil svíci. Ocitli se v dlouhé chodbě. Podél stěn tam stála prázdná brnění, tmavá a zaprášená, jejich přilby byly korunované šupinatými hřebeny, které jim sbíhaly dolů po zadech, když pospíchali kolem, hřebeny se ve světle svic natahovaly a hýbaly. Prázdná brnění se mění v draky, pomyslela si.
Po dalším schodišti se dostali k dubovým dveřím pobitým železnými obručemi. „Teď buď silná, moje Jonquil, jsme téměř na místě." Když ser Dontos zvedl petlici a otevřel dveře, Sansa ucítila na tváři chladný vánek. Prošla dvanácti stopami zdi a byla venku z hradu, na vrcholu útesu. Dole pod ní byla řeka, nad ní obloha a jedno bylo stejně černé jako druhé.
„Musíme sestoupit dolů," řekl ser Dontos. „Na řece čeká muž, který nás odveze ve člunu k lodi."
„Já spadnu." Bran taky spadl, a přitom tak rád šplhal. „Ne, nespadneš. Je tam něco jako žebřík, tajný žebřík, vytesaný do kamene. Podívej, jde nahmatat, moje paní." Klesl s ní na kolena a přiměl ji naklonit se přes okraj útesu a tápat prsty, dokud nenašla úchytku vytesanou do kamene. „Bude to, skoro jako bys šplhala po obyčejném žebříku."
Přesto to byla dlouhá nebezpečná cesta. „Já nemohu."
„Musíš."
„Není tu nějaká jiná cesta?"
„Tahle je jediná. Pro tak statečnou dívku jako ty to přece nemůže být zas tak obtížné. Pevně se drž, nedívej se pod sebe a než se naděješ, budeš dole." Oči se mu ve tmě leskly. „Tvůj ubohý Florian je tlustý, starý a navíc opilý, to já bych měl mít strach. Vždyť jsem padal i ze svého koně, pamatuješ? Takhle to vlastně všechno začalo. Byl jsem opilý, spadl jsem z koně a Joffrey chtěl tu moji bláznivou hlavu, jenže tys mne zachránila. Tys mne zachránila, drahá."
On pláče, uvědomila si. „A teď jsi zachránil ty mne."
„Jen když půjdeš. Pokud ne, zabil jsem nás oba."
To byl on, pomyslela si. To on zabil Joffreyho. Musela jít, i kvůli němu, nejenom kvůli sobě. „Jdi první, pane." Pokud spadne, byla by nerada, kdyby se jí zřítil na hlavu a srazil ji z útesu.
„Jak si přeješ, moje paní." Vlepil jí mlaskavý polibek, neohrabaně přehoupl nohy přes okraj útesu a kopal jimi ve vzduchu, dokud nenašel úchytku pro chodidlo. „Nech mě kousek slézt a pak pojď za mnou. Půjdeš? Musíš mi to slíbit."
„Půjdu," ujistila ho.
Ser Dontos zmizel. Slyšela ho, jak odfukuje a mručí, když zahájil sestup. Sama naslouchala vyzvánění zvonů, počítala každé zazvonění. Při desítce se opatrně přesunula přes okraj útesu a šmátrala nohama, dokud nenašla špičkami místo, kam mohla položit chodidla. Do výše nad ní se tyčily hradní stěny a Sansa na okamžik netoužila po ničem jiném než vytáhnout se vzhůru a rozběhnout se zpátky do svých teplých komnat v Kuchyňské věži. Bud statečná, napomínala se. Bud statečná jako urozená paní z písně.
Neodvažovala se pohlédnout dolů. Držela oči upřené na tvář útesu a vždycky nejdřív řádně ukončila první krok, než udělala další. Kámen byl drsný a studený. Někdy cítila, že jí kloužou prsty a úchytky nebyly rozmístěné tak rovnoměrně, jak by se jí bylo líbilo. Zvony nepřestávaly zvonit. Ještě nebyla ani v polovině cesty a už se jí chvěly ruce a byla přesvědčená, že spadne. Ještě jeden krok, poručila si vždycky. Ještě jeden krok. Nesměla se přestat hýbat. Kdyby se na útesu zastavila, nikdy by se nepřiměla znovu se rozhýbat a svítání by ji zastihlo přilepenou ke skále, ztuhlou strachy. Ještě jeden krok a ještě jeden krok.
Země ji zaskočila nepřipravenou. S divoce bušícím srdcem klopýtla a upadla, když se překulila na záda a pohlédla vzhůru na místo, odkud přišla, hlava se jí začala zmámeně točit a její prsty zapátraly v hlíně. Já jsem to dokázala. Dokázala jsem to. Nespadla jsem. Dokázala jsem sešplhat dolů a teď pojedu domů.
Ser Dontos jí pomohl vstát. „Tudy. Teď tiše, tiše, tiše." Držel se v temných stínech pod stěnou útesu. Naštěstí nemuseli jít příliš daleko. O padesát yardů níž po řece byl malý člun, ve kterém seděl muž, napolo skrytý za pozůstatky velké galéry, která tam narazila na mělčinu a shořela. Dontos k němu s namáhavým oddychováním dokulhal a řekl: „Oswell?"
„Žádná jména," řekl muž. „Nastupte si." Seděl tam shrbený nad svými vesly, starý muž, vysoký a hubený, s dlouhými bílými vlasy a velkým zobanem nosu, s očima zastíněnýma kápí. „Rychle," zamumlal. „Musíme se vydat na cestu."
Když byli oba bezpečně na palubě, muž v kápi ponořil lopatky do vody a opřel se do vesel. Zamířil s člunem do středu říčního kanálu. Zvony za nimi stále vyzváněly o smrti chlapeckého krále a uprchlíci měli temnou řeku celou pro sebe. Pomalými, neúnavnými, rytmickými záběry si proplétali cestu dolů po proudu, klouzali kolem potopených galér, kolem zlámaných stěžňů, spálených trupů a potrhaných plachet. Veslové vidlice byly omotané hadry a člun se na vodě

pohyboval téměř neslyšně. Nad řekou stoupala mlha. Netrvalo dlouho a Sansa spatřila hradby jedné ze Skřetových rumpálových věží tyčící se nad nimi, ale velký řetěz byl naštěstí spuštěný pod hladinu, a tak mohli nerušeně proplout kolem místa, kde shořelo na tisíc mužů. Břeh odpadl do dáli, mlha zhoustla a zvuk zvonů začal odeznívat. Nakonec zmizela i světla, ztracená kdesi za jejich zády. Byli venku v Černovodém zálivu a svět se scvrkl na temnou vodu, vanoucí mlhu a jejich tichého společníka shrbeného nad vesly. „Jak daleko ještě musíme plout?“ zeptala se.
„Žádné řeči.“ Veslař byl starý, ale silnější, než vypadal, a hlas měl drsný. Na jeho tváři bylo něco podivně známého, třebaže Sansa nedokázala říct co.
„Už ne moc daleko.“ Ser Dontos vzal její ruku do své a něžně ji stiskl. „Tvůj přítel je blízko, čeká na tebe.“
„Žádné řeči!“ zabručel znovu veslař. „Zvuk se nese přes vodu, sere Blázne.“
Sansa se vystrašeně kousla do rtu a shrbila se na sedátku. Zbytek byl jen veslování, veslování a veslování.
Východní obloha nepatrně zesvětlela prvním náznakem svítání, když konečně spatřila přízračný tvar ve tmě před nimi: obchodní galéru se skasanými plachtami, která pomalu plula po hladině poháněna jen řadami vesel, když připluli blíž, spatřila galionovou figuru na přídi - mořskou pannu se zlatou korunou na hlavě, foukající na velký roh z mořské lastury. Uslyšela čísi hlas a galéra se pomalu zhoupla dokola.
Když připluli až k ní, muži na galéře spustili přes brlení provazový žebřík. Stařec vytáhl vesla do člunu a pomohl Sanse vstát. „Teď nahoru. Jdi, děvče, podržím tě.“ Sansa mu poděkovala za laskavost, ale nedostalo se jí žádné odpovědi, jen zabručení. Šplhat nahoru po provazovém žebříku bylo mnohem snazší než slézat dolů po útesu. Veslař Oswell následoval těsně za ní, zatímco ser Dontos zůstal v člunu.
U zábradlí čekali dva námořníci, aby jí pomohli na palubu. Sansa se chvěla. „Je jí zima,“ slyšela někoho říct. Sundal svůj plášť a položil jí ho kolem ramen. „Tak, už je to lepší, moje paní? Teď si odpočineš, to nejhorší máš za sebou.“
Sansa ten hlas znala. Ale vždyť on je přece v Údolí, pomyslela si. Vedle něho stál s pochodní v ruce ser Lothor Brune.
„Lorde Petyre,“ zavolal Dontos ze člunu. „Já teď musím veslovat zpátky, než je napadne hledat mě.“
Petyr Baeliš položil ruku na zábradlí. „Nejdříve ale jistě budeš chtít svoji odměnu. Deset tisíc zlaťáků, bylo to tak?“
„Deset tisíc.“ Dontos si zamnul ústa hřbetem ruky. „Jak jsi slíbil, můj pane.“
„Sere Lothore, vyplať mu odměnu.“ Lothor Brune mávl pochodní. K okrajníku přistoupili tři muži, zvedli kuše a vystřelili. Jeden šíp zasáhl sera Dontose do hrudníku, proděravěl levou korunku na jeho kabátci. Další se mu zabodly do hrdla a do břicha. Stalo se to tak rychle, že ani Dontos, ani Sansa neměli čas vykřiknout, když bylo po všem, Lothor Brune hodil na mrtvolu pochodeň. Malý člun prudce vzplanul. Galéra se od něj začala vzdalovat.
„Vy jste ho zabili.“ Sansa sevřela zábradlí, prudce se odvrátila a začala zvracet. Unikla ze spárů Lannisterů, jen aby padla do ještě horších?
„Moje paní,“ řekl tiše Malíček, „škoda plýtvat žalem na takového muže, jako byl on. Byl to opilec a ničí přítel.”
„Jenže mě zachránil.“
„Prodal tě za příslib deseti tisíc zlatých. Tvoje zmizení je přiměje podezřívat tě z účasti na Joffreyho smrti. Zlaté pláště budou na lovu a eunuch bude cinkat měšcem. Dontos... nu, slyšela jsi ho. Prodal tě za zlato, a až by je propil, prodal by tě znovu. Pytel zlaťáků koupí mlčenlivost na chvíli, ale dobře mířený šíp ji koupí navždycky.“ Smutně se usmál. „Všechno, co udělal, dělal na můj příkaz. Neodvažoval jsem se přátelit se s tebou otevřeně, když jsem se dozvěděl, jak jsi mu zachránila život na Joffově turnaji, věděl jsem, že bude dokonalým prostředníkem.“
Sansa cítila, jak se jí zvedá žaludek. „Říkal, že je můj Florian.“
„Nevzpomínáš si náhodou, co jsem ti řekl já toho dne, kdy tvůj otec usedl na Železný trůn?“
Stále měla ten okamžik v živé paměti. „Řekl jsi mi, že život není píseň, že se to jednoho dne ke svému zármutku dozvím.“
Pocítila v očích slzy, ale zda plakala pro sera Dontose Hollarda, pro Joffa, pro Tyriona, nebo pro sebe, to nedokázala říci. „Jsou snad všechno jen samé lži, vždycky a navždycky, každý a všechno?“
„Téměř každý. Kromě tebe a mě, samozřejmě.“ Usmál se. „Přijď dnes v noci do božího háje, jestli chceš jít domů.“
„Ten vzkaz... to jsi byl ty?“
„Muselo to být v božím háji. Žádné jiné místo v Rudé baště není bezpečné před eunuchovými ptáčky... nebo malými krysami, jak jim říkám já. V božím háji jsou místo stěn stromy. Obloha nad hlavou místo stropu. Kořeny, hlína a kameny místo podlahy. Krysy tam nemají kam zalézt. A krysy se musejí schovávat, jinak je můžeme pozabíjet.“ Lord Petyr ji vzal za paži. „Dovol mi ukázat ti tvou kajutu. Vím, že za sebou máš dlouhý, náročný den. Jistě jsi velmi unavená.“
Malý člun již nebyl ničím víc než jen vírem kouře a ohně v dáli za nimi, téměř ztraceným v nezměrnosti moře za svítání. Nebylo možné jít zpátky; jediná cesta vedla vpřed. „Velmi unavená,“ připustila.
Když ji vedl dolů, řekl: „Pověz mi o hostině. Královna si s ní dala takovou práci. Zpěváci, žongléři, tančící medvěd... Líbili se tvému malému panu manželovi moji zápolící trpaslíci?“
„Tvoji?“
„Musel jsem pro ně poslat do Braavosu a ukrývat je až do svatby v nevěstinci. A že to byly nemalé výdaje. Překvapilo mě, jak je obtížné ukrýt trpaslíka. A Joffrey... můžeš zavést krále k vodě, ale u Joffreyho jí musel člověk nejdřív zašplouchat, než si král uvědomil, že se dá pít, když jsem mu pověděl o svém malém překvapení. Jeho Výsost řekla: ‚Proč bych měl chtít na své hostině nějaké ošklivé trpaslíky? Já trpaslíky nesnáším.' Musel jsem ho vzít za rameno a pošeptat mu: ‚Ne tolik, jako to bude nesnášet tvůj strýc.'“
Paluba se jí houpala pod nohama, ale Sansa měla pocit, jako by se houpal celý okolní svět. „Oni si myslí, že Joffreyho otrávil Tyrion. Ser Dontos říkal, že ho zatkli.”
Malíček se usmál. „Vdovství ti bude slušet, Sanso.“
Při tom pomyšlení se jí roztřepetali motýli v žaludku. Možná že už nikdy nebude muset sdílet lože s Tyrionem. Tohle přece chtěla... nebo ne?
Kajuta byla nízká a těsná, ale na úzkou spací pryčnu jí položili péřovou matraci, aby se jí spalo pohodlněji, a navršili na

ni silné kožešiny. „Je tu těsno, já vím, ale měla bys tu mít docela pohodlí.“ Malíček ukázal na cedrovou truhlici pod okénkem kajuty. „Uvnitř najdeš oblečení. Šaty, spodní prádlo, teplé punčochy, plášť. Obávám se, že jenom sukno a len. Sice nevhodné pro dívku tak půvabnou, jako jsi ty, ale budeš v suchu a čistá, dokud nenajdeme něco vhodnějšího.“
On to pro mne měl všechno přichystané. „Můj pane, já... já tomu nerozumím... Joffrey ti dal Harrenov, udělal tě svrchovaným pánem Trojzubce... Proč...?“
„Proč jsem si přál mít ho mrtvého?“ Malíček pokrčil rameny. „Neměl jsem motiv. Kromě toho jsem tisíc líg daleko v Údolí. Vždycky rád udržuji své nepřátele ve zmatku. Pokud si nejsou jistí, kdo jsi nebo o co ti jde, nemohou vědět, co máš v úmyslu udělat příště. Někdy je tím nejlepším způsobem, jak je zmást, činit tahy, které zdánlivě nemají smysl, nebo dokonce pracují proti tobě. Vzpomeň si na to, Sanso, až začneš hrát hru.“
„Jakou... jakou hru?“
„Tu jedinou hru. Hru o trůny.“ Odhrnul jí z čela pramen vlasů. „Už jsi dost stará na to, abys věděla, že tvoje matka a já jsme byli víc než jen přátelé. Byla doba, kdy byla Cat tím jediným, po čem jsem na tomto světě toužil. Odvažoval jsem se snít o našem společném životě, o dětech, které mi dá..., jenže byla dcerou pána Řekotočí. Hostera Tullyho. Rodina, povinnost, čest, Sanso. Rodina, povinnost, čest znamenaly, že nikdy nemohu dostat její ruku. Dala mi však něco krásnějšího, dar, který může žena dát jen jednou. Jak bych se mohl otočit zády k její dceři? V lepším světě jsi mohla být moje dcera, ne Eddarda Starka. Moje věrná milující dcera... Pusť Joffreyho ze své mysli, drahá. Dontose, Tyriona, všechny. Ti už ti nikdy nemusejí dělat starosti. Teď jsi v bezpečí, to je vše, na čem záleží. Jsi v bezpečí se mnou, a pluješ domů.“

JAIME

Král je mrtev, řekli mu, aniž věděli, že Joffrey byl nejenom jeho vladař, ale také jeho syn. „Skřet mu rozevřel hrdlo dýkou,“ prohlásil pouliční prodavač v hostinci u cesty, kde strávili noc. „Pil z velkého zlatého poháru svou vlastní krev.“ Ten muž ho ve vousatém jednorukém rytíři s velkým netopýrem na štítu nepoznal, stejně jako nikdo jiný, a tak říkal věci, které by jinak možná raději spolkl, kdyby věděl, kdo jim naslouchá.
„To jed měl na svědomí chlapcovu smrt,“ namítl hostinský. „Obličej mu prý zmodral jako švestka.“
„Ať ho Otec soudí spravedlivě,“ zamumlal jakýsi septon.
„Trpaslíkova žena spáchala tu vraždu s ním,“ dušoval se lučištník v livreji lorda Rowana. „Po činu se vypařila ze síně v oblaku síry a taky viděli přízračného zlovlka, jak se plíží Rudou baštou a z čelistí mu odkapává krev.“
Jaime seděl po celou dobu zticha, nechával slova přelévat se přes něho, roh piva ve zdravé ruce zapomenutý. Joffrey. Moje krev. Můj prvorozený. Můj syn. Pokoušel se vybavit si v mysli Joffreyho tvář, ale chlapcovy rysy se neustále měnily v Cerseiny. Bude truchlit, vlasy bude mít rozcuchané a oči zrudlé od pláče, ústa se jí budou chvět, kdykoli se bude snažit promluvit. A až mě uvidí, rozpláče se znovu, i když bude se slzami bojovat. Jeho sestra zřídkakdy plakala, jen když byla s ním. Nesnesla by, kdyby si o ní ostatní mysleli, že je slabá, a tak svoje rány ukazovala jen svému dvojčeti. Bude ke mně vzhlížet o útěchu a o pomstu.
Příštího dne chvátali na Jaimeho naléhání bez zastávky dál. Jeho vlastní syn byl mrtvý a sestra jej potřebovala.
Když před sebou spatřil město, jehož strážní věže se temně rýsovaly na pozadí snášejícího se soumraku, přecválal k Holenici Waltonovi, za Nagea nesoucího mírovou korouhev.
„Co je to za strašný zápach?“ stěžoval si seveřan.
Smrt, pomyslel si Jaime, ale řekl: „Kouř, pot a břečka. Zkrátka a dobře, Královo přístaviště. Máš-li dobrý nos, vycítíš v tom taky zradu. Tys nikdy předtím necítil velké město?“
„Cítil jsem Bílý přístav. Nikdy takhle odporně nesmrděl.“
„Bílý přístav je vedle Králova přístaviště jako můj bratr Tyrion vedle sera Gregora Clegana.“
Nage je vedl vzhůru do nízkého kopce. V ruce třímal mírovou korouhev třepetající se ve větru, s naleštěnou sedmicípou hvězdou jasně zářící na žerdi. Už brzy uvidí Cersei, Tyriona a otce. Dokázal by můj bratr opravdu toho chlapce zabít? Jaimemu to připadalo nemožné.
Byl podivně klidný. Věděl, že když někomu zemře dítě, předpokládá se o něm, že zešílí žalem. Lidé si za takových okolností rvali vlasy i s kořínky, proklínali bohy a přísahali krvavou pomstu. Tak jak bylo možné, že sám necítil skoro nic? Ten chlapec žil a zemřel ve víře, že jeho otcem je Robert Baratheon.
Jaime byl sice přítomen při jeho porodu, třebaže to bylo spíš kvůli Cersei než kvůli dítěti. Ale vůbec si ho nepochoval.
„Jak by to vypadalo?“ pokárala ho jeho sestra, když se porodní báby konečně vzdálily. „Už to je špatné, že Joff vypadá jako ty, a ještě abys ho choval.“ Jaime se s ní nehádal. Chlapec byl vřeštící růžové stvořeníčko, které si vyžadovalo až příliš mnoho z Cerseina času, Cerseiny lásky a Cerseiných ňader. Robert pro něho byl vítaným otcem.
A teď je mrtvý. Představil si Joffa, jak leží nehybný a studený s tváří zčernalou jedem, a stále nic necítil. Možná je opravdu monstrum, jak se o něm říká. Kdyby Otec na nebesích sestoupil na zem a nabídl mu zpátky syna, nebo ruku, Jaime věděl, co by si vybral. Měl koneckonců druhého syna a dost semene na mnoho dalších. Pokud Cersei bude chtít další dítě, dám jí ho... a tentokrát mu to řeknu a Jiní ať vezmou ty, kterým se to nebude líbit. Robert hnil v hrobě a Jaimemu už bylo ze lží nanic.
Prudce se otočil a odcválal zpátky k Brienne. Lev? Bohové vědí, proč mi na ní vůbec záleží, je tím nejméně přátelským stvořením, jaké jsem kdy měl tu smůlu potkat. Děvče jelo o kus vzadu a několik stop stranou, jako by chtělo dát najevo, že k němu nepatří. Cestou pro ni našli mužské oblečení, tam tuniku, jinde nohavice a plášť s kápí, dokonce i starý

železný kyrys. Zdálo se, že se v mužském odění opět cítí mnohem pohodlněji, třebaže v ničem nemohla vypadat alespoň o trochu pohlednější. Nebo alespoň šťastnější. Jakmile vyjeli z Harrenova, brzy se opět začala projevovat její typická zabedněná umíněnost. „Chci nazpět své zbraně a zbroj," trvala na svém. „Och ano, samozřejmě se postaráme o to, abys byla hezky celá zpátky ve své oceli," odpověděl Jaime. „Především v přilbě. Všichni budeme o hodně šťastnější, když budeš mít tu svou hubu zavřenou a hledí spuštěné přes oči."
Brienne mu vyhověla, ale její ponurá mlčenlivost mu brzy začala jít na nervy, podobně jako Qyburnovy nekonečné pokusy vlichotit se do jeho přízně. Bohové, pomozte mi, nikdy mě nenapadlo, že bych mohl postrádat společnost Cleose Freye. Začínal litovat, že ji přece jen nenechal medvědovi.
„Královo přístaviště," oznámil Jaime, když ji našel. „Naše cesta zde končí, moje paní. Dodržela jsi svůj slib a dopravila mne do Králova přístaviště. Celého kromě pár prstů a dlaně."
Brienne na něho pohlédla s netečným výrazem v očích. „To byla jen polovina mé přísahy. Slíbila jsem lady Catelyn, že jí přivedu nazpět její dcery. Nebo alespoň Sansu. A teď..."
Nikdy se nesetkala s Robbem Starkem, a přesto je její žal za něho hlubší než můj za Joffa. Nebo to možná byla spíš lady Catelyn, za koho truchlila. Byli právě v Strakatolesí, když se tu zprávu dozvěděli od rudolícího sluhu rytíře jménem ser Bertram z Včelínova, v jehož erbu byly tři včelí úly na žlutočerně pruhovaném poli. Ser Bertram jim řekl, že pouze den před nimi projel Strakatolesím oddíl mužů lorda Pipera, pospíchajících do Králova přístaviště pod jejich vlastní mírovou korouhví. „Teď když je Mladý vlk mrtvý, považuje Piper za nesmyslné bojovat dál. Jeho syn je zajatcem ve Dvojčatech." Brienne lapala po dechu jako kráva hotová zadusit se žvancem trávy, a tak připadlo Jaimemu, aby z něho vypáčil příběh o Rudé svatbě.
„Každý mocný pán má neposlušné vazaly, kteří mu závidí jeho postavení," řekl jí potom. „Můj otec měl Reyny a Tarbecky, Tyrellové mají Florenty, Hoster Tully měl Waldera Freye. Takové muže udržuje na místě jen jejich síla. V okamžiku, kdy protivník vycítí slabost... Během Věku hrdinů měli Boltonové ve zvyku stahovat Starky z kůže a šít si z nich pláště." Tvářila se tak žalostně, až Jaime málem zjistil, že ji chce začít konejšit.
Od toho dne byla Brienne jako polomrtvá, a dokonce i když ji oslovoval oním nešťastným „děvče", nevyprovokovalo to v ní žádnou odezvu. Všechna síla z ní vyprchala. Ta žena shodila kus skály na Robina Rygera, postavila se proti medvědovi s turnajovým mečem, ukousla Vargu Hoatovi kus ucha a s Jaimem bojovala do vyčerpání..., ale teď byla zlomená, vyřízená. „Promluvím se svým otcem o tvém návratu na Tarth, jestli tě to potěší," řekl jí. „Nebo pokud bys raději zůstala, mohl bych pro tebe najít nějaké místo u dvora."
„Abych dělala dvorní dámu královně?" řekla otupěle.
Jaime si vzpomněl, jak vypadala v růžových saténových šatech, a raději se ani nesnažil představit si, co by na takovou dvorní dámu řekla jeho sestra. „Možná nějaké místo v řadách městské hlídky..."
„Já nebudu sloužit s křivopřísežníky a vrahy."
Tak proč ses vůbec kdy obtěžovala připnout si meč? mohl by říct, jenže ta slova raději spolkl. „Jak si přeješ, Brienne." Jednou rukou otočil svého koně a odjel od ní.
Brána bohů byla otevřená, když k ní přijeli, ale na cestě před ní byly seřazeny dva tucty povozů naložené sudy jablečného moštu, bednami jablek, balíky sena a těmi největšími dýněmi, jaké kdy Jaime viděl. Téměř každý povoz měl nějaké strážné: zbrojnoše nesoucí na sobě znaky malých lordů, žoldnéře v drátěných košilích a vařené kůži, někdy jen růžolícího farmářského syna třímajícího podomácku vyrobený oštěp s hrotem vytvrzeným ohněm. Jaime se na ně usmíval, když klusal kolem. U brány vybírali muži ve zlatých pláštích od každého vozky po minci, než mávli rukou, že může projet. „Co to má znamenat?" divil se Holenice. „Podle nařízení krále pobočníka a správce pokladny musí zaplatit za právo prodávat ve městě."
Jaime pohlédl na dlouhou řadu povozů, vozíků a obtížených koní. „Přesto se řadí, aby zaplatili?"
„Teď když už je po boji, se tu dají vydělat slušné peníze," řekl jim zvesela mlynář v nejbližším povozu. „Město drží Lannisterové, starý lord Tywin ze Skály. Říká se o něm, že kadí stříbro."
„Zlato," opravil ho Jaime suše. „A Malíček z něho dělá zlaté pruty."
„Správcem pokladny je teď Skřet," řekl jim kapitán u brány. „Nebo spíš byl, dokud ho neuvěznili za vraždu krále." Muž podezřívavě pohlédl na severany. „Co jste zač?"
„Muži lorda Boltona, jedeme na návštěvu k pobočníkovi krále."
Kapitán pohlédl na Nagea s jeho mírovou korouhví v ruce. „Přijeli jste ohnout kolena, co? Nejste první. Jeďte rovnou k hradu a snažte se nedělat nám tu problémy." Mávnutím je poslal přes bránu a otočil se zpátky k povozům.
Pokud Královo přístaviště truchlilo pro mrtvého chlapeckého krále, Jaime by to na něm nikdy nepoznal. V Semínkové ulici se jakýsi žebravý bratr v rozedrané kutně hlasitě modlil za Joffreyho duši, ale kolemjdoucí mu nevěnovali o nic větší pozornost, než by věnovali uvolněné okenici třískající ve větru. Jinde vládl stejně čilý ruch jako obvykle - viděl zlaté pláště v černé kroužkové zbroji, pekařské učedníky prodávající dorty, chléb a horké koláče, nevěstky vyklánějící se z oken s napolo rozšněrovanými živůtky, strouhy páchnoucí nočními výkaly. Míjeli pětici mužů snažících se odtáhnout z ústí uličky mrtvého koně a jinde kejklíře, který žongloval s meči k potěšení shluku opilých tyrellských vojáků a malých dětí.
Jak tak projížděl známými ulicemi se dvěma stovkami severanů v zádech a mistrem bez řetězu a ošklivou ženou po boku, zjistil, že se na něho sotvakdo dvakrát podívá. Nevěděl, zda tím má být pobaven, nebo rozezlen. „Oni mě nepoznávají," řekl Holenici, když projížděli Ševcovským náměstím.
„Tvoje tvář je jiná a tvůj znak taky," řekl severan, „a navíc teď mají nového Králokata."
Brána do Rudé bašty byla otevřená, ale přesto jim zastoupil cestu tucet zlatých plášťů vyzbrojených halapartnami, když k nim zamířil Holenice na svém koni, sklonili jejich hroty, avšak Jaime poznal bílého rytíře, který jim velel.„Sere Meryne."

Ser Meryn Trant na něj vytřeštil oči s mohutnými váčky. „Ser Jaime?“
„Jak milé, že si na mě pamatuješ. Nařiď těm mužům, aby ustoupili.“
Hodně času již uplynulo od doby, co někdo tak pohotově skočil, aby uposlechl jeho rozkaz. Jaime úplně zapomněl, jak se mu to líbí.
Na vnějším nádvoří narazili na dva další rytíře Královské gardy: dva, kteří nenosili bílé pláště, když tam naposledy sloužil Jaime. To je celá Cersei, jmenovat mne lordem velitelem a pak vybrat moje druhy, aniž by se o tom se mnou poradila. „Vidím, že mi někdo dal dva nové bratry,“ řekl, když sesedl.
„Dostalo se nám té cti, sere.“ Rytíř květin zářil ve svých bílých šupinách a hedvábí tak jasně a čistě, že si Jaime ve srovnání s ním připadal jako ošuntělý rozedraný vandrák.
Otočil se k Merynu Trantovi. „Sere, nedbale jsi učil svoje bratry jejich povinnostem.“
„Jakým povinnostem?“ opáčil Meryn Trant naježeně.
„Udržet krále naživu. O kolik monarchů jste přišli od té doby, co jsem odjel z města? Byli dva, nemýlím-li se?“
Pak spatřil ser Balon pahýl. „Tvoje ruka...“
Jaime se přiměl usmát. „Teď bojuji levou. To aby byl souboj víc vzrušující. Kde najdu svého lorda otce?“
„V soláru s lordem Tyrellem a princem Oberynem.“
Mace Tyrell a Rudá zmije spolu lámou chléb? Podivné a ještě podivnější. „Je tam s nimi také královna?“
„Ne, můj pane,“ odpověděl ser Balon. „Tu najdeš v septu, modlí se za krále Joffa -“
„Ty!“
Jaime uviděl, že již sesedli poslední ze seveřanů, a mladý Loras Tyrell spatřil mezi ostatními Brienne.
„Sere Lorasi.“ Stála tam jako sloup, v ruce držela ohlávku svého koně.
Loras Tyrell k ní zamířil rázným krokem. „Proč?“ vyhrkl. „Musíš mi vysvětlit proč. Choval se k tobě laskavě, dal ti duhový plášť. Proč jsi ho zabila?”
„Nic takového jsem neudělala. Byla bych pro něho zemřela.“
„Taky že zemřeš.“ Ser Loras tasil meč.
„Já to neudělala.“
„Emmon Cuy přísahal, žes udělala, než vydechl naposledy.“
„Ten byl venku před stanem, nic neviděl.“
„Ve stanu nebyl nikdo kromě tebe a lady Stark. Tvrdíš snad, že by ta stará žena dokázala proseknout tvrzenou ocel?“
„Byl tam stín. Vím, jak bláznivě to zní, ale... pomáhala jsem Renlymu do zbroje, a tu najednou zhasly svíce a všude byla krev. Lady Catelyn říkala, že to byl Stannis. Jeho... jeho stín. Já se na tom nijak nepodílela, na mou čest...“
„Ty žádnou čest nemáš. Tas svůj meč. Nechci, aby se o mně říkalo, že jsem tě zabil neozbrojenou.“
Jaime vkročil mezi ně. „Odlož ten meč, sere.“
Ser Loras ho obešel. „Jsi nejenom vrah, ale taky zbabělec, Brienne? Proto jsi utekla s jeho krví na rukou? Tas svůj meč, ženo!“
„Raději se modli, aby to neudělala.“ Jaime mu znovu zastoupil cestu. „Nebo to pravděpodobně bude tvoje mrtvola, co odsud budeme odnášet. To děvče je silné jako Gregor Clegane, i když ne tak pohledné.“
„Ty se do toho nepleť.“ Ser Loras ho odstrčil stranou.
Jaime popadl chlapce svou dobrou rukou a škubl jím dokola. „Jsem lord velitel Královské gardy, ty arogantní štěně. Tvůj velitel, dokud budeš nosit bílý plášť. A teď zasuň ten svůj proklatý meč, nebo ti ho vezmu a zastrčím do nějakého místa, které by nenašel dokonce ani Renly.“
Chlapec na půl zabušení srdce zaváhal, což bylo dost dlouho, aby mu stačil ser Balon Swann říct: „Udělej, co lord velitel poroučí, Lorasi.“ To už někteří ze zlatých plášťů tasili meče, což přimělo několik mužů z Hrůzova učinit totéž.
Skvělé, pomyslel si Jaime, ještě jsem ani nesesedl z koně a už tu budeme mít krvavou lázeň.
Ser Loras Tyrell zastrčil svůj meč zpátky do pochvy.
„Nebylo to zas tak těžké, že ne?“
„Chci, abyste ji vsadili do žaláře.“ Ser Loras na ni namířil prst. „Lady Brienne, obviňuji tě z vraždy lorda Renlyho Baratheona.“
„Mám-li do toho co mluvit,“ řekl Jaime, „to děvče má čest. Víc cti, než jsem viděl u tebe. A je dokonce možné, že mluví pravdu. Abych byl upřímný, není zrovna geniální, ale dokonce i můj kůň by si vymyslel lepší lež, pokud měla v úmyslu lhát. Ale když na tom trváš... Sere Balone, odveď lady Brienne do věžní cely a postav jí ke dveřím stráže. A najdi nějaké vhodné ubytování pro Holenici a jeho muže, dokud nebude mít můj otec čas přijmout je.“
„Ano, můj pane.“
Když ji Balon Swann a tucet zlatých plášťů odváděli, Brienne se na něj vyčítavě podívala velkýma modrýma očima.
Měla bys mi poslat vzduchem polibek, děvče, chtěl jí říct. Proč nikdy nedokáže pochopit nic z toho, co udělá? Aerys. Všechno má své kořeny u Aeryse. Jaime se k ní otočil zády a zamířil rázným krokem přes nádvoří.
Další rytíř v bílé zbroji střežil dveře královského septa - vysoký muž s černým vousem, široký v ramenou a se skobou nosu, když uviděl Jaimeho, obdařil ho kyselým úsměvem a vybafl na něho: „A kam si myslíš, že jdeš?“
„Do septa.“ Jaime zvedl pahýl a ukázal. „Přímo do tohohle. Mám v úmyslu navštívit královnu.“
„Její Výsost truchlí. Proč by měla chtít přijmout takového jako ty?“
Protože jsem její milenec a otec jejího zavražděného syna, chtělo se mu odpovědět. „Kdo u sedmi pekel jsi?“
„Rytíř Královské gardy, a ty bys udělal dobře, kdyby ses naučil troše respektu, kriple, nebo ti nechám useknout i druhou ruku a tobě nezbude než svoji ovesnou kaši ráno pít.“
„Jsem královnin bratr, sere.“
Bílý rytíř to považoval za legrační. „A utekl jsi z černé cely, co? A taky jsi trochu povyrostl, můj pane?“

„Její druhý bratr, ty idiote. A lord velitel Královské gardy. Teď ustup stranou, nebo budeš litovat, žes to neudělal."
Muž se na něj tentokrát podíval o něco důkladněji. „Ty jsi... ser Jaime." Napřímil se. „Prosím o odpuštění, můj pane. Nepoznal jsem tě. Mám tu čest být ser Osmund Černokotlý."
Kde by tenhle vzal nějakou čest? „Chci pobýt nějaký čas o samotě se svou sestrou. Postarej se o to, aby nikdo nevstoupil do septa, sere. Pokud nás někdo vyruší, bude tě to stát tu tvoji zatracenou hlavu."
„Ano, pane. Jak si přeješ." Ser Osmund mu otevřel dveře.
Cersei klečela před oltářem Matky. Joffreyho katafalk byl vystavený pod Cizincem, který převáděl zemřelé z tohoto světa do jiného. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně kadidla a hořela tam stovka svic, vysílajících k bohům stovku modliteb. Joff bude se vší pravděpodobností potřebovat každou z nich.
Jeho sestra se ohlédla přes rameno. „Kdo je to?" řekla, a pak: „Jaime?" Vstala a oči se jí zalily slzami. „Jsi to opravdu ty?" Avšak nepřišla k němu. Nikdy ke mně nepřišla, pomyslel si. Vždycky čekala, než jsem přišel já za ní. Ona dává, ale já musím požádat. „Měl jsi přijít dřív," zamumlala, když ji vzal do náruče. „Proč jsi nepřišel dřív, abys ho ochránil? Můj chlapec..."
Náš chlapec. „Přijel jsem tak rychle, jak jen to šlo." Vymanil se z jejího objetí a ustoupil o krok dozadu. „Tam venku stále zuří válka, sestro."
„Jsi tak hubený. A tvoje vlasy, tvoje zlaté vlasy..."
„Vlasy mi dorostou." Jaime zvedl pahýl. Musí to vidět. „Tohle ne."
Vytřeštila oči. „Starkové..."
„Ne. Tohle je práce Varga Hoata."
To jméno pro ni nic neznamenalo. „Koho?"
„Kozy. Pána Harrenova. Dočasného."
Cersei stočila pohled k Joffreyho katafalku. Oblékli mrtvého krále do pozlacené zbroje, přízračně se podobající Jaimeho vlastní. Hledí přilby bylo zavřené, ale od zlata se měkce odráželo světlo svic, a tak chlapec vypadal ve smrti krásně a statečně. Plamínky svic také zažehávaly ohně v rubínech, které zdobily živůtek Cerseiných smutečních šatů. Vlasy jí spadaly na ramena, nečesané a neudržované. „On ho zabil, Jaime. Přesně jak mne varoval. Řekl, že jednoho dne, až si budu myslet, že jsem šťastná a v bezpečí, promění mi radost v popel v ústech."
„Tohle že řekl Tyrion?" Jaime tomu nechtěl věřit. Vražda příbuzného byla v očích bohů a lidí horší než vražda krále. Přece věděl, že ten chlapec je můj. Já měl Tyriona vždycky rád. Byl jsem na něho hodný. „Proč by Joffa zabíjel?"
„Kvůli děvce." Stiskla mu zdravou ruku a podržela ji pevně ve své. „Řekl mi, že to udělá. Joff to věděl, když umíral, ukázal na svého vraha. Na našeho pokrouceného malého zrůdného bratra." Políbila Jaimemu prsty. „Ty ho pro mě zabiješ, že ano? Pomstíš našeho syna."
Jaime se od ní odtáhl. „Je to pořád můj bratr." Vrazil jí před obličej svůj pahýl, pro případ, že si ho dosud nevšimla. „A nejsem právě ve stavu, kdy bych byl schopen někoho zabíjet."
„Máš ještě druhou ruku, ne? Já po tobě přece nechci, abys porazil v souboji Ohaře. Tyrion je trpaslík, zamčený v cele. Kvůli tobě strážní ustoupí ode dveří."
Jaimemu se při té představě zvedl žaludek. „Musím o tom vědět víc. O tom, jak se to seběhlo."
„Dozvíš se," ujistila ho Cersei. „Bude se konat soud. Až uslyšíš o všem, co udělal, budeš ho chtít mít mrtvého stejně jako já." Dotkla se jeho tváře. „Nevěděla jsem, co si tu mám bez tebe počít, Jaime. Bála jsem se, že mi Starkové pošlou tvou hlavu. To bych nepřežila." Políbila ho. Lehkým polibkem, pouhým letmým dotekem rtů na jeho, ale on jí přejel rukama po těle a ucítil, jak se chvěje. „Bez tebe nejsem celý."
V polibku, který jí vrátil, nebyla žádná něha, jen chtíč. Otevřela ústa pro jeho jazyk. „Ne," namítla chabě, když jí sklouzl rty na krk. „Tady ne. Septoni..."
„Septony ať vezmou Jiní." Znovu ji políbil a líbal ji, dokud ji neumlčel, líbal ji, dokud nesténala. Pak smetl svíce stranou, zvedl ji na Matčin oltář, vyhrnul jí sukně a hedvábnou spodničku pod nimi. Bušila ho slabými pěstmi do hrudi, mumlala cosi o riziku, o nebezpečí, o jejich otci, o septonech, o hněvu bohů. Nic z toho neslyšel. Rozšněroval si nohavice, vylezl nahoru a rozevřel jí nahá bílá stehna. Levou rukou jí vjel pod spodní prádlo, když jí je strhl, uviděl, že má měsíční krvácení, ale to pro něho nic neznamenalo.
„Pospěš si," šeptala, „rychle, rychle, hned, udělej to hned, udělej mi to. Jaime, Jaime, Jaime." Rukama mu pomohla navést ho do sebe. „Ano," vydechla, když do ní vrazil úd, „můj bratře, můj drahý bratře, ano, přesně takto, ano, takto tě mám nejraději, už jsi doma, jsi doma, jsi doma." Políbila ho na ucho a pohladila mu krátké rozježené vlasy. Jaime se ztratil v jejím těle. Cítil Cerseino srdce bijící do rytmu s jeho a vlhkost krve a semene při vzájemném vyvrcholení. Ale ještě ani neskončili a královna řekla: „Pusť mě. Kdyby nás tady takhle našli..."
Neochotně se odkulil stranou a pomohl jí dolů z oltáře. Na bledém mramoru zůstala rozmazaná krev. Jaime ji utřel rukávem a pak se sehnul, aby posbíral svíce, které smetl. Naštěstí všechny zhasly, když popadaly. Kdyby septum chytlo plamenem, možná bych si toho vůbec nevšiml.
„To bylo šílenství." Cersei si upravila šaty. „Teď když je v hradu otec... Jaime, musíme být opatrní."
„Mně už je nanic z toho, jak mám být pořád opatrný. Targaryenové se ženili bratr se sestrou, tak proč bychom to nemohli udělat taky? Provdej se za mne, Cersei. Vystup před říši a otevřeně prohlas, že si mne chceš vzít. Budeme mít vlastní svatební hostinu a uděláme si dalšího syna místo Joffreyho."
Odtáhla se od něho. „O tomhle se nežertuje."
„Slyšela jsi, že bych se smál?"
„Nechal jsi snad rozum v Řekotočí?" Z jejího hlasu zaznívalo kousavý podtón. „Tommenův nárok na trůn se zakládá na tom, že je pro říši Robertovým synem, to přece víš."
„Dostane Casterlyovu skálu, copak to nestačí? Ať si na trůnu sedí otec. Já chci jen tebe." Chtěl ji pohladit po tváři.

Staré zvyky umírají těžko, a Jaime k ní samozřejmě zvedl pravou ruku.
Cersei před jeho pahýlem couvla. „Ne.. nemluv takto. Ty mne děsíš, Jaime. Nebuď hloupý. Jedno špatné slovo a bude to náš konec. Co ti to udělali?“
„Usekli mi ruku.“
„Ne, je to něco víc, ty ses změnil.“ Couvla před ním o další krok. „Promluvíme si spolu později. Zítra. Mám ve vězní cele služebné Sansy Stark, musím je vyslechnout... a ty bys měl jít za otcem.“
„Přešel jsem tisíc líg, abych byl s tebou, a cestou jsem ztratil tu nejlepší část ze sebe sama. Neposílej mě pryč.“
„Nech mě být,“ řekla znovu a odvrátila se od něho.
Jaime si zašněrovat kalhoty a udělal, co mu poručila. Přestože byl unavený, nemohl si teď jít hledat lože, kde by si odpočinul. Jeho otec již určitě ví, že je zpátky ve městě.
Pobočníkovu věž hlídali muži lannisterské domácí stráže, kteří ho okamžitě poznali. „Bohové jsou dobří, že nám tě poslali zpátky, sere,“ řekl jeden, když mu podržel dveře.
„Bohové se na tom nijak nepodíleli. To Catelyn Stark mě poslala zpátky. Ona a lord z Hrůzova.“
Vystoupil po schodech a bez ohlášení vpadl do soláru, kde našel svého otce sedícího u krbu. Lord Tywin byl sám, za což byl Jaime vděčný. Necítil sebemenší touhu vystavovat svůj pahýl na odiv před Macem Tyrellem nebo Rudou zmijí, natožpak před oběma najednou.
„Jaime,“ řekl lord Tywin, jako by se naposledy viděli u snídaně. „Lord Bolton mne udržoval v mylné představě, že tě uvidíme dříve. Doufal jsem, že se dostavíš na svatbu.“
„Opozdil jsem se.“ Jaime tiše zavřel dveře. „Moje sestra se vyznamenala, jak mi bylo řečeno. Sedmdesát sedm chodů a královražda, takovou svatbu jsem ještě nezažil. Jak dlouho víš o tom, že jsem na svobodě?“
„Eunuch mi to řekl pár dní po tvém útěku. Poslal jsem do říčních krajin své lidi, aby po tobě pátrali, Gregora Clegana, Samwella Kořenáře, bratry Plummovy. Také Varys to nechal tiše rozhlásit. Shodli jsme se v tom, že čím méně lidí ví, že jsi na svobodě, tím méně tě jich bude honit.“
„Zmínil se Varys o tomhle?“ Přesunul se blíž k ohni, aby to jeho otec viděl.
Lord Tywin se zvedl z křesla a zatajil dech. „Kdo ti to udělal? Pokud si lady Catelyn myslí -“
„Lady Catelyn mi podržela meč u hrdla a přiměla mne přísahat, že jí vrátím její dcery. Tohle je práce tvé kozy. Varga Hoata, pána Harrenova!“
Lord Tywin znechuceně odvrátil pohled. „Už jím není. Hradu se zmocnil ser Gregor. Žoldáci opustili svého bývalého kapitána téměř do posledního muže a někteří ze starých služebníků lady Whent otevřeli postranní branku. Clegane našel Hoata sedícího samotného v Síni stovky srdcí, pološíleného bolestí a horkostí od rány, která se mu zanítila. Řekli mi, že to bylo ucho.“
Jaime se musel dát do smíchu. Příliš sladké! Ucho! Sotva se mohl dočkat, až to poví Brienne, třebaže děvče to nebude považovat ani za zpola tak směšné jako on. „Už je mrtvý?”
„Brzy bude. Zutínali mu ruce i nohy, ale zdá se, že Clegane se baví Qohořanovým šišláním.“
Jaimeho úsměv se vytratil. „A co Chrabří kumpáni?“
„Těch pár, co zůstali na Harrenově, je mrtvých. Ostatní se rozutekli. Vsadil bych se, že mají namířeno k přístavům, nebo se pokusí ztratit v lesích.“ Zalétl očima zpátky k Jaimeho pahýlu a zkřivil ústa vzteky. „Dostaneme jejich hlavy, všech do jednoho. Dokážeš šermovat levou rukou?“
Sotva se sám dokážu ráno obléknout. Jaime zvedl ruku, o které byla řeč, aby si ji jeho otec mohl prohlédnout. „Čtyři prsty a palec, hodně se podobá té druhé. Proč by nemohla stejně dobře pracovat?“
„Dobrá.“ Jeho otec se posadil. „To je dobře. Mám pro tebe dar. Na oslavu tvého návratu, když mi Varys řekl...“
„Pokud to není nová ruka, tak to může počkat.“ Jaime se posadil do křesla proti němu. „Jak Joffrey zemřel?“
„Jedem. Mělo to vypadat, jako by se zadusil kouskem jídla, ale já mu nechal otevřít hrdlo a mistři nenašli v dýchacích cestách žádnou překážku.“
„Cersei tvrdí, že to udělal Tyrion.“
„Tvůj bratr obsloužil krále otráveným vínem. Dívalo se na to tisíc lidí.“
„To od něho bylo dost pošetilé.“
„Vzal jsem do vazby Tyrionova panoše. Taky služebné jeho ženy. Uvidíme, jestli nám budou mít co říct. Zlaté pláště sera Addama hledají Starkovu dceru a Varys za ni nabídl odměnu. Královské spravedlnosti bude učiněno zadost.“
Královské spravedlnosti. „Ty bys nechal popravit svého vlastního syna?“
„Je obviněn z královraždy a vraždy příbuzného. Pokud je nevinen, nemá se čeho obávat. Nejdříve musíme zvážit všechny důkazy pro i proti němu.“
Důkazy. Jaime věděl, jaký druh důkazů bude v tomhle městě plném lhářů nalezen. „Renly také zemřel podivnou smrtí, když to od něho Stannis potřeboval.”
„Lord Renly byl zavražděn jedním ze svých vlastních strážných, nějakou ženou z Tarthu.“
„Právě ta žena z Tarthu je důvodem, proč jsem tady. Nechal jsem ji zavřít do cely, abych vyhověl seru Lorasovi, ale to spíš uvěřím v Renlyho ducha, než bych věřil, že mu ona jakkoli ublížila. Ale Stannis -“
„Joffreyho zabil jed, žádná kouzla.“ Lord Tywin znovu pohlédl na Jaimeho pahýl. „Bez pravé ruky nemůžeš sloužit v Královské -“
„Mohu,“ skočil mu do řeči. „A budu. Existuje k tomu precedens. Podívám se do Bílé knihy a najdu ho, jestli chceš. Zmrzačený či celý, rytíř Královské gardy slouží na doživotí.“
„Cersei s touto tradicí skoncovala, když zprostila služby sera Barristana na základě pokročilého věku. Vhodný dar církvi přesvědčí nejvyššího septona, aby zrušil platnost tvých slibů. Uznávám, že tvoje sestra se zachovala nerozumně, když propustila Selmyho, ale teď když otevřela bránu -“

„- tak ji zase musí někdo zavřít.“ Jaime vstal. „Už jsem unavený z toho, jak po mně urozené ženy kopou vědra s výkaly. Nikdo se mne nikdy neptal, zda chci být lordem velitelem Královské gardy, ale jak se zdá, jsem jím. A mám povinnost -“
„Ano, máš.“ Lord Tywin také vstal. „Povinnost vůči rodu Lannisterů. Jsi dědic Casterlyovy skály. Právě tam bys měl být. Tommen by měl odjet s tebou, jako tvůj svěřenec a panoš. Skála je místem, kde se naučí být Lannisterem, a já chci, aby se vymanil z vlivu své matky. Mám v úmyslu najít pro Cersei nového manžela. Možná Oberyna Martella, jakmile přesvědčím lorda Tyrella, že ten sňatek nijak neohrozí Vysokou zahradu. A je nejvyšší čas, aby ses oženil i ty. Tyrellové trvají na tom, aby se Margaery provdala za Tommena, ale kdybych jim nabídl místo něho tebe -“
„NE!“ Jaime už si vyslechl všechno, co byl schopen snést. Ne, víc než dokázal snést. Bylo mu z toho špatně, špatně z lordů a lží, špatně z jeho otce, jeho sestry, špatně z celého světa. „Ne. Ne. Ne. Ne. Ne. Kolikrát ještě musím říct ne, než to uslyšíš? Oberyn Martell? Nechvalně proslulý muž, a nejenom tím, že bojoval otráveným mečem. Má víc bastardů než Robert a obcuje také s chlapci. A pokud sis byl na jediný pomýlený okamžik myslel, že bych se oženil s vdovou po Joffreym...“
„Lord Tyrell přísahá, že ta dívka je stále panna.”
„Ať si klidně i umře jako panna, co se mě týče. Já ji nechci, a nechci ani tu tvoji Skálu!“
„Jsi můj syn -“
„Jsem rytíř Královské gardy. Lord velitel Královské gardy. A to je vše, čím mám v úmyslu být!“
Světlo z krbu se zlatě zalesklo v tuhých kotletách, které rámovaly tvář lorda Tywina. Na krku mu zapulzovala žíla, ale nepromluvil. A nepromluvil. A nepromluvil.
Napjaté ticho se táhlo dál a dál, až už to Jaime nemohl vydržet. „Otče...,“ začal.
„Ty nejsi můj syn.“ Lord Tywin odvrátil tvář. „Říkáš, že jsi lord velitel Královské gardy a jenom to. Dobrá tedy, sere. Jdi konat svou povinnost.“

DAVOS

Jejich hlasy stoupaly jako žhavé kousky popela, nesly se vzhůru k purpurové večerní obloze. „Vyveď nás z temnoty, ó, můj Pane. Naplň naše srdce ohněm, abychom mohli kráčet po tvé stezce plné světla.“
Noční oheň hořel na pozadí snášejícího se soumraku jako nějaké obrovité zářící zvíře, jehož mihotavé oranžové světlo vrhalo přes nádvoří dvacet stop vysoké stíny. Armáda chrličů a kamenných přišer lemujících hradby Dračího kamene se v jeho záři zavrtěla a rozhýbala k životu.
Davos pohlédl dolů z klenutého okna ochozu nad nimi. Díval se, jak Melisandra zvedla ruce, jako by chtěla obejmout mihotavé plameny. „R'hllore,“ prozpěvovala zvučným jasným hlasem, „jsi světlo v našich očích, oheň v našich srdcích, žár v našich duších. Tvoje je slunce, které zahřívá naše dny, tvoje jsou hvězdy, které nás střeží ve tmě noci.“
„Pane světla, braň nás. Noc je temná a plná hrůz.“ Královna Selyse předzpěvovala prosebníkům a její špičatý obličej byl plný zanícení. Král Stannis stál vedle ní, čelisti měl pevně zaťaté a hroty jeho rudozlaté koruny se zablyštěly, pokaždé když pohnul hlavou, je tam s nimi, ale jako by ani nebyl, pomyslel si Davos. Byla tam i princezna Shireen. Šedé skvrny lupusu na její tváři a krku byly v záři ohně téměř černé.
„Pane světla, chraň nás,“ zpívala královna. Král se k jejich prozpěvování nepřidal. Jen hleděl do plamenů. Davos si říkal, co tam asi vidí. Další vizi války, která má přijít? Nebo něco bližšího domovu?
„R'hllore, který jsi nám vdechl život, děkujeme ti,“ zpívala Melisandra. „R'hllore, který jsi nám dal den, děkujeme ti.”
„Děkujeme ti za slunce, které nás zahřívá,“ odpověděla královna Selyse a ostatní prosebníci. „Děkujeme ti za hvězdy, které nás střeží. Děkujeme ti za naše krby a za naše pochodně, které nás brání proti zuřivé temnotě.“ Hlasů zpívajících v odpověď bylo méně než ještě večer předtím, jak se Davosovi zdálo; a bylo tam i méně tváří zbarvených oranžovou září ohně. Ale bude jich zítra ještě méně..., nebo opět víc?
Hlas sera Axella Florenta zvonil hlasitě jako trumpeta. Stál tam, se sudovitým hrudníkem a nohama do O, světlo ohně mu olizovalo tvář jako obludný oranžový jazyk. Davos si říkal, zda mu ser Axell potom poděkuje. To, co dnes v noci provedou, z něho možná učiní králova pobočníka, jak o tom snil.
„Děkujeme ti za Stannise, z tvé milosti krále,“ zvolala Melisandra. „Děkujeme ti za čistý bílý oheň jeho dobroty, za rudý meč spravedlnosti v jeho ruce, za lásku, kterou přináší svému věrnému lidu. Veď ho a ochraňuj, R'hllore, a obdař ho silou, aby mohl rozdrtit své nepřátele.“
„Obdař ho silou,“ odpověděla královna Selyse, ser Axell, Devan a ostatní. „Obdař ho odvahou. Obdař ho moudrostí.“
Když byl Davos malý chlapec, septoni ho učili, aby se modlil o moudrost ke Staře, o odvahu k Válečníkovi, o sílu ke Kováři. Teď se ale modlil k Matce, aby svému synu Devanovi zajistil bezpečí před démonickým bohem rudé ženy.
„Lorde Davosi? Měli bychom jít.“ Ser Andrew se jemně dotkl jeho lokte. „Můj pane?“
Ten titul stále zněl jeho uším podivně. Přesto se Davos odvrátil od okna a přikývl. „Ano. Už je čas.“ Stannis, Melisandra a královnini muži se modlili již hodinu, možná déle. Rudí kněží zapalovali své ohně každého dne při západu slunce, aby poděkovali R'hllorovi za den, který právě skončil, a poprosili ho, aby ráno poslal nazpět slunce, které zažene temnotu. Pašerák musí znát přílivy a musí vědět, jak jich využít ve svůj prospěch. To bylo vše, čím byl na konci dne; Davosem pašerákem. Zahmatal zmrzačenou rukou po amuletu, který mu visíval na krku, ale nenašel nic. Spustil ji dolů a zamířil ochozem pryč.
Jeho společníci s ním udržovali tempo, přizpůsobovali své kroky jeho. Bastard z Noční písně měl tvář poďobanou od neštovic a vyzařovalo z něho ovzduší drsné galantnosti; ser Gerald Gower byl statný, příkrý a světlovlasý; ser Andrew

Estermont všechny o hlavu převyšoval a měl tyčovitě tvarovaný vous a rozježené hnědé obočí. Všichni to byli svým způsobem dobří muži. A brzy z nich všech budou mrtví muži, pokud naše noční konání dopadne špatně.
„Oheň je živoucí věc," řekla mu rudá žena, když ji požádal, aby ho naučila číst budoucnost z plamenů. „Neustále se hýbe, ustavičně se mění... jako kniha, jejíž písmena tančí a posouvají se, dokonce i ve chvíli, kdy se je snažíš číst. Trvá to léta výcviku, než se naučíš vidět tvary za plameny, a další léta, než se naučíš odlišovat tvary toho, co bude, od těch, co by mohlo být nebo už bylo. Dokonce i tehdy je to těžké, velmi těžké. Vy to nechápete, vy lidé ze zemí zapadajícího slunce." Davos se jí zeptal, jak je tedy možné, že ser Axell zvládl to umění tak rychle, ale ona se jen tajuplně usmála a řekla: „Jakákoli kočka může pohlédnout do ohně a spatřit v něm hrající si rudou myš."
Nelhal královým mužům, v tomhle ani v ničem jiném. „Rudá žena možná vyčte naše úmysly ze svých plamenů," varoval je.
„V tom případě bychom měli začít tím, že ji zabijeme," naléhal Lewys Rybář. „Znám místo, kde bychom si na ni mohli počíhat, všichni čtyři, s ostrými meči v rukou..."
„Všechny bys nás odsoudil k záhubě," namítl Davos. „I mistr Cressen se pokusil zabít ji, jenže ona to věděla od samého začátku. Řekl bych, že ze svých plamenů. Mám takový dojem, že dokáže vycítit jakoukoli hrozbu vůči své osobě, ale určitě nemůže vidět všechno, když ji budeme ignorovat, snad bychom mohli uniknout její pozornosti."
„Takové plížení a schovávání je ovšem naprosto beze cti," namítl ser Triston z Vrubokopce, který byl Sunglassovým mužem, samozřejmě ještě předtím než lord Guncer shořel v Melisandřiných ohních.
„A zemřít v plamenech je podle tebe čestné?" otázal se ho Davos. „Viděl jsi zahynout lorda Guncera. Toužíš snad po stejném druhu smrti? Já nyní nepotřebuju muže se ctí. Potřebuju pašeráky. Jste se mnou, nebo ne?"
Naštěstí byli. Díky bohům byli.
Když Davos otevřel dveře komnaty, mistr Pylos zrovna vysvětloval Edrikovi počty. Spolu s Davosem šel dovnitř ser Andrew; ostatní byli ponecháni na stráži u schodiště a sklepních dveří. Mistr přerušil svůj výklad. „To bude pro dnešek stačit, Edriku."
Chlapec byl jejich vpádem zmaten. „Lorde Davosi, sere Andrewe. Právě jsem se procvičoval v počtech."
Ser Andrew se usmál. „Když já byl ve tvém věku, počty jsem nesnášel, bratranče."
„Mně zas tolik nevadí. Nejraději mám ale stejně dějepravu. Je plná příběhů."
„Edriku," řekl mistr Pylos, „jdi si vzít svůj plášť. Budeš teď muset odejít s lordem Davosem."
„Budu muset?" Edrik vstal. „Kam půjdeme?" Umíněně našpulil ústa. „Já se k tomu jejich Pánovi světla modlit nebudu. Modlím se k Válečníkovi, jako můj otec."
„My víme," uklidnil ho Davos. „Pospěš si, chlapče, nesmíme otálet."
Edrik si oblékl silný plášť z nebarveného sukna, s kápí. Mistr Pyllos mu pomohl zapnout jej u krku a zvedl mu kápi, aby schoval jeho tvář. „Ty s námi nepůjdeš, mistře?" zeptal se ho chlapec.
„Ne." Pylos se dotkl řetězu z mnoha kovů, který nosil kolem krku. „Moje místo je zde na Dračím kameni. Jdi s lordem Davosem a udělej, co ti řekne. Pamatuj, že je to pobočník krále. Co jsem ti říkal o pobočníkovi krále?"
„Pobočník promlouvá královým hlasem."
Mladý mistr se usmál. „To je ono. Teď jdi."
Davos si nikdy předtím nebyl Pylosem jistý. Snad vůči němu hluboko v duši stále pociťoval vzdor za to, že převzal místo po starém mistru Cressenovi. Nyní mu ale nezbývalo než toho muže obdivovat za jeho odvahu. Mohlo by ho to stát život.
Venku před mistrovými komnatami čekal u schodiště ser Gerald Gower. Edrik Bouře si ho změřil zvědavým pohledem. Během sestupu po schodech se zeptal: „Kam jdeme, lorde Davosi?"
„K vodě. Čeká tam na tebe loď." Chlapec se zarazil. „Loď?"
„Jedna z těch, co patří Salladhoru Saanovi. Salla je můj dobrý přítel."
„Já půjdu s tebou, bratranče," ujistil ho ser Andrew. „Nemáš se čeho obávat."
„Já se nebojím" řekl Edrik rozhořčeně. „Jenom... půjde Shireen taky?"
„Ne," odpověděl Davos. „Princezna musí zůstat tady se svým otcem a matkou."
„V tom případě musím jít za ní," vysvětloval Edrik. „Abych se s ní rozloučil. Jinak bude smutná."
Ne tak smutná, jako kdyby tě viděla hořet. „Nemáme čas," řekl Davos. „Já princezně vyřídím, žes na ni myslel. A také jí můžeš napsat, až se dostaneš do cíle své cesty."
Chlapec se zamračil. „Jsi si jistý, že musím odejít? Proč by mě můj strýc posílal pryč z Dračího kamene? Copak jsem se mu něčím znelíbil? To jsem nikdy nechtěl." Opět měl ve tváři ten svůj umíněný výraz. „Chci jít za svým strýcem. Chci mluvit s králem Stannisem."
Ser Andrew a ser Gerald si vyměnili pohledy. „Na to teď není čas, bratranče," řekl ser Andrew.
„Ale já ho chci vidět!" trval na svém Edrik, stále hlasitěji.
„Jenže on nechce vidět tebe." Davos musel něco říct, aby chlapce přiměl opět se rozhýbat. „Nezapomeň, že jsem jeho pobočník, a mluvím tudíž jeho hlasem. Mám snad jít za králem a říct mu, že jsi neudělal, co jsem ti řekl? Víš, jak by se kvůli tomu zlobil? Viděl jsi někdy svého strýce, jak se opravdu hněvá?" Stáhl si rukavici a ukázal chlapci čtyři prsty, ze kterých mu Stannis odsekl články. „Já to viděl."
Byla to jedna velká lež; Stannis Baratheon se nedal ovládat hněvem, když cibulovému rytíři sekal konečky prstů, jen železným smyslem pro spravedlnost. Jenže Edrik Bouře tehdy ještě nebyl na světě, a nemohl to vědět. A hrozba se neminula účinkem. „Neměl to dělat," řekl chlapec, ale nechal Davose, aby ho vzal za ruku a odvedl dolů po schodech.
Dole u dveří se k nim připojil Bastard z Noční písně. Rychle kráčeli přes nádvoří tonoucí ve stínu a opět dolů po schodech pod kamenným ocasem zmrzlého draka. Lewys Rybář a Omer Ostružina na ně již čekali u boční brány, se dvěma strážnými ležícími jim u nohou, svázanými a s roubíky v ústech. „Co člun?" zeptal se jich Davos.

„Je tam," odpověděl Lewys. „Čtyři veslaři. Galéra kotví hned za výběžkem. Šílený Prendos."
Davos se zasmál. Loď pojmenovaná po šílenci. Ano, to je příhodné, Salla měl typický pirátský smysl pro černý humor. Poklekl před Edrikem Bouří na koleno. „Nyní tě musím opustit," řekl. „Čeká na tebe člun, který tě odveze ke galéře. Pak popluješ daleko přes moře. Jsi Robertův syn a já vím, že budeš statečný, ať se bude dít cokoli."
„Budu. Já jen..." Chlapec zaváhal.
„Ber to jako dobrodružství, můj pane." Davos se snažil znít vesele a nadšeně. „Je to začátek tvého velkého životního dobrodružství. Ať tě Válečník ochraňuje."
„A tebe ať soudí Otec spravedlivě, lorde Davosi." Chlapec vyšel se svým bratrancem serem Andrewem boční bránou. Ostatní následovali za nimi, všichni kromě Bastarda z Noční písně. Ať mne Otec soudí spravedlivě, pomyslel si Davos smutně. Jenže to byl králův soud, který ho nyní očekával a dělal mu starosti.
„Co s těmi dvěma?" zeptal se ser Rolland ohledně strážných, když zavřel bránu a zasunul petlici.
„Odtáhni je do sklepení," řekl Davos. „Rozvázat a pustit je ale můžeš, až bude Edrik bezpečně na moři."
Bastard stroze přikývl. Žádná další slova nebyla zapotřebí; snadná část plánu byla splněna. Davos si natáhl rukavici a přál si v tu chvíli, aby nebyl ztratil svůj amulet pro štěstí. Měl pocit, že býval lepším a statečnějším mužem, když nosil na krku váček s kůstkami. Prohrábl si zkrácenými prsty řídnoucí hnědé vlasy a říkal si, zda by si je neměl ostříhat. Měl by vypadat slušně, až stane před králem.
Dračí kámen mu nikdy předtím nepřipadal tak temný a ponurý. Šel pomalu a jeho kroky se odrážely ozvěnou od černých stěn a draků. Modlím se, aby to byli jen kamenní draci, kteří nikdy neobživnou. Před ním se tyčil obrovitý tvar Kamenného bubnu. Strážní u dveří stáhli stranou překřížená kopí. Ne pro cibulového rytíře, ale pro krále pobočníka. Ve chvíli, kdy vcházel dovnitř, byl ještě pobočníkem. Říkal si, čím bude, až bude vycházet ven. Pokud vůbec vyjdu...
Schody mu připadaly delší a příkřejší než kdy předtím, nebo to možná bylo jen tím, že byl tak unavený. Matka mne nestvořila pro úkoly, jako je tento. Příliš rychle se pozvedl příliš vysoko, a tam nahoře byl vzduch až moc řídký, než aby jej mohl dýchat bez obtíží. Jako chlapec snil o tom, že bude bohatý, jenže to bylo velice dávno. Později když vyrostl, toužil jen po pár akrech dobré půdy, po domě, kde by mohl zestárnout, a po lepším životě pro své syny. Slepý bastard mu říkával, že moudrý pašerák nikdy nezachází příliš daleko, nevyvyšuje se nad sebe sama a nepřitahuje k sobě přílišnou pozornost. Pár akrů, trámová střecha nad hlavou, titul „ser" před jménem, měl jsem se s tím spokojit. Pokud přežije dnešní noc, vezme Devana a odpluje s ním domů na Mys hněvu, ke své něžné Marye. Společně budeme oplakávat naše mrtvé syny, vychovávat živé, aby z nich vyrostli dobří muži, a nikdy nebudeme mluvit o králích.
Síň Malovaného stolu byla temná a prázdná, když do ní Davos vkročil; král stále byl u noční vatry s Melisandrou a královninými muži. Poklekl a rozdělal oheň v krbu, aby vyhnal z kulaté síně chlad a zatlačil stíny do koutů. Pak obešel místnost, z jednoho okna po druhém odhrnul těžké sametové závěsy a otevřel dřevěné okenice. Dovnitř zavanul vítr pronikavý pachy soli a moře a zatahal ho za nezdobený hnědý plášť.
U severního okna se Davos opřel o parapet, aby se nadechl chladného nočního vzduchu, v naději, že zahlédne Šíleného Prendose, jak zvedá plachty, ale moře bylo černé a prázdné, kam až oko dohlédlo. Je už loď pryč? Mohl se jen modlit, aby byla, a chlapec s ní. Na obloze plulo přes poloviční měsíc řídké potrhané mračno a Davos spatřil známé hvězdy. Galéru plavící se na západ; Stařeninu lucernu, kterou tvořily čtyři jasné hvězdy uzavírající v sobě zlatavý opar. Většinu Ledového draka zakrývaly mraky, kromě jasné modré hvězdy, která značila cestu na sever. Obloha je plná pašeráckých hvězd. Ty hvězdy byly jeho dávnými přáteli a Davos mohl jen doufat, že jejich přítomnost na obloze znamená štěstí.
Když ale přejel pohledem od oblohy k hradnímu cimbuří, už si tím tak jistý nebyl. Křídla kamenných draků vrhala ve světle nočního ohně velké černé stíny. Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že nejsou ničím víc než jen kamennými sochami, chladnými a bez života. Tohle bylo kdysi jejich bydliště. Místo draků a dračích pánů, sídlo rodu Targaryenů. Targaryenové byli krví staré Valyrie...
Vítr s povzdechem prolétl síní a plameny v krbu náhle vyšlehly do výše a zavířily. Davos naslouchal praskání a sykotu polen, když odešel od okna, jeho stín šel s ním, vysoký a tenký, a padl napříč přes Malovaný stůl jako meč. Stál tam po dlouhý čas a čekal, dokud neuslyšel zvuky kročejí na kamenných schodech. Krále předcházel jeho hlas. „... nejsou tři," říkal.
„Tři jsou tři," ozvala se Melisandřina odpověď. „Tvoje Výsosti, přísahám, že jsem ho viděla zemřít a slyšela jsem jeho matku naříkat."
„V nočním ohni." Stannis a Melisandra prošli dveřmi společně. „Plameny jsou plné triků. Co je, co bude, co by mohlo být. Nemůžeš mi nic říct s jistotou..."
„Tvoje Výsosti," Davos popošel kupředu. „Lady Melisandra viděla pravdu. Tvůj synovec Joffrey je mrtvý."
Pokud byl král překvapen, že ho našel u Malovaného stolu, nedal to na sobě znát. „Lorde Davosi," řekl. „On není můj synovec, i když jsem léta věřil, že je."
„Zadusil se soustem jídla na svatební hostině," pokračoval Davos. „Také je možné, že byl otráven."
„Byl třetí," řekla Melisandra.
„Já umím počítat, ženo." Stannis kráčel podél Malovaného stolu, kolem Starého města a Stromoviny, vzhůru směrem k Štítovým ostrovům a ústí řeky Klikatice. „Zdá se, že poslední dobou jsou svatební hostiny nebezpečnější než bitvy. Ví se, kdo byl travičem? Ví se to?"
„Říká se, že jeho strýc. Skřet."
Stannis zaťal zuby. „Nebezpečný muž. To jsem zjistil už na Černovodě. Jak ses tu zprávu dozvěděl?"
„Lyséňané stále obchodují s Královým přístavištěm. Salladhor Saan nemá sebemenší důvod lhát mi."
„Předpokládám, že ne." Král přeběhl prsty po stole. „Joffrey... pamatuju si, jak jednou, ta kuchyňská kočka... kuchaři ji krmili zbytky a rybími hlavami. Jeden z nich řekl chlapci, že má v břiše koťata, protože si myslel, že Joffrey možná bude

jedno chtít. Joffrey to ubohé stvoření rozpáral dýkou, aby se přesvědčil, zda je to pravda. Našel koťata a odnesl je ukázat svému otci. Robert tehdy uhodil chlapce tak prudce, až jsem si myslel, že ho zabil.“ Král si sňal korunu z hlavy a položil ji na stůl. „Trpaslík či pijavice, tento vrah dobře posloužil království. Teď určitě pošlou pro mne.”
„Nepošlou,“ namítla Melisandra. „Joffrey má bratra.”
„Tommen.“ Král to jméno vyslovil pln nevole. „Korunují Tommena a budou vládnout v jeho jménu.“ Stannis zaťal ruku v pěst. „Tommen je laskavější povahy než Joffrey, ale narodil se ze stejného krvesmilstva. Další budoucí monstrum. Další pijavice na tváři světa. Západozemí potřebuje ruku muže, ne dítěte.“
Melisandra popošla blíž. „Zachraň říši, Veličenstvo. Dovol mi probudit kamenné draky. Tři jsou tři. Dej mi chlapce.”
„Jmenuje se Edrik Bouře,“ řekl Davos. Stannis se na něho podíval s výrazem chladného hněvu v očích. „Já znám jeho jméno. Ušetři mne svých výtek. Mně se to nelíbí o nic víc než tobě, ale je mou povinností konat vše pro říši. Je mou povinností...“ Otočil se zpátky k Melisandře. „Přísaháš, že neexistuje jiný způsob? Přísahej to na svůj život, protože tě ujišťuju, že budeš umírat po palcích, jestli mi lžeš.“
„Ty jsi ten, kdo se musí postavit proti Jinému. Ten, jehož příchod byl předpovězen před pěti tisíci lety. Rudá kometa byla tvým zvěstovatelem. Ty jsi princ, jenž byl přislíben, a pokud padneš, svět padne s tebou.“ Melisandra přešla k němu. Rudé rty měla rozevřené a rubín na jejím hrdle pulzoval. „Dej mi chlapce,“ pošeptala mu, „a já ti dám tvé království.”
„Nemůže ti ho dát,“ promluvil Davos. „Edrik Bouře je pryč.”
„Pryč?“ Stannis se otočil. „Co myslíš tím pryč?”
„Je na palubě lysénské galéry, v bezpečí daleko na moři.“ Když to Davos říkal, upíral oči na Melisandřinu bledou tvář ve tvaru srdce. Spatřil v ní jiskřičku zděšení, náhlou nejistotu. Ona to neviděla!
Královy oči byly temnými modrými podlitinami v propadlinách tváře. „Bastard byl odvezen z Dračího kamene bez mého svolení? Na galéře, říkáš? Pokud si ten lysénský pirát myslí, že chlapce využije k tomu, aby ze mne vyždímal zlato -”
„Byla to práce tvého pobočníka, Veličenstvo.“ Melisandra obdařila Davose vědoucím pohledem. „Ty ho ale přivedeš zpátky, můj pane. Přivedeš.“
„Chlapec je mimo můj dosah,“ řekl Davos. „A mimo tvůj také, moje paní.“
Zavrtěl se pod spalujícím pohledem jejích rudých očí. „Měla jsem tě ponechat tmě, pane. Tušíš vůbec, co jsi udělal?“
„Konal jsem svou povinnost.“
„Někteří by to mohli nazvat zradou.“ Stannis přešel k oknu a zahleděl se do noci. Hledá na moři tu loď? „Pozvedl jsem tě ze špíny, Davosi.“ Jeho hlas zněl spíš unaveně než rozčileně. „Byla snad obyčejná věrnost příliš, než abych v ni mohl doufat?“
„Čtyři z mých synů zahynuli na Černovodě. Mohl jsem tam umřít taky. Nikdy jsem ve své věrnosti vůči tobě nepolevil.“
Davos Mořský přemýšlel dlouho a usilovně o slovech, která nyní hodlal pronést; věděl, že na nich závisí jeho život.
„Tvoje Výsosti, přiměl jsi mne odpřísáhnout, že ti budu poskytoval čestné rady a budu tě poslouchat, že budu bránit říši proti tvým nepřátelům, že budu chránit tvůj lid. Není snad Edrik Bouře jedním z tvého lidu? Jedním z těch, které mám podle své přísahy ochraňovat? Dodržel jsem svou přísahu. Jak by to mohlo být považováno za zradu?“
Stannis znovu zaskřípal zuby. „Já o královskou korunu nikdy nežádal. Zlato je chladné a tíží na hlavě, ale dokud jsem králem, mám povinnosti... Pokud musím obětovat jedno dítě plamenům, abych zachránil milion dalších před věčnou tmou... Oběť... nikdy nebývá snadná, Davosi. Jinak to není pravá oběť. Pověz mu to, moje paní.“
„Azor Ahai zakalil Světlonoš krví ze srdce své vlastní milované ženy,“ řekla Melisandra. „Pokud člověk vlastní tisíc krav a dá bohu jen jednu, neznamená to nic. Ale člověk, který nabídne jedinou kravku, co má...“
„Ona mluví o krávách,“ řekl Davos králi. „Já hovořím o chlapci, o příteli tvé dcery, o dítěti tvého bratra.“
„O synovi krále, s královskou krví proudící mu v žilách.“ Melisandřin rubín na jejím hrdle zářil jako rudá hvězda. „Ty si myslíš, že jsi toho chlapce zachránil, cibulový rytíři? Až padne dlouhá noc, Edrik Bouře zemře s ostatními, ať se bude ukrývat kdekoli. Tvoji vlastní synové rovněž. Na zemi se snese temnota a chlad. Pleteš se do záležitostí, kterým nerozumíš.“
„Je toho hodně, čemu nerozumím,“ připustil Davos. „Nikdy jsem nepředstíral, že je tomu jinak. Znám moře a řeky, tvary pobřeží, místa, kde jsou nebezpečná skaliska a mělčiny. Znám skryté zátoky, kde může loď přistát nikým neviděna. A vím, že král chrání svůj lid, jinak není králem.“
Stannisův obličej potemněl. „Urážíš mne do očí? Musím se učit královským povinnostem od cibulového pašeráka?“
Davos poklekl. „Pokud jsem tě urazil, vezmi si mou hlavu. Zemřu tak, jak jsem žil, jako tvůj věrný služebník. Ale nejdřív mne vyslechni. Vyslechni mne ve jménu cibulí, které jsem ti kdysi přivezl, a ve jménu prstů, o které jsi mne zkrátil.”
Stannis tasil z pochvy Světlonoš. Jeho záře vyplnila komnatu. „Řekni, co chceš říci, ale řekni to rychle.“ Svaly na králově krku byly napjaté jako provazce.
Davos zašmátral uvnitř svého pláště a vytáhl z něj svinutý list pergamenu. Byla to tenká, křehká věc, a přesto to byl jediný štít, který měl. „Králův pobočník by měl umět číst a psát. Mistr Pylos mne učí.“ Rozvinul pergamen, uhladil ho na koleně rukou a začal číst ve světle kouzelného meče.

JON

Zdálo se mu, že je zpátky na Zimohradu, že kulhá kolem kamenných králů na jejich trůnech. Jejich granitové oči se za ním stáčely a sledovaly ho, když je míjel, a jejich žulové prsty zesilovaly stisk kolem jílců zrezivělých mečů ležících jim

na klínech. Ty nejsi Stark, slyšel je mručet těžkými kamennými hlasy. Nemáš tady co pohledávat. Odejdi. Kráčel hlouběji do tmy. „Otče?“ zvolal. „Brane? Rickone?“ Nikdo mu neodpověděl. Chladný vítr mu ofukoval krk. „Strýče?“ zvolal. „Strýče Benjene? Otče? Prosím, otče, pomoz mi.“ Kdesi nahoře nad sebou uslyšel bubny. Oni hodují ve velké síni, ale já tam nejsem vítán. Nejsem Stark a nepatřím sem. Berla mu vyklouzla z podpaždí a Jon padl na kolena. Tma v kryptách houstla. Světlo odsud uniklo někudy ven. „Ygritte?“ zašeptal. „Odpusť mi. Prosím.“ Jenže to byl jen zlovlk, šedivý a strašlivý, potřísněný krví a jeho zlaté oči plné smutku svítily do tmy...

Cela byla temná, postel pod ním tvrdá. Jeho vlastní postel, jak si uvědomil, jeho vlastní postel v jeho cele majordoma pod komnatami Starého medvěda. Měly se mu v ní zdát sladší sny. Avšak dokonce i pod kožešinami mu byla zima. Než se vydali na průzkumnou výpravu za Zeď, spával s ním v cele Duch, zahříval ho a odháněl noční chlad. A v divočině vedle něho spávala Ygritte. Oba jsou pryč. Sám Ygritte spálil, protože věděl, že by to tak chtěla, a Duch... Kde jsi? Je i on mrtvý? Znamenal snad tohle jeho sen o zakrváceném vlkovi v kryptách? Jenže vlk v jeho snu byl šedivý, ne bílý. Šedý, jako Branův vlk. Chytili ho Thennové a zabili, tenkrát v Královnině koruně? Pokud ano, Bran pro něj byl ztracen jednou provždy.

Jon se pokoušel dát tomu všemu smysl, když tu zatroubil roh.

Roh Zimy, pomyslel si, stále rozespalý. Jenže Mance Joramunův roh nenašel, takže to nemohl být on. Následovalo druhé zatroubení, stejně dlouhé a hluboké jako to první. Jon věděl, že musí vstát a jít na Zeď, ale bylo to tak těžké... Odhrnul kožešiny a posadil se. Bolest v noze mu připadala tupější než předtím a nebránila mu vstát. Kvůli chladu spal v kalhotách, tunice a spodním prádle, a tak teď stačilo jen natáhnout si škorně a obléci přes oděv kůži, kroužkovou zbroj a plášť. Roh se ozval znovu, dvakrát táhle zatroubil, a tak si Jon pověsil přes záda Dlouhý dráp, našel svou berli a jal se s kulháním sestupovat po schodech.

Venku panovala mrazivě chladná černá noc se zataženou oblohou. Jeho bratři se hrnuli z věží a bašt, připínali si opasky s meči a ubírali se směrem ke Zdi. Jon se rozhlížel po Pypovi a Grennovi, ale nikde je neviděl. Možná byl některý z nich strážným, co troubil na roh. Je to Mance, pomyslel si. Konečně dorazil ke Zdi. To bylo dobré. Budeme bojovat a pak budeme odpočívat. Živí či mrtví, budeme odpočívat.

Tam kde byly předtím schody, zůstala pod Zdí jen obrovitá hromada ohořelého dřeva a kusů ledu. Nyní se nahoru dostávali pomocí rumpálu, jenže klec mohla pojmout pouze deset mužů najednou a byla již na cestě vzhůru, než k ní Jon dorazil. Bude muset počkat, dokud na něho nepřijde řada. Ostatní čekali s ním: Satén, Muloš, Dřevohnát, Sud, velký světlovlasý Hareth s obrovitými zuby. Každý mu říkal Kůň. Býval štolbou v městečku v podhradí, a byl to jeden z těch, co zůstali v Černém hradu. Ti ostatní se rozutíkali zpátky ke svým políčkům a dírám v zemi nebo na své postele v podzemním nevěstinci. Kůň se však chtěl dát k černým, velký zubatý blázen. Zei zůstala taky, ta nevěstka, co uměla tak šikovně zacházet s kuší, a Noye si ponechal tři osiřelé chlapce, jejichž otec zahynul na schodech. Byli ještě malí - devět, osm a pět -, ale zdálo se, že o ně nikdo jiný nestojí.

Zatímco čekali, až se klec vrátí. Clydas jim přinesl poháry s horkým svařeným vínem, zatímco Tříprstý Hobb rozdával krajíce černého chleba. Jon si od něho vzal patku a zahryzl se do ní.

„Je to Mance Nájezdník?“ zeptal se Satén dychtivě.

„Doufejme, že ano.“ Tam venku ve tmě žily horší věci než divocí. Jon si vzpomněl na slova, která pronesl král divokých na Pěsti Prvních lidí, když stáli na jejím vrcholu obklopeni dorůžova zakrvaveným sněhem, když mrtví chodí, hradby, kůly a meče nejsou nic platné. S mrtvými bojovat nemůžeš, Jone Sněhu. Žádný člověk to neví ani z poloviny tak dobře jako já. Pouhé pomyšlení na to stačilo, aby mu vítr připadal o něco chladnější.

Konečně klec se zařinčením klesla zpátky k zemi, houpající se na konci dlouhého řetězu. Muži Noční hlídky se tiše natěsnali dovnitř a zavřeli za sebou dveře.

Muloš třikrát zatáhl za provaz. O okamžik později začali stoupat vzhůru, nejdříve škubavě a s přískoky, pak o něco plynuleji. Nikdo nepromluvil. Na vrcholu se klec zhoupla stranou a muži jeden po druhém vystoupili. Kůň podal Jonovi ruku a pomohl mu na led. Chlad ho uhodil do zubů jako pěst.

Podél vrcholu Zdi hořela řada ohňů v železných koších na kůlech vyšších než člověk. Studený nůž větru rozfukoval plameny a přízračné oranžové světlo se neustále měnilo a posouvalo. Všude byly připravené svazky šipek do kuší, šípů, oštěpů a střel do škorpionů. V hromadách vysokých deset stop byly nakupeny kameny a vedle nich stály seřazeny velké dřevěné sudy se smůlou a lampovým olejem. Bowen Marsh zanechal Černý hrad dobře zásobený vším kromě mužů. Vítr rval za černé pláště slaměných bojovníků, kteří stáli podél hradeb s oštěpy v rukou. „Doufám, že na ten roh netroubil jeden z nich,“ řekl Jon Donalovi, když za pomoci berle přikulhal až k němu.

„Slyšel jsi to?“ zeptal se ho Noye.

Byl slyšet vítr, koně a ještě něco jiného. „Mamut,“ řekl Jon. „To byl mamut.“

Zbrojíři zamrzal dech u širokého rozpláclého nosu. Krajina severně od Zdi byla mořem temnoty, které jako by se prostíralo donekonečna. Jon v něm rozlišil slabou narudlou záři světel pohybujících se lesem. Byl to Mance, tak jistě jako že slunce mělo znovu vyjít. Jiní pochodně nezapalovali. „Jak s nimi můžeme bojovat, když je nevidíme?“ zeptal se Kůň.

Donal Noye se otočil ke dvěma velkým trebuchetům, které Bowen Marsh naštěstí dal ještě před svým odjezdem opravit. „Potřebuj světlo!“ zařval.

Do kapes byly spěšně vloženy sudy se smůlou a zapáleny pochodní. Zuřivý vítr rozfoukal plameny dočervena. „TEĎ!“ zahřímal Noye. Závaží na kratších ramenech byla stažena dolů, delší vrhací ramena vylétla vzhůru a v nejvyšším bodě svého pohybu vymrštila střely vložené do kapes na koncích. Do tmy s otáčením vylétla hořící smůla, zalila přízračnou mihotavou září krajinu pod sebou. Jon na okamžik zahlédl mamuty pomalu se pohybující tmou. Stejně rychle jako se objevili, mu zase zmizeli z očí. Tucet, možná víc. Sudy dopadly na zem a explodovaly. Uslyšeli hluboké basové zatroubení a nějaký obr cosi zařval ve starém jazyce. Jeho hlas byl jako prastarý hrom, při kterém Jonovi přeběhlo

zimomření po zádech.
„Znovu!“ vykřikl Noye a trebuchety byly opětovně nabity. Tmou s praskotem prolétly další dva sudy s hořící smůlou a dopadly na zem mezi nepřátele. Tentokrát jeden z nich narazil do suchého stromu a proměnil jej v obří pochodeň. Ne tucet mamutů, uviděl Jon, stovka.
Přistoupil ke kraji Zdi. Opatrně, připomněl si, byl by to dlouhý pád. Rudý Alyn znovu zatroubil na roh. Aaaaahúúúúúúúúú-úúúúúúúúúúúúú, aaaaahúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú. Nyní divocí odpověděli, ne jedním rohem, ale celým tuctem, a také bubny a dudami. Už jsme tady, jako by hlásaly, už jsme tady, abychom zdolali tu vaši Zeď, abychom si zabrali vaše země a ukradli vaše dcery. Vítr skučel, trebuchety skřípaly a duněly, sudy létaly vzduchem. Za obry a mamuty viděl Jon muže přibližující se ke Zdi s luky a sekerami. Bylo jich tam dvacet, nebo dvacet tisíc? Ve tmě bylo nemožné být si čímkoli jistý. Bude to bitva slepců, jenže Mance jich má o pár tisíc víc než my.
„Brána!“ vykřikl Pyp. „Jsou u BRÁNY!“
Zeď byla příliš obrovská, než aby se dala zdolat jakýmikoli běžnými útočnými prostředky; příliš vysoká pro žebříky nebo obléhací věže, příliš silná pro beranidla. Žádný katapult by proti ní nedokázal vrhnout kámen natolik velký, aby ji rozbořil, a kdybyste se pokusili podpálit ji, tající led by plameny uhasil. Mohli jste přes ni přelézt, tak jak to udělali nájezdníci v blízkosti Šedé stráže, ale jen když jste byli silní, zdraví a jistých rukou i nohou, a dokonce i tehdy jste mohli dopadnout jako Jarl, nabodnutí na stromě. Nezbývá jim než dobýt bránu, jinak neprojdou.
Jenže brána byla křivolakým tunelem vytesaným v ledu, menším než jakákoli jiná brána v Sedmi královstvích, tak úzkým, že když se průzkumníci vydávali na výpravu, museli jím provádět koně v řadě za sebou. V tunelu byly troje železné mříže, každá zamčená, omotaná řetězem a chráněná vražedným otvorem ve stropě. Vnější vrata byla ze starého dubu, devět palců silná a pobitá železem. Nebylo snadné probít se jimi dovnitř. Jenže Mance má mamuty, připomněl sám sobě, a taky obry.
„Tam dole je určitě zima,“ poznamenal Noye. „Co říkáte, hoši, zatopíme jim trochu?“ Na kraji Zdi stál seřazen tucet džbánů s lampovým olejem. Pyp proběhl podél řady s pochodní, zapálil je všechny do jednoho. Owen Tupec následoval za ním, překlápěl jeden za druhým dolů přes okraj. Kolem padajících džbánů vířily jazyky bleděžlutého ohně, když byl pryč poslední. Grenn vykopl zarážku pod sudem se smůlou a taky ho poslal s rachotem dolů přes okraj Zdi. Zvuky dole se změnily ve výkřiky a nářek, což byla ta nejsladší hudba pro jejich uši.
A přesto bily bubny dál, trebuchety se otřásaly a duněly a nocí se k nim linul vřískot kožených měchů dud, znějící ve tmě jako zpěv podivných divokých ptáků. Septon Cellador začal zpívat taky, rozechvělým hlasem zastřeným vínem. „Něžná matko, zřítelnice milosrdenství, zachraň naše syny před válkou, modlíme se, zadrž meče a zadrž šípy, dej jim svoje požehn-“
Donal Noye se k němu otočil. „Jakéhokoli muže, který zadrží svůj meč, popadnu za zadnici a shodím ho dolů ze Zdi... a začnu tebou, septone. Lučištníci. Máme tady nějaké zpropadené lučištníky?“
„Tady,“ ozval se Satén. „A tady,“ řekl Muloš. „Jenže jak máme najít cíl? Je tu černo jako v prasečím břiše. Kde jsou?“
Noye ukázal na sever. „Střílejte jeden šíp za druhým, možná některé z nich najdou cíl. Alespoň je trochu vydrážděme.“ Rozhlédl se podél kruhu ohněm osvětlených tváří. „Potřebuju dva lukostřelce a dva kopiníky, aby mi pomohli bránit tunel, kdyby se jim podařilo prorazit bránu.“ Kupředu jich popošlo více než deset a kovář si z nich vybral svoje čtyři muže. „Jone, dokud se nevrátím. Zeď je tvoje.“
Jon si na okamžik myslel, že se přeslechl. Znělo to, jako by mu Noye svěřoval velení. „Můj pane?“
„Pane? Jsem kovář a řekl jsem, že Zeď je tvoje.“
Jsou tu starší muži, chtěl Jon namítnout, lepší muži. Já jsem stále zelený jako letní tráva. Jsem zraněný a v očích některých jsem pořád zběh. Ústa mu vyschla na troud. „Ano,“ podařilo se mu nakonec hlesnout.
Potom to Jonu Sněhovi připadalo, jako by se mu všechno, co se té noci událo, jen zdálo. Bok po boku se slaměnými vojáky, s luky či kušemi sevřenými v napůl zmrzlých prstech metali jeho střelci stovky letek šípů proti mužům, které neviděli. Čas od času zalétl k nim nahoru šíp divokého. Poslal muže k menším katapultům a ti naplnili vzduch ostrými kameny velikosti obří pěsti, ale temnota je spolkla, asi tak jako by člověk spolkl hrst plnou oříšků. Ve tmě troubili mamuti, podivné hlasy volaly v neznámých jazycích a septon Cellador se tak hlasitě a opile modlil, aby už přišlo svítání, že byl Jon v pokušení shodit ho dolů přes okraj Zdi. Uslyšeli mamuta umírajícího dole pod nimi a uviděli dalšího, jak obalený plameny vrávorá lesem a zašlapává muže i stromy. Vanul vítr, chladný a ještě chladnější. Hobb vyjel nahoru v kleci s miskami cibulové polévky a Owen a Clydas ji roznášeli lukostřelcům na místa, kde stáli, aby ji mohli zhltnout mezi střílením. Zei se mezi ně postavila se svou kuší. Hodiny opakovaných nárazů a otřesů uvolnily cosi na trebuchetu po pravé straně a jeho protiváha se z ničeho nic zkroutila a s tříštivým nárazem vyrvala vrhací rameno. Trebuchet po levé straně vrhal dál, ale divocí rychle pochopili, že se mají vyhýbat místu, kam dopadaly jeho střely.
Měli jsme tu mít dvacet trebuchetů, ne dva, a měly být umístěné na saních a točnicích, abychom jimi mohli pohybovat. Marné však bylo přemítat o tom, co měli udělat. Stejně dobře si mohl přát, aby měl tisíc dalších mužů a možná taky draka či dva.
Donal Noye se nevrátil ani žádný z těch, co s ním odešli dolů, aby bránili studený černý tunel v ledu. Zeď je moje, připomněl Jon sám sobě, kdykoli cítil, jak ho síly opouštějí. Sám se již dávno chopil luku a teď málem necítil zmrzlé prsty. Taky se mu vrátila horkost a noha se mu chvílemi neovladatelně třásla, vysílala jeho tělem žhavý nůž bolesti. Ještě jeden šíp a odpočinu si, říkal si snad už po padesáté. Ještě jeden. Kdykoli měl prázdný toulec, jeden z Noyeových sirotků mu přinesl další. Ještě jeden toulec a budu vyřízený. Do svítání už nemohlo být daleko.
Když přišlo ráno, žádný z nich si to zpočátku neuvědomil. Svět byl stále temný, ale čerň se změnila v šeď a z šera se začaly vyloupávat napolo viditelné obrysy. Jon sklonil luk a zahleděl se na masu těžkých mračen, které pokrývaly východní oblohu. Viděl nad nimi záři, ale možná se mu to jen zdálo. Založil další šíp.
Pak se vycházející slunce prodralo nad mraky, vyslalo bledé oštěpy světla přes bitevní pole. Jon zjistil, že tají dech při

pohledu na půlmílový pás vyčištěné země, která se prostírala mezi Zdí a okrajem lesa. Během poloviny noci ji proměnili v pustinu zčernalé trávy, bublající smůly, roztříštěných kamenů a mrtvol. Těla spálených mamutů již začínala přitahovat vrány. Na zemi leželi také mrtví obři, ale za nimi...
Někdo po jeho levici zasténal, Jon slyšel septona Celladora, jak breptá: „Matko, smiluj se nad námi, och. Och, och, och. Matko, měj slitování."
Mezi stromy byli všichni divocí světa: nájezdníci a obři, měniči a vlkodlaci, horští lidé, námořníci slaného moře, kanibalové od ledových řek, jeskynní lidé s nabarvenými tvářemi, psí spřežení od Zamrzlého pobřeží. Tvrdonožci s podrážkami jako vařená kůže, všechen ten podivný a nesourodý divoký lid, který Mance shromáždil, aby společnými silami zdolali Zeď. Tohle není vaše země, chtěl na ně Jon vykřiknout. Tady pro vás není místo. Jděte pryč. V duchu slyšel, jak se mu Tormund Obrozhouba směje. „Ty nevíš nic, Jone Sněhu," řekla by Ygritte. Protáhl si pravou ruku, rozevřel a sevřel prsty, třebaže si dobře uvědomoval, že tady nahoře s mečem bojovat nebude. Lomcovala jím zimnice i horkost současně a najednou na něho byla i tíha luku příliš. Bitva s magnarem neznamenala vůbec nic a tento noční boj byl ještě méně než nic, jen zkusmé zašmátrání, dýka v noci, aby se pokusili zastihnout je nepřipravené. Skutečná bitva teprve začínala.
„Nikdy jsem netušil, že jich bude tolik," řekl Satén.
Jon to tušil. Viděl je už předtím, ale ne takto, seřazené do bitevní linie. Na pochodu se kolona divokých táhla přes dlouhé míle jako dlouhatánský červ, ale nikdy jste je neviděli všechny najednou. Zato teď...
„Už přicházejí," řekl někdo ochraptělým hlasem.
Ve středu linie divokých byli mamuti, stovka nebo i víc. Na jejich hřbetech seděli obři třímající v rukou kyje a velké kamenné sekery. Další obři se klátivě pohybovali za nimi, strkali na velkých dřevěných kolech obrovitý kmen stromu, jehož konec byl seřezán do ostrého hrotu. Beranidla, pomyslel si otupěle. Pokud brána dole pod nimi pořád stála, pár polibků od téhle věci ji brzy promění v třísky. Na každé straně od obrů se valila vlna jezdců ve zbroji z vařené kůže, s ohněm zpevněnými oštěpy v rukou, masa běžících lučištníků, stovky pěšáků s oštěpy, praky, kyji a koženými štíty. Na křídlech drkotaly kostěné povozy ze Zamrzlého pobřeží, nadskakovaly přes kameny a kořeny, tažené spřeženími velkých bílých psů. Běs divokých, pomyslel si Jon, když naslouchal mečení dud, štěkotu psů, troubení mamutů, pískání a pokřiku divokého lidu a řevu obrů ve starém jazyce. Dunění jejich bubnů se odráželo od ledu jako valící se hromobití.
Cítil zoufalství čišící z mužů kolem sebe. „Těch je snad stovka tisíců," kvílel Satén. „Jak jich dokážeme tolik zastavit?"
„Zastaví je Zeď," slyšel Jon odpovídat sám sebe. Otočil se a řekl to znovu, tentokrát hlasitěji. „Zastaví je Zeď, Zeď brání sama sebe." Prázdná slova, ale on je musel říct, téměř tak moc, jako je jeho bratři potřebovali slyšet. „Mance nás chce přemoci počtem svých bojovníků. Považuje nás snad za hlupáky!" Nyní už křičel, na nohu úplně zapomněl, a každý muž mu naslouchal. „Povozy, jezdci, všichni ti blázni, co jdou pěšky... co nám mohou tady nahoře udělat? Viděl snad někdy někdo z vás mamuta, jak šplhá po zdi?" Zasmál se a Pyp, Owen a tucet dalších se zasmálo s ním.
„Neznamenají vůbec nic, jsou méně nebezpeční než naši slamění bratři, nedosáhnou na nás, nemohou nám ublížit a neděsí nás, že ne?"
„NE!" vykřikl Grenn.
„Oni jsou tam dole a my tady nahoře," pokračoval Jon, „a dokud budeme schopni udržet bránu, nemohou projít. Nemohou projít!" Pak už křičeli všichni, buráceli na něj jeho vlastní slova, mávali ve vzduchu meči a luky, s tvářemi uzardělými dočervena. Jon uviděl Suda, jak tam stojí s válečným rohem zasunutým v podpaždí. „Bratře," řekl mu, „zatrub do bitvy."
Věčně usměvavý Sud si zvedl roh ke rtům a dvakrát dlouze zatroubil, což byl signál, který znamenal divocí. K jeho volání se záhy přidaly další rohy, dokud jako by se nechvěla Zeď sama a v ozvěně těchto mocných hlubokých stenů utonuly všechny ostatní zvuky.
„Střelci," zvolal Jon, když troubení odeznělo, „vybudete mířit na obry u beranidla, každý z vás. Vystřelte na můj povel, ne dřív. NA OBRY U BERANIDLA. Chci, aby na ně pršely šípy při každém kroku, ale počkáme, dokud nebudou hezky na dostřel. Kterýkoli muž, co bude plýtvat šípy, bude muset slézt dolů a osobně je sesbírat, slyšíte?"
„Slyším," vykřikl Gwen Tupec. „Já tě slyším, lorde Sněhu."
Jon se zasmál, zasmál se jako opilec nebo jako šílenec a jeho muži se smáli s ním. Povozy a řítící se jezdci na křídlech byli nyní o kus před středem. Divocí ještě neurazili ani třetinu či polovinu míle a jejich bitevní linie se již trhala. „Naložte trebuchet ježky," řekl Jon. „Owene, Sude, nasměrujte katapulty na střed. Škorpiony nabijte ohnivými oštěpy a vystřelte je na můj příkaz." Ukázal na sirotky z městečka. „Ty, ty a ty, postavte se k pochodním."
Lučištníci divokých během postupu stříleli; vždycky kus popošli, zastavili se, vystřelili, pak uběhli dalších deset yardů. Bylo jich tam takové množství, že vzduch byl ustavičně plný šípů, ale všechny létaly žalostné nízko. Zbytečně jimi plýtvají, pomyslel si Jon. Již se projevuje jejich nedostatek disciplíny. Menší luky z rohoviny a dřeva, které svobodný lid používal, měly o hodně kratší dostřel než velké tisové luky Noční hlídky, a navíc se divocí pokoušeli dostřelit na muže sedm set stop vysoko nad nimi. „Nechte je střílet," řekl Jon. „Čekejte. Zadržujte." Jejich pláště pleskaly ve větru za nimi. „Vítr nám vane do tváří, to zkrátí náš dostřel. Čekejte." Blíž, blíž. Dudy kvílely, bubny duněly, šípy divokých létaly vzduchem a neškodně dopadaly na zem.
„NATÁHNOUT." Jon zvedl svůj luk a přitáhl si šíp k uchu. Satén udělal totéž, a taky Grenn, Owen Tupec, Dřevohnát, Černý Janek Bulwer, Arron a Emrik. Zei si zvedla k rameni kuši. Jon se díval, jak se beranidlo valí blíž a blíž a mamuti s obry se kymácejí kupředu po jeho stranách. Odsud shora vypadali tak malí, že by je mohl všechny do jednoho rozmáčknout rukou. Kéž by jen moje ruka byla tak velká. Procházeli přes bitevní pole, když se valili z obou stran kolem mrtvého mamuta, zvedla se z něho snad stovka vran. Byli blíž a blíž, stále blíž, dokud...
„VYSTŘELIT!"

Černé šípy se sykotem vylétly do vzduchu, jako hadi na opeřených křídlech. Jon nečekal, aby se podíval, kam dopadly. Sáhl po druhém šípu ihned, jakmile první opustil jeho luk. „ZALOŽIT. NATÁHNOUT. VYSTŘELIT.“ Jakmile šíp vyletěl, sáhl po dalším. „ZALOŽIT. NATÁHNOUT. VYSTŘELIT.“ Znovu a pak znovu. Křikl na muže u trebuchetu a uslyšel zaskřípění jeho ramene a těžké žuch, když do vzduchu s otáčením vylétla stovka ostnatých ocelových ježků. „Katapulty,“ zvolal, „škorpiony. Střelci, střílejte bez ustání.“ Šípy divokých nyní dopadaly do Zdi, stovku stop pod nimi. Dole se zapotácel a skácel k zemi další obr. Založit, natáhnout, vystřelit. Mamut narazil do druhého vedle sebe, shodil obry na zem. Založit, natáhnout, vystřelit. Beranidlo nyní stálo dole opuštěné, obři, kteří je předtím tlačili, byli mrtví nebo umírali. „Zápalné šípy,“ vykřikl. „Chci, aby beranidlo shořelo.“ Nářek umírajících mamutů a hluboké výkřiky obrů se mísily s bubny a dudami a vytvářely odpornou hudbu, a jeho lučištníci přesto stále dál natahovali a stříleli, jako by se všichni stali stejně hluchými jako mrtvý Dick Follard. Ať si byli vším, co zbylo z jejich řádu, ale byli muži Noční hlídky, nebo se jim alespoň hodně přibližovali. Právě proto se divokým nepodaří dostat na druhou stranu.
Jeden z mamutů se splašeně valil kupředu, mrskal po divokých chobotem a drtil lučištníky pod sloupy nohou. Jon ještě jednou stáhl dozadu tětivu svého luku a vypustil do chundelatého břicha zvířete další šíp, aby je popohnal. Křídla armády divokých na východě i na západě zatím dosáhla bez odporu Zdi. Povozy zastavily nebo se stočily, zatímco jezdci se bezcílně motali pod tyčícím se útesem z ledu. „U brány!“ ozval se výkřik. Možná to byl Dřevohnát. „Mamut u brány!“
„Oheň,“ vyštěkl Jon. „Grenne. Pype!“
Grenn odhodil luk stranou, s heknutím povalil na bok sud s olejem a překutálel ho ke kraji Zdi, kde Pyp vyrazil pípu, kterou byl zapečetěný, nacpal dovnitř smotek látky a zapálil jej pochodní. Společnými silami ho svalili přes okraj. O stovku stop pod nimi narazil do Zdi a explodoval. Vzduch se zaplnil roztříštěnou dužinou a hořícím olejem. To už Grenn valil ke kraji Zdi druhý sud a Sud měl taky jeden. Pyp je oba zapálil. „Trefili jsme ho!“ vykřikl Satén, který vystrčil hlavu tak daleko nad okraj, až si byl Jon jistý, že přepadne dolů. „Dostali jsme ho, dostali jsme ho, DOSTALI!“ Slyšel burácet oheň. Do jejich zorného pole vběhl hořící obr, zakopl a svalil se na zem.
Pak najednou mamuti prchali, utíkali od kouře a plamenů a v hrůze naráželi do těch za sebou. Ti také začali couvat a obři i divocí za nimi se rozbíhali do všech stran, aby jim uhnuli z cesty. Během poloviny zabušení srdce se celý jejich střed rozbil. Jezdci na křídlech si uvědomili, že tam zůstali sami, a tak se rozhodli, že taky ustoupí, přičemž žádný z nich nebyl dokonce ani zakrvácený. Také vozíky odkodrcaly, aniž přispěly k boji čímkoli jiným než jen tím, že vypadaly hrozivě na pohled a vydávaly spoustu hluku. Ti když se rozpadnou, tak už to stojí za to, pomyslel si Jon, který se díval, jak všichni utíkají. Jejich bubny jeden po druhém utichaly. Jak se ti líbí tahle hudba, Mance? Jak se ti líbí chuť Dornovy ženy? „Máme někoho zraněného?“ zeptal se.
„Ti proklatí mizerové mě střelili do nohy.“ Dřevohnát si z ní vytáhl šíp a zamával jím nad hlavou. „Do té dřevěné!“
Nad Zdí se rozlehl drsný jásot. Zei popadla Owena za ruce. Zatočila jím a vlepila mu dlouhý vlhký polibek rovnou na místě, kde stál, všem na očích. Snažila se políbit taky Jona, ale ten ji chytil za ramena a něžně, ale pevně ji odstrčil. „Ne,“ řekl. Já už jsem s líbáním skončil. Najednou byl příliš unavený, než aby vůbec dokázal stát, a nohu měl v agónii od kolena až ke slabinám. Zašmátral po své berle. „Pype, pomoz mi do klece. Grenne, svěřuju ti Zeď.“
„Mně?“ žasl Grenn. „Jemu?“ nevěřil Pyp. Bylo obtížné říci, který z nich z toho byl víc zděšený. „Jenže,“ zasténal Grenn, „c-co mám dělat, když divocí znovu zaútočí?“
„Zastav je,“ odpověděl mu Jon.
Cestou dolů v kleci si Pyp sňal přilbu z hlavy a otřel si čelo. „Zmrzlý pot. Existuje něco tak nechutného jako zmrzlý pot?“ Zasmál se. „Bohové, přísahal bych, že jsem nikdy v životě neměl takový hlad. Sežral bych celého pratura, to přísahám. Myslíš, že pro nás Hobb uvaří Grenna?“ Když uviděl Jonovu vážnou tvář, jeho úsměv odumřel. „Co je? Tvoje noha?“
„Moje noha,“ přitakal Jon. Dokonce i říct ta dvě slova pro něho bylo vysilující.
„Ale z bitvy nešťastný nejsi, že ne? Bitvu jsme vyhráli.“
„Zeptej se mě, až se podívám na bránu,“ odpověděl Jon ponuře. Chci oheň, horké jídlo, teplou postel a něco, po čem by mě přestala bolet noha, řekl si v duchu. Nejdřív ale musel zkontrolovat tunel a zjistit, co se stalo s Donalem Noyem.
Po bitvě s Thenny jim trvalo téměř den, než od vnitřní brány uklidili led a zlámané trámy. Skvrnitý Pate, Sud a někteří z dalších stavitelů zaníceně argumentovali, že by prostě měli nechat sutiny na místě, jako další překážku pro Manceho. To by jim ale znemožnilo bránit tunel a Noye o tom nechtěl slyšet. S muži ve vražedných otvorech a lučištníky a kopiníky za každou z vnitřních mříží mohlo pár odhodlaných bratrů zadržet stonásobný počet divokých a ucpat cestu mrtvolami. Neměl v úmyslu poskytnout Mancemu Nájezdníkovi volný průchod ledem. A tak za pomoci krumpáčů, lopat a provazů odklidili rozbité schodiště a prokopali se zpátky k bráně.
Jon čekal u studených kovových mříží, zatímco Pyp šel k mistru Aemonovi pro náhradní klíč. Jona překvapilo, že společně s Pypem se na místo dostavil i sám mistr a za ním Clydas s lucernou. „Přijď za mnou, až tady budeme hotovi,“ řekl starý muž Jonovi, zatímco Pyp zápolil s řetězy. „Musím ti vyměnit obvazy a přiložit čerstvý obklad a taky budeš potřebovat snové víno na bolest.“ Jon sotva znatelně přikývl. Dveře se se skřípotem otevřely. Pyp je vedl dovnitř, následován Clydasem s lucernou. Jediné, čeho byl Jon schopen, bylo držet krok s šourajícím se mistrem Aemonem. Led se k nim tiskl ze všech stran a Jon cítil chlad zalézající mu do kostí a tíhu Zdi nad hlavou. Bylo to, jako by scházel chřtánem ledového draka. Před nimi byl ohyb a pak další. Pyp odemkl druhou železnou bránu. Ušli další kus cesty, znovu zabočili a uviděli před sebou světlo, slabě prosvítající skrz led. To je zlé, poznal Jon okamžitě. To je velice zlé. Pak Pyp řekl: „Na zemi je krev.“
Posledních dvacet stop tunelu bylo místem, kde se bojovalo a umíralo. Vnější vrata ze železem zpevněného dubu byla rozštípána, rozbita a nakonec vytržena z pantů a přes třísky se dovnitř vplazil jeden z obrů. Lucerna zalévala ponurou scénu šerým načervenalým světlem. Pyp se odvrátil, aby se vyzvracel, a Jon zjistil, že závidí mistru Aemonovi jeho

slepotu.
Noye a jeho muži čekali uvnitř, za bránou ze silných železných mříží, stejnou jako dvě předchozí, když se k nim snažil obr prodrat, dvě kuše po něm vystřelily na tucet šípů. Pak zřejmě popošli kupředu kopiníci, kteří do něho bodali svými zbraněmi přes mříže. Přesto v sobě obr našel sílu sáhnout dovnitř, ukroutit Skvrnitému Pateovi hlavu, sevřít železnou mříž a roztáhnout její tyče od sebe. Na podlaze se válely články roztrženého řetězu. Jeden jediný obr. Tohle všechno byla práce jednoho obra.
„Jsou všichni mrtví?“ zeptal se mistr Aemon tiše.
„Ano. Donal zemřel poslední.“ Noyeův meč byl zaklesnutý hluboko v obrově hrdle, bezmála k jílci. Zbrojíř Jonovi vždycky připadal velký, ale sevřený v obrových masivních pažích vypadal téměř jako dítě. „Obr mu rozdrtil vaz. Nevím, kdo zemřel první.“ Vzal lucernu a popošel kupředu, aby se podíval důkladněji.
„Mag.“ Já jsem poslední z obrů. Cítil smutek, ale na ten teď nebyl čas. „Byl to Mocný Mag. Král obrů.“
Tehdy si uvědomil, jak zoufale potřebuje slunce. Uvnitř v tunelu bylo příliš chladno a tma, a zápach krve a smrti byl dusivý. Jon podal lucernu zpátky Clydasovi, promáčkl se kolem těl a přes rozbité mříže a zamířil k dennímu světlu, aby se podíval, co leží za roztříštěnými vraty.
Cestu částečně blokovalo obrovité tělo mrtvého mamuta. Jeden z klů zvířete zachytil jeho plášť a roztrhl mu ho, když se prodíral kolem. Venku leželi tři další obři, napolo pohřbení pod kameny, rozbředlým sněhem a ztvrdlou smůlou. Viděl místo, kam se žárem sesuly velké pláty ledu a roztříštily se na zčernalé zemi. Pohlédl vzhůru, aby se podíval, odkud spadly, když stojíš tady dole, připadá ti obrovitá jako by tě měla rozdrtit.
Jon zašel zpátky dovnitř, kde čekali ostatní. „Budeme muset vyspravit co nejlépe vnější bránu a pak tuto část tunelu utěsnit. Sutí, kusy ledu, čímkoli. Celou cestu až k druhé bráně, pokud to půjde. Velení bude muset převzít ser Wynton, je posledním rytířem, který nám ještě zbyl, ale musí začít jednat ihned, obři budou zpátky, než se nadějeme. Musíme mu říct -“
„Řekni si mu, co chceš,“ zarazil ho mistr Aemon mírným hlasem. „Usměje se, přikývne a zapomene. Před třiceti lety seru Wyntonovi Statnému scházelo třicet hlasů k tomu, aby se stal lordem velitelem. Byl by z něj dobrý velitel. Před deseti lety by stále ještě byl schopný. Ale teď už ne. Víš to stejně dobře, jako to věděl Donal, Jone.“
Byla to pravda. „Pak tedy převezmi velení ty,“ řekl Jon mistrovi. „Strávil jsi na Zdi téměř celý svůj život, muži tě budou následovat. Musíme zabarikádovat bránu.“
„Jsem mistr, s řetězem a pod přísahou. Můj řád slouží, Jone. My dáváme rady, ne rozkazy.“
„Někdo musí -“
„Ty. Ty je musíš vést.“
„Ne.“
„Ano, Jone. Nebude to na dlouho. Jen do té doby než se posádka vrátí. Donal si tě vybral a před ním Qhorin Půlruký. Lord velitel Mormont tě učinil svým majordomem. Jsi synem pána ze Zimohradu a synovcem Benjena Starka. Musíš to být ty, nebo nikdo. Zeď je tvoje, Jone Sněhu.“

ARYA

Cítila v sobě prázdnotu každého rána, kdy procitla. Nebyl to hlad, třebaže ten někdy cítila taky. Bylo to duté, prázdné místo, tam kde dřív mívala srdce, kde kdysi žili její bratři a její rodiče. Také ji bolela hlava. Ne tak strašlivě, jako ji bolívala předtím, ale pořád citelně. Arya si na to však již zvykla, a aspoň že otok už splaskával. Ale prázdnota uvnitř zůstávala stále stejná. Bude ve mně nadosmrti, říkala si každého večera, když se ukládala ke spánku.
Některá rána se vůbec nechtěla probudit. Vždycky se schoulila do klubíčka pod svůj plášť, pevně zavřela oči a pokoušela se znovu usnout. Kdyby ji Ohař nechal být, prospala by celý den a celou noc.
A snila by. To na tom bylo nejlepší - snění. Každou noc se jí zdávalo o vlcích. O velké šedivé smečce, s ní v jejich čele. Byla větší než kterýkoli z nich, silnější, rychlejší. Dokázala předběhnout koně a přemoci lva, když vycenila zuby, dokonce i muži před ní utíkali. Nikdy nemívala dlouho prázdný žaludek a hustá kožešina ji udržovala v teple, i když fičel chladný vichr. A byli s ní její bratři a sestry, mnoho a ještě víc, divokých, strašlivých a jejích. Nikdy ji neopustí.
Ale pokud byly její noci plné vlků, její dny patřily psovi. Sandor Clegane ji přiměl každého rána vstát, ať už chtěla či ne. Nadával jí svým skřípavým hlasem nebo ji vytáhl na nohy a třásl jí. Jednou jí vychrstl na hlavu přilbu plnou studené vody. S prskáním vyskočila celá rozechvělá a snažila se kopnout ho, ale on se jen smál. „Usuš se a jdi nakrmit ty zatracené koně,“ řekl jí a ona to udělala.
Teď už měli dva. Cizince a ryšavě hnědou jezdeckou klisnu, kterou Arya pojmenovala Zbabělá, protože Sandor řekl, že pravděpodobně utekla od Dvojčat, stejně jako oni. Našli ji potulující se bez jezdce po polích toho rána po masakru. Byl to docela dobrý kůň, ale zbabělé zvíře nemohla mít ráda. Cizinec by byl bojoval. Přesto se o klisnu starala, jak nejlépe uměla. V každém případě to bylo lepší než jet na jednom koni s Ohařem. A přestože byl její kůň možná zbabělec, byl mladý a silný. Arya si říkala, že by snad dokonce mohl předběhnout Cizince, kdyby na to přišlo.
Ohař už ji nehlídal tak jako předtím. Někdy se dokonce zdálo, že ho vůbec nezajímá, zda Arya zůstane nebo odejde - ani na noc už ji nesvazoval do houně. Někdy v noci ho zabiju ve spaní, říkala si, ale nikdy to neudělala. Jednoho dne mu ujedu na Zbabělé a on mě nedohoní, přísahala si, ale ani to neudělala. Kam by taky jela? Zimohrad už neexistoval. V Řekotočí byl bratr jejího zesnulého dědečka, jenže ji neznal, stejně jako ona neznala jeho. Možná by ji k sobě vzala na Žaludohrad paní z Malolesa, ale možná taky ne. Kromě toho si Arya nebyla jistá, zda by Žaludohrad dokázala znovu

najít. Někdy si říkala, že by se mohla vrátit do Šarniny hospody, pokud ji záplavy nespláchly. Mohla by zůstat s Horkým koláčem nebo by ji tam možná znovu našel lord Berik. Anguy by ji naučil, jak používat luk, a mohla by jezdit s Gendrym a stát se psancem, jako ta Wenda z písní.
Jenže to byly jen hloupé představy, jakými se vždycky opájela Sansa. Horký koláč a Gendry ji opustili při první příležitosti a lord Berik s jeho psanci ji pouze chtěli vyměnit za výkupné, stejně jako to měl v úmyslu Ohař. Žádný z nich ji nechtěl mít vedle sebe navždy. Nikdy to nebyla moje smečka, dokonce ani Horký koláč a Gendry. Byla jsem hloupá, když jsem si to myslela, hloupá malá holka a vůbec žádný vlk.
A tak zůstávala s Ohařem. Jeli každý den, nikdy nespali dvakrát na stejném místě, vyhýbali se městům, vesnicím a hradům. Jednou se ho zeptala, kam jedou. „Pryč," odpověděl. „To je všechno, co potřebuješ vědět. Teď už pro mě nemáš cenu ani vindry a já nechci poslouchat to tvoje kňučení. Měl jsem tě nechat vběhnout do toho zatraceného hradu."
„To jsi měl," souhlasila, s myšlenkami na svou matku.
„Byla bys mrtvá, kdybych to udělal. Měla bys mi být vděčná. Měla bys mi zazpívat pěknou malou písničku, tak jak to udělala tvoje sestra."
„Také jsi ji uhodil sekerou?"
„Uhodil jsem tě plochou sekery, ty hloupá malá mrcho. Kdybych po tobě sekl ostřím, kusy tvojí hlavy by ještě teď plavaly po Zeleném bodci. A teď zavři tu svou nevymáchanou hubu. Kdybych měl kapku rozumu, dal bych tě tichým sestrám. Tam vyřezávají upovídaným holkám jazyky."
Arya pociťovala jeho výtku jako křivdu. Kromě této jediné příležitosti sotvakdy promluvila. Míjely celé dny, kdy žádný z nich neřekl ani slovo. Ona byla příliš vyprahlá, než aby byla schopná mluvit, Ohař příliš vzteklý. Cítila tu zuřivost v něm; viděla ji zračit se v jeho tváři, ve způsobu, jakým se stahovala a cukala sebou jeho ústa, v pohledu, který po ní občas vrhl. Kdykoli se chopil sekery, aby nasekal dříví na oheň, sklouzl k slepé zuřivosti a začal divoce sekat do stromu, padlého kmene či zlomené větve, dokud neměli dvacetkrát víc třísek na podpal, než potřebovali. Někdy byl potom tak rozbolavělý a unavený, že si jen lehl na zem a rovnou usnul, aniž vůbec rozdělal oheň. Arya nesnášela, když se to stalo, a jeho nenáviděla taky. Za takových večerů dlouho upírala oči na sekeru. Vypadá strašně těžká, ale vsadím se, že bych jí dokázala máchnout. Ona by ho ale její plochou neuhodila.
Někdy na svých cestách zahlédli i jiné lidi: sedláky na polích, pasáky vepřů s jejich stády, děvečku vedoucí krávu, panoše pospíchajícího se vzkazem po cestě s hluboko vyježdělými kolejemi. Ani s nimi nikdy nezatoužila prohodit slovo. Měla pocit, jako by to byli lidé, co žijí v nějaké vzdálené zemi a hovoří podivnou cizí řečí; neměli s ní nic společného a ona s nimi taky ne.
Kromě toho bylo nebezpečné nechat se vidět. Čas od času projížděly po křivolakých farmářských cestách zástupy jezdců na koních, před nimiž plápolal praporec s dvojitou věží rodu Freyů. „Loví zatoulané seveřany," řekl jí Ohař, když byli pryč. „Pokaždé když uslyšíš dusot kopyt, rychle skloň hlavu. Je nepravděpodobné, že by to byl přítel."
Jednoho dne se setkali tváří v tvář s dalším přeživším od Dvojčat. V jámě po kořeni vyvráceného dubu ležel muž. Ve znaku na jeho hrudi byla růžová panna tančící ve víru hedvábí a muž jim řekl, že patřil k seru Marqu Piperovi a že býval lučištníkem, třebaže svůj luk ztratil. Levé rameno měl v místě, kde se setkávalo s paží, celé pokroucené a napuchlé; zásah sekerou, řekl jim, roztříštil mu rameno a vmáčkl kroužkové pletivo drátěné brně hluboko do masa. „Byl to seveřan," naříkal. „V jeho znaku byl zakrvácený muž, a když uviděl můj znak, ještě zavtipkoval, prý rudý muž a růžová panna, že by to měli dát dohromady. Já připil na zdraví jeho lordu Boltonovi, on připil seru Marqovi, a pak jsme pili společně na lorda Edmura a lady Roslin a na Krále severu. A pak mě chtěl zabít." Měl oči lesklé horečkou, když to říkal, a Arya poznala, že mluví pravdu. Rameno měl groteskně zvětšené a celou levou stranu suknice měl potřísněnou krví a hnisem. Také z něho šel zápach. Smrdí jako mrtvola. Muž je poprosil o doušek vína.
„Kdybych měl víno, vypil bych ho sám," usadil ho Ohař. „Můžu ti dát vodu a dar milosrdenství."
Lučištník se na něho dlouze zadíval, pak řekl: „Ty jsi Joffreyho pes."
„Teď jsem svůj vlastní pes. Chceš tu vodu?"
„Ano." Muž polkl. „A milosrdenství taky. Prosím."
Nedlouho předtím projížděli kolem malého jezírka. Sandor podal Arye svou přilbu a řekl jí, aby ji naplnila vodou, a tak se pěšky plahočila zpátky ke kraji jezírka a přes mělké bláto k vodě. Použila psí hlavu jako vědro. Voda vytékala ven otvory pro oči, ale na dně přilby jí přesto zbylo dost, aby to uhasilo lučištníkovu žízeň.
Když přišla zpátky, muž zvrátil hlavu a ona mu začala lít vodu do úst. Hltal ji tak rychle, jak ji nalévala, a to, co nestačil spolykat, mu stékalo dolů po tvářích do hnědé krve, která mu v škraloupu pokrývala kníry, dokud mu z vousu nevisely bleděrůžové slzy, když byla voda pryč, popadl přilbu a olizoval ocel. „Dobrá," řekl. „Stejně bych si ale přál, aby to bylo víno. Chtěl jsem víno."
„Já taky." Ohař téměř něžně zarazil svou dýku muži do hrudníku, prohnal ji vahou těla přes jeho suknici, drátěnou košili i prošívanici pod ní, když čepel vytáhl a otřel ji o šat mrtvého muže, podíval se na Aryu. „Bylo to rovnou do srdce, děvče. Takto se zabíjí člověk."
To je jen jeden způsob. „Pohřbíme ho?"
„Proč?" opáčil Sandor. „Jemu je to jedno a my nemáme rýče. Necháme ho tu pro vlky a divoké psy. Tvoje bratry a moje." Tvrdě se na ni podíval. „Nejdřív si ale vezmeme jeho věci."
V lučištníkově měšci byly dva stříbrňáky a skoro třicet měďáků. V jílci jeho dýky byl zasazený pěkný růžový kámen. Ohař ji potěžkal v ruce, pak ji hodil Aryiným směrem. Chytila ji za jílec, zasunula si ji za opasek a hned se cítila o něco lépe. Nebyla to sice Jehla, ale byla to ocel. Mrtvý muž měl také toulec plný šípů, avšak ty jim nebyly bez luku nic platné. Jeho boty byly Arye příliš velké a příliš malé, aby padly Ohařovi, a tak mu je nechali, Arya si vzala také jeho kbelcovou přilbu, třebaže jí padala až pod nos, takže ji musela sklánět dozadu, aby viděla. „Určitě měl i koně, jinak by se

odtamtud nedostal," řekl Clegane, rozhlížeje se kolem, „jenže to zpropadené zvíře je asi pryč. Kdoví jak dlouho tu byl."
Než se ocitli u úpatí Měsíčních hor, deště téměř ustaly. Arya viděla slunce, měsíc a hvězdy a usoudila podle nich, že mají namířeno na východ. „Kam jedeme?" zeptala se znovu.
Tentokrát jí Ohař odpověděl. „Máš tetu na Orlím hnízdě. Možná že právě ona bude chtít vykoupit tu tvou kostnatou prdelku, třebaže jen bohové vědí, proč by to dělala. Jakmile najdeme horskou cestu, vydáme se po ní a pojedeme až ke Krvavé bráně."
Teta Lysa. Arya při tom pomyšlení necítila nic než prázdnotu. Chtěla svou matku, ne matčinu sestru. Tetu neznala o nic víc než svého prastrýce Černou rybu. Měli jsme jít do toho hradu. Ve skutečnosti nevěděli, zda je její matka mrtvá, nebo taky Robb. Neviděli je přece zemřít. Možná je lord Frey ušetřil a vzal do zajetí. Možná jsou v železech někde v jeho žaláři nebo je Freyové odvážejí do Králova přístaviště, aby jim Joffrey mohl nechat stít hlavy. Nic z toho nevěděli.
„Měli bychom se vrátit," řekla náhle. „Měli bychom odjet zpátky do Dvojčat a najít mou matku. Ona přece nemůže být mrtvá. Musíme jí pomoci."
„Já myslel, že jen tvoje sestra měla hlavu plnou písní," zabručel Ohař. „Tvou matku možná Frey nechal žít kvůli výkupnému, to je pravda. Jenže u sedmi pekel! Copak existoval nějaký způsob, jak bych ji dokázal sám vytáhnout z jeho hradu?"
„Nebyl bys na to sám. Šla bych s tebou."
Zvuk, který vydal, byl téměř zachechtáním. „To by toho starocha tak vyděsilo, až by se z toho počural."
„Ty se snad bojíš umřít?" zeptala se ho opovržlivě.
Nyní už se Clegane opravdu smál. „Smrt mne neděsí. Jenom oheň. A teď bud zticha, nebo ti vyříznu jazyk a ušetřím tichým sestrám práci. My máme namířeno do Údolí."
Arya si nemyslela, že by jí skutečně vyřízl jazyk; jen to prostě pořád říkal, tak jako jí Růžovooký vyhrožoval, že ji zbije do krve. Přesto se raději rozhodla, že ho nebude pokoušet. Sandor Clegane nebyl Růžovooký. Růžovooký nerozsekával lidi vpůli ani je nebouchal sekerami. Dokonce ani plochou sekery.
Té noci odešla spát s myšlenkami na svou matku. Přemítala, zda by neměla zabít Ohaře ve spaní a vydat se zachránit lady Catelyn sama, když zavřela oči, viděla tvář své matky na zadní straně očních víček. Je tak blízko, že ji skoro cítím...
... a pak ji opravdu ucítila. Byl to jen slabý pach překrytý množstvím jiných, pachy mechu, bahna a vody, a zápachem tlejícího rákosí a rozkládajících se těl. Pomalu ťapkala rozměklou půdou ke kraji řeky, kde se nachlemtala vody, zvedla hlavu a zavětřila ve vzduchu. Obloha byla šedivá a dusila se mraky, řeka zelená a plná plovoucích věcí. Na mělčinách byla celá hradba z uvízlých mrtvých těl, z nichž se některá stále hýbala, jak do nich narážela voda, zatímco jiná byla vyplavována na břeh. Kolem se rojili její bratři a sestry, rvali z nich kusy hutného zralého masa.
Byly tam i vrány, krákaly na vlky a plnily vzduch peřím. Jejich krev byla teplejší a jedna z jejích sester chňapla po ptákovi, který se snažil vzlétnout, a popadla ho za křídlo. I ona v tu chvíli zatoužila po vráně. Chtěla ochutnat horkou krev, cítit, jak jí praskají kosti mezi zuby, zaplnit si břicho teplým masem místo studeným. Měla hlad a jídlo bylo všude kolem, ale ona věděla, že je nedokáže pozřít.
Pach byl nyní silnější. Našpicovala uši a zaposlouchala se do vrčení své smečky, do křiku rozzlobených vran, do víření křídel a do zvuku tekoucí vody. Odněkud zdálky slyšela koně a volání živých lidí, ale na těch v tu chvíli nezáleželo. Záleželo jen na pachu. Znovu zavětřila. Cítila to a teď už to i viděla, něco bledého a bílého plujícího po proudu, otáčejícího se na místě, kde se to zachytilo o kmen v korytu řeky. Stvoly rákosu se před tím skláněly.
S hlasitým šplouchánímpřeběhla mělčinu, vrhla se do hlubší vody a začala hrabat nohama. Proud tam byl silný, ale ona byla silnější. Plavala za pachem. Říční pachy byly hutné a vlhké, ale ty ji nepřitahovaly. Plavala za ostrým rudým šepotem studené krve, za sladkým vtíravým pachem smrti. Honila je, tak jako často honívala jelena přes les, a nakonec je uštvala a sklapla čelisti kolem bledé bílé paže. Zatřásla jí, aby ji přiměla rozhýbat se k životu, ale bez ohledu na své snažení cítila v ústech jen smrt a krev. Už ji začínala zmáhat únava a jediné, na co se zmohla, bylo vytáhnout tělo na břeh, když je táhla vzhůru po blátivém svahu, připlížil se k ní jeden z jejích menších bratrů, s jazykem visícím z tlamy. Musela na něho vycenit zuby, aby jej odehnala, jinak by začal žrát. Teprve tehdy se zastavila, aby si vytřásla vodu z kožichu. Bílá věc ležela tváří dolů v blátě. Její mrtvé maso bylo svraskalé a bledé a z hrdla jí tekla vychladlá krev. Vstaň, pomyslela si. Vstaň a jez a poběž s námi.
Při zvuku koňských kopyt otočila hlavu. Lidé. Přijížděli proti větru, takže je předtím necítila, ale teď už byli skoro u nich. Muži na koních, s třepetajícími se černými, žlutými a růžovými křídly a dlouhými lesklými drápy v ruce. Někteří z jejích mladších bratrů vycenili zuby, aby bránili potravu, kterou našli, ale ona po nich chňapala, dokud se nerozutekli. Tak už to v divočině chodilo. Srny, zajíci a vrány prchali před vlky a vlci prchali před lidmi. Zanechala studenou bílou kořist v blátě, kam ji vytáhla, a utíkala, a necítila žádnou hanbu.
Když přišlo ráno, Ohař na ni nemusel křičet ani jí třást, aby se probudila. Tentokrát pro změnu procitla ona jako první a dokonce napojila koně. Posnídali v tichosti, dokud Sandor neřekl: „Ta věc s tvou matkou..."
„Na tom nezáleží," odpověděla Arya otupělým hlasem. „Vím, že je mrtvá. Viděla jsem ji ve snu." Ohař se na ni dlouze pátravě zadíval, pak přikývl. Víc se o tom nebavili. Jeli dál směrem k horám.
Výš v kopcích narazili na malou osamělou vesnici obklopenou šedozelenými strážními stromy a vysokými modravými borovicemi a Clegane usoudil, že stojí za to riskovat a vjet do ní. „Potřebujeme jídlo," řekl, „a taky střechu nad hlavou. Pravděpodobně nebudou vědět, co se stalo u Dvojčat, a s kapkou štěstí mě v těchto odlehlých končinách nepoznají."
Vesničané zrovna stavěli dřevěnou palisádu kolem svých domovů, a když spatřili šířku Ohařových ramen, nabídli jim jídlo, střechu nad hlavou, ba dokonce peníz za práci. „Pokud máte taky víno, pomůžu vám," zabručel na ně. Nakonec se spokojil s pivem a každého večera se opil do němoty.
Jeho sen o tom, že prodá Aryu lady Arryn, v těch kopcích však odumřel. „Ve vysokohorských průsmycích nad námi je mráz a sníh," řekl jim stařešina vesnice. „Pokud nezmrznete nebo nevyhladovíte k smrti, dostanou vás stínokočky nebo

jeskynní medvědi. Taky tam žijí klany. Spálení lidé jsou od návratu Jednookého Timetta z války naprosto beze strachu. A před půl rokem svedl Gunthor syn Gurnův Kamenné vrány na vesnici ani ne osm mil odsud. Vzali si každou ženu a každé zrnko obilí a pozabíjeli polovinu mužů. Teď mají ocel, dobré meče a drátěné košile a hlídkují na horské cestě - Kamenné vrány, Mléční hadi, Synové mlhy, všichni. Je docela možné, že bys jich vzal pár s sebou, jenže nakonec by tě stejně zabili a tvou dceru by unesli."
Já nejsem jeho dcera, byla by Arya vykřikla, kdyby se necítila tak strašně unavená. Teď už nebyla ničí dcera. Nebyla nikým. Ani Aryou, ani Lasičkou, ani Nan, ani Arry, dokonce ani Pečení. Byla jen obyčejnou holkou, která ve dne utíkala se psem a v noci se jí zdávalo o vlcích.
Ve vesnici panoval klid. Měli postele nacpané slámou, ve které ani nebylo moc vší, strava byla prostá, ale sytá a vzduch tam voněl borovicemi. Přesto Arya brzy dospěla k názoru, že to tam nesnáší. Vesničané byli zbabělci. Žádný z nich se dokonce ani nedokázal podívat na Ohařovu tvář, alespoň ne na dlouho. Některé z žen se snažily navléknout ji do holčičích šatů a přimět ji k ručním pracím, jenže to nebyly paní z Malolesa a ona o ničem podobném nechtěla ani slyšet. A bylo tam jedno děvče, co za ní pořád chodilo, dcera stařešiny vesnice. Byla stejného věku jako Arya, ale pořád malé děcko, plakala, když si odřela koleno, a kamkoli šla, nosila s sebou hloupou hadrovou panenku. Ta panenka byla ušitá tak, že vypadala jako zbrojnoš, a tak jí děvče říkalo Pan voják a vychloubalo se, jak jí dodává odvahu. „Jdi pryč," řekla jí Arya snad půlstovkykrát. „Nech mě na pokoji." Ona ji však nenechávala, a tak jí Arya nakonec panenku vzala, roztrhla jí břicho a prstem vydloubala hadrovou vycpávku. „Teď opravdu vypadá jako voják!" řekla, než panenku hodila do potoka. Potom už ji děvče přestalo obtěžovat a Arya trávila dny tím, že kartáčovala Cizince a Zbabělou nebo se procházela po lese. Někdy našla klacek a procvičovala se v šermu, ale pak si vždycky vzpomněla na to, co se stalo u Dvojčat, a zuřivě třískala klackem do stromu, dokud se nezlomil.
„Možná tady nějaký čas zůstaneme," řekl jí Ohař po čtrnácti dnech. Byl opilý pivem, spíš zadumaný než ospalý. „Nikdy by se nám nepodařilo dostat se až k Orlímu hnízdu a v říčních krajinách pořád honí Freyové ty, co přežili. Zdá se, že tady potřebují každý meč, když tu mají horaly, co na ně pořádají nájezdy. Můžeme si tu odpočinout a možná přijdeme na způsob, jak tvé tetě doručit dopis." Arya se zamračila, když to uslyšela. Ona zůstat nechtěla, jenže na druhé straně opravdu neměli kam jít. Příštího rána, když Ohař odešel kácet stromy a tahat klády, zalezla si zpátky do postele.
Když však byla práce hotova a vysoké dřevěné palisády byly dokončeny, stařešina vesnice jim dal jasně najevo, že tam pro ně nemají místo. „Přijde zima, budeme mít problémy nakrmit své vlastní lidi," vysvětloval. „A vy... muž jako ty s sebou nosí krev."
Sandor stiskl rty. „Takže ty víš, kdo jsem."
„Ano. Je pravda, že sem k nám zavítají poutníci zřídkakdy, ale sami se odsud vydáváme na trhy do jiných míst. A víme o psovi krále Joffreyho."
„Až vám sem přijdou na návštěvu Kamenné vrány, možná byste byli rádi, že tu máte psa."
„Možná." Muž zaváhal, pak sebral odvahu. „Jenže se říká, že tys ztratil zálusk na válčení na Černovodě. Říkají -"
„Já vím, co říkají." Sandorův hlas zněl jako dvě zubaté pily skřípající o sebe. „Zaplať mi a budeme vyrovnaní."
Když odešli, měl Ohař měšec plný měďáků, měch kyselého piva a nový meč. Popravdě řečeno, byl to velmi starý meč, třebaže pro něho byl nový. Vyměnil jej s jeho majitelem za sekeru, kterou ukořistil ve Dvojčatech, tu, kterou Arye udělal tu hroznou bouli na hlavě. Pivo bylo pryč za necelý den, ale meč si Clegane brousil každého večera, proklínaje muže, se kterým ho vyměnil, za každý vrub a skvrnku rzi. Pokud ztratil zálusk na bojování, proč mu záleží na tom, aby měl ostrý meč? Nebyla to otázka, kterou by se odvažovala položit mu, ale hodně o tom přemýšlela.
Zpátky v říčních krajinách zjistili, že deště zeslábly a záplavová voda opadává. Ohař se s ní vydal na jih, směrem k Trojzubci. „Půjdeme do Řekotočí," řekl Arye jednoho večera u ohně, kde si opékali zajíce, kterého zabil. „Možná bude mít Černá ryba zájem koupit vlčici."
„Vůbec mě nezná. Ani nebude vědět, že jsem to opravdu já." Arya už byla unavená z marné snahy dostat se do Řekotočí. Měla pocit, jako by tam putovala už celé roky, aniž by měla kdy dorazit do cíle. Pokaždé když zamířila do Řekotočí, skončila na nějakém hrozném místě. „Žádné výkupné ti nedá. Asi tě nejspíš pověsí."
„To si může zkusit." Otočil rožeň se zajícem.
Nemluví, jako by ztratil zálusk na bojování. „Já vím, kam bychom mohli jít," vyhrkla. Pořád ještě měla jednoho bratra, který jí zbýval. Jon mě bude chtít, dokonce i kdyby o mě nikdo jiný nestál. Bude mi říkat „sestřičko" a cuchat mi vlasy. Byla by to však dlouhá cesta a Arya si nemyslela, že by tam dokázala dojít sama. Nebyla schopná dostat se dokonce ani do Řekotočí. „Mohli bychom jít ke Zdi."
Sandorův smích byl napolo zavrčením. „Malá vlčice se chce připojit k Noční hlídce, je to tak?"
„Na Zdi je můj bratr," řekla tvrdohlavě.
Jeho ústa sebou cukla. „Zeď je tisíc lig odsud. Abychom se dostali k Šíji, museli bychom si probojovat cestu přes ty proklaté Freye. V bažinách jsou ještěrkolvi, kteří žerou vlky každý den k snídani. A i kdybychom se dostali na sever se zdravou kůží, v polovině severských hradů teď sedí železní muži a taky jsou tam tisícovky proklatých seveřanů."
„Ty se jich bojíš?" zeptala se. „Už nemáš žaludek na bojování?"
Na okamžik si myslela, že ji uhodí. Jenže to už byl zajíc upečený, kůžička praskala a odkapávající omastek syčel, Sandor ho stáhl z klacku, roztrhl velkýma rukama vpůli a hodil polovinu Arye do klína. „S mým žaludkem je všechno v pořádku," řekl, když si utrhl stehno, „ale nestarám se ani za krysí prdel o tebe nebo tvého bratra. Já mám totiž taky bratra."

TYRION

„Tyrione," řekl ser Kevan Lannister unaveným hlasem, „pokud jsi v případě Joffreyho smrti skutečně nevinen, neměl bys mít potíže dokázat to před soudem."
Tyrion se odvrátil od okna. „Kdo mne bude soudit?"
„Spravedlnost náleží trůnu. Král je mrtev, ale tvůj otec zůstává pobočníkem. Protože je však obviněn jeho vlastní syn a jeho vlastní vnuk byl obětí, požádal lorda Tyrella a prince Oberyna, aby zasedli na soudcovskou lavici s ním."
Tyriona to moc nepovzbudilo. Mace Tyrell byl Joffreyho tchán, byť jen krátce, a Rudá zmije byl... nu prostě had.
„Dostanu svolení požadovat rozsouzení v souboji?"
„To bych ti nedoporučoval."
„Proč ne?" Zachránilo mu to život v Údolí, tak proč ne tady? „Odpověz mi, strýče. Dostanu svolení požadovat rozsouzení v souboji a vybrat si šampióna, který by dokázal mou nevinu?"
„Zajisté, pokud je to tvoje přání. Měl bys však vědět, že tvoje sestra má v případě takového soudu v úmyslu jmenovat svým šampiónem sera Gregora Clegana."
Ta mrcha kontroluje moje pohyby, ještě než je udělám. Škoda že si nevybrala některého z Černokotlých. Bronn by udělal krátký konec s kterýmkoli z těch tří, ale s Horou, která jede by bylo mnohem nesnadnější pořízení. „Budu se na to muset vyspat." Potřebuju si promluvit s Bronnem, a to co možná nejdříve. Raději ani nechtěl přemýšlet o tom, co ho to možná bude stát. Bronn měl nyní velmi vznešenou představu o ceně své kůže. „Má Cersei nějaké svědky proti mně?"
„Přibývá jich každým dnem."
„V tom případě musím mít já své."
„Řekni mi, koho tam chceš mít, a ser Addam pošle svoje muže, aby je přivedli před soud."
„Já bych si je raději našel sám."
„Jsi obviněn z královraždy a vraždy příbuzného. To si opravdu myslíš, že ti dovolí odcházet si a přicházet, jak se ti zlíbí?" Ser Kevan mávl rukou ke stolu. „Máš tady brk, pergamen a inkoust. Napiš jména svědků, které vyžaduješ, a já udělám vše, co bude v mých silách, aby se dostavili. Dávám ti na to svoje slovo Lannistera. Ale tuhle věž neopustíš, s výjimkou krátkých cest před soud."
Tyrion neměl v úmyslu ponižovat se prošením. „Dovolíš tedy alespoň přicházet a odcházet mému panošovi? Chlapci Podricku Payneovi?"
„Zajisté, pokud je to tvoje přání. Pošlu ho za tebou."
„Udělej to. A dříve bude lépe než později a ihned bude ještě lépe než dříve." Přebelhal k psacímu stolu, když ale uslyšel, jak se za ním otevřely dveře, otočil se a řekl: „Strýče?"
Ser Kevan se zastavil. „Ano?"
„Já to neudělal."
„Kéž bych ti tak mohl věřit, Tyrione."
Když se dveře zavřely, Tyrion Lannister se vytáhl do židle, přiřízl si brk a přitáhl k sobě prázdný pergamen. Kdo za mne bude mluvit? Namočil brk do inkoustu.
Když se o něco později dostavil Podrick Payne, list byl stále panensky čistý. „Můj pane," řekl chlapec.
Tyrion odložil brk. „Najdi Bronna a okamžitě ho ke mně přiveď. Pověz mu, že jde o zlato, o víc zlata, než o jakém kdy snil. Bez něho se nevracej."
„Ano, můj pane. Chci říct, ne. Nevrátím se." Odešel.
Nevrátil se do západu slunce ani do východu měsíce. Tyrion usnul v okenním sedátku, kde se probudil až za svítání, celý ztuhlý a bolavý. Sluha mu přinesl ovesnou kaši a jablka k snídani, společně s rohem piva. Pojedl u stolu, prázdný pergamen před sebou. O hodinu později se sluha vrátil pro misku. „Neviděl jsi mého panoše?" zeptal se ho Tyrion.
Muž jen zavrtěl hlavou.
Povzdechl si, vrátil se ke stolu a znovu namočil brk do inkoustu. Sansa, napsal na pergamen. Seděl tam a zíral na její jméno, se zuby zaťatými tak pevně, až to bolelo.
Vycházel-li z předpokladu, že se Joffrey nezadusil soustem jídla, což dokonce i Tyrion považoval za stěží uvěřitelné, musela ho otrávit Sansa. Joff jí prakticky položil ten pohár do klína a rozhodně jí poskytl dostatečný důvod, aby ho k smrti nenáviděla. Jakékoli pochyby, které o tom Tyrion možná měl, zmizely společně s jeho ženou. Jedno tělo, jedno srdce, jedna duše. Zkřivil ústa. Neztrácela příliš mnoho času dokazováním, kolik pro ni ty sliby znamenají, že ne? Nu, cos taky očekával, trpaslíku?
A přesto... kde by Sansa vzala jed? Nevěřil, že by to děvče jednalo samo o sobě. Chci ji ve skutečnosti opravdu najít? Uvěřili by soudci, že Tyrionova dětská nevěsta otrávila krále bez vědomí svého manžela? Já bych tomu nevěřil. Cersei by trvala na tom, že ten čin spáchali společně.
Přesto předal pergamen svému strýci. Ser Kevan se při pohledu na něj zamračil. „Lady Sansa je tvým jediným svědkem?"
„Časem přijdu na další."
„Raději na ně přijď hned. Soudci mají v úmyslu zahájit proces za tři dny ode dneška."
„To je příliš brzy. Zavřeli jste mne tu pod zámek, tak jak mám najít svědky, kteří by vypovídali v můj prospěch?"
„Tvoje sestra našla bez problémů ty, kteří dosvědčí tvou vinu." Ser Kevan sroloval pergamen. „Ser Addam pověřil úkolem vypátrat tvou ženu množství svých mužů. Varys nabídl stovku stříbrňáků za jakoukoli informaci o jejím výskytu a stovku zlaťáků za dívku samu. Pokud lze to děvče nalézt, bude nalezeno, a já je k tobě přivedu. Podle mě nemůže být na škodu, když budou manžel s manželkou sdílet stejnou celu a poskytovat si navzájem útěchu."
„Jsi až příliš laskavý. Neviděl jsi někde mého panoše?"

„Poslal jsem ho za tebou včera. Copak nepřišel?“
„Přišel,“ připustil Tyrion, „a pak zase odešel.”
„Pošlu ho za tebou znovu.“
Trvalo to až do rána příštího dne, než se Podrick Payne konečně objevil. Vstoupil do místnosti váhavě, se strachem zračícím se mu ve tváři. Za ním vešel dovnitř Bronn. Žoldácký rytíř měl na sobě kožený kabátec se stříbrnými cvočky, silný jezdecký plášť a pár rukavic z jemně vyčiněné kůže vražený za opaskem s mečem.
Stačil jediný pohled na Bronnovu tvář a Tyrion cítil, jak se mu svírá žaludek nervozitou. „Trvalo ti to nějak dlouho.“
„Chlapec prosil, jinak bych nepřišel vůbec. Jsem očekáván v hradu Stokeworth na večeři.”
„Stokeworth?“ Tyrion seskočil z postele. „Říkám si, copak tam pro tebe asi je?“
„Nevěsta.“ Bronn se usmál jako vlk pozorující ztraceného beránka. „Nazítří se mám oženit s Lollys.“
„Lollys.“ Dokonalé, proklatě dokonalé. Prostoduchá dcera lady Tandy dostane rytířského manžela a svým způsobem i otce pro bastarda, kterého nosí v břiše, a ser Bronn z Černovody vyšplhá na další příčku žebříku. Celá ta věc na sobě měla otisky Cerseiných prstů. „Moje proklatá sestra ti prodala chromého koně. To děvče je slabomyslné.“
„Kdybych měl v oblibě chytráky, oženil bych se s tebou.“
„Lollys je obtěžkaná dítětem jiného muže.“
„Až ho ze sebe vyprdne, obtěžkám ji svým.“
„Dokonce ani není dědičkou,“ poukázal Tyrion. „Má starší sestru. Falyse. Vdanou sestru.“
„Vdanou deset let a stále bez potomka,“ opáčil Bronn. „Její lord manžel se jí v loži vyhýbá. Říká se o něm, že dává přednost pannám.”
„Mohl by dávat přednost třeba kozám a nezáleželo by na tom. Pozemky i tak přejdou po smrti lady Tandy na jeho ženu.“
„Pokud Falyse náhodou nezemře dřív než její matka.“
Tyrion si říkal, zda měla Cersei vůbec ponětí o druhu hada, kterého dala lady Tandě, aby si ho hřála na hrudi. A pokud i měla, proč by se o to měla starat? „Proč jsi v tom případě přišel?“
Bronn pokrčil rameny. „Jednou jsi mi řekl, že kdyby mě někdy někdo požádal, abych tě prodal, tak zdvojnásobíš cenu.“
Ano. „Chceš tedy dvě ženy, nebo dva hrady?“
„Hodilo by se mi obojí. Ovšem jestli po mně chceš, abych pro tebe zabil Gregora Clegana, musel by to být zatraceně velký hrad.“
Sedm království bylo plné urozených dívek, ale dokonce i ta nejstarší, nejchudobnější a nejošklivější stará panna v říši by couvla před sňatkem s tak sprostou špínou jako Bronn. Pokud by ovšem nebyla měkkého těla a měkkého mozku, s dítětem bez otce v břiše od toho, jak ji půlstovkykrát znásilnili. Lady Tanda byla ve svém úsilí najít manžela pro Lollys již tak zoufalá, že dokonce nějaký čas uháněla Tyriona, a to bylo předtím, než si s její dcerou užila polovina Králova přístaviště. Cersei tu nabídku nepochybně něčím přisladila, a Bronn byl nyní rytíř, takže byl jako nápadník pro mladší dceru z méně významného rodu docela ucházející.
„Bohužel v tuto chvíli žalostně neoplývám ani hrady, ani urozenými pannami,“ připustil Tyrion. „Ale mohl bych ti nabídnout zlato a vděk, tak jako předtím.“
„Zlata mám dost. Co si koupím za vděk?“
„Možná bys byl překvapen. Lannister vždycky splácí své dluhy.“
„Tvoje sestra je taky z Lannisterů.“
„Moje paní choť je dědičkou Zimohradu. Pokud z tohohle vyjdu s hlavou na krku, možná budu jednoho dne vládnout severu v jejím jménu. Mohl bych z něj odseknout pěkný kus i pro tebe.“
„Pokud a možná,“ řekl Bronn. „A tam na severu je zatracená zima. Lollys je měkká, teplá a hlavně je blízko. Mohl bych s ní spát už za dva dny ode dneška.“
„Což není představa, ve které bych si zrovna liboval.”
„Opravdu?“ Bronn se ušklíbl. „Jen to přiznej, Skřete. Kdyby ti dali na výběr mezi šoustáním Lollys a soubojem s Horou, měl bys kalhoty dole a ptáka nahoře, než bys řekl švec.“
Proklatě, ten mé zná až příliš dobře. Tyrion se pokusil o jiný tah. „Slyšel jsem, že ser Gregor byl na Červeném bodci zraněn a pak znovu v Duskendalu. Ta zranění by ho měla zpomalit.“
Bronn se zatvářil ustaraně. „Ten nebyl nikdy rychlý. Jen zrůdně velký a zrůdně silný. Ale zaručuju ti, že je určitě rychlejší, než bys na muže takové velikosti očekával. Má obludně dlouhý dosah a zdá se, jako by ani necítil rány tak, jako je cítí normální člověk.”
„To tě tolik děsí?“ zeptal se Tyrion, v naději, že ho vyprovokuje.
„Kdyby mě neděsil, byl bych zatracený blázen.“ Bronn pokrčil rameny. „Snad bych se o to mohl pokusit. Tančit kolem něho, dokud by nebyl ze sekání po mně tak unavený, že nebude schopný zvednout meč. Shodit ho nějakým způsobem na zem, když bude ležet na zádech, nesejde na tom, jak je velký. Přesto je to velké riziko. Jeden chybný krok a jsem mrtvý. Proč bych to měl riskovat? Mám tě docela rád, na to jaký jsi ošklivý malý zkurvysyn..., ale když budu bojovat tvou bitvu, v každém případě prohraju. Buď mi Hora vyvrhne vnitřnosti, nebo ho zabiju a přijdu o Lollys a hrad. Já svůj meč prodávám, nevzdávám se ho dobrovolně. Já nejsem tvůj zatracený bratr.“
„Ne,“ řekl Tyrion smutně. „To nejsi.“ Mávl rukou. „Tak tedy jdi. Utíkej na svůj hrad a za lady Lollys. A přeju ti, ať najdeš ve svém svatebním loži větší potěšení, než jsem našel já ve svém.“
U dveří Bronn ještě zaváhal. „Co budeš dělat, Skřete?“
„Zabiju Gregora sám. Nebyl by to námět na veselou píseň?“
„Doufám, že ji uslyším zpívat.“ Bronn se naposledy usmál a vyšel ze dveří, z hradu, z jeho života.
Pod zašoupal chodidly. „Je mi to líto.“

„Proč? Je to snad tvoje vina, že Bronn je drzý ničema s černým srdcem? Vždycky takový byl. Právě to se mi na něm líbilo.“ Tyrion si nalil pohár vína a odnesl si jej do okenního sedátka. Venku byl pošmourný, deštivý den, ale pohled z okna byl i tak veselejší než jeho vyhlídky. Napadlo ho, že by mohl poslat Podricka Paynea pátrat po Šaggovi, jenže v hlubinách královského lesa bylo tolik míst, kam se mohl schovat, že se psanci často vyhýbali dopadení po celá desetiletí. A Pod má někdy potíže najít dokonce i kuchyni, když ho pošlu dolů pro sýr. Timett syn Timettův bude teď už pravděpodobně zpátky v Měsíčních horách. A navzdory tomu, co řekl Bronnovi, by byla jeho osobní účast v souboji proti seru Gregoru Cleganovi ještě větší fraškou než Joffreyho trpaslíci bojující proti sobě v turnajovém klání na psu a svini. Neměl v úmyslu zemřít za výbuchů smíchu zvonících mu v uších. Tolik, co se týče rozsouzení v souboji. Ser Kevan ho přišel znovu navštívit ještě téhož dne a pak opět den poté. Zdvořile Tyriona informoval, že Sansa není nikde k nalezení. Ani ten blázen Dontos, který zmizel téže noci. Má snad Tyrion nějaké další svědky, které by si přál předvolat? Neměl žádné. Jak mám k sakru dokázat, že jsem to víno neotrávil, když mne tisíc lidí vidělo nalévat Joffreyho pohár?

Té noci moc dobře nespal.

Místo toho jen ležel ve tmě, hleděl na baldachýn nad hlavou a počítal svoje duchy. Viděl usměvavou Tyšu, jak ho líbá, viděl Sansu, nahou a rozechvělou strachy. Viděl Joffreyho, jak se sápe rukama po vlastním hrdle, viděl krev stékající mu po bílé kůži, zatímco mu černala tvář. Viděl Cerseiny oči, Bronnův vlčí úsměv, Šaeino prohnané zamrkání. Dokonce ani pomyšlení na Šae už ho nedokázalo vzrušit. Laskal sám sebe, myslel si, že když probudí svůj úd a uspokojí se, bude se mu odpočívat pokojněji, ale bylo to marné.

A pak přišlo svítání a nastal čas, kdy měl začít soud.

Toho rána pro něho nepřišel ser Kevan, ale ser Addam Marbrand s tuctem zlatých plášťů. Tyrion posnídal vařená vejce, pečenou slaninu a smažený chléb a oblékl se do svých nejlepších šatů. „Sere Addame,“ řekl. „Myslel jsem, že pro mne můj otec pošle Královskou gardu, aby mne doprovodila k soudu. Jsem přece stále členem královské rodiny, ne?“

„Jsi, můj pane, ale obávám se, že většina mužů Královské gardy vystupuje v roli svědků, kteří budou vypovídat proti tobě. Lord Tywin měl pocit, že by se nehodilo, kdyby měli sloužit jako tvoji strážní.“

„Bohové, nedopusťte, abychom udělali něco, co by se nehodilo. Pojďme, prosím.“

Měl být souzen v trůnní síni, kde Joffrey zemřel, když ho ser Addam provázel mezi vysokými bronzovými dveřmi a po dlouhém koberci, cítil oči spočívající na něm. Dovnitř se natěsnaly stovky zvědavců, aby viděli, jak si povede před soudem. Alespoň doufal, že to je důvod jejich návštěvy. Podle všeho, co je mi známo, by všichni mohli vystupovat jako svědkové proti mně. Koutkem oka zahlédl nahoře na galerii královnu Margaery, bledou a krásnou ve smutku. Dvakrát provdaná a dvakrát ovdovělá, a to její teprve šestnáct. Její vysoká, vznešená matka stála po jejím boku, její malá babička po druhém, dvorní dámy a rytíři z domácí straže lorda Tyrella za nimi a kolem nich na galerii. Pod prázdným Železným trůnem nadále stál stupínek, třebaže všechny stoly kromě jednoho z něj byly odneseny. Za zbývajícím stolem seděl statný lord Mace Tyrell se zlatou šerpou na zeleném kabátci a štíhlý princ Oberyn Martell ve splývavé róbě s oranžovými, žlutými a šarlatovými pruhy. Lord Tywin Lannister seděl mezi nimi. Možná pro mě stále existuje naděje. Dorn a pán Vysoké zahrady sebou navzájem opovrhovali. Kdybych přišel na způsob, jak toho využít...

Nejvyšší septon začal s modlitbou, požádal Otce na nebesích, aby je laskavě přivedl ke spravedlnosti, když skončil, otec na zemi se naklonil kupředu a řekl: „Tyrione, zabil jsi krále Joffreyho?“

Ten neztrácí ani okamžik. „Ne.“

„To je ale úleva,“ poznamenal Oberyn Martell suše.

„Udělala to v tom případě Sansa Stark?“ zeptal se lord Tyrell.

Já bych to na jejím místě udělal určitě. A přesto kdekoli Sansa byla a jakkoli se podílela na tom činu, zůstávala jeho ženou. Přehodil jí kolem ramen ochranitelský plášť, i když přitom musel stát šaškovi na zádech. „Joffreyho zabili bohové. Zadusil se kouskem holubího koláče.“

Lord Tyrell zrudl. „Obviňuješ snad pekaře?“

„Je nebo holuby. Mě z toho vynechte.“ Tyrion uslyšel nervózní zahihňání a ihned pochopil, že udělal chybu. Dávej si pozor na jazyk, ty malý blázne, než ti vykope hezký malý hrob.

„Máme svědky, kteří budou vypovídat proti tobě,“ řekl lord Tywin. „Nejdříve si je vyslechneme. Pak můžeš nechat předvolat vlastní svědky. Mluvit budeš jen s naším svolením.“

Tyrionovi nezbývalo než na to kývnout.

Ser Addam mluvil pravdu: prvním člověkem, kterého předvolali, byl ser Balon Swann z Královské gardy. „Lorde pobočníku,“ začal, poté co na popud nejvyššího septona odpřísáhl, že bude mluvit pravdu a nic než pravdu, „měl jsem tu čest bojovat vedle tvého syna na mostě z lodí. Na svou velikost je to vskutku statečný muž a já nevěřím, že ten hrůzný čin spáchal.”

Síní se rozlehla vlna mumlání a Tyrion si říkal, co za bláznivou hru to Cersei hraje. Nač předvolávat svědka, který věří v mou nevinu? Brzy to pochopil. Ser Balon neochotně mluvil o tom, jak odtáhl Tyriona od Joffreyho v den, kdy došlo ke srocení davu. „Uhodil Jeho Veličenstvo. Byl to ale pouhý záchvat hněvu, nic víc. Letní bouřka. Lůza nás tehdy všechny málem pozabíjela.“

„V časech vlády Targaryenů by člověk, který se odvážil vztáhnout ruku na kohokoli z královské krve, o tu ruku přišel,“ poznamenal Rudá zmije z Dorne. „Narostla snad trpaslíkovi nová ruka, nebo jste vy Bílé meče zapomněly konat svou povinnost?“

„Je z královské krve,“ namítl ser Balon. „A kromě toho byl královým pobočníkem.“

„Ne,“ řekl lord Tywin. „Jednal jako pobočník, pouze mne zastupoval.”

Po něm předstoupil před soudce ser Meryn Trant, který byl zjevně potěšen, že může rozšířit výpověď sera Balona.

„Srazil krále k zemi a začal do něho kopat. Křičel, že je nespravedlivé, že Jeho Výsost unikla chátře nezraněná.“
To už Tyrion začínal plán své sestry chápat. Začala s mužem, o kterém je známo, že je čestný, a vydojila z něho všechno, co se dalo. Každý následující svědek vypoví horší příběh, dokud nakonec nebudu vypadat stejně odporně jako Maegor Krutý a Aerys Šílený dohromady, se špetkou Aegona Hanebného k okořenění.
Ser Meryn mluvil dál. Líčil, jak Tyrion zarazil jeho Veličenstvo, když zaslouženě trestalo Sansu Stark. „Trpaslík se Jeho Výsosti zeptal, zda-li ví, jak dopadl Aerys Targaryen, když ser Boros promluvil na obranu krále, Skřet mu vyhrožoval, že ho dá zabít.“
Blount sám přišel na řadu jako další, jen aby o něco barvitěji zopakoval stejný politováníhodný příběh. Ať už ser Boros choval vůči Cersei jakoukoli nelibost za to, že ho na čas propustila ze služby, i tak říkal slova, která chtěla královna slyšet.
Tyrion už nedokázal držet jazyk za zuby. „Jen pánům soudcům pověz, co Joffrey dělal. Tak dělej!“
Velký muž s laloky pod bradou se na něho zaškaredil. „Já jim povím něco jiného. Povím jim, jak jsi přikázal svým divochům, aby mě zabili, jestli ještě otevřu ústa.“
„Tyrione,“ zasáhl lord Tywin. „Máš mluvit, jen když tě vyzveme. Vezmi si to k srdci jako varování.“
Tyrion poslechl, třebaže ve skrytu duše zuřil.
Jako další přišli na řadu tři bratři Černokotlí, hezky jeden po druhém. Osney a Osfryd vyprávěli o jeho večeři s Cersei před bitvou na Černovodě a o výhrůžkách, které jí tehdy uštědřil.
„Pohrozil Její Výsosti královně, že má v úmyslu ublížit jí,“ řekl ser Osfryd. „Ranit ji.“ Jeho bratr Osney to rozvedl o něco obšírněji. „Řekl, že si počká na den, kdy bude šťastná, a pak se postará o to, aby se jí radost proměnila v ústech v popel.“ Žádný z nich se nezmínil o Alayaye.
Ser Osmund Černokotlý, ztělesnění rytířskosti v neposkvrněné bílé šupinové zbroji a bílém vlněném plášti, přísahal, že král Joffrey dlouho věděl o hanebném úmyslu svého strýce Tyriona zavraždit ho. „Bylo to v den, kdy mi dal můj bílý plášť, moji lordi,“ řekl soudcům. „Ten statečný chlapec mi řekl: ‚Dobrý sere Osmunde, hlídej mne dobře, protože můj strýc mne nemá v lásce. Má v úmyslu stát se králem místo mne.‘“
To už bylo víc, než dokázal Tyrion strávit. „Lháři!“ Udělal dva kroky vpřed, ale dál se nedostal, protože ho zlaté pláště strhly zpět.
Lord Tywin se zamračil. „Máme ti svázat ruce a nohy jako obyčejnému lapkovi?“
Tyrion zaskřípal zuby. Druhá chyba, blázne, blázne, zakrslý blázne. Snaž se zůstat v klidu, jinak jsi odepsaný. „Ne. Prosím o odpuštění, pánové. Jeho lži mne rozzuřily.“
„Jeho pravdy, míníš,“ řekla Cersei. „Otče, prosím tě, abys ho vsadil do želez, pro vaše vlastní bezpečí. Sám vidíš, jaký je.“
„Vidím, že je to trpaslík,“ řekl princ Oberyn. „Den, kdy budu mít strach z trpaslíka, bude dnem, kdy utopím sám sebe v sudu červeného.“
„Pouta nejsou zapotřebí.“ Lord Tywin pohlédl k oknům a vstal. „Už je pozdě. Budeme pokračovat zítra.“
Toho večera, když seděl Tyrion samotný ve své věžní cele s prázdným pergamenem a pohárem vína, zjistil, že myslí na svou ženu. Ne na Sansu; na svou první ženu, Tyšu, ženu nevěstku, ne ženu vlka. Její láska k němu byla předstíraná, ale on v ni přesto věřil a nalezl v té víře radost. Dej mi sladké lži a nech si svoje hořké pravdy. Popíjel víno a myslel přitom na Šae. Později když za ním přišel na noční návštěvu ser Kevan, požádal o Varyse.
„Ty se domníváš, že eunuch bude mluvit v tvůj prospěch?”
„To se nedozvím, dokud s ním nepromluvím. Pošli ho za mnou, strýče, budeš-li tak laskav.“
„Jak si přeješ.“
Druhý den soudního přelíčení zahájili svou výpovědí mistrové Ballabar a Frenken. Odpřísáhl, že společně otevřeli Joffreyho mrtvolu, ale nenašli v královském hrdle uvízlé žádné sousto holubího koláče ani jiného pokrmu. „Zabil ho jed, moji lordi,“ řekl Ballabar, zatímco Frenken ponuře přikyvoval.
Pak předvedli velmistra Pycelleho, ztěžka se opírajícího o křivou hůl a třesoucího se při chůzi jako osika. Z dlouhého kuřecího krku mu vyrážel pár bílých chlupů, vše, co zbylo z jeho kdysi vznešeného sněhobílého vousu. Byl už příliš křehký, než aby mohl stát, a tak dovolili, aby pro něho bylo přineseno křeslo a také stůl. Na stůl vyložili řadu malých lahviček. Pycelle byl potěšen, když mohl každou popořadě pojmenovat.
„Šedomor,“ začal třaslavým hlasem, „z muchomůrky. Noční spánek, sladkospánek, démonní tanec. Tohle je slepooko a tomuhle se říká Vdovina krev, podle barvy. Krutý jed. Uzavře měchýř a střeva, dokud se člověk nakonec neutopí ve vlastních jedech. Tohle je vlkomor, tady baziliščí jed a tento jed jsou slzy z Lysu. Ano. Znám je všechny do jednoho. Skřet Tyrion Lannister je ukradl z mých komnat, když mne nechal neprávem uvěznit.“
„Pycelle,“ zvolal Tyrion, ač riskoval hněv svého otce, „dokázal by kterýkoli z těchto jedů udusit člověka?“
„Ne. Na to bys potřeboval vzácnější jed, když jsem ještě jako chlapec studoval v Citadele, moji učitelé mu říkali jednoduše škrtič.“
„Jenže tento vzácný jed nalezen nebyl, či snad ano?“
„Ne, můj pane.“ Pycelle na něho zamrkal. „Použil jsi ho do poslední kapky, abys zabil to nejvznešenější dítě, jaké kdy bohové seslali na tuto dobrou zemi.“
To už Tyrionův hněv převládl nad rozumem. „Joffrey byl krutý a hloupý, ale já ho nezabil. Klidně mi dejte stít hlavu, jestli chcete, ale já se na smrti svého synovce nijak nepodílel.“
„Ticho!“ okřikl ho lord Tywin. „Už jsem ti to řekl třikrát. Jestli se to stane ještě jednou, necháme ti nasadit pouta a roubík.“
Po Pycellem přišlo procesí, nekonečné a únavné. Urození pánové a dámy, vznešení rytíři, lidé urozeného původu i prostého - ti všichni byli přítomni na svatební hostině, všichni viděli Joffreyho, jak se dusí, jak mu černá obličej, až byl

jako dornská švestka. Lord Redwyne, lord Celtigar a ser Klement Brax slyšeli, jak Tyrion králi vyhrožuje; dva sluhové, žonglér, lord Gyles, ser Hobber Redwyne a ser Philip Foote se dívali, když naléval svatební pohár; lady Merryweather přísahala, že viděla, jak trpaslík něco upustil do králova vína, zatímco Joff a Margaery krájeli koláč; starý Estermont, mladý Peckledon, zpěvák Galyeon z Cuy a panoši Morros a Jonos Slyntové řekli, že Tyrion vzal pohár, když Joffrey umíral, a vylil zbytek otráveného vína na podlahu.
Kdy jsem si nadělal takové množství nepřátel? Lady Merryweather pro něj byla naprostou cizinkou. Tyrion si říkal, zda je slepá, nebo taky koupená. Alespoň že Galyeon z Cuy nepřevedl svoje líčení v hudbu, jinak by to jistě zveršoval do sedmdesáti sedmi proklatých slok.
Když jej jeho strýc toho večera po jídle navštívil, choval se chladně a odtažitě. I on už je přesvědčen o mé vině. „Máš pro nás nějaké svědky?“ zeptal se ho ser Kevan.
„Abych pravdu řekl, tak ne. Pokud jste ovšem nenašli mou ženu.“
Jeho strýc zavrtěl hlavou. „Podle dosavadního vývoje se zdá, že pro tebe dopadne soud velice špatně.“
„Och, myslíš? Já si ničeho takového nevšiml.“ Tyrion si přejel prstem po jizvě na tváři. „Varys za mnou nepřišel.”
„Ani nepřijde. Zítra bude svědčit proti tobě.“
Jak milé. „Chápu.“ Zavrtěl se ve své židli. „Jsem zvědavý. Ty jsi byl vždycky spravedlivý a čestný muž, strýče. Co tě přesvědčilo o mé vině?“
„Proč jinak bys kradl Pycelleho jedy, kdybys neměl v úmyslu použít je?“ vyhrkl ser Kevan bez obalu. „A lady Merryweather viděla -“
„- neviděla nic! Nic tam k vidění nebylo. Jenže jak to mám dokázat? Jak mám dokázat cokoli, když jsem tady celé dny zavřený?“
„Možná přišel čas, aby ses konečně přiznal.”
Dokonce i přes silné kamenné stěny Rudé bašty slyšel Tyrion neúnavné cupitání deště. „Řekni to ještě jednou, strýče. Mám takový dojem, že mne nutíš k doznání.”
„Kdybys přiznal svou vinu před trůnem a litoval svého zločinu, tvůj otec by určitě dokázal zabránit tvé popravě. Umožnili by ti dát se k černým.“
Tyrion se mu vysmál do tváře. „Přesně takové podmínky nabídla Cersei Eddardu Starkovi. Všichni víme, jak to dopadlo.“
„Tvůj otec se na tom nijak nepodílel.”
Alespoň tohle byla pravda. „Černý hrad se hemží vrahy, zloději a násilníky,“ řekl Tyrion, „ale nevzpomínám si z doby, co jsem tam pobýval, že bych potkal mnoho těch, kteří se dopustili vraždy na příbuzném. Ty ode mne očekáváš, že budu tak naivní, abych věřil, že po přiznání k vraždě krále a navíc příbuzného pokývne můj otec jednoduše hlavou, odpustí mi a vyhostí mne na Zeď s teplým spodním prádlem?“ Drsně se zachechtal.
„O odpuštění nebyla řeč,“ opáčil ser Kevan stroze. „Tvoje přiznání by tuto neblahou záležitost uzavřelo. S touto nabídkou mne za tebou poslal sám tvůj otec.“
„Poděkuj mu za mne laskavě, strýče,“ řekl Tyrion, „ale také mu vyřiď, že momentálně nemám k přiznávání náladu.“
„Na tvém místě bych se snažil, aby se tvá nálada co nejrychleji změnila. Tvoje sestra chce tvou hlavu a přinejmenším lord Tyrell je nakloněn vyhovět jí.“
„Takže jeden z mých soudců mne již předem odsoudil, aniž si vyslechl slůvko na mou obranu?“ Bylo to horší, než očekával. „Dostanu přesto svolení promluvit a předvolat své svědky?“
„Ty přece žádné svědky nemáš,“ připomněl mu jeho strýc. „Tyrione, pokud jsi vinen tím ohavným zločinem, Zeď je pro tebe laskavějším osudem, než si zasluhuješ. A pokud jsi bez viny... Já vím, že na severu se v současné době bojuje, ale přesto by to pro tebe bylo bezpečnější místo než Královo přístaviště, ať proces dopadne jakkoli. Lid je přesvědčen o tvé vině. Kdybys byl tak pošetilý, že by ses nyní vydal do ulic, roztrhali by tě na kusy.“
„Vidím na tobě, jak tě ta vyhlídka zarmucuje.“
„Jsi syn mého bratra.“
„Snad bys to měl připomenout jemu.“
„Ty si myslíš, že by ti chtěl dovolit obléknout černě, kdybys nebyl jeho vlastní krev, a Joannina? Vím, že ti lord Tywin připadá jako tvrdý muž, ale není o nic tvrdší, než musí být. Náš vlastní otec byl mírný a přátelský, ale takový slaboch, že jej jeho vazalové uráželi nad poháry s vínem. Někteří dokonce považovali za vhodné vzdorovat mu otevřeně. Jiní lordi si od nás půjčovali zlato a nikdy se neobtěžovali vrátit je. U dvora pronášeli vtipy o bezzubých lvech. Dokonce i jeho milenka jej okrádala, žena stěží o stupínek výš nad nevěstkou - a kradla mu šperky mé matky! Tywinovi připadlo, aby rod Lannisterů znovu pozvedl na jeho řádné místo. Stejně jako mu připadlo vládnout této říši, když mu nebylo víc než dvacet. Nesl to těžké břímě celá dvě desetiletí, a jediné, co mu to vysloužilo, byla závist šíleného krále. Místo úcty, kterou si zasluhoval, byl nucen trpět nesčetné urážky, a přesto dal Sedmi královstvím mír, hojnost a spravedlnost. Je to jen člověk. Měl bys být natolik moudrý, že mu budeš důvěřovat.“
Tyrion ohromeně zamrkal. Ser Kevan byl vždycky klidný, lhostejný, pragmatický; nikdy předtím ho neslyšel mluvit s takovým zápalem. „Ty ho máš rád.”
„Je to můj bratr.“
„Já... budu o tvých slovech přemýšlet.”
„Pak tedy přemýšlej důkladně. A hlavně rychle.“ Myslel té noci na máloco jiného, ale když přišlo ráno, nebyl ani o krůček blíže k rozhodnutí, zda může svému otci důvěřovat. Sluha mu přinesl ovesnou kaši s medem k snídani, ale jediné, co Tyrion cítil v ústech, byla hořká žluč při pomyšlení na přiznání. Do konce života mi budou předhazovat, že jsem zavraždil svého příbuzného. Po tisíc let nebo i déle na mne budou pamatovat, pokud vůbec. Jako na zrůdného trpaslíka, který otrávil svého mladého synovce na jeho svatební hostině. To pomyšlení ho tak rozzuřilo, že mrštil

miskou a lžící přes místnost a udělal na zdi šmouhu od ovesné kaše. Ser Addam se na ni zvědavě podíval, když se dostavil, aby doprovodil Tyriona před soud, ale byl natolik taktní, že nepátral po jejím původu. „Lord Varys," oznámil herold, „mistr našeptávačů." Pavouk, napudrovaný, upravený a vonící růžovou vodou, si mnul ruce po celou dobu, co mluvil. Smývá si z nich můj život, pomyslel si Tyrion, když naslouchal eunuchovu zkormoucenému líčení, jak Skřet kul pikle, aby se mu podařilo oddělit Joffreyho od Ohaře, a jak mluvil s Bronnem o výhodách, které by to přineslo, kdyby se králem stal Tommen. Polopravdy mají větší cenu než přímé lži. A na rozdíl od ostatních měl Varys dokumenty: pergameny puntičkářsky popsané poznámkami, detaily, daty, záznamy celých rozhovorů. Tolik materiálu, že jeho přečtení trvalo celý den, a převážná většina byla odsuzujícího charakteru. Varys potvrdil Tyrionovu půlnoční návštěvu v komnatách velmistra Pycelleho a krádež jeho jedů a lektvarů, potvrdil Tyrionovu výhrůžku Cersei v den jejich společné večeře, potvrdil každou proklatou věc kromě královraždy samé, když se ho princ Oberyn otázal, jak je možné, že to všechno ví, aniž byl osobně přítomen u kterékoli z těch událostí, eunuch se jen zahihňal a řekl: „Pověděli mi to moji ptáčkové. Jejich úkolem je dozvídat se, a mým též."
Jak mám vyslechnout ptáčka? pomyslel si Tyrion. Měl jsem nechat eunuchovi stít hlavu hned ve svůj první den v Králově přístavišti. Budiž proklet. A ať jsem proklatý já za jakoukoli důvěru, kterou jsem v něj vkládal.
„Vyslechli jsme všechny?" zeptal se lord Tywin své dcery, když Varys odešel ze síně.
„Téměř," řekla Cersei. „Prosím o tvé svolení předvolat zítra před soud ještě jednoho svědka."
„Jak si přeješ," řekl lord Tywin.
Och, výborně, pomyslel si Tyrion rozzuřeně. Po této frašce mi poprava přijde téměř jako úleva.
Toho večera, když seděl u okna a pil, uslyšel hlasy před svými dveřmi. Ser Kevan, přišel si pro mou odpověď, pomyslel si okamžitě, jenže to nebyl jeho strýc, kdo vstoupil.
Tyrion vstal a vysekl princi Oberynovi urážlivou poklonu. „Mají vůbec soudcové povoleno navštěvovat obžalované?"
„Princové si mohou chodit, kam se jim zlíbí, či alespoň jsem to tak řekl tvým strážným." Rudá zmije se posadil.
„Můj otec tím nebude potěšen."
„Potěšení lorda Lannistera nikdy nezaujímalo přední místo na seznamu mých starostí. To je dornské víno, co piješ?"
„Ze Stromoviny."
Oberyn protáhl tvář. „Rudá voda. Otrávil jsi ho?"
„Ne. Udělal jsi to ty?"
Princ se usmál. „To mají všichni trpaslíci jazyky jako ty? Aby ses nedivil, až ti ho někdo vyřízne."
„Nejsi první, kdo mi to říká. Asi bych si ho měl uříznout sám. Zdá se, že by to udělalo konec veškerým problémům."
„Jsem stejného názoru. Myslím, že si přece jen dám něco z té hroznové šťávy lorda Redwyna."
„Jak si přeješ." Tyrion mu nalil pohár.
Princ usrkl, chvíli převaloval doušek v ústech, pak jej polkl. „Ujde, pro tentokrát. Zítra ti pošlu pořádně silné dornské víno." Polkl další doušek. „Objevil jsem tady zlatovlasou nevěstku, jak jsem doufal."
„Takže jsi našel Chatayin dům?"
„U Chatayi jsem se vyspal s tou dívkou s černou kůží. Myslím, že se jmenuje Alayaya. Úžasná, navzdory jizvám na zádech. Ovšem děvka, o které jsem hovořil, je tvoje sestra."
„To už se jí podařilo svést tě?" zeptal se Tyrion. Ani by ho to nepřekvapilo.
Oberyn se zasmál. „Ne, ale udělá to, pokud jí dám, co po mně chce. Královna dokonce narážela na sňatek. Její Výsost potřebuje dalšího manžela, a kdo by byl vhodnější než dornský princ? Ellaria se domnívá, že bych to měl přijmout. Ta je celá vlhká jen při pomyšlení na Cersei v naší posteli, divoška jedna chlípná. A dokonce bychom ani nemuseli platit trpaslíkův groš. Jediné, co po mně za to tvoje sestra chce, je jedna hlava, přerostlá a bez nosu."
„A?" opáčil Tyrion napjatě.
Princ Oberyn v odpověď na jeho dotaz zatočil vínem ve svém poháru a řekl: „Když Mladý drak dobyl před dávnými časy Dorne, ustanovil po podřízení Slunečního oštěpu vládcem nad námi lorda Vysoké zahrady. Ten Tyrell se přesouval se svým doprovodem od hradu k hradu, honil rebely a zajišťoval si, že naše kolena zůstanou ohnutá. Vždycky přijel s vojskem, zabral si pro sebe hrad, zůstal jeden obrat měsíce a vyrazil k dalšímu hradu. Měl ve zvyku vyhánět lordy z jejich ložnic a zabírat si jejich postele pro sebe. Jednoho večera zjistil, že se ocitl pod těžkým sametovým baldachýnem. Dole, v blízkosti polštářů, visel zvonec na šňůře, kdyby si urozený pán přál, aby mu přivedli děvče. Ten lord Tyrell měl zálusk na dornské ženy - a není divu, že ano? A tak zatáhl za zvonec, jenže když to udělal, baldachýn nad jeho hlavou se rozevřel a na lorda se vysypala stovka rudých škorpionů. Jeho smrt zažehla oheň, který se záhy přehnal přes celé Dorne, a během čtrnácti dnů anuloval všechna vítězství Mladého draka. Klečící muži povstali a byli jsme opět svobodní."
„Já ten příběh znám," řekl Tyrion. „Co s ním?"
„Jen tohle. Kdybych někdy našel zvonec na šňůře vedle své vlastní postele, raději bych na sebe nechal spadnout stovku škorpionů než královnu ve vší její nahé kráse."
Tyrion se musel usmát. „V tom případě máme mnoho společného."
„Jistě, musím tvé sestře za mnohé poděkovat. Nebýt jejího obvinění, mohlo se docela dobře stát, že by teď soudili mne místo tebe." Princovy tmavé oči se pobaveně zaleskly. „Kdo koneckonců ví o jedech víc než Rudá zmije z Dorne? Kdo má lepší důvod chtít udržet Tyrelly co nejdál od koruny? A s Joffreym v hrobě by teď měl podle dornského práva přejít Železný trůn na jeho sestru Myrcellu, která je díky tobě náhodou zasnoubená s mým vlastním synovcem."
„Dornské zákony u nás neplatí." Tyrion byl natolik zaneprázdněn svými vlastními problémy, že se nikdy nezastavil, aby pouvažoval o otázce nástupnictví. „Můj otec korunuje Tommena, na to se spolehni."
„Jistě, může Tommena korunovat zde v Králově přístavišti. Což ovšem neznamená, že můj bratr nemůže ve Slunečním oštěpu korunovat Myrcellu. Povede snad tvůj otec válku proti své neteři v zájmu tvého synovce? Povede ji tvoje

sestra?“ Pokrčil rameny. „Možná bych se přece jen měl oženit s královnou Cersei, za podmínky, že dá přednost nástupnictví své dcery před svým synem. Myslíš, že by to udělala?“
Nikdy, chtěl říct Tyrion, ale to slovo mu uvízlo v krku. Cersei vždycky pociťovala vzdor, že je zbavována moci na základě svého pohlaví. Kdyby tento dornský zákon začal platit na západě, stala by se z ní podle práva dědička Casterlyovy skály. Ona a Jaime byli dvojčata, jenže Cersei přišla na svět jako první a na tom jediném by záleželo. Tím, že by prosadila Myrcellin zájem, prosadila by i svůj vlastní. „Já nevím, jak by se moje sestra rozhodla, kdyby měla volit mezi Tommenem a Myrcellou,“ připustil. „Na tom ale nezáleží. Můj otec jí nikdy možnost takové volby nedá.”
„Tvůj otec,“ řekl princ Oberyn, „nemusí žít navěky.“
Něco na tónu, kterým to řekl, způsobilo, že se Tyrionovi naježily vlasy na krku. Najednou měl mysl opět plnou Elii a všeho, co Oberyn řekl, když spolu přejížděli přes pole plné popela před městem. On chce hlavu, která vyslovila slova, nejenom ruku, která ťala mečem. „Není moudré hovořit takto zrádně v Rudé baště, můj princi. Ptáčkové naslouchají.“
„Ať si naslouchají. Je snad zradou říct, že je každý člověk smrtelný? Valar morghulis. Tak to říkali ve Valyrii za dávných časů. Všichni musí zemřít. A přišla Zkáza a dokázala pravdivost těchto slov.“ Dorn přešel k oknu a zahleděl se do noci. „Říká se, že pro nás nemáš žádné svědky.“
„Doufal jsem, že jeden pohled na moji milou tvář postačí, aby vás přesvědčil o mé nevině.“
„Mýlíš se, můj pane. Vypasená květina z Vysoké zahrady je již přesvědčena o tvé vině a je rozhodnutá vidět tě zemřít. Jeho drahocenná Margaery z toho kalichu pila taky, jak nám připomněl snad již půlstovkykrát.“
„A ty?“
„Lidé jsou zřídkakdy takoví, jak na první pohled vypadají. Ty vypadáš tak provinile, že jsem přesvědčen o tvé nevině. Přesto budeš pravděpodobně odsouzen. Na této straně hor je spravedlnosti poskrovnu. Alespoň se žádné nedostalo Elie, Aegonovi ani Rhaenys. Proč by tu měla být nějaká pro tebe? Snad Joffreyho opravdového vraha sežral medvěd. Zdá se, že to se tady v Králově přístavišti stává celkem často. Och, počkat, ten medvěd byl na Harrenově, už si vzpomínám.“
„Takže tuhle hru spolu hrajeme?“ Tyrion si zamnul pahýl nosu. Neměl už co ztratit, když řekne Oberynovi pravdu. „Na Harrenově byl medvěd a sežral sera Amoryho Lorche.“
„Jak smutné,“ řekl Rudá zmije. „Pro něho i pro tebe. Říkám si, zda všichni beznosí lžou tak špatně?“
„Já nelžu. Ser Amory vytáhl princeznu Rhaenys zpod postele jejího otce a ubodal ji k smrti. Měl s sebou i nějaké zbrojnoše, ale jejich jména neznám.“ Naklonil se dopředu. „A tím, kdo rozbil maličkému princi Aegonovi hlavu o zeď a pak znásilnil tvou sestru Eliu s jeho krví a mozkem na rukou, byl ser Gregor Clegane.”
„Co to má znamenat? Pravda, a od Lannistera?“ Oberyn se chladně usmál. „Příkazy ale vydal tvůj otec, není to tak?“
„Ne.“ Vyslovil tu lež bez zaváhání a ani na okamžik se nezarazil, aby se zeptal sám sebe, proč to vlastně udělal.
Dorn zvedl jedno tenké černé obočí. „Jaký poslušný syn. A jak chabá lež. Byl to přece lord Tywin, kdo přinesl děti mé sestry před krále Roberta, zahalené do šarlatu lannisterských plášťů.“
„Snad bys měl vést tento druh diskuse spíš s mým otcem. On byl u toho. Já byl tehdy ve Skále, a navíc jsem byl ještě tak mladý, že jsem si myslel, že ta věc, co mám mezi nohama, je dobrá jen k močení.“
„Ano, jenže teď jsi tady a řekl bych, že máš určité potíže. Tvoje bezúhonnost je možná stejně zřetelná jako jizva na tvé tváři, a přesto tě nezachrání. Stejně jako tě nespasí tvůj otec.“ Dornský princ se usmál. „Ale mohl bych já.“
„Ty?“ Tyrion pozoroval jeho tvář. „Jsi jedním soudcem ze tří. Jak bys mne mohl zachránit?“
„Ne jako tvůj soudce. Jako tvůj šampión.“

JAIME

V bílé místnosti ležela na stole před ním Bílá kniha. Místnost byla kulatého půdorysu, její stěny z vápnem obíleného kamene byly ověšeny bílými vlněnými tapiseriemi. Nacházela se v prvním patře Věže bílého meče, štíhlé stavby o čtyřech podlažích, vestavěné do místa, kde se v pravém úhlu setkávaly dvě z hradeb Rudé bašty a odkud byl výhled na záliv. V podkroví byly uskladněny zbraně a zbroj, na druhém a třetí podlaží byly malé, skromně zařízené spací cely šesti bratrů Královské gardy.
Jedna z těchto cel patřila osmnáct let jemu, ale dnešního rána si přestěhoval věci do nejhořejšího podlaží, které bylo celé vyhrazeno pro komnaty lorda velitele. Tyto místnosti byly také stroze zařízené, třebaže prostorné a nacházely se nad vnějšími hradbami, což znamenalo, že z nich bude mít výhled na moře. To se mi bude líbit, pomyslel si. Ten výhled i všechno ostatní. Stejně bledý jako místnost se posadil ve svém bílém odění ke knize, aby počkal na bratry v přísaze. Po boku mu visel meč. Po špatném boku. Vždycky předtím nosíval meč na levé straně, a když ho vytahoval z pochvy, tasil jej napříč přes tělo. Dnešního rána si ho přesunul na pravý bok, aby byl schopen tasit stejným způsobem levou rukou, avšak byl to divný pocit, a když se pokusil vytáhnout čepel z pochvy, připadal mu ten pohyb neohrabaný a nepřirozený. Šaty mu také nepadly. Oblékl si zimní výstroj Královské gardy, tuniku a nohavice z odbarvené bílé vlny a těžký bílý plášť, ale zdálo se mu, že na něm všechno volně visí.
Jaime trávil dny na soudním procesu svého bratra, kde stál hodně stranou vzadu v síni. Buď si ho tam Tyrion nikdy nevšiml, nebo ho nepoznal, což pro něj nebylo zas takovým překvapením. Zdálo se, že ho nepoznala dobrá polovina dvora. Jsem cizinec ve svém vlastním rodu. Jeho syn byl mrtvý, jeho vlastní otec jej vydědil, a jeho sestra... po onom prvním dnu v královském septu, kde ležel mrtvý Joffrey mezi svícemi, mu nedovolila strávit s ní o samotě už ani chvíli. Dokonce i když odnesli Joffreyho mrtvolu na druhý konec města do královské hrobky ve Velkém Baelorově septu, si

od něj Cersei udržovala opatrný odstup.
Znovu se rozhlédl kolem sebe po Kulaté síni. Stěny byly ověšeny bílými vlněnými tapiseriemi a nad krbem visel bílý štít a dva zkřížené meče. Křeslo za stolem bylo ze starého černého dubu s čalouněním z vybělené kravské kůže, již notně ošoupané. Ošoupané kostnatým pozadím Barristana Chrabrého a sera Gerolda Hightowera před ním, princem Aemonem Dračím rytířem, serem Ryamem Redwynem a Démonem z Darry, serem Duncanem Vysokým a Bledým ptákem nohem Alynem Conningtonem. Jak by mohl Králokat patřit do tak vznešené společnosti?
Přesto tam byl.
Stůl byl ze dřeva starého čarostromu, bledého jako kost, vyřezaného do podoby velkého štítu podpíraného třemi bílými hřebci. Podle tradice sedával lord velitel u vrchní hrany štítu a bratři po třech z každé strany, samozřejmě jen při těch řídkých příležitostech, kdy se jich shromáždilo všech sedm. Kniha, která ležela vedle jeho lokte, byla masivní: dvě stopy vysoká a stopu a půl široká, tisíc stránek z jemného bílého pergamenu vázaných ve vybělené kůži se zlatými panty a přezkami. Formálně se jmenovala Kniha bratří, ale častěji se jí jednoduše říkalo Bílá kniha.
Do Bílé knihy byla zaznamenávána historie Královské gardy. Každý rytíř, který v gardě kdy sloužil, měl v knize svou stránku, aby jeho jméno a skutky byly zapsány pro všechny časy. V levém horním rohu každé stránky byl namalovaný štít, který nosil muž v době, kdy byl vybrán, aby se stal členem Královské gardy, vyvedený v jasných barvách. Dole v pravém rohu byl štít Královské gardy; sněhobílý, prázdný, čistý. Horní štíty byly odlišné, dolní stejné. V prostoru mezi nimi byly zapsány údaje ze života a služby každého muže. Heraldické kresby a iluminace obstarávali septoni posílaní třikrát do roka z Velkého Baelorova septa, ale udržovat písemné záznamy bylo povinností lorda velitele.
Nyní je to moje povinnost. Samozřejmě až poté co se naučí psát levou rukou. Bílá kniha byla se záznamy hodně pozadu. Bylo třeba zapsat údaje o smrti sera Mandona Moora a sera Prestona Greenfielda a také zaznamenat krátkou službu Sandora Clegana. Je třeba založit nové stránky pro sera Balona Swanna, sera Osmunda Černokotlého a pro Rytíře květin. Budu muset zavolat septona, aby namaloval jejich štíty.
Ser Barristan Selmy byl lordem velitelem před Jaimem. Na vrcholu jeho stránky byl namalován erb rodu Selmyů: tři pšeničné stvoly s klasy, žluté na hnědém poli. Jaimeho pobavilo, třebaže nepřekvapilo, když zjistil, že si ser Barristan ještě před odchodem z hradu udělal čas na to, aby zaznamenal vlastní propuštění z Královské gardy.
Ser Barristan z rodu Selmyů. Prvorozený syn sera Lyonela Selmyho z Harvesthallu. Sloužil jako panoš seru Manfredu Swannovi. Pojmenován „Chrabrý“ ve svých deseti letech, kdy oblékl vypůjčenou zbroj a objevil se jako tajemný rytíř na turnaji v Černoazylu, kde byl poražen a odmaskován Duncanem, Vážčím princem. Pasován na rytíře Aegonem V. Targaryenem ve veku šestnácti let, po vykonání významných činů chrabrosti a odvahy jako tajemný rytíř v zimním turnaji v Králově přístavišti, kde porazil prince Duncana Malého a sera Duncana Vysokého, lorda velitele Královské gardy. Během války Devítigrošových králů zabil v souboji muže proti muži Maelyse Obludného, posledního z Černohňových následovníků. Dále zabil Lormellea Dlouhé kopí a Cedrika Bouři, bastarda z Bronzobrány. Do Královské gardy uveden ve svém třiadvacátém roce lordem velitelem serem Geroldem Hightowerem. Porazil všechny vyzývatele na turnaji ve Stříbromostu. Vítěz pranice v Panenském jezírku. Během Duskendalské vzpoury převedl do bezpečí krále Aeryse II., navzdory šípu v hrudi. Pomstil smrt svého bratra v přísaze sera Gwayna Vyzáblého. Zachránil lady Jeyne Swann a její septu z rukou Bratrstva z Králolesa, porazil Simona Toyena a Smějícího se rytíře, a toho prvního zabil. Na turnaji ve Starém městě porazil a odmaskoval tajemného rytíře Černoštíta, odhalil v něm Bastarda z Náhorních planin. Stal se jediným šampiónem turnaje lorda Steffona v Bouřlivém konci, kde shodil z koně lorda Roberta Baratheona, prince Oberyna Martella, lorda Leytona Hightowera, lorda Jona Conningtona, lorda Jasona Mallistera a prince Rhaegara Targaryena. Zraněn šípem, kopím a mečem v Bitvě na Trojzubci, kde bojoval po boku svých bratrů v přísaze s Rhaegarem, princem z Dračího kamene. Omilostněn králem Robertem I. Baratheonem a jmenován lordem velitelem Královské gardy. Sloužil v čestné stráži, která provázela lady Cersei z rodu Lannisterů do Králova přístaviště, aby se tam provdala za krále Roberta. Během povstání Balona Greyjoye vedl útok na Starý Wyk. Šampión turnaje v Králově přístavišti ve věku sedmapadesáti let. Propuštěn ze služby králem Joffreym I. Baratheonem ve svém jednašedesátém roce z důvodu pokročilého věku.
První část bohaté kariéry sera Barristana byla zapsána velkou silnou rukou sera Gerolda Hightowera. Selmy, s jeho vlastním menším a úhlednějším rukopisem, převzal záznamy s líčením svého zranění na Trojzubci.
Jaimeho vlastní stránka byla ve srovnání se Selmyho velmi skrovná.
Ser Jaime z rodu Lannisterů. Prvorozený syn lorda Tywina a lady Joanny z Casterlyovy skály. Bojoval proti Bratrstvu z Králolesa jako panoš lorda Sumnera Crakehalla. Pasován na rytíře ve svém patnáctém roce serem Arthurem Daynem z Královské gardy za udatnost v poli. Vybrán do Královské gardy ve svém patnáctém roce králem Aerysem II. Targaryenem. Během plenění Králova přístaviště zabil krále Aeryse II. u nohou Železného trůnu. Odtud jeho přezdívka „Králokat“. Omilostněn za svůj zločin králem Robertem I. Baratheonem. Sloužil v čestné stráži, která provázela jeho sestru lady Cersei Lannister do Králova přístaviště, aby se tam provdala za krále Roberta. Vítěz turnaje pořádaného v Králové přístavišti při příležitosti jejich svatby.
Takto zesumarizován vypadal jeho život poněkud chudobně a nevýrazně. Ser Barristan mohl vepsat alespoň pár záznamů
O jeho dalších vítězstvích na turnajích. A ser Gerold mohl přidat několik slov o činech, které dokázal, když ser Arthur Dayne rozprášil Bratrstvo z Králolesa. To on zachránil lordu Sumnerovi život, když mu Velký břichatý Ben chtěl roztříštit hlavu, třebaže psanec sám mu unikl. A obstál také v boji proti Smějícímu se rytíři, třebaže toho pak zabil ser Arthur. Jaký to byl boj, a jaký nepřítel! Smějící se rytíř byl šílenec, ztělesněná krutost a rytířství v jednom, ale neznal význam slova strach. A Dayne, s Jitrem v ruce... Psanců v meč měl na sobě nakonec již tolik vrubů, že se ser Arthur zastavil, aby mu umožnil vzít si jiný. „Já bych chtěl ten tvůj bílý meč,“ řekl mu psanecký rytíř, když znovu začali, třebaže již krvácel z tuctu ran. „Tak si ho tedy vezmi, sere,“ odvětil Meč jitra a zabodl mu jej do hrudi. Svět byl v těch dnech

jednodušší, pomyslel si Jaime, a muži i meče byli kovaní z jemnější oceli. Nebo to bylo jen tím, že mu v té době bylo patnáct? Všichni, které tehdy znal, již odpočívali v hrobech, Meč jitra a Smějící se rytíř, Bílý býk a princ Lewyn, ser Oswell Whent s jeho černým humorem, upřímný Jon Darry, Simon Toyne a jeho Bratrstvo z Královlesa, drsný starý Sumner Crakehall, A ten chlapec, jakým jsem byl..., ten zemřel kdy, říkám si? Když jsem oblékl bílý plášť? Když jsem otevřel Aerysovi hrdlo? Ten chlapec chtěl být serem Arthurem Daynem, ale někde
cestou se místo něho stal Smějícím se rytířem.
Když uslyšel, jak se otevřely dveře, zavřel Bílou knihu a vstal, aby přivítal svoje bratry v přísaze. Jako první se dostavil ser Osmund Černokotlý. Usmál se na Jaimeho, jako by byli staří spolubojovníci. „Sere Jaime," řekl, „kdybys tuhle večer vypadal takhle, určitě bych tě okamžitě poznal."
„Opravdu?" Jaime o tom pochyboval. Sluhové ho vykoupali, oholili a umyli mu a vykartáčovali vlasy, když se podíval do zhlížecího skla, už tam neviděl muže, který prošel s Brienne říční krajiny..., ale neviděl tam ani sám sebe. Jeho tvář byla hubená a propadlá a měl kruhy pod očima. Vypadám jako stařec. „Postav se ke svému místu, sere."
Černokotlý poslechl. Jeden po druhém přicházeli do místnosti další bratři. „Pánové," řekl Jaime formálním hlasem, když se jich shromáždilo všech pět, „kdo střeží krále?"
„Moji bratři ser Osney a ser Osfryd," odpověděl ser Osmund.
„A můj bratr ser Garlan," dodal Rytíř květin.
„Zajistí mu bezpečí?"
„Ano, můj pane."
„Tak se tedy posaďte." Ta slova byla rituálem. Než se mohlo sedm sejít k poradě, muselo být zajištěno královo bezpečí. Ser Boros a ser Meryn se posadili po jeho pravici, ponechali mezi sebou prázdnou židli pro sera Aryse Oakhearta, který byl v Dorne. Ser Osmund, ser Balon a ser Loras zaujali místa po jeho levici. Staří a noví. Jaime si říkal, zda to něco znamená. Během historie Královské gardy byly časy, kdy se rozštěpila, nejpozoruhodněji a nejkrutěji během Tance draků. Měl by se něčeho podobného obávat i nyní?
Připadalo mu zvláštní usednout do křesla lorda velitele, kde tolik let sedával Barristan Chrabrý. A ještě podivnější je sedět tady zmrzačený. Nicméně to bylo jeho křeslo a muži před ním byli nyní jeho Královskou gardou. Tommenových sedm.
S Merynem Trantem a Borosem Blountem sloužil Jaime léta; udatní bojovníci, to ano, ale Trant byl úskočný a krutý a Blount nevrlý a ureptaný. K seru Balonu Swannovi se bílý plášť již hodil lépe a Rytíř květin byl samozřejmě pravděpodobně vším, čím by měl rytíř být. Pátý muž, Osmund Černokotlý, pro něho byl cizincem.
V duchu se podivil, co by na tuhle směsici řekl ser Arthur Dayne. Nejpravděpodobněji tohle: „Jak je možné, že Královská garda klesla tak hluboko?"
„Bylo to moje dílo," musel by mu odpovědět. „Otevřel jsem dveře a dovolil jsem tomuhle hmyzu vplazit se dovnitř."
„Král je mrtev," začal Jaime. „Syn mé sestry, třináctiletý chlapec, byl zavražděn na vlastní svatební hostině ve své trůnní síni. Na té hostině vás bylo přítomných všech pět. Všech pět vás ho mělo chránit. A přesto je mrtvý." Čekal, co mu na to řeknou, ale žádný z nich neudělal ani to, že by si odkašlal, Tyrellův hoch v duchu zuří a Balon Swann se stydí, usoudil. Z ostatních tří necítil nic než nezájem. „Spáchal ten čin můj bratr?" zeptal se jich bez obalu. „Otrávil mého synovce Tyrion?"
Ser Balon se zavrtěl ve svém křesle. Ser Boros zaťal ruku v pěst. Ser Osmund nenuceně pokrčil rameny. Nakonec odpověděl Meryn Trant: „Naléval do Joffreyho poháru víno. Tehdy do něj zřejmě nasypal jed."
„Jsi si jistý, že to bylo víno, co bylo otráveno?"
„Co jiného?" opáčil ser Boros Blount. „Skřet vylil zbytek na podlahu. Z jakého jiného důvodu, než aby se zbavil vína, které by mohlo prokázat jeho vinu?"
„Věděl, že to víno je otrávené," dodal ser Meryn.
Ser Balon Swann se zamračil. „Skřet nebyl na stupínku sám. Ani zdaleka ne. Bylo již dost pozdě, lidé vstávali, procházeli se kolem, vyměňovali si místa, nenápadně se vytráceli, aby si ulevili, sluhové přicházeli a odcházeli... a král s královnou právě rozkrojili svatební koláč, takže každé oko v síni se upíralo na ně nebo na ty třikrát proklaté hrdličky. Králův vinný pohár nikdo nehlídal."
„Kdo ještě byl na stupínku?" zajímal se Jaime.
Odpověděl mu ser Meryn. „Králova rodina, nevěstina rodina. Velmistr Pycelle, nejvyšší septon..."
„Tohle by mohl být tvůj travič," poznamenal ser Osmund Černokotlý s prohnaným úsměvem. „Ten má do svatého daleko, staroch jeden. Nikdy se mi nelíbil už od pohledu." Dal se do smíchu.
„Ne," řekl Rytíř květin, kterého to rozhodně nepobavilo. „Travičkou byla Sansa Stark. Všichni zapomínáte, že z toho kalichu pila i moje sestra. Sansa Stark byla jedinou osobou v síni, která měla důvod chtít mít Margaery mrtvou, stejně jako krále. Otrávila víno ve svatebním poháru a doufala, že je tím zabije oba. Proč by jinak utíkala, kdyby nebyla vinna?"
Ten hoch mluví rozumně. Tyrion je přece jen možná nevinen. Nikomu se však nepodařilo najít to děvče. Snad by se po ní měl začít rozhlížet sám. Pro začátek by bylo dobré vědět, jak se vůbec dostala z hradu. Varys by mohl mít nápad či dva. Nikdo neznal Rudou baštu lépe než eunuch.
To však mohlo počkat. Teď měl Jaime naléhavější starosti. Říkáš, že jsi lord velitel Královské gardy, řekl mu jeho otec. Dobrá, sere. Jdi konat svou povinnost. Těch pět nebylo bratry, které by si sám vybral, ale byli to jeho bratři; nastal čas začít jim velet pevnou rukou.
„Ať to udělal kdokoli," řekl jim, „Joffrey je mrtvý a Železný trůn nyní náleží Tommenovi. Mám v úmyslu postarat se, aby na něm seděl, dokud mu nezbělejí vlasy a nevypadají zuby. Aby skonal stářím, nikoli jedem." Jaime se otočil k seru Borosi Blountovi. Ten muž v posledních letech poněkud zmohutněl, třebaže měl dost silné kosti, aby svou váhu unesl.

„Sere Borosi, ty vypadáš jako muž, který si umí užívat potěšení z jídla. Ode dneška ochutnáš všechno, co bude jíst nebo pít Tommen.“
Ser Osmund Černokotlý se nahlas zasmál a Rytíř květin se usmál, ale ser Boros zrudl jako řípa. „Já nejsem žádný ochutnávač! Jsem rytíř Královské gardy!“
„Je smutné, že to musím říci, ale opravdu jsi.“ Cersei z toho muže nikdy neměla strhnout bílý plášť. Jeho otec však tu ostudu jen znásobil tím, že ho znovu přijal do funkce. „Sestra mi řekla, jak pohotově jsi předal mého synovce Tyrionovým žoldnéřům. Zjistíš, že mrkev a hrášek nejsou tak nebezpečné, jak alespoň doufám. Až budou tvoji bratři v přísaze cvičit na nádvoří s mečem a štítem, ty můžeš trénovat se lžící a talířem. Tommen miluje jablečné koláče. Snaž se nedovolit žádným žoldnéřům, aby mu nějaké ukradli.“
„Jak to se mnou mluvíš? Ty?“
„Měl jsi zemřít, než bys dovolil, aby ti Tommena vzali.“
„Tak jako jsi ty zemřel při ochraně Aeryse, sere?“ Ser Boros vstal a rozepjal si sponu svého opasku s mečem. „Tohle nebudu trpět. Mně se zdá, že tím ochutnávačem bys měl být spíš ty. K čemu jinému je dobrý kripl?“
Jaime se usmál. „Souhlasím s tebou. Stejně jako ty nejsem příliš vhodný ke střežení krále. Tak tas ten meč, co si tak hýčkáš, a uvidíme, jak si tvoje dvě ruce povedou proti mé jedné. Nakonec bude jeden z nás mrtvý a Královská garda bude v každém případě o něco lepší.“ Vstal. „Ovšem pokud chceš, můžeš se vrátit ke svým povinnostem.“
„Pche!“ Ser Boros vychrchlal chuchvalec zeleného hlenu, vyplivl jej Jaimemu k nohám a vyšel ven, s mečem stále v pochvě. Ten muž je zbabělec, a to je jen dobře. Třebaže byl tlustý, stárnoucí a nikdy ničím výjimečný, byl by ser Boros stále schopen rozsekat ho na krvavé kousky. Jenže Boros to neví, a nemusí to vědět ani ostatní. Báli se muže, jakým jsem byl; muže, jakým jsem teď, by jen litovali.
Jaime se znovu posadil a otočil se k Černokotlému. „Sere Osmunde. Tebe neznám. Připadá mi to zvláštní. Bojoval jsem v turnajích, na pranicích a v bitvách po celých Sedmi královstvích a znám každého potulného rytíře, svobodného jezdce a panoše jakékoli udatnosti, který si kdy troufl zlomit kopí na kolbišti. Jak je tedy možné, že jsem v životě neslyšel o tobě, sere Osmunde?“
„To opravdu nevím, můj pane.“ Měl na tváři velký široký úsměv, jako by on a Jaime byli staří kamarádi hrající spolu nějakou zábavnou hru. „Jenže já jsem voják, ne turnajový rytíř.“
„Kdes sloužil předtím, než tě moje sestra našla?“
„Tu a tam, můj pane.“
„Já byl ve Starém městě na jihu a v Zimohradu na severu. Byl jsem v Lannisportu na západě a v Králově přístavišti na východě. Ale nikdy jsem nebyl Tu. Ani Tam.“ Protože mu chyběl prst, Jaime namířil seru Osmundovi na zoban nosu svůj pahýl. „Zeptám se tě ještě jednou. Kde jsi sloužil?“
„Na Kamenných schodech. Někde ve Svárlivých zemích. Tam se bojuje pořád. Jezdil jsem s Galantními muži. Bojovali jsme za Lys a někteří za Tyroš.“
Bojoval jsi za kohokoli, kdo ti zaplatil. „Jak jsi přišel ke svému rytířskému titulu?“
„Na bitevním poli.“
„Kdo tě pasoval na rytíře?“
„Ser Robert... Kámen. Ten už je ale mrtvý, můj pane.“
„Jistě.“ Ser Robert Kámen byl zřejmě nějakým nemanželským synem z Údolí, který prodával svůj meč ve Svárlivých zemích. Na druhé straně ale nemusel být ničím víc než jen smyšleným jménem, které si ser Osmund dal dohromady z mrtvého krále a kusu hradní zdi. Co si Cersei myslela, když tomuhle dávala bílý plášť?
Alespoň bylo pravděpodobné, že Černokotlý ví, jak používat meč a štít. Žoldáci byli zřídkakdy těmi nejčestnějšími z mužů, ale v zájmu vlastního života museli oplývat určitým umem v ovládání zbraní. „Dobře, sere,“ řekl Jaime. „Můžeš jít.“
Na mužovu tvář se vrátil úsměv. Odešel s pyšným naparováním.
„Sere Meryne.“ Jaime se usmál na nevrlého rytíře s rezavohnědými vlasy a váčky pod očima. „Slyšel jsem, že tě Joffrey využíval k tomu, abys trestal Sansu Stark.“ Levou rukou otočil Bílou knihu. „Ukaž mi, kde v našem slibu stojí, že se zavazujeme k bití žen a dětí.“
„Udělal jsem, co mi Jeho Výsost poručila. Přísahali jsme, že budeme poslouchat.“
„Od nynějška budeš svůj temperament krotit. Moje sestra je královna regentka. Můj otec je pobočník krále. Já jsem lord velitel Královské gardy. Poslouchej nás. Nikoho jiného.“
Ser Meryn si nasadil vzpurný výraz. „Tím chceš říci, abychom neposlouchali krále?“
„Králi je osm. Naší prvořadou povinností je chránit ho, což znamená chránit ho i před ním samým. Používej tu ošklivou věc, co nosíš uvnitř přilby. Pokud po tobě bude Tommen chtít, abys mu osedlal koně, udělej to, když ti ovšem řekne, abys jeho koně zabil, přijď za mnou.“
„Ano. Jak poroučíš, můj pane.“
„Můžeš jít.“ Když Trant odešel, Jaime se otočil k seru Balonu Swannovi. „Sere Balone, tebe jsem viděl mnohokrát na kolbišti a bojoval jsem s tebou i proti tobě na pranicích. Bylo mi řečeno, že jsi nastokrát prokázal svou udatnost během bitvy na Černovodě. Královská garda je tvou přítomností poctěna.“
„Čest je na mé straně, můj pane,“ odvětil ser Balon opatrně.
„Mám jen jednu otázku, kterou bych ti rád položil. Sloužil jsi nám věrně, to je pravda..., ale Varys tvrdí, že tvůj bratr byl s Renlym a posléze se Stannisem, zatímco tvůj otec se rozhodl vůbec nepovolat svoje vazaly a zůstal během celé války za hradbami Kamenopřilby.“
„Můj otec je starý muž, můj pane. Hodně po padesátce. Dny jeho bojové slávy již minuly.“
„A tvůj bratr?“

„Donnel byl zraněn v bitvě a vzdal se seru Elwoodu Harteovi. Poté byl vykoupen a odpřísáhl věrnost králi Joffreymu, tak jak to udělalo mnoho dalších zajatců."
„Ano, to udělal," řekl Jaime. „Přesto... Renly, Stannis, Joffrey, Tommen... jak je možné, že vynechal Balona Greyjoye a Robba Starka? Mohl být prvním rytířem v říši, který odpřísáhl věrnost šesti králům."
Na seru Balonoví bylo vidět, jak je mu to nepříjemné. „Donnel chyboval, ale teď je to Tommenův člověk. Dávám ti na to svoje slovo."
„Jenže mně nedělá starosti ser Donell Věrný. Jsi to ty." Jaime se naklonil kupředu. „Co uděláš, pokud statečný ser Donnel dá svůj meč dalšímu uchvatiteli a jednoho dne přijde a vtrhne do trůnní síně? A ty tam budeš stát celý v bílém, mezi tvým králem a tvou krví. Co uděláš?"
„Já... můj pane, to se nikdy nestane."
„Mně se to stalo," řekl Jaime.
Swann si otřel čelo rukávem své bílé tuniky.
„Nemáš na to odpověď?"
„Můj pane." Ser Balon se napřímil. „Na svůj meč, na svou čest, na jméno svého otce, přísahám..., že se nezachovám tak jako ty."
Jaime se zasmál. „Dobrá. Vrať se ke svým povinnostem... a vyřiď seru Donnelovi, aby si ke svému štítu přimaloval větrnou korouhvičku."
A pak se již ocitl sám s Rytířem květin.
Ser Loras Tyrell, štíhlý jako meč, pružný a zdatný, měl na sobě sněhobílou lněnou tuniku a bílé vlněné nohavice, se zlatým opaskem kolem pasu a sponou ve tvaru růže držící na místě jeho hedvábný plášť. Vlasy mu spadaly v hebkých hnědých pramenech na záda a oči měl taky hnědé a lesklé troufalostí. Myslí si, že tohle je turnaj a že byl právě povolán na kolbiště. „Sedmnáct a rytíř Královské gardy," řekl Jaime. „Jistě jsi na to hrdý. Věděl jsi, že princi Aemonovi Dračímu rytíři také bylo sedmnáct, když ho jmenovali?"
„Ano, můj pane."
„A věděl jsi, že mně bylo patnáct?"
„To jsem taky věděl, můj pane." Usmál se.
Jaime ten úsměv nesnášel. „Byl jsem lepší než ty, sere Lorasi. Byl jsem větší, byl jsem silnější a byl jsem rychlejší."
„A teď jsi starší," řekl chlapec. „Můj pane." Musel se zasmát. Tohle je absurdní. Tyrion by se mi vysmál, kdyby mne teď slyšel, jak si porovnávám ostruhy s tímhle zeleným chlapcem. „Starší a moudřejší, sere. Měl by ses ode mne učit."
„Tak jako ses ty učil od sera Borose a sera Meryna?"
Tento šíp střelil až příliš blízko černého. „Učil jsem se od Bílého býka a Barristana Chrabrého," odvětil Jaime. „Učil jsem se od sera Arthura Daynea, Meče jitra, který by dokázal zabít pět takových jako ty levou rukou, zatímco pravou by močil. Učil jsem se od prince Lewyna z Dorne, sera Oswella Whenta a sera Jonothora Darryho, všech do jednoho dobrých mužů."
„Všichni do jednoho jsou mrtví."
On je já, uvědomil si Jaime náhle. Mluvím sám se sebou, jakým jsem tehdy byl. Tahle nabubřelá arogance a prázdné rytířství jsem já v patnácti letech. Právě tohle s tebou udělá sláva, když jsi na ni příliš mladý.
V šermu je někdy lepší pokusit se o jinou taktiku. „Říká se, že jsi úchvatně bojoval v bitvě... téměř stejně dobře jako duch lorda Renlyho vedle tebe. Bratr v přísaze nemá mít před svým lordem velitelem žádná tajemství. Pověz mi, sere, kdo to na sobě měl Renlyho zbroj?"
Loras Tyrell chvíli vypadal, jako by chtěl odmítnout odpovědět, ale nakonec si vzpomněl na svoje sliby. „Můj bratr," řekl ponurým hlasem. „Renly byl vyšší než já a širší v hrudníku. Jeho zbroj mi byla příliš velká, ale Garlanovi padla."
„Byla ta maškaráda tvým nápadem, nebo jeho?"
„Navrhl to lord Malíček. Řekl, že to vystraší Stannisovy ignorantské zbrojnoše."
„Taky že vystrašilo." A některé rytíře a lordy rovněž. „Nu, zdá se, že jste poskytli zpěvákům námět k písním, to nelze popřít. Co jste udělali s Renlym?"
„Pohřbil jsem ho vlastníma rukama na místě, které mi jednou ukázal, když jsem dělal panoše v Bouřlivém konci. Nikdo ho tam nenajde, aby mohl rušit jeho odpočinek." Vzdorovitě se podíval na Jaimeho. „Já budu bránit krále Tomenna ze všech sil, to přísahám. Dám život za jeho, bude-li to zapotřebí. Ale nikdy nezradím Renlyho, slovem ani skutkem. Byl tím, čím by měl být každý král. Byl z nich nejlepší." Možná nejlépe oblečený, pomyslel si Jaime, ale raději si to nechal pro sebe. V okamžiku, kdy začal mluvit o Renlym, vyprchala ze sera Lorase veškerá arogance. Odpověděl mi po pravdě. Je arogantní, unáhlený a namyšlený, ale není falešný. Zatím ne. „Jak pravíš. Ještě jedna věc a můžeš se vrátit ke svým povinnostem."
„Ano, můj pane?"
„Stále mám ve věžní cele Brienne z Tarthu."
Chlapcův výraz ztvrdl. „Černá cela by byla lepší."
„Jsi si jistý, že si ji opravdu zasluhuje?"
„Zasluhuje si smrt. Řekl jsem Renlymu, že žena nemá v Duhové gardě co pohledávat. Zvítězila na pranici trikem."
„Já si náhodou taky vzpomínám na jednoho rytíře, který měl v oblibě triky. Jednou vyjel na klisně v říji proti sokovi sedícímu na velice temperamentním hřebci. Jaký trik použila Brienne?"
Ser Loras se začervenal. „Skočila... na tom nezáleží. Vyhrála, to jí neupírám. Jeho Výsost jí přehodila duhový plášť kolem ramen. A ona ho za to zabila. Nebo ho nechala umřít."
„To je velký rozdíl." Rozdíl mezi mým zločinem a ostudou Borose Blounta.
„Přísahala, že ho bude ochraňovat. Ser Emmmon Cuy, ser Robar Royce, ser Parmen Crane, ti také přísahali. Jak mu mohl

kdokoli ublížit, když ona byla ve stanu a ostatní byli venku? Pokud s ní ovšem všichni nebyli nějak smluveni?“
„Na svatební hostině vás bylo pět,“ poukázal Jaime. „Jak mohl zemřít Joffrey? Pokud jste ovšem všichni nebyli nějak smluveni?“
Ser Loras se škrobeně napřímil. „Nemohli jsme nic dělat.“
„Totéž říká to děvče. Ona za Renlyho truchlí stejně jako ty. Ujišťuji tě, že já za Aeryse netruchlil nikdy. Brienne je ošklivá a tvrdohlavá. Ale postrádá vychytralost potřebnou k tomu, aby mohla být lhářka, a je věrná nad lidské chápání. Odpřísáhla, že mne přivede do Králova přístaviště, a zde sedím. Ruka, o kterou jsem přišel... nu, to bylo stejnou měrou moje dílo jako její. Vezmu-li v úvahu všechno, co udělala, aby mne ochránila, nepochybuji o tom, že by stejně bojovala i za Renlyho, kdyby tam byl protivník, se kterým by se mohla utkat. Ale stín?“ Jaime zavrtěl hlavou. „Tas svůj meč, sere Lorasi. Ukaž mi, jak bys ty bojoval proti stínu. Rád bych to viděl.“ Ser Loras se nepohnul. „Utekla,“ řekl. „Ona i Catelyn Stark, nechaly ho tam ve vlastní krvi a utekly. Proč by to jinak dělaly, kdyby to nebyla jejich práce?“ Upíral oči do desky stolu. „Renly mi svěřil velení předvoje. Jinak bych tam byl a pomáhal mu oblékat se do zbroje. Často mne touto úlohou pověřoval. My jsme... té noci jsme se spolu modlili. Pak jsem ho tam nechal s ní. Ser Parmén a ser Emmon střežili stan a byl tam s nimi i ser Robar Royce. Ser Emmon přísahal, že to byla Brienne..., ačkoli,..“
„Ano?“ pobízel ho Jaime, který vycítil pochybnosti.
„Límec byl rozseknutý skrznaskrz. Jediný čistý úder prosekl ocelové okruží. Renlyho zbroj byla z té nejlepší, nejušlechtilejší oceli. Jak to dokázala? Zkoušel jsem to sám, ale bylo to nemožné. Brienne je na ženu zrůdně silná, ale dokonce i Hora by na něco takového potřeboval těžkou sekeru. A proč by ho nejdřív oblékla do zbroje a pak mu prosekla hrdlo?“ Podíval se na Jaimeho zmateným pohledem. „Pokud to ale nebyla ona..., jak by to mohl být stín?“
„Zeptej se jí.“ Jaime dospěl k rozhodnutí. „Jdi do její cely. Polož jí otázky a vyslechni si její odpovědi. Pokud stále zůstaneš přesvědčen, že lorda Renlyho zavraždila ona, postarám se o to, aby se z toho zodpovídala. Volba bude na tobě. Obviň ji, nebo propusť. Jediné, co po tobě chci, je, abys ji soudil spravedlivě, na svou rytířskou čest.“
Ser Loras vstal. „Udělám to. Na svou čest.“
„V tom případě jsme skončili.“
Mladší muž zamířil ke dveřím. Než z nich vyšel, ještě se otočil. „Renly o ní řekl, že je absurdní, žena oblečená v mužské zbroji, která předstírá, že je rytířem.“
„Kdyby ji někdy spatřil v růžovém saténu a myrské krajce, myslím, že by si nebyl stěžoval.“
„Zeptal jsem se ho, proč si ji nechává nablízku, když ji považuje za tak groteskní. On řekl, že všichni jeho ostatní rytíři po něm něco chtějí, hrady, tituly nebo léna, ale Brienne prý chtěla jediné: zemřít pro něho, když jsem ho uviděl celého zakrváceného, přičemž ona utekla a třem dalším se nic nestalo..., pokud je nevinná, pak Robar a Emmon...“ Zdálo se, že ta slova nedokáže vyslovit. Jaime se nezastavil, aby o tom aspektu pouvažoval. „Já bych udělal totéž, sere.“ Ta lež z něho vyšla snadno, a zdálo se, že ser Loras je za ni vděčný.
Když byl pryč, lord velitel zůstal sedět sám v bílé místnosti a přemýšlel. Rytíř květin byl ve svém žalu za Renlyho tak šílený, že zabil dva ze svých vlastních bratrů v přísaze, ale Jaimeho nikdy nenapadlo, aby udělal totéž s těmi pěti, kteří nedokázali ochránit Joffreyho. Byl to můj syn, můj tajný syn... Co jsem to zač, když ani nepozvednu ruku, která mi zbyla, abych pomstil svou vlastní krev a sémě? Měl zabít alespoň sera Borose, jen proto, aby se ho jednou provždy zbavil.
Pohlédl na svůj pahýl a zamračil se. Musím s tím něco udělat, když mohl zesnulý ser Jacelyn Bywater nosit železnou ruku, on by si měl nechat udělat zlatou. Cersei by se to možná líbilo. Zlatou ruku, kterou bych hladil její zlaté vlasy a pevně ji tiskl k sobě.
Ruka však mohla počkat. Byly jiné věci, o které se musel postarat. Jiné dluhy, které bylo třeba splatit.

SANSA

Žebřík vedoucí na příďovou nástavbu byl příkrý a plný třísek, a tak Sansa přijala ruku, kterou jí nabízel Lothor Brune. Ser Lothor, musela si připomínat; ten muž byl pasován na rytíře za statečnost v bitvě na Černovodě. Ačkoli žádný řádný rytíř by nenosil tak záplatované hnědé nohavice a ošoupané škorně ani tak popraskaný a větrem ošlehaný kožený kabátec. Brune, podsaditý muž s čtvercovitým obličejem, rozpláclým nosem a kartáčem huňatých šedivých vlasů, mluvil zřídka. Ale je silnější, než vypadá. Poznala to podle toho, jak snadno ji zvedl, jako by neváţila víc než pírko.
Před přídí Mořského krále se táhlo holé kamenité pobřeží, ošlehávané větrem, bez stromů a nehostinné. Přesto to byl vítaný pohled. Byli na moři už příliš dlouho a cesta ubíhala bolestně pomalu. Poslední bouře je smetla mimo dohled od země a vrhala proti bokům galéry tak vysoké vlny, až si Sansa byla jistá, že se všichni utopí. Slyšela starého Oswella, jak říká, že dva muži byli smeteni přes palubu, a další spadl ze stěžně a zlomil si vaz.
Sama se na palubu odvažovala zřídkakdy. Její malá kajuta byla vlhká a studená, ale Sanse bylo po většinu cesty špatně... hrůzou, horkostí nebo mořskou nemocí... Nedokázala v sobě nic udržet a dokonce i spánek přicházel obtížně. Kdykoli zavřela oči, viděla před sebou Joffreyho, jak rve svůj límec, jak si drásá měkkou kůži na hrdle, jak umírá s drobty koláčové kůrky na rtech a skvrnami od vína na kabátci. A vítr naříkající v lanoví jí připomínal strašlivý tenký savý zvuk, který vydával, když bojoval o vzduch. Někdy se jí zdálo taky o Tyrionovi. „On to neudělal,“ řekla Malíčkovi jednou, když ji přišel navštívit do její kajuty, aby se přesvědčil, zda se už cítí lépe.
„Trpaslík Joffreyho nezabil, to je pravda, ale ruce nemá ani zdaleka čisté. Věděla jsi, že měl manželku už před tebou?“

„Řekl mi to.“
„A svěřil se ti také, že když ho omrzela, daroval ji strážným svého otce? Časem by možná udělal totéž s tebou. Neprolévej za Skřeta slzy, moje paní.“
Vítr jí pročísl vlasy slanými prsty a Sansa se zachvěla. Dokonce i tak blízko pobřeží mělo kolébání lodi neblahý účinek na její žaludek. Zoufale se potřebovala vykoupat a vyměnit si šaty. Musím vypadat přepadle jako mrtvola a určitě páchnu zvratky.
Přišel k ní lord Petyr, veselý jako vždy. „Dobré ráno. Ten slaný vzduch je nádherně svěží, nezdá se ti? Vždycky posílí můj apetit.“ Soucitně jí položil paži kolem ramen. „Je ti dobře? Jsi tak bledá.“
„To je od žaludku. Mořská nemoc.“
„Trocha vína by to měla napravit. Dám ti pohár ihned, jakmile budeme na břehu.“ Petyr ukázal tam, kde stála stará pazourková věž, vykreslená proti bezútěšné šedivé obloze. Dole pod věží se tříštily vlny o skaliska. „Povzbudivé, viď? Obávám se, že tu není zrovna bezpečné kotviště. Vydáme se na břeh ve člunu.“
„Na břeh?“ Sanse se nechtělo jít tam na břeh. Prsty byly ponuré místo, jak slyšela, a na té malé věži bylo něco bezútěšného a deprimujícího. „Nemohla bych zůstat na lodi, dokud nepřiplujeme do Bílého přístavu?“
„Odsud se Král obrací na východ směrem do Braavosu. Bez nás.“
„Ale... můj pane, tys přece říkal,.. říkal jsi, že plujeme domů.“
„A už jsme tady, i když je to bídný domov. Domov mých předků. Obávám se, že nemá žádné jméno. Sídlo velkého lorda by mělo mít jméno, nemyslíš? Zimohrad, Orlí hnízdo, Řekotočí, to všechno jsou hrady. Já jsem teď pánem Harrenova. Nezní to sladce? Jenže čím jsem byl předtím? Lordem Ovčího lejna nebo pánem Chmurova? Moc vznešeně to nezní.“ Jeho šedozelené oči ji bezelstně pozorovaly. „Vypadáš rozrušeně. Ty sis myslela, že máme namířeno na Zimohrad, moje milá? Zimohrad byl dobyt, vypálen a vypleněn. Všichni, které jsi znala a milovala, jsou mrtví. Severané, které železní muži nepozabíjeli, teď válčí mezi sebou. Dokonce i na Zeď už zaútočili, Zimohrad byl domovem tvého dětství. Sanso, jenže ty už nejsi dítě. Jsi dospělá žena a potřebuješ mít svůj vlastní domov.“
„Ale ne tady,“ vyhrkla zděšeně. „Vypadá to tu tak...“
„...malé, bezútěšné a ubohé? Je to přesně takové, jak říkáš. A ještě horší. Prsty jsou půvabné místo, pokud jsi náhodou kamenem. Ale neměj strach, nezdržíme se zde déle než čtrnáct dní. Předpokládám, že tvoje teta Lysa je už na cestě.“ Usmál se na ni. „Lady Lysa a já se budeme brát.“
„Brát?“ vydechla Sansa ohromeně. „Ty a moje teta?“
„Pán Harrenova a paní Orlího hnízda.“
Říkal jsi, že jsi miloval moji matku. Jenže lady Catelyn byla samozřejmě mrtvá, a i kdyby tajně milovala lorda Petyra a dala mu svoje panenství, už na tom nezáleželo.
„Proč jsi tak zticha, moje paní?“ řekl Petyr. „Byl jsem si jistý, že mi budeš chtít dát své požehnání. Zřídkakdy se stává, aby se chlapec narozený jako dědic kamenů a ovčích bobků oženil s dcerou Hostera Tullyho a vdovou po Jonu Arrynovi.”
„Já.., přeji vám mnoho dlouhých let a hodně dětí a abyste spolu byli velmi šťastní.“ Od té doby co Sansa naposledy viděla sestru své matky, uplynulo již mnoho let. Jistě ke mně bude laskavá, na památku mé matky. Je to moje vlastní krev. A údolí Arryn bylo krásné, zpívalo se o tom ve všech písních. Snad to nebude tak hrozné, zůstat tam nějaký čas.
Lothor a Oswell s nimi veslovali na břeh. Sansa se choulila na přídi pod pláštěm s kápí zvednutou proti větru a říkala si, co ji tam asi čeká. Z věže se vynořili sluhové, vyšli jim v ústrety: hubená stařena a otylá žena středního věku, dva prastaří bělovlasí muži a dvouleté či tříleté děvčátko s ječným zrnem na oku, když poznali lorda Petyra, poklekli na kamenech. „Moje služebnictvo,“ řekl. „To děvčátko neznám. Předpokládám, že je to další z Kelliných bastardů. Vyprdne jednoho každých pár roků.“
Dva staří muži se vbrodili po stehna do vody, zvedli Sansu a přenesli ji, aby si neumáčela sukně. Oswell a Lothor se na břeh přebrodili a totéž udělal i Malíček. Políbil starou ženu na tvář a na tu mladší se usmál. „Kdo byl otcem téhleté, Kello?“
Tlustá žena se zasmála. „To nemůžu dost dobře říct, milostpane. Já nepatřím mezi ty, co říkají ne.“
„A všichni místní chlapi jsou ti za to vděční, tím jsem si jistý.“
„Je dobré mít tě zase doma, můj pane,“ řekl jeden ze starců. Vypadal přinejmenším na osmdesát, ale měl na sobě brigantinu zpevněnou cvočky a po boku mu visel meč. „Jak dlouho setrváš ve svém sídle?“
„Tak krátký čas, jak jen to bude možné, Bryene, neměj strach. Myslíš, že je to tu obyvatelné?“
„Kdybychom věděli, že přijedeš, položili bychom čerstvé rohože, milostpane,“ řekla stařena. „Ale uvnitř je alespoň teplo. Hoří nám tam oheň z hnoje.“
„Nic mi nevoní domovem tak jako pach hořícího hnoje.“ Petyr se otočil k Sanse. „Grisel byla moje kojná, ale teď se stará o můj hrad. Umfred je můj majordomus a Bryen - nejmenoval jsem tě kapitánem mé stráže, když jsem tady byl posledně?“
„Jmenoval, můj pane. Také jsi slíbil, že přivedeš nějaké další muže, jenže jsi to nikdy neudělal. Hlídku pořád držím jen já a moji psi.”
„A děláš to velmi dobře, tím jsem si jistý. Vidím, že mi zatím nikdo neukradl žádný z mých kamenů ani ovčích bobků.“ Petyr ukázal na otylou ženu. „Kella má na starosti moje rozsáhlá stáda. Kolik ovcí mám v současné době, Kello?“
Musela chvíli přemýšlet. „Třiadvacet, milostpane. Bylo jich devětadvacet, ale Bryenovi psi jednu roztrhali a nějaké další jsme porazili a maso nasolili.”
„Á, studené nasolené skopové. To jsem určitě doma. Až posnídám račí vejce a polévku z mořských řas, budu si tím naprosto jistý.“
„Jak si přeješ, milostpane,“ řekla stará žena jménem Grisel.

Lord Petyr protáhl obličej. „Tak se pojďme podívat, jestli je má síň tak ponurá, jak si ji pamatuju.“ Vedl Sansu vzhůru po břehu přes kameny slizké tlejícími mořskými řasami. Kolem úpatí pazourkové věže se potulovala hrstka ovcí pasoucích se na řídké trávě, která vyrůstala mezi ovčí ohradou a maštalí s doškovou střechou. Sansa musela našlapovat opatrně - všude po zemi se povalovaly ovčí bobky.
Zevnitř vypadala věž dokonce ještě menší. Kolem vnitřní stěny se od sklepní místnosti až po střechu vinulo otevřené kamenné schodiště. Na každém podlaží byla jen jedna místnost. Služebníci žili a spali v kuchyní na přízemní úrovni, dělili se o prostor s obrovitým chundelatým mastifem a půltuctem ovčáckých psů. Nad kuchyní byla skromná síň a ještě výš ložnice. Nebyla tam žádná okna, ale ve vnější zdi byly v pravidelných rozestupech podél křivky schodiště vytesány střílny pro lučištníky. Nad krbem visel zlomený meč a dobitý dubový štít, jehož barva byla popraskaná a odlupovala se.
Znak na štítu Sansa neznala - šedivá kamenná hlava se žhnoucíma očima, na světle zeleném poli. „Erb mého dědečka,“ vysvětlil jí Petyr, když si všiml, kam upírá pohled. „Jeho vlastní otec se narodil v Braavosu a přišel do Údolí jako žoldnéř ve službách lorda Corbraye, a tak si můj dědeček zvolil po svém pasování na rytíře do svého znaku hlavu Titána.“
„Vypadá velmi divoce,“ poznamenala Sansa.
„Až moc divoce na přátelského člověka, jako jsem já,“ řekl Petyr. „Já dávám přednost svému drozdovi.“
Oswell vykonal dvě cesty na Mořského krále, aby vyložil zásoby. Mezi nákladem, který odnosil na břeh, bylo i několik sudů vína. Petyr nalil Sanse pohár, jak jí slíbil. „Tu máš, moje paní. Tohle by mělo ulevit tvému žaludku, jak doufám.“
Pomohlo jí už jen to, že měla pevnou půdu pod nohama, ale Sansa poslušně zvedla pohár oběma rukama a napila se. Víno bylo velmi jemné; z vinic ve Stromovině, pomyslela si. Chutnalo po dubu, ovoci a horkých letních nocích, a jeho chutě jí rozkvétaly v ústech jako květiny otvírající se na slunci. Jenom se modlila, aby ho v sobě dokázala udržet. Lord Petyr k ní byl tak laskavý, nechtěla to pokazit tím, že by ho pozvracela.
Malíček ji pozoroval přes okraj svého poháru a jeho jasné šedozelené oči byly plné... snad pobavení? Nebo něčeho jiného? Sansa si tím nebyla jistá. „Grisel,“ zavolal na starou ženu, „přines nám nějaké jídlo. Nic příliš těžkého, moje paní má choulostivý žaludek. Snad by přišlo vhod nějaké ovoce. Oswell přinesl z Krále pomeranče a granátová jablka.”
„Ano, milostpane.“
„Mohla bych se taky vykoupat?“ zeptala se Sansa.
„Řeknu Kelle, aby přinesla vodu, milostpaní.“
Sansa polkla další doušek vína a pokoušela se vymyslet, co zdvořilého by řekla, ale lord Petyr ji toho úsilí ušetřil, když Grisel a ostatní sluhové odešli, řekl: „Lysa nepřijede sama. Než sem dorazí, musíme si ujasnit, kdo jsi.”
„Kdo jsem... tomu nerozumím.“
„Varys má svoje informátory všude. Kdyby měla být Sansa Stark spatřena v Údolí, eunuch to bude vědět do obratu měsíce, což by bylo příčinou nežádoucích... komplikací. V této době není bezpečné být Starkem. A tak Lysiným lidem řekneme, že jsi moje nemanželská dcera.“
„Nemanželská?“ zhrozila se Sansa. „Ty myslíš bastarda?“
„Nu, sotva bys mi mohla být manželskou dcerou. Je o mně všeobecně známo, že jsem nikdy nepojal žádnou ženu za manželku. Jak bychom ti mohli říkat?“
„Já... mohla bych se jmenovat po své matce...“
„Catelyn? Příliš nápadné..., ale po mé matce, to by šlo. Alayne. Líbí se ti to?“
„Alayne je pěkné jméno.“ Sansa doufala, že si je zapamatuje. „Ale nemohla bych raději být manželskou dcerou nějakého rytíře v tvých službách? Řekli bychom, že zemřel, když statečně bojoval v bitvě a...“
„Já žádné statečné rytíře ve svých službách nemám, Alayne. Takový příběh by vyvolal nechtěné otázky, stejně jako přitahuje mrtvola vrány. Avšak pátrat po původu nemanželských dětí je nestoudnost, a tak se nikdo vyptávat nebude.“ Naklonil hlavu na stranu. „Pověz mi teď, kdo jsi?“
„Alayne... Kámen, je to tak?“ Když přikývl, řekla: „Jenže kdo byla moje matka?“
„Kella?“
„To ne, prosím,“ řekla dotčeně.
„Jen jsem žertoval. Tvoje matka byla urozená dáma z Braavosu, dcera kupeckého prince. Poznali jsme se ve Městě racků, kde jsem měl na starosti přístav. Zemřela, když tě přiváděla na svět, a těsně před smrtí tě svěřila církvi. Mám nějaké zbožné knihy, do kterých můžeš nahlédnout. Nauč se z nich citovat. Nic neodradí nechtěné otázky tak jako tok náboženských žvástů. V každém případě ses v den svého prvního krvácení rozhodla, že si nepřeješ stát se septou, a napsala jsi mi. Tehdy jsem se poprvé dozvěděl o tvé existenci.“ Pohladil si bradku. „Myslíš, že si to dokážeš zapamatovat?“
„Doufám, že ano. Bude to jako hrát hru, že?“
„A ty máš hry ráda, Alayne?“
Věděla, že si to bude vyžadovat nějakou dobu, než si na nové oslovení zvykne. „Hry? Já.., předpokládám, že by to záleželo na...“
Než to stačila dořící, objevila se znovu Grisel nesoucí v rukou velký tác. Položila jej na stůl mezi ně. Byly tam jablka, hrušky a granátová jablka, pár žalostné vyhlížejících hroznů a velký krvavý pomeranč. Petyr rozřízl granátové jablko dýkou a nabídl půlku Sanse. „Měla bys zkusit něco pojíst, moje paní.“
„Děkuji ti, můj pane.“ Se semínky granátových jablek byla hrozná práce, a tak si Sansa raději vybrala hrušku a ukousla si z ní malé sousto. Byla tak zralá, že jí z ní vytekla šťáva na bradu.
Lord Petyr vydloubl semínko hrotem své dýky. „Vím, že určitě velmi postrádáš svého otce. Lord Eddard byl statečný muž, čestný a věrný..., ale zcela beznadějný hráč.“ Přenesl si semínko dýkou k ústům. „V Králově přístavišti jsou dva

druhy lidí. Hráči a figurky.“
„Já jsem taky byla figurka?“ Obávala se odpovědi.
„Ano, ale s tím si nedělej starosti. Stále jsi napůl dítě. Každý muž začíná jako figurka a každá dívka taky. Dokonce i ti, kteří sami sebe považují za hráče.“ Snědl další semínko. „Tak například Cersei. Považuje se za vychytralou, ale ve skutečnosti je naprosto předvídatelná. Její síla spočívá v kráse, původu a bohatství. Jen to první je skutečně její, a i to ji brzy opustí. Bude mi jí pak líto. Touží po moci, ale nemá ponětí, jak s ní nakládat, jakmile ji získá. Každý něco chce, Alayne. A když víš, co člověk chce, víš, jaký je a jak s ním pohybovat.“
„Tak jako jsi ty pohyboval serem Dontosem, aby pro tebe otrávil Joffreyho?“ Přišla k závěru, že to musel být Dontos.
Malíček se zasmál. „Ser Dontos Rudý byl měch vína s nohama. Nikdy by nemohl být pověřen tak závažným úkolem. Buď by to zpackal, nebo by mě zradil. Ne, Dontos tě měl jen vyvést z hradu... a zajistit, abys měla na svatební hostině svoji stříbrnou síťku do vlasů.“
Černé ametysty. „Ale.., když ne Dontos, kdo tedy? Máš nějaké jiné... figurky?“
„Mohla bys obrátit Královo přístaviště naruby a nenašla bys jediného člověka, který nosí nad srdcem vyšitého drozda, což ovšem neznamená, že jsem bez přátel.“ Petyr přešel ke schodům. „Oswelle, pojď sem nahoru, ať se na tebe lady Sansa podívá.“
Starý muž se objevil o pár okamžiků později, usmíval se a ukláněl, Sansa ho nejistě pozorovala. „Co bych na něm měla vidět?“
„Znáš ho?“ zeptal se Petyr.
„Ne.“
„Podívej se pozorněji.”
Prohlížela si starcův zvrásněný, větrem ošlehaný obličej, skobu nosu, bílé vlasy a velké ruce s mohutnými klouby. Bylo na něm něco povědomého, a přesto musela zavrtět hlavou. „Neznám ho. Jsem si jistá, že než jsem nastoupila do jeho člunu, nikdy jsem Oswella neviděla.“
Oswell se usmál, ukázal plná ústa křivých zubů. „Ne, ale moje paní možná zná moje tři syny.“
Právě to „tři syny“ a jeho úsměv jí otevřely oči. „Černokotlý!“ vyjekla udiveně. „Ty jsi Černokotlý!“
„Ano, milostpaní, nechť se ti zlíbí.“
„Je bez sebe radostí.“ Lord Petyr ho mávnutím ruky propustil a vrátil se ke granátovému jablku, zatímco Oswell se šoural dolů po schodech. „Pověz mi, Alayne - co je nebezpečnější, dýka vystavovaná nepřítelem na odiv, nebo ta co je skrytá a přitisknutá k tvým zádům někým, koho ani nevidíš?“
„Ta skrytá.“
„Chytré děvče.“ Usmál se na ni úzkými rty zbarvenými doruda od semínek granátového jablka. „Když Skřet poslal pryč královniny strážné, Cersei pověřila sera Lancela, aby pro ni najal žoldnéře. Lancel našel Černokotlé, což potěšilo tvého malého lorda manžela, protože ti muži od něj byli upláceni přes jeho člověka Bronna,“ uchechtl se. „Jenže jsem to byl já, kdo řekl Oswellovi, aby poslal svoje syny do Králova přístaviště, když jsem se dozvěděl, že Bronn hledá žoldnéře. Tři skryté dýky, Alayne, a nyní dokonale umístěné.“
„Takže to byl jeden z Černokotlých, kdo dal jed do Joffreyho poháru?“ Ser Osmund se zdržoval v králově blízkosti celý večer, jak si vzpomínala.
„Řekl jsem snad něco takového?“ Lord Petyr rozkrojil dýkou krvavý pomeranč a nabídl polovinu Sanse. „Ti hoši jsou až příliš zrádní, než aby mohli být součástí takového plánu..., a Osmund je obzvlášť nespolehlivý, od té doby co se stal členem Královské gardy. Zjistil jsem, že bílý plášť dělá s člověkem divy. Dokonce i s mužem jako on.“ Zvrátil bradu a zmáčkl krvavý pomeranč, aby mu šťáva z něj vytékala rovnou do otevřených úst. „Miluju pomerančovou šťávu, ale nesnáším ulepené prsty,“ stěžoval si, otíraje si ruce. „Čisté ruce, Sanso. Cokoli uděláš, musíš dbát na to, abys měla čisté ruce.“
Sansa si vymáčkla trochu šťávy z vlastního pomeranče. „Jenže pokud to nebyli Černokotlí a neudělal to ani ser Dontos... Ty sám jsi ve městě nebyl a nemohl to být ani Tyrion...“
„Nikdo jiný tě nenapadá, drahá?“
Zavrtěla hlavou. „Nevím..“
Petyr se usmál. „Vsadil bych se, že ti v určitém okamžiku během večera někdo řekl, že máš síťku nakřivo, a upravil ti ji na hlavě.“
Sanse vylétla ruka k ústům. „Snad nemyslíš... ona mě chtěla vzít do Vysoké zahrady, provdat mě za svého vnuka...“
„Něžného, zbožného, dobrosrdečného Willase Tyrella. Buď vděčná, žes toho byla ušetřena, unudila by ses s ním k smrti. Stará paní však nudná není, to ti zaručuju. Je to hrozná stará čarodějnice, a vůbec ne tak křehká, jak předstírá. Když jsem přijel do Vysoké zahrady, abych požádal o Margaeryinu ruku, nechala svého syna, aby se vztekal, zatímco sama mi kladla jedovaté otázky o Joffreyho povaze. Vychvaloval jsem ho do nebes, to jistě..., zatímco moji muži rozšiřovali znepokojivé příběhy mezi služebnictvem lorda Tyrella. Tak se ta hra hraje.
Také jsem jim nasadil do hlavy myšlenku, že by se ser Loras mohl dát k bílým. Ne že bych to přímo navrhl, to by bylo příliš primitivní. Ale muži z mé družiny vyprávěli ponuré příběhy o tom, jak chátra zabila sera Prestona Greenfielda a znásilnila lady Lollys, a také jsem podstrčil pár stříbrných armádě zpěváků lorda Tyrella, aby zpívali písně o Ryamu Redwynovi, Serwynovi Zrcadlovém štítu a princi Aemonovi Dračím rytíři. Harfa může být ve správných rukou stejně nebezpečná jako meč.
Mace Tyrell si ve skutečnosti myslel, že to byl jeho nápad, udělat z přijetí sera Lorase do Královské gardy podmínku svatební smlouvy. Kdo by lépe ochránil jeho dceru než její úchvatný rytířský bratr? A navíc ho to zbavilo obtížného úkolu najít dobré pozemky a nevěstu pro třetího syna, což nikdy nebývá snadné, a v případě sera Lorase by to bylo dvojnásob obtížné.

Ale ať si to bylo, jak chtělo. Lady Olenna neměla v úmyslu dopustit, aby Joff jakkoli ublížil její drahé milované vnučce, ale na rozdíl od svého syna si rovněž uvědomovala, že ser Loras je pod všemi jeho květinami a vytříbeností stejně horkokrevný jako Jaime Lannister. Hoď Joffreyho, Margaery a Lorase do jednoho hrnce a máš základ pro královražednou omáčku. Stará žena pochopila taky něco jiného. Její syn byl rozhodnutý udělat Margaery královnou a k tomu bylo zapotřebí krále..., jenže ne Joffreyho. Jen počkej a uvidíš, brzy budeme mít další svatbu. Margaery se provdá za Tommena. Ponechá si svou královskou korunu i svoje panenství, přičemž o nic z toho nijak zvlášť nestojí, ale na tom nesejde. Velká západní aliance bude zachována... alespoň na čas."
Margaery a Tommen. Sansa nevěděla, co na to říct. Měla Margaery Tyrell ráda a její malou hádavou babičku taky. Toužebně myslela na Vysokou zahradu s jejími nádvořími, zahradami a hudebníky a na výletní bárky na Klikatici; hodně daleko od tohoto bezútěšného pobřeží. Alespoň jsem tu v bezpečí. Joffrey je mrtvý, ten už mi nemůže ublížit, a já jsem teď jen děvče nemanželského původu. Alayne Kámen nemá žádného manžela a žádné závazky. A co nevidět tu bude její teta. Dlouhá noční můra z Králova přístaviště skončila a její urážlivé manželství taky. Mohla by si tu zřídit nový domov, přesně jak Petyr říkal.
Trvalo osm dlouhých dnů, než Lysa Arryn konečně přijela. Pět z nich propršelo, zatímco Sansa seděla znuděná a nepokojná u krbu, vedle starého slepého psa. Byl příliš nemocný a bezzubý, než aby ještě mohl chodit hlídat ovce s Bryenem, a tak většinu času prospal, ale když ho popleskala, zakňučel a olízl jí ruku a od té doby z nich byli kamarádi. Jakmile deště ustaly, Petyr jí byl ukázat svoje panství, což netrvalo déle než půl dne. Vlastnil spoustu kamení, přesně jak říkal. Bylo tam jedno zajímavé místo, kde voda vystřikovala za přílivu z díry ve skále a tryskala do výše třiceti stop, a další, kde někdo vytesal do kamene sedmicípou hvězdu nových bohů. Petyr řekl, že značí jedno z míst, kde se vylodili Andalové, když přišli přes moře, aby uchvátili Údolí z rukou Prvních lidí.
O něco hlouběji ve vnitrozemí žil vedle rašelinového močálu tucet rodin v chatrčích z nakupeného kamene. „Moje malé stádečko poddaných," řekl Petyr, třebaže se zdálo, že ho znají jen ti nejstarší. Na jeho území se také nacházela poustevnická jeskyně, i když bez poustevníka. „Teď už je mrtvý, ale když jsem byl chlapec, můj otec mě k němu jednou vzal na návštěvu. Ten muž se nemýl čtyřicet let, a tak si dovedeš představit, jak páchl, ale měl prý prorocký dar. Trochu mě ohmatal a řekl, že se ze mě stane velký muž, za což mu můj otec dal měch vína." Petyr si odfrkl. „Já bych mu řekl stejnou věc za půl poháru."
Konečně jednoho šedivého větrného odpoledne přiběhl k věži Bryen se štěkajícími psy v patách, aby oznámil, že se od jihozápadu blíží jezdci. „Lysa," řekl Petyr. „Pojď, Alayne, jdeme ji pozdravit."
Přehodili si pláště přes ramena a šli čekat ven. Jezdců nebylo víc než dvacet - velmi skrovný doprovod na paní z Orlího hnízda. Jeli s nimi tři dívky a na tucet rytířů domácí stráže v kroužkové a plátové zbroji. Přivedla s sebou taky septona a pohledného mladého zpěváka s chmýřím pod nosem a dlouhými vlasy v barvě písku.
Že by tohle byla moje teta? Lady Lysa byla o dva roky mladší než její matka, jenže ta žena vypadala o deset let starší. Husté zlatohnědé kadeře jí spadaly až pod pas, ale její tělo pod nákladnou sametovou róbou a živůtkem pošitým drahými kameny bylo ochablé a neforemné. Měla zarudlý napudrovaný obličej, mohutná prsa, silné končetiny. Byla vyšší než Malíček a taky těžší; a na neohrabaném způsobu, jakým sesedla z koně, nebylo nic půvabného.
Petyr poklekl, aby jí políbil prsty. „Králova malá rada mi poručila, abych tě svedl a získal, moje paní. Myslíš, že bys mne mohla pojmout za svého pána a manžela?"
Lady Lysa našpulila rty a vytáhla ho k sobě, aby mu vlepila polibek na tvář. „Och, možná se nechám přesvědčit."
Zahihňala se. „Přinesl jsi dary, abys obměkčil mé srdce?"
„Králův mír."
„Och, co je mi do míru, co jiného jsi mi přinesl?"
„Svoji dceru." Malíček pokynul Sanse, aby popošla blíž. „Moje paní, dovol mi představit ti Alayne Kámen."
Lysa Arryn se netvářila velmi potěšeně, že ji vidí. Sansa sklonila hlavu a vysekla jí hlubokou poklonu. „Bastarda?" slyšela svou tetu říct. „Petyre, copak jsi ztratil rozum? Kdo byla její matka?"
„To děvče je mrtvé. Doufal jsem, že si s sebou budu moci Alayne vzít na Orlí hnízdo."
„Co tam s ní budu dělat?"
„Měl bych pár nápadů," řekl lord Petyr. „Ale nyní mne víc zajímá, co bych mohl dělat s tebou, moje paní."
Všechna strohost v kulaté růžové tváři její tety se rozpustila a Sansa si na okamžik myslela, že se snad Lysa Arryn dá do pláče. „Drahý Petyre, tolik jsi mi chyběl, ani nevíš jak, nemůžeš to vědět. Yohn Royce mi působil všemožné problémy, pořád po mně chtěl, abych povolala svoje vazaly a šla do války. A ti ostatní se stále rojí kolem mě, Hunter a Corbray a ten strašný Nestor Royce, všichni se se mnou chtějí oženit a přijmout mého syna za svého svěřence, ale žádný z nich mě opravdu nemiluje. Jenom ty, Petyre. Tak dlouho jsem o tobě snila."
„A já o tobě, moje paní." Chytil ji kolem pasu a políbil ji na tvář. „Kdy se budeme moci vzít?"
„Hned," odpověděla lady Lysa s povzdechem. „Přivedla jsem svého septona i zpěváka a přivezla jsem medovinu na svatební hostinu."
„Tady?" Zdálo se, že ho ta představa nepotěšila. „Já bych si tě raději vzal na Orlím hnízdě, před celým tvým dvorem."
„Kašli na můj dvůr. Čekala jsem tak dlouho, nevydržím to už ani o chvíli déle." Položila mu ruce kolem krku. „Chci s tebou ještě dnes sdílet lože, můj drahý. Chci, abychom si udělali další dítě, bratra pro Roberta nebo sladkou malou holčičku."
„Já o tom sním také, miláčku. Přesto by se dalo hodně získat, kdybychom uspořádali velkou veřejnou svatbu pro celé Údolí -"
„Ne!" dupla. „Já tě chci hned, ještě dnes v noci. A musím tě varovat, že po všech těch letech ticha a šeptání mám v úmyslu křičet, až mne budeš milovat. Budu křičet tak hlasitě, že mě budou slyšet až na Orlím hnízdě!"
„A co kdybych si tě vzal na lože teď a pojal tě za manželku později?"

Lady Lysa se zahihňala jako holčička. „Och, Petyre Baeliši, ty jsi ale zkažený. Ne, já říkám ne, jsem paní Orlího hnízda a nařizuju ti, aby ses se mnou oženil okamžitě!“
Petyr pokrčil rameny. „Tak dobrá, jak moje paní poroučí. Jsem před tebou bezmocný, jako vždycky.“
Během hodiny odříkali pod modrým baldachýnem oblohy manželské sliby, zatímco slunce klesalo k západu. Poté byly venku pod malou pazourkovou věží rozestavěny stoly na kozách a svatebčané hodovali na křepelkách, srnčím a pečeném kanci a zapíjeli pokrmy jemnou lehkou medovinou, když se začalo smrákat, byly zapáleny pochodně. Lysin zpěvák zpíval „Nevyslovený slib“, „Čas mojí lásky“ a „Dvě srdce, která bijí jako jedno“. Několik mladších rytířů dokonce požádalo Sansu o tanec. Její teta také dobře tančila, sukně jí jen vířily, když ji Petyr otáčel v náručí. Medovina a svatba jako by lady Lyse ubraly léta, když držela za ruku svého manžela, vesele se smála, a oči jako by se jí zaleskly pokaždé, když se na něho podívala.
Když nastal čas na obřad uvedení do manželského lože, její rytíři ji odnesli nahoru do věže, svlékali z ní cestou šaty a vykřikovali oplzlé vtipy. Tyrion mne toho ušetřil, vzpomínala Sansa. Nebylo by to tak zlé, kdyby ji byli svlékali pro muže, kterého by milovala, a navíc přátelé, kteří by je měli oba rádi. Jenže Joffrey... Zachvěla se.
Její teta si s sebou přivedla tři dámy, a ty naléhaly na Sansu, aby jim pomohla svléknout lorda Petyra a doprovodit ho nahoru na svatební lože. Podřídil se jim s graciézností a košilatými vtipy a oplácel jim všechno, co mu uštědřily. Než ho dostaly do věže a z šatů, ženy byly uzardělé, měly rozšněrované krajkové živůtky, kytlice nakřivo a sukně v nepořádku. Ale Malíček se jen usmál na Sansu a nechal se zahnat nahoru do ložnice, kde již čekala jeho paní manželka.
Lady Lysa a lord Petyr pro sebe měli ložnici na třetím podlaží, jenže věž byla tak malá... a její teta dostála svému slibu a opravdu křičela. Venku začalo pršet a déšť zahnal hodovníky do síně o podlaží níž, kde slyšeli téměř každé slovo.
„Petyre,“ sténala její teta. „Och, Petyre, Petyre, drahý Petyre, och, och, och. Tam, Petyre, tam. Tam je to místo, kam patříš.“ Zpěvák lady Lysy se pustil do poněkud košilaté verze písně „Milostpanina večeře“, ale dokonce ani jeho zpěv a hraní nedokázaly přehlušit Lysiny výkřiky. „Udělej mi dítě, Petyre,“ křičela, „udělej mi další sladké dítě. Och, Petyre, můj drahý, můj nejdražší. PEEEÉÉÉ-TYRRE!“ Její poslední výkřik byl tak hlasitý, že se rozštěkali všichni psi a dvě z Lysiných dvorních dam sotva dokázaly zadržet smích.
Sansa sešla po schodech ven do noci. Na zbytky pokrmů na stolech padal lehký déšť, ale vzduch voněl svěže a čistě. Vzpomínala na vlastní svatební noc s Tyrionem. Ve tmě jsem Rytíř květin, řekl. Mohl bych na tebe být hodný. Jenže to byla jen další lannisterská lež. Pes dokáže vycítit lež, řekl jí jednou Ohař. Málem slyšela jeho hrubý skřípavý hlas. Rozhlédni se kolem sebe a zavětři. Všude kolem tebe jsou lháři a každý z nich umí lhát lépe než ty. Říkala si, co se asi se Sandorem Cleganem stalo. Ví vůbec, že zabili Joffreyho? Bylo by mu to jedno? Celá léta byl princovým tělesným strážcem.
Zůstala venku po dlouhý čas, když se konečně rozhodla odebrat na lože, celá vlhká a prokřehlá, ztemnělou síň zalévala jen šerá záře rašelinového ohně. Shora se už žádné zvuky neozývaly. V koutě seděl mladý zpěvák, hrál pomalou píseň, jen tak pro sebe. Jedna z dam její tety líbala rytíře, který seděl, v křesle lorda Petyra. Oba měli plné ruce práce s oblečením toho druhého. Několik mužů se opilo a usnulo a jeden z nich byl na latríně, kde mu bylo, soudě podle zvuků, které vydával, dosti nevolno. Sansa našla v malém přístěnku pod schody Bryenova starého slepého psa a lehla si na zem vedle něho. Probudil se a olízl jí tvář. „Ty smutné, staré psisko,“ řekla a pohladila mu kožich.
„Alayne.“ Stál nad ní zpěvák její tety. „Drahá Alayne. Já jsem Marillion. Viděl jsem, jak jsi přišla z deště. Noc je chladná a mokrá. Dovol mi zahřát tě.“
Starý pes zvedl hlavu a zavrčel, ale zpěvák ho pleskl po hlavě a poslal ho s kňučením pryč.
„Marillion?“ hlesla nejistě. „Jsi... jsi laskavý, že na mne myslíš, ale... odpusť mi, prosím. Jsem velice unavená.“
„A velice krásná. Celý večer jsem pro tebe v duchu skládal písně. Báseň pro tvoje oči, baladu pro tvoje rty, duet pro tvá ňadra. Nebudu je však zpívat. Byly to ubohé věci, nehodné takové krásy.“ Posadil se k ní na postel a položil jí ruku na nohu. „Dovol mi zpívat pro tebe raději svým tělem.“
Ucítila závan jeho dechu. „Jsi opilý.“
„Já se nikdy neopiju. Medovina mne jen rozveselí. Jsem celý rozpálený.“ Vyjel rukou na její stehno. „A ty taky.“
„Dej tu ruku pryč. Zapomínáš na dobré vychování.“
„Slituj se nade mnou. Zpíval jsem pro tebe milostné písně celé hodiny. Krev se mi jen bouří. A tobě taky, já to vím... Neexistuje děvče tak smyslné jako to, co se narodilo z nemanželského lože. Jsi pro mne vlhká?“
„Jsem panna,“ protestovala.
„Opravdu? Och, Alayne, Alayne, moje krásná panno, dej mi dar své nevinnosti. Budeš děkovat bohům, že jsi to udělala. Přiměju tě zpívat hlasitěji než lady Lysa.“
Sansa se od něho vyděšeně odtáhla. „Jestli mě nenecháš na pokoji, moje te- můj otec tě nechá pověsit. Lord Petyr.“
„Malíček?“ uchechtl se. „Lady Lysa mne má ráda a jsem oblíbencem lorda Roberta. Jestli mne tvůj otec urazí, zničím ho písní.“ Položil jí ruku na ňadro a stiskl je. „Ukaž, pomůžu ti z těch mokrých šatů. Neboj, nestrhám je z tebe. Pojď, moje sladká paní, poslechni své srdce -“
Sansa uslyšela tichý zvuk oceli škrábající o kůži. „Zpěváku,“ řekl drsný hlas, „raději jdi, jestli si chceš ještě někdy zazpívat.“ Světla bylo poskrovnu, ale Sansa v něm přesto viděla slabý lesk oceli.
Zpěvák jej uviděl taky. „Najdi si svoji holku -“ Nůž se mihl vzduchem a zpěvák vykřikl. „Tys mne řízl!“
„Bude to ještě horší, když neodejdeš.“
Nebylo třeba opakovat mu to podruhé. Marillion se spěšně vypařil. Ten druhý zůstal, tyčící se nad Sansou ve tmě.
„Lord Petyr mi řekl, že tě mám hlídat.“ Byl to hlas Lothora Bruna. Ne Ohařův, to ne, jak by mohl být? Samozřejmě že to musel být Lothor...
Té noci Sansa sotva zamhouřila oka. Jen sebou házela a obracela se z boku na boku, stejně jako na palubě Mořského krále. Zdál se jí sen o tom, jak Joffrey umírá, ale když se začal sápat po vlastním hrdle a po prstech mu stékala krev,

zděšeně si uvědomila, že to je její bratr Robb. Také se jí zdálo o její svatební noci, o tom, jak ji Tyrion hltá očima, když se svlékala. Jenže byl větší, než měl Tyrion právo být, a když si k ní vlezl do postele, měl obličej zjizvený jen na jedné straně. „Mám pro tebe píseň," řekl skřípavě a Sansa se probudila a opět vedle sebe našla starého slepého psa. „Kéž bys tak byl moje Lady," řekla mu.
Když přišlo ráno, Grisel odešla nahoru do ložnice, aby obsloužila pána a paní tácem s ranním chlebem, máslem, medem, ovocem a smetanou. Vrátila se a řekla, že chtějí mluvit s Alayne. Sansa byla stále rozespalá a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že ona je Alayne.
Lady Lysa byla stále v posteli, ale lord Petyr již byl vzhůru a oblečený. „Tvoje teta si přeje mluvit s tebou," řekl Sanse, když si natahoval botu. „Prozradil jsem jí, kdo jsi."
Bohové, buďte dobří. „Já... děkuji ti, můj pane."
Petyr si začal natahovat druhou botu. „Už jsem si užil domova víc než dost. Dnes odpoledne odjedeme na Orlí hnízdo."
Políbil svou paní manželku, slízl jí medovou šmouhu ze rtů a zamířil dolů po schodech.
Sansa stála u paty postele, zatímco její teta jedla hrušku a pozorovala ji. „Teď už to vidím," řekla lady Lysa, když odložila ohryzek. „Podobáš se Catelyn."
„Je od tebe laskavé, že to říkáš."
„To nebylo míněno jako lichotka. Mám-li být upřímná, vypadáš až příliš jako Catelyn. Budeme s tebou muset něco provést. Myslím, že než odjedeme na Orlí hnízdo, nabarvíme ti vlasy natmavo."
Nabarvit mi vlasy? „Nechť se ti zlíbí, teto Lyso."
„Takhle mi nesmíš říkat. Nesmí být vysloveno ani slůvko, které by prozradilo tvou přítomnost, jinak se to dozvědí v Králově přístaviště. Nemám v úmyslu dovolit, aby byl ohrožen můj syn." Šťourala se v kousku medové plástve.
„Udržuji Údolí stranou od veškerého válčení. Měli jsme bohatou úrodu, hory nás chrání a Orlí hnízdo je nedobytné. Přesto bychom na sebe neradi přivolali hněv lorda Tywina." Lysa odložila plástev a olízla si med z prstů. „Petyr říká, že tě provdali za Tyriona Lannistera. Toho odporného trpaslíka?"
„Donutili mě vzít si ho. Sama jsem to nikdy nechtěla."
„O nic víc než já," řekla její teta. „Jon Arryn nebyl žádný trpaslík, ale byl starý. Tobě se to možná nezdá, když mě vidíš teď, ale v den, kdy jsme se brali, jsem byla tak půvabná, že jsem krásou zastiňovala tvou matku. Jediné, po čem Jon toužil, byly meče mého otce, aby pomohl svým drahým chlapcům. Měla jsem ho odmítnout, jenže to byl již starý muž a já si říkala, že moc dlouho žít nebude. Polovinu zubů měl vypadanou a jeho dech páchl jako zkažený sýr. Nemůžu vystát muže se zkaženým dechem. Petyrův dech je vždycky tak svěží... Víš, že byl prvním mužem, kterého jsem kdy políbila? Můj otec o něm tvrdil, že je příliš nízkého původu, jenže já věděla, jak vysoko se dokáže pozvednout. Jon mu svěřil celní správu ve Městě racků, aby mě potěšil, ale když se Malíčkovi podařilo desetkrát zvýšit její příjmy, můj manžel si uvědomil, jak je šikovný, a pověřil ho jinými úkoly, dokonce ho přivedl do Králova přístaviště, kde se z něho stal správce pokladny. Bylo těžké vídat ho každý den a být přitom provdaná za toho chladného starce. Jon si v ložnici plnil svoji povinnost, ale nebyl schopný uspokojit mne, stejně jako dát mi děti. Jeho sémě bylo staré a slabé. Všechny moje děti zemřely, kromě Roberta, tři děvčátka a dva chlapci. Všechny moje sladké malé děti zemřely, a ten stařec s tím svým páchnoucím dechem žil dál. Tak vidíš, já taky trpěla." Lady Lysa nakrčila nos. „Víš, že tvoje ubohá matka je mrtvá?"
„Tyrion mi to řekl," odpověděla Sansa. „Řekl, že ji zavraždili Freyové na Trojzubci, společné s Robbem."
Lady Lyse najednou vhrkly slzy do očí. „Teď už jsme zbyly jen my dvě z rodu Tullyů, ty a já. Máš strach, dítě? Buď statečná. Catelyninu dceru bych nikdy nikomu nevydala. Jsme pokrevně spojeny." Pokynula Sanse, aby šla blíž. „Můžeš mne políbit na tvář, Alayne."
Poslušně k ní popošla a poklekla vedle postele. Její teta byla zahalená oblakem sladké vůně, třebaže pod ním prodléval nakyslý mléčný pach. Její tvář chutnala po barvivu a pudru.
Když od ní Sansa ustoupila, lady Lysa ji chytila za zápěstí. „A teď mi pověz," řekla ostře, „jsi obtěžkaná dítětem? Chci slyšet pravdu. Já poznám, jestli mi lžeš."
„Ne," odpověděla, ohromena její otázkou.
„Měla jsi už přece krvácení, ne?"
„Ano." Sansa věděla, že pravdu o svém měsíčním krvácení by na Orlím hnízdě dlouho neutajila. „Tyrion ne... on nikdy..." Cítila, jak se jí do tváří vkrádá nach. „Jsem stále panna."
„Cožpak byl Skřet neschopný?"
„Ne. On byl jen... on byl..." Laskavý? Nedokázala to říct, ne tady, ne své tetě, která ho tak nenáviděla. „On... chodil za nevěstkami, moje paní. Řekl mi to."
„Nevěstky." Lysa pustila její zápěstí. „Samozřejmě. Proč jinak by žena šla do postele s takovým tvorem, když ne pro zlato? Měla jsem Skřeta zabít, když byl v mé moci, jenže mne přelstil. Je plný podlé vychytralosti. Jeho žoldák zabil mého dobrého sera Vardise Egena. Catelyn ho ke mně vůbec neměla vodit, říkala jsem jí to. Taky si odvedla našeho strýce. Dodnes jí to zazlívám. Černá ryba byl mým Rytířem Brány, a od té doby co odešel, jsou horské klany čím dál troufalejší. Petyr to ale zase dá brzy do pořádku. Jmenuji ho lordem protektorem Údolí." Její teta se na ni poprvé usmála, téměř vřele. „Možná nevypadá tak vysoký nebo silný jako někteří, ale má větší cenu než všichni dohromady. Důvěřuj mu a dělej, co ti říká."
„Budu, teto... moje paní."
Zdálo se, že lady Lysa je spokojená. „Znala jsem toho chlapce, Joffreyho. Častoval mého Roberta ošklivými nadávkami a jednou ho dokonce uhodil dřevěným mečem. Jakýkoli muž ti řekne, že použít jed je nečestné, ale žena to vidí jinak. Matka nás utvářela tak, abychom mohly ochraňovat svoje děti, a jediným nečestným skutkem je pro nás selhání. Sama to poznáš, až budeš mít dítě."

„Dítě?“ hlesla Sansa nejistě.
Lysa nenuceně mávla rukou. „Ještě dlouho ne. Jsi ještě příliš mladá, než abys mohla být matkou. Jednoho dne ale budeš chtít mít děti. Stejně tak se budeš chtít vdát.”
„Já... jsem vdaná, moje paní.“
„Ano, ale brzy z tebe bude vdova. Buď ráda, že Skřet dával přednost děvkám. Nehodilo by se, aby se měl můj syn spokojit se zbytky po trpaslíkovi, ale pokud se tě nikdy nedotkl... Jak by se ti líbilo provdat se za svého bratrance, lorda Roberta?“
Sansa zbystřila pozornost. O Robertu Arrynovi věděla jen to, že je to malý neduživý chlapec. To nejsem já, co chce pro svého syna, je to moje věno. Nikdo se se mnou nikdy neožení z lásky. Lhaní jí však už připadalo snadné. „Já... už se nemohu dočkat, až se s ním setkám, moje paní. Ale je ještě dost malý, ne?“
„Je mu osm. A není příliš robustní postavy. Ale je to dobrý chlapec, chytrý a šikovný. Bude z něho velký muž, Alayne. Sémě je silné, řekl můj lord manžel, než vydechl naposledy. Bohové nás někdy nechávají zahlédnout záblesk budoucnosti, když ležíme na smrtelném loži. Nevidím žádný důvod, proč by ses nemohla provdat ihned, jakmile se dozvíme, že je tvůj lannisterský manžel po smrti. Jistě, bude to tajná svatba. Sotva by uvěřili, že si pán Orlího hnízda vzal nemanželskou dívku. Také by se to nehodilo. Havrani by nám měli přinést zvěst z Králova přístaviště ihned, jakmile Skřetovi spadne hlava z ramen. Ty a Robert se vezmete na druhý den, nebude to radostné? Bude rád, když bude mít společnost, když jsme přijeli na Orlí hnízdo, hrával si s chlapcem Vardise Egena a také se syny mého majordoma, jenže všichni ti chlapci jsou příliš hrubí a já neměla jinou možnost, než je poslat pryč. Umíš číst, Alayne?“
„Septa Mordane často říkávala, že jsem se to naučila dobře.“
„Robert má slabé oči, ale také miluje četbu,“ svěřila se jí lady Lysa. „Nejraději má příběhy o zvířatech. Znáš tu písničku o kuřeti, co se převléklo za lišku? Zpívám mu ji už tak dlouho a nikdy ho neunaví poslouchat ji. A taky si rád hraje na žabky, na slepou bábu a na schovávanou, ale musíš ho vždycky nechat vyhrát. To je jen správné, nemyslíš? Je to koneckonců pán Orlího hnízda, na to nesmíš zapomínat. Ty jsi z dobrého rodu a Starkové ze Zimohradu byli vždycky hrdí, jenže Zimohrad padl a ty teď nejsi víc než žebračka, takže odlož svou pýchu. Vděčnost ti bude v současné situaci slušet lépe. Ano, a taky poslušnost. Můj syn dostane vděčnou a poslušnou manželku.“

JON

Ve dne v noci zvonily sekery. Jon si už ani nevzpomínal, kdy naposledy pořádně spal, když zavřel oči, zdálo se mu o boji, když je otevřel, bojoval. Dokonce i v Králově věži slyšel neutuchající žuch buch bronzu, pazourku a kradené oceli zakusujících se do dřeva, a ještě hlasitěji to bylo slyšet, když se pokoušel odpočinout si v boudě na vrcholu Zdi. Mance poslal do práce muže s železnými kyji a dlouhými pilami se zuby z kosti a pazourku. Jednou, když Jon odplouval do vyčerpaného spánku, ozvalo se ze začarovaného hvozdu přehlasité prasknutí a k zemi se v oblaku hlíny a jehličí zřítil obrovitý strážní strom.
Když za ním přišel Owen, byl vzhůru, nepokojně ležel pod hromadou kožešin na podlaze boudy. „Lorde Sněhu,“ řekl Owen a zatřásl mu ramenem, „svítá.“ Podal Jonovi ruku, aby mu pomohl vstát. Ostatní se taky probouzeli, strkali do sebe, když si v omezených prostorách boudy natahovali boty a zapínali opasky s meči. Nikdo nemluvil. Všichni byli příliš vyčerpaní, než aby mohli mluvit. Jen málo jich v těchto dnech z vrcholu Zdi odcházelo. Jízda nahoru a dolů v kleci byla příliš dlouhá. Černý hrad byl ponechán mistru Aemonovi, seru Wyntonovi Statnému a hrstce dalších, co byli příliš staří nebo nemocní, aby mohli bojovat.
„Měl jsem sen, že sem přijel král,“ řekl Owen šťastně. „Mistr Aemon poslal havrana a král Robert sem přijel s celou svou armádou. Zdálo se mi, že jsem viděl jeho zlaté praporce.“ Jon se přiměl usmát se na něho. „To by byl opravdu vítaný pohled, Owene.“ Navzdory bolestivému škubnutí v noze si přehodil přes ramena černý kožešinový plášť a vyšel ven, aby čelil dalšímu dni.
Poryv větru mu pročísl ledovými hřebeny dlouhé hnědé vlasy.
O půl míle na sever se rozhýbával tábor divokých, z ohňů stoupaly kouřové prsty a škrábaly do břicha bledou ranní oblohu. Hned vedle kraje lesa si vztyčili stany z kůží a kožešin, dokonce hrubou síň z klád a spletených větví; na východě byly řady koní, na západě mamuti a všude byli lidé. Brousili si meče, přidělávali hroty k oštěpům, oblékali podomácku vyrobenou zbroj z kůže, rohoviny a kostí. Jon věděl, že na každého muže, kterého vidí, je jich dvacítka schovaná v lese. Podrost jim skýtal alespoň částečný úkryt před živly a skrýval je před očima nenáviděných vran. Jejich lučištníci již postupovali kupředu, schovaní za tarasem, který strkali před sebou. „Tamhle se nesou naše šípy k snídani,“ oznámil Pyp zvesela, tak jak to dělával každého rána. Je dobře, že si z toho pořád ještě dokáže dělat legraci, pomyslel si Jon. Někdo musí. Před třemi dny zasáhl jeden z těch šípů k snídani Rudého Alyna z Růžolesa do nohy, když jste se vyklonili dostatečně daleko nad okraj, stále jste mohli vidět jeho mrtvolu dole u úpatí Zdi. Jon si říkal, že je rozhodně lepší, když se budou smát Pypovým vtipům, než když budou dumat nad Alynovou mrtvolou.
Tarasy byly šikmo skloněné dřevěné štíty, dost velké na to, aby se za nimi skrylo až pět bojovníků z řad svobodného lidu. Lučištníci je dostrkali na dostřel, pak poklekli za nimi a začali vypouštět šípy střílnami ve dřevu, když s nimi divocí vyšli do boje poprvé, Jon zavolal o zápalné šípy a půl tuctu jich podpálil, jenže pak je Mance začal pokrývat surovými kůžemi a ani všechny zápalné šípy světa by je teď nepodpálily. Bratři se dokonce začali sázet o to, který ze slaměných vojáků sesbírá nejvíc šípů, než bude po boji. Vedl panák jménem Bolestínský Edd se čtyřmi, ale Othell Yarwyck, Tumberjon a Watt z Dlouhého jezera měli po třech. I to byl Pypův nápad, začít pojmenovávat slaměné panáky po jejich

ztracených bratrech. „Takhle to aspoň vypadá, jako by nás tu bylo víc," řekl. „Víc se šípy v břiše," posteskl si Grenn, ale ten nápad se bratrům přesto zalíbil, a tak je Jon nechal, aby pokračovali v sázení.
Na kraji Zdi stálo na třech vysokých nohách myrské oko ze zdobené mosazi. Mistr Aemon je kdysi používal k pozorování hvězd, než ho vlastní oči zradily. Jon sklonil trubici a podíval se na nepřítele. Dokonce i běžným okem byl vidět velký bílý stan sešitý z kůží ledních medvědů, o němž nepochyboval, že patří Mancemu Nájezdníkovi. Myrské čočky přibližovaly divoké natolik, že rozlišil jejich tváře. Po Mancem však dnes ráno nebylo ani stopy, ale venku před stanem byla jeho žena Dalla, která se starala o oheň, zatímco její sestra Val dojila kozu. Dalla už byla tak obrovitá, až bylo divu, že se vůbec může hýbat. Dítě určitě přijde na svět již velmi brzy, pomyslel si Jon. Přehoupl oko na východ a pátral mezi stany a stromy, dokud nenašel želvu. Tahle na nás taky přijde co nevidět. Divocí stáhli během noci z kůže jednoho z mrtvých mamutů a nyní pokládali surovou zakrvácenou kůži na střechu beranové želvy, jako již druhou vrstvu přes ovčí kůže a kožešiny, želva měla zaoblený hořejšek a osm obrovitých kol a pod kůžemi byla pevná dřevěná konstrukce, když ji divocí začali stloukat, Satén si myslel, že stavějí loď. Nebyl daleko od pravdy, želva byla jako trup lodi obrácený vzhůru nohama a otevřený vpředu i vzadu; dlouhá síň na kolech.
„Už ji mají hotovou, co?" zeptal se Grenn.
„Skoro." Jon se napřímil. „S největší pravděpodobností sem přijede už dnes. Naplnil jsi sudy?"
„Všechny do jednoho. Během noci zmrzly na kámen, Pyp to kontroloval."
Grenn byl teď úplně jiný než ten velký nešikovný chlapec s červeným krkem, se kterým se Jon spřátelil, když přišel na Zeď. Vyrostl o půl stopy, hrudník a ramena mu zesílily a od Pěsti prvních lidí si nestříhal vlasy ani neupravoval vous. Byl teď stejně velký a zarostlý jako pratur, což byla urážlivá přezdívka, kterou ho častoval ser Alliser Thorne během výcviku. Teď ale vypadal velice unaveně, když mu to Jon řekl, jen pokývl hlavou. „Celou noc jsem slyšel jejich sekery. Nemohl jsem kvůli tomu sekání spát."
„Tak se jdi vyspat teď."
„Já nepotřebuju -"
„Potřebuješ. Chci tě tu odpočatého. Jdi a neboj se, já tě to nenechám prospat." Přiměl sám sebe usmát se na něho. „Jsi jediný, kdo tady dokáže pohnout těmi proklatými sudy."
Grenn se s reptáním vzdálil a Jon se vrátil k dalekohledu a k prohlídce tábora divokých. Čas od času mu přeletěl nad hlavou šíp, ale on se naučil ignorovat je. Dostřel byl dlouhý, úhel špatný a šance na to, že bude zasažen, malé. Stále neviděl v táboře ani stopy po Mancem Nájezdníkovi, ale zahlédl v blízkosti želvy Tormunda Obrozhoubu a dva z jeho synů. Synové zápolili s mamutí kůží. zatímco Tormund okusoval pečenou kozí kýtu a hulákal rozkazy. Jinde našel měniče, Varamyra Šestikůži, procházejícího mezi stromy s jeho stínokočkou v patách.
Když uslyšel rachot rumpálových řetězů a železné zasténání otvírajících se dveří klece, věděl, že jim Hobb nese snídani, tak jak to dělával každého rána. Pohled na Manceho beranovou želvu připravil Jona o veškerý apetit. Olej již téměř všechen spotřebovali a poslední sud se smůlou odvalili přes okraj Zdi před dvěma dny. Brzy jim dojdou také šípy a neměli žádné šípaře, kteří by vyrobili nové. A především v noci přiletěl havran z východu, se zprávou od sera Denyse Mallistera. Zdálo se, že Bowen Marsh honil divoké celou cestu až ke Stínové věži a pak ještě dál, až do temných hlubin Strže. Na Lebkomostě se utkal s Plakačem a třemi stovkami divokých a zvítězil v krvavé bitvě. To vítězství však bylo drahé. Padlo přes stovku bratrů, mezi nimi ser Endrew Tarth a ser Aladale Wynch. Staré granátové jablko sám byl odnesen do Stínové věže s vážným zraněním. Stará se tam o něho mistr Mullin, ale ještě nějaký čas potrvá, než bude dostatečně zdráv, aby se mohl vrátit do Černého hradu.
Když si to Jon přečetl, vypravil Zei na jejich nejlepším koni do městečka v podhradí, aby poprosila obyvatele, zda by nemohli poslat nějaké muže na Zeď, když se dlouho nevracela, poslal za ní Muloše a ten přijel zpátky se zprávou, že městečko je opuštěné, dokonce i nevěstinec. Zei pravděpodobně odjela za nimi, na jih po královské cestě. Možná bychom měli udělat totéž, přemítal Jon zachmuřeně.
Přiměl se pojíst, ať už měl hlad nebo neměl. Dost špatné bylo už to, že nemohl spát - nemohl ještě nejíst. Kromě toho, je to možná moje poslední jídlo. Možná to bude poslední jídlo pro nás všechny. A tak se stalo, že měl plné břicho chleba, slaniny, cibule a sýra, když uslyšel Koně vykřiknout: „UŽ TO JEDE!"
Nikdo se nepotřeboval ptát, co míní tím „to". Ani Jon nepotřeboval mistrovo myrské oko, aby viděl, jak se konstrukce sune mezi stany a stromy. „Ve skutečnosti to ani moc nevypadá jako želva," poznamenal Satén. „Želvy nemají srst."
„Většina z nich nemá ani kola," dodal Pyp.
„Zatrubte na roh," poručil Jon a Sud dvakrát dlouze zatroubil, aby probudil Grenna a ostatní spáče, kteří měli hlídku během noci, když přicházeli divocí. Zeď potřebovala každého muže. Bohové vědí, jak málo jich máme. Jon pohlédl na Pypa, Suda a Saténa, na Koně, Owena Tupce, na Tima Popletojazyka, Muloše, Dřevohnáta a ostatní a pokoušel se představit si je, jak jdou s meči na sekery proti řece ječících divokých v mrazivé temnotě tunelu, s ničím víc než jen pár železnými mřížemi mezi nimi. Věděl, že právě k tomuhle nakonec dojde, pokud se jim nějak nepodaří zastavit želvu dřív, než bude rozbořena brána.
„Je to velké," řekl Kůň.
Pyp zamlaskal. „Jen si představte, kolik by bylo z takové želvy polévky." Jeho vtip se nesetkal s žádným ohlasem. Dokonce i Pyp zněl unaveně. Vypadá napůl mrtvý, pomyslel si Jon, všichni tak vypadáme. Král za Zdí měl takové množství mužů, že na ně mohl posílat stále nové a nové útočníky, ale každý jejich útok musela odrážet stále stejná hrstka černých bratří, což bylo velmi vyčerpávající.
Jon věděl, že muži pod dřevem a kůžemi budou namáhavě tlačit, ztěžka se opírat rameny do dřeva a vynakládat všechnu sílu, aby udrželi kola v pohybu, ale jakmile vrhnou želvu proti bráně, vymění lana za sekery. Alespoň že na ně Mance dnes neposlal mamuty. Jon tomu byl rád. Jejich strašlivá síla přicházela u Zdi vniveč a jejich velikost z nich jen činila snadné cíle. Ten poslední umíral půldruhého dne a jeho truchlivé troubení bylo strašlivé poslouchat.

Želva se pomalu plazila přes kameny, pařezy a mlází. Předchozí boje stály svobodný lid stovku životů, možná i víc. Většina jich stále ležela tam, kde padli. Ve chvílích klidu se k nim slétaly vrány a hodovaly na nich, ale nyní se ptáci s křikem rozlétali do všech stran. Pohled na želvu se jim nelíbil o nic víc než jemu.
Věděl, že Satén, Kůň a další se na něho dívají, že očekávají jeho rozkazy. Byl tak unavený, že už stěží vnímal. Zeď je moje, připomněl si. „Owene, Koni, ke katapultům. Sude, ty a Dřevohnát ke škorpionům. Vy ostatní si vezměte luky a střílejte po nich zápalné šípy. Přesvědčíme se, zda to nepůjde spálit.“ Věděl, že to pravděpodobně bude zbytečné gesto, ale bylo to lepší než tam jen bezmocně stát.
Neohrabaná a pomalu se plazící želva byla snadným terčem a jeho střelci ji brzy proměnili v šinoucího se dřevěného ježka..., jenže mokré kůže ji chránily, stejně jako to bylo s tarasy, a zápalné šípy uhasly téměř ihned, jakmile našly cíl.
Jon zaklel pod fousy. „Škorpiony,“ nařídil, „katapulty.“
Šípy metané ze škorpionů se zabodávaly hluboko do kůží, ale nenapáchaly o nic víc škody než zápalné šípy. Kameny se odrážely od střechy želvy, promačkávaly dolíky do silné kožené vrstvy. Balvan vržený z trebuchetu by ji možná i rozdrtil, jenže jeden z vrhacích strojů byl stále rozbitý a divocí širokým obloukem obcházeli oblast dostřelu druhého.
„Jone, jsou stále blíž,“ řekl Owen Tupec.
Viděl to sám, nebylo třeba říkat mu to. Palec po palci, yard za yardem se želva šinula stále blíž, valila se, rachotila a kodrcala stále dál přes bitevní území. Jakmile se s ní divocí dostanou k úpatí Zdi, poskytne jim úkryt potřebný k tomu, aby mohli rozštípat sekerami spěšně opravenou vnější bránu. Až se jim to podaří, vyklidí během několika hodin suť z tunelu a pak už tam nebude nic, co by je zastavilo, kromě dvou železných bran, pár napůl zmrzlých mrtvol a jakýchkoli bratrů, které Jon pošle, aby se jim postavili, aby bojovali a zemřeli ve tmě pod ledem.
Katapult po jeho levici vydal hlasité žuch a naplnil vzduch otáčejícími se kameny. Bušily do želvy jako krupobití a neškodně se odrážely stranou. Lučištníci divokých na ně stále vypouštěli šípy zpoza svých tarasů. Jeden se zabodl do tváře slaměnému panákovi a Pyp zvolal: „Čtyři pro Watta z Dlouhého jezera! Je to nerozhodně!“ Další mu však prosvištěl rovnou kolem ucha. „Hanba!“ křikl dolů. „Já nesoutěžím!“
„Ty kůže hořet nebudou,“ řekl Jon sám sobě i ostatním. Jejich jedinou nadějí bylo pokusit se rozdrtit želvu, jakmile přijede až ke Zdi. Na to ale potřebovali balvany. Bez ohledu na to, jak pevně byla želva postavená, velký balvan svržený z výšky sedmi set stop by na ní měl napáchat značnou škodu. „Grenne, Owene, Sude, je čas.“
Podél boudy byl srovnán v řadě tucet velkých dubových sudů. Byly plné rozdrceného kamení- štěrku, který černí bratři pravidelně rozsypávali po cestičkách na vrcholu Zdi, aby se jim tam lépe chodilo. Jakmile Jon předchozího dne uviděl, že svobodný lid pokrývá želvu ovčími kůžemi, řekl Grennovi, aby do sudů nalil vodu, tolik vody, kolik se jí tam vejde. Voda měla prosáknout dolů skrz drcený kámen a přes noc mělo všechno pevně zamrznout. Tím získali ty nejzdařilejší napodobeniny balvanů, jaké jen mohli.
„Proč je nutné, aby to zmrzlo?“ zajímal se Grenn. „Proč prostě jen neskulíme sudy dolů tak, jak jsou?“
„Když cestou dolů narazí do Zdi, rozbijí se a uvolněný štěrk se rozsype všude kolem,“ vysvětlil mu Jon. „My přece nechceme, aby na ty zkurvysyny pršely oblázky.“
Společné s Grennem položil ruce na jeden ze sudů, zatímco Sud a Owen zápolili s druhým. Chvíli jím kolébali dozadu a dopředu, aby ho dostali ze sevření ledu kolem dna. „Ta zpropadená věc váží snad tunu,“ řekl Grenn.
„Překlopte ji a kutálejte ji,“ řekl Jon. „Opatrně, jestli se ti překulí přes botu, dopadneš jako Dřevohnát.“
Jakmile byl sud na boku, Jon popadl pochodeň a mávl jí sem a tam těsně nad povrchem Zdi, jen tak, aby led mírně roztál. Sud se dal po tenké vrstvičce vody kutálet mnohem snáz. Ve skutečnosti až příliš snadno; málem o něj přišli. Ale nakonec, když všichni čtyři spojili síly, dovalili sud ke kraji a znovu ho postavili.
Měli nad bránou seřazené čtyři z velkých dubových sudů, když Pyp vykřikl: „Želva už je u našich dveří!“ Jon si podepřel zraněnou nohu a vyklonil se dolů, aby se o tom přesvědčil na vlastní oči. Zídky. Marsh měl postavit kolem vrcholu Zdi zídky. Mělo se udělat tolik věcí. Divocí tahali mrtvé obry od brány. Kůň a Muloš na ně házeli kameny a Jonovi se zdálo, že vidí, jak jeden muž klesá k zemi, ale kameny byly příliš malé, než aby napáchaly nějakou škodu na želvě. Říkal si, co svobodný lid udělá s mrtvým mamutem, kterého měli v cestě, ale pak to uviděl, želva byla téměř tak široká jako hradní síň, a tak s ní jednoduše přejeli přes mrtvolu. V noze mu bolestně škublo, ale Kůň ho chytil za paži a stáhl ho zpátky do bezpečí. „Neměl by ses vyklánět tak daleko,“ řekl chlapec.
„Měli jsme tu postavit zídky.“ Jonovi se zdálo, že zaslechl třeskot seker o dřevo, ale byl to pravděpodobně jen strach zvonící mu v uších. Podíval se na Grenna. „Pojďme na to.“
Grenn se postavil za sud, opřel se do něj ramenem, zamručel a začal tlačit. Gwen a Muloš mu šli na pomoc. Vystrčili nad okraj Zdi stopu sudu, pak další. A najednou byl pryč.
Uslyšeli těžké žuch, když cestou dolů udeřil do Zdi, a pak mnohem hlasitější třesknutí a zapraskání tříštícího se dřeva, následované výkřiky a nářkem. Satén výskl a Gwen Tupec se roztančil dokola, zatímco Pyp se vyklonil a zvolal: „Želva byla plná králíků. Jen se podívejte, jak hopkají pryč!“
„Další!“ nařídil Jon a Grenn se Sudem se opřeli rameny do druhého sudu a poslali ho s otáčením dolů ze Zdi.
Než skončili, byl předek Manceho želvy na padrť a divocí se hrnuli ven jejím druhým koncem a utíkali zpátky ke svému táboru. Satén popadl kuši a poslal za nimi pár šípů, aby se přesvědčil, zda je to přiměje k větší rychlosti. Grenn se chechtal přes svůj vous, Pyp vtipkoval a všichni věděli, že žádný z nich dnes neumře.
Jenže zítra... Jon pohlédl směrem k boudě. Tam kde ještě před chvílí stálo osm sudů zledovatělého štěrku, jich nyní zbývalo už jen osm. Tehdy si uvědomil, jak je strašlivě unavený a jak ho bolí zraněná noha. Potřebuju se vyspat. Alespoň pár hodin. Mohl by si jít za mistrem Aemonem pro snové víno, to by mu pomohlo. „Jdu dolů do Královy věže,“ řekl jim. „Zavolejte mě, kdyby tu Mance něco prováděl. Pype, svěřuju ti Zeď.“
„Mně?“ řekl Pyp.
„Jemu?“ dodal Grenn.

S úsměvem na rtech je tam nechal a sjel v kleci dolů.
Pohár snového vína mu opravdu pomohl. Sotva se stačil natáhnout na úzkou postel ve své cele, zmocnil se ho spánek. Jeho sny byly děsivé a beztvaré, plné podivných hlasů, výkřiků, kvílení a troubení válečného rohu, jediný hluboký dunivý tón, který setrvával ve vzduchu.
Když se probudil, obloha venku před střílnou, která mu sloužila místo okna, byla černá a nad ním stáli čtyři muži, které neznal. Jeden z nich držel lucernu. „Jone Sněhu," řekl ten nejvyšší strohým hlasem, „natáhni si boty a pojď s námi."
Jeho první rozespalou myšlenkou bylo, že Zeď padla, zatímco spal, že Mance Nájezdník poslal další obry nebo novou želvu a podařilo se mu projít bránou, když si však promnul oči, uviděl, že neznámí muži jsou všichni v černém. Jsou to muži Noční hlídky, uvědomil si. „Kam mám jít? Kdo jste?"
Vysoký muž pokynul a dva další vytáhli Jona z postele. S lucernou osvětlující jim cestu ho hnali z jeho cely o polovinu ohybu schodiště výš, do soláru Starého medvěda. Uviděl tam mistra Aemona, který stál u krbu, s rukama kolem hlavice své hole z trnkového keře. Septon Cellador byl opilý jako obvykle a ser Wynton Statný dřímal v křesle u okna. Další bratři pro něho byli cizinci. Všichni kromě jednoho.
Ser Alliser Thorne v dokonale čistém kožešinou podšitém plášti a naleštěných botách se otočil a řekl: „Tady je ten převlékač plášťů, můj pane. Bastard Neda Starka ze Zimohradu."
„Já nejsem žádný převlékač, Thorne," řekl Jon chladně.
„To uvidíme." V koženém křesla za stolem, kde Starý medvěd psával svoje dopisy, seděl velký plešatý muž s podbradkem. Jon ho neznal. „Ano, to uvidíme," řekl znovu. „Nepopíráš snad, že jsi Jon Sníh? Starkův bastard?"
„Lord Sníh, jak si rád říkává." Ser Alliser byl hubený muž, pevný a šlachovitý, a zrovna teď svítily jeho jako křemen tvrdé oči pobavením.
„To tys mne pojmenoval přezdívkou lord Sníh," řekl Jon, když Alliser sloužil jako zbrojmistr v Černém hradu, měl v oblibě pojmenovávat si všechny hochy, kteří k němu přišli na výcvik. Pak ho Starý medvěd poslal do Východní hlídky u moře. Ti ostatní jsou zřejmě muži z Východní hlídky. Ke Cotteru Pykeovi doletěl náš pták a on nám poslal pomoc.
„Kolik mužů jsi s sebou přivedl?" zeptal se muže za stolem.
„To já tady kladu otázky," odpověděl muž s podbradkem. „Byl jsi obviněn z porušení přísahy, ze zbabělosti a dezerce, Jone Sněhu. Popíráš snad, že jsi zradil své bratry, nechal je zemřít na Pěsti Prvních lidí a připojil se k divokému Mancemu Nájezdníkovi, samozvanému Králi za Zdí?"
„Zradil...?" Jon se tím slovem málem zadusil.
Tehdy promluvil mistr Aemon. „Můj pane, Donal Noye a já jsme o těchto věcech hovořili, když se k nám Jon Sníh vrátil, a byli jsme jeho vysvětlením uspokojeni."
„Jenže já uspokojen nejsem," opáčil plešatý muž. „Já si to vysvětlení vyslechnu osobně. Ano, přesně to udělám!"
Jon spolkl podráždění. „Nikoho jsem nezradil. Odjel jsem z Pěsti s Qhorinem Půlrukým, abychom prozkoumali Křivolaký průsmyk. Přidal jsem se k divokým na jeho rozkaz. Půlruký se obával, že by Mance mohl najít Roh zimy..."
„Roh zimy?" Ser Alliser se uchechtl. „Neměl jsi také náhodou spočítat jejich měchohubce, lorde Sněhu?"
„Ne, ale jejich obry jsem spočítal, jak nejlépe jsem mohl."
„Sere," vyštěkl na něho muž s podbradkem. „Budeš oslovovat sera Allisera titulem ser a mne titulem lord. Jsem Janos Slynt, lord Harrenova a zde v Černém hradu velitel až do té doby, než se vrátí Bowen Marsh se svou posádkou. Budeš nám prokazovat úctu a zdvořilost, která nám náleží. Nechci tady slyšet, jak pomazaného rytíře, jako je dobrý ser Alliser, uráží zrádcův bastard." Zvedl ruku a namířil masitý prst Jonovi do tváře. „Popíráš snad, žes obcoval s divokou ženou?"
„Ne." Jonův žal nad ztrátou Ygritte byl ještě příliš čerstvý, než aby jí dokázal zapřít. „Ne, můj pane."
„Předpokládám, že i tohle ti Půlruký poručil? Abys šoustal tu nemytou děvku?" zeptal se ser Alliser s úšklebkem.
„Sere. Ona nebyla žádná děvka, sere. Půlruký mi řekl, že nesmím před ničím couvnout, ať po mně budou divocí žádat cokoli, ale... nebudu popírat, že jsem zašel mimo svoje povinnosti a že.., že mi na ní záleželo."
„Takže přiznáváš, že jsi křivopřísežník," řekl Janos Slynt.
Jon věděl, že dobrá polovina mužů z Černého hradu navštěvovala čas od času městečko v podhradí, kde vykopávali pohřbené poklady místního nevěstince, jenže by nezneuctil Ygritte tím, že by ji srovnával s děvkami. „Porušil jsem svou přísahu se ženou. To přiznávám. Ano."
„Ano, můj pane." Když se Slynt zamračil, jeho podbradky se zatřepaly. Byl asi stejně široký, jako býval Starý medvěd, a nepochybně by byl stejně holohlavý, kdyby se dožil Mormontova věku. Polovinu vlasů již měl pryč, ačkoli mu ještě nemohlo být přes čtyřicet.
„Ano, můj pane," řekl Jon. „Jezdil jsem s divokými a jedl jsem s nimi, jak mi Půlruký nařídil, a dělil jsem se o svoje kožešiny s Ygritte. Ale přísahám, že jsem nikdy nepřevlékl plášť. Utekl jsem magnarovi tak brzy, jak jen to šlo, a nikdy jsem nepozvedl zbraň proti svým bratrům nebo proti říši."
Lord Slynt ho pozoroval prasečíma očkama. „Sere Glendone," poručil, „přiveď sem druhého vězně."
Ser Glendon byl vysoký muž, který vytáhl Jona z postele. Společně s ním odešli čtyři další muži, ale brzy se vrátili se zajatcem, malým, zažloutlým, dobitým mužem spoutaným na rukou i na nohou. Měl jediné rozježené obočí, zahnutý nos a na horním rtu knírek, který vypadal jako šmouha od hlíny, ale tvář měl napuchlou a plnou modřin a většinu předních zubů mu vyrazili.
Muži z Východní hlídky mrštili zajatcem o zem. Lord Slynt se na něho zamračil. „Je to ten, o kterém jsi mluvil?"
Zajatec zamrkal žlutýma očima. „Ano." Až do toho okamžiku Jon Chřestivou košili nepoznal. Bez své zbroje je to úplně jiný člověk, pomyslel si. „Ano," opakoval divoký, „je to ten zbabělec, co zabil Půlrukého. Stalo se to nahoře v Mrazoklech, kde jsme uštvali a zabili další vrány, všechny do jedné. Udělali bychom to i s tímhle, jenže on tak škemral o ten svůj bezcenný život a nabídl se, že se dá k nám, když ho necháme žít. Půlruký přísahal, že toho zbabělce dřív zabije, jenže vlk roztrhal Qhorina na kusy a tenhleten mu podřízl krk." Usmál se na Jona polozubým úsměvem a plivl mu krev

na chodidlo.
„Nu?“ obrátil se Janos Slynt k Jonovi. „Popíráš to snad? Nebo mi chceš tvrdit, že ti Půlruký nařídil, abys ho zabil?“
„Řekl mi...“ Ta slova z něho šla těžko. „Řekl mi, abych udělal cokoli, co po mně budou chtít.“
Slynt se rozhlédl kolem sebe po ostatních mužích z Východní hlídky. „Myslí si snad tenhle hoch, že jsem spadl z žebříňáku plného tuřínů a uhodil se do hlavy?”
„Tvoje lži tě teď nespasí, lorde Sněhu,“ varoval ho ser Alliser Thorne. „My už z tebe dostaneme pravdu, bastarde.“
„Já jsem vám řekl pravdu. Naši koně již umdlévali a Chřestivá košile byl za námi. Qhorin mi řekl, abych se dal k divokým. 'Nesmíš couvnout, ať po tobě budou žádat cokoli,' řekl. Věděl, že mě přimějí, abych ho zabil. Taky věděl, že Chřestivá košile by ho stejně zabil.“
„Takže ty tvrdíš, že velký Qhorin Půlruký se bál tohoto tvora?“ Slynt se podíval na Chřestivou košili a odfrkl si.
„Všichni se bojí Pána kostí,“ zabručel divoký. Ser Glendon do něho kopl a Chřestivá košile zmlkl.
„To jsem neřekl,“ namítl Jon.
Slynt uhodil pěstí do stolu. „Já tě slyšel! Zdá se, že ser Alliser mi tě vylíčil pravdivě. Lžeš skrz ty svoje bastardí zuby. Ale já to trpět nebudu. Já tedy ne! Možná se ti podařilo oklamat toho zmrzačeného kováře, ale ne Janose Slynta! Och ne. Janos Slynt neskočí na lep tak snadno. Myslíš si snad, že mám lebku nacpanou kapustou?“
„Já nevím, čím je tvoje lebka nacpaná, Můj pane.“
„Lord Sníh je drzý a arogantní.“ řekl ser Alliser. „Zavraždil Qhorina přesně tak, jako jeho druhové zrádci zabili lorda Mormonta. Nepřekvapilo by mě, kdybych se dozvěděl, že to všechno bylo součástí stejného úkladu. Možná v tom měl prsty i Benjen Stark. Podle všeho, co víme, by teď klidně mohl sedět ve stanu Manceho Nájezdníka. Znáš přece Starky, můj pane.“
„Znám,“ přitakal Janos Slynt. „Znám je až příliš dobře.“
Jon si stáhl rukavici a ukázal jim spálenou ruku. „Spálil jsem si ruku, když jsem bránil lorda Mormonta před nemrtvým. A můj strýc byl čestný muž. Nikdy by neporušil svou přísahu.“
„Stejně jako ty?“ urážel ho ser Alliser.
Septon Cellador si odkašlal. „Lorde Slynte,“ řekl, „tenhle chlapec odmítl odříkat přísahu v septu a šel raději za Zeď, aby svoje slova odříkal před stromem srdce. Před bohy jeho otce, jak tvrdil, jenže to jsou i bohové divokých.“
„Jsou to bohové severu, septone.“ Mistr Aemon mluvil zdvořile, ale odhodlaně. „Moji lordi, když byl Donal Noye zabit, byl to právě tento mladý muž, kdo po něm převzal Zeď a udržel ji proti vší zuřivosti severu. Dokázal, že je statečný, věrný a vynalézavý. Nebýt jeho, našel bys tady sedět po svém příjezdu Manceho Nájezdníka, lorde Slynte. Velice mu křivdíte. Jon Sníh byl majordomem a panošem lorda Mormonta. Byl pro tento úkol vybrán, protože lord velitel ho považoval za velmi slibného. Stejně jako já.“
„Slibného?“ opáčil Slynt. „Nu, sliby mohou být falešné. Má na rukou krev Qhorina Půlrukého. Mormont mu důvěřoval, jak říkáš, a co z toho měl? Já vím, jaké to je, když tě zradí lidé, kterým důvěřuješ, ach ano. A taky znám způsoby vlků.“ Namířil prst Jonovi do tváře. „Tvůj otec zemřel jako zrádce.“
„Můj otec byl zavražděn.“ Jon se již ocitl daleko za bodem, kdy mu záleželo na tom, co s ním udělají, ale nedokázal snášet žádné další lži o svém otci.
Slynt zrudl. „Zavražděn? Ty drzé štěně. Král Robert ještě ani nevychladl, když lord Eddard vytáhl proti jeho synovi.“ Vstal. Byl to menší muž než Mormont, třebaže silný v hrudníku a ramenou, s odpovídajícím objemem břicha. Plášť měl připjatý k rameni malým zlatým kopím s rudou špičkou. „Tvůj otec zemřel mečem, jenže ten byl urozeného původu, a navíc pobočník krále. Tobě bude stačit oprátka. Sere Allisere, odveď toho zrádce do ledové cely.“
„Můj pán je moudrý.“ Ser Alliser popadl Jona za paži.
Jon se mu vyškubl a chytil rytíře za hrdlo s takovou zuřivostí, že ho zvedl ze země. Byl by ho zaškrtil, kdyby ho z něj muži z Východní hlídky neodtrhli. Thorne se zapotácel, zamnul si otisky, které zanechaly Jonovy prsty na jeho krku, a zachroptěl: „Tady to vidíte na vlastní oči, bratři. Ten hoch je divoký.“

TYRION

Když přišlo svítání, zjistil, že nedokáže čelit pomyšlení na jídlo. Než se den obrátí, budu možná odsouzen k smrti. Cítil v žaludku kyselou chuť žluči a pahýl nosu ho svrběl. Tyrion si ho poškrábal hrotem dýky. Přetrpím jednoho posledního svědka a bude řada na mně. Jenže co má udělat? Popřít všechno? Obvinit Sansu a sera Dontose? Přiznat se v naději, že stráví zbytek života na Zdi? Vrhnout kostky a modlit se, aby Rudá zmije dokázal porazit sera Gregora Clegana?
Netečně bodl do šedivé mastné klobásy a přál si v tu chvíli, aby to byla jeho sestra. Tam na Zdi je proklatě zima, ale aspoň bych se dostal z Cerseina dosahu. Nedělal si naděje, že by z něho byl nějaký vynikající průzkumník, avšak Noční hlídka potřebovala nejenom silné muže, ale taky chytré. Aspoň to tak říkal lord velitel Mormont během Tyrionovy návštěvy v Černém hradu. Jenže ty jejich nepříjemné přísahy. Znamenalo by to konec jeho manželství a jakéhokoli nároku, který by si mohl činit na Casterlyovu skálu, ale jak se zdálo, stejně mu nebylo určeno těšit se z kteréhokoli z nich. A náhodou si vzpomínal, že v městečku v podhradí mají nevěstinec.
Nebyl to život, o jakém by snil, ale byl to život. Jediné, co by musel udělat, by bylo vložit důvěru ve svého otce, postavit se na svých malých zakrslých nohou a říct: „Ano, udělal jsem to, přiznávám se.“ A právě to mu na tom svazovalo útroby. Téměř si přál, aby to byl udělal, protože se zdálo, že za to stejně bude muset pykat. „Můj pane,“ řekl Podrick Payne. „Jsou tady, můj pane. Ser Addam. A zlaté pláště. Čekají venku.“

„Pode, řekni mi pravdu... Myslíš si, že jsem to udělal?“
Chlapec zaváhal, když se pokusil promluvit, vyšlo z něho jen nezřetelné zadrmolení.
Jsem ztracen. Tyrion si povzdechl. „Nemusíš mi odpovídat. Byl jsi mi dobrým panošem. Lepším, než jsem si zasluhoval. Ať se stane cokoli, děkuji ti za věrné služby.“
Ser Addam Marbrand jej očekával u dveří s šesti zlatými plášti. Zdálo se, že dnešního rána mu nemá co říct. Další dobrý muž, který mne považuje za královraha. Tyrion sesbíral všechnu důstojnost, kterou v sobě ještě byl schopen najít, a zkolébal se po schodech. Cítil, jak ho pozorují, když přecházel nádvoří; strážní na zdech, štolbové u stájí, umývačky nádobí a pradleny u studny, služky. Rytíři a lordi v trůnní síni se přemístili, aby je nechali projít, a šeptali svým dámám. Tyrion ještě ani nezaujal své místo před soudci, když další skupina strážných přivedla dovnitř Šae.
Měl pocit, jako by mu sevřela srdce mrazivá ruka. Varys ji zradil, pomyslel si. Ne. To já ji zradil. Měl jsem ji nechat u Lollys. Samozřejmě že vyslýchají Sansiny služebné, já bych udělal totéž. Zamnul si slizkou jizvu v místě, kde míval nos, a podivil se, proč se Cersei obtěžovala. Šae přece neví nic, co by mi mohlo ublížit.
„Naplánovali to společně,“ spustila dívka, kterou miloval. „Skřet a lady Sansa to spolu naplánovali, když Mladý vlk umřel, Sansa chtěla pomstít svého bratra a Tyrion měl v úmyslu zmocnit se trůnu. Jako další chtěl zabít svoji sestru a pak svého pana otce, takže by se pak mohl stát pobočníkem krále Tommena. Jenže asi po roce, než by Tommen moc vyrostl, zabil by i jeho, aby si mohl nasadit korunu na vlastní hlavu.“
„Jak to všechno víš?“ dožadoval se princ Oberyn. „Proč by se Skřet svěřoval s takovými plány služebné své manželky?“
„Občas jsem je zaslechla, jak si spolu povídají,“ odpověděla Šae, „a moje paní se tu a tam podřekla. Ale většinu toho vím z jeho vlastních rtů. Nebyla jsem jenom služebná lady Sansy. Byla jsem jeho děvka, po celou dobu, co byl v Králově přístavišti. Ráno v den svatby mě odtáhl do sklepení, kde přechovávají dračí lebky, a tam se mnou obcoval, se všemi těmi obludami kolem. A když jsem křičela, řekl mi, že bych mu za to měla být vděčná, protože se nestává, aby každé děvče bylo královou děvkou. Pak se mi svěřil, že má v úmyslu stát se králem. Řekl, že ten ubohý chlapec Joffrey nikdy nepozná svou nevěstu tak, jako zná on mě.“ Začala vzlykat. „Nikdy jsem nechtěla být děvkou, moji páni. Měla jsem se vdát. Za panoše, dobrého statečného chlapce urozeného původu. Jenže Skřet mě uviděl na Zeleném bodci a poslal toho chlapce, za kterého jsem se chtěla provdat, do předvoje, a když ho zabili, poslal svoje divoké, aby mě přivlekli do jeho stanu. Šaggu, toho velkého, a Timetta se spáleným okem. Řekl mi, že když mu nebudu po vůli, dá mě jim, a tak jsem to raději udělala. Pak mě vzal s sebou sem do města, abych byla nablízku, když mě bude chtít. Nutil mě dělat hanebné věci...“
Princ Oberyn se tvářil zvědavě. „Jaké věci?“
„Nevyslovitelné věci.“ A zatímco po její milé tvářičce pomalu stékaly slzy, nebylo pochyb o tom, že každý muž v síni touží v tu chvíli vzít ji do náruče a utěšit ji. „Věci s mými ústy a... jinými tělesnými částmi, milostpane. Se všemi mými částmi. Zneužil mě každým myslitelným způsobem a... nutil mě říkat mu, jak je velký. Můj obře, musela jsem mu říkat, můj obře z Lannisterů.“
Jako první se dal do smíchu Osmund. Boros a Meryn se připojili, pak Cersei, ser Loras a pak více pánů a dam, než by dokázal spočítat. Náhlý poryv veselí rozezvučel krovy a roztřásl Železný trůn. „Je to pravda,“ protestovala Šae. „Můj obře z Lannisterů.“ Smích nabyl na hlasitosti. Měli ústa zkřivená, jak se chechtali, až se za břicha popadali. Někteří se smáli tak prudce, že jim vyletoval hlen z chřípí.
Zachránil jsem vás všechny, pomyslel si Tyrion. Zachránil jsem toto zlovolné město i vaše bezcenné životy. V trůnní síni jich byly stovky, a každý se smál, kromě jeho otce, či alespoň mu to tak připadalo. Dokonce i Rudá zmije se řehtal a Mace Tyrell vypadal, jako by mu mělo každou chvíli prasknout břicho, ale lord Tywin Lannister seděl mezi nimi, jako by byl vytesaný z kamene, s prsty spletenými pod bradou.
Tyrion se protlačil kupředu. „MOJI LORDI!“ zvolal. Musel vykřiknout, chtěl-li mít naději, že jej uslyší.
Jeho otec zvedl ruku. Síň pozvolna utichala. „Odveďte mi tu prolhanou děvku z očí,“ řekl Tyrion, „a já se vám přiznám.“
Lord Tywin pokývl hlavou. Šae se dívala napůl s hrůzou, jak se zlaté pláště shlukují kolem ní. Její oči se ještě naposledy setkaly s Tyrionovými. Byl to stud, co v nich spatřil, nebo strach? Říkal si, co jí asi Cersei naslibovala. Dostaneš zlato nebo šperky, či cokoli to bylo, oč jsi požádala, pomyslel si, když se díval na její vzdalující se záda, ale než se měsíc obrátí, předhodí tě zlatým plášťům v jejich kasárnách.
Pohlédl vzhůru do otcových tvrdých zelených očí se skvrnkami jasného chladného zlata. „Jsem vinen,“ řekl, „tak strašně vinen. Tohle jste chtěli slyšet?“
Lord Tywin neřekl nic. Mace Tyrell přikývl. Princ Oberyn vypadal mírně zklamaně. „Přiznáváš, že jsi otrávil krále?“
„Nic takového,“ odpověděl Tyrion. „Joffreyho smrtí jsem nevinen. Provinil jsem se mnohem zrůdnějším zločinem.“
Udělal krok směrem ke svému otci. „Narodil jsem se. Žiju. Jsem vinen tím, že jsem trpaslík, přiznávám se k tomu. A bez ohledu na to, kolikrát mi můj dobrý otec odpustil, tvrdošíjně jsem setrvával ve své ohavnosti.“
„To je šílenství,“ prohlásil lord Tywin. „Mluv k věci, o které zde jednáme. Nestojíš před soudem za to, že jsi trpaslík.“
„A právě v tom se mýlíš, můj pane. Jsem před soudem za to, že jsem celý svůj život trpaslíkem.“
„Nemáš nic, co bys řekl na svou obranu?“
„Nic než tohle: já to neudělal. A přesto si nyní přeju, abych to byl udělal.“ Otočil se tváří k síni, k moři bledých tváří. „Přeju si, abych měl dost jedu pro vás všechny. Nutíte mne litovat, že nejsem zrůdou, jakou byste mne chtěli mít, jenže je to tak. Jsem nevinen, a tady se mi spravedlnosti nedostane. Neponecháváte mi na výběr jinou možnost než se dovolávat bohů. Požaduji rozsouzení v souboji.“
„Copak jsi pozbyl rozumu?“ řekl jeho otec.
„Ne, našel jsem ho. Požaduji rozsouzení v souboji!“
Jeho drahá sestra přímo zářila. „Má na to právo, páni soudcové,“ připomněla jim. „Jen ať bohové rozhodnou. Za

Joffreyho bude bojovat ser Gregor Clegane. Přijel do města včera v noci, aby dal svůj meč do mých služeb.“ Obličej lorda Tywina byl tak temný, až si Tyrion na okamžik myslel, že snad také vypil otrávené víno. Uhodil pěstí do stolu, příliš rozezlen, než aby byl schopen promluvit. Byl to Mace Tyrell, kdo se otočil k Tyrionovi a položil mu nevyhnutelnou otázku: „Máš šampióna, který bude bránit tvou nevinu?“
„Má, můj pane.“ Princ Oberyn z Dorne vstal. „Trpaslíkovi se docela podařilo přesvědčit mne.“
Následný poprask byl ohlušující. Tyrionovi se dostalo krátkodobého potěšení z náhlé pochybnosti, kterou zahlédl v Cerseiných očích. Bylo zapotřebí stovky zlatých plášťů bušících tupými konci svých kopí do podlahy, aby se trůnní síň znovu utišila. Do té doby se lord Tywin Lannister vzpamatoval. „Nechť je o celé záležitosti rozhodnuto zítra,“ prohlásil ledovým tónem. „Já si nad tím myji ruce.“ Obdařil svého zakrslého syna chladným hněvivým pohledem, pak odrázoval ze síně královskými dveřmi za Železným trůnem, se svým bratrem Kevanem po boku.
Později, zpátky ve věžní cele, si Tyrion nalil pohár vína a poslal Podricka Paynea pro sýr, chléb a olivy. Pochyboval, že by v sobě dokázal udržet cokoli těžšího. Myslel sis, že půjdu pokorně, otče? zeptal se stínu vrhaného na zeď hořícími svícemi. Na to v sobě mám až příliš mnoho z tebe. Cítil se podivně pokojný, teď když uchňapl moc nad svým životem a smrtí z rukou svého otce a vložil ji do rukou bohů. Za předpokladu, že bohové existují a že je to alespoň trochu zajímá. Pokud ne, pak jsem spíš v dornských rukou. Bez ohledu na to, co se stalo, čerpal Tyrion uspokojení z toho, jak se mu podařilo rozkopat plán lorda Tywina na cucky. Pokud princ Oberyn vyhraje, o to víc to poštve Vysokou zahradu proti Dornům; Mace Tyrell bude svědkem toho, jak muž, který zmrzačil jeho syna, pomáhá uniknout spravedlivému osudu trpaslíkovi, jenž málem otrávil jeho dceru. A pokud zvítězí Hora, Doran Martell se možná začne zajímat, proč byla jeho bratrovi naservírována smrt místo spravedlnosti, kterou mu Tyrion slíbil. Nakonec Dorne přece jen možná korunuje královnou Myrcellu.
Téměř stálo za to zemřít, jen aby se dozvěděl, jaké potíže jim tím způsobí. Přijdeš se podívat na můj konec, Šae? Budeš tam stát s ostatními a dívat se, jak ser Ilyn stíná tu moji ošklivou hlavu? Budeš postrádat svého obra z Lannisterů, až bude mrtvý? Dopil víno, mrštil pohárem o zem a jal se zahořkle zpívat.

Projížděl ulicemi města,
přes uličky, schody a kameny,
dolů z kopců vysokých,
za povzdechem milé ženy.
Protože ona byla jeho tajný poklad,
ona byla jeho štěstí i prokletí.
Řetěz a hrad nejsou nic,
ve srovnání se rty ženy.

Ser Kevan za ním toho večera nepřišel. Pravděpodobně se společně s lordem Tywinem snažili uchlácholit Tyrelly. Obávám se, že jsem svého strýce viděl naposledy. Nalil si další pohár. Škoda že nechal Symona Stříbrného jazyka zabít, než se naučil všechna slova té jeho písně. Měl-li být upřímný, nebyla zas tak špatná. Zvlášť ve srovnání s tou, co o něm složí po jeho smrti. „Protože ručky ze zlata jsou stále studené, ale ruce ženy jsou teplé,“ zpíval. Možná by měl napsat následující sloky sám. Pokud na to bude dost dlouho žít.
Té noci, ač to bylo překvapující, spal Tyrion dlouho a hluboce. Vstal za prvního kuropění, dobře odpočatý a se zdravou chutí do jídla, a posnídal opečený chléb, krvavou klobásu, jablečné koláče a dvojitou porci vajec s cibulkami a pálivými dornskými papričkami. Pak si vyprosil od svých strážných svolení jít navštívit svého šampióna. Ser Addam mu udělil souhlas.
Princ Oberyn popíjel červené víno z poháru a oblékal přitom svou zbroj. Pomáhali mu čtyři z jeho mladších dornských druhů. „Dobré ráno ti přeju, můj pane,“ řekl princ. „Vezmeš si pohár vína?“
„Měl bys vůbec pít před soubojem?“
„Vždycky před bojem piji.“
„To by tě mohlo zabít. Ba co hůř, mohlo by to zabít mě.“
Princ Oberyn se zasmál. „Bohové nevinné chrání. A já věřím v tvou nevinu.“
„Jsem nevinen, pouze co se týče vraždy Joffreyho,“ připustil Tyrion. „Doufám, že víš, do čeho jdeš. Gregor Clegane je -“
„- velký? To už jsem slyšel.”
„Měří téměř osm stop a váží přinejmenším třicet kamenů, samý sval a šlacha. Bojuje s obrovitým obouručním mečem, ale potřebuje na to jen jednu ruku. Je o něm známo, že rozsekává muže vpůli jediným úderem. Jeho zbroj je tak těžká, že žádný menší muž by tu tíhu neunesl, natožpak aby se v ní dokázal pohybovat.“
Na prince Oberyna jeho slova nijak nezapůsobila. „Velké muže jsem zabíjel už předtím. Trikem je shodit je na zem. Jakmile se jednou skácí, jsou mrtví.“ Dorn mluvil tak bezstarostně a sebejistě, že se Tyrion cítil téměř ubezpečen, dokud se princ Oberyn neotočil a neřekl: „Daemone, moje kopí!“ Ser Daemon mu je hodil a Rudá zmije je chytil v letu.
„Ty máš v úmyslu postavit se Horovi s kopím?“ Tyrionův neblahý pocit se vrátil. V bitvě tvořily řady nahuštěných kopí mocnou bojovou frontu, avšak v boji muže proti muži se zkušeným šermířem to byla bídná zbraň.
„My Dornové máme rádi kopí. Kromě toho je to jediný způsob, jak mít větší dosah než on. Prohlédni si je, lorde Skřete, ale dávej pozor, aby ses ho nedotkl.“ Kopí bylo vysoustruženo z jasanu, osm stop dlouhé, s hladkou, silnou, těžkou rukojetí. Poslední dvě stopy tvořila ocel: štíhlá listovitě tvarovaná hlavice zužující se do nebezpečně vyhlížejícího hrotu. Ostří vypadala tak nabroušená, že by se jimi mohl holit, když Oberyn zatočil rukojetí v dlaních, černě se mu zaleskly. Olej? Nebo jed? Tyrion se rozhodl, že to raději nechce vědět. „Doufám, že to s tím umíš,“ řekl pochybovačně.

„Nebudeš mít důvod ke stížnostem. Ačkoli ser Gregor možná ano. Bez ohledu na to, jak silná je jeho plátová zbroj, ve spojích budou mezery. Nad lokty, pod koleny, v podpaždí... Ujišťuji tě, že už najdu místo, kde ho polechtat.“ Odložil kopí stranou. „Říká se, že Lannister vždycky splácí svoje dluhy. Snad bys se mnou mohl odjet do Slunečního oštěpu, až budeme mít tohle pouštění žilou za sebou. Můj bratr Doran by byl nanejvýš potěšen, kdyby se mohl setkat s právoplatným dědicem Casterlyovy skály..., zvlášť kdyby s sebou přivezl svou půvabnou manželku, paní ze Zimohradu.“
Snad si had nemyslí, že mám Sansu někde schovanou, jako veverka, co si skladuje ořech na zimu? Pokud si to i myslel, Tyrion neměl v úmyslu vyvádět ho z omylu. „Výlet do Dorne by možná byl velice příjemný, když o tom tak uvažuji.“
„Naplánuj si raději delší návštěvu.“ Princ Oberyn usrkl ze svého vína. „Myslím, že ty a Doran máte mnoho společných zájmů, které byste rádi prodiskutovali. Hudbu, obchod, historii, víno, trpaslíkův groš..., zákony dědičnosti a následnictví. Rada od vlastního strýce bude královně Myrcelle nepochybně prospěšná v těžkých časech, které nás čekají.“
Pokud Varysovi ptáčkové zrovna naslouchali, Oberyn jim servíroval pěkně šťavnatou porci. „Myslím, že si ten pohár vína přece jen dám,“ řekl Tyrion. Královna Myrcella? Bylo by to mnohem lákavější, kdyby měl Sansu opravdu schovanou pod pláštěm. Pokud by Dorne dalo přednost Myrcelle před Tommenem, následoval by je sever? To, na co Rudá zmije narážel, byla zrada. Dokázal by Tyrion skutečně pozvednout zbraně proti Tommenovi, proti svému vlastnímu otci? Cersei by plivala krev. Možná by to stálo za to už jen kvůli tomu.
„Vzpomínáš si na příběh, který jsem ti vyprávěl při našem prvním setkání, Skřete?“ zeptal se princ Oberyn, když před ním poklekl Bastard z Božíhrobu, aby mu připevnil holenice. „Nebylo to jen kvůli tvému ocasu, proč jsme já a moje sestra přijeli do Casterlyovy skály. Byli jsme svým způsobem na výpravě. Na výpravě, která nás zavedla do Večeropadu, Stromoviny, Starého města, na Štítové ostrovy, do Crakehallu a nakonec do Casterlyovy skály..., ale cílem naší cesty byl sňatek. Doran již byl zasnouben s lady Mellario z Nervosu, a tak jsme ho nechali doma jako kastelána slunečního oštěpu. Moje sestra a já jsme ještě nebyli zaslíbeni nikomu.
Elie to všechno připadalo vzrušující. Byla zrovna v tom hloupém věku a křehké zdraví jí nikdy předtím nedovolovalo příliš cestovat. Já dával přednost tomu, že jsem se bavil urážením sestřiných nápadníků. Byl to Malý lord Línooký, panoš Zaječí pysk, jeden, kterého jsem si pojmenoval Chodící velryba, a další. Jediným, který mi připadal alespoň zčásti ucházející, byl mladý Baelor Hightower. Pohledný hoch - a moje sestra už do něho byla napůl zamilovaná, dokud neměl tu smůlu, že se jednou v naší přítomnosti uprdl. Ihned jsem ho přejmenoval na Baelora větropucha a od té doby se na něj Elia nedokázala podívat, aniž se dala do smíchu. Byl jsem prostě hrozný chlapec, někdo mi měl vyříznout ten můj prostořeký jazyk.“
Ano, souhlasil Tyrion v duchu. Baelor Hightower již nebyl mladík, ale zůstal dědicem lorda Leytona; bohatý, pohledný a rytíř skvělé pověsti. Teď mu říkali Baelor Jasnoúsměv. Kdyby se Elia byla provdala za něho místo za Rhaegara Targaryena, mohla si teď spokojeně žít ve Starém městě a vidět vyrůstat svoje děti. Říkal si, kolik životů bylo zmařeno kvůli jednomu nešťastnému pšouknutí.
„Lannisport byl na samém konci naší cesty,“ pokračoval princ Oberyn, zatímco mu ser Arron Qorgyle pomohl do prošívané kožené tuniky a začal ji vzadu zašněrovávat. „Věděl jsi, že naše matky se poměrně dlouho znaly?“
„Jako mladé dívky spolu byly u dvora, jak si náhodou vzpomínám. Společnice princezny Rhaelly?“
„Přesně tak. Dospěl jsem k názoru, že ten plán společnými silami ukuly naše matky. Panoš Zaječí pysk a jemu podobní i různé uhrovité panny, které byly přede mne předváděny, byly pouze mandličkami před hostinou určenými k tomu, aby povzbudily náš apetit. Hlavní chod měl být servírován v Casterlyova skále.“
„Cersei a Jaime.“
„To je ale chytrý trpaslík! Elia a já jsme byli starší než oni, to jistě. Tvému bratrovi a sestře tehdy nemohlo být víc než osm či devět. Nicméně rozdíl pěti či šesti let zas tolik neznamená. A na naší lodi byla prázdná kajuta, velmi pěkná kajuta, nepochybně určená pro osobu urozeného původu. Jako bychom měli v úmyslu vzít zpátky na Sluneční oštěp někoho s sebou. Možná mladé páže. Nebo společnici pro Eliu. Tvoje paní matka měla v úmyslu zasnoubit Jaimeho s mou sestrou, nebo Cersei se mnou. Možná obojí.“
„Možná,“ řekl Tyrion, „jenže můj otec -“
„- vládl Sedmi královstvím, ale doma mu vládla jeho paní manželka, či to alespoň moje matka vždycky říkávala.“ Princ Oberyn zvedl ruce, aby mu mohli lord Dagos Manwoody a Bastard z Božíhrobu navléknout přes hlavu kroužkovou brni. „Ve Starém městě jsme se dozvěděli o smrti tvé matky a obludném dítěti, které porodila. Už tam jsme se mohli obrátit a plout nazpět, ale moje matka rozhodla, že přece jen zavítáme do Casterlyovy skály. O uvítání, kterého se nám tam dostalo, jsem ti už vyprávěl.
Neřekl jsem ti ovšem, že moje matka čekala tak dlouho, jak to jen slušnost dovolovala, a pak před tvým otcem zavedla řeč na skutečný účel naší návštěvy. O celá léta později, na svém smrtelném loži, se mi svěřila, že lord Tywin nás tehdy příkře odmítl. Jeho dcera byla určena pro prince Rhaegara, jak ji informoval. A když žádala o Jaimeho, aby se oženil s Eliou, nabídl jí místo něho tebe.“
„Což si ona vyložila jako těžkou urážku.“
„Ona to urážka byla. To snad chápeš i ty, ne?“
„Och, samozřejmě.“ Všechno má své kořeny v minulosti, pomyslel si Tyrion, u našich matek a otců a těch před nimi. Jsme loutkami tančícími na strunách těch, kdo přišli před námi, a jednoho dne převezmou ty struny do svých rukou naše děti a budou s námi tančit místo nich. „Nu, princ Rhaegar se nakonec oženil s Eliou z Dorne, nikoli s Cersei z Casterlyovy skály. Mohlo by se tudíž zdát, že tvoje matka to klání přece jen vyhrála.“
„Ona si to myslela,“ přitakal princ Oberyn, „jenže tvůj otec není mužem, který by snadno zapomínal na takové ústrky. Docela jasně to vysvětlil v lekci, kterou uštědřil lordu a lady Tarbeckovým a Reynům z Kastameru. A v Králově

přístavišti ji posléze uštědřil mé sestře. Moji přilbu, Dagosi.“ Manwoody mu ji podal - vysokou pozlacenou přilbu s měděným diskem připevněným na hřebeni, sluncem Dorne. Tyrion si všiml, že hledí bylo z přilby odstraněno. „Elia a její děti dlouho čekaly na spravedlnost.“ Princ Oberyn si natáhl měkké červené kožené rukavice a znovu uchopil oštěp. „Ale dnešního dne ji dostanou.“

Pro souboj bylo vyhrazeno vnější nádvoří. Tyrion musel poskakovat a utíkat, aby stačil držet tempo s dlouhými kroky prince Oberyna. Had je dychtivý, pomyslel si. Doufejme, že je taky jedovatý. Den byl šedivý a větrný. Slunce zápolilo na obloze s mraky, ale Tyrion nemohl říct, kdo vyhraje ten boj, stejně jako netušil výsledek jednání, na kterém závisel jeho život.

Zdálo se, jako by se tisíc lidí přišlo podívat, zda bude žít, nebo zemře. Lemovali hradní ochozy a strkali do sebe lokty na schodech věží a bašt. Dívali se z vrat stájí, z oken a mostů, z balkonů a střech. Nádvoří jimi bylo tak nacpáno, že zlaté pláště a rytíři Královské gardy je museli odstrkovat, aby udělali prostor pro souboj. Někteří si vynesli ven židle, aby se jim dívalo pohodlněji, zatímco jiní dřepěli na sudech. Měli jsme to uspořádat v Dračím doupěti, pomyslel si Tyrion kysele. Mohli jsme vybírat po čtvrťáku a zaplatili bychom jak Joffreyho svatbu, tak pohřeb. Někteří z diváků s sebou měli malé děti, které jim seděly na ramenou, aby lépe viděly, když spatřily Tyriona, začaly vykřikovat a ukazovat na něho prstíky.

Cersei vypadala vedle sera Gregora napůl jako dítě. Ve své zbroji vyhlížel Hora větší, než měl jakýkoli člověk právo být. Pod dlouhou žlutou bojovou suknicí se třemi černými psy rodu Cleganů měl těžkou plátovou zbroj oblečenou na kroužkové brni. Matná šedá ocel plátů byla promačkaná a zjizvená z bitev. Pod drátěným pletivem měl ještě vařenou kůži a vrstvu prošívanice. Na límci měl nasazenou a pevně připevněnou velkou přilbu s plochým vrcholem, dýchacími otvory kolem úst a nosu a úzkým průzorem pro oči. Z vrcholu přilby čněla kamenná pěst.

Pokud ser Gregor trpěl nějakými následky zranění. Tyrion na něm ze svého místa na druhé straně nádvoří neviděl žádné. Stojí tam, jako by byl vytesaný z kamene. V zemi před sebou měl zabodnutý nestvůrný meč, šest stop zjizveného kovu. Obrovitýma rukama navlečenýma v rukavicích z překládané oceli svíral křížový jílec z obou stran.

Dokonce i milenka prince Oberyna při pohledu na něho zbledla. „Ty proti tomu chceš bojovat?“ zeptala se Ellaria Písek přidušeným hlasem.

„Já to zabiju,“ odpověděl její milenec bezstarostně.

Tyrion o tom měl jisté pochybnosti, když tak pozoroval prince Oberyna, zjistil, že si v duchu přeje, aby ho byl bránil raději Bronn... nebo ještě lépe Jaime. Rudá zmije byl v lehké zbroji: holenice, náloketnice, okruží, nárameníky, přilba bez hledí. Jinde měl Oberyn jen vláčnou kůži a vlající hedvábí. Přes kroužkovou brni měl sice šupiny z lesknoucí se mědi, ale drátěné pletivo s šupinami mu nemohlo poskytnout ani čtvrtinu ochrany, jakou zajišťovala Gregorovi jeho těžká plátová zbroj. S odstraněným hledím nebyla princova přilba ve skutečnosti o nich lepší než polopřilba bez nánosníku. Jeho kulatý ocelový štít byl jasně naleštěný a bylo na něm vyobrazeno slunce a oštěp v jasně rudé, žlutozlaté, bílozlaté a měděné.

Tanči kolem něho, dokud nebude ze sekání po tobě tak unavený, že nebude schopný zvednout meč, a pak ho shoď na zem. Zdálo se, že Rudá zmije uvažuje stejně jako Bronn. Jenže žoldnéř si byl na rozdíl od něho vědom rizik takových taktik. U sedmi pekel! Doufám, že víš, co děláš, hade.

Vedle pobočníkovy věže, uprostřed mezi oběma šampióny, byl vztyčen stupínek. Seděl tam lord Tywin se svým bratrem serem Kevanem. Krále Tommena nebylo nikde vidět; alespoň za tohle byl Tyrion vděčný.

Lord Tywin krátce pohlédl na svého zakrslého syna, pak zvedl ruku. Tucet trumpet zatroubilo fanfáru, aby umlčely dav. Kupředu se přišoural nejvyšší septon s vysokou korunou na hlavě a pomodlil se, aby jim Otec na nebesích pomohl rozsoudit spor a aby Válečník propůjčil sílu ruce muže, jehož věc je spravedlivá. To budu já, vykřikl Tyrion málem, jenže oni by se mu jen smáli, a jemu už bylo ze smíchu k smrti špatně.

Ser Osmund Černokotlý přinesl Cleganovi jeho štít, masivní věc z těžkého dubu obroubenou černým železem, když Hora prostrčil levou ruku popruhy, Tyrion si všiml, že Cleganovi psi jsou přemalovaní. Dnešního rána měl ser Gregor na svém štítu sedmicípou hvězdu, kterou přinesli Andalové do Západozemí, když překročili Úzké moře, aby s jejich pomocí přemohli První lidi a jejich božstva. To je od tebe velmi zbožné, Cersei, ale pochybuju, že to na bohy zapůsobí.

Byla mezi nimi vzdálenost padesát yardů. Princ Oberyn se ke svému sokovi blížil rychle, ser Gregor pomalu a zlověstněji. To se neotřásá země z jeho kroků, ujišťoval Tyrion sám sebe. To mi jen bije srdce, když byli oba muži deset yardů od sebe, Rudá zmije se zastavil a vykřikl: „Řekli ti, kdo jsem?“ Ser Gregor mezi oddychováním zabručel: „Nějaký mrtvý muž.“ Bez zastavení se valil dál.

Dorn sklouzl stranu. „Jsem Oberyn Martell, princ Dorne,“ řekl, když se po něm Hora otočil, aby ho neztratil z očí. „Princezna Elia byla moje sestra.“

„Kdo?“ zeptal se Gregor Clegane. Oberyn bodl svým dlouhým kopím, ale ser Gregor odrazil jeho hrot svým štítem, odstrčil je a s velkým mečem blýskajícím se mu v ruce se vrhl rovnou na prince. Dorn se bez úhony stočil stranou. Kopí znovu vyrazilo kupředu. Clegane po něm sekl, Martell je bleskurychle stáhl dozadu a znovu bodl. Kov zaskřípěl o kov, když hlavice kopí sklouzla z Horova hrudníku, rozřízla suknici a vyryla dlouhý škrábanec do oceli pod ní. „Elia Martell, dornská princezna,“ zasyčel Rudá zmije. „Znásilnil jsi ji. Zavraždil jsi ji. Zabil jsi její děti.“

Ser Gregor cosi zabručel a učinil těžkopádný výpad, při kterém sekl po Dornově hlavě. Princ Oberyn se jeho meči hravě vyhnul. „Znásilnil jsi ji. Zavraždil jsi ji. Zabil jsi její děti.“

„Přišel jsi sem mluvit, nebo bojovat?“

„Přišel jsem si vyslechnout tvoje doznání.“ Rudá zmije bleskurychle bodl Horu do břicha, ale jeho úder se minul účinkem. Gregor po něm sekl, a minul. Dlouhé kopí probodlo vzduch nad jeho mečem. Jako hadí jazyk vyjíždělo dopředu a dozadu, mířilo nízko a bodalo vysoko, útočilo do slabin, štítu, na oči, když už nic, tak je Hora alespoň snadným terčem, pomyslel si Tyrion. Princ Oberyn ho mohl stěží minout, třebaže žádný z jeho výpadů nepronikl těžkou

plátovou zbrojí. Dorn dál kroužil kolem svého protivníka, bodal, uskakoval dozadu, nutil většího muže otáčet se stále dokola. Clegane ho začíná ztrácet z očí. Horova přilba v sobě měla jen úzké průzory, které značnou měrou omezovaly jeho zorné pole. Oberyn si toho byl vědom a využíval toho, stejně jako délky svého kopí a své rychlosti.
Tak to šlo dál, po dobu, která Tyrionovi připadala nekonečná. Pohybovali se sem a tam přes nádvoří, kolem dokola v kruzích a spirálách, ser Gregor sekající do prázdna, zatímco Oberynovo kopí zasáhlo tu paži, tu nohu, dvakrát spánek. I Gregorův velký dřevěný štít utržil svůj díl zásahů, dokud se zpod hvězdy nevyloupla psí hlava a jinde se neobjevilo nahé dřevo. Clegane čas od času zamručel a jednou ho Tyrion slyšel, jak cosi zanadával, ale jinak bojoval v ponurém tichu.
Na rozdíl od Oberyna Martella. „Znásilnil jsi ji," zvolal a bodl oštěpem. „Zavraždil jsi ji," řekl a uskočil před sekem Gregorova velkého meče. „Zabil jsi její děti," vykřikl a bodl kopím po obrově hrdle, jen aby se skřípotem sklouzlo po silném ocelovém okruží. „Oberyn si s ním hraje," řekla Ellaria Písek.
Je to bláznova hra, pomyslel si Tyrion. „Hora je až příliš velký, než aby mohl být hračkou kohokoli."
Po celém obvodu nádvoří se dav přihlížejících pokradmu plížil stále blíž k oběma bojovníkům, kradl se kupředu palec po palci, aby lépe viděli. Královská garda se snažila, seč mohla, udržet je vzadu, vší silou do těch ťulpasů tlačili svými velkými bílými štíty, jenže ťulpasů byly stovky, zatímco mužů v bílé zbroji jen šest.
„Znásilnil jsi ji." Princ Oberyn odrazil divošský úder hlavicí svého kopí. „Zavraždil jsi ji." Bodl kopím proti Gregorovým očím, tak rychle, že se velký muž zapotácel. „Zabil jsi její děti." Kopí se mihlo stranou a dolů, škráblo Horu do hrudního plátu. „Znásilnil jsi ji. Zavraždil jsi ji. Zabil jsi její děti." Kopí bylo o dvě stopy delší než meč sera Gregora, dost na to, aby si jej Martell dokázal udržet od těla. Ser Gregor ťal po rukojeti kopí, pokaždé když po něm Oberyn bodl, snažil se useknout jeho hlavici, ale bylo to totéž, jako by se snažil useknout křídla mouše. „Znásilnil jsi ji. Zavraždil jsi ji. Zabil jsi její děti." Gregor se pokusil vrhnout se na něho vší silou a porazit ho na zem, ale Oberyn uskočil stranou, oběhl ho a postavil se mu za záda. „Znásilnil jsi ji. Zavraždil jsi ji. Zabil jsi její děti."
„Mlč už." Zdálo se, že ser Gregor se nyní pohybuje o něco pomaleji a ani jeho velký meč se již nezvedal tak vysoko, jako když souboj začal. „Zavři tu svoji hnusnou hubu."
„Znásilnil jsi ji," řekl princ a uskočil doprava.
„Dost!" Ser Gregor udělal dva dlouhé kroky a máchl mečem po Oberynově hlavě, ale Dorn před ním znovu uskočil. „Zavraždil jsi ji," řekl.
„DRŽ HUBU!" Gregor se vrhl dopředu, rovnou proti hrotu kopí, které ho bodlo do pravé poloviny hrudi a sklouzlo stranou s ošklivým ocelovým zaskřípěním. Najednou byl Hora dostatečně blízko, aby jej mohl zasáhnout. Jeho meč se mihl vzduchem. Dav řičel. Oberyn před prvním výpadem uklouzl a pustil kopí, které mu teď nebylo k užitku, když se k němu ser Gregor dostal tak blízko. Druhý úder odrazil Dorn svým štítem. Kov se střetl s kovem s třeskotem, který rval uši, a Rudá zmije měl co dělat, aby se neskácel k zemi. Ser Gregor ho s řevem hnal před sebou. Vždyť ani nepoužívá meč, jen řve jako zvíře, pomyslel si Tyrion. Oberynův ústup se stal střemhlavým útěkem pozpátku pouhé palce před hrotem velkého meče, který sekal po jeho hrudníku, pažích a hlavě.
Za ním byla stáj. Diváci křičeli a strkali do sebe ve snaze dostat se jim co nejrychleji z cesty. Jeden zakopl a narazil Oberynovi do zad. Ser Gregor máchl mečem se vší svou divošskou silou. Rudá zmije se vrhl stranou, odkulil se před ním. Nebohý pacholek za ním tak rychlý nebyl, když zvedl paži, aby si ochránil tvář, Gregorův meč mu ji uťal mezi loktem a ramenem. „Zavři HUBU!" zavyl Hora v odpověď na chlapcův výkřik, sekl mečem bočně a uťal chlapci horní polovinu hlavy, která se ve sprše krve a mozkové hmoty rozlétla přes nádvoří. Stovky diváků jako by rázem ztratily veškerý zájem o Tyrionovu vinu či nevinu, soudě podle způsobu, jakým se tlačily a strkaly do sebe, aby se co nejrychleji dostaly z nádvoří.
Jenže Rudá zmije z Dorne už byl opět na nohou a v ruce znovu třímal svůj dlouhý oštěp. „Elia," zavolal na sera Gregora. „Znásilnil jsi ji. Zavraždil jsi ji. Zabil jsi její děti. Teď řekni její jméno."
Hora se otočil. Přilbu, štít, meč i suknici; to vše měl potřísněno krví od hlavy k patě. „Příliš mluvíš," zabručel. „Bolí mě z tebe hlava."
„Však já si poslechnu, jak mi to řekneš. Byla to Elia z Dorne."
Hora si pohrdavě odfrkl a valil se dál... a v tom okamžiku se slunce vyhouplo nad nízké mraky, které zakrývaly oblohu již od svítání.
Slunce Dorne, řekl si Tyrion v duchu, jenže to byl Gregor, kdo se pohnul jako první, aby měl slunce v zádech. Je to duševně omezený a brutální muž, ale má instinkty válečníka.
Rudá zmije se přikrčil, přimhouřil oči a znovu bodl svým kopím. Ser Gregor po něm sekl, ale Dornův výpad byl pouze úskokem. Hora, zbavený rovnováhy, se zapotácel a ztěžka udělal krok vpřed.
Princ Oberyn sklonil svůj promačkaný kovový štít. Od naleštěného zlata a mědi se odrazil oslepující pruh slunečního světla, rovnou do úzkého očního průzoru protivníkovy přilby. Clegane zvedl svůj štít na obranu proti záři. V tu chvíli se kopí prince Oberyna mihlo vzduchem jako blesk a našlo mezeru v těžké zbroji, ve spojení plátů v podpaždí. Hrot proděravěl kroužkovou brni a vařenou kůži, Gregor přidušeně zamručel, ale to už Dorn zakroutil kopím a trhnutím je vyprostil z rány. „Elia. Řekni to! Elia z Dorne!" Kroužil kolem něho, kopí připravené k dalšímu výpadu. „Řekni to!"
Tyrion si v duchu drmolil svou modlitbu. Padni k zemi a zemři, zněla. Budiž proklet, padni k zemi a zemři! Horovi vytékala z podpaždí krev a mnohem víc se jí zřejmě hromadilo pod jeho hrudním plátem, když se pokusil udělat krok, podlomilo se mu koleno. Tyrion si už už říkal, že klesne k zemi.
Princ Oberyn mezitím přešel za něho. „ELIA Z DORNE!" vykřikl. Ser Gregor se začal otáčet, jenže to bylo příliš pomalu a příliš pozdě. Hlavice kopí mu tentokrát projela podkolenní jamkou, přes vrstvy kroužkového pletiva a kůže mezi ocelovými pláty na stehně a lýtku. Hora zavrávoral, zapotácel se, pak padl tváří k zemi. Obrovitý meč mu vylétl z ruky. Pomalu, těžkopádně se překulil na záda.

Dorn odhodil svůj dobitý štít, popadl kopí do obou rukou a poodešel stranou. Hora hlasitě zasténal a vztyčil se na lokti. Oberyn se otočil rychle jako kočka a rozběhl se na svého padlého protivníka. „ÉÉÉÉLLLLLIIIIIÁÁÁÁÁ!“ vykřikl, když mu vší silou zabodl kopí do těla. Prásk lámajícího se jasanového dřeva bylo téměř stejně sladkým zvukem jako Cerseino zuřivé zakvílení, a princ Oberyn vylétl na chvíli do vzduchu, jako by měl křídla. Had se vyšvihl nad Horu. Cleganovi trčely z břicha čtyři stopy zlomeného kopí. zatímco princ Oberyn dopadl na zem, překulil se, vstal a oprášil si šaty. Odhodil zlomenou rukojeť a sebral protivníkův meč. „Jestli zemřeš dřív, než řekneš její jméno, sere, budu tě honit přes sedm pekel,“ ujistil ho.
Ser Gregor se pokusil vstát. Kopí mu projelo tělem a přibodlo ho k zemi. Sevřel zlomenou rukojeť oběma rukama, zamručel, ale nebyl schopen vytáhnout je. Rudá kaluž pod ním se rozšiřovala. „Každým okamžikem si připadám nevinnější,“ řekl Tyrion Ellarii Písek vedle sebe.
Princ Oberyn popošel blíž. „Řekni to jméno!“ Položil nohu Horovi na hrudník a zvedl nestvůrný meč oběma rukama. Zda měl v úmyslu useknout jím Gregorovi hlavu, nebo mu chtěl vrazit hrot do průzoru v přilbě, to se Tyrion nikdy nedozvěděl. Clegane vymrštil ruku a popadl Dorna pod kolenem. Rudá zmije máchl mečem v divokém seku, jenže ztratil rovnováhu a čepel nenapáchala větší škodu než jen další promáčklinu v Horově náloketnici. Pak byl meč zapomenut, protože Gregor zesiloval stisk a stahoval Dorna k sobě. Zápolili spolu v prachu a krvi, zlomené kopí se houpalo dozadu a dopředu. Tyrion se s hrůzou díval, jak Hora objal prince obrovitou paží a přitáhl si ho těsně k hrudi, jako milence.
„Elia z Dorne,“ slyšeli všichni říct sera Gregora, když ti dva byli tak blízko sebe, že by se mohli políbit. Jeho hluboký hlas duněl v přilbě. „Zabil jsem toho jejího uječeného fakana.“ Druhou ruku vrazil do Oberynova ničím nechráněného obličeje, vecpal mu ocelové prsty do očí. „Potom jsem ji znásilnil.“ Udeřil podruhé a vrazil okovanou pěst do Dornových úst, nadělal mu třísky ze zubů. „Pak jsem jí rozbil tu její zasranou hlavu. Takhle.“ Když stáhl obrovitou pěst zpátky, z krve na jeho železné rukavici se v chladném ranním vzduchu kouřilo. Udeřil potřetí a ozvalo se odporné prásk.
Ellaria Písek kvílela hrůzou a Tyrionovi se obrátil žaludek i se snídaní. Zjistil, že klečí na kolenou, zvrací slaninu, klobásy, jablečné koláče i dvojitou porci vajec s cibulkami a pálivými dornskými papričkami.
Nikdy neslyšel svého otce pronést slova, která ho odsoudila. Možná nebylo žádných slov zapotřebí. Vložil jsem svůj život do rukou Rudé zmije a on jej upustil, když si uvědomil - příliš pozdě -, že hadi nemají ruce, začal se hysterický smát.
Byl napůl cesty dolů po serpentinových schodech, než si všiml, že ho zlaté pláště neodvádějí zpátky do jeho cely ve věži. „Byl jsem odsouzen do černých cel,“ řekl. Neobtěžovali se odpovědět mu. Proč taky plýtvat dechem kvůli mrtvému?

DAENERYS

Dany posnídala pod tomelovníkem, který rostl na terasovité zahradě. Pozorovala přitom svoje draky, jak se honí kolem vrcholu Velké pyramidy, kde kdysi stála velká bronzová harpyje. Přehlédla odtamtud celé město: úzké křivolaké uličky i široké cihlové ulice, chrámy a sýpky, chatrče i paláce, nevěstince a lázně, zahrady a fontány, velké rudé kruhy bojových doupat. A za zahradami bylo cínově zbarvené moře, točitý Skahazadhan, suché hnědé kopce, vypálené sady a zčernalá pole. Tam nahoře ve své zahradě měla Dany někdy pocit, jako by byla bůh, který žije na vrcholu nejvyšší hory světa.
Připadají si všichni bohové tak osaměle? Někteří určitě. Missandei jí pověděla o svém Pánu harmonie, uctívaném Mírumilovným lidem z Naatha; byl to jediný pravý bůh, jak jí řekla její malá tlumočnice, bůh, který vždycky byl a vždycky bude, který stvořil měsíc a hvězdy a zemi a všechny tvory, co na ní přebývají. Ubohý Pán harmonie. Dany ho litovala. Musí to být strašné, být po celou dobu sám, obsluhován jen hejnem motýlích žínek, které mohl stvořit nebo nechat zmizet pouhým slovem. Alespoň že Západozemí mělo sedm bohů, třebaže jí Viserys říkal, jak někteří septoni učí, že sedm je pouze aspekty jediného boha, sedm tváří jednoho krystalu. Bylo to matoucí. Rudí kněží věřili ve dva bohy, jak slyšela, jenže ti dva se spolu svářili v nekonečné válce. To se Dany líbilo ještě méně. Ona by nechtěla vést věčnou válku. Missandei jí přinesla kachní vejce, psí klobásu, a půl poháru oslazeného vína smíchaného s limetovou šťávou. Med přitahoval mouchy, ale vonná svíce je odháněla. Zjistila, že ji tam mouchy nesužují tak, jako obtěžují zbytek města, což byla další věc, která se jiná pyramidě líbila. „Musím myslet na to, že s těmi mouchami mám něco udělat,“ řekla. „V Naathu také máte tolik much, Missandei?“
„V Naathu máme motýly,“ odpověděla dívka ve společném jazyce. „Ještě víno?“
„Ne. Musím uspořádat slyšení.“ Dany si Missandei velmi oblíbila. Malá písařka s velkýma zlatýma očima byla moudřejší, než odpovídalo jejímu věku. Také je statečná. Musela být, aby přežila život, který jí osud přidělil. Dany doufala, že jednoho dne spatří její vybájený ostrov Naath. Missandei říkala, že Mírumilovní lidé dělají hudbu místo války. Nezabíjejí, dokonce ani zvířata, a jedí jen ovoce a žádné maso. Motýlí duchové zasvěcení jejich Pánu harmonie chrání jejich ostrov proti těm, kdo by jim chtěli ublížit. Mnozí dobyvatelé se připlavili k Naathu, aby zakrvavili svoje meče, ale onemocněli tam a zemřeli. Motýli jim však nejsou nic platní, když připlují otrokářské lodi. „Jednoho dne tě vezmu domů, Missandei,“ slíbila jí Dany. Kdybych byla dala stejný slib Jorahovi, prodal by mne i tak? „Přísahám ti to.“
„Tato jedna je spokojená, když může být s tebou, Tvoje Výsosti. Naath vždycky zůstane na svém místě. Jsi k této - ke mně velmi laskavá.“
„A ty ke mně.“ Dany vzala dívku za ruku. „Pojď, pomoz mi obléknout se.“
Jhiqui s Missandei ji vykoupaly, zatímco Irri jí připravila šaty. Dnes na sobě měla róbu z rudého aksamitu se stříbrnou

šerpou a na hlavě korunu s tříhlavým drakem, kterou dostala od Turmalinového bratrstva v Qarthu. Pantoflíčky také měla ze stříbra, s podpatky tak vysokými, až se bála, že v nich přepadne. Když byla ustrojena, Missandei jí přinesla naleštěné stříbrné sklo, aby se na sebe podívala. Dany si mlčky prohlížela svou tvář. Vypadá takhle dobyvatelka? Pokud měla mluvit za sebe, stále si připadala jako děvčátko.
Nikdo ji zatím nezval Daenerys Dobyvatelkou, ale možná jednoho dne budou. Aegon Dobyvatel si podrobil Západozemí se třemi draky, ale ona dobyla Meereen s kanálovými krysami a dřevěným ptákem za necelý den. Ubohý Groleo. Věděla, že stále truchlí pro svoji loď. Pokud mohla válečná galéra najet beranidlem na jinou loď, proč by nemohla na městskou bránu? S touto myšlenkou v hlavě přikázala svým kapitánům, aby najeli s loďmi na břeh. Jejich stěžně se staly beranidly a hordy svobodných lidí rozebraly jejich trupy a postavily z nich ochranné tarasy, želvy, katapulty a žebříky. Žoldáci dali každému beranidlu košilaté jméno, a právě hlavní stěžeň Meraxe - dříve Josova špásu - rozlomil východní bránu. Říkali mu Josův pták. Boj zuřil divoce a krvavě po většinu dne a ještě dlouho do noci, než se dřevo konečně začalo štípat a Meraxova železná galionová figura, rozesmátá šaškova hlava, s praskotem prorazila dovnitř.
Dany chtěla vést útok sama, ale všichni její kapitáni do jednoho tvrdili, že by to bylo holé šílenství, a její kapitáni se nikdy předtím v ničem neshodli. A tak Dany nakonec zůstala v týle, kde seděla v dlouhé drátěné košili na hřbetě své stříbrné. I ze vzdálenosti půl ligy však slyšela, jak město padlo, jak se vzdorovité volání obránců změnilo ve vyděšené výkřiky. Její draci zařvali v tom okamžiku jako jeden, naplnili noc ohněm. Otroci povstali, věděla ihned. Moje kanálové krysy přehryzaly jejich řetězy.
Když Neposkvrnění rozbili poslední odpor a rozběhlo se drancování, Dany vjela do města. Před rozbořenou bránou byla tak vysoká hromada mrtvol, že jejím svobodným lidem trvalo bezmála hodinu, než vyklidili cestu pro její klisnu. Josův pták a velká dřevěná želva pokrytá koňskými kůžemi, která jej chránila, ležely opuštěné uvnitř. Projížděla kolem vypálených budov a rozbitých oken, cihlovými ulicemi, kde se stoky dusily ztuhlými napuchlými mrtvolami. Rozradostnění otroci k ní zvedali zakrvácené ruce, když projížděla kolem, a volali na ni: „Matko!“
Na náměstí před velkou pyramidou se k sobě zoufale tiskli Meereeňané. Velcí páni vypadali v ranním světle všelijak - jen ne velcí. Zbavení svých šperků a lemovaných tokarů byli opovrženíhodní; stádo starých mužů se scvrklými varlaty a skvrnitou kůží a mladí muži s roztodivnými účesy. Jejich ženy byly buď rozbředlé a otylé, nebo vyschlé jako staré tyčky, a barvu na tvářích měly rozmazanou slzami. „Chci vaše velitele,“ řekla jim Dany. „Dejte mi je a ostatní budou ušetřeni.“
„Kolik?“ zeptala se jí jedna stařena mezi vzlyky. „Kolik jich musíš mít, abys nás mohla ušetřit?“
„Jedno sto šedesát tři,“ odpověděla.
Nechala je přibít na dřevěné sloupy kolem náměstí, přičemž každý muž ukazoval na toho před sebou, když ten rozkaz vydávala, plápolal v ní prudký, žhavý hněv; měla pocit, jako by byla mstícím se drakem. Ale později když projížděla kolem mužů umírajících na sloupech, když slyšela jejich sténání a cítila jejich výkaly a krev...
Zamračeně odložila sklo. Bylo to spravedlivé, bylo. Udělala jsem to kvůli tem dětem.
Její audienční síň se nacházela o podlaží níž, v ozvěnou se rozléhající místnosti s vysokým stropem a stěnami z purpurového mramoru. Navzdory vší jeho nádheře to bylo chladné místo. Předtím tam stál trůn, fantaskní věc z vyřezaného a pozlaceného dřeva ve tvaru divoké harpyje. Jednou se na něj dlouze podívala a poručila ho rozštípat na třísky. „Já nebudu sedět harpyji na klíně,“ řekla jim. Místo toho se posadila na prostou ebenovou lavici. Sloužila jí dobře, třebaže slyšela Meereeňany reptat, že se to na královnu nehodí.
Její pokrevní jezdci už na ni čekali. V naolejovaných černých copech jim cinkaly stříbrné zvonečky a měli na sobě zlato a drahé kamení mrtvých mužů. Bohatství Meereenu přesahovalo lidskou představivost. Dokonce í její žoldáci byli spokojeni, alespoň na čas. Šedý červ na opačném konci síně na sobě měl prostou výstroj Neposkvrněných, v podpaždí svíral bronzovou přilbu s hrotem. Přinejmenším na tyhle mohla spoléhat, jak alespoň doufala..., a taky na Hnědého Bena Plumma, spolehlivého Bena s jeho šedobílými vlasy a větrem ošlehanou tváří, kterého měli tak rádi její draci. A na Daaria vedle něho, blyštícího se ve zlatě. Daario a Ben Plumm, Šedý červ, Irri, Jhiqui, Missandei... když se na ně dívala, zjistila, že v duchu přemýšlí, který z nich ji zradí příště.
Drak má tři hlavy. Na světě jsou dva muži, kterým bych mohla důvěřovat, pokud ovšem budu schopná nalézt je. Pak už nebudu sama. Budeme tři proti světu, tak jako Aegon a jeho sestry. „Byla noc tak pokojná, jak mi připadalo?“ zeptala se.
„Zdá se, že ano, Tvoje Výsosti,“ odpověděl Hnědý Ben Plumm.
Potěšilo ji to. Meereen byl nemilosrdně vyplundrován, tak jako vždycky bývají nově padlá města, ale Dany byla odhodlaná, že to musí skončit, teď když bylo město její. Vydala výnos, že vrazi budou pověšeni, drancíři přijdou o ruku a násilníci o mužství. Osm vrahů se houpalo na provazech z hradeb a Neposkvrnění naplnili bušlový koš zakrvavenýma rukama a měkkými rudými červy, ale v Meereenu opět zavládl klid. Jenže na jak dlouho?
Kolem hlavy jí zabzučela moucha. Dany se po ní podrážděně ohnala, ale moucha se téměř vzápětí vrátila. „V tomhle městě je příliš mnoho much.“
Ben Plumm vyštěkl smíchy. „Dnes ráno jsem měl mouchy v pivě, Tvoje Výsosti. Jednu jsem spolkl.”
„Mouchy jsou pomstou mrtvých.“ Daario se usmál a pohladil si střední hrot vousu. „Na mrtvolách se množí larvy a z larev se líhnou mouchy.“
„V tom případě se musíme zbavit mrtvol. Počínaje těmi na náměstí. Šedý červe, postaráš se o to?“
„Královna poroučí, tento jeden poslouchá.“
„Nejlépe bude přinést si na ně pytle a lopaty, Červe,“ poradil mu Hnědý Ben. „Jsou už dost přezrálé. V kusech a drobtech odpadávají ze sloupů a hemží se...“
„On to ví. Já taky.“ Dany si pamatovala na hrůzu, kterou cítila, když viděla Náměstí trestu v Astaporu. Sama jsem tady

napáchala stejnou ukrutnost, ale tihleti si ji určité zasluhovali. Krutá spravedlnost stále zůstává spravedlností.
„Tvoje Výsosti," ozvala se Missandei, „Ghiskarci pohřbívají své ctěné mrtvé do krypt pod jejich příbytky. Kdybys kosti ovařila a vrátila jejich příbuzným, byla by to od tebe laskavost."
Vdovy mne budou proklínat tak či tak. „Nechť se stane." Dany pokynula Daariovi. „Kolik se jich dnes ráno domáhá mého slyšení?"
„Přišli dva, aby se mohli koupat v tvé záři."
Daario si v Meereenu opatřil z kořisti celou novou garderobu, a aby to ladilo, nabarvil si svůj trojitě rozvětvený vous doruda a na vlnitých vlasech měl hluboký hutný purpur. I jeho oči teď vypadají rudě, jako by to byl nějaký zatracený Valyrijec. „Připluli v noci na Indigové hvězdě, obchodní galéře z Qarthu."
Otrokářské, chtěl jsi říct. „Co jsou zač?"
„Kapitán Hvězdy a jeden, který tvrdí, že hovoří za Astapor."
„Nejdřív přijmu vyslance."
Ukázalo se, že je to bledý muž s obličejem fretky a se šňůrami perel a točeného zlata kolem krku. „Tvoje Veličenstvo!" zvolal. „Moje jméno je Ghael. Přináším pozdravy Matce draků od krále Kleona z Astaporu, Kleona Velkého."
Dany strnula. „Já jsem v Astaporu zanechala radu, aby tam vládla. Léčitele, učence a kněze."
„Tvoje Veličenstvo, ti úlisní ničemové zradili tvou důvěru. Vyšlo najevo, že mají v úmyslu navrátit moc do rukou Dobrých pánů a lidi do řetězů. Velký Kleon jejich spiknutí odhalil, uťal jim hlavy řeznickým sekáčkem a vděčný lid Astaporu ho za jeho odvahu korunoval."
„Šlechetný Ghaeli," řekla Missandei v astaporském dialektu, „je to tentýž Kleon, který kdysi patřil Grazdanu mo Ullhorovi?"
Její hlas byl zcela bezelstný, a přesto její otázka očividně uvedla vyslance do rozpaků. „Tentýž," připustil nakonec. „Velký muž."
Missandei se naklonila k Dany. „Byl řezníkem v Grazdanově kuchyni," pošeptala jí dívka do ucha. „Říkalo se o něm, že dokáže porazit vepře rychleji než kterýkoli jiný člověk v Astaporu."
Dala jsem Astapor řeznickému králi. Dany z toho bylo zle, ale věděla, že na sobě nesmí dát před vyslancem nic znát. „Budu se modlit, aby král Kleon vládl dobře a moudře. Co mi chce?"
Ghael si zamnul ústa. „Snad bychom si mohli promluvit ve větším soukromí, Tvoje Veličenstvo?"
„Před svými kapitány a veliteli nemám žádná tajemství."
„Jak si přeješ. Velký Kleon mne požádal, abych ti vyřídil, jak hluboce je oddán Matce draků. Tvoji nepřátelé jsou jeho nepřáteli, říká, a nejúhlavnějšími jsou mezi nimi Moudří páni Yunkai. Navrhuje vytvořit pakt mezi Astaporem a Meereenem proti Yunkai."
„Já jsem slíbila, že se Yunkai nic nestane, když propustí na svobodu svoje otroky," namítla Dany. „Yunkajcům nelze důvěřovat, Tvoje Ctihodnosti. Dokonce i teď kují pikle proti tobě. Byli naverbováni noví odvedenci, kteří se podrobují výcviku před městskými hradbami, staví tam válečné lodě. A v Novém Ghisu a Volantisu na západě byli spatřeni vyslanci, kteří mají za úkol navázat spojenectví a najmout žoldnéře. Dokonce vyslali jezdce do Vaes Dothrak, aby proti tobě přivedli khalasar. Velký Kleon mi řekl, abych ti vyřídil, že se nemáš čeho obávat. Astapor si pamatuje. Astapor tě neopustí. Aby ti dokázal svoji věrnost, Velký Kleon nabízí, že zpečetí vaše spojenectví sňatkem."
„Sňatkem? Se mnou?"
Ghael se na ni usmál hnědými vyhnilými zuby. „Velký Kleon ti dá mnoho silných synů."
Dany zjistila, že nemá slov, ale malá Missandei ji naštěstí zachránila. „Dala mu syny jeho první žena?"
Vyslanec se na ni zkormouceně podíval. „Velký Kleon má od své první ženy tři dcery. Dvě z jeho novějších žen jsou obtěžkané dítětem. Jenže on má v úmyslu poslat všechny pryč, bude-li Matka draků souhlasit se sňatkem."
„To je od něho šlechetné," řekla Dany. „Zvážím vše, co jsi mi řekl, můj pane." Vydala příkaz, aby byly Ghaelovi poskytnuty komnaty na noc, někde níže v pyramidě.
Všechna moje vítězství se mi mění v rukou v popel, pomyslela si. Ať dělám cokoli, jediným výsledkem je smrt a hrůza. Až se zvěst o tom, co se přihodilo v Astaporu, roznese v ulicích, desítky tisíc nově osvobozených meereenských otroků se nepochybně rozhodnou následovat ji, až se vydá na západ, ze strachu před tím, co by je očekávalo, kdyby zůstali… jenže na pochodu je zřejmě čekají mnohem horší věci. I kdyby vyprázdnila každou sýpku ve městě a ponechala Meereen o hladu, jak by jich mohla nakrmit takové množství? Ser Jorah ji před tím varoval. Varoval ji před tolika věcmi... on... Ne, nebudu myslet na Joraha Mormonta. „Nyní přijmu kupeckého kapitána," oznámila. Snad alespoň ten bude pro ni mít nějaké lepší zprávy.
Ukázalo se, že si dělala marné naděje. Kapitán Indigové hvězdy byl Qartheňan, a tak byl mnohomluvný, když se ho zeptala na Astapor. „Město krvácí. Mrtví lidé hnijí nepohřbeni v ulicích, každá pyramida je ozbrojeným táborem a na tržištích není na prodej ani jídlo, ani otroci. A ty ubohé děti! Hrdlořezové krále Sekáčka sebrali každého urozeného chlapce v Astaporu, aby z nich nadělali nové Neposkvrněné, ačkoli bude trvat celé roky, než budou vycvičeni."
Nejvíc že všeho Dany překvapilo, že z toho vůbec není překvapená. Zjistila, že vzpomíná na Eroeh, lhazareenskou dívku, kterou se kdysi snažila zachránit, a na to, co se s ní pak stalo. Stejné to bude v Meereenu, jakmile se vydám na pochod, pomyslela si. Již vycházelo najevo, že otroci z bojových doupat, vychovávaní a cvičení k vraždění, jsou neposlušní a hádaví. Zdálo se, že si myslí, že to oni teď vlastní město a každého muže a ženu v něm. Dva z nich byli mezi osmi, které dala pověsit. Nic víc pro ně udělat nemohu, přesvědčovala se v duchu. „Co po mně chceš, kapitáne?"
„Otroky," řekl. „Moje palubní prostory jsou přeplněné k prasknutí slonovinou, jantarem, zebřími kůžemi a dalším prvotřídním zbožím. Vyměnil bych je zde za otroky, které bych pak prodal v Lysu a Volantisu."
„My žádné otroky na prodej nemáme," zavrtěla Dany hlavou.
„Moje královno?" Daario popošel kupředu. „Nábřeží je plné Meereeňanů, kteří prosí, abys jim dovolila nechat se

prodat tomuto Qartheeňanovi. Jsou tam nahuštěni víc než mouchy.“
Dany byla šokována. „Oni chtějí být otroky?“
„Čekají tam ti, kteří oplývají darem dobré mluvy a jsou aristokratického původu, drahá královno. Takoví otroci jsou velmi ceněni. Ve Svobodných městech by mohli být učiteli, písaři, postelovými otroky, dokonce i léčiteli a kněžími. Budou spát v měkkých postelích, jíst bohaté pokrmy a přebývat v domech. Tady přišli o všechno a žijí ve strachu a bídě.“
„Chápu.“ Možná to nebylo zas tak šokující, pokud byly příběhy o Astaporu pravdivé. Dany se na okamžik zamyslela. „Jakýkoli muž, který si přeje nechat se prodat do otroctví, může tak učinit. Také žena.“ Zvedla ruku. „Ale nesmějí se prodávat jejich děti ani nesmějí prodat muži jeho ženu.“
„V Astaporu si město bralo desetinu ceny z prodeje každého otroka,“ poznamenala Missandei.
„Uděláme totéž,“ rozhodla Dany. Války byly vyhrávány nejenom meči, ale také zlatem. „Desetinu. Ve zlatých či stříbrných mincích nebo ve slonovině. Meereen nepotřebuje žádný šafrán, hřebíček ani zebří kůže.“
„Stane se, jak poroučíš, vznešená královno,“ řekl Daario. „Moje Bouřovrány tvůj desátek vyberou.“
Dany věděla, že pokud budou na vybírání peněz dohlížet Bouřovrány, přinejmenším polovina zlata se někam ztratí, jenže Druzí synové nebyli o nic lepší a Neposkvrnění byli stejně nevzdělaní v počtech, jako byli neuplatní. „Je třeba všechno pečlivě zaznamenat,“ řekla. „Vyhledej mezi svobodnými lidmi takové, kteří umí číst, psát a počítat.“
Jakmile byla jeho záležitost vyřízena, kapitán Indigové hvězdy se uklonil a odešel, Dany se zavrtěla na ebenové lavici. Obávala se toho, co mělo přijít dál, ale věděla, že to už příliš dlouho odkládala. Yunkai a Astapor, válečné hrozby, nabídky k sňatku, nadcházející tažení na západ... Potřebuju svoje rytíře. Potřebuju jejich meče a potřebuju jejich rady. Avšak při pouhém pomyšlení na to, že by měla znovu spatřit Joraha Mormonta, měla pocit, jako by spolkla plnou lžíci much - vzteklých, nepokojných, odporných. Téměř cítila, jak jí bzučí a poletují v žaludku. Jsem krev draka, musím být silná. Musím mít v očích oheň, až se jim postavím, ne slzy. „Řekněte Belwasovi, aby přivedl moje rytíře,“ přikázala, než si to stačila rozmyslet. „Moje dobré rytíře.“
Silný Belwas oddychoval po výstupu, když s nimi vpochodoval dveřmi, masitou ruku kolem paže každého z obou mužů. Ser Barristan vešel s hlavou hrdě zvednutou, ale ser Jorah se k ní blížil se zrakem upřeným do mramorové podlahy. Jeden je hrdý, druhý provinilý. Starý muž si oholil svůj bílý vous. Vypadal bez něj o deset let mladší. Zato její plešatějící medvěd vypadal starší než kdy předtím. Zastavili se před lavicí. Silný Belwas ustoupil dozadu a zůstal tam stát s mohutnými pažemi zkříženými přes zjizvený hrudník. Ser Jorah si odkašlal. „Khaleesi...“
Tolik postrádala jeho hlas, ale musela na něho být přísná. „Mlč. Dám ti vědět, až budu chtít, abys promluvil.“ Vstala. „Když jsem vás poslala do stok, část ze mne doufala, že vás vidím naposledy. Připadalo mi to jako příhodný konec pro lháře, utonout v otrokářském kalu. Myslela jsem si, že se s vámi bohové vypořádají, jenže oni mi vás vrátili. Moji galantní rytíři ze Západozemí, informátor a převlékač plášťů. Můj bratr by vás na mém místě oba pověsil.“ Viserys by to rozhodně udělal. Nevěděla však, co by udělal Rhaegar. „Musím připustit, že jste mi pomohli získat tohle město...“
Ústa sera Joraha se zkřivila: „Získali jsme pro tebe toto město. My, kanálové krysy.“
„Mlč,“ napomenula ho znovu..., přestože mluvil pravdu. Zatímco Josův pták a další beranidla narážela do městských bran a její lučištníci pálili letky zápalných šípů přes hradby, poslala Dany pod příkrovem tmy dvě stovky mužů podél břehu řeky, aby podpálili lodi v přístavu. To však byl jen zastírací manévr určený k tomu, aby odvedl pozornost od jejich hlavního záměru. Jakmile planoucí lodi přilákaly oči obránců na hradbách, pár pološílených odvážlivců našlo ústí stok a odstranilo zrezivělé železné mříže. Ser Jorah, ser Barristan, Silný Belwas a dvacet statečných bláznů vklouzlo pod hnědou vodu a vplavalo do cihlového tunelu, smíšená skupina žoldnéřů, Neposkvrněných a svobodného lidu. Dany jim řekla, aby vybrali jen muže, kteří nemají rodiny... a přednostně ty, co trpí ztrátou čichu.
Měli stejně velké štěstí, jako byli stateční. Od posledního vydatného deště uplynul již obrat měsíce a ve stokách bylo splašků jen po stehna. Olejem napuštěné plátno, které si omotali kolem pochodní, je udržovalo v suchu, takže měli světlo. Pár ze svobodných mužů mělo hrůzu z velkých krys, dokud Silný Belwas jednu nechytil a nepřekousl ji vpůli. Jednoho muže zabil velký bledý ještěr, který se vynořil z temné vody a odtáhl ho za nohu, ale když před sebou uviděli další vlnky na hladině, ser Jorah zabil tu obludu svým mečem. Několikrát zabočili špatně, ale jakmile nalezli cestu ven, Silný Belwas je odvedl k nejbližšímu bojovému doupěti, kde překvapili pár strážných a rozbili řetězy otrokům. Během hodiny povstala polovina otroků z bojových doupat Meereenu.
„Pomohli jste mi získat toto město,“ opakovala tvrdohlavě. „A sloužili jste mi dobře i v minulosti. Ser Barristan mne zachránil před Titánovým bastardem a před Lítostivým mužem v Qarthu. Ser Jorah mne zachránil před travičem ve Vaes Dothrak a poté před Drogovými pokrevními jezdci, když moje slunce a hvězdy zemřelo.“ Už tolik lidí ji chtělo mít mrtvou, že o tom někdy ztrácela přehled. „A přesto jste mi lhali, podvedli mne, zradili mne.“ Otočila se k seru Barristanovi. „Ty jsi tolik let chránil mého otce, bojoval jsi vedle mého bratra na Trojzubci, jenže jsi opustil Viseryse, který musel do exilu, a místo toho jsi ohnul koleno před Uchvatitelem. Proč? Pověz mi pravdu.“
„Některé pravdy se poslouchají těžko. Robert byl... dobrý rytíř... ušlechtilý, statečný... ušetřil můj život a životy mnoha jiných... Princ Viserys byl teprve chlapec, trvalo by mnoho let, než by byl schopen vládnout a... odpusť mi, moje královno, ale chtěla jsi slyšet pravdu... dokonce už jako dítě se Viserys často projevoval jako pravý syn svého otce, což jsem u Rhaegara nikdy nepozoroval.“
„Pravý syn svého otce?“ Dany se zamračila. „Co tím chceš říct?“
Starý rytíř ani nemrkl. „Tvého otce zvali v Západozemí ‚Šíleným králem'. Copak ti to nikdo neřekl?“
„Viserys mi to řekl.“ Šílený král. „To Uchvatitel ho tak zval. Uchvatitel a jeho psi.“ Šílený král. „Byla to lež.“
„Proč žádáš pravdu,“ řekl ser Barristan tiše, „když před ní zavíráš uši?“ Zaváhal, pak pokračoval. „Už předtím jsem ti řekl, že jsem použil falešné jméno, aby se Lannisterové nedozvěděli, že jsem se připojil k tobě. To byla jen polovina mého důvodu, Tvoje Výsosti. Pravda byla taková, že jsem tě chtěl určitý čas pozorovat, než bych ti odpřísáhl věrnost.

Potřeboval jsem se ujistit, že nejsi...“
„... pravá dcera svého otce?“ Pokud nebyla dcerou svého otce, kým byla?
„... šílená,“ dopověděl. „Ale nenašel jsem na tobě žádnou poskvrnu.“
„Poskvrnu?“ naježila se Dany.
„Nejsem mistr, abych před tebou dokázal citovat dějiny, Tvoje Výsosti. Mým životem byly meče, ne knihy. Ale každé dítě ví, že Targaryenové vždycky tančili až příliš blízko u hranice šílenství. Tvůj otec nebyl ani zdaleka první. Král Jaehaerys mi jednou řekl, že šílenství a velikost jsou dvě strany jedné mince. Řekl, že pokaždé když se narodí nový Targaryen, bohové vyhodí minci do vzduchu a svět tají dech, aby viděl, na kterou stranu dopadne.“ Jaehaerys. Tenhle stařec znal mého praotce. To pomyšlení ji přimělo se na chvíli odmlčet. Většina toho, co znala o Západozemí, pocházela z úst jejího bratra a zbytek od sera Joraha. Ser Barristan toho pamatoval mnohem víc, než kdy věděli ti dva dohromady. Tento muž mi může říci, odkud pocházím. „Tím chceš naznačit, že jsem pouhá mince v rukou bohů, sere?“
„Ne,“ odpověděl ser Barristan. „Jsi zákonná dědička Západozemí. Do konce svých dnů zůstanu tvým věrným rytířem, uznáš-li za vhodné, že mohu opět nosit meč. Pokud ne, budu spokojen, když budu moci dál sloužit Silnému Belwasovi jako jeho panoš.“
„Co kdybych usoudila, že jsi hoden jen toho, aby ses stal mým bláznem?“ zeptala se Dany opovržlivě. „Nebo možná mým kuchařem?“
„Bylo by mi ctí, Tvoje Výsosti,“ odpověděl Selmy s tichou vznešeností. „Umím péct jablka a vařit hovězí stejně dobře jako kterýkoli jiný muž a mnohokrát jsem si pekl kachnu nad táborovým ohněm. Doufám, že ji máš ráda pěkně mastnou, s dočerna opečenou kůží a krvavými kostmi.”
To jí vyčarovalo úsměv na tváři. „Byla bych blázen, kdybych jedla takovou krmi. Bene Plumme, dej seru Barristanovi svůj meč.“
Bělovous ho však nepřijal. „Hodil jsem svůj meč k Joffreyho nohám a od té doby jsem se žádného nedotkl. Přijmout znovu meč mohu jen z rukou své královny.“
„Jak si přeješ.“ Dany vzala meč od Hnědého Bena a podala mu jej, jílcem napřed. Starý muž si ho obřadně vzal. „Nyní poklekni,“ řekla mu, „a odpřísáhni svůj meč do mých služeb.“
Poklekl na koleno, položil čepel před ni a jal se odříkávat slova přísahy. Dany je stěží slyšela. S tímhle bylo snadné pořízení, pomyslela si. S tím druhým to bude obtížnější, když ser Barristan skončil, otočila se k Jorahu Mormontovi. „A teď ty, sere. Pověz mi pravdu.“
Velký muž měl zrudlý krk - zda hněvem či hanbou, to nevěděla. „Snažil jsem se říct ti pravdu nejméně půlstovkykrát. Řekl jsem ti, že Arstan je něčím víc, než se zdá být. Varoval jsem tě, že Xarovi a Pyatu Preeovi se nedá důvěřovat. Varoval jsem tě -“
„Varoval jsi mne před všemi kromě sebe.“ Jeho troufalost ji rozčilovala. Měl by být pokornější. Měl by prosit za odpuštění. „Nedůvěřuj nikomu jinému kromě Joraha Mormonta, říkal jsi..., a celou tu dobu jsi byl Pavoukův tvor!“
„Já nejsem ničí tvor. Vzal jsem eunuchovo zlato, ano. Dozvěděl jsem se nějaké cifry a napsal jsem pár dopisů, ale to bylo všechno -“
„Všechno? Vyzvídal jsi na mne a prodal jsi mne mým nepřátelům!“
„Na čas,“ řekl zdráhavě. „Nechal jsem toho.“
„Kdy? Kdy jsi toho nechal?“
„Poslal jsem jednu zprávu z Qarthu, ale -“
„Z Qarthu!“ Dany doufala, že to skončilo mnohem dříve. „Co jsi napsal z Qarthu? Že jsi teď můj člověk a už nestojíš o žádné z jejich úkladů?“ Ser Jorah se jí nedokázal podívat do očí. „Když khal Drogo zemřel, žádal jsi mne, abych s tebou šla do Yi Ti a k Nefritovému moři. Bylo to tvoje přání, nebo Robertovo?“
„Bylo to kvůli tvému bezpečí,“ odpověděl. „Abych tě před nimi ochránil. Věděl jsem, co je to za hady...“
„Hady? A co jsi byl ty, sere?“ Napadlo ji něco nevyslovitelného. „Tys jim řekl, že v sobě nosím Drogovo dítě...“
„Khaleesi...“
„Nesnaž se to popírat, pane,“ řekl ser Barristan ostře. „Byl jsem přítomen, když to eunuch řekl radě a Robert se vyjádřil v tom smyslu, že Jeho Výsost a její dítě musí zemřít. Ty jsi byl zdrojem, sere. Dokonce se mluvilo o tom, že ty sám bys mohl provést ten čin, abys za něj dostal milost.“
„To je lež.“ Obličej sera Joraha potemněl. „Já bych nikdy... Daenerys, to já jsem ti přece zabránil pít otrávené víno.“
„Ano. A jak jsi věděl, že je otrávené?“
„Já… předpokládal jsem to... Karavana přinesla dopis od Varyse, ve kterém mne varoval, že dojde k pokusům zavraždit tě. Chtěl, abych tě hlídal, to ano, ale také aby se ti nic nestalo.“ Padl na kolena. „Kdybych jim to neřekl já, udělal by to někdo jiný. To přece víš.“
„Vím, že jsi mne zradil.“ Dotkla se svého břicha, kde zahynul její syn Rhaego. „Vím, že se travič pokusil zabít mého syna, a to tvým přičiněním. Tohle vím.“
„Ne... ne.“ Zavrtěl hlavou. „To jsem nikdy nechtěl..., odpusť mi to. Musíš mi odpustit.”
„Musím?“ Bylo již příliš pozdě. Prošením o odpuštění měl začít. Teď už mu nemohla prominout, jak měla původně v úmyslu. Prodavače vína tehdy táhla za svým koněm, dokud z něho nic nezbylo. Nezasluhoval si totéž muž, který ho přivedl? Je to Jorah, můj lítý medvěd, moje pravá ruka, která mne nikdy nezklamala. Bez něho bych byla mrtvá, ale... „Já ti nemohu odpustit,“ řekla. „Nemohu.“
„Starci jsi odpustila...“
„Lhal mi o svém jménu. Ty jsi prodával má tajemství mužům, kteří zabili mého otce a ukradli mému bratrovi trůn.“
„Chránil jsem tě. Bojoval jsem pro tebe. Zabíjel jsem pro tebe.“
Líbal jsi mne, pomyslela si, zradil jsi mne.

„Šel jsem do stok jako krysa. Pro tebe.“
Možná by bylo laskavější, kdybys tam byl zahynul. Dany neřekla nic. Nebylo co říct.
„Daenerys,“ řekl tiše. „Miloval jsem tě.“
A bylo to venku. Tři zrady poznáš. Jednou pro krev, jednou pro zlato a jednou pro lásku. „Říká se, že bohové nedělají nic bezúčelně. Nezemřel jsi v bitvě, takže pro tebe zřejmě stále mají nějaké využití. Jenže já je nemám. Nechci tě mít ve své blízkosti. Jsi vypovězen, sere. Jdi si zpátky ke svým pánům do Králova přístaviště a vyber si tam svoje omilostnění, jestli můžeš. Nebo jdi do Astaporu. Řeznický král rytíře jistě uvítá.“
„Ne.“ Natáhl k ní ruku. „Daenerys, prosím, vyslyš mne...“
Pleskla ho po ruce. „Už nikdy se neodvažuj dotknout se mne nebo vyslovit moje jméno. Dávám ti čas do svítání, aby sis mohl sbalit věci a odejít z tohoto města. Pokud budeš spatřen v Meereenu po rozbřesku příštího dne, poručím Silnému Belwasovi, aby ti ukroutil hlavu. Udělám to. Věř mi.“ Se zavířením sukní se k němu otočila zády. Nedokázala bych teď snést pohled na jeho tvář. „Odveďte mi toho lháře z očí,“ nařídila. Nesmím plakat. Nesmím, když budu plakat, odpustím mu. Silný Belwas popadl sera Joraha za paži a odtáhl ho ven, když se Dany ohlédla, rytíř šel, jako by byl opilý, vrávoravě a pomalu. Odvrátila pohled, dokud neuslyšela, jak se dveře otevírají a zavírají. Pak klesla zpátky na ebenovou lavici. Je pryč. Můj otec a moje matka, bratři, ser Willem Darry, Drogo, který byl mým sluncem a hvězdami, jeho syn, který zemřel ve mně, a teď ser Jorah... „Královna má dobré srdce,“ zavrněl Daario zpod svých purpurových knírů, „ale tento jeden je nebezpečnější než všichni Oznakové a Merové sbalení dohromady.“ Laskal silnýma rukama jílce svých dvou čepelí se smyslnými pozlacenými ženami. „Nemusíš říkat ani slovo, moje záře. Stačí jedinkrát kývnout a tvůj Daario ti přinese jeho ošklivou hlavu.“
„Nech ho být. Misky vah jsou nyní vyrovnané. Ať jde domů.“ Dany si představila, jak Jorah kráčí mezi starými pokroucenými duby a vysokými borovicemi, kolem kvetoucích keřů hlohu, šedivých kamenů porostlých mechem a malých potůčků s ledovou vodou stékajících z příkrých svahů. Viděla ho, jak vstupuje do síně postavené z velkých klád, kde u krbu spí psi a v zakouřeném vzduchu se vznáší hutná vůně masa a medoviny. „Pro dnešek jsme skončili,“ řekla svým kapitánům.
Pak se rozběhla po širokých mramorových schodech zpátky do své komnaty na vrcholu pyramidy. Irri jí pomohla vyklouznout z oficiálního odění do pohodlnějších šatů - širokých vlněných kalhot, volné plstěné tuniky, malované dothrácké vesty. „Ty se celá chvěješ, khaleesi“ řekla dívka, když poklekla, aby Dany zašněrovala sandály.
„Je mi zima,“ zalhala Dany. „Přines mi knihu, kterou jsem si četla minulého večera.“ Chtěla se ztratit ve slovech, v jiných časech a na jiných místech. Silná, v kůži vázaná kniha byla plná písní a příběhů ze Sedmi království. Po pravdě řečeno to byly dětské příběhy; příliš jednoduché a fantastické, než aby to mohla být opravdová historie. Všichni hrdinové byli vysocí a pohlední a zrádce jste poznali už jen podle jejich úskočných očí. Přesto ty příběhy měla ráda. Minulého večera si četla o třech princeznách v červené věži, které tam zamkl král za ten zločin, že byly příliš krásné.
Když jí služebná knihu přinesla, Dany snadno našla stránku, kde posledně přestala čísi, ale nebylo to k ničemu. Zjistila, že čte snad už popůltucté stále stejnou stránku. Tuhle knihu mi dal ser Jorah jako dar nevěstě v den, kdy jsem se provdala za khala Droga. Jenže Daario má pravdu, neměla jsem ho vypovědět. Měla jsem si ho buď nechat, nebo jsem ho měla zabít. Hrála si na královnu, a přesto se někdy cítila jako vystrašené děvčátko. Viserys vždycky říkal, jak jsem hloupá. Byl opravdu šílený? Zavřela knihu. Pořád ještě by mohla zavolat Joraha zpátky, kdyby chtěla. Nebo poslat Daaria, aby ho zabil.
Dany před tou volbou prchla na terasu. Našla tam Rhaegala spícího vedle jezírka, zelený a bronzový zavinutec zalitý slunečním svitem. Drogon seděl nahoře na samém vršku pyramidy, na místě, kde stávala velká bronzová harpyje, než ji dala strhnout, když ji spatřil, roztáhl křídla a zařval. Po Viserionovi nebylo nikde ani stopy, ale když přešla k zídce a přehlédla obzor, spatřila v dálce bledá křídla mávající nad řekou. Je na lovu. Jsou každým dnem odvážnější. Přesto stále trpěla obavami, když zalétli příliš daleko. Jednoho dne by se nemuseli vrátit, pomyslela si.
„Tvoje Výsosti?“
Otočila se a spatřila za sebou sera Barristana. „Co po mně ještě chceš, sere? Ušetřila jsem tě, přijala jsem tě do svých služeb, a ty mi teď dej pokoj.“
„Odpusť mi, Tvoje Výsosti. Já jen, že... teď když víš, kdo jsem...“ Starý muž zaváhal. „Rytíř Královské gardy je ve dne v noci v přítomnosti krále. Z toho důvodu po nás naše přísahy vyžadují, abychom chránili nejenom jeho život, ale také jeho tajemství. Avšak tajemství tvého otce nyní po právu náleží tobě, společně s jeho trůnem, a tak... myslel jsem si, že se možná budeš chtít na něco zeptat.“
Zeptat? Předtím měla stovku otázek, tisíc, deset tisíc. Proč ji teď žádná nenapadala? „Byl můj otec skutečně šílený?“ vyhrkla. Proč se na to ptám? „Viserys říkal, že ty řeči o šílenství byly jen Uchvatitelovou lstí...“
„Viserys byl dítě a královna ho držela stranou veškerého dění. Domnívám se, že tvůj otec v sobě vždycky měl něco málo z šílenství. Přesto byl také okouzlující a štědrý, takže jeho výlevy byly tolerovány. Jeho vláda začala tak slibně..., ale jak léta ubíhala, záchvaty šílenství byly stále častější, dokud...“
Dany ho zarazila. „Myslíš, že to chci teď slyšet?“
Ser Barristan chvíli přemýšlel. „Možná ne. Ne teď.“
„Ne teď,“ souhlasila. „Jednoho dne. Jednoho dne mi to musíš všechno povědět, všechno dobré i zlé. Jistě lze o mém otci říct i něco dobrého?“
„Lze, Tvoje Výsosti. O něm i o těch, kteří vládli před ním. O tvém dědovi Jaehaerysovi a jeho bratrovi, jejich otci Aegonovi, tvé matce... a Rhaegarovi. O tom především.“
„Kéž bych ho tak byla znala,“ řekla roztouženě.
„Já bych si přál, aby on byl znal tebe,“ řekl starý rytíř. „Až budeš připravena, všechno ti povím.“
Dany ho políbila na tvář a propustila ho.

Toho večera jí její služebné přinesly jehněčí se salátem z rozinek a karotky máčené ve víně a teplý vločkový chléb s medem. Nedokázala z toho pozřít ani sousto. Byl Rhaegar někdy takto unavený? divila se. Byl tak vyčerpaný Aegon po své dobyvatelské výpravě?
Toho večera, když nastal čas odebrat se ke spánku, vzala Dany k sobě do postele Irri, poprvé od té noci na lodi. Ve chvíli, kdy se zachvěla při vyvrcholení a propletla prsty s hustými černými vlasy své služebné, představovala si, že to je Drogo, kdo ji objímá..., jenže jeho obličej se nějak pořád měnil v Daariův. Jestliže chci Daaria, stačí mi říct. Ležela tam s Irrinýma nohama kolem svého těla. Jeho oči dnes vypadaly téměř purpurové. ..
Té noci měla temné sny a třikrát se probudila z napolo zapomenutých nočních můr. Potřetí byla již příliš nepokojná, než aby se pokoušela znovu usnout. Šikmými okny ve střeše pronikalo měsíční světlo, zalévalo stříbrem mramorové podlahy. Dveřmi vedoucími na terasu vanul dovnitř chladivý vánek. Irri vedle ní spala hlubokým spánkem, rty měla pootevřené a nad spací hedvábí jí vykukovala tmavohnědá bradavka. Dany byla na okamžik v pokušení, jenže ve skutečnosti toužila po Drogovi nebo možná po Daariovi, ne po Irri. Služebná byla sladká a zkušená, jenže všechny její polibky byly cítit povinností.
Vstala, nechala Irri spát v měsíčním světle. Jhiqui a Missandei spaly ve vlastních postelích, Dany vklouzla do róby a bosá přešla přes mramorovou podlahu na terasu. Vzduch byl chladný, ale jí se líbilo, když cítila trávu pod nohama a slyšela šeptající si listí. Na hladině malého jezírka se honily vlnky čeřené větrem a tančil v něm chvějivý měsíční odraz. Opřela se o nízkou cihlovou zídku a pohlédla dolů na město. Meereen taky spal. Možná ztracený ve snech o lepších časech. Noc přikryla ulice jako černá pokrývka, schovala mrtvoly a šedé krysy, které vylézaly z kanálů, aby na nich hodovaly, i hejna bodavých much. Tam kde chodily hlídky po svých pochůzkách, se rudě a žlutě mihotaly vzdálené pochodně, tu a tam spatřila slabou záři lucerny trhavě se pohybující v některé z uliček. Možná nesl jednu z nich ser Jorah pomalu vedoucí svého koně směrem k bráně. Sbohem, starý medvěde. Sbohem, zrádce.
Byla Daenerys za bouře zrozená, Nespálená, khaleesi a královna, Matka draků, vražedkyně čarodějů, rozbíječka řetězů a nebylo jediného člověka na světě, kterému by mohla důvěřovat.
„Tvoje Výsosti?“ U lokte jí stála Missandei, zahalená ve spací róbě, s dřevěnými sandály na nohou. „Probudila jsem se a viděla jsem, že jsi pryč. Spala jsi dobře? Na co se to díváš?“
„Na svoje město,“ odpověděla Dany. „Hledala jsem dům s červenými dveřmi, ale v noci jsou všechny dveře černé.“
„Červené dveře?“ Missandei byla zmatená. „Co je to za dům?“
„Žádný takový dům už není. Na tom nezáleží.“ Dany vzala mladší dívku za ruku. „Nikdy mi nelži, Missandei. Nikdy mne nezraď.“
„Nikdy to neudělám,“ slíbila Missandei. „Podívej, už svítá.“
Obloha od obzoru až k zenitu na sebe vzala kobaltově modrý odstín a za linií nízkých kopců na východě bylo vidět záři, světle zlatou a ústřicově růžovou. Dany držela Missandei za ruku a společně se dívaly, jak vychází slunce. Šedivé cihly se změnily v červené, žluté, modré, zelené a oranžové. Šarlatově rudé písky v bojových doupatech se před jejich očima proměnily v krvácející boláky. Na jiném místě jasně zazářil zlatý dóm Chrámu milosrdenství a podél hradeb, tam kde se vycházející slunce dotklo hrotů na přilbách Neposkvrněných, se zatřpytily bronzové hvězdy. Na terase se líně pohnulo pár much. V tomelovníku začal čirykat pták a po něm dva další. Dany naklonila hlavu na stranu, aby si poslechla jejich píseň, ale netrvalo dlouho a zvuky probouzejícího se města je přehlušily.
Zvuky mého města.
Toho rána zavolala svoje kapitány a velitele k sobě do zahrady, místo aby sestoupila do audienční síně. „Aegon Dobyvatel přinesl do Západozemí oheň a krev, ale potom mu dal mír, blahobyt a spravedlnost. Avšak jediné, co jsem přinesla do Zálivu otroků já, je smrt a ruiny. Byla jsem spíš khalem než královnou, ničila jsem a plundrovala a pak táhla dál.”
„Není tu nic, proč bys měla zůstávat,“ řekl Hnědý Ben Plumm.
„Tvoje Výsosti, otroci si přivodili zkázu sami,“ podotkl Daario Naharis.
„Přinesla jsi jim také svobodu,“ poukázala Missandei.
„Svobodu, aby mohli hladovět?“ zeptala se Dany ostře. „Svobodu zemřít? Jsem drak nebo harpyje?“ Jsem šílená? Mám na sobě poskvrnu?
„Jsi drak,“ řekl ser Barristan s jistotou v hlase. „Meeren není Západozemí, Tvoje Výsosti.”
„Jenže jak mám vládnout sedmi královstvím, když nedokážu vládnout jedinému městu?“ Neměl na to odpověď. Dany se od nich odvrátila a znovu pohlédla na město. „Moje děti potřebují čas, aby se mohly uzdravit a učit se. Moji draci potřebují čas, aby mohli růst a zkoušet svá křídla. A já potřebuju totéž. Nedopustím, aby se v tomto městě stalo to co v Astaporu. Nedovolím yunkajské harpyji znovu spoutat řetězem ty, které jsem osvobodila.“ Otočila se a pohlédla jim do tváří. „Nevydám se na pochod.“
„Co tedy budeš dělat, khaleesi?“ zeptal se Rakharo.
„Zůstanu,“ odpověděla. „Budu vládnout. A budu královnou.“

JAIME

Král seděl v čele stolu, pod zadkem hromadu polštářů, a podepisoval každý dokument, který mu předložili. „Už jen pár, Tvoje Výsosti,“ ujistil ho ser Kevan Lannister. „Toto je výnos o ztrátě cti a občanských práv bez soudního projednání proti lordu Edmurovi Tullymu, zbavující ho Řekotočí a všech jeho pozemků a příjmů za to, že povstal proti svému

právoplatnému králi. Zde je podobný výnos proti jeho strýci seru Bryndenovi Tullymu, zvanému Černá ryba.“ Tommen opatrně namočil brk do inkoustu a na jeden dokument po druhém napsal širokým dětským rukopisem své jméno.
Jaime se na to díval od opačného konce stolu a myslel přitom na všechny ty urozené pány, kteří si dělali aspirace na křeslo v králově malé radě. Ať si zatraceně vezmou to moje. Pokud tohle byla moc, proč mu připadala tak únavná? Osobně si nepřipadal nijak zvlášť mocný, když se díval, jak Tommen znovu namáčí brk do kalamáře. Cítil se spíš znuděně.
A bolavě. Bolel ho každičký sval v těle, žebra i ramena měl plná modřin od výprasku, který schytal z laskavosti sera Addama Marbranda. Stačilo, aby na to pomyslel, a škubl sebou. Mohl jen doufat, že ten muž bude mlčet. Jaime znal Marbranda od dětství, kdy sloužil jako páže v Casterlyově skále; důvěřoval mu víc než mnoha jiným. Natolik, že ho požádal, aby si proti němu vzal štít a turnajový meč. Chtěl se přesvědčit, zda dokáže bojovat levou rukou. Teď to vím. Ta vědomost byla bolestnější než nářez, který mu ser Addam uštědřil, a přitom bití samo bylo tak zlé, že se dnešního rána stěží dokázal obléknout. Kdyby byli bojovali naostro, Jaime by byl zemřel přinejmenším dvatuctykrát. Vždyť to vypadalo tak jednoduše, jen si vyměnit ruce. Nebylo. Všechny jeho vrozené i získané instinkty mu byly k ničemu. Zatímco dřív se prostě jen bezmyšlenkovitě pohyboval, nyní musel o každém pohybu přemýšlet. A zatímco přemýšlel, Marbrand do něho bušil. Zdálo se, že v levé ruce dokonce ani nedokáže pořádně udržet meč; ser Addam ho třikrát odzbrojil, vyrazil mu meč z ruky.
„Tato listina zaručuje vlastnictví výše zmíněných pozemků, lén a hradu seru Emmonu Freyovi a jeho paní manželce lady Genně.“ Ser Kevan přistrčil před krále další arch pergamenu. Tommen namočil brk a podepsal. „Toto je dekret o legitimitě nemanželského syna lorda Roosea Boltona z Hrůzova. A tento jmenuje lorda Boltona správcem severu.“ Tommen namočil, podepsal, namočil, podepsal. „Tato listina zaručuje seru Rolfu Kořenáři nárok na hrad Kastamer a povyšuje ho na lorda.“
Tommen naškrábal svoje jméno.
Měl jsem jít za serem Ilynem Paynem, přemítal Jaime. Vykonavatel královy spravedlnosti mu nebyl takovým přítelem jako Marbrand a mohl ho zbít dokrvava..., jenže bez jazyka bylo nepravděpodobné, že by se o tom mohl později někde rozšiřovat. Stačí jediná nahodilá poznámka sera Addama, až bude v podrouženém stavu, a celý svět se brzy dozví, jak je teď Jaime Lannister neužitečný. Lord velitel Královské gardy. Byl to krutý žert, to ano..., i když ne tak krutý jako dar, který mu poslal jeho otec.
„Tato listina je královské omilostnění pro lorda Gawena Westerlinga, jeho paní choť a jeho dceru Jeyne, vítající je zpět ku královu míru,“ pokračoval ser Kevan. „Toto je omilostnění pro lorda Jonose Brackena z Kamenoplotu. Zde je omilostnění pro lorda Vanceho. Toto je pro lorda Dobropotockého. Toto pro lorda Mootona z Panenského jezírka.“
Jaime se zvedl. „Zdá se, že jsi schopen zvládnout tyto záležitosti sám, strýče. Ponechám zde Jeho Výsosti tobě.”
„Jak si přeješ.“ Ser Kevan také vstal. „Jaime, měl bys jít za svým otcem. Ta rozepře mezi vámi -“
„- je jeho dílo. A rozhodně ji nenapraví tím, že mi bude posílat urážlivé dary. Pověz mu to, pokud ho dokážeš odloučit na dostatečně dlouhou dobu od Tyrellů.“
Jeho strýc se zatvářil nešťastně. „Ten dar byl míněn upřímně. Mysleli jsme si, že by ti mohl dodat odvahu -“
„- k tomu, abych si nechal narůst novou ruku?“ Jaime se otočil k Tommenovi. Třebaže měl Joffreyho zlaté kadeře a zelené oči, měl toho nový král jinak se svým zesnulým bratrem málo společného. Trpěl sklonem k otylosti, měl růžový kulatý obličej, a dokonce rád četl. Ještě mu není ani devět, tomuhle mému synovi. Je to chlapec, ne muž. Bude trvat sedm let, než bude Tommen moci sám vládnout. Do té doby zůstane říše pevně v rukou jeho děda. „Veličenstvo,“ požádal, „mám tvé svolení odejít?“
„Jak si přeješ, strýče.“ Tommen pohlédl zpátky na sera Kevana. „Mohu je nyní zapečetit, prastrýče?“ Otiskovat královskou pečeť do horkého vosku bylo oblíbenou součástí jeho kralování, alespoň zatím.
Jaime odrázoval ze sněmovní místnosti. Venku přede dveřmi našel sera Meryna Tranta, který tam strnule stál na stráži v bílé šupinové zbroji a sněhobílém plášti. Kdyby se měl tenhleten dozvědět, jak jsem slabý, nebo Černokotlý nebo Blount... „Zůstaň zde, dokud Jeho Výsost nebude hotova,“ řekl, „pak ho doprovoď zpátky do Maegorovy pevnosti.“
Trant pokývl hlavou. „Jak si přeješ, můj pane.“
Vnější nádvoří bylo toho rána přeplněné a hlučné. Jaime zamířil ke stájím, kde velká skupina mužů sedlala koně.
„Holenice!“ zvolal. „Tak tedy odjíždíš?“
„Ihned jakmile bude moje paní na koni,“ odpověděl Holenice Walton. „Můj pán lord Bolton nás očekává. Už jde.“
Štolba vyvedl z vrat stáje pěknou šedivou klisnu. Na jejím hřbetě seděla hubená dívka s propadlými očními důlky, zahalená v těžkém plášti. Byl šedivý, stejně jako šaty pod ním, a olemovaný bílým saténem. Spona, která jej poutala k její hrudi, byla vytvarovaná do podoby vlčí hlavy se štěrbinami opálových očí. Dívčiny dlouhé hnědé vlasy vlály ve větru. Pomyslel si, že má docela pěknou tvář, ale její oči byly smutné a ostražité.
Když ho uviděla, sklonila hlavu. „Sere Jaime,“ řekla tenkým nesmělým hlasem. „Jsi laskavý, žes mne přišel vyprovodit.“
Jaime si ji pozorně prohlížel. „Ty mne znáš?“
Kousla se do rtu. „Ty si na mne možná nepamatuješ, můj pane, byla jsem tehdy menší... ale měla jsem tu čest setkat se s tebou na Zimohradu, když král Robert přijel navštívit mého otce lorda Eddarda.“ Sklopila velké hnědé oči a zamumlala: „Jsem Arya Stark.“
Jaime nikdy nevěnoval Arye Stark přílišnou pozornost, ale měl dojem, že tahle dívka je starší. „Pochopil jsem, že se máš provdat.“
„Mám se vdát za syna lorda Boltona, Ramsayho. Byl to Sníh, ale Jeho Výsost ho udělala Boltonem. Říkají, že je velmi statečný. Jsem tak šťastná.“
Proč tedy mluvíš tak vystrašeně? „Přeju ti hodně štěstí, moje paní.“ Jaime se obrátil zpátky k Holenici. „Máš peníze, které ti byly přislíbeny?“

„Ano, a podělili jsme si je. Máš moje diky.“ Seveřan se usmál. „Lannister vždycky splácí svoje dluhy.“
„Vždycky,“ řekl Jaime, s posledním pohledem na dívku. Říkal si, nakolik je jí opravdu podobná. Ne že by na tom záleželo, skutečná Arya Stark se vší pravděpodobností hnije v nějakém neoznačeném hrobě v Bleším zadku. Její bratři i oba rodiče jsou mrtví - a kdo by se odvážil označit ji za podvodnici? „Šťastnou cestu,“ popřál Holenici. Nage zvedl mírovou korouhev a seveřané vytvořili zástup stejně střapatý jako jejich kožešinové pláště a vyjeli drobným klusem z hradní brány. Hubená dívka na šedé klisně v jejich středu vypadala malá a opuštěná.
Pár koní stále uhýbalo před temnou skvrnou na tvrdě udusané zemi, kde hlína pila krev stájového pacholka, jehož tak surově zabil Gregor Clegane. Při pohledu na ni se Jaimeho opět zmocnil vztek. Nařídil své Královské gardě, aby udržovali dav stranou, jenže ten pitomec ser Boros se nechal příliš strhnout soubojem. I ten bláznivý kluk na tom jistě měl svůj podíl; a mrtvý Dorn taky. Ovšem Clegane nejvíc ze všech. Úder, kterým usekl chlapci ruku, byl nešťastná náhoda, ovšem ten druhý...
„Nu, Gregor za to teď platí. Velmistr Pycelle ošetřoval jeho zranění podle svého nejlepšího svědomí, ale strašlivé výkřiky, které Jaime slyšel z mistrových komnat, naznačovaly, že hojení neprobíhá tak dobře, jak by mohlo. „Maso snětiví a z ran vytéká hnis,“ oznámil Pycelle radě. „Dokonce ani larvy se zkažené tkáně nedotknou. Má tak strašlivé křeče, že jsem mu preventivně musel dát roubík, abych si neukousl jazyk. Odřezal jsem z ran tolik tkáně, kolik jsem se jen odvážil, a ošetřil jsem tlející maso vařícím vínem a chlebovým obkladem, ale nebylo to k ničemu. Žíly v paži už mu černají, když jsem mu přiložil pijavice, všechny do jedné pošly. Moji lordi, potřeboval bych vědět, jakou jedovatou substanci použil princ Oberyn na svém kopí. Držme jeho dornské druhy v zajetí, dokud nebudou sdílnější.“
Lord Tywin o tom nechtěl slyšet. „Se Slunečním oštěpem budou už tak potíže kvůli princově smrti. Nemám v úmyslu ještě to zhoršovat tím, že budu držet v zajetí jeho společníky.“
„V tom případě se obávám, že ser Gregor možná zemře.“
„Nepochybně. Tolik jsem uvedl i v dopise, který jsem poslal princi Doranovi s tělem jeho bratra. My se však musíme postarat o to, aby to byl meč vykonavatele královské spravedlnosti, co ho sprovodí ze světa, nikoli otrávené kopí. Uzdrav ho.“
Velmistr Pycelle nevěřícně zamrkal. „Můj pane -“
„Uzdrav ho“ opakoval lord Tywin podrážděným hlasem. „Jistě si jsi vědom toho, že lord Varys poslal rybáře do vod kolem Dračího kamene. Podle jejich hlášení tam zůstala na obranu ostrova jen symbolická posádka. Lyséňané ze zálivu odpluli a velká část armády lorda Stannise s nimi.“
„Dobře a ještě lépe,“ prohlásil Pycelle. „Ať si Stannis shnije v Lysu, říkám já. Alespoň jsme se zbavili toho muže i jeho ambicí.“
„Copak ses dočista pomátl, když ti Tyrion usekl vous? Já mluvím o Stannisi Baratheonovi. Ten muž bude bojovat až do hořkého konce. Pokud je pryč, může to znamenat jedině to, že má v úmyslu opětovně zahájit válku. Se vší pravděpodobností se vylodí v Bouřlivém konci a pokusí se zburcovat tamní lordy. Pokud to udělá, je vyřízen. Jenže odvážnější muž by mohl hodit kostkou směrem k Dorne. Kdyby měl pro svou věc získat Sluneční oštěp, mohl by tuhle válku prodloužit o celá léta. Což znamená, že nesmíme Martelly urazit, a to z žádného důvodu. Dornové si mohou svobodně odejít, a ty uzdravíš sera Gregora.“
A tak Hora řval, ve dne v noci. Zdálo se, že lord Tywin by dokázal zastrašit dokonce i samého Cizince.
Když Jaime vystupoval po točitém schodišti Věže Bílého meče, slyšel sera Borose chrápat v jeho cele. Dveře sera Balona byly také zavřené; dnešní noci měl na starosti krále a bude spát celý den. Kromě Blountova chrápání byla věž velmi tichá, což Jaimemu jen vyhovovalo. Sám bych si měl jít odpočinout. Minulé noci, po svém tanci se serem Addamem, byl příliš rozbolavělý, než aby dokázal zamhouřit oko.
Když ale vstoupil do své komnaty, zjistil, že tam na něho čeká Cersei.
Stála vedle otevřeného okna, vyhlížela přes výplňovou zeď na moře. Vanul kolem ní vítr ze zálivu, uhlazoval jí šaty na těle způsobem, který zrychloval Jaimemu tep. Ty šaty byly bílé, stejně jako drapérie na stěnách a závěsy na jeho loži. Konce širokých rukávů byly rozjasněny spirálkami z droboučkých smaragdů, které jí sbíhaly i po živůtku, a větší smaragdy měla zasazené ve zlaté síťce, jež jí poutala zlaté vlasy. Šaty byly hluboce vystřižené, odhalovaly jí ramena a horní polovinu ňader. Je tak krásná. Netoužil po ničem jiném než vzít ji do náruče.
„Cersei.“ Tiše za sebou zavřel dveře. „Proč jsi sem přišla?“
„Kam jinam bych mohla jít?“ Když se k němu otočila, měla v očích slzy. „Otec dal jasně najevo, že už mě na svých poradách nechce. Jaime, nemohl bys s ním promluvit?“
Jaime si sundal plášť a pověsil jej na kolík na zdi. „Mluvím s lordem Tywinem každý den.“
„Musíš být tak protivný? Jediné, co chce...“
„… je přinutit mě odejít z Královské gardy a vrátit se do Casterlyovy skály.“
„To by přece nebylo tak strašné. Mě taky posílá zpátky do Casterlyovy skály. Chce mě mít co nejdál odsud, aby měl volné ruce a mohl si dělat, co chce, s Tommenem. Jenže Tommen je můj syn, ne jeho!“
„Tommen je král.”
„Je to chlapec! Vystrašený malý chlapec, který viděl, jak jeho bratra zavraždili na jeho vlastní svatbě. A teď říkají mu, že se musí oženit. Ta dívka je dvakrát tak stará jako on a dvojnásobná vdova!“
Posadil se do křesla, pokoušeje se ignorovat bolest v dobitých svalech. „Tyrellové na tom trvají. Já myslím, že to nebude na škodu. Tommen je od Myrcellina odchodu do Dorne osamělý. Má Margaery a její dámy rád. Ať se vezmou.“
„Je to tvůj syn...“
„Je to moje sémě. Nikdy mi neříkal otče. O nic víc než Joffrey. Varovala jsi mne natisíckrát, abych o ně nikdy neprojevoval jakýkoli nepřiměřený zájem.“

„Bylo to jen pro jejich bezpečí! Jak by to vypadalo, kdyby si můj bratr hrál na otce královských dětí? Dokonce i Robert mohl pojmout podezření.“
„Nu, ten je teď mimo jakékoli podezírání.“ Robertova smrt mu stále zanechávala hořkou chuť v ústech. Měl jsem ho zabít já, ne Cersei. „Jen jsem si přál, aby zemřel mýma rukama.“ Dokud jsem ještě měl dvě. „Kdyby se královraždění stalo mým zvykem, jak Robert rád říkával, mohl jsem tě pojmout za manželku před očima celého světa. Já se za svou lásku k tobě nestydím, jen za věci, které jsem dělal, abych to utajil. Ten chlapec na Zimohradu...“
„Řekla jsem ti snad já, abys ho shodil z okna? Kdybys byl odjel na lov, jak jsem tě prosila, nic by se tenkrát nestalo. Ale ne, tys mě musel mít, nemohl jsi počkat, než se vrátíme do města.“
„Čekal jsem až příliš dlouho. Bylo to nesnesitelné, když jsem se musel dívat, jak se Robert každou noc potácí do tvého lože. Vždycky jsem se děsil, že se možná té noci bude domáhat svých manželských práv.“ Jaime si najednou vzpomněl na něco jiného ohledně Zimohradu, co mu stále nedávalo pokoj. „Catelyn Stark byla v Řekotočí přesvědčena, že jsem poslal nějakého břídila, aby podřízl jejímu synovi hrdlo, že jsem mu dal dýku.“
„Tak?“ řekla pohrdavě. „Tyrion se mne na to taky ptal.”
„Byla tam nějaká dýka. Jizvy na rukou lady Catelyn byly dostatečným důkazem. Ukázala mi je. Nebyla jsi to náhodou ty?“
„Och, nebuď absurdní.“ Cersei zavřela okno. „Ano, doufala jsem, že ten chlapec zemře. Stejně jako ty. Dokonce i Robert si myslel, že by to tak možná bylo nejlepší. ‚Zabíjíme naše koně, když si zlomí nohu, a naše psy, když oslepnou, ale jsme příliš slabí, než abychom poskytli stejné milosrdenství zmrzačeným dětem,' řekl mi. Sám byl tehdy zcela slepý od pití.“
Robert? Jaime střežil krále dost dlouho na to, aby věděl, že Robert Baratheon říkal v opilosti věci, které druhého dne zuřivě popíral. „Byli jste sami, když to Robert říkal?“
„Snad si nemyslíš, že by to řekl před Nedem Starkem? Samozřejmě jsme byli sami. My a děti.“ Cersei si sundala síťku z vlasů a pověsila ji přes sloupek postele, pak si rozpustila zlaté kadeře. „Myslíš, že toho muže s dýkou poslala Myrcella?“
Mělo to být míněno jako žert, jenže Cersei se tím dostala rovnou k jádru celé věci. „Ne Myrcella,“ řekl Jaime. „Joffrey.“
Cersei se zamračila. „Joffrey sice žádnou lásku k Robbu Starkovi nechoval, ale ten mladší chlapec pro něho nic neznamenal. Sám byl tehdy ještě dítě.“
„Dítě hladovějící po pohlazení od toho ochlasty, o němž jsi ho nechávala věřit, že je to jeho otec.“ Napadla ho nepříjemná myšlenka. „Tyrion kvůli té prokleté dýce málem zemřel. Pokud věděl, že celá ta věc byla Joffreyho dílo, možná proto ho...“
„Mně je jedno proč,“ řekla Cersei. „Ať si svoje důvody odnese s sebou do pekla. Kdybys jen viděl, jak Joff umřel... on bojoval, Jaime, bojoval o každé nadechnutí, jenže to bylo, jako by mu svíral hrdlo nějaký zlý duch. Měl v očích takovou hrůzu.., když byl malý, vždycky přiběhl za mnou, kdykoli byl vystrašený nebo se mu něco stalo, a já jsem ho ochránila. Ale tehdy večer jsem pro něho nemohla udělat vůbec nic. Tyrion ho zavraždil před mýma očima a nebylo nic, co bych mohla udělat.“ Cersei klesla na kolena před jeho křeslem a vzala Jaimeho zdravou ruku do svých. „Joff je mrtvý a Myrcella je v Dorne. Tommen je tím jediným, co mi ještě zbylo. Nesmíš otci dovolit, aby ho ode mne odloučil, Jaime, prosím.“
„Lord Tywin o moje schválení nežádal. Mohu s ním promluvit, ale stejně nebude poslouchat...“
„Bude, pokud budeš ty souhlasit s tím, že odejdeš z Královské gardy.“
„Jenže já neodejdu.“
Jeho sestra bojovala se slzami. „Jaime, jsi můj zářící rytíř. Nemůžeš mě zklamat, když tě potřebuju! On mi bere mého syna, posílá mě pryč... a pokud ho nezastavíš, přinutí mne, abych se znovu provdala!“
Jaime tím neměl být překvapen, ale byl. Ta slova byla jako rána do břicha mnohem bolestnější než kterákoli z těch, co mu uštědřil ser Addam Marbrand. „Za koho?“
„Copak na tom záleží! Za nějakého lorda. Za někoho, o kom si otec myslí, že ho potřebuje. Mně na tom nezáleží. Já o jiného manžela nestojím. Ty jsi jediný muž na světě, kterého chci ve své posteli, navždycky.“
„Tak mu to řekni!“
Stáhla ruce. „Opět mluvíš jako šílenec. Chceš, aby nás od sebe odloučil navždycky, tak jak to udělala matka tenkrát, když nás přistihla, jak si spolu hrajeme? Tommen by přišel o trůn, Myrcella o svůj sňatek... Já chci být tvoje žena, patříme k sobě, ale před očima říše to tak nikdy být nemůže, Jaime. Jsme bratr a sestra.“
„Targaryenové...“
„My nejsme Targaryenové!“
„Tiše,“ řekl káravým tónem. „Jsi příliš hlučná, vzbudíš moje bratry v přísaze. To přece nejde. Lidé by se mohli dozvědět, žes mne sem přišla navštívit.“
„Jaime,“ vzlykala, „copak ty nevíš, že já tě chci tak moc jako ty mě? Mně na tom nezáleží, za koho mě provdají, já chci jen tebe. Chci tě po svém boku, chci tě ve svém loži, chci tě v sobě. Nic se mezi námi nezměnilo. Ukaž, ať ti to dokážu.“ Vyhrnula mu tuniku a začala mu rozvazovat tkanice kalhot.
Jaime cítil, jak reaguje. „Ne,“ řekl, „ne tady.“ Nikdy to nedělali ve Věži bílého meče, natožpak v komnatách samého lorda velitele. „Cersei, tohle na to není vhodné místo.“
„Vzal sis mě v septu. Tohle není nic jiného.“ Vyndala mu úd a sklonila nad ním hlavu.
Jaime ji odstrčil pahýlem pravé ruky. “Ne. Tady ne, řekl jsem.“ Přinutil se vstát.
Na okamžik viděl v jejích jasných zelených očích zmatek, a taky strach. Pak je vystřídal hněv. Cersei se vzpamatovala, vstala, urovnala si sukně. „Usekli ti v Harrenově ruku, nebo mužství?“ Když zatřásla hlavou, vlasy se jí zavlnily kolem nahých bílých ramen. „Byla jsem blázen, že jsem přišla. Chyběla ti odvaha, abys pomstil Joffreyho, tak jak jsem si mohla

myslet, že budeš chránit Tommena? Pověz mi, rozzuřilo by tě alespoň to, kdyby Skřet zabil všechny naše děti?“
„Tyrion Tommenovi ani Myrcelle neublížil. A pořád si nejsem jistý, zda vůbec zabil Joffreyho.“
Její ústa se zkřivila vzteky. „Jak můžeš říct něco takového? Po všech jeho výhrůžkách -“
„Výhrůžky nic neznamenají. On přísahá, že to neudělal.”
„Och, takže on přísahá, tak je to? A trpaslíci podle tebe nelžou, že ano?“
„Ne mně. Stejně jako bys mi nelhala ty.“
„Ty velký zlatý blázne. Lhal ti natisíckrát a já taky.“ Znovu si svinula vlasy a sebrala ze sloupku postele síťku, kterou si tam odložila. „Mysli si, co chceš. Ta malá zrůda hnije v černé cele a ser Ilyn jí brzy usekne hlavu. Snad by sis ji mohl nechat na památku.“ Pohlédla na polštář. „Může na tebe dávat pozor, až budeš spát samotný v té studené bílé posteli. Alespoň dokud jí nevyhnijí oči.”
„Měla bys jít, Cersei. Rozčiluješ mne.“
„Och, rozčilený mrzák. Jak děsivé.“ Dala se do smíchu. „Škoda že lord Tywin Lannister nikdy neměl pořádného syna. Já jsem mohla být dědicem, kterého chtěl, jenže postrádám ptáka. A když už o nich mluvím, měl by sis zastrčit toho svého, bratře. Je tak smutný a malý, když ti visí z kalhot.“
Když byla pryč, Jaime dal na její radu, potýkaje se jednoruký s tkanicemi kalhot. Cítil ve fantómových prstech bolest sžírající ho až na kost. „Ztratil jsem ruku, otce, syna, sestru a milenku, a brzy přijdu i o bratra. A to říkají, že rod Lannisterů tuto válku vyhrál.
Přehodil si přes ramena plášť a sešel do společné místnosti, kde našel sera Borose Blounta, popíjejícího z poháru víno.
„Až si ten pohár vypiješ, vyřiď seru Lorasovi, že jsem připraven přijmout ji.“
Ser Boros byl příliš velký zbabělec, aby udělal něco víc než se jen zamračil. „Jsi připraven přijmout koho?“
„Prostě to jen vyřiď Lorasovi.“
„Ano.“ Ser Boros vyprázdnil svůj pohár. „Ano, pane veliteli.“
Dal si s tím však načas, anebo nebylo možné Rytíře květin najít. Uplynulo několik hodin, než se dostavili, štíhlý sličný mladík a velká ošklivá dívka. Jaime seděl sám v kulaté síni, nenuceně listoval stránkami Bílé knihy. „Lorde veliteli,“ řekl ser Loras, „přál sis vidět pannu z Tarthu?“
„Přál,“ Jaime jim pokynul levou rukou, aby šli blíž. „Chápu to tak, že už jsi s ní hovořil?“
„Jak jsi mi nařídil, můj pane.“
„A?“
Hoch ztuhl. „Já... možná se to stalo tak, jak říká, pane, že to byl Stannis. Nejsem si tím zcela jistý.“
„Varys mi prozradil, že kastelán v Bouřlivém konci také sešel ze světa podivnou smrtí,“ řekl Jaime.
„Ser Cortnay Penrose,“ přitakala Brienne smutně. „Dobrý muž.“
„Tvrdohlavý muž. Jednoho dne se hrdě postaví do cesty králi Dračího kamene. Druhého dne skočí z věže.“ Jaime vstal. „Sere Lorasi, už o této záležitosti nebudeme hovořit. Můžeš ponechat Brienne se mnou.”
Když Tyrell odešel, podíval se na děvče. Vypadalo stejně ošklivě a mrzutě jako vždycky. Někdo ji opět oblékl do ženských šatů, ale tento oděv jí padl mnohem lépe než ošklivý růžový hadr, který ji přiměla nosit koza. „Modrá je pro tebe dobrá barva, moje paní,“ poznamenal Jaime. „Jde ti k očím.“ Má opravdu nádherné oči.
Brienne se na sebe podívala, zneklidněná. „Septa Donyse vylepšila živůtek vycpávkami, aby mu trochu dala tvar. Řekla, žes ji za mnou poslal ty.“ Setrvávala u dveří, jako by měla v úmyslu každým okamžikem utéct. „I ty vypadáš...“
„Jinak?“ Podařil se mu poloúsměv. „Víc masa na žebrech a méně vší ve vlasech, to je všechno. Pahýl je pořád stejný. Zavři dveře a pojď sem.“
Udělala, jak jí přikázal. „Ten bílý plášť...“
„... je nový, ale jsem si jistý, že i tenhle brzy zašpiním.“
„To ne... Chtěla jsem jen říci, že ti sluší.“
Váhavě popošla blíž. „Jaime, myslel jsi vážně to, co jsi řekl seru Lorasovi? O... o králi Renlym a o stínu?“
Jaime pokrčil rameny. „Kdybychom se byli utkali v bitvě, zabil bych Renlyho sám, tak co záleží na tom, kdo mu podřízl krk?“
„Řekl jsi, že mám čest...”
„Jsem proklatý Králokat, pamatuješ? Když já řeknu, že máš čest, je to, jako by se děvka dušovala na svoje panenství.“ Opřel se v křesle a zvedl k ní oči. „Holenice je na cestě zpátky na sever, aby přivedl Aryu Stark Rooseu Boltonovi.“
„Tys ji dal jemu?“ vykřikla zděšeně. „Složil jsi přísahu před lady Catelyn...“
„S mečem přitisknutým k hrdlu, ale to nevadí. Lady Catelyn je mrtvá. Nemohl bych jí dát její dceru nazpět, ani kdybych ji měl. A to děvče, které poslal můj otec s Holenicí, nebyla Arya Stark.“
„Nebyla Arya Stark?“
„Slyšela jsi mne. Můj otec našel nějakou hubenou severanskou holku přibližně stejného věku a stejné barvy vlasů. Oblékl ji do bílé a šedé, dal jí stříbrného vlka na sepnutí pláště a poslal ji na sever, aby se provdala za Boltonova bastarda.“ Zvedl pahýl a namířil jej na ni. „Chtěl jsem ti to říct předtím, než se cvalem vydáš za nimi, abys ji zachránila a nechala se přitom úplně zbytečně zabít. S mečem ti to jde dobře, ovšem ani zdaleka nejsi dost dobrá na to, abys sama přemohla dvě stovky mužů.“
Brienne zavrtěla hlavou. „Až se lord Bolton dozví, že mu tvůj otec zaplatil falešnou mincí...“
„Och, on to přece ví. Lannisterové lžou, pamatuješ? Na tom nezáleží, to děvče poslouží svému účelu. Kdo řekne, že to není Arya Stark? Každý, kdo byl tomu děvčeti blízký, je mrtvý, kromě její sestry, která zmizela neznámo kam.“
„Proč mi to všechno říkáš, pokud je to pravda? Vyzrazuješ mi tajemství svého otce.“
Pobočníkova tajemství, pomyslel si. Já už nemám otce. „Splácím svoje dluhy jako každý dobrý malý lev. Slíbil jsem lady Stark její dcery... a jedna z nich je stále naživu. Můj bratr možná ví, kde je, ale pokud to i ví, nechce to říct. Cersei je

přesvědčena, že Sansa mu pomohla zavraždit Joffreyho.“
Dívka umíněně stáhla ústa. „Já nevěřím, že by ta něžná dívka byla travičkou. Lady Catelyn říkala, že má laskavé srdce. Udělal to tvůj bratr. Ser Loras říkal, že se konal soud.“
„Ve skutečnosti dva soudy. Odsoudily ho slova i meče. Krvavá záležitost. Dívala ses na to z okna?“
„Moje cela má výhled na moře. Slyšela jsem ale výkřiky.”
„Princ Oberyn z Dorne je mrtvý, ser Gregor umírá a Tyrion je vinen před očima bohů i lidí. Drží ho v černé cele, dokud ho nepopraví.“
Brienne mu pohlédla do očí. „Ty nevěříš, že to udělal.”
Jaime ji obdařil tvrdým úsměvem. „Vidíš, děvče? Známe se navzájem až příliš dobře. Od té doby co Tyrion udělal první krůček, chtěl být jako já, ale nikdy nezačal na rozdíl ode mne zabíjet krále. Joffreyho zabila Sansa Stark. Můj bratr mlčel, aby ji ochránil. Čas od času trpí záchvaty galantnosti. Ta poslední ho stála nos. Tentokrát přijde o hlavu.“
„Ne,“ řekla Brienne. „To nebyla dcera mé paní. Nemohla to být ona.“
„Teď tu stojí to umíněné hloupé děvče, co si pamatuju.“
Zrudla. „Jmenuju se...“
„Brienne z Tarthu.“ Jaime si povzdechl. „Mám pro tebe dar.“ Sáhl pod křeslo lorda velitele a vyndal jej ven, zabalený v záhybech rudého sametu.
Brienne k němu popošla, jako by ji ten balík měl uštknout, natáhla velkou pihovatou ruku a odhrnula látku. Ve světle se zaleskly rubíny. Opatrně ten poklad vzala, sevřela prsty kolem koženého jílce a pomalu tasila meč z pochvy. Zasvítily vlnky v barvě krve a černi a po délce čepele seběhl prst odraženého světla. „To je valyrijská ocel? Takové barvy jsem nikdy neviděla.“
„Ani já ne. Byly doby, kdy bych dal pravou ruku za to, abych mohl třímat meč jako tento. Nyní se zdá, že jsem ji dal, a tak je pro mne ten meč zbytečný. Vezmi si ho.“ Než stačila něco namítnout, pokračoval. „Tak nádherný meč musí mít jméno. Potěšilo by mne, kdybys jej nazvala Přísežník. Ještě jedna věc. Ten meč ode mne dostaneš za jistou cenu.“
Její obličej potemněl. „Už jsem ti řekla, že nikdy nebudu sloužit...“
„...tak zkaženému tvorovi, jako jsem já. Ano, vzpomínám si.
Vyslechni mne, Brienne. Cersei má v úmyslu postarat se o to, aby to děvče bylo nalezeno a zabito, ať se ztratila kamkoli...“
Briennin prostoduchý obličej se zkřivil vzteky. „Jestli si myslíš, že bych ublížila dceři své paní za meč, tak -“
„Jen mne vyslechni,“ okřikl ji, rozzloben jejími domněnkami. „Já chci, abys našla Sansu jako první a odvedla ji někam do bezpečí. Jak jinak máme my dva dodržet ty hloupé přísahy, které jsme dali tvé vzácné mrtvé lady Catelyn?“
Děvče nevěřícně zamrkalo. „Já... já myslela...“
„Já vím, co sis myslela.“ Najednou se mu z pohledu na ni udělalo špatně. Blekotá tady jako nějaká proklatá ovce. „Když Ned Stark zemřel, jeho meč dostal vykonavatel královy spravedlnosti,“ řekl jí. „Můj otec však měl pocit, že takové ušlechtilé oceli je pro pouhého kata škoda. Dal seru Ilynovi nový meč a nechal Led roztavit a překovat. Bylo z něj dostatek kovu na dva nové meče. Jeden z nich držíš v ruce. Budeš tedy ochraňovat dceru Neda Starka vlastní ocelí Neda Starka, pokud to pro tebe něco znamená.“
„Pane, já... dlužím ti omlu...“
Přerušil ji. „Vezmi si ten zpropadený meč a jdi, než si to rozmyslím. Ve stájích je kaštanově hnědá klisna, stejně prostoduchá jako ty, i když lépe vycvičená. Rozjeď se za Holenicí, pátrej po Sanse nebo ujížděj domů na ten svůj ostrov plný safírů, mně je to jedno. Já už tě nechci nikdy vidět.“
„Jaime...“
„Králokate,“ připomněl jí. „Nejlépe bude, když ten meč použiješ, abys sis jím vyšťourala vosk z uší, děvče. Skončili jsme.“
Tvrdohlavě zůstávala. „Joffrey byl tvůj...“
„Můj král. Nech to být.“
„Tys řekl, že ho Sansa zabila. Proč ji ochraňuješ?“
Protože Joffrey pro mě nebyl víc než výstřik semene do Cerseina lůna. A protože si zasluhoval zemřít. „Dělal jsem krále a ničil je. Sansa Stark je mou poslední šancí, jak získat nazpět ztracenou čest.“ Jaime se pousmál. „Kromě toho, královrazi by měli držet pohromadě. Tak odejdeš už?“
Pevně sevřela velkou rukou jílec Přísežníka. „Odejdu. A najdu to děvče a zajistím mu bezpečí. Na počest jeho matky. A na tvou.“ Strnule se uklonila, otočila se a odešla.
Jaime seděl sám u stolu, zatímco přes místnost se kradly stíny, když se začal snášet soumrak, zapálil svíci a otevřel Bílou knihu na vlastní stránce. Brk a inkoust našel v zásuvce. Pod posledním zápisem, který udělal ser Barristan, napsal neohrabaným rukopisem, jenž by možná obstál u šestiletého dítěte, které mistr učí psát první písmena: Během Války pěti králů poražen v Šeptajícím lese Mladým vlkem Robbem Starkem. Držen jako zajatec v Řekotočí a vykoupen ze zajetí nedodrženým slibem. Znovu zajat Chrabrými kumpány a zmrzačen na příkaz jejich kapitána Varga Hoata, který mu uťal pravou ruku mečem Zollo Tlustý. Bezpečně vrácen do Králova přístaviště Brienne, Pannou z Tarthu.
Když byl hotov, mezi zlatým lvem v šarlatovém štítu na vrcholu a bílým štítem vespod stále zůstávaly více než tři čtvrtiny stránky prázdné. Ser Gerold Hightower jeho životopis začal, ser Barristan v něm pokračoval, ale zbytek bude muset Jaime Lannister psát sám za sebe. Od této chvíle může napsat, cokoli si vybere.
Cokoli si vybere...

JON

Foukal východní vítr, tak prudký, že se těžká klec zhoupla pokaždé, kdykoli ji poryv vichru uchopil do spárů. Točila se dokolečka podél Zdi, otloukala led, rvala Jonův plášť a pleskala jím proti mřížím. Obloha byla břidlicově šedá, slunce ničím víc než jen slabou šmouhou jasu za mraky. V dáli za bitevním polem viděl jiskřičky tisícovky hořících táborových ohňů, ale jejich světla byla proti takovému šeru a chladu malá a bezmocná.
Ponurý den. Jon Sníh sevřel mříže rukama v silných rukavicích a pevně se držel, když vítr znovu jako kladivem uhodil do klece. Pohlédl pod svá chodidla, ale zemi neviděl, protože byla ztracena v šeru, jako by ho spouštěli do bezedné jámy. Nu, smrt je svým způsobem bezedná jáma, přemítal, a než dnešní den skončí, moje jméno bude navždy zatraceno. Lidé říkali, že nemanželské děti se rodí z chtíče a lží, že jejich povaha je zlovolná a zrádná. Kdysi měl Jon v úmyslu dokázat jim, že se mýlí, ukázat svému otci, že mu může být stejně dobrým a čestným synem jako Robb. Nepodařilo se mi to. Robb se nakonec stal hrdinným králem; pokud si však vůbec někdo někdy vzpomene na Jona, bude to jen jako na převlékače plášťů, křivopřísežníka, a vraha. Byl rád, že se toho lord Eddard nedožil. Měl jsem zůstat v té jeskyni s Ygritte. Doufal, že pokud existuje život po životě, bude jí to moci říct. Rozdrápe mi tvář stejně jako tehdy ten orel a prokleje mne, jaký jsem zbabělec, ale já jí to přesto řeknu. Protáhl si pravou ruku, tak jak ho to učil mistr Aemon. Ten zvyk se mu už zažil, a bude potřebovat ohebné prsty, má-li mít alespoň poloviční šanci, že se mu podaří zabít Manceho Nájezdníka.
Vytáhli ho ven dnešního rána, po čtyřech dnech strávených v ledu, kde byl zamčený v cele o rozměrech pětkrát pět stop, příliš nízké, než aby se v ní dalo stát, příliš těsné, než aby si mohl narovnat záda. Majordomové již dávno zjistili, že jídlo a maso vydrží v ledových zásobárnách vytesaných v základně Zdi déle..., jenže vězňové tam nevydrželi.
„Umřeš tu, Jone Sněhu," řekl mu ser Alliser těsně předtím, než zavřel těžké dřevěné dveře, a Jon mu tehdy věřil. Dnes ráno však přišli, vytáhli ho a nahnali celého ztuhlého a třesoucího se zimou do Královy věže, aby znovu stanul před laločnatým Janosem Slyntem.
„Váš starý mistr tvrdí, že tě nemůžeme pověsit," prohlásil Janos Slynt. „Napsal Cotteru Pykovi, a dokonce měl tu zatracenou drzost, že mi ten dopis ukázal. Prohlašuje, že nejsi zrádce."
„Aemon žije už příliš dlouho, můj pane," ujistil ho ser Alliser. „Má zakalené nejenom oči, ale taky rozum."
„Ano," přitakal Slynt. „Slepý stařec s řetězem kolem krku. Kdo si vůbec myslí, že je?"
Aemon Targaryen, pomyslel si Jon, královský syn a králův bratr, a muž, který sám mohl být králem. Neřekl však nic.
„Přesto," pokračoval Slynt, „nechci, aby se o mně povídalo, že Janos Slynt nechal popravit člověka nespravedlivě. To nedopustím. Rozhodl jsem se, že ti dám ještě poslední šanci dokázat, že jsi tak loajální, jak tvrdíš, lorde Sněhu. Ano, poslední šanci splnit svou povinnost!" Vstal. „Mance Nájezdník s námi chce vyjednávat. Ví, že teď když přišel Janos Slynt, nemá proti nám šanci, a tak chce mluvit, ten slavný Král za Zdí. Jenže je to zbabělec a nehodlá přijít sám. Nepochybně ví, že bych ho nechal rovnou pověsit. Pověsil bych ho za nohy z vrcholku Zdi, na provaze dvě stě stop dlouhém! Jenže on nepřijde. Žádá, abychom k němu poslali vyslance."
„Posíláme tam tebe, lorde Sněhu," zasmál se ser Alliser.
„Mě?" hlesl Jon bezvýrazným hlasem. „Proč mě?"
„Jezdil jsi s divokými," řekl Thorne. „Mance Nájezdník tě zná. Bude více nakloněn důvěřovat ti." Bylo to tak absurdní, že by se nad tím mohl dát do smíchu. „Vykládáte si to špatně. Mance mě podezíral od samého začátku. Kdybych se teď objevil v jeho táboře, znovu oblečený v černém plášti a v roli vyslance Noční hlídky, bude hned vědět, že jsem ho zradil."
„Požádal o vyslance, tak mu ho tam posíláme," řekl Slynt. „Jestli jsi příliš zbabělý, než aby ses tomu převracečskému králi postavil, můžeš se vrátit do ledové cely. Myslím, že tentokrát už bez kožešin. Ano."
„To nebude zapotřebí," řekl ser Alliser. „Lord Sníh udělá, co po něm žádáme. Chce nám přece dokázat, že není zrádce. Chce se zachovat jako loajální muž Noční hlídky."
Jon si uvědomil, že Thorne je z těch dvou nepopiratelně chytřejší a že celý ten nápad mohl vzejít jedině z jeho hlavy. Byl v pasti. „Půjdu," řekl úsečným, strohým hlasem.
„Můj pane," připomněl mu Janos Slynt. „Budeš mi říkat -"
„Půjdu, můj pane. Ale děláš chybu, můj pane. Posíláš tam nesprávného člověka, můj pane. Při pouhém pohledu na mne začne Mance zuřit. Můj pán by měl lepší šanci dosáhnout úmluvy, kdyby tam poslal -"
„Úmluvy?" uchechtl se ser Alliser.
„Janos Slynt nedělá úmluvy s divochy bez zákonů, lorde Sněhu. Ne, to nedělá."
„My tě tam neposíláme proto, abys s Mancem Nájezdníkem mluvil," řekl ser Alliser. „Posíláme tě, abys ho zabil."
Mezi mřížemi profičel další poryv větru a Jon Sníh se zachvěl. V noze mu bolestně pulzovalo, a v hlavě taky. Nebyl ve stavu, kdy by byl schopen ublížit kotěti, a přesto se vydal zabít Manceho Nájezdníka. Ta past měla zuby. Protože mistr Aemon trval na Jonově nevině, lord Janos se neodvažoval nechat ho umřít v ledové cele. „Pokud má být říše v bezpečí, naše čest nemá větší cenu než naše životy," řekl mu Qhorin Půlruký v Mrazoklech. Musí na to pamatovat, ať už Manceho usmrtí, nebo se o to jen pokusí a selže, svobodný lid ho zabije. Dokonce i dezerce byla nemožná, kdyby se pro ni rozhodl - pro Manceho byl již předem lhář a zrádce.
Když klec s trhnutím zastavila, Jon z ní vyskočil na zem a zahýbal jílcem Dlouhého drápu, aby uvolnil bastardí meč v pochvě. Ve vzdálenosti několika yardů po jeho levici byla brána, stále zablokovaná rozštípaným trupem dřevěné želvy, a pod ní zrála mršina mamuta. Viděl kolem sebe i jiné mrtvoly, ležící mezi rozbitými sudy, ztvrdlou smůlou a plochami zčernalé trávy. Všechno tonulo v hlubokém stínu Zdi. Jon se tam nehodlal zdržovat o nic déle, než musel, a tak se vydal směrem k táboru divokých, kolem mrtvoly obra, jehož hlava byla rozdrcena balvanem. Na zbytcích lebky seděl havran a

vytahoval z ní kousky mozku. „Sníh," zakrákal na něho. „Sníh, sníh." Pak roztáhl křídla a uletěl.
Ještě se ani nevydal na cestu a z tábora divokých se vynořil osamělý jezdec a rozjel se jeho směrem. Říkal si, zda Mance sám přijíždí na vyjednávání v zemi nikoho. Takhle by to bylo lehčí, třebaže můj úkol mi to o moc neusnadní. Jak se ale vzdálenost mezi nimi zkracovala, uviděl, že jezdec je menší postavy a širší v ramenou, se zlatými náramky lesknoucími se na silných pažích a bílým vousem rozprostřeným přes masivní hrudník.
„Har," zaburácel Tormund, když k němu přijel. „Vrána Jon Sníh, obával jsem se, že jsme tě tehdy viděli naposledy."
„Já nikdy netušil, že zrovna ty by ses něčeho obával, Tormunde."
To divokého rozesmálo. „Dobře řečeno, hochu. Vidím, že tvůj plášť je zase černý. To se Mancemu nebude líbit. Jestli jsi přišel znovu vyměnit strany, raději si hned vylez zpátky na tu svoji Zeď."
„Poslali mne vyjednávat s Králem za Zdí."
„Vyjednávat?" Tormund se dal do smíchu. „Har! Mance chce mluvit, to je pravda. Ovšem nemůžu říct, že by chtěl mluvit zrovna s tebou."
„Jsem ten, koho poslali."
„To vidím. Tak tedy pojď. Chceš jet se mnou?"
„Půjdu pěšky."
„Musím uznat, že jste proti nám bojovali statečně." Tormund otočil svého koně zpátky směrem k táboru divokých. „Ty a tvoji bratři. To nemůže nikdo popřít. Dvě stovky mrtvých a tucet obrů. Mag sám šel do té vaší brány a nevrátil se."
„Zemřel mečem statečného muže jménem Donal Noye."
„Tak? Nějaký velký lord to byl, ten Donal Noye? Jeden z vašich lesklých rytířů v ocelových spodcích?"
„Byl to kovář. Měl jen jednu ruku."
„Jednoruký kovář zabil Mocného Maga? Har! To musel být boj, který by stálo za to vidět. Mance o tom složí píseň, to bych se divil, kdyby to neudělal." Tormund vzal měch visící u jeho sedla a vytáhl z něj zátku. „Tohle nás trochu zahřeje. Na Donala Noyeho a Mocného Maga." Lokl si a podal měch Jonovi.
„Na Donala Noyeho a Mocného Mága." Měch byl plný medoviny, ale medoviny tak silné, že Jonovi vehnala slzy do očí a spálila mu zevnitř hrudník ohnivými chapadly. Po ledové cele a studené jízdě v kleci bylo však teplo jen vítáno. Tormund si vzal měch zpátky a polkl další doušek. Pak si otřel ústa. „Magnar z Thennu nám přísahal, že pro nás otevře bránu dokořán, takže nebudeme muset udělat nic víc než jí jen projít s písní na rtech. Chtěl strhnout celou Zeď."
„Část jí strhl," řekl Jon. „Sobě na hlavu."
„Har!" zaburácel Tormund. „Nu, já Styra nikdy nepovažoval za moc užitečného, když chlap nemá ani vous, ani vlasy, ani uši, nemáš ho v boji za co popadnout." Udržoval svého koně v pomalé chůzi, tak aby Jon stačil kulhat vedle něho.
„Co se ti stalo s nohou?"
„Šíp. Myslím, že jeden z Ygrittiných."
„To je ale ženská! Jednoho dne tě líbá, druhého tě prošpikovává šípy."
„Je mrtvá."
„Tak?" Tormund smutně zavrtěl hlavou. „Škoda. Kdybych byl o deset let mladší, sám bych si ji byl ukradl. Jaké ta měla vlasy. Nu, ty nejžhavější ohně hoří nejrychleji." Zvedl měch s medovinou. „Na Ygritte, políbenou ohněm!" Zhluboka se napil.
„Na Ygritte, políbenou ohněm," opakoval Jon, když mu Tormund podal měch zpátky. Napil se ještě důkladněji.
„To tys ji zabil?"
„Můj bratr." Jon nevěděl, který to byl, a doufal, že se to nikdy nedozví.
„Vy zpropadené vrány." Tormundův tón byl mrzutý, ale přesto podivně něžný. „Dlouhý oštěp mi ukradl dceru. Mundu, moje sladké podzimní jablíčko. Vzal si ji rovnou z mého stanu, a to měla čtyři bratry kolem sebe. Toregg to celé prospal, hulvát jeden, a Torwynd... nu Torwynd Neškodný, to mluví samo za sebe, že ano? Aspoň že ti mladší s tím chlapem bojovali, i když nic nevybojovali."
„A Munda?" zeptal se Jon.
„Je to moje vlastní krev," řekl Tormund hrdě. „Rozbila mu ret a ukousla půlku ucha. Taky jsem slyšel, že Dlouhý oštěp má teď na zádech tolik škrábanců, že ani nemůže nosit plášť. Přesto se jí docela líbí. A proč taky ne? Ten totiž s oštěpem nebojuje, víš? Nikdy jím nebojoval. Tak odkud si myslíš, že se vzalo jeho jméno? Har!"
Jon se musel dát do smíchu. Dokonce i v tu chvíli, dokonce i tam. Ygritte měla Ryka Dlouhého oštěpa ráda. Doufal, že ho s Tormundovou Mundou čeká v životě alespoň nějaká ta radost. Každý by měl mít kapku štěstí.
„Ty nevíš nic, Jone Sněhu," řekla by mu Ygritte. Vím, že jdu na smrt, pomyslel si. Alespoň tohle vím. „Všichni muži musejí umřít," slyšel ji v duchu, „a ženy taky a každé zvíře, které létá nebo plave či běhá. Nezáleží na tom, kdy zemřeme, ale na tom, jak zemřeme, Jone Sněhu." Tobě se to snadno řekne, představoval si v duchu svou odpověď. Tys zemřela statečně v bitvě, když jsi dobývala hrad nepřítele. Já zemřu jako převlékač plášťů a vrah. A taky to nebude rychlá smrt, pokud nepřijde na konci Manceho meče.
Zakrátko již byli mezi stany. Byl to typický tábor divokých - roztahující se spletenec varných ohňů a odpadních jam, plný volně se potulujících dětí a koz, ovcí bekotajících mezi stromy, natažených koňských kůží usychajících na slunci. Neměl žádný řád, žádnou organizaci, žádný obranný systém. Jenže všude byli muži, ženy a zvířata.
Mnozí ho ignorovali, ale na každého, který si šel po svém, se jich deset zastavilo a zíralo: dětí dřepících u ohňů, starých žen v psích vozících, jeskyňářů s pomalovanými tvářemi, nájezdníků s klepety, hady a uťatými hlavami namalovanými na štítech... Ti všichni se otáčeli, aby se podívali. Jon mezi nimi viděl také kopinice s dlouhými vlasy vlajícími ve větru, který vzdychal mezi stromy.
Žádné skutečné kopce tam nebyly, ale bílý kožešinový stan Manceho Nájezdníka přece jen stál o něco výš než ostatní, na kamenité půdě rovnou u hranice stromů. Král za Zdí čekal venku, jeho otrhaný rudočerný plášť vlál ve větru. Byla

tam s ním Harma Psí hlava, která se již zřejmě vrátila ze svých lstivých nájezdů podél Zdi. A taky Varamyr Šestikůže, provázený svou stínokočkou a dvěma štíhlými šedými vlky.
Když uviděli, koho jim Hlídka poslala, Harma otočila hlavu a odplivla si a jeden z Varamyrových vlků vycenil zuby a zavrčel. „Buď jsi velice statečný, nebo velice hloupý, Jone Sněhu," řekl Mance Nájezdník, „žes přišel zpátky k nám oblečený v černém plášti."
„Co jiného by měl nosit muž Noční hlídky?"
„Zabte ho," naléhala Harma. „Pošlete jim jeho tělo v té jejich kleci a vyřiďte jim, aby poslali někoho jiného. Já si nechám jeho hlavu jako svou korouhev. Převlékač plášťů je horší než pes."
„Já vás varoval, že je to falešník." Varamyrův tón byl mírný, ale jeho stínokočka si Jona hladově měřila přimhouřenýma šedýma očima. „Nikdy se mi nelíbil jeho pach."
„Zatáhni drápy, zvíře." Tormund Obrozhouba se zhoupl ze svého koně. „Ten hoch sem přišel, abychom ho vyslechli. Polož na něho tlapu a možná konečně budu mít plášť ze stínokočky, po kterém tak toužím."
„Tormund Milovník vran," zavrčela Harma. „Jsi velký měch větru, starče."
Měnič měl šedou tvář, kulatá ramena a plešatou hlavu, myš muže s vlčíma očima. „Jakmile je kůň jednou zkrocen tak, že se na něj dá vložit sedlo, může na něj nasednout kterýkoli člověk," řekl tichým hlasem. „Jakmile se zvíře připojí k člověku, jakýkoli měnič do něho může vklouznout a běhat s ním. Orell zvadl mezi křídly svého orla, a tak jsem si ho zabral pro sebe. To spojení je oboustranné. Orell teď žije ve mně, našeptává mi, jak strašně tě nenávidí. A mohu si plachtit nad Zdí a vidět orlíma očima."
„Takže to víme," řekl Mance. „Víme, jak málo vás bylo, když jste zastavili želvu. Víme, kolik jich přišlo z Východní hlídky. Víme, jak se vaše zásoby tenčí. Smůla, olej, šípy, oštěpy. Dokonce i vaše schodiště je pryč a klec vás stačí přepravovat jen po malých množstvích. Víme to. A ty teď víš, že to víme." Zvedl plentu stanu. „Pojď se mnou dovnitř. Vy ostatní počkejte venku."
„Cože, já taky?" ohradil se Tormund.
„Ty především. Vždycky." Uvnitř bylo horko. Pod kouřovým otvorem hořel malý oheň a blízko hromady kožešin, kde ležela bledá a zpocená Dalla, doutnal železný koš. Její sestra ji držela za ruku. Val, vzpomněl si Jon. „Mrzí mě, že Jarl spadl," řekl jí.
Val se na něho podívala světlešedýma očima. „Vždycky lezl moc rychle." Byla stejně krásná, jakou si ji pamatoval, štíhlá a s plnými ňadry, za všech okolností vznešená, s výraznými lícními kostmi a silným copem medově zbarvených vlasů, který jí spadal až k pasu.
„Dallin čas se blíží," vysvětloval Mance. „Ona a Val tu zůstanou. Vědí, co mám v úmyslu říct."
Jon se snažil, aby jeho tvář zůstala nehybná jako led. Už tak by bylo hanebné zabít muže v jeho vlastním stanu při jednání o příměří. A teď ho mám navíc připravit o život před očima jeho ženy, která má co chvíli přivést na svět jejich dítě? Zaťal prsty pravé ruky v pěst. Mance na sobě neměl zbroj, ale v pochvě po levém boku mu visel meč. Ve stanu byly také další zbraně: tesáky a dýky, luk a toulec plný šípů, kopí s bronzovou hlavicí ležící vedle velkého černého... rohu.
Jon zatajil dech.
Válečný roh, zatraceně velký válečný roh.
„Ano," řekl Mance. „Roh Zimy, na který Joramun kdysi zatroubil, aby probudil obry ze země."
Roh byl obrovský, osm stop dlouhý a zakroucený, s tak širokým náustkem, že by do něj strčil ruku až po loket. Jestli tohle pochází z pratura, tak to byl ten největší, jaký kdy na světě žil. Zpočátku si myslel, že obruče kolem něj jsou bronzové, ale když popošel blíž, uvědomil si, že jsou ze zlata. Staré zlato, spíš hnědé než žluté, a s vyrytými runami.
„Ygritte říkala, že jste ten roh nikdy nenašli."
„Ty si myslíš, že jen vrány umějí lhát? Na to, žes byl bastard, jsem tě měl docela rád..., ale nikdy jsem ti nedůvěřoval. Moji důvěru si musí člověk zasloužit."
Jon se k němu otočil. „Pokud jste měli Joramunův roh po celou dobu, proč jste ho zatím nepoužili? Nač se obtěžovat stavěním želv a posíláním Thennů, aby nás pozabíjeli v postelích? Jestliže je tohle roh, o kterém se zpívá v písních, proč na něj prostě nezatroubíte a měli byste vyhráno?" Odpověděla mu Dalla. Dalla obrovitá dítětem, ležící na hromadě kožešin vedle železného koše. „My svobodní lidé víme věci, které jste vy klekači zapomněli. Nejkratší cesta někdy nebývá tou nejbezpečnější, Jone Sněhu. Rohatý lord kdysi řekl, že čáry a kouzla jsou jako meč bez jílce. Neexistuje bezpečný způsob, jak jej uchopit."
Mance projel rukou podél křivky velkého rohu. „Žádný muž se nevydá na lov jen s jedním šípem v toulci," řekl. „Doufal jsem, že Styr a Jarl zastihnou tvoje bratry nepřipravené a otevřou pro nás bránu. Odlákal jsem posádku Černého hradu úskoky, nájezdy a podružnými útoky. Bowen Marsh mi na tu lest skočil, tak jak jsem ostatně věděl, jenže se ukázalo, že ta vaše sebranka mrzáků a sirotků je tvrdší, než jsem čekal. Nemysli si však, že jste nás zastavili. Pravda je taková, že je vás příliš málo a nás příliš mnoho. Mohl bych pokračovat v nahodilých útocích podél Zdi a navíc poslat deset tisíc mužů, aby přepluli Tulení záliv na vorech a napadli Východní hlídku do týla. Mohl bych vzít útokem Stínovou věž, znám přístupové cesty k ní stejně dobře jako kterýkoli průzkumník. Mohl bych poslat muže a mamuty, aby prokopali brány v hradech, které jste opustili, ve všech najednou."
„Proč to tedy neuděláš?" Tehdy mohl Jon tasit Dlouhý dráp, jenže chtěl slyšet, co mu divoký odpoví.
„Krev," řekl Mance Nájezdník. „Nakonec bych vyhrál, ano, jenže byste mne vykrváceli a moji lidé už krváceli dost."
„Tvoje ztráty nebyly zatím tak velké."
„Ne z vašich rukou." Mance pozoroval Jonovu tvář. „Viděl jsi Pěst Prvních lidí. Víš, co se tam stalo. Víš, proti čemu tady stojíme."
„Proti Jiným..."

„S tím, jak se dny zkracují a noci jsou stále chladnější, nabírají sílu. Nejdřív tě zabijí, pak pošlou tvoje mrtvé proti tobě. Obři nebyli schopni obstát proti nim, ani Thennové, ani klany od ledových řek, ani Tvrdonožci."
„Ani ty?"
„Ani já." Z jeho přiznání zaznívalo hněv a hořkost, příliš hluboké pro slova. „Raymun Rudovous, Bael Bard, Gendel a Gorne, Rohatý lord, ti všichni se vydali na jih dobývat, jenže já přišel s ocasem staženým mezi nohy, abych se za tou vaší Zdí schoval." Znovu se dotkl rohu. „Když zatroubím na Roh zimy, Zeď spadne. Či alespoň mne k této víře přivedly písně. Mezi mými lidmi jsou takoví, kteří by nic nechtěli víc než to..."
„Jenže jakmile spadne Zeď," řekla Dalla, „co zastaví Jiné?"
Mance se na ni laskavě usmál. „Moudrou ženu jsem si vybral. Opravdovou královnu." Otočil se zpátky k Jonovi. „Vrať se ke svým bratrům a řekni jim, aby otevřeli bránu a nechali nás projít na druhou stranu, když to udělají, dám jim roh a Zeď zůstane stát na věčné časy."
Otevřít bránu a nechat je projít. To se snadno řekne, jenže co by nevyhnutelně následovalo? Obři tábořící v ruinách Zimohradu? Kanibalové ve vlčím lese, psí spřežení prohánějící se přes území mohylových hrobů, svobodný lid unášející dcery loďařů a stříbrníků z Bílého přístavu a rybářky z Kamenitého pobřeží? „Jsi ty opravdu král?" zeptal se Jon náhle.
„Nikdy jsem nenosil na hlavě korunu ani jsem neseděl zadnicí na proklatém trůně, pokud se ptáš na tohle," odpověděl Mance. „Můj původ je tak nízký, jak jen člověk může mít, žádný septon mi nikdy nepomazal hlavu olejem, nevlastním žádné hrady a moje královna nosí kožešiny a jantar místo hedvábí a safírů. Jsem svůj vlastní zvěd, svůj vlastní blázen, a svůj vlastní harfeník. Králem za Zdí se nestaneš proto, že jím byl tvůj otec. Svobodný lid nezajímá jméno a je mu jedno, který bratr se narodil jako první. Ti jdou za bojovníky, když jsem odešel ze Stínové věže, pět mužů se tady dohadovalo o to, jací by z nich mohli být králové. Tormund byl jedním z nich, magnar dalším. Ty ostatní tři jsem zabil, když dali najevo, že by raději bojovali, než mne následovali."
„Dokážeš zabíjet své nepřátele," řekl Jon neomaleně, „ale jsi schopen vládnout svým přátelům? Když necháme tvoje lidi projít, jsi dost silný na to, abys je dokázal přimět dodržovat králův mír a poslouchat zákony?"
„Čí zákony? Zákony Zimohradu a Králova přístaviště?" Mance se zasmál. „Když chceme zákony, uděláme si vlastní. Tu vaši královskou spravedlnost a královské daně si nechte pro sebe. Já nabízím roh, ne naši svobodu. My před vámi nepoklekneme."
„Co když vaši nabídku odmítneme?" Jon neměl nejmenší pochybnosti o tom, že se tak stane. Starý medvěd by možná byl naslouchal, třebaže i on by se zděsil představy, že by měl vpustit za Zeď třicet nebo čtyřicet tisíc svobodných lidí, aby se volně pohybovali po Sedmi královstvích. Jenže Alliser Thorne a Janos Slynt nebudou chtít o něčem takovém ani slyšet.
„Když odmítnete," řekl Mance Nájezdník, „Tormund Obrozhouba zatroubí za svítání za tři dny ode dneška na Roh zimy."
Mohl by odnést ten vzkaz do Černého hradu a říct jim o rohu, jenže pokud nechá Manceho naživu, lord Janos a ser Alliser si to vyloží jako důkaz, že je zrádce. Tisíc tisíců myšlenek prolétlo Jonovi v tu chvíli hlavou. Kdybych dokázal zničit roh, nějak ho poškodit... než to však mohl začít promýšlet, uslyšel nízký sténavý zvuk jiného rohu, zeslabený kožešinovými stěnami stanu. Mance to slyšel taky. Zamračeně odešel ke vchodu. Jon ho následoval.
Válečný roh zněl venku hlasitěji. Jeho troubení rozhýbalo tábor divokých. Kolem proběhli tři Tvrdonožci s dlouhými oštěpy v rukou. Koně ržáli a frkali, obři řvali ve starém jazyce, a dokonce i mamuti byli nepokojní.
„Průzkumnický roh," řekl Tormund Mancemu.
„Něco přichází." Varamyr seděl se zkříženýma nohama na napůl zmrzlé zemi, jeho vlci nepokojně kroužili kolem. Přehnal se přes něho stín a Jon vzhlédl a spatřil modrošedá orlí křídla. „Přicházejí z východu."
Když mrtví chodí, hradby, kůly a meče nejsou nic platné, vzpomněl si. S mrtvými bojovat nemůžeš, Jone Sněhu. Žádný člověk to neví ani z poloviny tak dobře jako já.
Harma se zamračila. „Z východu? Nemrtví by měli být za námi."
„Z východu," opakoval měnič. „Něco přichází."
„Jiní?" zeptal se Jon.
Mance zavrtěl hlavou. „Jiní nikdy nepřicházejí, když slunce stojí vysoko na obloze." Přes bitevní území rachotily povozy přecpané jezdci, kteří mávali oštěpy z naostřených kostí. Král zasténal. „Kam to u všech pekel jedou? Quenne, zažeň ty blázny zpátky, kam patří. Přiveďte někdo mého koně. Klisnu, ne hřebce. Taky chci svou zbroj." Mance podezřívavě pohlédl ke Zdi. Na jejím vrcholu stáli v mezizubí slamění vojáci sbírající šípy, ale jinak tam nebyla vidět žádná známka jakékoli aktivity. „Harmo, svolej své jezdce. Tormunde, najdi svoje syny a zformujte trojitou řadu kopiníků."
„Ano," řekl Tormund a odrázoval splnit rozkaz.
Malý měnič myšího vzhledu zavřel oči a řekl: „Vidím je. Přijíždějí podél potoků a po stezkách vyšlapaných zvěří..."
„Kdo?"
„Muži. Muži na koních. Muži v oceli a muži v černém."
„Vrány." Mance zaklel a otočil se k Jonovi. „Copak si moji bratři myslí, že mě načapají se spuštěnými kalhotami, když zaútočí, zatímco spolu vyjednáváme?"
„Pokud nějaký útok naplánovali, nic mi o něm neřekli." Jon tomu nevěřil. Lord Janos postrádal muže, kteří by mohli zaútočit na tábor divokých. Kromě toho byl na opačné straně Zdi a brána byla zapečetěná sutí. Ten měl na mysli jiný druh zrady, tohle nemůže být jeho práce.
„Jestli mi zase lžeš, nevyvázneš odsud živý," varoval ho Mance. Jeho strážní mu přivedli koně a přinesli zbroj. Jinde po táboře viděl Jon divoké rozbíhající se do všech stran, o kus dál se zase formovali, jako by chtěli dobýt Zeď, zatímco jiní

se vytráceli do lesa, ženy hnaly vozíky s psími spřeženími na východ, mamuti se kolébali na západ. Jon sáhl dozadu přes rameno a tasil Dlouhý dráp právě v okamžiku, kdy se od kraje lesa zhruba tři stovky yardů vzdáleného vynořila roztažená řada průzkumníků. Měli na sobě černou zbroj, černé polopřilby a černé pláště. Napolo vyzbrojený Mance tasil svůj meč. „Ty jsi o tom nic nevěděl?“ zeptal se Jona chladně.
Pomalu, jako med za chladného rána, se průzkumníci valili na tábor divokých, ubírali se cestou necestou mezi trsy hlodaše a shluky stromů, přes kořeny a kameny. Divocí jim letěli vstříc, vydávali válečný pokřik a mávali kyji, bronzovými meči a sekerami vyrobenými z pazourku, cválali střemhlav na svého odvěkého nepřítele. Výkřik, seknutí, a pěkná statečná smrt, tak nazývali bratři způsob boje svobodného lidu.
„Věř si, čemu chceš,“ řekl Jon Králi za Zdí. „ale o žádném útoku jsem nevěděl.”
Než stačil Mance odpovědět, kolem se přehnala Harma v čele třiceti jezdců, se svou korouhví před sebou - čerstvě zabitým psem nabodnutým na oštěpu, dštícím krev při každém kroku. Mance se díval, jak vjela mezi průzkumníky.
„Možná mluvíš pravdu,“ řekl. „Tihle vypadají spíš jako muži z Východní hlídky. Námořníci na koních. Cotter Pyke měl vždycky víc kuráže než rozumu. Porazil u Dlouhé mohyly Pána kostí, možná si myslel, že udělá totéž se mnou. Pokud ano, je to blázen. Nemá muže ani -“
„Mance!“ ozval se výkřik. Byl to průzkumník, který vyrazil ze stromů na zpěněném koni. „Mance, je jich víc, jsou všude kolem, železní muži, železní, celá armáda železných mužů.“
Mance se s kletím vyhoupl do sedla. „Varamyre, zůstaň tady a postarej se, aby se Dalle nic nestalo.“ Pak Král za Zdí ukázal mečem na Jona. „A zvlášť pečlivě mi ohlídej tuhle vránu. Jestli se dá na útěk, vyrvi mu hrdlo.“
„Ano, udělám to.“ Měnič byl sice o hlavu menší než Jon, shrbený a měkkých svalů, ale jeho stínokočka by dokázala rozpárat člověka jediným máchnutím tlapy. „Přicházejí taky ze severu,“ řekl Varamyr Mancemu. „Měl bys jet.“
Mance si nasadil přilbu s havraními křídly. Jeho muži již také byli v sedlech. „Klín!“ vyštěkl Mance, „všichni za mnou, vytvoříme klín.“ Když ale zabodl paty do slabin své klisny a rozletěl se přes pole vstříc černým bojovníkům, seskupení mužů, kteří jeli za ním, brzy ztratilo veškerou podobnost s formací.
Jon udělal krok směrem ke stanu, s myšlenkami na Roh zimy, ale stínokočka mu zastoupila cestu, mrskajíc ocasem sem a tam. Její chřípí se rozšířilo a z obnažených tesáků jí stékaly sliny. Cítí můj strach. Tehdy postrádal Ducha víc než kdy jindy. Oba vlci stáli za ním a vrčeli.
„Korouhve,“ slyšel Varamyra zamumlat, „vidím zlaté korouhve, och...“ Kolem proběhl s troubením mamut, s půl tuctem lučištníků v dřevěné věži na hřbetě. „Král... ne...“
Pak měnič zvrátil hlavu a vykřikl.
Ten zvuk byl strašlivý, probodával uši a byl zastřený agónií. Varamyr upadl, začal se svíjet a stínokočka řvala s ním... a vysoko, vysoko na východní obloze, na pozadí hradby mračen, spatřil Jon orla, který hořel. Na kratičký okamžik vzplanul jasněji než hvězda, zahalený v rudé, zlaté a oranžové. Divoce bil křídly ve vzduchu, jako by mohl odletět před bolestí. Letěl výš a výš, a ještě výš. Výkřik vylákal Val ze stanu. Tvář měla bledou jako vápno. „Co je, co se stalo?“
Varamyrovi vlci bojovali jeden s druhým a stínokočka prchla mezi stromy, ale muž se dál svíjel na zemi. „Co se to s ním děje?“ dožadovala se Val vyděšeně. „Kde je Mance?“
„Tam.“ Jon ukázal. „Odjel bojovat.“ Král vedl svůj neuspořádaný klín do středu průzkumníků, meč se mu blýskal v ruce.
„Je pryč? Teď přece nemůže být pryč, teď ne. Už to začalo.“
„Bitva?“ Pozoroval průzkumníky, jak prchají před Harminým zakrváceným psem. Nájezdníci křičeli, sekali kolem sebe a hnali muže v černém zpátky mezi stromy. Jenže z lesa už přicházeli další muži, a tentokrát to byli muži na koních. Těžkooděnci, uvědomil si Jon. Harma se musela znovu seskupit a otočit se, aby mohla vyjet proti nim, jenže dobrá polovina jejích mužů již do té doby zajela příliš daleko.
„Porod!“ křikla na něho Val.
Všude kolem hlasitě troubily mosazné trumpety. Divocí nemají trouby, jen válečné rohy. Svobodní lidé si to uvědomili ve stejnou chvíli jako on a ten zvuk je uvedl ve zmatek. Někteří se rozběhli směrem k boji, jiní od něj. Jeden mamut zašlapával stádo ovcí, které se tři muži snažili odehnat na západ. Bubny bubnovaly a divocí se pokoušeli vytvořit šiky a linie, jenže bylo příliš pozdě a byli příliš neorganizovaní a pomalí. Nepřítel se dál nořil z lesa, z východu, ze severovýchodu, ze severu; tři velké zástupy těžkooděnců, samá temná lesknoucí se ocel a jasně zbarvené vlněné suknice. Nebyli to muži Východní hlídky, těch nebylo víc než první řada průzkumníků. Armáda. Král? Jon byl stejně zmatený jako divocí, že by se vrátil Robb? Nebo se konečně rozhýbal chlapec na Železném trůnu? „Měla bys jít do stanu,“ řekl Val.
Na bitevním poli se mezitím jeden zástup těžkooděnců převalil přes oddíl Harmy Psí hlavy. Další se vrhl proti křídlu Tormundových kopiníků, kde se je on a jeho synové zoufale snažili odvrátit. Pak nasedli obři na své mamuty a to se rytířům na koních v čabrakách vůbec nelíbilo; Jon viděl, jak se váleční oři otáčejí a prchají při pohledu na kymácející se hory masa. Na straně divokých však taky panoval strach. Stovky žen a dětí se snažily utéct před bitevní vřavou a některé z nich vbíhaly rovnou pod kopyta koní. Viděl psí vozík jakési stařeny, který vjel do cesty třem vozatajům a způsobil hromadnou srážku.
„Bohové,“ šeptala Val, „bohové, proč to dělají?“
„Jdi do stanu a zůstaň s Dallou. Tady venku není bezpečno.“ Uvnitř to sice nemohlo být o nic bezpečnější, jenže to slyšet nepotřebovala.
„Musím najít porodní bábu,“ řekla Val.
„Ty jsi porodní bába. Já tady zůstanu, dokud se Mance nevrátí.“ Předtím ztratil Manceho z očí, ale teď ho znovu uviděl, jak si prosekává cestu seskupením mužů na koních. Obrům na mamutech se podařilo roztříštit střední oddíl těžkooděnců, jenže dva další se svíraly jako kleště. Na východním okraji tábora vypouštěli lučištníci zápalné šípy na

stany. Jon viděl mamuta, jak vytáhl rytíře ze sedla a jediným pohybem chobotu jím mrštil čtyřicet stop daleko. Divocí proudili kolem, ženy a děti běžely pryč od bitvy, nějací muži utíkali s nimi. Několik z nich si Jona měřilo temnými pohledy, ale on třímal v ruce Dlouhý dráp a nikdo se neodvážil obtěžovat ho. Dokonce i Varamyr uprchl, odplazil se po čtyřech.
Od stromů se valili další a další muži, nyní už nejenom rytíři, ale také svobodní jezdci a lučištníci na koních, zbrojnoši v kónických a hrncových přilbách, tucty mužů, stovky mužů. Nad hlavami jim plápolala změť praporců. Vítr jimi pleskal příliš divoce, než aby byl Jon schopen rozlišit znaky, ale zahlédl mořského koníka, pole ptáků, květinový věnec. A žlutou, tolik žluté, žluté praporce s čímsi červeným uprostřed. Čí je to znak?
Na východě, severu a severovýchodě viděl skupiny divokých snažících se zůstat a bojovat, ale útočníci se hnali rovnou přes ně. Svobodného lidu stále bylo hodně co do počtu, jenže útočníci měli ocelovou zbroj a těžké koně. V největší bitevní vřavě viděl Jon Manceho, jak stojí vysoko ve třmenech. V rudočerném plášti a přilbě s havraními křídly bylo snadné rozlišit ho mezi ostatními. Třímal meč zdvižený vysoko nad hlavu a jeho muži se shromažďovali kolem něho, když tu do nich vrazil klín těžkooděnců s kopími, meči a bradaticemi. Manceho klisna se vzepjala na zadních, zahrabala předními kopyty ve vzduchu - a v tu chvíli jí projelo hrudníkem kopí. Pak se ocelový příliv přehnal přes ně.
Je po všem, pomyslel si Jon, rozbíjejí se. Divocí utíkali, odhazovali zbraně, Tvrdonožci, jeskynní obyvatelé i Thennové v bronzových šupinách, všichni utíkali. Mance zmizel, někdo mával Harminou hlavou nabodnutou na kopí. Tormundův oddíl byl rozprášený. Jen obři na mamutech odolávali, chlupaté ostrůvky v rudém ocelovém moři. Ohně přeskakovaly ze stanu na stan a některé z vysokých borovic již také chytly plamenem. A kouřem přijížděl další klín ozbrojených jezdců na koních v čabrakách. Nad nimi vlály ty největší praporce, jaké Jon kdy viděl: královské korouhve velké jako prostěradla, žluté s dlouhými cípatými jazyky a planoucím srdcem uprostřed, a další, jako velké archy tepaného zlata, s černým jelenem stojícím na zadních a vlnícím se ve větru.
Robert, pomyslel si Jon na jeden šílený okamžik, s myšlenkou na chudáka Owena, ale když trumpety znovu zatroubily, rytíři vyrazili do útoku a začali provolávat jiné jméno. „Stannis! Stannis! STANNIS!“
Jon se otočil a vešel do stanu.

ARYA

Venku před hostincem visely na napůl vyvrácené šibenici ženské kosti, které se otáčely a rachotily při každém poryvu větru.
Já tuhle vesnici znám. Tehdy když tu nocovala společně se svou sestrou Sansou pod bedlivým dohledem septy Mordane, přede dveřmi šibenice nestála. „Přece nepůjdeme dovnitř,“ vyhrkla, „mohli by tam být duchové.“
„Víš, kolik času už uplynulo od doby, co jsem měl naposledy pohár vína?“ Sandor se zhoupl ze sedla. „Kromě toho se musíme dozvědět, kdo teď drží rubínový brod. Zůstaň u koní, jestli chceš, mně je to jedno.“
„Co když tě poznají?“ Sandor už se déle neobtěžoval tím, aby si zakrýval tvář. Zdálo se, jako by se vůbec nestaral, zda ho někdo pozná. „Možná tě budou chtít vzít do zajetí.“
„Ať to zkusí.“ Uvolnil svůj meč v pochvě a rozrazil dveře.
Arya by nikdy neměla lepší šanci utéct mu. Mohla by ujet na Zbabělé a vzít s sebou také Cizince. Kousla se do rtu. Pak odvedla koně do maštale a vydala se za ním.
Oni ho znají. Napovědělo jí to ticho, které se rozhostilo, když vstoupili. Mnohem horší však bylo, že ona znala je. Ne vyzáblého hostinského, ani ty ženy, ani zemědělské nádeníky u krbu. Ale ty ostatní. Vojáky. Znala ty vojáky.
„Hledáš svého bratra, Sandore?“ Polliver sundal ruku z živůtku děvčete, co mu sedělo na klíně. „Hledám pohár vína. Hostinský, džbán červeného.“ Clegane hodil na podlahu hrst měďáků.
„Nechci tady žádné problémy, sere,“ řekl hostinský.
„Tak mi neříkej sere.“ Jeho ústa sebou cukla. „Jsi hluchý, blázne? Poručil jsem si víno.“ Když muž odběhl, Clegane za ním ještě křikl: „Dva poháry! Děvče má taky žízeň!“
Jsou jen tři, pomyslela si Arya. Polliver jí věnoval pouze letmý pohled a chlapec vedle něho se na ni nepodíval vůbec, ale ten třetí na ni upíral oči dlouho a tvrdě. Byl to muž střední výšky a stavby, s tak tuctovým obličejem, že by bylo těžké uhádnout, jak je starý. Lechtač. Lechtač a Polliver, oba dva. Chlapec byl panoš, soudě podle jeho věku a oblečení. Po straně nosu měl velký bílý uher a přehršli červených na čele. „Takže tohle je to ztracené štěně, o kterém mluvil ser Gregor?“ zeptal se mládenec Lechtače. „To, co počuralo rohože a uteklo?“
Lechtač položil chlapci ruku na rameno a prudce zavrtěl hlavou. Arya si to vyložila docela jasně.
Panoš však nikoli, anebo mu to bylo jedno. „Pán říkal, že jeho štěněcí bratr stáhl ocas mezi nohy, když šlo v Králově přístavišti do tuhého. Řekl, že s kňučením utekl.“ Obdařil Ohaře přihlouplým urážlivým úšklebkem.
Clegane chlapce pozoroval bez mrknutí oka a po celou dobu neřekl ani slovo. Polliver odstrčil dívku ze svého klína a vstal. „Chlapec je opilý,“ řekl. Zbrojnoš byl téměř stejně vysoký jako Ohař, třebaže neměl tak vypracované svaly. Čelisti a bradu měl zarostlé rýčovitě tvarovaným vousem, čistým, černým a úpravně zastřiženým, ale vlasů měl na hlavě poskrovnu. „Víno mu stoupá do hlavy, to je všechno.“
„V tom případě by neměl pít.“
„Takové štěně mě nevystraší...,“ začal chlapec, dokud mu Lechtač nenuceně nezkroutil ucho mezi palcem a ukazovákem. Slova se změnila v bolestné vyjeknutí.
Hostinský přispěchal se dvěma kamennými poháry a džbánem na cínovém podnose. Sandor si zvedl džbán k ústům.

Arya viděla, jak mu pracují svaly na krku, když polykal. Než postavil džbán na stůl, byla polovina vína pryč. „Teď můžeš nalévat. Taky by sis měl posbírat ty měďáky, jsou to jediné peníze, které ode mě dnes uvidíš."
„My zaplatíme, až se napijeme," řekl Polliver.
„Až se napijeme, tak polechtáš hostinského a ten ti řekne, kde schovává svoje zlato. Tak jak to děláváš vždycky."
Hostinský si najednou vzpomněl, že má něco v kuchyni. Místní už také odcházeli a děvčata se vypařila. Jediným zvukem v jídelně bylo tiché praskání ohně v krbu. Měli bychom jít taky, uvědomila si Arya.
„Jestli jsi přijel hledat pána, přišel jsi pozdě," řekl Polliver. „Byl v Harrenově, ale už není. Poslala pro něho sama královna." Arya si všimla, že má na opasku tři zbraně: dlouhý meč po levém boku a na pravém dýku a štíhlejší čepel, příliš dlouhou, než aby to mohl být tesák, a příliš krátkou, než aby to byl meč. „Král Joffrey je mrtvý, víš?" dodal. „Otrávil se na své svatební hostině."
Arya popošla dál do místnosti. Joffrey je mrtvý. Téměř ho viděla před sebou, jeho světlé kadeře, podlý úsměv, tlusté měkké rty. Joffrey je mrtvý! Věděla, že měla být šťastná, ale z nepochopitelného důvodu se dál cítila naprosto vyprahlá. Joffrey byl mrtvý, jenže když byl mrtvý taky Robb, co na tom záleželo?
„Všechna čest mým statečným bratrům z Královské gardy." Ohař se pohrdavě ušklíbl. „Kdo ho zabil?"
„Říká se, že prý Skřet. On a ta jeho ženuška."
„Jaká ženuška?"
„Och promiň, já zapomněl, že ses schovával pod kamenem. Ta severanská holka. Dcera ze Zimohradu. Slyšeli jsme, že zabila krále nějakými čáry máry a pak se proměnila ve vlka s velkými koženými netopýřími křídly a uletěla z věžního okna. Trpaslíka tam ale nechala a Cersei má v úmyslu dostat jeho hlavu."
To je hloupé, pomyslela si Arya. Sansa zná jen písně, žádná kouzla, a za Skřeta by se nikdy neprovdala.
Ohař si poposedl na lavici blíž ke dveřím. Spálená část jeho úst sebou cukala. „Měla ho namočit do divokého ohně a uvařit ho. Nebo ho lechtat tak dlouho, než by měsíc zčernal." Zvedl pohár s vínem a vypil ho do dna.
Je jedním z nich, pomyslela si Arya, když to viděla. Kousla se do rtu tak prudce, až ucítila krev. Je stejný jako oni. Měla jsem ho zabít ve spaní.
„Takže Gregor dobyl Harrenov?" zeptal se Sandor. „Nebylo třeba moc dobývání," odpověděl Polliver. „Žoldáci utekli hned, jak se dozvěděli, že se blížíme k hradu, všichni až na pár výjimek. Jeden z kuchařů nám otevřel výpadovou branku, aby se pomstil Hoatovi za to, že mu usekl chodidlo," uchechtl se. „Nechali jsme si ho, aby pro nás vařil, holky, aby nám zahřívaly postele, a všechny ostatní jsme pozabíjeli."
„Všechny ostatní?" vyhrkla Arya.
„Nu, Hoata si ser nechal, aby mu krátil dlouhou chvíli."
„Černá ryba je ještě pořád v Řekotočí?" zeptal se Sandor.
„Už ne na dlouho," odpověděl Polliver. „Obléhají ho. Starý Frey chce pověsit mladého Edmura Tullyho, pokud se Černá ryba nevzdá. Skutečné boje teď zuří jen kolem Havranostromu. Černolesští a Brackenové. Brackenové jsou teď na naší straně."
Ohař nalil pohár vína pro Aryu a další sobě a vypil ho do dna, s pohledem upřeným do ohně v krbu. „Takže ptáček uletěl, co? Nu, to je jen dobře. Vykadil se Skřetovi na hlavu a uletěl."
„Však oni ji najdou," řekl Polliver. „I kdyby si to vyžádalo polovinu zlata Casterlyovy skály."
„Pěkné děvče, jak jsem slyšel," řekl Lechtač. „Medově sladké." Zamlaskal a usmál se.
„A taky dobře vychované," souhlasil Ohař. „Řádná mladá dáma. Ne jako ta její proklatá sestra."
„Tu našli taky," řekl Polliver. „Sestru. Slyšel jsem, že ji poslali na sever, aby se vdala za toho Boltonovic bastarda."
Arya usrkávala víno, takže jí neviděli na ústa. Nechápala, o čem Polliver mluví. Sansa přece žádnou jinou sestru neměla. Sandor Clegane se začal smát nahlas.
„Co je na tom směšného?" divil se Polliver.
Ohař se po celou dobu ani okem nepodíval na Aryu. „Kdybych chtěl, abys to věděl, řekl bych ti to. Jsou v Solnopánvích nějaké lodě?"
„V Solnopánvích? Jak to mám vědět? Slyšel jsem, že do Panenského jezírka se vrátili kupci. Randyll Tarly si zabral hrad a zamkl Mootona ve věžní cele. O Solnopánvích jsem neslyšel nic."
Lechtač se naklonil dopředu. „Copak by ses vydal na moře, aniž by ses rozloučil se svým bratrem?" Aryu zamrazilo, když slyšela, co říká. „Pán by byl raději, kdyby ses s námi vrátil na Harrenov, Sandore. Vsadil bych se, že by ho to potěšilo. Nebo možná do Králova přístaviště..."
„K čertu s tím. K čertu s ním. A k čertu s vámi."
Lechtač pokrčil rameny, napřímil se a sáhl si rukou za hlavu, aby si zamnul zátylek. Pak už jako by se dělo tisíc věcí najednou - Sandor vyskočil, Polliver tasil svůj dlouhý meč a Lechtačova ruka se bleskurychle mihla vzduchem a hodila přes místnost cosi stříbrného a blýskavého. Kdyby Ohař nebyl uhnul, dýka by možná proletěla rovnou ohryzkem na jeho krku; místo toho jej pouze škrábla do žeber a s hlasitým zadrnčením se zabodla do zdi blízko dveří. Tehdy se Ohař zasmál, smíchem tak chladným a prázdným, jako by pocházel ze dna hluboké studny. „Doufal jsem, že uděláte něco stupidního." Jeho meč vyklouzl z pochvy právě včas, aby odrazil Polliverův první výpad.
Arya udělala krok dozadu zrovna ve chvíli, kdy dlouhá ocelová píseň začala. Lechtač se zvedl z lavice s krátkým mečem v jedné ruce a dýkou ve druhé. Dokonce i ouřezkovitý hnědovlasý panoš stál na nohou, šmátral po jílci meče. Arya popadla ze stolu svůj vinný pohár a mrštila mu jím po hlavě. Tentokrát jí to šlo lépe než tehdy ve Dvojčatech. Pohár ho zasáhl rovnou do velkého bílého uhru a hoch se ztěžka zhroutil k zemi a dopadl na zadek.
Polliver byl divoký, metodický bojovník a jeho těžký meč se pohyboval s brutální precizností. Bez chvíle odpočinku tlačil Sandora dozadu na patách. Ohařovy vlastní výpady byly nedbalejší, jeho odražení uspěchaná, jeho chodidla pomalá a neobratná. Je opilý, uvědomila si Arya zděšeně. Vypil toho příliš mnoho příliš rychle, a navíc na lačný

žaludek. Lechtač klouzal podél zdi, aby se dostal za něho. Popadla druhý vinný pohár a mrštila jím po něm, jenže byl rychlejší než předtím panoš a včas uhnul. Pohled, kterým si ji změřil, byl chladný krutým příslibem. Je ve vesnici zlato? slyšela ho v duchu. Ten hloupý panoš už zase svíral okraj stolu a vytahoval se na kolena. Arya cítila kdesi vzadu v krku počátky rodící se paniky. Strach seká hlouběji než meče. Strach seká hlouběji než meče. Strach seká hlouběji...
Sandor zamručel bolestí. Spálená strana jeho tváře byla náhle celá rudá od spánku až k čelisti a pahýl ucha byl pryč. Zdálo se, že ho to rozzuřilo. V divokém útoku hnal Pollivera dozadu, ani na chvíli do něho nepřestával bušit starým mečem plným vrubů, který vyměnil v kopcích. Vousatý muž před ním ustupoval, ale Ohař ho žádným ze svých seků ani neškrábl: A pak Lechtač přeskočil rychle jako had lavici a sekl Ohaře zezadu do krku čepelí svého krátkého meče.
Oni ho zabíjí. Arya už neměla žádné další poháry, ale vzpomněla si na něco lepšího. Tasila dýku, kterou vzala umírajícímu lučištníkovi, a pokusila se hodit ji stejným způsobem, jako to předtím udělal Lechtač. Nebylo to však totéž jako hodit kámen nebo plané jablko. Dýka se ve vzduchu zahoupala a udeřila ho do paže jilcem napřed. Ani to necítil. Příliš se soustředil na Clegana.
Když bodl, Clegane se prudce otočil stranou, získal pro sebe půl kratičkého okamžiku k oddechu. Po tváři a z rány na krku mu stékala krev. Oba Horovi muži šli nemilosrdně po něm, Polliver ho sekal po hlavě a ramenou, zatímco Lechtač se snažil bodat jej do zad a břicha. Na stole stál těžký kamenný džbán. Arya jej popadla oběma rukama, ale když ho zvedla, někdo ji chytil za paži. Džbán jí vyklouzl z prstů a rozbil se o podlahu. Někdo jí smýkl dokola a Arya zjistila, že stojí tváří v tvář panošovi. Ty hloupá, úplně jsi na něho zapomněla. Všimla si, že jeho velký bílý uher praskl.
„Ty jsi štěně štěněte?“ V pravé ruce třímal meč a levou ji držel za paži, ale Arya měla volné ruce, a tak mu vytrhla z pochvy u opasku nůž, zabodla mu ho do břicha a otočila jím. Neměl na sobě drátěnou košili, ba ani vařenou kůži, a tak čepel vjela rovnou do těla, stejně jako Jehla, když tehdy zabila štolbu v Králově přístavišti. Panoš vytřeštil oči a pustil ji, Arya se rozběhla ke dveřím a vykroutila ze zdi Lechtačovu dýku.
Polliver a Lechtač mezitím zahnali Ohaře do kouta za lavicí a jeden z nich přidal k jeho ostatním zraněním ošklivou sečnou ránu vysoko na stehně. Sandor se opíral o zeď, krvácel a namáhavě oddychoval. Vypadal, jako by stěží dokázal stát, natožpak bojovat. „Odhoď meč na zem, a my tě odvedeme na Harrenov,“ řekl mu Polliver.
„Aby mě mohl Gregor dorazit?“
Lechtač řekl: „Možná tě dá mně.“
„Jestli mě chceš, tak si mě vezmi,“ Sandor se odstrčil od zdi a zůstal stát napolo přikrčen za lavicí, s mečem napříč přes tělo.
„Myslíš, že to neudělám?“ řekl Polliver. „Jsi opilý.“
„Možná,“ řekl Ohař, „ale ty jsi mrtvý. „Jeho chodidlo vystřelilo dopředu, narazilo do lavice a prudce ji vykoplo proti Polliverovým holením. Vousatému muži se nějak podařilo udržet se na nohou, ale Ohař uhnul před jeho divokým výpadem a máchl mečem vzhůru v zuřivém rozmáchlém seku. Krev vychrstla na stěny a strop. Čepel zůstala vězet uprostřed Polliverovy tváře, a když jí Ohař vyprostil, odpadla spolu s ní i polovina hlavy.
Lechtač před ním couval, Arya cítila jeho strach. Krátký meč v jeho ruce najednou vypadal v porovnání s dlouhou čepelí, kterou třímal Ohař, téměř jako hračka, a navíc nebyl ve zbroji. Pohyboval se rychle a zlehka, ani na chvíli nespouštěl oči z Clegana. Postavit se za něj a bodnout připadalo Arye tou nejsnadnější věcí na světě.
„Máte tu ve vesnici zlato?“ vykřikla, když mu zabodla čepel do zad. „Stříbro? Drahé kamení?“ Bodla ještě dvakrát. „Je tu jídlo? Kde je lord Berik?“ Teď už byla na něm a stále bodala. „Kam odjel? Kolik mužů s ním bylo? Kolik rytířů? Kolik lučištníků? Kolik, kolik, kolik, kolik, kolik, kolik? Máte tu ve vesnici zlato!“
Než ji z něj Sandor odtáhl, měla ruce rudé a lepkavé krví. „To stačí,“ řekl jen. Sám krvácel jako podříznuté prase a při chůzi táhl nohu za sebou.
„Je tu ještě jeden,“ připomněla mu Arya.
Panoš si vytáhl nůž z břicha a snažil se rukama zastavit krvácení, když ho Ohař trhnutím zvedl na nohy, vykřikl a začal naříkat jako dítě. „Milost,“ plakal, „prosím. Nezabíjejte mě. Matko, měj slitování.“
„Mám snad ksicht jako tvoje proklatá matka?“ Ohař v tu chvíli ani nepřipomínal lidskou bytost. „Tohohle jsi zabila taky,“ řekl Arye. „Bodla jsi ho do břicha, to je jeho konec. Jenže bude dlouho umírat.“
Chlapec jako by ho neslyšel. „Přišel jsem za děvčaty,“ kňučel, „… aby ze mě udělaly chlapa, říkala Polly... och, bohové, odveďte mě do hradu... za mistrem, vezměte mě k mistrovi, můj otec má zlato... přišel jsem jen za děvčaty... milost, sere.“
Ohař mu vyťal políček přes tvář, při kterém chlapec znovu vykřikl. „Neříkej mi sere.“ Otočil se zpátky k Arye. „Je tvůj, vlčice. Udělej to.“
Věděla, co tím myslí. Přešla k Polliverovi a poklekla v jeho krvi na tak dlouho, aby mu stačila rozepnout opasek. Vedle jeho dýky visela tenčí čepel, příliš dlouhá na to, aby to byl tesák, příliš krátká, než aby to byl meč dospělého muže..., ale pro její ruku jako by byla stvořená.
„Pamatuješ si, kde je srdce?“ zeptal se jí Ohař.
Přikývla. Panoš převrátil oči v sloup. „Milost.“
Jehla mu zajela mezi žebra a dala mu ji.
„Dobře.“ Sandorův hlas byl zastřený bolestí. „Pokud tady tihle tři děvkařili, znamená to, že Gregor drží brod a taky Harrenov. Každou chvíli by mohla přijet další z jeho zvířátek a já už mám pro dnešek zabíjení po krk.“
„Kam půjdeme?“ zeptala se.
„Do Solnopánví.“ Opřel se jí rukou o rameno, aby neupadl. „Dej mi nějaké víno, vlčice. A vezmi také jakékoli peníze, co u nich najdeš, budeme je potřebovat. Jestli jsou v Solnopánvích lodě, snad se dostaneme do Údolí po moři.“ Jeho ústa sebou cukla a z místa, kde míval ucho, vytekla další krev. „Možná tě lady Lysa provdá za svého malého Roberta. To by byl sňatek, který bych rád viděl.“ Chtěl se dát do smíchu, ale místo toho jen zasténal.
Když nastal čas odejít z hostince, potřeboval Aryinu pomoc, aby mohl nasednout na Cizince. Omotal si pruh látky

kolem krku, dalším si obvázal stehno a vzal z kolíčku u dveří panošův plášť. Byl zelený, se zeleným šípem na bílém poli, ale když jej Ohař sbalil a přitiskl si ho k hlavě, brzy zrudl, Arya měla strach, že spadne z koně ve chvíli, kdy se vydají na cestu, ale nějak se mu podařilo udržet se v sedle.
Nemohli riskovat setkání s kýmkoli, kdo držel rubínový brod, a tak místo aby se vydali po královské cestě, zamířili na jihovýchod, přes plevelem zarostlá pole, lesy a mokřady. Trvalo jim celé hodiny, než dosáhli břehu Trojzubce. Řeka se poslušně vrátila do svého obvyklého koryta, její rozbahněná hnědá zuřivost polevila společně s dešti. Už byla taky unavená, pomyslela si Arya.
Blízko kraje vody narazili na vrby vyrůstající ze změti větrem ošlehaného kamení. Kameny a stromy společně vytvářely jakýsi druh přírodní pevnůstky, kde našli úkryt před kýmkoli, kdo by mohl cestovat po řece i po cestě. „Tady se utábořím," rozhodl Ohař. „Napoj koně a nasbírej suché dříví na oheň." Když sesedl, musel se zachytit větve stromu, aby neupadl.
„Nebude vidět kouř?"
„Kdokoli nás bude chtít najít, může jít po krvi. Vodu a dříví. Ale nejdřív mi přines vinný měch."
Když rozdělala oheň, Sandor položil nad plameny svou přilbu, vyprázdnil do ní polovinu vinného měchu a ztěžka se svalil zády proti mechem obrostlému kameni, jako by už neměl v úmyslu nikdy vstát. Přiměl Aryu vyprat panošův plášť, nařezat jej na pruhy a ponořit je do vína v přilbě. „Kdybych měl víc vína, pil bych, dokud bych nebyl mrtvý pro svět. Možná bych tě měl poslat zpátky do té proklaté hospody pro další měch nebo dva."
„Ne," řekla Arya. To by jistě neudělal, že ne? Jestli to udělá, tak ho tu nechám a ujedu pryč.
Sandor se dal při pohledu na strach zračící se jí ve tváři do smíchu. „To byl jen žert, vlčí děvče. Proklatý žert. Najdi mi nějaký klacek, asi takhle dlouhý a ne moc silný. A umyj z něho bláto. Nesnáším chuť bahna."
První dva klacky, které mu přinesla, se mu nelíbily. Než našla takový, který mu vyhovoval, plameny očadily psí čenich jeho přilby dočerna až po oči. Víno uvnitř divoce klokotalo. „Vyndej z pokrývky u mého sedla pohár a naplň ho do poloviny," řekl jí. „Opatrně, jestli tu zatracenou věc převrhneš, opravdu tě pošlu pro další. Vezmi to víno a nalej mi je do ran. Myslíš, že to svedeš?" Arya přikývla. „Tak nač ještě čekáš?" zavrčel.
Když pohár nalévala poprvé, zavadila klouby rukou o ocel a spálila si je tak zle, až jí naskákaly puchýře. Musela se kousnout do rtu, aby nevykřikla. Ohař použil ke stejnému účelu klacek, který mu přinesla, sevřel jej mezi zuby, zatímco mu lila víno do ran. Nejdřív mu ošetřila sečnou ránu na stehně, pak mělčí ránu vzadu na krku, když mu lila víno na nohu, Sandor zaťal pravou ruku v pěst a bušil jí do země. Jakmile se přesunula na krk, kousl do klacku tak prudce, že ho přelomil a ona mu musela najít nový. Viděla hrůzu zračící se mu v očích. „Otoč hlavu." Lila víno na živé rudé maso, kde míval ucho. Přes tvář a bradu se mu plazily prsty hnědé krve a rudého vína. Tehdy vykřikl, i navzdory klacku. Pak ztratil bolestí vědomí.
S ostatním si Arya musela poradit sama. Vylovila ze dna přilby pruhy, které nařezala z panošova pláště, a obvázala jimi rány, když dospěla k uchu, musela mu ovinout polovinu hlavy, aby zastavila krvácení. To se již nad Trojzubcem snášel soumrak. Nechala koně napást, pak je uvázala na noc a udělala si co největší pohodlí v prohlubenině mezi dvěma kameny. Oheň ještě chvíli hořel, pak odumřel, Arya pozorovala měsíc plující na obloze mezi větvemi.
„Ser Gregor Hora," řekla tiše. „Dunsen, Sladký Raff, ser Ilyn, ser Meryn, královna Cersei." Měla divný pocit, když mohla vynechat Pollivera a Lechtače. A taky Joffreyho. Byla ráda, že je mrtvý, ale litovala, že nebyla u toho, aby ho viděla zemřít, nebo že ho nemohla zabít sama. Polliver řekl, že ho zabili Sansa a Skřet. Je to vůbec možné? Skřet byl Lannister a Sansa... Kéž bych se tak mohla proměnit ve vlka, nechat si narůst křídla a odletět.
Pokud byla Sansa také mrtvá, nezbyli už žádní Starkové kromě ní. Jon byl na Zdi, tisíc líg daleko, jenže ten byl Sníh, a ti strýcové a tety, kterým ji chtěl Ohař prodat, ti také nebyli Starkové. Nebyli to vlci.
Sandor zasténal a Arya se překulila na bok, aby se na něj podívala. Uvědomila si, že jeho jméno vynechala taky. Proč to udělala? Pokoušela si myslet na Mycaha, ale bylo obtížné vybavit si, jak vypadal. Moc dlouho ho neznala. Jediné, co udělal, bylo to, že se mnou šermoval. „Ohař," zašeptala a dodala: „Valar morghulis." Možná bude do rána mrtvý...
Když však mezi stromy začalo prosvítat první slabé světlo rozbřesku, byl to on, kdo ji probudil špičkou boty. Zdálo se jí o tom, že je zase vlkem, žene koně bez jezdce vzhůru do kopce se smečkou v zádech, ale jeho bota ji vrátila zpátky do reality právě v okamžiku, kdy se chystali vrhnout se na něj a zabít ho.
Ohař byl stále slabý, každý jeho pohyb byl pomalý a neobratný. Hrbil se v sedle, byl celý zpocený, a navíc mu začala i přes obvaz znovu krvácet rána na hlavě. Potřeboval všechnu svou sílu jen k tomu, aby nespadl z Cizince.
Pochybovala, že kdyby po nich vyjeli pátrat Horovi muži, byl by schopný alespoň zvednout meč. Ohlédla se přes rameno, ale nebylo tam nic než jen vrána poletující ze stromu na strom. Jediný zvuk vydávala tekoucí voda v řece.
Bylo ještě dlouho před polednem a Sandor Clegane začal umdlévat v sedle. Zbývaly celé hodiny denního světla, když zavolal, že si udělají přestávku. „Musím si odpočinout," řekl jen. A když tentokrát sesedal, spadl. Místo aby se pokusil vstát, odplazil se pod strom a opřel se o kmen. „Proklaté peklo," zanadával. „Proklaté peklo." Když uviděl, jak na něho Arya civí, zabručel: „Stáhl bych z tebe kůži zaživa za pohár vína, děvče."
Přinesla mu místo vína vodu. Něco málo z ní vypil, ale stěžoval si, že páchne bahnem, a brzy upadl do nepokojného horečnatého spánku, když se ho dotkla, kůže mu jen hořela. Arya přičichla k jeho obvazům, stejným způsobem, jako to někdy dělával mistr Luwin, když jí ošetřoval říznutí nebo škrábanec. Rána na hlavě krvácela nejhůř ze všech a rána na stehně byla zase podivně odporně cítit.
Říkala si, jak daleko jsou asi ty Solnopánve a zda by je dokázala najít sama. Ani bych ho nemusela zabíjet. Prostě bych ujela pryč a nechala ho tady. Umře na horkost a zůstane tu ležet pod stromem navěky věků. Možná by ale bylo lepší, kdyby ho přece jen zabila sama. Zabila toho panoše v hostinci a to neudělal nic víc, než že ji jen popadl za ruku. Ohař zabil Mycaha. Mycaha a další. Vsadila bych se, že zabil stovku Mycahů. Pravděpodobně by zabil i ji, kdyby za ni nechtěl výkupné.

Jehla se leskla, když ji tasila. Polliver ji alespoň udržoval pěkně blyštivou a nabroušenou. Aniž o tom uvažovala, natočila tělo bokem do postoje vodního tanečníka. Pod chodidly jí zašustilo mrtvé listí. Rychlá jako had, pomyslela si. Hladká jako letní hedvábí.
Ohař otevřel oči. „Pamatuješ si, kde je srdce?“ zeptal se vyprahlým šeptem.
Strnula, nehybná jako kámen. „Já... já jen...“
„Nelži,“ zavrčel. „Lháře nesnáším. Ještě víc nesnáším zbabělé podvodníky. Tak pojď, udělej to.“ Když se Arya nehýbala, řekl: „Zabil jsem toho tvého řeznického kluka. Rozsekl jsem ho skoro vpůli a pak jsem se tomu smál.“ Vydal zvláštní zvuk, a chvíli trvalo, než si Arya uvědomila, že vzlyká. „A ten malý ptáček, tvoje hezká sestřička, stál jsem tam ve svém bílém plášti a nechal je, aby ji bili. A tu proklatou píseň jsem si od ní vzal, nikdy mi ji sama nedala. Chtěl jsem si vzít taky ji. Měl jsem. Měl jsem ji ošoustat dokrvava a vyrvat jí srdce z těla, než bych ji tam nechal pro toho zakrslíka.“ Křeč bolesti mu zkřivila tvář. „Chceš mě snad přimět, abych tě prosil, mrcho? Udělej to! Dej mi dar milosrdenství... pomsti svého malého Michaela...“
„Byl to Mycah.“ Arya od něj ustoupila. „Ty si dar milosrdenství nezasluhuješ.“
Ohař se očima lesklýma horečkou díval, jak sedlá Zbabělou. Ani jednou se nepokusil vstát a zastavit ji, když ale nasedla, řekl: „Opravdový vlk by zraněné zvíře dobil.”
Možná tě najdou nějací opravdoví vlci, pomyslela si Arya. Možná tě vycítí, až slunce zapadne. Pak se Ohař dozví, co dělají vlci se psy. „Neměl jsi mě uhodit sekerou,“ řekla. „Měl jsi zachránit mou matku.“ Otočila svého koně a zamířila pryč. Ani jednou se přitom neohlédla.
Za jasného rána o šest dnů později přijela na místo, kde se Trojzubec začal rozšiřovat a vzduch byl cítit spíš solí než stromy. Držela se v blízkosti vody, míjela pole a usedlosti a zakrátko po poledni se před ní objevilo městečko. Solnopánve, doufala. Městu dominoval malý hrad - ve skutečnosti ne víc než pevnost, jediná vysoká čtvercovitá věž s vnějším opevněním a výplňovou zdí. Většina krámků, hostinců a pivnic kolem přístavu byla vydrancovaná nebo vypálená, třebaže některé stále vypadaly obydlené. Ale byl tam přístav a směrem na východ se prostíral Krabí záliv, jehož vody se třpytily modře a zeleně ve slunečném svitu.
A byly tam lodě.
Tři, pomyslela si Arya jsou tři. Dvě z nich byly jen říční bárky, mělké vlečné čluny uzpůsobené k tomu, aby mohly plout v mělkých vodách Trojzubce. Třetí byla větší, námořní obchodní galéra se dvěma řadami vesel, pozlacenou přídí a třemi vysokými stěžni se skasanými purpurovými plachtami. Její trup byl také pomalovaný červeně. Arya sjela na Zbabělé k dokům, aby se na ni podívala zblízka. Cizinci nevzbuzují v přístavech takovou pozornost jako v malých městečkách a vesnicích a zdálo se, že se nikdo nestará, kdo je nebo proč je tam.
Potřebuju peníze, když si to uvědomila, kousla se do rtu. U Pollivera našli zlaťák a tucet měďáků, osm stříbrňáků u toho uhrovitého panoše, co zabila, a jen pár čtvrťáků v Lechtačově měšci, Ohař jí ale řekl, aby mu stáhla boty a rozřízla krví nasáklé šaty, a ona objevila v každé botě po stříbrňáku a pak ještě tři zlaťáky zašité do podšívky jeho kabátce. Sandor si ale všechny peníze nechal. To nebylo spravedlivé. Byly to moje peníze, stejně jako jeho. Kdyby mu byla poskytla dar milosrdenství..., jenže to neudělala. Nemohla se vrátit zpátky ani žebrat o pomoc, žebráním nikdy nic nezískáš.
Mohla by prodat Zbabělou a doufat, že jí to vynese dost, aby měla na cestu po moři.
Od jednoho chlapce v docích se dozvěděla, že místní stáje byly vypáleny, ale žena, která je vlastnila, prý stále obchoduje s koňmi za septem. Arya ji našla snadno: velkou, robustní ženskou, zdaleka páchnoucí po koních. Zbabělá se jí líbila na první pohled. Zeptala se Aryi, kolik za ni chce, a zamračila se na její odpověď. „Je to kůň z dobrého chovu, to je nad slunce jasné a jsem si jistá, že patřil nějakému rytíři, zlatíčko,“ řekla. „Jenže ten rytíř nebyl tvůj mrtvý bratr. Už hodně roků obchoduju se zdejším hradem, a tak vím, jak urozené panstvo vypadá. Ten kůň je z dobrého chovu, ale ty nejsi.“ Bodla Aryu prstem do hrudi. „Bud jsi ji našla nebo ukradla, mně je to jedno, ale jinak by sem takové kostnaté malé stvoření jako ty nemohlo přijet na jezdeckém koni.”
Arya se kousla do rtu. „Znamená to, že ji nekoupíš?“
Žena se uchechtla. „Znamená to, že vezmeš, co ti za ni dám, drahoušku. Jinak se mnou půjdeš do hradu a možná nedostaneš nic. Nebo tě možná dokonce pověsí, za to, žes ukradla koně nějakému dobrému rytíři.“
Kolem se zdržovalo na půl tuctu místních obyvatel, jdoucích si po svém, a Arya věděla, že tu ženu zabít nemůže. Místo toho se jen znovu kousla do rtu a nechala se podvést. Měšec, který dostala, byl žalostně hubený, a když požádala o další peníze za sedlo, ohlávku a houni, žena se jí jen vysmála.
Ohaře by nepodvedla, pomyslela si během dlouhé pěší cesty zpátky do doků. Ta vzdálenost jako by se od její poslední cesty prodloužila o celé míle.
Purpurová galéra tam stále kotvila. Kdyby loď byla odplula, zatímco ji handlířka okrádala, bylo by to příliš, než aby to dokázala snést, když přišla na nábřeží, zrovna kutáleli vzhůru po lávce soudek medoviny. Arya se snažila jít za mužem, který jej kutálel, ale uviděl ji námořník na palubě a křikl na ni cosi v jazyce, který neznala. „Chci mluvit s kapitánem,“ řekla mu Arya. Muž vykřikl ještě hlasitěji. Rozruch však přilákal pozornost statného šedovlasého muže v kabátci z rudě obarveného sukna a ten promluvil společným jazykem. „Jsem kapitán této lodi,“ řekl. „Jaké máš přání? Ale rychle, dítě, musíme stihnout příliv.“
„Chci plout na sever, ke Zdi. Můžu zaplatit.“ Podala mu měšec. „Noční hlídka má hrad na moři.“
„Východní hlídka.“ Kapitán si vysypal stříbro do dlaně a zamračil se. „To je všechno, co máš?“
Nebude to stačit, věděla Arya, aniž by jí něco řekl. Viděla mu to ve tváři. „Nepotřebovala bych kajutu,“ řekla. „Mohla bych spát dole v nákladním prostoru nebo...“
„Vezmi ji sem jako posluhovačku,“ řekl procházející veslař s žokem vlny přes rameno. „Může spát se mnou.“
„Dávej si pozor na jazyk,“ okřikl ho kapitán.
„Mohla bych pracovat,“ řekla Arya. „Mohla bych drhnout paluby. Kdysi jsem drhla hradní schody. Nebo bych mohla

veslovat...“
„Ne,“ řekl, „to bys tedy nemohla.“ Dal jí její mince nazpět. „I kdybys mohla, stejně by ti to nebylo nic platné, dítě. Tam na severu pro nás nic není. Jen led, válka a piráti. Viděli jsme tucet pirátských lodí mířících na sever, když jsme obeplouvali Výběžek prasklého klepeta, a já rozhodně netoužím setkat se s nimi znovu. Odsud vyplouváme rovnou domů a já ti radím, abys udělala totéž.“
Já nemám domov, pomyslela si Arya. Nemám smečku. A teď nemám dokonce ani koně.
Kapitán se již otáčel, když řekla: „Co je tohle za loď, můj pane?“
Zastavil se na dost dlouho, aby ji stihl obdařit znaveným úsměvem. „Je to galeona Titánova dcera ze svobodného města Braavosu.“
„Počkat,“ řekla Arya najednou. „Mám ještě něco.“ Schovala si to do spodního prádla, aby to neztratila, a tak musela chvíli pracně dolovat, než to našla, zatímco námořníci se smáli a kapitán se tvářil netrpělivě. „Jeden stříbrňák navíc nic nespraví, dítě,“ řekl nakonec.
„To není stříbrňák.“ Sevřela tu věc v prstech. „Je to železo. Tady.“ Vtiskla mu to do dlaně - malou černou minci, kterou jí dal Jaqen H'ghar, tak ošoupanou, že muž, jehož hlava na ní byla vyražena, byl naprosto bez rysů. Pravděpodobně je bezcenná, ale...
Kapitán ji převrátil v prstech a zamrkal na ni, pak se znovu podíval na Aryu. „To snad... jak...?“
Jaqen řekl, že mám říct taky ta slova. Arya si zkřížila ruce na hrudi. „Valar morghulis,“ řekla hlasitě, jako by věděla, co znamenají.
„Valar dohaeris,“ odpověděl a dotkl se dvěma prsty čela. „Samozřejmě že dostaneš svou kajutu.“

SAMWELL

„Saje víc než můj.“ Fialka pohladila po hlavičce děťátko, které si přidržovala u prsu. „Má hlad,“ řekla světlovlasá žena jménem Val, ta, kterou černí bratři zvali divoká princezna. „Dosud žil na kozím mléce a nápojích od slepého mistra.“
Chlapec zatím neměl jméno, stejně jako je neměl Fialčin. Takový byl způsob divokých. Zdálo se, že dokonce ani syn Manceho Nájezdníka nedostane jméno až do svého třetího léta, třebaže Sam slyšel, jak mu bratři říkají „malý princ“ a „zrozený v bitvě“.
Chvíli se díval, jak Fialka kojí dítě, pak zvedl oči a pohlédl na Jona. Jon se usmívá. Sice smutným úsměvem, ale přesto to rozhodně byl svým způsobem úsměv. Sam byl rád, že to vidí. To je poprvé od mého návratu, co jsem ho viděl usmát se.
Šli s Fialkou pěšky z Noční pevnosti k Hlubokojezeru a od Hlubokojezera ke Královnině bráně, ubírali se po úzké stezce od jednoho hradu k druhému, nikdy příliš daleko od Zdi. Den a půl chůze od Černého hradu, jak se tak plahočili na chodidlech plných puchýřů, uslyšela za nimi Fialka koně a otočila se. Spatřila zástup černých rytířů přijíždějících ze západu. „Moji bratři,“ ujistil ji Sam. „Touto cestou nejezdívá nikdo jiný než Noční hlídka.“ Ukázalo se, že to je ser Denys Mallister ze Stínové věže společně se zraněným Bowenem Marshem a přeživšími z bitvy u Mostu lebek, když Sam uviděl Dywena, Obra a Bolestínského Edda Tolletta, zhroutil se k zemi a rozplakal se.
Tam a tehdy se dozvěděl o bitvě pod Zdí. „Stannis se vylodil se svými rytíři u Východní hlídky a Cotter Pyke ho odvedl po průzkumnických stezkách do začarovaného hvozdu, odkud přepadli nic netušící divoké,“ vysvětlil mu Obr. „Rozdrtil je. Mance Nájezdník padl do zajetí, tisíc jeho nejlepších bojovníků bylo zabito, včetně Harmy Psí hlavy. Zbytek se jich rozletěl do všech stran, jako listy před bouří, jak jsme slyšeli.“ Bohové jsou dobří, pomyslel si Sam. Kdyby nebyli zabloudili, když putovali na jih od Krasterovy pevnosti, mohli s Fialkou vejít rovnou do bitevní vřavy... nebo přinejmenším do tábora Manceho Nájezdníka. To by sice možná bylo dobré pro Fialku a jejího chlapce, ale rozhodně ne pro něho. Sam slyšel všechny možné příběhy o tom, co divocí dělají se zajatými vránami. Zachvěl se při tom pomyšlení.
Žádná ze zvěstí, co mu jeho bratři pověděli, ho však nepřipravila na to, co nalezl v Černém hradu. Síň, kde se kdysi nacházela společná jídelna, byla vypálená až do základů a velké dřevěné schody původně vedoucí na vrchol Zdi byly jen hromadou kusů ledu a ohořelého dříví. Donal Noye byl mrtvý, společně s Rastem, Hluchým Dickem, Rudým Alynem a mnoha dalšími, a přesto byl hrad mnohem zalidněnější, než ho Sam kdy viděl - ne černými bratry, ale královskými vojáky, kterých bylo přes tisíc. V Králově věži přebýval poprvé, co bratři pamatovali, opravdový král a praporce plápolaly z vrcholu Oštěpu, Hardinovy věže, Šedé bašty, Štítosíně a dalších budov, které tam po dlouhá léta stály prázdné a opuštěné. „Ten velký zlatý s černým jelenem, to je královský praporec rodu Baratheonů,“ vysvětlil Fialce, která nikdy předtím praporce neviděla. „Liška a květiny patří rodu Florentů, želva je Estermontova, mečoun Bar Emmona a zkřížené trumpety patří Wensingtonovi.“
„Všechny mají tak jasné barvy, jako květiny,“ rozplývala se Fialka úžasem. „Líbí se mi hlavně ty žluté, s ohněm. A podívej, někteří z vojáků mají tutéž věc na kabátcích.“
„Ohnivé srdce. Nevím, čí je to znak.“
Brzy se to však dozvěděl. „Královnini muži,“ řekl jim Pyp - poté co zavýskl a vykřikl: „Pojďte sem a zabarikádujte dveře, hoši, je tu Sam Zabiják, vrátil se k nám z hrobu,“ zatímco Grenn ho objal tak prudce, až si Sam myslel, že mu zláme žebra.
„Ale raději se nechoď ptát, kde je královna. Stannis ji nechal ve Východní hlídce, spolu s jejich dcerou a svou flotilou. Nepřivedl sem žádnou ženu kromě té rudé.“
„Rudé?“ zeptal se Sam nejistě.

„Melisandry z Ašaje," odpověděl Grenn. „Královy čarodějky. Říkají, že v Dračím kameni upálila nějakého člověka zaživa, aby Stannisovi zabezpečila příznivé větry pro plavbu na sever. Také jela vedle něho do bitvy a dala mu kouzelný meč. Říkají mu Světlonoš. Jen počkej, až ho uvidíš. Září, jako by v sobě měl kus slunce." Znovu se na Sama podíval a zakřenil se velkým bezmocným přihlouplým úsměvem. „Já pořád nemůžu uvěřit, že jsi tady."
Jon se také usmál, když ho uviděl, třebaže to byl znavený úsměv, stejný jako ten, co měl na tváři teď. „Tak přece jen se ti to podařilo," řekl. „A taky jsi přivedl Fialku. Vedl sis dobře, Same."
Jon sám si vedl víc než dobře, podle toho, co mu Grenn vyprávěl. Ale dokonce ani skutečnost, že se Jon zmocnil Rohu zimy a zajal divokou princeznu, nebyla dost dobrá pro sera Allisera Thorna a jeho přátele, kteří ho stále nazývali převlékačem. Třebaže mistr Aemon řekl, že se jeho zranění hojí. Jon byl poznamenaný jinými jizvami, hlubšími než byla ta, co měl u oka. Truchlí za svou divokou dívku a za svoje bratry.
„Je to zvláštní," řekl Jon Samovi. „Kraster neměl Manceho v lásce a Mance Krastera taky ne, a přesto teď Krasterova dcera kojí Manceova syna."
„Mám dost mléka pro oba," řekla Fialka plaše tichým hlasem. „Můj pije jen málo. Není tak hladový jako tenhleten."
Divoká žena Val se k nim otočila. „Slyšela jsem královniny muže, jak si povídají, že rudá žena má v úmyslu dát Manceho ohni, jakmile nabere sil."
Jon ji obdařil ostražitým pohledem. „Mance zběhl od Noční hlídky. Trestem za dezerci je smrt. Pokud ho Noční hlídka dopadla, měl teď už být pověšený, jenže je stále královým zajatcem, a královy úmysly nezná nikdo kromě rudé ženy."
„Ráda bych s ním mluvila," řekla Val. „Chci mu ukázat jeho syna. Zasluhuje si alespoň to, než ho zabijete." Sam se pokoušel vysvětlit jí, že to nejde. „Nikdo nemá svolení navštěvovat ho, nikdo kromě mistra Aemona, moje paní."
„Kdyby to bylo v mé moci, Mance by si mohl svého syna pochovat." Jonův úsměv se vytratil. „Je mi to líto, Val." Odvrátil se. „Sam a já se teď musíme vrátit ke svým povinnostem. Zeptáme se, zda bys mohla Manceho navštívit. To je všechno, co ti můžu slíbit."
Sam se zdržel dost dlouho na to, aby stačil vzít Fialku za ruku, stisknout ji a slíbit jí, že se vrátí po večeři. Pak pospíchal pryč. Přede dveřmi stáli na stráži královnini muži s kopími v rukou. Jon byl již v polovině schodiště, ale když uslyšel Sama funět za sebou, počkal na něho. „Fialka ti přirostla k srdci, viď?"
Sam zrudl. „Fialka je dobrá. Je hodná a laskavá." Byl rád, že jeho dlouhá noční můra skončila, že je zpátky se svými bratry v Černém hradu... ale někdy za nocí, když ležel sám ve své cele, myslel na to, jak teplé bylo Fialčino tělo, když leželi vedle sebe schoulení pod kožešinami, s děťátkem mezi nimi. „Ona... zasloužila se o to, že jsem statečnější, Jone. Ne statečný, ale... statečnější."
„Víš přece, že si ji nemůžeš nechat," řekl Jon mírným hlasem, „stejně jako jsem nemohl já zůstat s Ygritte. Odříkal jsi slova přísahy, Same, a totéž jsem udělal já. Totéž jako my všichni."
„Já vím. Fialka řekla, že by mi byla manželkou, ale... já jí vysvětlil to o přísaze a co znamená. Nevím, jestli ji to rozesmutnilo, nebo byla ráda, ale musel jsem jí to povědět." Nervózně polkl a pokračoval: „Jone, je možné, aby bylo lhaní čestné, kdyby byla lež vyřčena... s dobrým úmyslem?"
„Myslím, že by to záleželo na druhu lži i úmyslu." Jon se na něho podíval. „Tobě bych to ale nedoporučoval. Ty lhát neumíš, Same. Červenáš se, zajíkáš a koktáš."
„Já vím," řekl Sam, „ale mohl bych zalhat v dopise. S brkem v ruce se vyjadřuju mnohem snáz. Něco mě... napadlo. Až se to tu trochu uklidní, myslel jsem si, že pro Fialku by možná bylo nejlepší... zkrátka mě napadlo, že bych ji mohl poslat do Parožnatého vrchu. K mé matce a sestrám a mému... mému o-o-otci. Kdyby Fialka řekla, že to dítě je moje..." Znovu se začervenal. „Moje matka by si ho chtěla nechat, tím jsem si jistý. Našla by místo i pro Fialku, nějaký druh služby, nebylo by to tak těžké jako sloužit Krasterovi. A lord R-Randyll, ten... sice by to nikdy neřekl, ale možná by byl potěšený, že mám bastarda s divokou dívkou. Alespoň by to dokázalo, že jsem natolik muž, abych mohl léhat se ženou a zplodit dítě. Jednou mi řekl, že určitě umřu jako panic, že žádná žena by se mnou nikdy nechtěla... však víš... Jone, kdybych to udělal, kdybych napsal takovou lež..., byla by to dobrá věc? Život, který by chlapec měl..."
„Kdyby vyrůstal jako bastard na hradě svého dědečka?" Jon pokrčil rameny. „To záleží především na tvém otci a na tom, co z chlapce vyroste. Pokud se vyvede po tobě..."
„Nevyvede. Jeho skutečným otcem je přece Kraster. Viděl jsi ho, byl tvrdý jako starý pařez a Fialka je silnější, než se zdá."
„Pokud chlapec projeví nadání pro boj s mečem a kopím, měl by dostat místo alespoň v domácí stráži tvého otce," řekl Jon. „Je nemálo bastardů, kteří projdou výcvikem jako panošové a jsou pasováni na rytíře. Ale raději se postarej o to, aby Fialka hrála tu tvoji hru přesvědčivě. Podle toho, cos mi pověděl o lordu Randyllovi, pochybuju, že by to bral laskavě, kdyby měl být podveden."
Další strážní stáli na schodech venku před věží. Toto však byli královi muži; Sam rychle pochopil rozdíl mezi nimi. Královi muži byli stejně přízemní a bezbožní jako kteříkoli jiní vojáci, zato královnini muži byli zanícení ve své oddanosti Melisandře z Ašaje a jejímu Pánovi světla. „Ty už máš zase namířeno na cvičební nádvoří?" podivil se Sam, když přecházeli dvůr. „Je moudré cvičit tak usilovně, když se ti noha ještě úplně nezhojila?"
Jon pokrčil rameny. „Co jiného mám dělat? Marsh mě vyřadil ze služby, ze strachu, že jsem stále převlékač."
„Je jen pár takových, co tomu věří," ujistil ho Sam. „Ser Alliser a jeho přátelé. Většina bratrů ví, že to není pravda. A vsadil bych se, že král Stannis to ví taky. Přinesl jsi mu Roh zimy a zajal syna Manceho Nájezdníka."
„Udělal jsem jen to, že jsem bránil Val a dítě proti drancířům, když se divocí rozprchli, a držel jsem je tam, dokud nás nenašli průzkumníci. Nikoho jsem nezajal. Je zřejmé, že král Stannis vládne svým mužům železnou pěstí. Něco málo z drancování jim povolí, ale slyšel jsem, že byly znásilněny jen tři divoké ženy, a muži, kteří to udělali, byli všichni tři vykleštěni. Zřejmě jsem měl zabíjet svobodný lid, když kolem mne prchali. Ser Alliser pořád zdůrazňuje, že jsem tasil meč jen tehdy, když jsem potřeboval bránit naše nepřátele. Nebyl jsem prý schopen zabít Manceho Nájezdníka proto,

že jsem s ním byl spolčený.“
„To říká jenom ser Alliser,“ namítl Sam. „Každý ví, co je to za člověka.“ Se svým urozeným původem, rytířským titulem a dlouhými léty strávenými u Hlídky by ser Alliser mohl být vážným uchazečem o titul lorda velitele, jenže téměř všichni muži, kteří za ta léta prošli jeho výcvikem, jím opovrhovali. Jeho jméno sice bylo navrženo, ale prvního dne dostal jen šest hlasů a druhého už je ztrácel. Raději odstoupil, aby podpořil lorda Janose Slynta.
„Každý přece ví, že ser Alliser je rytíř ze vznešeného rodu a řádný manželský syn, zatímco já jsem jen bastard, co zabil Qhorina Půlrukého a léhal s kopinicí. Měnič. Slyšel jsem, že mi tak říkají. Jenže jak bych mohl být měničem bez vlka?“ Jeho ústa se zkřivila. „Dokonce se mi o Duchovi už ani nezdává. Ve všech mých snech jsou jen krypty a kamenní králové na svých trůnech. Někdy slyším Robbův hlas a taky hlas mého otce, jako by byli někde na hostině, jenže mezi nimi a mnou je stěna a já vím, že pro mě tam žádné místo vyhrazeno nebylo.“
Živí nemají na hostinách mrtvých co pohledávat. Samovi to rvalo srdce, když měl v takových chvílích mlčet. Bran není mrtvý, Jone, chtěl mu říct. Je se svými přáteli a putují na sever na obřím losovi, hledají tříokou vránu v hlubinách začarovaného lesa. Znělo to tak šíleně, že byly chvíle, kdy si Sam Tarly myslel, že se mu to všechno jen zdálo, že si to všechno vyčaroval z horečky, strachu a hladu..., jenže by to Jonovi stejně řekl, kdyby ovšem nedal slovo, že to nikomu nepoví.
Třikrát přísahal, že to tajemství neprozradí: jednou Branovi, podruhé tomu zvláštnímu zelenookému chlapci jménem Reed a naposledy Studenorukému. „Svět věří, že ten hoch je mrtvý,“ řekl jejich zachránce při loučení. „Ať jeho kosti odpočívají v pokoji. Nechceme, aby se ho někdo vydal hledat. Přísahej, že to nikomu neřekneš, Samwelli z Noční hlídky. Přísahej na život, za který mi vděčíš.“
Nešťastně přesunul váhu z jedné nohy na druhou a řekl: „Lord Janos se nikdy nestane naším lordem velitelem.“ Byla to ta nejlepší útěcha, jakou mohl Jonovi nabídnout, a vlastně jediná útěcha. „To se nestane.“
„Same, ty milý blázne. Otevři oči. Vždyť se to děje už celé dny.“ Jon si odhrnul vlasy z očí a řekl: „Já možná nevím nic, ale toto vím jistě. A teď mne prosím omluv, potřebuju si do někoho velice tvrdě praštit mečem.“
Neexistovalo nic, co by mohl Sam udělat, než se jen zkormouceně dívat, jak Jon odchází směrem ke zbrojnici a na cvičební nádvoří. Právě tam trávil Jon Sníh nejvíc ze svých bdělých hodin. Teď když byl ser Andrew mrtvý a ser Alliser bez zájmu, neměl Černý hrad žádného zbrojmistra, a tak se Jon ujal úlohy zacvičovat čerstvé rekruty: Saténa, Koně, Skákavého Robina s jeho koňským hnátem, Arriona a Emricka. A když měli povinnosti, cvičil celé hodiny sám s mečem, štítem a kopím nebo se utkal s kýmkoli, kdo měl zrovna čas a zájem postavit se mu.
Same, ty milý blázne, slyšel Jonova slova celou cestu zpátky k mistrově věži. Otevři oči. Vždyť se to děje už celé dny, že by měl Jon pravdu? Kterýkoli uchazeč potřeboval hlasy dvou třetin přísahajících bratrů, aby se mohl stát lordem velitelem Noční hlídky, a po devíti dnech a devíti hlasováních se tomu žádný dokonce ani nepřibližoval. Lord Janos hlasy získával, to byla pravda, dostal se nejdřív před Bowena Marshe a posléze před Othella Yarwicka, ale stále byl o hodně pozadu za serem Denysem Mallisterem ze Stínové věže i Cotterem Pykem z Východní hlídky. To jeden z nich se jistě stane lordem velitelem, ujišťoval se Sam v duchu.
Stannis rozestavil strážné taky před mistrovou věží. Místnosti uvnitř byly nevětrané a přeplněné raněnými z bitvy: černými bratry, královými a královninými muži, všemi dohromady. Clydas se šoural mezi nimi se džbánky kozího mléka a snového vína, ale mistr Aemon se ještě nevrátil ze své ranní návštěvy u Manceho Nájezdníka. Sam pověsil svůj plášť na kolíček a šel vypomoci. Ale dokonce i když přinášel, co bylo třeba, naléval nápoje a měnil obvazy, stále mu nedávala pokoj Jonova slova. Same, ty milý blázne. Otevři oči. Vždyť se to děje už celé dny.
Trvalo dobrou hodinu, než se mohl vymluvit, že musí jít nakrmit havrany. Cestou nahoru do ptačince se zastavil, aby překontroloval zápis v tabulce, který pořídil po sčítání minulého večera. Na samém začátku hlasování bylo navrženo přes třicet jmen, ale většina uchazečů moudře odstoupila, jakmile se ukázalo, že nemají šanci zvítězit. Po posledním hlasování jich zůstalo sedm. Ser Denys Mallister nasbíral dvě stě třináct hlasů, Cotter Pyke jedno sto osmdesát sedm, lord Slynt sedmdesát čtyři, Othell Yarwyck šedesát, Bowen Marsh čtyřicet devět, tříprstý Hobb pět a Bolestínský Edd Tollett jeden. Pyp a ty jeho hloupé vtipy. Sam si prošel dřívější zápisy. Ser Denys, Cotter Pyke a Bowen Marsh, ti všichni od třetího dne hlasy ztráceli, Othell Yarwick pak od šestého, zatímco lord Janos je jako jediný den za dnem získával.
Slyšel ptáky krákající v ptačinci, a tak odložil papíry, a vystoupil po schodech, aby je nakrmil. S potěšením si všiml, že se vrátili další tři havrani. „Sníh,“ krákali na něho. „Sníh, sníh, sníh.“ Naučil je tomu. Dokonce i s nově přiletivšími havrany působil ptačinec bezútěšně prázdným dojmem. Také se zatím vrátilo jen pár z ptáků, které vyslal na cestu mistr Aemon. Jeden z nich však doletěl k Stannisovi. Jeden našel Dračí kámen s králem, kterému na nás stále ještě záleží. Sam věděl, že o tisíc líg na jih od Zdi bojuje jeho otec z rodu Tarlyů za věc chlapce na Železném trůnu, ale ani král Joffrey, ani malý Tommen se nerozhýbali, když Noční hlídka volala o pomoc. K čemu je dobrý král, když nebrání svou říši? pomyslel si nahněvaně, s hlavou plnou vzpomínek na noc na Pěsti Prvních lidí a na strastiplnou cestu do Krasterovy pevnosti provázenou tmou, strachem a padajícím sněhem. Z královniných mužů měl nepříjemný pocit, to byla pravda, ale aspoň že přišli. Toho dne při večeři hledal Sam Jona Sněha, ale nikde v rozlehlém kamenném sklepení, kde se bratři nyní stravovali, ho neviděl. Nakonec si našel místo na lavici blízko svých dalších přátel, Pyp vyprávěl Bolestínskému Eddovi o soutěži, co pořádali se slaměnými panáky, když se sázeli, který z nich schytá nejvíc šípů od divokých. „Po většinu doby jsi vedl ty, ale Watt z Dlouhého jezera utržil během posledního dne tři zásahy a předběhl tě.“
„Já nikdy nic nevyhrál,“ posteskl si Bolestínský Edd. „Na Watta se ale bohové vždycky usmívali, když ho divocí shodili z Mostu lebek, nějak se mu podařilo přistát v pěkně hluboké tůni. Jen považ, jaké měl štěstí, že minul všechna ta skaliska!”
„Byl to dlouhý pád?“ chtěl vědět Grenn. „Zachránilo mu přistání v jezírku život?“
„Nezachránilo,“ odpověděl Bolestínský Edd. „Byl už mrtvý, protože mu rozsekla hlavu sekera divokého. Přesto měl z

pekla štěstí, že ta skaliska minul."
Tříprstý Hobb přislíbil bratrům na ten večer pečenou kýtu z mamuta, možná v naději, že si tím získá dalších pár hlasů. Pokud však měl v úmyslu tohle, měl si najít nějakého mladšího mamuta, pomyslel si Sam, když si vyšťoural ze zubů kus chrupavky. S povzdechem jídlo odstrčil.
Zakrátko se mělo konat další hlasování a napětí ve vzduchu bylo hustější než kouř. Cotter Pyke seděl u ohně, obklopen průzkumníky z Východní hlídky. Ser Denys Mallister byl usazený blízko dveří s menší skupinou mužů ze Stínové veze. Janos Slynt má to nejlepší místo, uvědomil si Sam, napůl cesty mezi plameny a čerstvým vzduchem. Polekal se, když vedle něho spatřil Bowena Marshe, bledolícího a ztrhaného, s hlavou stále obvázanou, ale pozorně naslouchajícího všemu, co lord Janos říkal, když na to upozornil své přátele. Pyp řekl: „A podívejte se tamhle, to je ser Alliser, šeptá si s Othellem Yarwickem."
Po jídle mistr Aemon vstal a zeptal se, zda si některý z bratrů přeje před dalším hlasováním promluvit. Vstal Bolestínský Edd, zasmušilý jako vždy, a s kamennou tváří prohlásil: „Jen vám chci povědět, že kdokoli pro mě hlasuje, určitě ho zklamu, protože by ze mě byl strašný lord velitel." Po něm následoval Bowen Marsh, který vstal s jednou rukou na rameni lorda Slynta. „Bratři a přátelé, žádám, aby bylo moje jméno staženo z hlasování. Stále mi dělá potíže moje zranění a obávám se, že ten úkol by pro mne byl příliš velký… ovšem ne tady pro lorda Janose, který mnoho let velel zlatým plášťům v Králově přístavišti. Dejte všichni svoje hlasy raději jemu."
Sam uslyšel hněvivé mumlání od Pykeova stolu na druhém konci místnosti. Ser Denys se podíval na jednoho ze svých druhů a zavrtěl hlavou. Příliš pozdě, škoda už byla napáchána. Říkal si, kde je asi Jon a proč se drží stranou.
Většina bratrů neuměla psát, a tak hlasování podle tradice probíhalo tím způsobem, že se házely známky do velkého břichatého železného hrnce, který Tříprstý Hobb a Gwen Tupec přivlekli z kuchyně. Sudy se známkami stály v koutě za těžkou plentou, takže hlasující z nich mohli vybírat neviděni, když jste zrovna měli službu nebo jiné povinnosti, mohl za vás hodit známku jiný bratr, a tak někteří muži brali rovnou dvě, tři nebo čtyři a ser Denys a Cotter Pyke volili i za mužstva, která nechali na svých hradech.
Když se síň konečně vyprázdnila, Sam a Clydas vysypali kotel před mistra Aemona. Stůl pokryl příval mořských mušli, kamínků a měděných mincí. Aemonovy vrásčité ruce je třídily s překvapující rychlostí, odsouvaly mušle na jednu hromádku, kamínky na druhou, mince na třetí a příležitostný hrot šípu, hřebík či žalud na samostatnou hromádku. Sam a Clydas hromádky sčítali a každý z nich své počty zapisoval.
Dnes byla řada na Samovi, aby oznámil svoje výsledky jako první. „Dvě stě a tři pro sera Denyse Mallistera," řekl. „Jedno sto a šedesát devět pro Cottera Pykea. Jedno sto a třicet sedm pro lorda Janose Slynta, sedmdesát dva pro Othella Yarwicka, pět pro Tříprstého Hobba a dva pro Bolestínského Edda."
„Já měl jedno sto a šedesát osm pro Pykea," řekl Clydas. „Podle mého sčítání nám chybí dva hlasy a jeden podle Samova."
„Sam to spočítal dobře," řekl mistr Aemon. „Nehlasoval Jon Sníh. To nevadí. Nikdo se zatím dvěma třetinám nepřibližuje."
Sam pociťoval spíš úlevu než zklamaní. Dokonce i s podporou Bowena Marshe zůstával lord Janos stále na třetím místě. „Kdo je těch pět, co pořád hlasují pro Tříprstého Hobba?" podivil se nahlas.
„Že by bratři, co ho chtějí dostat z kuchyně?" zavtipkoval Clydas.
„Ser Denys má proti včerejšku o deset hlasů méně," poukázal Sam. „A Cotter Pyke má skoro o dvacet hlasů méně. To nevypadá dobře."
„Nevypadá to dobře pro jejich naděje, že se stanou lordem velitelem," řekl mistr Aemon. „Ale možná to nakonec bude dobré pro Noční hlídku. Nepřísluší nám pronášet jakékoli soudy. Deset dnů není zas tak dlouhá doba. Jednou se tu konala volba, který trvala skoro dva roky. Bratři dospějí k rozhodnutí, až uzraje čas."
Ano, pomyslel si Sam jenže k jakému? Později, nad poháry vína ředěného vodou v soukromí Pypovy cely, se Samovi rozvázal jazyk a zjistil, že přemýšlí nahlas. „Cotter Pyke a ser Denys Mallister pomalu prohrávají, ale dohromady mají téměř dvě třetiny hlasů," řekl Pypovi a Grennovi. „Každý z nich by byl stejně dobrým lordem velitelem. Někdo musí přesvědčit jednoho z nich, aby odstoupil a vyjádřil podporu tomu druhému."
„Někdo?" řekl Grenn pochybovačně. „Kdo někdo?"
„Grenn je tak tupý, že si myslí, že ten někdo by mohl být on," poznamenal Pyp. „Možná až ten někdo skončí s Pykem a Mallisterem, mohl by taky přesvědčit krále Stannise, aby se oženil s královnou Cersei."
„Král Stannis už přece je ženatý," namítl Grenn.
„Co s ním mám dělat, Same?" povzdechl si Pyp.
„Cotter Pyke a ser Denys se nemají navzájem příliš v lásce," argumentoval Grenn. „Kvůli všemu se hádají."
„Ano, ale to jen proto, že mají rozdílné představy ohledně toho, co je pro Hlídku nejlepší," řekl Sam. „Kdybychom jim vysvětlili -"
„My?" opáčil Pyp. „A jak se někdo změnilo v my? Já jsem šaškova opice, copak jsi zapomněl? A Grenn je, nu prostě Grenn." Usmál se na Sama a zastříhal ušima. „Ale ty... ty jsi syn lorda a mistrův majordomus..."
„A Sam Zabiják," dodal Grenn. „Zabil jsi Jiného."
„Zabilo ho dračí sklo," řekl jim Sam snad už posté.
„Lordův syn, mistrův majordomus a Sam Zabiják," přemítal Pyp nahlas. „Ty bys s nimi mohl promluvit, možná by..."
„Mohl bych," řekl Sam, ale říkal to stejně zasmušile jako vždycky Bolestínský Edd, „kdybych nebyl takový zbabělec a nebál se jít za nimi."

JON

Jon se s mečem v ruce pomalu kradl v kruhu kolem Saténa, nutil ho otáčet se na místě. „Zvedni ten štít výš," řekl mu.
„Je moc těžký," stěžoval si Chlapec ze Starého města.
„Je přesně tak těžký, jak má být, aby zastavil meč," řekl mu Jon. „Teď ho zvedni," Udělal rychlý úkrok vpřed a sekl.
Satén trhl štítem nahoru právě včas, aby zachytil meč jeho okrajem, a máchl vlastní čepelí Jonovi po žebrech. „Dobré," řekl Jon, když ucítil náraz na svém štítu. „To bylo dobré. Ale musíš do toho vložit celé tělo, když se ti podaří vložit do výpadu všechnu svou sílu, bude mnohem ničivější, než když budeš hýbat jen rukou. Pojď, zkus to znovu, vrhni se na mě, ale drž štít nahoře, jinak ti zazvoním na hlavu jako na zvon..."
Satén místo toho o krok couvl a zvedl si hledí. „Jone," řekl znepokojeným hlasem.
Když se otočil, stála za ním, s půl tuctem královniných zbrojnošů kolem sebe. Není divu, že nádvoří tak ztichlo. Už dříve zahlédl Melisandru u jejích nočních ohňů, a tu a tam když porůznu přicházela a odcházela, ale nikdy tak zblízka. Je krásná, pomyslel si... avšak na jejích rudých očích bylo něco velmi znepokojivého. „Moje paní."
„Král by s tebou chtěl mluvit, Jone Sněhu."
Jon zarazil cvičební meč do země. „Mám svolení jít se převléknout? Nejsem ve stavu vhodném k tomu, abych se mohl objevit před králem."
„Počkáme na tebe na vrcholu Zdi," řekla Melisandra. Počkáme, pomyslel si Jon, ne počká. Je to, jak říkají. Tohle je jeho skutečná královna, ne ta, co ji nechal ve Východní hlídce.
Pověsil drátěnou a plátovou zbroj ve zbrojnici, vrátil se do své cely, svlékl si propocený oděv a oblékl čerstvě vypranou čerň. Věděl, že v kleci bude zima a větrno a ještě chladněji a větrněji bude na vrcholu Zdi, a tak si vybral silný plášť s kápí. Nakonec vzal Dlouhý dráp a přehodil si bastardí meč napříč přes záda.
Melisandra na něho čekala dole u úpatí Zdi. Královniny muže poslala pryč. „Co ode mne Jeho Výsost chce?" zeptal se Jon, když vstoupili do klece.
„Všechno, co mu můžeš dát, Jone Sněhu. Je to král."
Zavřel za nimi dveře klece a zatáhl za provaz. Rumpál se začal otáčet a klec trhavými pohyby stoupala vzhůru. Den byl jasný a Zeď plakala, dlouhé prsty vody kanuly dolů po její tváři a leskly se v záři slunce. V omezených prostorách železné klece si Jon akutně uvědomoval přítomnost rudé ženy. Dokonce je rudě cítit. Ten pach mu připomínal Mikkenovu kovárnu a doruda rozžhavené železo; byl kouřem a krví. Políbená ohněm, pomyslel si se vzpomínkou na Ygritte. Vítr pronikl mezi záhyby Melisandřiny dlouhé červené róby, rozpleskal je proti jeho nohám. „Není ti zima, moje paní?" zeptal se jí.
Zasmála se. „Mně nikdy není zima." Rubín na jejím krku jako by pulzoval do rytmu s tepem jejího srdce. „Žije ve mne Pán ohně, Jone Sněhu. Přesvědč se sám." Přiložila mu ruku na tvář a podržela ji tam, dokud neucítil, jak je horká. „Tak by měl být cítit život," řekla. „Jen smrt je chladná."
Našli Stannise nahoře - stál sám na kraji Zdi a zamyšleně přehlížel pole, kde vyhrál svou bitvu, a rozlehlý zelený les za ním. Byl oblečený ve stejných černých kalhotách, tunice a vysokých botách, jaké by na sobě mohl mít bratr Noční hlídky. Jen jeho plášť ho od Jonových bratří odlišoval - těžký zlatý plášť lemovaný černou kožešinou a sepnutý broží ve tvaru plamenného srdce. „Přivedla jsem ti Bastarda ze Zimohradu, Tvoje Výsosti," řekla Melisandra.
Stannis se otočil, aby si ho prohlédl. Pod silným obočím měl oči jako bezedná modrá jezera. Propadlé tváře a silné čelisti měl zarostlé nakrátko zastřiženým černomodrým vousem, který jen málo zakrýval vyhublost jeho tváře, a zuby měl zaťaté, i ramena a krk měl napjaté a pravou ruku sevřenou v pěst. Jon zjistil, že vzpomíná na něco, co mu kdysi řekl Donal Noye o bratrech Baratheonových. Robert byl pravá ocel. Stannis je čisté železo, černé, tvrdé a silné, ale křehké, tak jak železo bývá. Spíš se zlomí, než by se ohnulo. S nepříjemným pocitem poklekl a v duchu přemýšlel, k čemu ho tento křehký železný král potřebuje.
„Povstaň. Slyšel jsem o tobě hodně a ještě víc, lorde Sněhu."
„Nejsem žádný lord, Veličenstvo." Jon vstal. „Vím, co jsi slyšel, že jsem zrádce a zbabělec, že jsem zabil svého bratra Qhorina Půlrukého, jen aby divocí ušetřili můj život, že jsem jezdil s Mancem Nájezdníkem a vzal si divokou ženu."
„Ano. Tohle všechno a ještě víc. Také jsi měnič, jak říkají, který se za nocí prochází ve vlčí podobě." Král Stannis ho obdařil tvrdým úsměvem. „Kolik z toho je pravda?"
„Měl jsem zlovlka, Ducha. Opustil jsem ho, když jsme přelézali Zeď blízko Šedé stráže, a od té doby jsem ho neviděl. A dát se k divokým mi poručil Qhorin Půlruký. Věděl, že mě přinutí zabít ho, abych prokázal, že opravdu chci přejít na jejich stranu, a nařídil mi, abych udělal cokoli, co po mně budou chtít. Ta žena se jmenovala Ygritte. Porušil jsem s ní svůj slib, ale přísahám na jméno svého otce, že jsem nikdy nepřevlékl plášť."
„Věřím ti," řekl král.
To ho ohromilo. „Proč?"
Stannis si odfrkl. „Znám Janose Slynta. A taky jsem dobře znal Neda Starka. Tvůj otec nebyl můj přítel, ale jen blázen by pochyboval o jeho cti a pravdomluvnosti. Jsi mu podobný." Stannis Baratheon byl velký muž, když se tak tyčil nad Jonem, ale díky své vyzáblosti vypadal o deset let starší, než ve skutečnosti byl. „Vím toho víc, než si možná myslíš, Jone Sněhu. Vím, že jsi to byl ty, kdo našel dýku z dračího skla, kterou použil syn Randylla Tarlyho k tomu, aby jí zabil Jiného."
„Tu našel Duch. Čepel byla zabalená v plášti průzkumníka a pohřbená pod Pěstí Prvních lidí. Byly tam i jiné věci... hlavice k oštěpům, hroty šípů, všechno z dračího skla."
„Také vím, že jsi zde bránil tunel pod Zdí," pokračoval král Stannis. „Nebýt tebe, přijel bych pozdě."
„To Donal Noye držel bránu. Zemřel dole v tunelu, když bojoval proti králi obrů."

Stannis se usmál. „Noye pro mě vykoval můj první meč a taky Robertovo válečné kladivo. Kdyby bůh uznal za vhodné ušetřit ho, byl by z něho lepší lord velitel vašeho řádu než kterýkoli z těch bláznů, kvůli nimž se tu teď všichni dohadují.“
„Cotter Pyke a ser Denys Mallister nejsou blázni, Veličenstvo,“ namítl Jon. „Jsou to dobří muži a schopní. Othell Yarwyck svým způsobem taky. Lord Mormont důvěřoval každému z nich.“
„Tvůj lord Mormont důvěřoval všem až příliš. Jinak by nezemřel tak, jak zemřel. My ale hovoříme o tobě. Nezapomněl jsem, žes to byl ty, kdo nám přinesl kouzelný roh a zajal ženu Manceho Nájezdníka a jeho syna.“
„Dalla zemřela.“ Jon z toho byl stále zarmoucený. „Val je její sestra. K jejich zajetí nebylo třeba vynaložit přílišné úsilí, Tvoje Výsosti. Přiměl jsi divoké k útěku a měnič, kterého tam Mance nechal, aby hlídal jeho královnu, se zbláznil, když shořel jeho orel.“ Jon pohlédl na Melisandru. „Někteří říkají, že to bylo tvoje dílo.“
Usmála se na něho pod prameny dlouhých měděných vlasů poletujících jí přes tvář. „Pán světla má ohnivé pařáty, Jone Sněhu.“
Jon přikývl a otočil se zpátky ke králi. „Tvoje Výsosti, hovořil jsi o Val. Ptala se, zda by nemohla navštívit Manceho Nájezdníka a ukázat mu jeho syna. Byla by to... laskavost.“
„Ten muž zběhl z vašeho řádu. Všichni tvoji bratři trvají na jeho smrti. Proč bych mu měl prokazovat laskavosti?“
Jon na to neměl odpověď. „Když ne jemu, tak alespoň Val. Kvůli její sestře, matce toho dítěte.“
„Ty k té Val chováš nějaké city?“
„Sotva ji znám.“
„Říkají, že je půvabná.“
„Velmi,“ připustil Jon.
„Krása může být zrádná. Můj bratr se této lekci naučil od Cersei Lannister. Zavraždila ho, o tom nepochybuj. Tvého otce a Jona Arryna taky.“ Zamračil se. „Nějaký čas jsi s divokými žil. Mají nějakou čest, co myslíš?“
„Ano,“ odpověděl Jon, „ale vlastní druh cti, Veličenstvo.”
„Mance Nájezdník taky?“
„Ano. Alespoň se domnívám.“
„A Pán kostí?“
Jon zaváhal. „Říkali jsme mu Chřestivá košile. Je zrádný a krvežíznivý. Jestli je v něm nějaká čest, ukrývá ji pod svým oděvem z kostí.“
„A ten další muž, ten Tormund s mnoha jmény, který nám unikl po bitvě? Odpověz mi po pravdě.“
„Tormund Obrozhouba mi připadal jako druh muže, který by byl dobrým přítelem a špatným nepřítelem, Tvoje Výsosti.”
Stannis stroze přikývl. „Tvůj otec byl čestný muž. Nebyl to můj přítel, ale znal jsem jeho cenu. Tvůj bratr byl rebel a zrádce, který měl v úmyslu ukrást mi polovinu království, ale žádný člověk nemůže pochybovat o jeho odvaze. Co ty?“
Chce po mně, abych řekl, že jsem ho měl rád? Jon upjatým, formálním hlasem odpověděl: „Jsem muž Noční hlídky.”
„Slova. Slova jsou jako vítr. Proč myslíš, že jsem opustil Dračí kámen a připlul sem ke Zdi, lorde Sněhu?“
„Já nejsem žádný lord, Veličenstvo. Přišel jsi proto, že jsme pro tebe poslali, jak doufám. I když nevím, proč ti to trvalo tak dlouho.“
Ač to bylo překvapující. Stannis se na něho usmál. „Jsi dostatečně troufalý, abys mohl být Starkem. Ano, měl jsem přijet dřív. Kdyby nebylo mého pobočníka, možná bych se nedostavil vůbec. Lord Mořský je člověk prostého původu, ale připomněl mi mou povinnost ve chvíli, kdy jsem byl schopen zabývat se v myšlenkách pouze svými nároky a právy. Davos řekl, že stavím vůz před koně. Snažil jsem se získat trůn, abych zachránil království, zatímco jsem se měl snažit zachránit království, abych získal trůn.“ Stannis ukázal na sever. „Tohle je místo, kde najdu nepřítele, se kterým jsem byl zrozen bojovat.“
„Jeho jméno nesmí být vysloveno,“ dodala Melisandra tiše. „Je to bůh noci a hrůzy, Jone Sněhu, a ty tvary ve sněhu jsou jeho tvorové.“
„Řekli mi, že jsi zabil jednu z kráčejících mrtvol a zachránil tím lordu Mormontovi život,“ pokračoval Stannis. „Je možné, že tahle válka je taky tvoje, lorde Sněhu. Pokud mi poskytneš svou pomoc.”
„Odpřísáhl jsem věrnost Noční hlídce, Tvoje Výsosti,“ odpověděl Jon Sníh opatrně.
Jeho odpověď krále nepotěšila. Stannis zaskřípal zuby a řekl: „Já od tebe potřebuju víc než meč.“
Jon byl zmaten. „Můj pane?“
„Potřebuju sever.“
Sever. „Já... můj bratr Robb byl Králem severu...“
„Tvůj bratr byl právoplatným pánem Zimohradu. Kdyby byl zůstal doma a konal tam svoje povinnosti, místo aby korunoval sám sebe a odjel dobývat říční krajiny, mohl být dnes naživu. Už se však stalo. Ty nejsi Robb, stejně jako já nejsem Robert.“
Stannisova tvrdá slova odvála jakékoli sympatie, které vůči němu Jon pociťoval. „Měl jsem svého bratra rád,“ namítl.
„A já svého. Přesto byli takoví, jací byli, a stejně jsme i my takoví, jací jsme. Já jsem jediným zákonným králem Západozemí, severu i jihu. A ty jsi bastard Neda Starka.“ Stannis ho pozoroval tmavomodrýma očima. „Tywin Lannister jmenoval Roosea Boltona správcem severu, aby se mu odměnil za to, že zradil tvého bratra, železní muži bojují od smrti Balona Greyjoye mezi sebou, a přesto stále drží Kailinskou držbu, Pahorek v Hlubokém lese, Torrhenův dvůr a většinu Kamenitého pobřeží. Území tvého otce krvácí a já nemám ani vojsko, ani čas, abych ty rány napravoval. Potřebuju pána Zimohradu. Loajálního pána Zimohradu.“
On se dívá na mě, pomyslel si Jon ohromeně. „Zimohrad už není. Theon Greyjoy ho vypálil.”
„Granit nehoří tak snadno,“ namítl Stannis. „Hrad lze opravit. Pána nedělají zdi, ale člověk. Tvoji severané mě neznají,

nemají důvod milovat mě, a přesto je budu potřebovat v bitvách, které přijdou. Potřebuju syna Eddarda Starka, který by je získal pod mou korouhev.“
On by ze mne chtěl udělat pána Zimohradu. Na vrcholu Zdi foukal v mocných poryvech vítr a Jon měl v tu chvíli tak lehkou hlavu, až měl strach, že ho to sfoukne dolů. „Tvoje Výsosti,“ řekl, „zapomněl jsi, že jsem Sníh, ne Stark.“
„To ty zapomínáš,“ odpověděl král Stannis.
Melisandra položila Jonovi na paži horkou dlaň. „Král z tebe může sejmout poskvrnu nemanželského původu jediným škrtem, lorde Sněhu.“
Lorde Sněhu. Tu přezdívku mu dal ser Alliser, protože ho chtěl urážet jeho nemanželským původem. Mnoho z jeho bratrů ji začalo používat taky, někteří z náklonnosti, jiní aby ho ranili. Najednou však měla v Jonových uších naprosto odlišný zvuk. Zněla tak... skutečně. „Ano,“ přitakal váhavě. „V historii byli králové, kteří legitimizovali bastardy, ale... pořád jsem bratr Noční hlídky. Poklekl jsem před stromem srdce a přísahal jsem, že nebudu vlastnit žádné pozemky a nezplodím žádné děti.”
„Jone.“ Melisandra byla tak blízko, že cítil teplo jejího dechu. „Jediným skutečným bohem je R'hllor. Slib odříkaný před stromem nemá o nic větší cenu než ten, který bys odříkal před svými botami. Otevři své srdce a nech do něj vejít světlo Páně. Spal čarostromy a přijmi Zimohrad jako dar od Pána světla.“
Když byl Jon mladší, příliš mladý, než aby chápal, co to znamená být bastard, nejednou snil o tom, že by Zimohrad mohl být jednoho dne jeho. Později, když už byl starší, styděl se za tyto sny. Zimohrad měl připadnout Robbovi a posléze jeho synům nebo Branovi či Rickonovi, kdyby Robb zemřel bez dědiců. A po nich by přišla na řadu Sansa a Arya. Dokonce i snít o něčem jiném mu připadalo neloajální, jako by je ve svém srdci zrazoval a přál si jejich smrt. Tohle jsem nikdy nechtěl, pomyslel si, když tam stál před modrookým králem a rudou ženou. Měl jsem Robba rád, měl jsem je rád všechny... nikdy jsem nechtěl, aby se kterémukoli z nich přihodilo něco zlého, ale stalo se. A teď jsem zbyl jen já. Stačilo, aby řekl slovo, a byl by Jonem Starkem a už nikdy Sněhem. Stačilo by odpříséhnout věrnost tomuto králi a Zimohrad by byl jeho. Stačilo by...
... znovu porušit přísahu.
A tentokrát by to nebyl jen úskok k oklamání divokých. Aby si mohl zabrat pro sebe hrad svého otce, musel by se obrátit proti bohům svého otce.
Král Stannis opět hleděl na sever, zlatý plášť mu vlál ve větru z ramen. „Je možné, že jsem se v tobě zmýlil, Jone Sněhu. Oba víme, jaké věci se říkají o bastardech. Možná postrádáš čest svého otce a neumíš to se zbraněmi tak dobře jako tvůj bratr. Jenže jsi prostředkem, který mi dal Pán. Našel jsem tě tady, tak jako jsi ty našel zásobárnu dračího skla pod Pěstí, a mám v úmyslu využít tě. Dokonce ani Azor Ahai nevyhrál svou válku sám. Pozabíjel jsem tisíc divokých, další tisíc jsem vzal do zajetí a zbytek jsem rozprášil, ale oba víme, že se vrátí. Melisandra to viděla ve svých ohních. Tormund Hromopěst je pravděpodobně i v tuto chvíli znovu šikuje a plánuje nový útok. Jenže čím víc vykrvácíme jedni druhé, o to slabší budeme, až proti nám vytáhne skutečný nepřítel.”
Jon dospěl ke stejnému uvědomění. „Jak pravíš, Tvoje Výsosti.“ Divil se, kam král míří.
„Zatímco se tvoji bratři hádají mezi sebou a donekonečna se rozhodují, kdo je povede, já chodím rozmlouvat s Mancem Nájezdníkem.“ Zaskřípal zuby. „Je to tvrdohlavý muž a hrdý. Neponechá mi jinou možnost než dát ho nakonec plamenům. Jenže jsme vzali do zajetí také jiné velitele. Toho, co sám sebe zve Pánem kostí, některé z jejich klanových vůdců, nového magnara Thennu. Tvým bratrům se to nebude líbit, stejně jako vazalům tvého otce, ale já mám v úmyslu dovolit divokým vydat se za Zeď... těm, co mi odpříséhnou věrnost, zavážou se, že budou dodržovat králův mír a královy zákony a přijmou za svého boha Pána světla. Dokonce i obry, pokud budou schopni ohnout ta svá velká kolena. Usadím je v Daru, jakmile jej vymámím z vašeho nového lorda velitele. Až se zvednou studené větry, všichni společně budeme žít, nebo zemřeme. Je načase uzavřít spojenectví proti našemu společnému nepříteli.“ Podíval se na Jona. „Souhlasíš se mnou?“
„I můj otec snil o tom, že znovu osídlí Dar,“ připustil Jon. „Hovořil o tom se strýcem Benjenem.“ Třebaže nikdy nemysleli na to, že by jej osídlil divokými..., ale taky s divokými nikdy nejezdili. Nebyl v tomto ohledu přílišný optimista; ze svobodného lidu by byli neposlušní poddaní a nebezpeční sousedé. A přesto když zvážil Ygrittiny rudé vlasy proti chladným modrým očím nemrtvých, byla volba nasnadě. „Souhlasím.“
„Dobrá,“ řekl král Stannis, „protože tím nejjistějším způsobem, jak zpečetit nové spojenectví, je sňatek. Mám v úmyslu oženit svého pána Zimohradu s tou divokou princeznou.“
Možná Jon jezdil se svobodným lidem příliš dlouho - nemohl si pomoci, ale musel se dát do smíchu. „Tvoje Výsosti,“ řekl. „zajatkyně nezajatkyně, jestli si myslíš, že můžeš Val jen tak provdat, obávám se, že se máš hodně co učit o divokých ženách. Kdokoli se s ní ožení, měl by být připraven vyšplhat k jejímu věžnímu oknu a odnést si ji s hrotem meče přiloženým k hrdlu...“
„Kdokoli?“ Stannis si ho změřil pátravým pohledem. „Znamená to, že ty se s tou dívkou neoženíš? Upozorňuji tě, že je součástí ceny, kterou musíš zaplatit, pokud chceš jméno svého otce a jeho hrad. Tento sňatek je nezbytný, aby pomohl zajistit loajalitu našich nových poddaných. Chceš mi to snad odmítnout, Jone Sněhu?“
„Ne,“ řekl Jon, až příliš rychle. Král mluvil o Zimohradu, a ten nebylo možné tak snadno odmítnout. „Chci jen říct... všechno to přišlo tak náhle, Tvoje Výsosti. Mohl bych tě poprosit o čas na rozmyšlenou?“
„Jak si přeješ. Ale rozmýšlej rychle. Nejsem zrovna trpělivý muž, jak tvoji černí bratři brzy zjistí.“ Stannis položil svou hubenou paži Jonovi kolem ramen. „Neříkej nikomu nic o tom, co jsme si tu dnes povídali. Nikomu. Ale až se vrátíš, stačí, když přede mnou poklekneš, položíš mi meč k nohám a odpříséhneš mi věrnost. Až znovu vstaneš, bude z tebe Jon Stark, pán Zimohradu.“

TYRION

Když Tyrion Lannister uslyšel zvuky linoucí se zpoza silných dřevěných dveří své cely, začal se připravovat na smrt. Nejvyšší čas, pomyslel si. Jen pojďte, pojďte, skoncujte to se mnou. Namáhavě vstal. Nohy ho nechtěly poslouchat, protože je měl dlouhou dobu nečinně zkroucené pod sebou. Sklonil se a začal si je masírovat, aby z nich vyhnal palčivé mravenčení. Nepůjdu přece k popravčímu špalku chromý.
Říkal si, zda ho zabijí dole ve tmě, nebo ho odvlečou přes celé město na popraviště, aby mu tam mohl ser Ilyn Payne stít hlavu. Po té frašce se soudním procesem možná dá jeho drahá sestra a milující otec přednost tomu, aby se ho zbavili v tichosti, než by riskovali veřejnou popravu. Kdyby mě nechali promluvit, mohl bych říct lůze pár pikantních věcí, že by byli tak pošetilí?
Zařinčely klíče a dveře jeho cely se se skřípotem pootevřely dovnitř. Tyrion se přitiskl zády k vlhké zdi a přál si v tu chvíli mít zbraň. Ale co, pořád ještě mohu kousat a kopat. Ano, zemřu s chutí své vlastní krve v ústech. Přál si, kéž by tak byl schopen vymyslet si nějaká vzletná poslední slova. Prohlášení „Jděte se všichni vycpat!“ by mu pravděpodobně mnoho místa v dějepravných knihách nevysloužilo.
Tvář mu zalilo světlo pochodně. Zastínil si oči dlaní. „Jen pojď dál, copak se bojíš trpaslíka? Udělej to, ty od neštovic poďobaný zkurvysyne.“ Hlas měl ochraptělý od dlouhého mlčení. „Takhle mluvíš o naší paní matce?“ Muž popošel blíž, zvedl pochodeň, kterou třímal v levé ruce. „Tvoje cela je dokonce ještě odpornější, než mají v Řekotočí, třebaže není zas tak vlhká.“
Tyrion nebyl na okamžik schopen dýchat. „Ty?“
„Nu, alespoň většina ze mě.“ Jaime byl hubený, vlasy měl osekané nakrátko. „Ruku jsem nechal v Harrenově. Přivést sem přes moře Chrabré kumpány nebylo zrovna jedním z otcových lepších nápadů.“ Zvedl ruku a Tyrion spatřil pahýl. Ze rtů mu uniklo hysterické zaštkání. „Och, bohové,“ vydechl. „Jaime, je mi to líto, ale... bohové, buďte dobří, jen se na nás podívej. Lannisterovic hoši, bezruký a beznosý.“
„Byly dny, kdy moje useknutá ruka páchla tak strašlivě, že jsem si přál, abych byl beznosý.“ Jaime sklonil pochodeň, aby světlo dopadlo na tvář jeho bratra. „Působivá jizva.“
Tyrion odvrátil pohled od záře. „Přiměli mě bojovat bitvu bez mého velkého bratra, který by mě ochraňoval.”
„Slyšel jsem, že jsi málem spálil celé město.“
„Nechutná lež. Spálil jsem jen řeku.“ Tyrion si náhle vzpomněl, kde je a proč. „Přišel jsi za mnou, abys mě zabil?“
„Ne, ty jeden nevděčníku. Ale jestli budeš příliš nezdvořilý, asi tě tu nechám shnít.“
„Shnití není osudem, který pro mě Cersei chystá.“
„Nu, po pravdě řečeno, vlastně ne. Zítra máš být popraven, venku na starém turnajovém kolbišti.“
Tyrion se znovu zasmál. „Budou tam podávat občerstvení? Nerad bych šel na smrt hladový. A taky mi budeš muset pomoci vymyslet nějaká poslední slova. Rozum se mi splašil a pobíhá kolem jako krysa v plesnivém sklepení.“
„Žádná poslední slova nebudeš potřebovat. Přišel jsem tě zachránit.“ Jaimeho hlas byl podivně vážný.
„Kdo řekl, že potřebuju zachránit?“
„Poslyš, málem jsem zapomněl, jaký protivný malý mužík jsi. Teď když jsi mi to připomněl, asi přece jen nechám Cersei, aby ti tu hlavu uťala.“
„Och ne, to neuděláš.“ Vykolébal se z cely. „Je tam nahoře den, nebo noc? Dočista jsem ztratil přehled o čase.“
„Jsou tři hodiny po půlnoci. Město spí.“ Jaime zasunul pochodeň zpátky do hořáku na zdi mezi celami. Chodba byla tak spoře osvětlená, že Tyrion málem zakopl o žalářníka nataženého na studené kamenné podlaze. Strčil do něj špičkou boty. „Je mrtvý?“
„Jenom spí. Ti tři ostatní taky. Eunuch jim dal do vína sladkospánek, ale ne zase tolik, aby je to zabilo. Alespoň mne o tom ujišťoval. Čeká vzadu na schodech, oblečený v kutně septona. Odvede tě dolů do stok a odtamtud k řece. V zálivu už čeká galéra. Varys má ve Svobodných městech svoje zvědy, kteří se postarají o to, abys nepostrádal prostředky k obživě..., ale snaž se chovat nenápadně. Nepochybuju o tom, že Cersei za tebou pošle své lidi. Možná bys sis měl taky změnit jméno.“
„Změnit jméno? Och, jistě. A až za mnou přijdou Muži bez tváří, řeknu jim: ‚Ne, máte špatného člověka. Já jsem jiný trpaslík s ošklivou jizvou přes tvář'.“ Oba Lannisterové se dali nad absurditou té představy do smíchu. Pak Jaime poklekl a rychle svého bratra políbil na každou tvář, zavadil rty o zkrabatělou tkáň jizvy.
„Děkuju ti, bratře,“ řekl Tyrion. „Za svůj život.“
„Byl to... dluh, který jsem ti musel splatit,“ řekl Jaime podivně staženým hlasem.
„Dluh?“ Naklonil hlavu na stranu. „Nerozumím ti.”
„To je dobře. Některé dveře je lépe ponechat zavřené.“
„Och, drahý,“ řekl Tyrion, „je za tím něco ponurého a ošklivého? Řekl o mně snad někdy někdo něco krutého! Vynasnažím se nerozplakat se. Pověz mi to.“
„Tyrione...“
Jaime má strach. „Pověz mi to,“ naléhal na něho Tyrion.
Jeho bratr pohlédl stranou. „Tyša,“ řekl tiše.
„Tyša?“ Žaludek se mu stáhl. „Co s ní?“
„Nebyla to žádná děvka. Nikdy jsem ji pro tebe nekoupil. Byla to lež, kterou jsem ti musel říct na příkaz našeho otce. Tyša byla... byla tím, čím byla. Domkářova dcera, kterou jsem náhodou potkal u cesty.“
Tyrion slyšel slabý zvuk svého vlastního dechu dutě pískajícího přes jizvu v místě bývalého nosu. Jaime se mu

nedokázal podívat do očí. Tyša. Pokoušel se vybavit si její tvář. Děvčátko. Bylo to teprve děvčátko, ne starší než Sansa. „Byla to moje žena," zachroptěl. „Provdala se za mě."
„Za tvoje zlato, jak říkal otec. Byla nízkého původu a tys byl Lannister z Casterlyovy skály. Jediné, oč jí šlo, bylo zlato, což ji příliš neodlišovalo od děvky, takže... takže to ve skutečnosti ani nebyla lež, a... on řekl, že potřebuješ důraznou lekci, že se z toho poučíš a ještě mi později poděkuješ..."
„Poděkuju?" hlesl Tyrion přidušeným hlasem. „Dal ji svým strážným. Kasárnám plným strážných. Přinutil mě... dívat se." Ano, a víc než se jen dívat. Vzal jsem si ji taky... svoji ženu...
„Nemohl jsem tušit, že něco takového udělá. Musíš mi věřit."
„Och, musím?" zavrčel Tyrion. „Proč bych ti měl cokoli věřit? Byla to moje žena!"
„Tyrione -"
Udeřil ho. Bylo to jen plesknutí hřbetem ruky, ale vložil do něj všechnu svou sílu, všechen svůj strach, všechen svůj hněv a všechnu svou bolest. Jaime byl v podřepu, nevyvážený, a po Tyrionově úderu se převážil po zádech na podlahu. „Já… předpokládám, že jsem si to zasloužil."
„Ach, zasloužil sis mnohem víc než jen tohle, Jaime. Ty a moje sladká sestra a náš milující otec, ani bych nevyčíslil, co všechno si zasluhujete. Ale dostanete to, to ti přísahám. Lannister vždycky splácí svoje dluhy." Kolébavou chůzí zamířil pryč chodbou a málem ve spěchu znovu zakopl o žalářníka. Než ušel tucet yardů, narazil do železné brány, která uzavírala chodbu. Och, bohové. Jen s tím největším sebezapřením se v tu chvíli nedal do křiku.
Jaime přišel za ním. „Mám žalářníkovy klíče."
„Tak je použij." Tyrion ustoupil stranou.
Jaime odemkl bránu, otevřel ji a prošel jí. Ohlédl se přes rameno. „Jdeš?"
„Ne s tebou." Tyrion prošel bránou. „Dej mi klíče a jdi. Najdu si Varyse sám." Naklonil hlavu na stranu a nespárovanýma očima pohlédl vzhůru na svého bratra. „Jaime, dokážeš bojovat levou rukou?"
„Ještě hůř než ty," připustil Jaime s hořkostí v hlase.
„Dobrá. Tak alespoň bude vyrovnaný poměr sil, kdybychom se měli někdy znovu střetnout. Mrzák a trpaslík."
Jaime mu podal kruh s klíči. „Dal jsem ti pravdu. Dlužíš mi totéž. Udělal jsi to? Zabil jsi ho?" Ta otázka byla dalším nožem, otáčejícím se mu v útrobách. „Jsi si jistý, že to chceš vědět?" zeptal se. „Joffrey by byl horším králem, než kdy byl Aerys. Věděl jsi, že ukradl svému otci dýku a dal ji nájemnému vrahovi, aby podřízl krk Brandonu Starkovi?"
„Já... napadlo mě, že to možná udělal."
„Nu, syn se obvykle vyvede po svém otci. Joff by zabil taky mě, jakmile by mne měl ve své moci. Za zločin, že jsem malý a ošklivý, z něhož jsem tak podezřele vinen."
„Neodpověděl jsi na mou otázku."
„Ty hloupý, stupidní, slepý, zmrzačený blázne. Musím ti každou maličkost vyhláskovat? Tak dobře. Cersei je prolhaná děvka, rozdávala si to s Lancelem a Osmundem Černokotlým a pravděpodobně taky s Měsíčním chlapcem, podle všeho, co vím. A já jsem zrůda, jak všichni říkají. Ano, zabil jsem toho tvého odporného syna." Přinutil se zachechtat. Ve světle pochodně planoucí v šeru chodby na něho musel být v tu chvíli příšerný pohled.
Jaime se beze slova odvrátil a odešel.
Tyrion se díval, jak jde, jak se vzdaluje na svých dlouhých rovných nohou, a část z něho chtěla vykřiknout, říct mu, že to není pravda, poprosit ho za odpuštění. Pak si ale vzpomněl na Tyšu a mlčel. Naslouchal vzdalujícím se krokům, až je neslyšel, a pak se odkolébal vyhledat Varyse.
Eunuch se skrýval ve tmě točitého schodiště u dveří, oblečený v moly prožrané hnědé kutně s kápí, která mu zakrývala bledou tvář. „Trvalo ti to tak dlouho, až jsem se obával, že se něco stalo," řekl, když uviděl Tyriona.
„Och ne," uklidnil ho Tyrion jedovatým tónem. „Co by se mohlo stát?" Vyvrátil hlavu a podíval se na něj. „Poslal jsem pro tebe během procesu."
„Nemohl jsem za tebou přijít. Královna mne hlídala ve dne v noci, neodvažoval jsem se pomoci ti."
„Pomáháš mi teď."
„Opravdu? Ach." Varys se zahihňal. V tom místě plném studeného kamene a ozvěn rozléhajících se tmou zněl jeho smích podivně nepatřičně. „Tvůj bratr dokáže být nanejvýš přesvědčivý."
„Varysi, už ti někdo někdy řekl, že jsi studený a slizký jako slimák? Ze všech sil ses snažil sprovodit mě ze světa. Možná bych ti teď měl tu službu oplatit."
Eunuch si povzdechl. „Do věrného psa kopou a bez ohledu na to, jak pavouk tká, nikdo ho nikdy nemá rád. Obávám se, že když mě teď zabiješ, můj pane, nikdy nenajdeš cestu zpátky na denní světlo." Oči se mu zaleskly v mihotavém světle pochodně. Byly tmavé a vlhké. „V těchto tunelech číhá na neopatrné spousta pastí."
Tyrion si odfrkl. „Neopatrné? Já jsem ten nejopatrnější člověk, jaký kdy žil, to by sis měl uvědomit." Zamnul si pahýl nosu. „Tak mi pověz, čaroději, kde je ta moje nevinná panenská manželka?"
„Ač mne rmoutí, že ti to musím říci, nenašel jsem v Králově přístavišti po lady Sanse jedinou stopu. Ani po seru Dontosu Hollardovi, který se podle všech zákonitostí měl už někde objevit notně opilý. Byli spolu spatřeni na točitých schodech v tu noc, co zmizela. Potom jako by se vypařili. Té noci panoval velký zmatek. Moji ptáčkové mlčí." Varys jemně popotáhl trpaslíka za rukáv a nasměroval ho ke schodišti. „Musíme jít, můj pane. Tvoje cesta vede dolů."
Alespoň tohle není lež. Tyrion se při sestupu kolébal eunuchovi v patách, podrážky jeho bot škrábaly o drsný kámen jednotlivých stupňů. V jámě schodiště bylo velice zima, vlhký, kosti zmrazující chlad, který ho celého roztřásl. „Co je tohle za sklepení?" zeptal se.
„Maegor Krutý chtěl mít ve svém hradu čtyři úrovně sklepení," odpověděl Varys. „Na horní úrovni jsou velké cely, kde mohou být pohromadě zavřeni obyčejní provinilci. Mají úzká okénka zasazená vysoko ve zdech. Na druhé úrovni jsou menší cely, kde jsou drženi vězňové urozeného původu. Nejsou tam žádná okna, ale pochodně v chodbách vrhají

světlo přes mříže. Na třetí úrovni jsou cely ještě menší a dveře jsou tam ze dřeva. Černé cely, jak se jim říká. Právě tam drželi zavřeného tebe a před tebou Eddarda Starka. Pod nimi je však ještě jedna úroveň. Jakmile člověka odvedou dolů na čtvrtou úroveň, už nikdy nespatří slunce ani neuslyší lidský hlas, ani se bez agonizující bolesti nenadechne čerstvého vzduchu. Maegor nechal cely na čtvrté úrovni zřídit za účelem mučení.“ Sešli až na spodek schodiště. Před nimi byly neosvětlené dveře. Varys je otevřel. „Toto je čtvrtá úroveň. Podej mi ruku, můj pane. Jít potmě bude bezpečnější. Jsou tu věci, které by sis nepřál vidět.“
Tyrion na okamžik zaváhal, Varys ho už jednou zradil. Kdo mohl vědět, jakou hru eunuch hraje? A kde lépe zavraždit člověka než dole ve tmě, na místě, o jehož existenci neměl nikdo tušení? Jeho tělo by nemuselo být nikdy nalezeno. Na druhé straně si říkal, jakou jinou možnost má? Vydat se zpátky nahoru po schodech a vyjít hlavní bránou? To by mu sotva posloužilo.
Jaime by se na mém místě nebál, pomyslel si o okamžik předtím, než si vzpomněl, co mu Jaime provedl. Vzal eunucha za ruku a nechal se jím vést černí, naslouchaje tichému škrábání kůže o kámen. Varys kráčel rychle, čas od času zašeptal: „Opatrně, máš před sebou tři schody,“ nebo: „Tunel tu vede mírně vzhůru, můj pane.“ Přijel jsem do Králova přístaviště bránou, v čele mužů, kteří mi odpřísáhli věrnost, přemítal Tyrion, a utíkám jako krysa šramotící ve tmě, držící se za ruku s pavoukem.
Před nimi se objevilo světlo, příliš šeré, než aby mohlo být denní. Jak k němu mířili, přibývalo ho. Po chvíli uviděl, že je to klenutý průchod uzavřený další železnou bránou. Varys vytáhl klíč. Vstoupili do malé kulaté místnosti. Vedlo z ní patero dveří, každé pobité železnými obručemi. Také tam byl otvor ve stropě a řada vzhůru vedoucích příček zasazených ve zdi. Na jedné straně místnosti stál u zdi ozdobně kovaný železný koš ve tvaru dračí hlavy. Polena v rozevřené tlamě zvířete dohořela na uhlíky, ale stále žhnula ponurou oranžovou září. Přestože bylo světlo mdlé, Tyrion je po černi tunelu jen vítal.
Jinak zela spojovací místnost prázdnotou, ale na podlaze byla mozaika tříhlavého draka vyvedená v červených a Černých kachlech. Tyrion se zarazil a chvíli přemítal. Pak mu to došlo. Tohle je místo, o kterém mi vyprávěla Šae, když mi ji Varys poprvé přivedl do postele. „Jsme dole pod Pobočníkovou věží.“
„Ano.“ Zatuhlé panty zaskřípaly na protest, když Varys zatlačením otevřel dlouho nepoužívané dveře. Na podlahu se snesly vločky rzi. „Tudy se dostaneme ven k řece.“
Tyrion pomalu přešel k žebříku a přejel dlaní po nejnižší příčce. „A tudy se dostanu nahoru do své ložnice.”
„Teď je to ložnice tvého pana otce.“
Podíval se na žebřík. „Jak vysoko musím šplhat?“
„Můj pane, na takové pošetilosti jsi příliš slabý, a kromě toho není čas. Musíme jít.“
„Mám nahoře nějakou nevyřízenou záležitost. Jak vysoko?“
„Dvě stě třicet příček, ale cokoli máš v úmyslu -“
„Dvě stě třicet příček a pak?“
„Chodba doleva, ale poslouchej -“
„Jak daleko je to k ložnici?“ Tyrion zvedl nohu na nejnižší příčku.
„Ne víc než šedesát stop. Až půjdeš, měj ruku na zdi. Nahmatáš dveře. Ložnice je třetí.“ Povzdechl si. „Tohle je šílenství, můj pane. Tvůj bratr ti nabídl zpátky tvůj život. Chceš ho snad zahodit a můj s ním?“
„Varysi, jedinou věcí, které si v tuto chvíli cením méně než svého života, je tvůj. Počkej tu na mě.“ Otočil se k eunuchovi zády a začal stoupat a tiše počítat.
Příčku po příčce vystupoval do tmy. Zpočátku viděl hrubý obrys každé příčky, kterou uchopil, a drsný šedivý povrch kamene za ní, ale jak stoupal, černě houstla. Třináct, čtrnáct, patnáct, šestnáct. U třiceti se mu začaly chvět ruce námahou. Na okamžik se zastavil, aby popadl dech, a podíval se dolů. Hluboko pod sebou viděl kruh slabého světla, napolo zatemněný vlastními chodidly. Tyrion pokračoval ve výstupu. Třicet devět, čtyřicet, čtyřicet jedna. Při padesáti ho pálily nohy, žebřík mu připadal nekonečný, znecitlivující. Šedesát osm, šedesát devět, sedmdesát. Při osmdesáti měl záda v tupé agónii. Přesto stále šplhal. Nedokázal by říct proč. Sto třináct, sto čtrnáct, sto patnáct.
Při dvou stech třiceti byla šachta černá jako smola, ale Tyrion cítil teplý vzduch proudící z tunelu po jeho levici, jako dech nějakého velkého zvířete. Nemotorně zašmátral chodidlem před sebou a slezl z žebříku. Tunel byl dokonce ještě užší než šachta. Jakýkoli člověk normální velikosti by v něm musel lézt po čtyřech, ale Tyrion byl tak malý, že mohl kráčet vzpřímeně. Alespoň jedno místo určené pro trpaslíky. Jeho boty tiše šoupaly o kámen. Šel pomalu, počítal kroky, šmátral po mezerách ve zdech. Zanedlouho uslyšel hlasy, zpočátku tlumené a nejasné, pak zřetelnější. Zaposlouchal se pozorněji. Byli to dva ze strážných jeho otce, vtipkovali o Skřetově děvce, říkali si, jak sladké by bylo vyspat se s ní a jak zoufale Šae jistě touží konečně ucítit mezi nohama opravdového ptáka, ne tu trpaslíkovu malou zakrslou věc.
„Většina má ráda, když je to pořádný klacek,“ řekl Lum. Pak zavedli řeč na to, jak bude Tyrion zítra umírat. „Bude plakat jako ženská a škemrat o milost, uvidíš,“ tvrdil Lum. Lester hádal, že půjde na smrt statečně jako lev, když je to Lannister, a byl ochotný vsadit na to svoje nové boty. „Ale, do svých bot si naser,“ odbyl ho Lum, „stejně víš, že by mi nikdy nepadly. Já ti povím, jak to uděláme, když vyhraju, budeš mi čtrnáct dní drhnout tu moji podělanou zbroj.“
Během rozmezí několika málo stop slyšel Tyrion každé jejich slovo, ale jakmile popošel dál, jejich hlasy rychle odezněly. Není divu, že Varys nechtěl, abych se vydal po tom proklatém žebříku, pomyslel si a usmál se ve tmě. Ptáčkové, vskutku.
Přišel ke třetím dveřím a chvíli hmatal kolem, než zavadil prsty o malou železnou páčku mezi kameny. Stlačil ji dolů a ozvalo se tiché zarachocení, které mu však v okolním tichu připadalo hlasité jako lavina. Ve vzdálenosti zhruba stopy po jeho levici se otevřel čtverec mdlého oranžového světla.
Krb! Málem se dal do smíchu. Ohniště bylo plné horkého popela a černého polena se žhavým oranžovým srdcem. Opatrně je spěšnými kroky obešel, aby si nespálil boty. Pod patami mu zakřupaly horké uhlíky, když se ocitl v

místnosti, která kdysi byla jeho ložnicí, zůstal chvíli tiše stát a sotva dýchal. Slyšel jeho otec, jak přišel? Sáhne po svém meči, zavolá na poplach a zburcuje strážné?
„Milostpane?“ ozval se ženský hlas.
Tohle by mne možná kdysi ranilo, když jsem ještě byl schopen cítit bolest. První krok byl nejobtížnější, když přišel k posteli, odtáhl závěsy a uviděl ji, jak se k němu otáčí s ospalým úsměvem na rtech. Odumřel, když ho spatřila. Přitáhla si pokrývky k bradě, jako by ji měly ochránit.
„Očekávala jsi někoho vyšší postavy, drahá?“
Oči se jí zaplnily velkými slzami. „Nikdy jsem ty věci, co jsem řekla, nemyslela vážně. To královna mě donutila. Prosím. A z tvého otce mám strach.“ Posadila se, nechala si sklouznout pokrývku do klína. Pod ní byla nahá, až na řetěz kolem krku. Řetěz ze spojených zlatých ruček, kde každá držela v prstech zápěstí té další.
„Moje paní Šae,“ řekl Tyrion tiše. „Po celou dobu, co jsem seděl v černé cele a čekal na smrt, jsem vzpomínal na to, jak jsi krásná. V hedvábí či obyčejném plátně nebo vůbec v ničem...“
„Milostpán se brzy vrátí. Měl bys jít nebo... přišel jsi, abys mě odvedl s sebou?“
„Líbilo se ti to vůbec někdy se mnou?“ Vzal její tvář do dlaně, vzpomínaje na všechny ty chvíle, kdy to udělal předtím. Na všechny ty chvíle, kdy klouzal dlaněmi kolem jejího pasu, kdy jí stiskl pevná malá ňadra, kdy ji pohladil po krátkých černých vlasech, dotkl se jejích rtů, jejích líček, uší. Na všechny ty chvíle, kdy ji rozevřel prstem, aby prozkoumal její tajnou sladkost a přiměl ji zasténat rozkoší. „Líbily se ti vůbec někdy moje doteky?“
„Víc než cokoli na světě,“ řekla, „můj obře z Lannisterů.“
To byla ta nejhorší věc, co jsi mohla říct, drahá.
Vklouzl rukou pod řetěz svého otce a zakroutil jím. Ručky se napjaly, zakously se jí do krku. „Protože ručky ze zlata jsou vždycky studené, ale ruce ženy jsou teplé,“ řekl. Znovu studenýma ručkama zakroutil, zatímco ty teplé mlátily kolem a otíraly mu slzy.
Potom našel na nočním stolku dýku lorda Tywina a zastrčil si ji za opasek. Na zdech kolem visel palcát ve tvaru lví hlavy, halapartna a kuše. Halapartna byla příliš dlouhá, než aby se jí mohl ohánět uvnitř hradu, a palcát visel příliš vysoko, než aby na něj dosáhl, ale u zdi přímo pod kuší stála velká dřevěná truhlice pobitá železem. Vylezl na ni, sňal kuši ze zdi, a taky kožený toulec plný šípů, opřel kuši o zem a vší silou stáhl tětivu dolů. Pak vložil do zářezu šíp.
Jaime ho nejednou poučoval o nevýhodách kuší. Kdyby tam Lum a Lester vtrhli od čehokoli, o čem si zrovna povídali, nikdy by neměl čas znovu nabít, ale aspoň by vzal jednoho z nich do pekel s sebou. Luma, kdyby si mohl vybrat.
Budeš si tu svoji zbroj muset čistit sám, Lume. Prohrál jsi.
Odkolébal se ke dveřím, chvíli naslouchal, pak je pomalu otevřel. V kamenném výklenku hořela lampa, vrhala žlutavé světlo do prázdné chodby. Nehýbalo se tam nic než její plamen. Tyrion vyklouzl z komnaty, s kuší přitisknutou k noze. Svého otce našel tam, kde věděl, že ho najde, usazeného na kamenném sedátku v šeru odpadní šachty, s nočním úborem vykasaným kolem stehen. Při zvuku kroků zvedl lord Tywin oči.
Tyrion mu vysekl urážlivou poloviční úklonu. „Můj pane.“
„Tyrione.“ Pokud i měl strach, Tywin Lannister to na sobě nedal v nejmenším znát. „Kdo tě pustil z cely?“
„Rád bych ti to řekl, ale složil jsem svatý slib.“
„Eunuch,“ usoudil jeho otec. „Za tohle dostanu jeho hlavu. To je moje kuše? Polož ji na zem.“
„Potrestáš mne, když to neudělám, otče?“
„Ten tvůj útěk je šílenství. Já tě nechci zabít, pokud se obáváš tohohle. Mám v úmyslu poslat tě na Zeď, ale zatím jsem to nemohl udělat bez souhlasu lorda Tyrella. Odlož tu zbraň a pak spolu odejdeme do mých komnat a promluvíme si o tom.“
„Stejně dobře si můžeme promluvit i tady. Možná se mi nechce jít na Zeď, otče. Tam nahoře je strašná zima a já myslím, že už jsem si od tebe užil chladu až dost. Stačí, když mi něco povíš, a hned zase budu na cestě. Odpověď na jednu prostinkou otázku, to je všechno, co mi dlužíš.“
„Nedlužím ti nic.“
„Po celý můj život jsi mi dával méně než nic, ale tohle mi teď dáš. Co jsi udělal s Tyšou?“
„S Tyšou?“
Dokonce si ani nepamatuje její jméno. „S tou dívkou, co jsem se s ní oženil.“
„Ach ano. Tvoje první děvka.“
Tyrion namířil kuši na otcův hrudník. „Ještě jednou to slovo řekni a zabiju tě.“
„Na to nemáš odvahu.“
„Že bych ji zkusil najít? Stačí, když to znovu řekneš. Je to jen krátké slovo a zdá se, že se ti vyslovuje docela snadno.“
Tyrion mu netrpělivě pokynul kuší. „Tyša. Co jsi s ní udělal, po té mojí malé lekci?“
„Nepamatuju si.“
„Pokus se vzpomenout si. Dal jsi ji zabít?“
Jeho otec stiskl rty. „K tomu jsem neměl důvod, pracovala dobře... a dostala za svoji celodenní práci slušně zaplaceno, jak si vzpomínám. Předpokládám, že ji majordomus poslal pryč. Nikdy mě nenapadlo, abych se tím nějak důkladněji zabýval.”
„Poslal ji kam?“
„Tam, kam chodí děvky.“
Tyrion zaťal prsty v pěst. Kuše zadrnčela právě v okamžiku, kdy začal lord Tywin vstávat. Šipka ho zasáhla nad slabiny a on se s heknutím posadil zpátky. Šipka se zabodla hluboko do masa, až po opeření. Kolem dříku začala prosakovat krev, stékala dolů do jeho pubického ochlupení a přes holá stehna. „Tys mě střelil,“ řekl nevěřícně, s očima sklovitýma šokem.

„Vždycky jsi rychle dokázal pochopit situaci, můj pane," řekl Tyrion. „Proto jsi zřejmě pobočníkem krále."
„Ty... ty nejsi... ty nejsi můj syn."
„Ne, v tomto ohledu se mýlíš, otče. Vždyť jsem celý ty, jen ve zmenšeném měřítku. Prokaž mi teď laskavost a umři rychle. Musím chytit loď."
Pro jednou jeho otec udělal, oč ho Tyrion požádal. Důkazem byl náhlý puch, když v okamžiku smrti povolily jeho svěrače. Nu, alespoň že seděl na patřičném místě, pomyslel si Tyrion. Avšak zápach, který zaplnil latrínu, mu poskytl nepopiratelný důkaz toho, že onen často opakovaný vtip o jeho otci byl jen další lží.
Lord Tywin přece jen nekadil zlato.

SAMWELL

Sam ihned poznal, že král je velmi rozčilený. Zatímco černí bratři jeden po druhém vstupovali a poklekali před ním, Stannis odstrčil svou snídani z tvrdého chleba, nasoleného hovězího a vařených vajec a změřil si je chladným pohledem. Vedle něho stála rudá žena Melisandra a tvářila se, jako by jí to všechno připadalo nesmírně zábavné.
Já tu nemám co pohledávat, pomyslel si Sam znepokojeně, když její rudé oči spočinuly na něm. Někdo musel pomoci mistru Aemonovi nahoru po schodech. Nedívej se na mě, já jsem jen mistrův majordomus. Ti ostatní byli uchazeči o místo lorda velitele po Starém medvědovi, všichni kromě Bowena Marshe, který z hlasování odstoupil, ale zůstal kastelánem a nejvyšším majordomem. Sam nechápal, proč by Melisandra měla projevovat takový zájem zrovna o něho.
Král Stannis nechal černé bratry na kolenou po výjimečně dlouhou dobu. „Vstaňte," řekl nakonec. Sam nabídl mistru Aemonovi paži, aby mu pomohl zvednout se.
Napjaté ticho narušilo až odkašlání lorda Janose Slynta. „Tvoje Výsosti, dovol mi říci, jak jsme potěšeni, že jsme k tobě byli předvoláni, když jsem ze Zdi spatřil tvoje praporce, věděl jsem, že je říše zachráněna. ‚Zde přichází muž, jenž nezapomíná na svoji povinnost,' řekl jsem dobrému seru Alliserovi. ‚Silný muž a opravdový král.' Mohu ti poblahopřát k tvému vítězství nad divochy? Jsem si jistý, že zpěváci o tom složí nemálo -"
„Zpěváci ať si dělají, co chtějí." vyštěkl Stannis. „Ušetři mne své podlézavosti, Janosi, tady ti neposlouží." Vstal a zamračil se na všechny. „Paní Melisandra mi řekla, že jste si stále ještě nevybrali svého lorda velitele. Nejsem tím potěšen. Jak dlouho ještě tahle fraška potrvá?"
„Veličenstvo," řekl Bowen Marsh obranným tónem, „žádný z uchazečů zatím nedosáhl potřebných dvou třetin hlasů. Hlasování trvá teprve deset dní."
„O devět dnů déle, než mělo. Mám na starost zajatce, kterých se potřebuju zbavit, říši, kterou musím dát do pořádku, válku, kterou musím bojovat. Musím učinit důležité volby, rozhodnutí, která se týkají Zdi a Noční hlídky. Podle práva by se na těchto rozhodnutích měl podílet právě váš lord velitel."
„To by měl, ano," přitakal Janos Slynt. „Jenže je třeba říct, že my bratři jsme jen obyčejní vojáci. Ano, vojáci! A Tvoje Výsost ví, že vojáci se cítí nejpohodlněji, když přijímají rozkazy. Mám takový dojem, že tvoje královská rada by nám jen prospěla. Bude to pro dobro říše, když nás přivedeš k moudrému rozhodnutí."
Ten návrh některé pobouřil. „Nechceš po králi náhodou, aby nám taky utíral zadky?" vyhrkl Cotter Pyke nahněvaně.
„Volba lorda velitele náleží bratrům v přísaze, a jenom jim," zdůraznil ser Denys Mallister. „Jestli jsou chytří, tak určitě nezvolí mě," zasténal Bolestínský Edd. Mistr Aemon, klidný jako vždy, řekl: „Tvoje Výsosti, Noční hlídka si volí svého velitele od dob, kdy Brandon Stavitel dal vztyčit Zeď. Včetně Jeora Mormonta jsme v nerušeném sledu za sebou měli již devět set devadesát sedm lordů velitelů, všech zvolených výhradně muži, v jejichž čele měli stát, což je tradice stará mnoho tisíc let."
Stannis zaskřípal zuby. „Já rozhodně nemám v úmyslu plést se do vašich práv a tradic. A co se týče královské rady, Janosi, pokud si myslíš, že bych měl říct tvým bratřím, aby si vybrali tebe, pak seber odvahu a pověz jim to sám."
To lorda Janose zaskočilo. Nejistě se usmál a začal se potit, ale Bowen Marsh vedle něho řekl: „Kdo by byl lepším velitelem černých plášťů než ten, kdo kdysi velel zlatým, Veličenstvo?"
„Podle mého soudu kterýkoli z vás. Dokonce i ten kuchař." Pohled, kterým si král změřil Slynta, byl chladný jako kámen. „Janos byl sotva prvním zlatým pláštěm, který kdy bral úplatky, to nepopírám, ale možná byl prvním velitelem, jenž zmnožil svůj majetek tím, že prodával pozice a povýšení. Nakonec dosáhl toho, že mu odváděla část své mzdy dobrá polovina důstojníků městské hlídky. Nemám pravdu, Janosi?"
Slyntovi zrudl krk. „Lži, všechno jsou to lži! Silný muž si snadno nadělá nepřátele, to Tvoje Výsost jistě ví, šeptají si lži za jeho zády. Nic nebylo nikdy prokázáno, žádný člověk nikdy nepřišel s..."
„Dva muži, kteří se chystali předstoupit s důkazy, zemřeli za nevysvětlených okolností na obchůzkách." Stannis přimhouřil oči. „Nezahrávej si se mnou, můj pane. Viděl jsem důkaz, který předložil Jon Arryn malé radě. Ujišťuji tě, že kdybych já byl tehdy králem, ztratil bys mnohem víc než jen svůj úřad, ale Robert nad tvými malými poklesky jen pokrčil rameny. ‚Všichni kradou,' řekl tehdy, ‚a lepší zloděj, kterého známe, než ten, o kterém nevíme. Jiný člověk by možná byl ještě horší.' Vsadil bych se, že tehdy zaznívala z úst mého bratra slova lorda Petyra. Malíček měl nos na zlato a jsem si jistý, že se postaral o to, aby koruna těžila z tvé korupce stejně jako ty sám."
Lordu Slyntovi se třásly laloky, ale než stačil vznést další námitku, mistr Aemon řekl: „Tvoje Výsosti, podle práva jsou všechny minulé zločiny a přestupky muže vymazány ve chvíli, kdy odříká svoje slova a stane se přísahajícím bratrem Noční hlídky."
„Toho jsem si vědom. Pokud je skutečnost taková, že je lord Janos tím nejlepším, co může Noční hlídka nabídnout,

zatnu zuby a přijmu ho. Do toho, kterého muže si vyberete, mi nic není, pokud si už konečně někoho vyberete. Máme před sebou válku, kterou je třeba bojovat.“
„Tvoje Výsosti,“ řekl ser Denys Mallister tónem plným opatrné zdvořilosti. „Pokud mluvíš o divokých...“
„Nemluvím. A ty to víš, sere.“
„Zajisté si uvědomuješ, že třebaže jsme ti vděční za pomoc, kterou jsi nám poskytl proti Mancemu Nájezdníkovi, nemůžeme ti být nijak nápomocní ve tvém usilování o trůn. Noční hlídka se nezúčastní žádných válek v Sedmi královstvích. Po osm tisíc let -“
„Já znám vaši historii, sere Denysi,“ řekl král důrazně. „Dávám ti svoje slovo, že po vás nebudu žádat, abyste pozvedli svoje meče proti kterémukoli z rebelů a uchvatitelů, kteří stojí proti mně. Očekávám od vás, že budete pokračovat v obraně Zdi, tak jak jste činili doposud.“
„Budeme Zeď bránit do posledního muže,“ řekl Cotter Pyke.
„Což budu pravděpodobně já,“ posteskl si Bolestínský Edd odevzdaně.
Stannis si zkřížil ruce na hrudi. „Budu od vás vyžadovat také několik dalších věcí. Věcí, kterých se možná nebudete vzdávat příliš ochotně. Chci vaše hrady. A chci Dar.“
Tato slova zapůsobila na černé bratry silou exploze hrnce divokého ohně hozeného do železného koše. Marsh, Mallister a Pyke, ti všichni se snažili promluvit najednou. Král Stannis je nechal mluvit, když skončili, řekl: „Mám třikrát víc mužů než vy. Mohu si zabrat území, jaké budu chtít, ale raději bych to udělal legálně, s vaším souhlasem.“
„Noční hlídka dostala Dar na věčné časy, Tvoje Výsosti,“ trval na svém Bowen Marsh.
„Což znamená, že vám ho nemohu podle zákona sebrat, ukrást ani obsadit. Ale co bylo jednou dáno, může být dáno znovu.“
„A co budeš s Darem dělat?“ dožadoval se Cotter Pyke.
„Najdu pro něj lepší využití, než jste měli vy. Co se týče hradů, Východní hlídka, Černý hrad a Stínová věž nadále budou patřit vám. Mějte v nich svá mužstva, tak jako jste je měli vždycky, ale ty další si musím zabrat pro svoje posádky, máme-li ubránit Zeď.“
„Vždyť nemáš muže,“ namítl Bowen Marsh.
„Některé z opuštěných hradů jsou stěží víc než ruiny,“ podotkl Othell Yarwyck, první stavitel.
„Ruiny lze přestavět.“
„Přestavět?“ řekl Yarwyck. „A kdo tu práci udělá?“
„To už je moje starost. Budu od vás vyžadovat seznam, podrobně uvádějící současný stav každého z hradů a materiál potřebný k jejich obnově. Mám v úmyslu zalidnit je během jednoho roku posádkami. Před jejich bránami budou hořet noční ohně.“
„Noční ohně?“ Bowen Marsh se nejistě podíval na Melisandru. „To jako máme zapalovat vatry?“
„Máte.“ Žena vstala ve víru šarlatového hedvábí, dlouhé měděné vlasy se jí zavlnily kolem ramen. „Meče samy nemohou udržet temnotu v šachu. To dokáže jen světlo Páně. Abyste se nemýlili, dobří serové a chrabří bratři, válka, kterou jsme sem přišli bojovat, není žádnou malichernou půtkou kvůli pozemkům a poctám. Je to válka o život, a jestliže padneme, svět padne s námi.”
Sam viděl, že důstojníci nevědí, jak se na její slova tvářit. Bowen Marsh a Othell Yarwyck si vyměnili pochybovačné pohledy, Janos Slynt pěnil a tříprstý Hobb vypadal, jako by byl raději v kuchyni a krájel tam mrkev. Ale jeden jako druhý byli překvapeni, když uslyšeli mistra Aemona tiše říct: „To je válka o úsvit, o níž tady hovoříš, moje paní. Jenže kde je princ, který byl přislíben?“
„Stojí před tebou,“ prohlásila Melisandra, „i když nemáš oči, abys ho viděl, Stannis Baratheon je znovuzrozený Azor Ahai, válečník světla. V něm se naplnila proroctví. Na obloze zazářila rudá kometa, která zvěstovala jeho příchod, a nosí Světlonoš, rudý meč hrdinů.“
Zdálo se, že král se při jejích slovech cítí zoufale nepohodlně, jak si Sam všiml, Stannis znovu zaskřípal zuby a řekl: „Zavolali jste mne a já jsem přišel, pánové. Nyní se mnou musíte žít, nebo zemřít. Raději si na to zvykněte.“ Příkře mávl rukou. „To je všechno. Mistře, zůstaň ještě chvíli. A ty taky, Tarly. Vy ostatní můžete odejít.“
Já? pomyslel si Sam ohromeně, zatímco jeho bratři vstávali a odcházeli. Copak může chtít po mně?
„Ty jsi ten, co zabil toho tvora ve sněhu,“ řekl král, když v místnosti zůstali jen oni čtyři.
„Sam Zabiják,“ usmála se Melisandra.
Sam cítil, jak mu rudne obličej. „Ne, moje paní, Tvoje Výsosti. Chci říct ano, jsem. Jsem Samwell Tarly, ano.“
„Tvůj otec je schopný voják,“ řekl král Stannis. „Porazil mého bratra v Jasanobrodu. Mace Tyrell si s potěšením zabral zásluhy za vítězství pro sebe, ale byl to lord Randyll, kdo rozhodl o vývoji bitvy, ještě předtím než Tyrell vůbec našel bitevní pole. Zabil lorda Cafferena tím svým velkým valyrijským mečem a poslal jeho hlavu Aerysovi.“ Král si zamnul čelist prstem. „Nejsi zrovna druhem syna, jakého bych očekával od takového muže.“
„Já... nejsem druhem syna, jakého chtěl mít, Veličenstvo.”
„Kdyby ses nedal k černým, bylo by z tebe užitečné rukojmí,“ přemítal Stannis nahlas.
„On se ale dal k černým, Veličenstvo,“ poukázal mistr Aemon.
„Toho jsem si dobře vědom,“ řekl král. „Jsem si toho vědom mnohem víc než tušíš, Aemone Targaryene.“
Starý muž sklonil hlavu. „Jsem jen Aemon, Veličenstvo. Při kování mistrovského řetězu se svých rodových jmen zříkáme.“
Král na to stroze pokývl, jako by chtěl říct, že to ví a je mu to jedno. „Řekli mi, že jsi toho tvora zabil obsidiánovou dýkou,“ otočil se k Samovi.
„A-ano, Tvoje Výsosti. Dal mi ji Jon Sníh.“
„Dračí sklo.“ Smích rudé ženy zněl jako hudba. „V jazyce staré Valyrie se mu říká zmrzlý oheň. Není divu, že pro studené

děti Jiného je prokletím.“
„V Dračím kameni, kde mám svoje sídlo, je ve starých tunelech pod horou velké množství obsidiánu,“ řekl král Samovi. „Jsou ho tam celé kusy, balvany, skaliska. Většina byla černá, jak si vzpomínám, ale byl tam taky zelený, červený, ba dokonce fialový. Poslal jsem vzkaz svému kastelánovi seru Rollandovi, aby začal s jeho těžbou. Obávám se, že Dračí kámen již moc dlouho neudržíme, ale snad nám Pán světla poskytne čas k tomu, abychom stačili vytěžit dostatečné množství zmrzlého ohně a vyzbrojit se proti těm tvorům, ještě než hrad padne.“
Sam si odkašlal. „P-pane. Ta dýka..., když jsem se pokusil bodnout jí nemrtvého, dračí sklo se rozbilo.“
Melisandra se usmála. „Nemrtvé oživuje nekromancie, ale přesto je to pořád jen mrtvé maso. Na ty postačí ocel a oheň. Ti, kterým říkáš Jiní, jsou něco víc.“
„Démoni stvoření ze sněhu, ledu a chladu,“ řekl Stannis Baratheon. „Pradávný nepřítel. Jediný nepřítel, na kterém záleží.“ Znovu se pozorně zadíval na Sama. „Řekli mi, že ty a ta divoká dívka jste prošli pod Zdí, nějakou kouzelnou bránou.“
„Č-černou bránou,“ hlesl Sam. „Pod Noční pevností.“
„Noční pevnost je největším a nejstarším z hradů podél Zdi,“ řekl král. „Právě tam mám v úmyslu zřídit si své sídlo, zatímco budu bojovat tuto válku. A ty mi tu bránu ukážeš.“
„Já,“ řekl Sam, „u-ukážu, jestli...“ Jestli tam pořád je. Jestli se otevře pro muže, který nepatří k černým. Jestli... „Ukážeš mi ji,“ odsekl Stannis. „Sám ti řeknu kdy.“
Mistr Aemon se usmál. „Tvoje Výsosti,“ řekl, „ještě než odejdeme, říkal jsem si, zda bys nám neprokázal velkou čest a neukázal nám svůj divotvorný meč, o kterém jsme toho tolik slyšeli.“
„Ty chceš vidět Světlonoš? Slepec?“
„Sam bude mýma očima.“
Král se zamračil. „Všichni ostatní už ho viděli, tak proč by nemohl slepec?“ Jeho opasek s pochvou visel na kolíčku blízko krbu. Stannis opasek sundal a tasil meč z pochvy. Ocel zaskřípala o dřevo a kůži a solár se naplnil září - mihotavou a měňavou, tancem zlatého, oranžového a rudého světla, všemi jasnými barvami ohně.
„Pověz mi to, Samwelli.“ Mistr Aemon se dotkl jeho paže.
„Září,“ řekl Sam ztišeným hlasem. „Jako by byl v ohni. Nevidím žádné plameny, ale ocel je žlutá, červená a oranžová, celá se blýská a třpytí. Je to jako odraz slunečního světla na vodní hladině, ale hezčí. Kéž bys to tak viděl sám, mistře.“
„Teď ho vidím, Same. Meč plný slunečního jasu. Jak musí být nádherné vlastnit ho.“ Starý muž se strnule uklonil. „Tvoje Výsosti, moje paní. Bylo to od vás nanejvýš laskavé.“
Když král Stannis zasunul svítící meč zpátky do pochvy, v místnosti jako by se náhle velmi zešeřilo, a to i navzdory slunečnímu svitu pronikajícímu oknem. „Dobrá tedy, viděl jsi ho. Nyní se můžeš vrátit ke svým povinnostem. A pamatuj na to, co jsem řekl. Tvoji bratři vyberou lorda velitele ještě dnes, jinak je přiměju litovat, že to neudělali.“
Mistr Aemon byl ztracen v myšlenkách, když mu Sam pomáhal dolů po úzkém točitém schodišti, když ale přecházeli nádvoří, z ničeho nic se zeptal: „Necítil jsem žádný žár. Ty ano, Same?“
„Žár? Od meče?“ Snažil se vybavit si to. „Vzduch kolem se chvěl, tak jako se tetelí kolem železného koše se žhavým uhlím.“
„A přesto jsi necítil žár? A pochva, ve které je meč zasunutý, je ze dřeva a kůže, že ano? Slyšel jsem ten zvuk, když Jeho Výsost tasila meč. Byla kůže sežehnutá, Same? Vypadalo dřevo spálené nebo zčernalé?“
„Ne,“ připustil Sam. „Alespoň jsem nic takového neviděl.“ Mistr Aemon přikývl. Po návratu do svých komnat požádal Sama, aby rozdělal oheň a pomohl mu do křesla vedle krbu. „Je těžké být tak starý,“ povzdechl si, když se uvelebil na polštářích. „A ještě těžší je být slepý. Postrádám slunce. A knihy. Ty mi chybějí ze všeho nejvíc.“ Mávl rukou. „Až do hlasování tě už nebudu potřebovat.“
„Hlasování... Mistře, neexistuje nic, co bys mohl udělat? To, co král říkal o lordu Janosovi...“
„Já vím,“ řekl mistr Aemon, „jenže Same, já jsem mistr, s řetězem na krku a pod přísahou. Mou povinností je poskytovat rady lordu veliteli, ať je to kdokoli. Nehodilo by se, abych byl viděn, jak dávám přednost jednomu uchazeči před jiným.“
„Já nejsem mistr,“ řekl Sam. „Mohl bych něco udělat?“
Aemon stočil svoje slepé bílé oči Samovým směrem a pousmál se. „Nu, já nevím, Samwelli. Myslíš, že bys mohl?“
Mohl bych, pomyslel si Sam. Musím. Také věděl, že to musí udělat hned. Byl si jistý, že kdyby zaváhal, ztratil by veškerou odvahu. Jsem muž Noční hlídky, připomněl si, když pospíchal přes nádvoří. Jsem. A dokážu to. Byly doby, kdy by se třásl a kvičel, jen kdyby se na něho lord Mormont podíval, jenže to byl starý Sam, před Pěstí Prvních lidí a Krasterovou baštou, před nemrtvými a Studenorukým a Jiným na jeho mrtvém koni. Teď byl statečnější. Fialka mne udělala statečnějším, řekl Jonovi. Byla to pravda. Musela být.
Cotter Pyke byl děsivějším ze dvou velitelů, a tak Sam šel nejdříve za ním, dokud v něm stále žhnula odvaha. Našel ho ve staré Štítohale, kde hrál v kostky se třemi muži z Východní hlídky a rudovlasým seržantem, který přišel z Dračího kamene se Stannisem.
Když však Sam poprosil, zda by s ním směl mluvit, Pyke vyštěkl rozkaz a ostatní muži vzali kostky i mince a vzdálili se. Žádný člověk by nemohl nazvat Cottera Pykea pohledným, třebaže tělo pod brigantinou zpevněnou cvočky a nohavicemi z hrubě tkaného plátna měl štíhlé, pevné a šlachovité. Oči měl malé a posazené blízko u sebe, nos zlomený, vlasy mu vybíhaly do čela ve špici ostré jako hlavice oštěpu. Tvář mu ošklivě hyzdily jizvy po neštovicích a vous, který si nechal narůst, aby jizvy skryl, byl řídký a rozježený. „Sam Zabiják!“ zvolal na pozdrav. „Jsi si jistý, že jsi zabil Jiného, a ne nějakého dětského rytíře ze sněhu?“
Tohle nezačíná moc dobře. „Zabilo ho dračí sklo,“ vysvětloval Sam chabě.
„O tom nepochybuju. Nu, tak ven s tím, Zabijáku. Poslal tě za mnou mistr?“

„Mistr?“ Sam polkl. „Já... právě jsem od něho odešel, můj pane.“ Ve skutečnosti to vlastně nebyla lež a možná bude Pyke ochotněji naslouchat, když si bude myslet, že přišel vyřídit vzkaz od mistra. Sam se zhluboka nadechl a pustil se do vysvětlování.
Pyke ho přerušil, ještě než stačil pronést dvacet slov. „Ty chceš, abych poklekl a políbil lem toho Mallisterova pěkného pláště, je to tak? To jsem mohl vědět. Vy urozené panstvo jste všichni jako stádo ovcí. Nu, vyřiď Aemonovi, že marnil tvůj dech a můj čas. Jestli někdo odstoupí, tak by to měl být Mallister. Klidně mu můžeš říct, že je na tu práci už příliš starý, když teď zvolíme jeho, za rok bychom tu mohli být zpátky a volit někoho jiného.“
„Je starý,“ souhlasil Sam, „ale taky je velice zku-zkušený.“
„Jistě, zkušený v sezení v té své věži a dumání nad mapami. Co má v úmyslu udělat, psát nemrtvým dopisy? Je to rytíř, to jistě, ale není bojovník, a mě ani za mák nezajímá, koho shodil z koně před pětadvaceti lety na nějakém bláznivém turnaji. To Půlruký vybojoval všechny jeho bitvy, a to by měl vidět dokonce i starý slepý muž. Jenže my potřebujeme víc než kdy jindy bojovníka, když teď máme nad sebou toho zpropadeného krále. Dnes chce ruiny a prázdná pole, ano, jenže co bude chtít Jeho Výsost zítra? Ty si myslíš, že Mallister by měl žaludek na to, aby se postavil Stannisi Baratheonovi a té jeho rudé mrše?“ Dal se do smíchu. „Já si to nemyslím.“
„Takže ho nepodpoříš?“ zeptal se Sam zklamaně.
„Jsi Sam Zabiják, nebo Hluchý Dick? Ne, nepodpořím.“ Pyke mu namířil prst do tváře. „Pochop jednu věc, chlapče. Já o to proklaté místo nestojím a nikdy jsem nestál. Bojuju nejlépe s palubou pod nohama, ne na koni, a Černý hrad je příliš daleko od moře. Jenže ať mě raději ošoustají doruda rozžhaveným mečem, než bych nechal velení Noční hlídky tomu nadutému orlovi ze Stínové věže. A teď můžeš utíkat za starcem a vyřídit mu, co jsem řekl,“ Vstal. „Kliď se mi z očí.“
Vyžádalo si to všechnu odvahu, kterou v sobě Sam ještě měl, aby se zeptal: „C-co kdyby se našel někdo jiný? Podpořil bys někoho jiného?“
„Koho? Bowena Marshe? Ten muž umí počítat lžíce. Othell musí mít někoho nad sebou. Umí poslouchat, udělá, co se mu řekne, a dělá to dobře, ale nic víc. Slynt... nu, jeho muži ho mají rádi, za to ti ručím, a skoro by stálo za to nacpat ho králi do chřtánu, abychom viděli, zda se Stannis zadusí, ale ne. Má v sobě příliš mnoho z Králova přístaviště. Žába si nechá narůst křídla a myslí si, že je drak.“ Pyke se zasmál. „Kdo nám ještě zbývá? Hobb? Mohli bychom zvolit jeho, jenže kdo ti pak bude vařit skopové, Zabijáku? Vypadáš jako člověk, který má svůj žvanec rád.“
Sam už mu neměl co říct. Rezignovaně vyblekotal slova díků a zvedl se k odchodu. Se serem Denysem určitě bude lepší pořízení, pokoušel se namluvit si, když procházel hradem. Ser Denys byl rytíř, urozený a vytříbených mravů, a když narazil na Sama a Fialku na cestě, choval se k nim nanejvýš zdvořile. Ser Denys mne vyslechne, musí.
Velitel Stínové věže se narodil pod Dunivou věží v Mořské stráži a vypadal každým coulem jako Mallister. Límec a rukávy svého černého sametového kabátce měl olemované sobolinou. Do nabíraných záhybů jeho pláště zatínal drápy stříbrný orel. Vous měl bílý jako sníh, vlasy mu už téměř slezly a přes tvář se mu táhly hluboké vrásky, to byla pravda. Přesto byly jeho pohyby vznešené, v ústech měl zuby, a roky vůbec nezkalily jeho modrošedé oči ani mu neubraly na zdvořilosti.
„Můj pane z Tarlyů,“ řekl, když k němu jeho majordomus přivedl Sama do Kopí, kde přebývali muži ze Stínové věže. „S potěšením vidím, že ses zotavil z útrap cesty. Mohu ti nabídnout pohár vína? Tvoje matka pochází z rodu Florentů, jak si vzpomínám. Jednoho dne ti musím povědět o tom, jak jsem porazil oba tvoje dědečky v jediném turnaji. Dnes však máme naléhavější starosti, jak si uvědomuji. Jistě jsi přišel od mistra Aemona. Chce mi snad nabídnout nějakou radu?“
Sam polkl doušek vína a pečlivě vážil svá slova. „Mistr má řetěz a je pod přísahou..., nebylo by vhodné, kdyby byl viděn, že jakkoli ovlivňuje výběr lorda velitele...“
Starý rytíř se usmál. „Proto se za mnou nemohl dostavit osobně. Ano, docela to chápu, Samwelli. Jak Aemon, tak já jsme již staří muži a v takových záležitostech moudří. Pověz, co jsi mi přišel říct.“
Víno bylo sladké a ser Denys naslouchal Samově prosbě na rozdíl od Cottera Pykea s vážnou zdvořilostí, když však Sam skončil, starý rytíř zavrtěl hlavou. „Souhlasím s tím, že by to byl temný den v dějinách Noční hlídky, kdyby měl našeho lorda velitele jmenovat král. Tento král především. Ten si svou korunu příliš dlouho neudrží. Ale pravda je taková, Samwelli, že pokud někdo odstoupí, měl by to být Pyke. Mne podporuje víc mužů než jeho a taky se na tento úřad lépe hodím.“
„To ano,“ souhlasil Sam, „jenže Cotter Pyke by byl taky dobrý. Říká se o něm, že se často osvědčil v bitvě.“ Neměl v úmyslu urazit sera Denyse vychvalováním jeho soupeře, ale jak jinak ho měl přesvědčit, aby odstoupil?
„Mnoho z mých bratrů prokázalo odvahu v bitvě. To nestačí. Některé záležitosti nelze řešit válečnou sekerou. Mistr Aemon to pochopí, i když Cotter Pyke asi sotva. Lord velitel Noční hlídky je především lord. Musí být schopen jednat s jinými urozenými pány... a také s králi. Musí to být muž, ke kterému ostatní vzhlížejí s úctou.“ Ser Denys se naklonil kupředu. „Oba jsme syny urozených pánů, ty i já. Známe důležitost původu, krve a rané výchovy, které nelze ničím nahradit. Už ve dvanácti jsem byl panošem, v osmnácti rytířem, a když mi bylo dvaadvacet, stal jsem se vítězem turnaje. Třicet dva let jsem byl velitelem Stínové věže. Svému původu, krvi a výchově vděčím za to, že jsem schopen jednat s králi. Pyke... nu, slyšel jsi ho dnes ráno, když se ptal, zda mu Jeho Výsost bude utírat zadek? Samwelli, já nemám ve zvyku mluvit o svých bratrech nelaskavě, ale buďme upřímní - železní muži jsou rasa pirátů a zlodějů, a Cotter Pyke znásilňoval a vraždil ještě jako napůl chlapec. Neumí psát a číst a jeho listy za něho už celá léta čte a píše mistr Harmune. Ne, ačkoli bych mistra Aemona jen nerad zklamal, nemohu odstoupit se ctí jen proto, aby se velitelem stal Pyke z Východní hlídky.“ Tentokrát už byl Sam připravený. „Mohl bys odstoupit kvůli někomu jinému? Kdyby se našel někdo, kdo by ti více vyhovoval?“
Ser Denys to na okamžik zvažoval. „Osobně jsem po této cti nikdy netoužil. Při poslední volbě jsem vděčně odstoupil, když bylo navrženo jméno lorda Mormonta, stejně jako jsem to udělal pro lorda Qorgyla v předchozím hlasování. Mně stačí ke spokojenosti, když Noční hlídka zůstane v dobrých rukou. Jenže Bowen Marsh se na tento úřad nehodí o nic

víc než Othell Yarwyck, A ten takzvaný lord z Harrenova je řeznický pes, kterého naučili skákat Lannisterové. Není divu, že je prodejný a zkorumpovaný.“
„Je tu ještě jeden muž,“ vyhrkl Sam. „Lord velitel Mormont mu důvěřoval. Taky Donal Noye a Qhorin Půlruký. Třebaže není tak urozeného původu jako ty, pochází ze staré krve. Narodil se v hradu, byl v hradu vychován a naučil se umění boje s mečem a kopím od rytíře, písmenům a cifrám od mistra z Citadely. Jeho otec byl lord a jeho bratr král.”
Ser Denys si pohladil dlouhý bílý vous. „Možná,“ řekl po dlouhé chvíli. „Je ještě velmi mladý, ale... možná. Byl by vyhovující, to jistě, ačkoli já bych přece jen byl lepší. O tom nepochybuji. Já bych byl moudřejší volbou.“
Jon řekl, že lež může být čestná, pokud je vyřčena pro dobrý účel. A tak Sam řekl: „Jestli si nezvolíme lorda velitele dnes večer, má král Stannis v úmyslu jmenovat jím Cottera Pykea. Řekl to mistru Aemonovi dnes ráno po vašem odchodu.“
„Chápu.“ Ser Denys vstal. „Musím si to promyslet. Děkuji ti, Samwelli. A vyřiď moje poděkování také mistru Aemonovi.”
Než Sam vyšel z Kopí, celý se třásl. Co jsem to udělal? říkal si. Co jsem to jen řekl? Kdyby ho přistihli při tak nehorázné lži, jistě by ho... co? Poslali by mě na Zeď? Vyrvali by mi útroby? Najednou mu všechno připadalo absurdní. Jak mohl mít strach z Cottera Pykea a sera Denyse Mallistera, když viděl, jak havran ozobává mrtvému Malému Pavkovi tvář? Pyke nebyl jeho návratem dvakrát nadšen. „To jsi zase ty? Vyřiď to rychle, už mi začínáš jít na nervy.“
„Potřebuju jen chviličku,“ ujistil ho Sam. „Neodstoupíš kvůli seru Denysovi, jak jsi řekl, ale mohl bys kvůli někomu jinému.”
„Kdo je to tentokrát, Zabijáku? Ty?“
„Ne. Bojovník. Donal Noye mu svěřil Zeď, když přišli divocí, a byl panošem Starého medvěda. Jediným problémem je to, že se narodil jako syn nemanželského původu.“
Cotter Pyke se dal do smíchu. „K čertu s tebou! To by zabodlo pěkný oštěp Mallisterovi do zadnice, že ano? Možná by to stálo za to už jen kvůli tomu. Jak špatný by mohl ten hoch být?“ Odfrkl si. „Já bych ale byl lepší. Já jsem ten, koho je tu zapotřebí, to musí pochopit každý blázen.“
„Každý blázen,“ souhlasil Sam, „dokonce i já. Jenže... nu, neměl bych ti to říkat, ale... král Stannis má v úmyslu jmenovat velitelem sera Denyse, pokud si ho dnes večer nezvolíme sami. Slyšel jsem ho, jak to říká mistru Aemonovi, jakmile jste vy ostatní odešli.“

JON

Železný Emmett byl dlouhý, vytáhlý, mladý průzkumník, jehož vytrvalost, síla a um v zacházení s mečem byly pýchou Východní hlídky. Jon se vždycky vracel z jejich společného výcviku celý ztuhlý a bolavý a příštího dne se probouzel pokrytý modřinami, což bylo přesně to, co chtěl. Nikdy by se ve svém bojovém umění nedostal dál pouze cvičením s takovými jako Satén a Kůň nebo dokonce Grenn.
Po většinu dnů rozdával stejné množství ran, jako utržil, ale dnes ne. Minulou noc sotva zamhouřil oka a po hodině nepokojného obracení na lůžku se nakonec přestal snažit, oblékl se, vyšel ven a až do východu slunce chodil po vrcholu Zdi a přemýšlel o nabídce Stannise Baratheona. Nedostatek spánku si na něm nyní vybíral svou daň. Emmett do něho nemilosrdně bušil, hnal ho na patách dozadu přes nádvoří jedním výpadem za druhým a čas od času do něj v rytmu tloukl i svým štítem. Jon již měl paži znecitlivělou od odrážení a cvičební meč s otupenou čepelí mu těžkl v ruce s každým uplynulým okamžikem.
Už byl téměř připravený spustit meč k zemi a požádat o přestávku, když tu Emmett předstíral, že vede meč dolním sekem, ale v poslední chvíli ho zvedl nahoru nad Jonův štít v divokém předním seku, kterým zasáhl Jona do spánku. Jon se zapotácel a přilba i hlava se mu rozezvonily silou nárazu. Na polovinu zabušení srdce se svět za štěrbinou jeho hledí stal nepřehlednou změtí. Pak jako by vítr odvanul pryč celé roky a on se najednou ocitl zpátky na Zimohradu - na sobě měl místo kroužkové brně a plátové zbroje jen prošívaný kožený kabátec. Jeho meč byl vyřezaný ze dřeva a proti němu nestál Železný Emmett, ale Robb.
Cvičili spolu každého rána, už od té doby co se naučili chodit - Sníh a Stark. Pronásledovali se po nádvořích Zimohradu a sekali po sobě, křičeli a smáli se, a někdy taky plakali, když nebyl nablízku nikdo, kdo by je viděl, když spolu bojovali, nebyli malými chlapci, ale rytíři a slavnými hrdiny. „Já jsem princ Aemon Dračí rytíř,“ zvolal Jon nahlas a Robb na něho křikl: „A já jsem Florian Blázen.“ Nebo Robb řekl: „Já jsem Mladý drak,“ a Jon na to: „Já jsem ser Ryam Redwyne.“
Jednoho rána Jon zavolal jako první. „Já jsem pán Zimohradu!“ vykřikl, tak jako už stokrát předtím. Jenže tentokrát, tentokrát mu Robb odpověděl: „Ty nemůžeš být pán Zimohradu, narodil ses jako bastard. Moje paní matka říká, že se nikdy nemůžeš stát pánem Zimohradu.“
Myslel jsem, že už jsem na to zapomněl. Ucítil krev v ústech od zásahu, který utržil.
Nakonec ho Halder a Kůň museli od Železného Emmetta odtrhnout, každý za jednu paži. Průzkumník seděl na zemi napůl omámený, štít skoro na třísky, štěrbina hledí v jeho přilbě nakřivo a meč na zemi ve vzdálenosti šesti yardů.
„Dost, Jone!“ křičel Halder, „je na zemi, odzbrojil jsi ho. Dost!“
Ne, ne dost. Nikdy to není dost. Jon upustil svůj meč. „Omlouvám se,“ zamumlal. „Emmette, jsi zraněný?“
Železný Emmett si sundal dobitou přilbu z hlavy. „Když jsem se ti vzdával, lorde Sněhu, bylo na tom něco, čemu jsi snad nerozuměl?“ Řekl to však přátelsky. Emmett byl naštěstí kamarádský muž, který navíc miloval píseň mečů.
„Válečníku, ochraňuj mě,“ zasténal, „teď už vím, jak se musel cítit Qhorin Půlruký.“

To už bylo na Jona příliš. Vykroutil se svým přátelům a samotný odešel do zbrojnice. V uších mu stále zvonilo od úderu, který mu Emmett zasadil. Posadil se tam na lavici a pohřbil hlavu do dlaní. Proč cítím takový vztek? zeptal se sám sebe, ale byla to pošetilá otázka. Pán Zimohradu. Mohl bych být pánem Zimohradu. Dědicem svého otce. Nebyl to však obličej lorda Eddarda, který viděl vznášet se před sebou - byla to tvář lady Catelyn. Se svýma hlubokýma modrýma očima a přísně staženými chladnými ústy vypadala tak trochu jako Stannis, železo, pomyslel si, ale křehké. Dívala se na něho tak, jak se dívávala vždycky na Zimohradu, kdykoli byl lepší než Robb v šermu, v počtech nebo v čemkoli jiném. Kdo jsi? jako by ten pohled říkal. Ty sem nepatříš. Proč jsi tady?
Jeho přátelé byli stále ještě venku na cvičebním nádvoří, ale Jon nebyl ve stavu vhodném k tomu, aby se kterémukoli z nich postavil. Odešel ze zbrojnice zadem a sešel po příkrém schodišti k červím cestám, tunelům, které spojovaly hradní bašty a věže pod zemí. Odebral se do lázeňské budovy, kde se nejdřív opláchl studenou vodou, aby ze sebe smyl pot, a pak se ponořil do horké vody v kamenné kádi. Teplo odvedlo něco z bolesti v jeho svalech a přimělo ho vzpomínat na bahnitá jezírka na Zimohradu, kouřící a bublající v božím háji, Zimohrad, pomyslel si. Theon ho vypálil a rozbořil, ale já bych jej mohl obnovit do dřívější podoby. Jeho otec by to jistě chtěl, a Robb taky. Ti by rozhodně nechtěli ponechat hrad v ruinách.
Ty nemůžeš být pán Zimohradu, narodil ses jako bastard, slyšel znovu říkat Robba. A kamenní králové na něho mručeli granitovými jazyky. Ty sem nepatříš. Tohle není tvoje místo, když zavřel oči, viděl strom srdce s jeho bledými větvemi, rudými lisy a zasmušilou tváří. Lord Eddard vždycky říkal, že ten čarostrom je samým srdcem Zimohradu..., jenže aby Jon zachránil hrad, musel by to srdce vyrvat i s jeho prastarými kořeny a nakrmit jím hladového ohňového boha rudé ženy. Na to nemám právo, pomyslel si. Zimohrad náleží starým bohům.
Zvuk kroků rozléhajících se ozvěnou od klenutého stropu ho přenesl zpátky do Černého hradu. „Já nevím," říkal nějaký muž hlasem zastřeným pochybnostmi. „Možná kdybych toho muže znal lépe... lord Stannis o něm neřekl moc dobrého."
„Kdy řekl Stannis Baratheon o někom něco dobrého?" Jako kámen tvrdý hlas sera Allisera byl nezaměnitelný. „Když necháme Stannise, aby nám sám vybral našeho lorda velitele, staneme se jeho vazaly ve všem kromě jména. Tywin Lannister na to nezapomene a ty dobře víš, že to bude lord Tywin, kdo nakonec zvítězí. Už jednou Stannise porazil, na Černovodě."
„Lord Tywin by tu měl rád Slynta," řekl Bowen Marsh podrážděným, znepokojeným hlasem. „Můžu ti ukázat jeho dopis, Othelli. Píše o něm jako o ‚našem věrném služebníkovi a příteli'."
Jon Sníh se náhle posadil a tři muži při hlasitém zašplouchání strnuli. „Pánové," řekl s chladnou zdvořilostí.
„Co tady děláš, bastarde?" zeptal se ser Alliser.
„Koupu se. Ale nedejte se ve vašem pletichaření rušit." Jon vylezl z vody, osušil se, oblékl a nechal je tam.
Venku zjistil, že nemá ponětí, kam vůbec jde. Přešel kolem skořepiny Věže lorda velitele, kde kdysi zachránil Starého medvěda před nemrtvým; kolem místa, kde se smutným úsměvem na tváři zemřela Ygritte; kolem Královy věže, kde společně se Saténem a Hluchým Dickem Follardem čekali na magnara a jeho Thenny; kolem nakupených ohořelých zbytků velkého dřevěného schodiště. Vnitřní brána byla otevřená, a tak Jon vešel do tunelu, dolů pod Zeď. Kráčel kolem místa, kde bojovali a společně zemřeli Donal Noye a Mocný Mag, novou vnější bránou a ven do bledého chladného slunečního svitu.
Teprve tehdy si dovolil zastavit se, nadechnout se a přemýšlet. Othell Yarwyck nebyl muž, na kterého se dalo příliš spoléhat, vyjma případů, kdy šlo o dřevo, kámen a maltu. Starý medvěd to věděl, Thorne a Marsh ho nakonec přemluví. Yarwyck podpoří lorda Janose, a ten se stane lordem velitelem. Jakou jinou možnost to ponechává mně, když ne Zimohrad?
Vítr dorážel proti Zdi, tahal za jeho plášť. Cítil chlad čišící z ledu takovým způsobem, jakým sálá teplo z ohně. Zvedl si kápi na hlavu a zamířil pryč od Zdi. Odpoledne již stárlo a slunce viselo nízko na západě. Ve vzdálenosti sto yardů byl tábor, kde Stannis zavřel svoje divoké zajatce do ohrady z příkopů, naostřených kůlů a vysokých dřevěných palisád. Po jeho levici byly tři velké ohňové jámy, kde vítězové spálili těla všech ze svobodného lidu, co zemřeli pod Zdí, velké zarostlé obry i malé Tvrdonožce. Bitevní pole bylo stále pustinou ohořelé trávy a ztvrdlé smůly, a všude kolem byly stopy, které tam po sobě zanechali Manceho lidé: kus otrhané kůže, který snad byl částí stanu, obrův kyj, kolo od vozíku, zlomený oštěp, hromadu mamutího trusu. Na kraji začarovaného hvozdu, kde předtím stály stany, našel Jon dubový pařez a posadil se na něj. Ygritte chtěla, abych se stal divokým, Stannis po mně chce, abych byl pánem Zimohradu. Jenže co chci já? Slunce se po obloze plazilo stále níž, až se nakonec ponořilo za Zeď, v místě, kde se v dáli vinula mezi západními kopci, Jon se díval, jak na sebe ta rozlehlá tyčící se plocha ledu bere červené a růžové odstíny západu. Mám se raději nechat pověsit od lorda Janose jako zrádce, nebo porušit přísahu, oženit se s Val a stát se pánem Zimohradu? Když se nad těmi podmínkami zamyslel, na první pohled to vypadalo jako snadná volba..., ačkoli kdyby byla Ygritte naživu, možná by to bylo ještě snazší. Val pro něj byla cizí žena. Byla milá, to ano, a byla sestrou královny Manceho Nájezdníka, a přesto...
Kdybych chtěl její lásku, musel bych si ji ukrást. Ona by mi pak možná porodila děti a já bych jednoho dne držel v náručí syna ze své vlastní krve. Syn byl něco, o čem se Jon Sníh neodvažoval od doby, co se rozhodl zasvětit svůj život službě na Zdi, ani snít. Mohl bych ho pojmenovat Robb. Val by si určitě chtěla nechat také syna od své sestry. Mohli bychom ho vzít na Zimohrad do pěstounské péče a Fialčina chlapce taky. Sam by se nikdy nemusel uchylovat ke lži. Nějaké místo bychom našli i pro Fialku a Sam by ji mohl jednou ročně navštěvovat. Manceho syn a Krasterův by vyrůstali jako bratři, tak jako kdysi já s Robbem.
Tehdy Jon pochopil, že to chce. Chtěl to tak moc, jako nikdy v životě nechtěl nic jiného. Chtěl jsem to vždycky, pomyslel si provinile. Ať mi bohové odpustí. Bylo to jako hlad v jeho nitru, ostrý jako čepel z dračího skla. Hlad... cítil ho. V tu chvíli věděl, že potřebuje jídlo... rudého jelena, ze kterého čišel strach, nebo velkého losa, hrdého a vzdorovitého. Cítil potřebu zabíjet a naplnit si břicho čerstvým masem a horkou tmavou krví. Při tom pomyšlení se mu

začaly sbíhat sliny v ústech.
Dlouho trvalo, než si uvědomil, co se děje, když se tak stalo, vyskočil. „Duchu?“ Otočil se k lesu a uviděl ho. Tiše ťapkal ven ze zeleného šera a z otevřených čelistí mu v obláčcích stoupal teplý, bílý dech. „Duchu!“ vykřikl Jon, a zlovlk se dal do běhu. Byl hubenější než předtím, ale taky větší, a jediným zvukem, který vydával, bylo tiché šustění mrtvých listů pod jeho tlapami, když přiběhl až k Jonovi, skočil na něho a pak se spolu váleli po hnědé trávě mezi dlouhými podvečerními stíny, zatímco na oblohu začaly vycházet první hvězdy. „Bohové, vlku, kde jsi byl?“ vydechl Jon, když mu Duch konečně přestal láskyplně hryzat předloktí. „Já už myslel, žes mi umřel, tak jako Robb a Ygritte a všichni ostatní. Od té doby co jsem přelezl Zeď, jsem tě vůbec necítil, dokonce ani ve snech.“ Zlovlk na to neměl odpověď, jen Jonovi olízl tvář mokrým jazykem drsným jako pilník a jeho oči, ve kterých se odrazilo poslední světlo dne, zasvítily jako dvě rudá slunce.
Rudé oči, uvědomil si Jon, ale ne jako Melisandřiny. Měl oči čarostromů. Rudé oči, rudou tlamu, bílou srst. Krev a kost, jako strom srdce. Patří ke starým bohům. A jako jediný ze všech zlovlků byl bílý. Společně s Robbem našli v pozdně letním sněhu šest vlčích štěňat - pět jich bylo šedých, černých a hnědých, pro pět Starků, a jedno bílé, bílé jako Sníh. V tom okamžiku pochopil, jak se musí rozhodnout.
Pod Zdí rozdělávali královnini muži noční vatru. Uviděl Melisandru, která se vynořila z tunelu s králem vedle sebe, aby vedli modlitby, o nichž rudá žena věřila, že udrží temnotu v šachu. „Pojď, Duchu,“ řekl Jon vlkovi, „ke mně. Máš hlad, já vím. Cítím to.“ Společně se rozběhli k bráně, oběhli širokým obloukem noční oheň, ze kterého šlehaly vzhůru k černému břichu noci vysoké žluté plameny.
Na nádvořích Černého hradu se v podvečerní hodinu zdržovalo množství královых mužů. Zastavovali se, když šel kolem, a zírali na něho s vytřeštěnýma očima. Jon si uvědomil, že žádný z nich nikdy předtím neviděl zlovlka, a Duch byl dvakrát tak velký jako obyčejní vlci, kteří se prohánělі v jejich jižanských lesích, když kráčel směrem ke zbrojnici, náhodou zvedl zrak vzhůru a spatřil Val stojící u jejího věžního okna. Je mi líto, pomyslel si. Nejsem mužem, který tě odtamtud ukradne.
Na cvičebním nádvoří narazil na tucet královых mužů s pochodněmi a dlouhými kopími v rukou. Jejich seržant pohlédl na Ducha a zamračil se a pár z jeho mužů sklonilo kopí, dokud rytíř, který je vedl, neřekl: „Ustupte stranou a nechte je projít.“ Jonovi řekl: „Jdeš pozdě na večeři.”
„Tak mi tedy ustup z cesty, pane,“ odpověděl Jon a rytíř poslechl.
Ještě než přišel k úpatí schodiště, uslyšel hluk - zvýšené hlasy, nadávky, bušení do stolu. Vstoupil do sklepní síně zcela nepovšimnut. Jeho bratři se tísnili na lavicích kolem stolů, ale spíš stáli a pokřikovali, než seděli, a nikdo nejedl. Ani tam žádné jídlo nebylo. Co se to tu děje? Lord Janos Slynt řval cosi o převlékačích plášťů a zradě, Železný Emmett stál na stole s taseným mečem v ruce, tříprstý Hobb nadával nějakému průzkumníkovi ze Stínové věže... jacísi muži z Východní hlídky zas a znovu bušili pěstmi do stolů a dožadovali se ticha, ale jediné, čeho tím dosáhli, byl o to větší hluk, který ještě přidával k hlomozu rozléhajícímu se ozvěnou od klenutého stropu.
Pyp spatřil Jona jako první. Usmál se při pohledu na Ducha, vložil si dva prsty do úst a zapískal tak, jak mohl zapískat jen šaškův syn. Pronikavý zvuk prořízl hlomoz v síni jako meč. Jak Jon kráčel směrem ke stolům, všímalo si ho stále víc bratří a jeden po druhém utichali. Hluk odumíral, dokud nakonec nebyl jediným zvukem v síni klapot Jonových podpatků na kamenné podlaze a tiché praskání polen v krbu.
Nakonec ticho narušil ser Alliser Thorne. „Převlékač nás konečně poctil svou přízní.“
Lord Janos měl zrudlý obličej a celý se třásl. „To zvíře,“ zalapal po dechu. „Podívejte se! Je to zvíře, co vyrvalo život z Qhorina Půlrukého. Chodí tu mezi námi vlkodlak, bratři! MĚNIČ! Ten... ten tvor není hoden toho, aby nás vedl! Ta zrůda si nezaslouží, aby vůbec žila!“
Duch vycenil zuby, ale Jon mu položil ruku na hlavu. „Můj pane,“ řekl, „povíš mi, co se tady děje?“
Odpověděl mu mistr Aemon ze vzdáleného konce síně. „Tvoje jméno bylo navrženo na úřad lorda velitele, Jone.“
Bylo to tak absurdní, že se musel zasmát. „Kým?“ řekl, rozhlížeje se po svých přátelích. Určitě to byl jeden z Pypových žertů, jenže Pyp jen pokrčil rameny a Grenn zavrtěl hlavou. Nakonec vstal Bolestínský Edd. „Mnou. Já vím, že provést něco takového příteli je strašně kruté, ale raději ty než já.“
Lord Janos začal znovu prskat. „Tohle je... tohle je potupa. Měli bychom toho chlapce spíš pověsit. Ano! Pověste ho, říkám já, pověste ho jako zrádce a měniče, společně s tím jeho přítelem Mancem Nájezdníkem. Lord velitel! Já to nedopustím, já to nebudu trpět!“ Cotter Pyke vstal. „Tak ty to nebudeš trpět? Možná jsi měl svoje zlaté pláště vycvičené tak, že ti olizovali tu tvoji proklatou zadnici, jenže teď nosíš černý plášť.“
„Jakýkoli bratr může navrhnout jakékoli jméno k našemu zvážení, pokud dotyčný odříkal přísahu bratra Noční hlídky,“ ozval se ser Denys Mallister. „Tollet jednal podle práva.“
Pak začal mluvit tucet mužů najednou, každý se snažil překřičet ty druhé a netrvalo dlouho a polovina síně opět vřela. Tentokrát vyskočil na stůl ser Alliser Thorne, a zvedl ruce, aby si vyžádal ticho. „Bratři!“ zvolal, „tohle k ničemu nevede. Navrhuju, abychom hlasovali. Král, který si pro sebe zabral Královu věž, postavil muže ke všem dveřím, aby se postaral o to, že nedostaneme najíst ani odsud neodejdeme, dokud se nerozhodneme. Ať je po jeho! Budeme volit a pak znovu, třeba celou noc, bude-li to zapotřebí, dokud nebudeme mít našeho lorda velitele..., ale než tak učiníme, vyslechněme si ještě, co nám chce říct náš první stavitel.”
Othell Yarwyck pomalu vstal, rozhlédl se zamračeně kolem, zamnul si protáhlou hranatou čelist a řekl: „Inu, abyste věděli, já své jméno stahuju. Pokud jste chtěli mít za velitele mě, měli jste desetkrát šanci zvolit si mě, ale neudělali jste to. Alespoň ne dost z vás. Chtěl jsem jen říct, že ti, co hlasovali pro mě, by měli dát svoje hlasy lordu Janosovi...“
Ser Alliser přikývl. „Lord Slynt je tím nejlepším možným -“
„Já jsem ještě neskončil, Allisere,“ stěžoval si Yarwyck. „Lord Slynt velel městské hlídce v Králově přístavišti, jak všichni víme, a byl pánem Harrenova...“

„V životě Harrenov neviděl," vykřikl Cotter Pyke.
„Nu, je to tak," připustil Yarwyck. „Po pravdě řečeno, když tady teď tak stojím, vlastně si ani nevzpomínám, proč jsem si myslel, že by Slynt byl tou nejlepší volbou. Byl by to kopanec do úst králi Stannisovi a nevím, jak by nám to posloužilo. Možná by Sníh byl přece jen lepší. Je na Zdi delší dobu, je to synovec Bena Starka a sloužil jako panoš Starému medvědovi." Yarwyck pokrčil rameny. „Vyberte si, koho chcete, hlavně když to nebudu já." Posadil se.
Obličej Janose Slynta změnil barvu od rudé v purpurovou, zato ser Alliser zbledl jako stěna. Jakýsi muž z Východní hlídky začal znovu bušit pěstí do stolu, ale tentokrát volal o kotel. Někteří z jeho přátel se k jeho křiku záhy přidali. „Kotel!" buráceli všichni jako jeden. „Kotel, kotel, KOTEL!"
Kotel byl v koutě u krbu, velká černá břichatá věc se dvěma velkými uchy a těžkým víkem. Mistr Aemon řekl něco Samovi a Clydasovi a ti šli, popadli ho každý z jedné strany a přitáhli kotel ke stolu. Někteří z bratrů se již řadili vedle sudů se známkami. Tehdy sundal Clydas víko a málem si ho upustil na nohu. Ze sudu vyrazil s divokým křikem a máváním černých křídel velký havran. Vyletěl vzhůru, chvíli hledal snad krokev či nějaké okno, kudy by mohl utéct, jenže ve sklepení nebyly ani krovy, ani okna. Havran byl v pasti. S hlasitým krákáním obletěl síň dokola, jednou, dvakrát, třikrát. Pak Jon uslyšel Samwella Tarlyho vykřiknout: „Já toho ptáka znám! Je to havran lorda Mormonta!"
Havran přistál na stole nejbližším k Jonovi. „Sníh," zakrákal. Byl to již starý pták, špinavý a rozčepýřený. „Sníh," řekl znovu. „Sníh, sníh, sníh." Přešel ke konci stolu, znovu roztáhl křídla a přelétl Jonovi na rameno.
Lord Janos Slynt se posadil tak ztěžka, že přitom vydal hlasité žuch, ale ser Alliser naplnil síň urážlivým smíchem. „Ser Prasátko nás všechny považuje za blázny, bratři," řekl. „Naučil toho ptáka jediné slovo. Všichni jeho havrani říkají sníh, jděte nahoru do ptačince a poslechněte si je. Mormontův pták uměl víc slov než jen tohle."
Havran naklonil hlavu na stranu a podíval se na Jona. „Zrr-rní?" řekl nadějně, když nedostal ani zrní, ani odpověď, zakrákal: „Kotel? Kote!? Kotel?"
Zbytek byl hroty k šípům, příval hrotů k šípům, záplava hrotů k šípům, tolik hrotů k šípům, že posledních pár kamínků, mušlí a taky všech měděných penízků se v nich doslova utopilo.
Když bylo sčítání hotovo, Jon zjistil, že je obklopen svými bratry. Někteří ho poplácávali po zádech, zatímco jiní před ním poklekali, jako by byl opravdovým lordem. Tísnil se kolem něho Satén, Owen Tupec, Halder, Žába, Dřevohnát, Obr, Muloš, Ulmer z Královlesa, Sladký Donnel Kopec a polovina stovky dalších. Dywen zaklapal dřevěnými zuby a řekl: „Bohové, buďte dobří, náš lord velitel je ještě v plenkách," a Železný Emmett vykřikl: „Doufám, že to neznamená, že z tebe nemůžu vytřískat krvavé chcánky, až spolu budeme příště cvičit, můj pane." Tříprstý Hobb chtěl vědět, jestli bude nadále jíst s muži, nebo bude chtít posílat pokrmy nahoru do svého soláru. Dokonce i Bowen Marsh za ním přišel, aby mu řekl, že by rád setrval v úřadu lorda majordoma, pokud si to bude lord Sníh přát.
„Lorde Sněhu," zaburácel Cotter Pyke, „jestli to pohnojíš, vyškubnu ti játra a sním je syrová s cibulí."
Ser Denys Mallister byl zdvořilejší. „Byla to vskutku těžká věc, o kterou mě mladý Samwell požádal," přiznal starý rytíř. „Když tehdy vybrali lorda Qorgyleho, řekl jsem si: ‚To nevadí, on je na Zdi déle než ty, tvůj čas ještě přijde.' Když to pak byl lord Mormont, pomyslel jsem si: ‚Je silný a divoký, jenže je starý, tvůj čas ještě může přijít.' Ty jsi však napůl chlapec, lorde Sněhu, a já se teď musím vrátit do Stínové věže s vědomím, že můj čas už nepřijde nikdy." Usmál se znaveným úsměvem. „Nenech mne zemřít tak, abych musel dnešního dne litovat. Tvůj strýc byl velký muž. Tvůj otec a jeho otec rovněž. Totéž očekávám i od tebe."
„Tak," přitakal Cotter Pyke. „A můžeš začít tím, že těm proklatým královým mužům řekneš, že jsme skončili a chceme tu naši zatracenou večeři."
„Večerrži," zakrákal havran hlasitě. „Veřerrži, večerrži."
Královi muži uvolnili dveře, když jim řekl, že volba úspěšně proběhla, a záhy nato vběhl do jídelny Tříprstý Hobb s půl tuctem pomocníků a přinesli jídlo. Jon nečekal, aby se najedl. Ubíral se přes hrad, přemítal, zda sní, či bdí, s havranem na rameni a Duchem v patách. Pyp, Grenn a Sam se táhli za ním, povídali si, ale on z toho stěží slyšel slovo, dokud Grenn nezašeptal: „To udělal Sam," a Pyp hlasitěji opakoval: „To udělal Sam!" Pyp se zhluboka napil z vinného měchu, který nesl s sebou, a začal prozpěvovat: „Sam, Sam, Sam čaroděj, Sam divotvorce, Sam, Sam skvělý chlapík, on to dokázal. Kdy jsi ale schoval toho havrana do kotle, Same, a jak sis mohl být u sedmi pekel jistý, že poletí k Jonovi? Kdyby si ten pták usmyslel, že se uhnízdí na tlusté hlavě Janose Slynta, všechno by bylo v háji."
„S tím ptákem jsem neměl nic společného," bránil se Sam. „Když vyletěl z kotle, sám jsem se z toho málem počural." Jon se zasmál, napolo ohromený, že si stále ještě pamatuje, jak se to dělá. „Víte, že jste banda šílených bláznů?"
„My?" opáčil Pyp. „Ty nás zveš blázny? My se nenechali zvolit za devítistého devadesátého osmého lorda velitele Noční hlídky. Raději se napij vína, lorde Jone. Myslím, že budeš potřebovat hodně vína."
A tak si od něho Jon Sníh vzal vinný měch a polkl doušek. Ale jen jeden. Zeď byla jeho, noc byla temná a čekalo jej setkání s králem.

SANSA

Procitla a byla okamžitě bdělá, s každým nervem v těle tetelícím se napětím. V prvním okamžiku se nemohla rozpomenout, kde je. V noci měla sen, že je malé děvčátko, které se dělí o komnatu se svou sestrou Aryou. Jenže to byla její služebná, koho teď slyšela házet sebou ve spaní, a komnata kolem ní nebyla na Zimohradu, ale na Orlím hnízdě. A já jsem nemanželské dítě Alayne Kámen. Místnost byla chladná a černá, třebaže pod pokrývkami bylo hezky teplo a útulno. Svítání ještě nepřišlo. Někdy se jí zdávalo o seru Ilynu Payneovi, a tehdy se probouzela se srdcem

prudce bušícím v hrudi, jenže tento sen takový nebyl. Domov. Byl to sen o domově.
Orlí hnízdo jí nebylo domovem. Nebylo větší než Maegorova pevnost a venku před jeho kolmými bílými stěnami byla jen hora a dlouhý zrádný sráz vedoucí kolem Oblohy, Sněhu a Kamene k Měsíční bráně na dně údolí. Nebylo tam mnoho míst, kam by mohla chodit, a málo bylo toho, co mohla dělat. Starší sluhové říkali, že zdejší síně zvonily smíchem, když byli její otec a Robert Baratheon svěřenci Jona Arryna, jenže ty dny byly dávnou minulostí. Její teta si udržovala malou domácnost a zřídkakdy na Orlí hnízdo zvala hosty. Kromě stárnoucí služebné byl Sansiným jediným společníkem lord Robert, kterému táhlo na devátý rok. A Marillion. Vždycky je tu Marillion, když jim hrál mladý zpěvák u večeře, často se zdálo, že zpívá jen pro ni. Její teta tím nebyla dvakrát nadšená. Lady Lysa Marilliona slepě zbožňovala a propustila ze svých služeb dvě služebné a dokonce i jedno páže jen proto, že o něm povídaly lži.
Lysa byla stejně osamělá jako před svým narychlo odbaveným sňatkem. Zdálo se, že její nový manžel tráví víc času na úpatí hory než na jejím vrcholu. I teď byl už čtyři dlouhé dny pryč, na setkání s Corbrayovými. Sansa z kousků a útržků odposlechnuté konverzace pochopila, že vazalové Jona Arryna protestovali proti Lysinu sňatku a nyní nechtějí uznat autoritu lorda Petyra jako protektora Údolí. Starší větev rodu Royceů měla jen krůček k povstání na vyjádření nesouhlasu s neschopností její tety pomoci Robbovi ve válce a Waynwoodové, Redfortové, Belmoreové a Templetonové jim poskytovali všemožnou podporu. Potíže dělaly rovněž horské klany, a starý lord Hunter zemřel tak náhle, že jeho dva mladší synové obvinili svého nejstaršího bratra z otcovraždy. Údolí Arryn možná sice bylo ušetřeno toho nejhoršího z války, ale mělo daleko do idylického místa, jakým by je lady Lysa ráda měla.
Už neusnu, uvědomila si Sansa. V hlavě mi to přímo vře. Neochotně odstrčila polštář, odhrnula pokrývky, přešla k oknu a otevřela okenice.
Na Orlí hnízdo padal sníh.
Venku se snášely bílé vločky, hebké a tiché jako vzpomínka, že by mne probudilo tohle? Na zahradě kolem již ležela vrstva sněhu, pokrývala trávu, poprašovala bělí keře a sochy a stahovala k zemi větve stromů. Ten pohled přinesl Sanse na mysl vzpomínky na chladné noci dávné doby, v dlouhém létě jejího dětství.
Naposledy viděla sníh v den, kdy odjížděla ze Zimohradu. Tehdy to byla lehčí sněhová přeháňka. Robbovi tály vločky ve vlasech, když mne objal, a sněhové koule, které se snažila dělat Arya, se jí neustále rozpouštěly v rukou. Bolelo ji, když si vzpomněla, jak šťastná byla toho rána. Hullen jí pomohl nasednout na koně a Sansa vyjela z brány se sněhovými vločkami vířícími kolem ní, daleko do širého světa. Toho dne jsem si myslela, že začíná moje píseň. Jenže ona tehdy už téměř končila.
Když se oblékala, nechala otevřené okenice. Věděla, že venku bude zima, ačkoli věže Orlího hnízda obklopovala zahrada, která je chránila před těmi nejhoršími z horských vichrů. Oblékla si hedvábné spodní prádlo, lněnou spodničku a přes ni teplé šaty z beránčí vlny. Dva páry punčoch na nohy, šněrovací boty až ke kolenům, silné kožené rukavice a nakonec plášť s kápí z hebké bílé liščí kožešiny.
Vítr vehnal do okna pár vloček, ale její služebná si jen přitáhla pokrývky těsněji k tělu a spala dál, Sansa otevřela dveře a pustila se dolů po točitém schodišti, když otevřela dveře do zahrady, zjevila se před ní scenérie tak půvabná, že zatajila dech, neochotná narušit tak dokonalou krásu. Sníh padal a padal v přízračném tichu a pokrýval silným, panensky čistým plédem všechno kolem. Z venkovního světa se vytratila všechna barva. Bylo to místo bílých, černých a šedavých odstínů. Bílé věže, bílý sníh a bílé sochy, černé stíny a černé stromy, tmavě šedá obloha nad hlavou. Čistý svět, pomyslela si Sansa. Já do něho nepatřím.
Přesto vyšla ze dveří a vstoupila do zahrady. Její boty zanechávaly v hladkém bílém sněhu po kotníky hluboké stopy, ale nevydávaly žádný zvuk. Sansa se vznášela kolem zmrzlých keřů a vyzáblých tmavých stromů, říkala si, jestli se jí to všechno stále jen nezdá. Snášející se sněhové vločky jí zlehka, jako polibky milence, dopadaly na obličej a roztávaly jí na tvářích. Uprostřed zahrady, vedle sochy plačící ženy, která ležela rozbitá a napůl pohřbená na zemi, zvedla obličej k obloze a zavřela oči. Měla sníh na řasách a cítila jeho chuť na rtech. Byla to chuť Zimohradu. Chuť nevinnosti. Chuť snů.
Když znovu otevřela oči, klečela na kolenou. Nepamatovala si, kdy na ně klesla. Připadalo jí, že obloha už má o něco světlejší odstín šedi. Svítá, pomyslela si. Další den. Další nový den. Ona však hladověla po starých, dávno minulých dnech. Modlila se o ně. Jenže ke komu se tady mohla modlit? Věděla, že zahrada byla kdysi vyhrazena pro boží háj, avšak vrstva zeminy tam byla příliš slabá a kamenitá, než aby v ní mohl zakořenit čarostrom. Boží háj bez bohů, stejně prázdný jako já.
Nabrala plnou hrst sněhu a zmáčkla ji mezi prsty. Sníh byl těžký, vlhký a tvárný. Sansa začala dělat sněhové koule, mačkala je v dlaních a uhlazovala, dokud nebyly kulaté, bílé a dokonalé. Vzpomínala na letní sníh na Zimohradu, kdy ji jednoho rána, když vyšla z věže, přepadli Arya s Branem. Každý měl po ruce tucet koulí a ona neměla žádnou. Bran seděl na střeše krytého mostu, mimo dosah, ale Aryu Sansa honila stájemi a kolem kuchyně, dokud nebyly obě bez dechu. Možná by ji i chytila, jenže na jednom zledovatělém místečku uklouzla. Její sestra se přišla podívat, zda si neublížila, když řekla, že ne, Arya jí hodila do tváře další sněhovou kouli, ale Sansa ji chytila za nohu a stáhla ji k sobě a pak jí cpala sníh do vlasů, dokud nepřišel Jory a se smíchem je od sebe neoddělil.
Co budu s těmi sněhovými koulemi dělat? Podívala se na svůj smutný malý arzenál. Není tu nikdo, po kom bych je mohla házet. Nechala si vypadnout z ruky tu, co právě dělala. Mohla bych si místo koulí postavit sněhového rytíře, pomyslela si. Nebo dokonce...
Srazila dvě ze sněhových koulí k sobě, přidala k nim třetí, upěchovala kolem nich další sníh a všechno to uplácala do tvaru válce, když byla hotová, postavila válec na zem a špičkou prstu v něm vydlabala dolíky, které měly znázorňovat okna. Cimbuří kolem vrcholu si vyžádalo o něco víc práce, ale když bylo hotové, na světě byla věž. Teď potřebuju nějaké hradby, pomyslela si Sansa, a pak baštu. Pustila se do práce.
Sníh padal a hrad rostl. Dvě zdi do půl lýtka vysoké, vnitřní o něco vyšší než vnější. Věže a vížky, bašty a schodiště,

kulatá kuchyně, čtvercovitá zbrojnice, stáje podél vnitřní strany západní zdi, když Sansa začala, byl to prostě jen nějaký hrad, jenže netrvalo dlouho a věděla, že staví Zimohrad. Našla pod sněhem větvičky a spadané větve, ulámala jim konečky a udělala z nich stromy v božím háji. Místo náhrobních kamenů na hřbitově použila kousky kůry. Brzy měla rukavice a boty pokryté tvrdým sněhovým škraloupem, ruce ji zábly a chodidla měla promočená a studená, ale Sansa toho nedbala. Hrad byl jediným, na čem v tu chvíli záleželo. Na některé věci si vzpomínala jen s obtížemi, ale většina se jí vybavovala snadno, jako by ze Zimohradu odešla teprve včera. Věž knihovny s příkrým kamenným schodištěm vinoucím se kolem ní z vnější strany. Strážnice, dvě masivní bašty s klenutou bránou mezi nimi, cimbuří podél hradeb... A po celou tu dobu nepřestával padat sníh, hromadil se v závějích kolem jejích budov tak rychle, jak je stačila stavět. Právě uplácávala šikmou střechu velké síně, když uslyšela hlas. Pohlédla nahoru a spatřila svou služebnou, jak na ni volá z okna. Cítí se milostpaní dobře? Přeje si posnídat? Sansa zavrtěla hlavou a znovu začala uplácávat sníh a tvarovat komín, který měl přijít na jeden konec velké síně, kde stál uvnitř krb.

Svítání se přikradlo do zahrady jako zloděj. Šeď oblohy byla stále světlejší a stromy a keře se pod svými štolami ze sněhu proměnily v tmavě zelené. Do zahrady vyšli někteří ze služebníků, chvíli postáli a dívali se, ale Sansa jim nevěnovala pozornost a oni brzy zašli zpátky dovnitř, kde bylo teplo. V jednom okamžiku spatřila lady Lysu vyhlížející z balkonu, zahalenou v modré sametové róbě olemované liščí kožešinou, ale když se opět podívala nahoru, teta byla pryč. Taky mistr Colemon vyhlédl z ptačince a chvíli se díval, kostnatý a třesoucí se zimou, ale zvědavý.

Její mosty se neustále bortily. Chtěla postavit krytý most mezi zbrojnicí a hlavní věží a další, co vedl ze čtvrtého podlaží zvonice do druhého podlaží ptačince, ale bez ohledu na to, jak pečlivě je tvarovala, nechtěly držet pohromadě, když jí jeden z nich už potřetí spadl, nahlas zanadávala a v bezmocné rezignaci se posadila do sněhu.

„Umačkej sníh kolem větvičky, Sanso."

Nevěděla, jak dlouho ji pozoroval nebo kdy se vrátil z Údolí. „Kolem větvičky?" zeptala se.

„Myslím, že tím most posílíš natolik, že se ti nezbortí," řekl Petyr. „Můžu vejít do tvého hradu, moje paní?"

„Nerozbij mi ho," řekla Sansa ostražitě. „Buď..."

„...něžný?" Usmál se. „Zimohrad odolal náporu divočejších nepřátel, než jsem já. Je to Zimohrad, že ano?"

„Ano," připustila Sansa.

Kráčel podél vnějších hradeb. „Zdávalo se mi o něm, v těch letech poté co Cat odešla na sever s Eddardem Starkem. V mých snech to vždycky bylo temné místo a studené."

„Ne. Měli jsme tam teplo, i když venku sněžilo. Voda z horkých pramenů je pomocí potrubí rozváděna stěnami a zahřívá jednotlivé komnaty. Uvnitř prosklených zahrad to vždycky bylo jako v těch nejteplejších letních dnech." Vstala a sklonila se nad velkým bílým hradem. „Nemohu přijít na to, jak mám udělat skleněnou střechu nad zahradami." Malíček si pohladil bradu, kde měl ještě nedávno bradku, než ho lady Lysa požádala, aby si ji oholil. „Sklo bylo zasazené v rámech, je to tak? I tady použij větvičky. Oloupej je, překřiž a sloupanou kůrou je svaž do rámů. Ukážu ti jak." Procházel zahradou, sbíral větvičky a klacíky a ometal z nich sníh, když jich měl dost, překročil jediným dlouhým krokem oboje hradby a dřepl si na bobek uprostřed nádvoří. Sansa popošla blíž, aby se podívala, co to tam dělá. Chvíli něco tvořil hbitými, jistými prsty a netrvalo dlouho a měl křížící se mřížoví z větviček, podobné tomu, co zastřešovalo skleněné zahrady Zimohradu. „Musíme si představovat, že je v nich zasazené sklo," řekl, když jí je podal.

„Tak je to správně," přitakala.

Dotkl se její tváře. „A tohle je taky správné."

Sansa nechápala. „Co je správné?"

„Tvůj úsměv, moje paní. Mám pro tebe udělat další mřížku?"

„Kdybys byl tak laskav."

„Nic by mne nepotěšilo víc."

Stavěla stěny prosklených zahrad, zatímco Malíček je zastřešoval, a když s tím byli hotovi, pomohl jí rozšířit hradby a postavit strážnici, když použila na kryté mosty větvičky, už nepadaly, přesně jak řekl. První bašta, stará věž válcovitého tvaru, byla poměrně jednoduchá, ale Sansa znovu zaváhala, když přišlo na chrliče kolem vrcholku. I tentokrát měl Malíček odpověď. „Na tvůj hrad padá sníh, moje paní," poukázal. „Jak vypadají chrliče, když jsou zasněžené?"

Sansa zavřela oči, aby si je vybavila v paměti. „Jsou to jen bílé hroudy."

„Dobrá. Chrliče by byly obtížné, ale bílé hroudy by měly být snadné." A taky že byly.

Rozbořená věž byla ještě snazší. Společně udělali vysoký válec, bok po boku ho na kolenou uváleli dohladka, a když jej vztyčili, Sansa zabořila prsty do vrcholku věže, sebrala z ní plnou hrst sněhu a hodila mu ji do tváře. Petyr vyjekl, jak mu sníh sklouzl dolů za límec. „To nebylo zrovna rytířské, moje paní."

„Stejně jako to, žes mne přivedl sem, když jsi mi slíbil, že mne vezmeš domů." Divila se, odkud se v ní vzala kuráž mluvit s ním tak otevřeně. Ze Zimohradu, pomyslela si. Za hradbami Zimohradu jsem silnější.

Jeho výraz zvážněl. „Ano, v tomto ohledu jsem s tebou hrál falešnou hru... a ještě v jedné věci."

Sansa najednou měla pocit, jako by jí v žaludku poletovali motýli. „V jaké věci?"

„Řekl jsem ti, že by mne nic nepotěšilo víc než pomoci ti s tvým hradem. Obávám se, že to byla také lež. Je tu něco jiného, co by mne potěšilo mnohem víc." Přistoupil k ní blíž. „Tohle."

Sansa se pokoušela couvnout před ním, ale on ji přitáhl k sobě do náruče a najednou ji líbal. Chabě se pokoušela vykroutit se mu, ale podařilo se jí jen to, že se k němu přitiskla ještě těsněji. Voněl mátou. Na polovinu zabušení srdce se jeho polibku poddala..., než odvrátila tvář a vytrhla se mu. „Co to děláš?"

Petyr si upravil plášť. „Líbám sněhovou pannu."

„Měl bys líbat -" Sansa pohlédla vzhůru k Lysinu balkonu, ale ten byl teď prázdný „- svou paní manželku."

„Dělám to. Lysa nemá sebemenší důvod ke stížnostem." Usmál se. „Kéž bys teď tak viděla sama sebe, moje paní. Jsi tak krásná. Jsi celá poprášená sněhem jako nějaké medvídě, ale tvář máš uzardělou a stěží popadáš dech. Jak dlouho už jsi

tady venku? Jistě jsi úplně prokřehlá. Dovol mi zahřát tě, Sanso. Sundej si rukavice a podej mi ruce.“
„Neudělám to.“ Mluvil skoro jako Marillion v tu noc, kdy se opil na Lysině svatbě. Jenže tentokrát ji Lothor Brune nepřijde zachránit; ser Lothor byl Petyrův muž. „Neměl bys mne líbat. Mohla bych být tvoje dcera...“
„Mohla bys být,“ připustil s prohnaným úsměvem. „Jenže nejsi, že ne? Jsi dcera Eddarda Starka a Cat. Já si ale stejně myslím, že jsi možná ještě krásnější, než byla tvoje matka, když byla v tvém věku.“
„Petyre, prosím,“ řekla slabým hlasem. „Prosím...“
„Hrad!“
Hlas, který prořízl ticho v zahradě, byl hlasitý, uječený a dětský. Malíček se od ní odvrátil. „Lorde Roberte.“ Vysekl mu poklonu. „Neměl bys chodit do sněhu bez rukavic.“
„To tys postavil ten sněhový hrad, lorde Malíčku?”
„Většinu ho udělala Alayne, můj pane.“
„Měl to být Zimohrad,“ řekla Sansa.
„Zimohrad?“ Robert byl na svých osm let malý, pouhá tyčka chlapce se skvrnitou kůží a věčně uslzenýma očima. V podpaždí svíral hadrovou panenku, kterou nosil všude s sebou.
„Zimohrad je sídlem rodu Starků,“ řekla Sansa svému nastávajícímu manželovi. „Velkým hradem severu.“
„Mně moc velký nepřipadá.“ Chlapec poklekl před strážnicí. „Podívej, tady jde obr, který ho zboří.“ Postavil svoji panenku do sněhu a začal jí trhavě pohybovat. „Ruch, buch já jsem obr,“ odříkával. „Hou, hou, hou, otevřete bránu, nebo ji rozdupu a rozbořím.“ Zhoupl panence nohama a ukopl vršek jedné strážní věže a pak druhé.
To bylo víc, než dokázala Sansa snést. „Roberte, nech toho.“ Jenže on panákem zhoupl znovu a rozbořil celou stopu zdi, Sansa mu chňapla po ruce, ale místo toho popadla panáka. Ozval se hlasitý trhavý zvuk a tenká látka praskla. Najednou měla v ruce panákovu hlavu, Robert měl nohy a tělo a do sněhu se sypaly hadry a piliny.
Lordu Robertovi se zachvěla ústa. „Tys ho zabilááá,“ kvílel. Pak se začal celý třást. Začalo to pouhým sotva postřehnutelným chvěním, ale během kratičkého okamžiku se již mladý lord skácel přes hrad na zem. Jeho končetiny sebou divoce škubaly. Bílé věže a sněhové mosty se zbortily a popadaly na všechny strany. Sansa tam stála celá zděšená, ale Petyr Baeliš uchopil jejího bratrance za zápěstí a hlasitě zavolal o mistra.
Zakrátko přispěchali strážní a služebné, aby pomohli chlapce uklidnit, a nedlouho po nich přichvátal i mistr Colemon. Třesavá nemoc Roberta Arryna nebyla pro osazenstvo Orlího hnízda ničím novým a lady Lysa je měla všechny vycvičené, aby se přiřítili při chlapcově prvním výkřiku. Mistr podržel malému lordovi hlavu a mumlaje konejšivá slova mu dal vypít půl poháru snového vína. Záchvat začal pozvolna odeznívat, dokud z něj nezbylo nic než slabý třes rukou. „Pomozte mu do mých komnat,“ řekl Colemon strážným. „Přiložím mu pijavice, to ho pomůže zklidnit.“
„Byla to moje chyba.“ Sansa jim ukázala panákovu hlavu. „Roztrhla jsem vpůli jeho panenku. Nechtěla jsem, ale...”
„Jeho lordstvo ničilo hrad,“ řekl Petyr.
„Obr,“ zašeptal chlapec mezi vzlyky. „To jsem nebyl já, to obr bořil hrad. Ona ho zabila! Nenávidím ji! Je to bastard a já ji nenávidím! A žádné pijavice nechci!“
„Můj pane, musím ti zředit krev,“ řekl mistr Colemon. „Právě ta zlá krev u tebe vyvolává záchvaty hněvu a ten ti způsobuje třesení. Teď pojď.“
Odvedli chlapce pryč. Můj pan manžel, pomyslela si Sansa, když přehlížela ruiny Zimohradu. Sníh přestal padat a bylo chladněji než předtím. Říkala si, jestli se lord Robert bude třást i na jejich svatbě. Joffrey byl alespoň zdravý na těle, i když ne na duchu. V tu chvíli se jí zmocnil šílený hněv. Zvedla zlomenou větev, nabodla na ni panákovu utrženou hlavu a zarazila ji do vrcholku napůl rozbořené strážnice svého sněhového hradu. Služebnictvo se tvářilo zděšeně, když to vidělo, ale Malíček se při pohledu na hlavu rozesmál. „Pokud jsou příběhy pravdivé, tak tohle není první obr, který skončil s hlavou nabodnutou na hradbách Zimohradu.“
„Jsou to jen příběhy,“ řekla a nechala ho tam.
Ve své komnatě si svlékla plášť i mokré boty a posadila se k ohni. Nepochybovala o tom, že bude nucena zodpovídat se z toho, že způsobila záchvat lorda Roberta. Možná mě lady Lysa pošle pryč. Její teta bez rozmyslu vyhnala každého, kdo se jí znelíbil, a nic jí nebylo proti mysli tak jako lidé, o nichž se domnívala, že se chovají špatně k jejímu synovi. Sansa by vypovězení z Orlího hnízda jen uvítala. Měsíční brána byla mnohem větší než Orlí hnízdo a taky tam bylo živěji. Lord Nestor Royce jí sice připadal mrzutý a přísný, ale v hradu teď vládla jeho dcera Myranda a každý o ní říkal, jak je veselá. Dokonce i Sansin údajný nemanželský původ by tam dole nemusel být na překážku. Ve službách lorda Nestora byla jedna z nemanželských dcer krále Roberta a říkalo se, že ona a lady Myranda jsou ty nejlepší přítelkyně, blízké si jako sestry.
Řeknu tetě, že se za Roberta nechci provdat. Ani nejvyšší septon nemohl prohlásit ženu za provdanou, pokud odmítla vyslovit manželský slib. Ona přece není žebračka, bez ohledu na tvrzení její tety. Je jí třináct, je žena, která pravidelně krvácí a je vdaná. Je dědičkou Zimohradu. Sanse občas bylo jejího malého bratrance líto, ale nedokázala si představit, že by se někdy chtěla stát jeho ženou. To bych se raději znovu provdala za Tyriona. Kdyby to lada Lysa věděla, určitě by ji poslala pryč... pryč od Robertova trucování, třesení a uslzených očí. pryč od Marillionových chlípných pohledů, pryč od Petyrových polibků. Řeknu jí to. Řeknu!
Bylo již pozdě odpoledne, když si ji lady Lysa nechala předvolat. Sansa sbírala odvahu po celý den, ale ještě se ani Marillion neobjevil u jejích dveří a všechny pochybnosti se k ní vrátily. „Lady Lysa si žádá tvou přítomnost ve velké síni.“ Když jí to zpěvák vyřizoval, svlékal ji očima, ale Sansa už na to byla zvyklá.
Marillion byl bezesporu pohledný - mladistvý a štíhlý, s hladkou pokožkou, pískově světlými vlasy a okouzlujícím úsměvem. Jenže si proti sobě v Údolí poštval snad všechny kromě její tety a malého lorda Roberta. Podle toho, co Sansa slyšela vyprávět služebné, nebyla první dívkou, která musela vytrpět jeho návrhy, a ty ostatní neměly Lothora Bruna, aby je bránil. Jenže lady Lysa na něho nedala dopustit. Od té doby co přišel do Údolí, se zpěvák stal jejím

oblíbencem. Každého večera zpíval lordu Robertovi ukolébavky před spaním a z Lysiných nápadníků si utahoval písněmi, ve kterých si dělal legrací z jejich slabůstek. Její teta ho zasypávala zlatem a dary: nákladnými oděvy, zlatým náramkem, opaskem vykládaným měsíčními kameny, překrásným koněm. Dokonce mu darovala oblíbeného sokola svého zesnulého manžela. To všechno přispělo k tomu, že Marillion byl neskutečně zdvořilý v přítomnosti lady Lysy a neskutečně arogantní, když nebyla v dohledu.
„Děkuji ti," řekla Sansa upjatě. „Cestu znám."
Marillion se neměl k odchodu. „Moje paní řekla, abych tě přivedl."
Přivedl. Zvuk toho slova se jí vůbec nelíbil. „Copak ty jsi teď její strážný?" Malíček místního kapitána stráží propustil a dosadil na jeho místo Lothora Bruna.
„Ty potřebuješ, aby tě někdo střežil?" zeptal se Marillion nenuceně. „Měla bys vědět, že skládám novou píseň. Píseň tak sladkou a smutnou, že při ní roztaje dokonce i tvoje zmrzlé srdce. Mám v úmyslu nazvat ji ‚Růže u cesty'. Je o nemanželské dívce tak půvabné, že učarovala každému muži, který na ní spočinul pohledem."
Jsem Stark ze Zimohradu, zatoužila říct mu. Místo toho jen přikývla a nechala se jím doprovodit dolů po věžních schodech a po mostě. Velká síň byla zavřená po celou dobu jejího pobytu na Orlím hnízdě. Sansa si říkala, proč ji její teta teď otevřela. Obvykle dávala přednost pohodlí svého soláru nebo útulnému teplu audienční síně lorda Arryna, odkud byl krásný výhled na vodopád.
U vyřezávaných dřevěných dveří síně stáli dva strážní v nebesky modrých pláštích s kopími v rukou. „Dokud bude Alayne v přítomnosti lady Lysy, nesmí nikdo vstoupit," poučil je Marillion.
„Ano." Muži je nechali projít, pak překřížili kopí. Marillion za nimi zavřel dveře a zapečetil je na závoru kopím, delším a silnějším než byla ta, co třímali strážní.
Sansa z toho neměla příjemný pocit. „Proč jsi to udělal?"
„Moje paní tě očekává."
Nejistě se rozhlédla kolem. Lady Lysa seděla na stupínku, v křesle s vysokým opěradlem, vyřezaným ze dřeva čarostromů, samotná v celé síni. Po její pravici stálo druhé křeslo, vyšší než to její. s hromadou modrých polštářů nakupených na sedátku, ale lord Robert v něm neseděl, Sansa přesto doufala, že se zotavil.
Její kroky tlumil modrý koberec natažený mezi řadami flétnám podobných sloupů štíhlých jako kopí. Podlaha ve velké síni byla z mléčně bílého mramoru protkávaného modrými žilkami. Úzkými lomenými okny zasazenými ve východní stěně pronikaly šikmé pruhy slunečního světla. Mezi okny byly pochodně zasazené v železných držácích, ale žádná z nich nehořela. Venku vanul vítr, chladný a osamělý.
Uprostřed takového množství bílého mramoru vypadalo dokonce i sluneční světlo mrazivě..., třebaže ne tak mrazivě jako její teta. Lady Lysa se oblékla do šatů ze smetanově zbarveného sametu a na krk si pověsila náhrdelník ze safírů a měsíčních kamenů. Hnědé vlasy měla zapletené do silného copu, který jí spadal přes rameno. Seděla ve vysokém křesle a pozorovala svou neteř, která se k ní blížila. Tvář pod líčidly a pudrem měla rudou a napuchlou. Na zdi za ní visel velký praporec, měsíc a sokol rodu Arrynů v smetanové a modré barvě.
Sansa se zastavila před svou tetou a uklonila se. „Moje paní. Poslala jsi pro mne." Slyšela kvílení větru zvenčí a tiché akordy linoucí se z druhého konce síně, kde zůstal Marillion.
„Viděla jsem, cos udělala," spustila lady Lysa.
Sansa si uhladila záhyby sukně. „Doufám, že se lordu Robertovi již vede lépe? Neměla jsem v úmyslu roztrhnout mu panenku. Bořil mi můj sněhový hrad a já jen..."
„Hraješ si se mnou na upejpavou lhářku?" přerušila ji její teta. „Já nemluvila o Robertově panence. Viděla jsem, jak jsi ho líbala."
V síni jako by se náhle ochladilo. Zdi, podlaha a sloupy jako by se proměnily v led. „To on líbal mě."
Lysino chřípí se rozšířilo. „A proč by to dělal? Má přece milující manželku. Dospělou ženu, ne malé děvče. Takových jako ty nemá zapotřebí. Přiznej se, dítě. Vrhla ses na něho. Tak to bylo."
Sansa o krok couvla. „To není pravda."
„Kam jdeš? Bojíš se? Takové chlípné chování je třeba potrestat, ale já na tebe nebudu tvrdá. Pro Roberta si tu vydržujeme otloukánka, jak je zvykem ve Svobodných městech. Má příliš křehké zdraví, než aby snesl bití sám. Najdu nějaké děvče prostého původu, které bude dostávat výprask za tebe, ale nejdřív se musíš ke svému činu přiznat. Já lháře nesnáším, Alayne."
„Stavěla jsem si hrad ze sněhu," hájila se Sansa. „Lord Petyr mi pomáhal a pak mě políbil. Nic jiného jsi neviděla."
„Nemáš snad v těle kouska cti?" vyjela na ni její teta zostra. „Nebo mne považuješ za blázna? Považuješ, že ano? Myslíš si o mně, že jsem bláznivá. Ano, vidím ti to v očích. Jenže já nejsem blázen. Ty si myslíš, že můžeš mít každého muže, na kterého se podíváš, protože jsi mladá a krásná. Nemysli si, že jsem si nevšimla pohledů, které vrháš na Marilliona. Já vím o všem, co se na Orlím hnízdě šustne, mladá dámo. A taky už jsem měla co do činění s takovými, jako jsi ty. Jenže se mýlíš, pokud si myslíš, že si těma svýma velkýma očima a svůdnými úsměvy Petyra získáš. Je můj."
Vstala. „Všichni se snažili vzít mi ho. Můj otec, můj manžel, tvoje matka... Catelyn nejvíc ze všech. Ta také Petyra ráda líbala, och ano, ta ráda."
Sansa couvla o další krok. „Moje matka?"
„Ano, tvoje matka, tvoje drahá matka, moje vlastní milá sestřička Catelyn. Nesnaž se hrát si přede mnou na neviňátko, ty hanebná malá lhářko. Všechny ty roky v Řekotočí si s Petyrem hrála, jako by ho měla pro zábavu. Škádlila ho úsměvy, něžnými slůvky a chlípnými pohledy a měnila jeho noci v muka."
„Ne." Moje matka je mrtvá, chtěla vykřiknout. Byla to tvoje vlastní sestra, a je mrtvá. „To nedělala. Nikdy by nic takového nedělala."
„Jak to můžeš vědět? Byla jsi tam snad?" Lysa vstala a sestoupila ze stupínku, se sukněmi vířícími kolem ní. „Přijela jsi

snad s lordy Brackenem a Černolesem, když se tehdy dostavili, aby odpřísáhli věrnost mému otci? Zpěvák lorda Brackena pro nás hrál a Catelyn toho večera tančila šest tanců s Petyrem, šest, já to počítala, když se lordi začali dohadovat, můj otec si je odvedl nahoru do audienční síně a v síni nezůstal nikdo, kdo by nám zabránil v pití. Edmure se opil, byl tak mladý... a Petyr se snažil líbat tvoji matku, jenže ona ho odstrčila. Smála se mu. Vypadal tak ublíženě, až jsem si myslela, že mi pukne srdce žalem, a potom pil, dokud nespadl pod stůl. Strýc Brynden ho stačil odnést nahoru do postele, ještě než ho tam mohl takto najít náš otec. Jenže ty si to nepamatuješ, viď?“ Hněvivě se na ni podívala. „Pamatuješ?“
Je opilá, nebo šílená? „Já jsem ještě nebyla na světě, moje paní.“
„Ty jsi nebyla na světě. Jenže já jsem byla, takže se neodvažuj říkat mi, co je pravda. Já vím, co je pravda. Tys ho líbala!“
„On políbil mě,“ opakovala Sansa. „Já nikdy nechtěla -“
„Buď zticha, nedala jsem ti svolení promluvit. Sváděla jsi ho, přesně tak jako tvoje matka toho večera v Řekotočí, těmi svými úsměvy a tancem. Myslíš, že na to dokážu zapomenout? Bylo to té noci, co jsem se přikradla nahoru do jeho ložnice, abych ho utěšila. Krvácela jsem, ale byla to ta nejsladší bolest na světě. Říkal mi, že mě miluje, jenže těsně předtím než zase usnul, mne oslovil Cat. Přesto jsem s ním zůstala až do chvíle, než se začala obloha prosvětlovat. Tvoje matka si ho nezasluhovala. Dokonce mu ani nedala dárek na znamení přízně, když bojoval proti Brandonu Starkovi. Já bych mu dala dárek. Dala jsem mu všechno. Teď je můj. Ne Catelynin, ani tvůj.“ Veškeré Sansino odhodlání tváří v tvář hněvivému osočení její tety zvadlo. Lysa Arryn ji nyní děsila bezmála víc, než se to kdy podařilo královně Cersei. „Je tvůj, moje paní,“ řekla, snažíc se znít pokorně a kajícně. „Mám teď tvé svolení odejít?“
„Nemáš.“ Dech její tety byl cítit vínem. „Kdybys byla někdo jiný, vyhnala bych tě odsud. Poslala bych tě k lordu Nestorovi do Měsíční brány nebo zpátky na Prsty. Jak by se ti líbilo strávit zbytek života na tom bezútěšném pobřeží, obklopená místními špindírami a ovčími bobky? Právě tohle chystal můj otec pro Petyra. Každý si myslel, že to bylo kvůli tomu hloupému souboji s Brandonem Starkem, jenže to tak nebylo. Otec říkal, že bych měla poděkovat bohům, že je tak velký pán jako Jon Arryn ochotný vzít si mě zneuctěnou, ale já věděla, že si mě vzal jen kvůli vojsku. Musela jsem se za Jona provdat, jinak by mě můj otec vyhnal, tak jak to udělal svému bratrovi, jenže mým osudem měl být Petyr. Říkám ti to všechno proto, abys pochopila, jak hodně se navzájem milujeme, jak dlouho jsme trpěli a snili jeden o druhém. Udělali jsme si spolu děťátko, krásné malé děťátko.“ Lysa si položila ruce naplocho na břicho, jako by to dítě stále měla v sobe. „Když mi ho ukradli, přísahala jsem si, že už nikdy nedopustím, aby se mi to stalo znovu. Jon chtěl poslat mého drahého Roberta na Dračí kámen a ten ožrala král by ho byl dal Cersei Lannister, jenže já jim to nedovolila..., stejně jako nedovolím tobě, abys mi ukradla Petyra Malíčka. Slyšíš mě, Alayne nebo Sanso či jak sama sobě říkáš? Slyšíš mě?“
„Ano. Přísahám, že ho už nikdy v životě nepolíbím ani ho... ani ho nesvedu.“ Sansa si myslela, že přesně tohle chce její teta slyšet.
„Takže to přiznáváš? Bylas to ty, přesně jak jsem si myslela. Jsi stejně chlípná jako tvoje matka.“ Lysa ji popadla za zápěstí. „Teď půjdeš se mnou. Chci ti něco ukázat.“
„To bolí.“ Sansa se kroutila v jejím stisku. „Prosím, teto Lyso, já nic neudělala. Přísahám.“
Teta její protesty ignorovala. „Marillione!“ vykřikla. „Potřebuju tě tady, Marillione! Potřebuju tě!“
Zpěvák se dosud diskrétně zdržoval na zadním konci síně, ale na volání lady Arryn okamžité přispěchal. „Moje paní?“
„Zahraj nám píseň. Zahraj ‚Pěknou falešnici'.“ Marillionovy prsty se dotkly strun. „Vznešený pán přijel v deštivý den, heja hou, heja hou, hej heja hou...“
Lady Lysa ji zatáhla za paži. Sansa se musela rozhodnout mezi tím, zda půjde sama, nebo se nechá táhnout, a tak raději šla, napůl cesty síní a mezi párem pilířů k bílým dveřím ze dřeva čarostromů zasazeným v mramorové zdi. Dveře byly pevně zavřené a zapečetěné třemi těžkými bronzovými závorami, ale zvenčí byl slyšet vítr dorážející na jejich okraje, když Sansa spatřila srpek měsíce vyřezaný ve dřevu, zapřela se nohama. „Měsíční dveře!“ Snažila se své tetě vyškubnout. „Ty mne chceš vystrčit Měsíčními dveřmi?“
„Teď pištíš jako malá myš, ale v zahradě jsi byla troufalá až dost, co? Tam ve sněhu jsi byla odvážná.“
„Dáma seděla a šila v deštivý den,“ zpíval Marillion. „Heja hou, heja hou, hej heja hou.“
„Otevři ty dveře,“ poručila lady Lysa. „Otevři je, říkám. Buď to uděláš sama, nebo pošlu pro svoje strážné.“ Postrčila Sansu dopředu. „Tvoje matka byla alespoň statečná. Zvedni ty závory.“
Když udělám, co mi poroučí, nechá mě jít. Sansa popadla jednu z bronzových závor, uvolnila ji a shodila na zem. O mramor zarachotila druhá závora, pak třetí. Ještě se ani nedotkla kliky a těžké dveře se samy rozletěly dovnitř a s hlasitým třesknutím uhodily do zdi. Kolem rámu se nakupil sníh, který teď všechen vpadl dovnitř, nesený poryvem chladného vzduchu, který Sansu celičkou roztřásl. Pokusila se couvnout od nich, ale její teta stála za ní. Lysa ji uchopila za zápěstí, druhou ruku jí položila mezi lopatky a začala ji vší silou tlačit směrem k otevřeným dveřím.
Za nimi byla bílá obloha, padající sníh a nic jiného.
„Podívej se dolů,“ řekla lady Lysa. „Podívej se dolů.“
Snažila se vykroutit se jí, ale tetiny prsty se jí zarývaly do rukou jako klepeta. Lysa ji postrčila ještě dál a Sansa vykřikla. Prolomila chodidlem sněhový škraloup a rozkopla ho. Před ní nebylo nic než prázdnota a hrad u cesty šest stovek stop hluboko pod ní, lnoucí k úbočí hory. „Nedělej to!“ vykřikla Sansa. „Děsíš mě!“ Marillion za ní stále hrál na loutnu a zpíval: „Heja hou, heja hou, hej heja hou.“
„Pořád ještě chceš moje svolení odejít? Chceš?”
„Ne.“ Sansa se zapřela nohama a pokusila se couvnout, ale její teta tam stála pevně jako sloup. „Ne tudy. Prosím...“ Natáhla ruku vzhůru, zašmátrala prsty po dveřním rámu, ale nedokázala ho sevřít. Chodidla jí dál klouzala po vlhké mramorové podlaze. Lady Lysa ji neúprosně tlačila dál. Její teta byla o tři kameny těžší než ona. „Dáma ho pak políbila,

na hromadě sena,“ zpíval Marillion. Sansa se snažila vykroutit, zděšená strachy, a jedno chodidlo jí přitom vyklouzlo nad prázdnotu. Vykřikla. „Heja hou, heja hou, hej heja hou,“ Vítr ji chytil za sukně, zakousl se jí do holých nohou mrazivými zubisky. Cítila sněhové vločky tající jí na tvářích. Škubla sebou, našla Lysin silný hnědý cop a pevně ho sevřela. „Moje vlasy!“ vřískla její teta. „Pusť moje vlasy!“ Třásla se a vzlykala. Společně vrávoraly na samém kraji. Odkudsi zdálky slyšela Sansa strážné bušící do dveří kopími, dožadující se vstupu. Marillion přestal zpívat.
„Lyso! Co má tohle znamenat?“ Ten výkřik prořízl vzlykání a těžké oddychování. Síní se rozlehly kroky. „Okamžitě odtamtud ustup, Lyso. Co to děláš?“ Strážní stále bušili na přední dveře; Malíček přišel zadem, panským vchodem za stupínkem.
Jak se Lysa otočila, její sevření povolilo natolik, že se jí Sansa dokázala vyškubnout. Zhroutila se na kolena, kde ji uviděl Petyr Baeliš. Náhle se zastavil. „Alayne? Co je to tu za problém?“
„Ona.“ Lady Lysa popadla Sansu za vlasy. „To ona je tady problém. Políbila tě.“
„Řekni jí to,“ prosila Sasna. „Řekni jí, že jsme jen stavěli hrad...“
„Buď zticha!“ okřikla ji její teta. „Nedala jsem ti svolení promluvit. Ten tvůj hrad nikoho nezajímá.“
„Je to dítě, Lyso. Catelynina dcera. Co jsme podle tebe dělali?“
„Chtěla jsem ji provdat za Roberta! Nemá v sobě žádný vděk. Žádnou... žádnou slušnost. Ty nejsi její, abys ji líbal. Nejsi její! Jen jsem jí chtěla dát za vyučenou, to je všechno.“
„Chápu.“ Pohladil se po bradě. „Myslím, že už tomu rozumí. Je to tak, Alayne?“
„Ano,“ vzlykala Sansa. „Rozumím.“
„Já ji tady nechci.“ Oči její tety se leskly slzami. „Proč jsi ji přivedl do Údolí. Petyre? Tady pro ni není místo. Ona sem nepatří.”
„Tak ji pošleme pryč. Zpátky do Králova přístaviště, jestli chceš.“ Udělal krok jejich směrem. „Teď ji ale nech, ať může vstát. Nech ji odejít od těch dveří.“
„NE!“ Lysa znovu zakroutila Sanse vlasy. Sníh vířil kolem nich, hlasitě pleskal jejich sukněmi. „Ty ji přece nemůžeš chtít. Nemůžeš. Je to hloupá malá holka s prázdnou hlavou. Ona tě nemiluje tak jako já. Já tě vždycky milovala. Dokázala jsem ti to, nebo ne?“ Po napuchlém rudém obličeji její tety stékaly slzy. „Dala jsem ti svůj panenský věneček. Dala bych ti také syna, jenže ho zavraždili měsíčním čajem, vratičem, mátou a pelyňkem, lžící medu a špetkou kokošky. Já za to nemohla, vůbec jsem to nevěděla, jenom jsem vypila, co mi otec dal...“
„To všechno je už dávno pryč, Lyso. Lord Hoster je mrtvý a jeho starý mistr také.“ Malíček popošel blíž. „Zase jsi pila víno? Neměla bys tolik mluvit. Nechceme přece, aby Alayne věděla víc, než by měla, že ne? Nebo Marillion.“
Lady Lysa jeho slova ignorovala. „Cat ti nikdy nic nedala. To já ti pomohla k tvému prvnímu místu, já přiměla Jona přivést tě ke dvoru, abychom si mohli být nablízku. Slíbil jsi mi, že na to nikdy nezapomeneš.“
„Taky jsem nezapomněl. Jsme spolu, tak jak jsi to vždycky chtěla, jak jsme si to vždycky plánovali. Teď ale hezky pusť Sansiny vlasy...“
„Nepustím! Viděla jsem vás, jak se líbáte ve sněhu. Je stejná jako její matka. Catelyn tě líbala v božím háji, jenže to nikdy nemyslela vážně, nikdy tě nechtěla. Proč jsi ji miloval víc než mě? To já tě měla ráda, vždycky jsem to byla jáááá!“
„Já vím, lásko.“ Udělal další krok. „A teď jsem tady. Jediné, co musíš udělat, je chytit mě za ruku, tak pojď.“ Natáhl se k ní. „Nemáš důvod plakat. Utři si slzy.“
„Slzy, slzy, slzy,“ vzlykala hystericky. „Nemám důvod plakat..., jenže tohle jsi v Králově přístavišti neříkal. Jen jsi mě přiměl dát ty slzy Jonovi do vína a já to udělala. Kvůli Robertovi a kvůli nám! A poslala jsem Catelyn dopis, ve kterém jsem jí napsala, že mého manžela zabili Lannisterové, přesně tak jak jsi řekl. Bylo to tak chytře vymyšlené..., tys byl vždycky chytrý, řekla jsem to otci, řekla jsem mu, Petyr je tak chytrý, ten se pozvedne vysoko, pozvedne, pozvedne, a je milý a něžný a já mám v břiše jeho děťátko... Proč jsi ji líbal? Proč? Teď jsme spolu, jsme spolu po tak dlouhé době, po tak strašně dlouhé době, proč bys měl chtít líbat jí?“
„Lyso,“ povzdechl si Petyr, „po všech těch bouřích, které jsme spolu protrpěli, bys mi měla víc důvěřovat. Přísahám, že tě už nikdy neopustím, tak dlouho, dokud budeme oba živi.”
„Opravdu?“ zeptala se mezi vzlyky. „Ach, opravdu!“
„Opravdu. Teď pusť to děvče a pojď mne políbit.“
Lysa se se štkaním vrhla Malíčkovi do náruče. Zatímco se objímali, Sansa se po čtyřech odplazila od Měsíčních dveří a objala nejbližší sloup. Cítila, jak jí prudce buší srdce v hrudi. Ve vlasech měla sníh a pravá bota jí chyběla. Určitě spadla. Zachvěla se a sevřela sloup ještě prudčeji.
Malíček nechal ještě chvíli vzlykat Lysu na své hrudi, pak jí položil ruce na ramena a něžně ji políbil. „Moje sladká hloupá žárlivá manželka,“ řekl se smíchem. „Ujišťuji tě, že jsem vždycky miloval jedinou ženu.“
Lysa Arryn se rozechvěle usmála. „Jedinou? Och, Petyre, můžeš to odpřísáhnout? Jen jedinou?“
„Jen Cat.“ Pak do ní prudce strčil.
Lysa se zapotácela, chodidla jí uklouzla na vlhkém mramoru. A pak byla pryč. Vůbec nevykřikla. Po dlouhou dobu nebyl slyšet jediný zvuk kromě větru.
Marillion zalapal po dechu. „Ty... ty...“
Strážní za dveřmi křičeli, bušili do dřeva tupými konci svých kopí. Lord Petyr pomohl Sanse vstát. „Neublížila ti?“ Když zavrtěla hlavou, řekl: „Tak utíkej vpustit dovnitř strážné. Rychle, nesmíme ztrácet čas. Řekni jim, že zpěvák zabil moji paní choť.“

EPILOG

Cesta ke Starokamenům dvakrát obtáčela kopec, než dosáhla jeho vrcholu. Byla zarostlá a kamenitá a jelo se po ní pomalu a svízelně i za suchého počasí, jenže sníh, který padal minulého večera, ji navíc rozbahnil. Sníh na podzim v říčních krajinách, to je nepřirozené, pomyslel si Merrett zachmuřeně. Po pravdě řečeno to nebylo zas tolik sněhu, ale stačil k tomu, aby na noc zahalil krajinu do bílého hávu. Většina ho začala tát ihned po východu slunce. Přesto to Merrett považoval za nepříznivé znamení. Mezi dešti, záplavami, ohněm a válkou přišli o dvě sklizně a o velkou část třetí. Časná zima by znamenala hladomor po celých říčních krajinách. Nesmírné množství lidí by strádalo a někteří z nich by vyhladověli k smrti. Merrett mohl jen doufat, že nebude jedním z nich. I když bych mohl. Se svou smůlou bych mohl, při mně štěstěna nikdy nestála.
Dolní polovina svahu pod zříceninou hradu byla tak hustě zalesněná, že by tam mohla nepozorovaně číhat snad polovina stovky psanců. Třeba mě teď pozorují a já o tom ani nevím. Merrett se rozhlédl kolem sebe, ale neviděl nic než hlodaš, kapradiny, bodláky, ostřici a ostružiní hustě rostoucí mezi borovicemi a šedozelenými strážními stromy. Jinde se země dusila hubenými jilmy, jasany a zakrslými duby. Žádní lapkové nikde vidět nebyli, což ovšem neznamenalo, že tam nejsou. Takoví lapkové se totiž uměli schovávat mnohem lépe než poctiví lidé. Po pravdě řečeno Merrett lesy nesnášel a psance nenáviděl ještě víc. „Lapkové mi zkazili život," stěžoval si nejednou, když si přihnul hlouběji ze džbánu. Jeho otec o něm tvrdil, nezřídka a nahlas, že si takto přihýbá až příliš často. Je to pravda, pomyslel si zkormouceně. Ve Dvojčatech člověk potřeboval nějakým způsobem vyniknout, jinak klidně zapomněli, že vůbec žijete, ovšem pověst největšího pijana v hradu pramálo zvyšovala jeho vyhlídky. Kdysi jsem doufal, že budu tím největším rytířem, který si kdy založil dřevec. Bohové mi tuto možnost odňali. Proč bych si nemohl dát čas od času alespoň pohár vína? Pomáhá mi to od bolestí hlavy. Kromě toho, moje žena je fúrie, otec mnou opovrhuje, moje děti jsou budižkničemové. Jaký vůbec mám důvod zůstávat ve střízlivém stavu?
Nyní však střízlivý byl. Nu, po snídani si sice dal dva rohy piva a pak ještě číšku červeného, než se vydal na cestu, ale to jen proto, aby si ulevil od bušení v hlavě. Cítil, jak se mu bolest hromadí za očima, a věděl, že pokud jí dá jen poloviční šanci, brzy se promění v hromobití dunící mu mezi ušima. Někdy měl tak zlé bolesti, že ve svém utrpení nedokázal dokonce ani plakat. Jediné, co mu v takových chvílích zbývalo, bylo ležet s vlhkým hadrem přes oči na svém loži v zatemněné místnosti a proklínat svou smůlu i bezejmenného psance, který mu to všechno způsobil.
Stačilo, když na to pomyslel, a začal jím lomcovat vztek. Teď si žádnou bolest hlavy nemohl dovolit. Když přivedu Petyra bezpečně domů, smůla, co mě pronásleduje, jednou provždy skončí. Dostal zlato a jediné, co musel udělat, bylo vyjet na vrchol Starokamenů, setkat se v rozbořeném hradu s těmi proklatými psanci a zaplatit výkupné. Tohle se přece nedá nijak zkazit..., pokud ho ovšem nepřepadne bolest hlavy tak strašlivá, že by nebyl schopen dokonce ani jet. Při západu slunce musí být u zříceniny a nesmí si dovolit krčit se a kňučet někde u cesty. Merrett si zamnul dvěma prsty spánek. Ještě jednou kolem kopce a jsem tam, když přišel vzkaz od psanců a on popošel kupředu a přihlásil se, že doručí výkupné, jeho otec na něho přimhouřil oči ze svého křesla, řekl: „Ty, Merrette?" a začal se nosově smát, tím svým odporným he, he, he. Merrett musel prakticky žebrat, než mu ten zpropadený pytel zlata svěřili.
V podrostu u cesty se něco hnulo. Merrett prudce zastavil svého koně a sáhl po meči, ale byla to jen veverka.
„Pitomče," pokáral sám sebe a zasunul meč zpátky do pochvy, aniž jej vůbec tasil. Srdce mu bušilo v hrudi, jako by byl nějaký nezkušený zelenáč na svém prvním tažení. Jako by tohle byl Královský les a jako bych jel do boje s Bratrstvem, a ne na setkání s tou politováníhodnou chátrou lapků Bleskurychlého lorda. Na okamžik byl v pokušení otočit koně, secválat dolů z kopce a vyhledat nejbližší hospodu. Za pytel zlata, co vezl, by si koupil hodně piva, dost na to, aby zapomněl na všechno o Petyru Uhrovi. Ať si ho pověsí, způsobil si to sám. Zasluhuje si to, když odešel za nějakou proklatou táborovou poběhlicí jako přihlouplý jelen v říji.
V hlavě mu začalo bušit; zatím jen tiše a slabě, ale Merrett věděl, že se to co nevidět zhorší. Zamnul si můstek nosu. Ve skutečnosti neměl právo smýšlet o Petyrovi tak zle. V jeho věku jsem byl úplně stejný. V jeho případě mu to vyneslo naštěstí jen příjici, ale přesto by toho chlapce neměl odsuzovat. Děvky mají své kouzlo, zvlášť když máte tvář jako Petyr. Ten ubohý chlapec sice měl manželku, jenže ta sama byla poloviční příčinou jeho trápení. Nejenže byla dvakrát tak stará jako on, ale léhala taky s jeho bratrem Walderem, pokud se dalo věřit řečem. Ve Dvojčatech vždycky kolovala spousta řečí, a jen málo z nich bylo pravdivých, ale v tomto případě jim Merrett věřil. Černý Walder byl muž, který si vždycky vzal, co si umanul, dokonce i manželku svého bratra. Měl taky Edwynovu ženu, to bylo všeobecně známo, a rovněž o krásné Waldě se vědělo, že mu čas od času vklouzne do postele, a někteří dokonce říkali, že znal sedmou lady Frey mnohem důvěrněji, než měl. Nebylo divu, že se odmítal oženit. Nač kupovat krávu, když byla všude kolem vemena, která škemrala o podojení?
Merrett si pod fousy zaklel, zabodl paty do slabin svého koně a rozjel se vzhůru do kopce. Ačkoli bylo lákavé propít zlato, co vezl, věděl, že když se nevrátí domů s Petyrem Uhrem, nemusí se vracet vůbec.
Lord Walder již brzy dovrší dvaadevadesát let. Uši mu začínaly vypovídat službu, na oči téměř neviděl a s jeho dnou to bylo tak špatné, že ho museli všude nosit. Už určitě dlouho nevydrží, jak se shodovali všichni jeho synové. Až zemře, všechno se změní, a určitě ne k lepšímu. Jeho otec byl rýpavý a tvrdohlavý, s železnou vůlí a hadím jazykem, ale vždycky věřil, že je důležité postarat se o všechny svoje potomky. O všechny, dokonce i o ty, kteří se mu znelíbili a zklamali ho. Dokonce i o ty, jejichž jména si nedokázal zapamatovat. Jakmile však bude mrtvý...
Když ještě byl dědicem Stevron, bylo to něco jiného. Starý pán připravoval Stevrona na následnictví šedesát let a vtloukal mu do hlavy, že krev je krev. Stevron však zahynul během tažení s Mladým vlkem na západě - „nepochybně z nudy," zavtipkoval Chromý Lothar, když jim havran přinesl tu zvěst - a jeho synové a vnuci byli zcela jiným druhem Freyů. Nyní se měl stát dědicem Stevronův syn ser Ryman - tupý, tvrdohlavý, chamtivý muž. A po Rymanovi následovali jeho vlastní synové, Edwyn a Černý Walder, kteří byli ještě horší. „Naštěstí," dal se jednou slyšet Chromý

Lothar, „se navzájem nenávidí víc, než nenávidí nás.“
Merrett si nebyl jistý, zda to je vůbec štěstí, a co se jeho týkalo, Lothar sám byl možná mnohem nebezpečnější než kterýkoli z nich. Povraždění Starků na Roslinině svatbě nařídil lord Walder, jenže právě Chromý Lothar to s Roosem Boltonem naplánoval, všechno do nejmenších detailů, až k tomu, jaké písně se budou hrát. Lothar byl velice zábavný chlapík, když s ním člověk pil, ale Merrett by nikdy nebyl takový blázen, aby se k němu otáčel zády. Ve Dvojčatech jste brzy pochopili, že můžete důvěřovat jen vlastním sourozencům, a ani těm bezvýhradně.
Všeobecně se zdálo, že až starý pán zemře, bude se muset každý syn postarat sám o sebe. A taky každá dcera. Nový pán Přechodu nepochybně ponechá některé ze svých strýců a tet, synovců a neteří i bratranců a sestřenic ve Dvojčatech, ty, které bude mít náhodou v oblibě nebo jim bude důvěřovat, či spíš ty, o kterých se bude domnívat, že by mu mohli být ku prospěchu. Nás ostatní vyžene, abychom se protloukali životem jak umíme.
Ta vyhlídka Merretta znepokojovala víc, než by dokázal vypovědět. Za necelé tři roky mu bude čtyřicet, příliš starý, než aby se dal na dráhu potulného rytíře..., kdyby vůbec byl rytířem, což, jak se stalo, nebyl. Neměl žádné pozemky, žádný majetek. Patřily mu jen šaty na těle, ale skoro nic víc, dokonce ani kůň, na kterém seděl. Nikdy nebyl dost chytrý na to, aby se stal mistrem, dost zbožný, aby mohl být septonem, nebo dost divoký, aby mohl být žoldnéřem. Bohové mi nedali žádný dar kromě života samého a i na tom skrblili. Co bylo dobrého na tom, být synem z bohatého a mocného rodu, když jste byli devátým synem? Když jste vzali v úvahu všechny vnuky a pravnuky, měl Merrett lepší šanci, že ho vyberou, aby se stal nejvyšším septonem, než aby zdědil Dvojčata.
Mám prostě smůlu, pomyslel si s hořkostí. Nikdy jsem neměl nic než zpropadenou smůlu. Byl to velký muž, široký v hrudníku a ramenou, i když jen střední výšky. V posledních deseti letech změkl a přibral, to se nedalo popřít, ale v mladším věku byl téměř stejně robustní jako ser Hosteen, jeho nejstarší vlastní bratr, který byl všeobecně považován za nejsilnějšího z potomků lorda Waldera Freye. Jako chlapce ho poslali do Crakehallu, aby sloužil u rodiny své matky jako páže, když ho starý lord Sumner udělal panošem, každý předpokládal, že se za pár let stane serem Merrettem, jenže psanci z Královlesa mu všechny jeho plány beznadějně zhatili. Zatímco jeho druh panoš Jaime Lannister halil sám sebe do slávy, Merrett nejdříve chytil příjici od jedné táborové poběhlice, pak se mu podařilo nechat se zajmout ženou, tou, co jí říkali Bílý vánek. Lord Sumner ho od psanců vykoupil, jenže hned v příštím boji Merretta sklátili palcátem do hlavy, při kterém mu rozbili přilbu. Celých čtrnáct dní ležel v bezvědomí. Všichni ho považovali za mrtvého, jak mu řekli později.
Merrett nezemřel, ale dny jeho bojové slávy byly pryč. Dokonce i ten nejmírnější úder do hlavy mu působil oslepující bolest a dohánělej k slzám. Za těchto okolností bylo rytířství vyloučeno, jak mu ohleduplně sdělil lord Sumner. Poslali ho zpátky do Dvojčat, aby čelil jedovatému pohrdání lorda Waldera.
Od té doby jako by se Merrettova smůla jen násobila. Jeho otci se nějak podařilo zařídit pro něj dobrý sňatek - oženil se s jednou z dcer lorda Darryho. To bylo ještě v době, kdy se Darryové těšili přízni krále Aeryse. Jenže sotva stačil připravit svoji nevěstu o věneček, Aerys o trůn přišel. Na rozdíl od Freyů byli Darryové prominentními targaryenskými loajalisty, což je stálo polovinu jejich lén, většinu jejich bohatství a takřka všechnu jejich moc. Co se týkalo jeho paní manželky, ta mu od samého začátku dávala najevo, jakým je pro ni zklamáním, a vytrvale nepřiváděla na svět po celá léta nic jiného než jen dcery - tři živé, potracenou a jednu, která zemřela ještě jako dítě -, než mu konečně porodila syna. O jeho nejstarší dceři vyšlo najevo, že je to coura, ta druhá byla tlustá a věčně nenajedená, když byla Ami přistižena ve stájích se třemi štolby najednou, byl nucen provdat ji za jakéhosi proklatého potulného rytíře. Situace už nemohla být o nic horší, jak se alespoň domníval... dokud se ser Pate nerozhodl získat si slávu tím, že porazí sera Gregora Clegana. Ami přiběhla zpátky domů jako vdova... k Merretovu zděšení a zjevnému potěšení všech štolbů ve Dvojčatech.
Když se Roose Bolton rozhodl oženit se s jeho Waldou místo jejích štíhlejších, pohlednějších sestřenic, Merrett se odvažoval doufat, že ho smůla konečně opustila. Boltonovo spojenectví bylo pro rod Freyů důležité a jeho dcera je pomohla zajistit; myslel si, že to určitě musí mít nějakou váhu. Starý pán ho brzy vyvedl z omylu. „Vybral si ji proto, že je tlustá,“ řekl lord Walder. „Ty si myslíš, že Boltona za šaškův prd zajímalo, že je to zrovna tvůj fakan? Myslíš si, že seděl a přemýšlel: ‚He, Merrett Skopová hlava, to je přesně druh muže, jakého potřebuju za tchána?' Tvoje Walda je prasnice v hedvábí, proto si ji vybral, a já ti za to nepoděkuju. Mohli jsme mít stejného spojence za poloviční cenu, kdyby to tvoje čuňátko čas od času odložilo lžíci.“
Posledního pokoření se mu dostalo s úsměvem, a sice tehdy když si ho zavolal Chromý Lothar, aby s ním probral jeho roli na Roslinině svatbě. „Každý musíme sehrát svou roli, a to podle našeho nadání,“ řekl mu jeho nevlastní bratr. „Ty budeš mít jen jednu úlohu, Merrette, jen jednu, ale já věřím, že jsi pro ni jako stvořený. Postarej se o to, aby byl Velký Jon Umber tak strašlivě opilý, že se nebude moci ani postavit, natož aby mohl bojovat.“
Dokonce i v tom jsem selhal. Přiměl toho velkého severana vypít tolik vína, že by to zabilo tři normální mužské, a přesto se poté co odnesli Roslin do postele, podařilo Velkému Jonovi popadnout meč prvního muže, který na něho zaútočil, a zlomit mu přitom ruku. Bylo jich zapotřebí osmi, aby ho dostali do řetězů, a při tomto úsilí byli dva muži zraněni, jeden zahynul a ubohý starý ser Leslyn Haigh přišel o polovinu ucha, když Umber už nemohl bojovat rukama, bojoval zuby.
Merrett se na okamžik zastavil a zavřel oči. V hlavě mu bušilo jako tehdy ten zatracený buben, co na něj hráli na svatbě, a chvíli měl pocit, že už déle nevydrží v sedle. Musím jet dál, poručil si, když dokáže přivést Petyra Uhra zpátky do Dvojčat, jistě mu to vysloužíneskonalý vděk sera Rymana. Ať si Petyr byl uhrovitý fracek, ale rozhodně nebyl tak chladný jako Edwyn ani tak horkokrevný jako Černý Walder. Chlapec mi bude vděčný za roli, kterou jsem sehrál v jeho vysvobození, a jeho otec uvidí, že jsem loajální muž, kterého stojí za to mít ve své blízkosti.
Hlavně aby tam ale stačil přijet se zlatem do západu slunce. Merrett pohlédl na oblohu. Nejvyšší čas. Potřeboval něco, čím by si uklidnil ruce. Zvedl měch visící ze sedla, odzátkoval ho a zhluboka si lokl. Víno v něm bylo husté a sladké, tak tmavé, že bylo skoro černé, ale bohové, chutnalo skvěle.
Výplňová zeď hradu Starokameny kdysi lemovala vrcholek kopce kolem dokola jako koruna na králově hlavě. Zůstaly z

ní jen základy a pár po pás vysokých hromad zvětralého kamení porostlého lišejníkem. Merrett jel podél zdi, dokud nepřijel na místo, kde kdysi stávala strážnice. Tam již bylo zbořeného zdiva a kamenů více, a tak musel sesednout, aby svého koně provedl mezi nimi. Slunce na západní obloze mezitím zmizelo za hradbou nízkých mračen. Svahy tam byly porostlé hlodašem a kapradím, ale jakmile se Merrett ocitl uvnitř rozbořených stěn, plevel mu rostl skoro po hrudník. Uvolnil svůj meč v pochvě a obezřetně se rozhlédl kolem, ale žádné psance nikde neviděl. Že bych přijel ve špatný den? Zastavil se a promnul si palci spánky, ale bolest za očima tím nijak nezmírnil. U sedmi proklatých pekel...
Odněkud z hlubin hradu se k němu donesly mezi stromy tiché tóny hudby.
Merrett zjistil, že se navzdory teplému oblečení chvěje. Znovu odzátkoval měch a napil se vína. Mohl bych prostě jen nasednout na koně, odjet do Starého města a propít všechno zlato. Z vyjednávání s psanci ještě nikdy nevzešlo nic dobrého. Ta odporná malá mrcha Wenda mu vypálila cejch do zadnice, když ho držela v zajetí. Nebylo divu, že jím vlastní žena opovrhovala. Musím to nějak protrpět. Petyr Uher se možná jednoho dne stane pánem Přechodu. Edwyn nemá žádné syny a Černý Walder má zas jen bastardy. Petyr si určitě bude pamatovat, kdo ho přišel zachránit. Polkl další doušek, zazátkoval mech a dál vedl svého koně mezi rozbitými kameny, hlodašem a větrem ošlehávanými stromy, ubíraje se po zvucích směrem k místu, které kdysi bývalo hradním nádvořím.
Země byla hustě posetá spadaným listím jako válečné pole dusící se mrtvolami po velkém masakru. Na vrcholu zvětralého kamenného náhrobku seděl se zkříženýma nohama muž ve vybledlé záplatované zeleni, probíral se prsty ve strunách citery. Hudba byla tichá a smutná. Merrett tu píseň znal. Vysoko v síních králů, co odešli, Jenny tančívala se svými duchy...
„Slez odtamtud," řekl Merrett, „sedíš na králi."
„Starému Tristiferovi by moje kostnatá zadnice určitě nevadila. Říkali mu Kladivo spravedlnosti. Už hodně času uplynulo od doby, co slyšel nějakou novou píseň." Psanec přesto seskočil. Byl pohledný a štíhlý, měl úzkou tvář a liščí rysy, ale ústa měl tak široká, že jeho úsměv jako by se dotýkal uší. Do čela mu spadalo pár pramenů tenkých hnědých vlasů rozfukovaných větrem. Odhrnul si je volnou rukou a řekl: „Pamatuješ si mě, můj pane?"
„Ne." Merrett se zamračil. „Měl bych?"
„Zpíval jsem na svatbě tvé dcery. A docela jsem se tam poměl. Ten Pate, za kterého se provdala, byl můj bratranec. My v Sedmipotočí jsme všichni bratranci. Což mu nezabránilo v tom, aby se proměnil v držgrešli, když přišlo na placení."
Pokrčil rameny. „Jak je možné, že tvůj lord otec si mě nikdy nepozval, abych mu zahrál ve Dvojčatech? Nevydávám snad na jeho lordstvo dost hluku? On to má rád pěkně hlasitě, jak jsem slyšel."
„Přinesl jsi zlato?" ozval se drsnější hlas za ním.
Merrettovi vyschlo v krku. Proklatí psanci, schovávají se v křoví. Stejné to bylo tehdy v Královském lese. Mysleli jste si, že jste jich pět pochytali, a odkudsi vyskočilo dalších deset.
Když se otočil, byli všude kolem - odpudivá směsice vrásčitých starců i jinochů s hladkými tvářemi, mladších než Petyr Uher, sebranka oděná v hadrech z hrubého plátna, vařené kůži a kouscích zbroje po mrtvých rytířích. Byla tam s nimi i žena zahalená v plášti s kápí, který jí byl třikrát tak velký, než měl být. Merrett byl příliš rozrušený, než aby byl schopen spočítat je, ale připadalo mu, že je jich tam přinejmenším tucet, možná dokonce dvacítka.
„Na něco jsem se tě ptal." Ten, co mluvil, byl velký vousatý muž s křivými zelenými zuby a zlomeným nosem; vyšší než Merrett, třebaže ne tak široký přes břicho. Na hlavě měl nasazenou polopřilbu, přes ramena přehozený záplatovaný žlutý plášť. „Kde je naše zlato?"
„V mém sedlovém vaku. Jedno sto zlatých dragonů." Merrett si odkašlal. „Dostanete je, až uvidím, že je Petyr -"
Než stačil domluvit, kupředu vyrazil zakrslý jednooký psanec, bez jakýchkoli okolků sáhl do sedlového vaku a vytáhl z něj měšec. Merrett se po něm začal sápat, ale pak si to raději rozmyslel. Muž uvolnil tkanici, vyndal minci a kousl do ní.
„Chutná poctivě." Potěžkal měšec v ruce. „Taky je poctivě cítit."
Vezmou si zlato a nechají si taky Petyra, pomyslel si Merrett v náhlé panice. „Je to výkupné, o které jste požádali, do posledního zlaťáku." Potily se mu dlaně. Otřel si je o kalhoty. „Který z vás je Berik Dondarrion?" Než se stal Dondarrion psancem, byl urozeným pánem, možná je v něm stále ještě špetka cti.
„Vždyť to jsem přece já," zvolal jednooký muž.
„Ty jeden prolhanče," odbyl ho velký vousáč ve žlutém plášti. „Dnes je řada na mně, abych byl lordem Berikem."
„Znamená to, že já musím být Thoros?" Zpěvák se dal do smíchu. „Můj pane, mrzí mne, že ti to musím říci, ale lord Berik odjel jinam. Časy jsou těžké a je mnoho bitev, které je třeba bojovat. My to ale vyřídíme stejně spravedlivě, jako by to udělal on, neměj strach."
Merrett měl strachu na rozdávání. Taky mu začalo bušit v hlavě. Ještě chvíli a začne vzlykat. „Dostali jste svoje zlato," řekl. „Vydejte mi mého synovce a já odjedu." Petyr mu byl ve skutečnosti spíš nevlastním prasynovcem, ale nebylo zapotřebí rozvádět to do detailů.
„Je v božím háji," řekl muž ve žlutém plášti. „Odvedeme tě k němu. Notchi, podrž jeho koně."
Merrett mu neochotně podal ohlávku. Říkal si, že beztak jinou možnost nemá. „Můj měch," slyšel říkat sám sebe. „Doušek vína na uklidnění -"
„My s takovými jako ty nepijeme," řekl žlutý plášť stroze. „Tudy. Pojď za mnou."
Pod patami jim šustilo listí a při každém kroku jako by se Merrettovi zapíchla do spánků ostrá kopí. Kráčeli mlčky, zatímco vítr fičel v poryvech kolem nich, když šplhal přes mechem obrostlé homole, které byly vším, co zbylo z věže, bodly ho do očí poslední paprsky zapadajícího slunce. Za věží byl boží háj.
Petyr Uher visel z větve dubu, smyčku pevně utaženou kolem dlouhého hubeného krku. Oči vypoulené ze zčernalé tváře vyčítavě hleděly dolů na Merretta. Přijel jsi pozdě, jako by říkaly. Jenže on přece nepřijel pozdě. Nepřijel! Přijel včas, přesně jak mu řekli. „Vy jste ho zabili," zachroptěl.
„Ten má rozum ostrý jako břitva," poznamenal jednooký muž.

Merrettovi se v hlavě prohánělo s dusotem kopyt pratur. Matko, smiluj se nade mnou, drmolil v duchu. „Přinesl jsem přece zlato.“
„To je od tebe hezké,“ řekl zpěvák přátelsky. „Postaráme se, aby došlo dobrého využití.“
Merrett se odvrátil od Petyra. Vzadu v krku cítil žluč. „Vy... neměli jste právo.“
„Měli jsme provaz,“ opáčil žlutý plášť. „To stačilo.“
Dva z psanců uchopili Merretta za paže a pevně mu svázali ruce za zády. Byl v příliš hlubokém šoku, než aby byl schopen bránit se. Jediným, na co se zmohl, bylo vyhrknout: „Ne! Já jsem jen přijel vykoupit Petyra. Slíbili jste, že když dostanete zlato do západu slunce, nic se mu nestane...“
„Inu,“ řekl zpěvák, „máš pravdu, můj pane. Byla to od nás sprostá lež, to přiznávám.“
Jednooký zpěvák popošel kupředu s dlouhým kusem konopného provazu v ruce. Jeden konec přehodil Merrettovi kolem krku, udělal smyčku a zavázal mu ji pod uchem na tvrdý uzel. Druhý konec přehodil přes dubovou větev. Halama ve žlutém plášti jej chytil.
„Co to děláte?“ Merrett si uvědomoval, jak hloupě to muselo znít, ale dokonce ani v tu chvíli ještě nebyl schopen věřit tomu, co se děje. „Nikdy nenajdete odvahu k tomu, abyste pověsili Freye.“ Žlutý plášť se zasmál. „Ten druhý, ten uhrovitý chlapec, říkal totéž.“
Nemyslí to vážně, nemůže to myslet vážně. „Můj otec vám zaplatí. Stojím za dobré výkupné, vetší než Petyr, dvakrát takové.“
Zpěvák si povzdechl. „Lord Walder je možná napůl slepý a stížený dnou, ale není zas tak hloupý, aby skočil dvakrát na stejnou lest. Obávám se, že příště nám sem pošle stovku mečů místo stovky zlaťáků.“
„Ano, udělá to!“ Merrett se snažil znít přísně, ale hlas ho zradil. „Pošle sem tisíc mečů a pozabíjí vás všechny do jednoho.“
„To by si nás nejdřív musel pochytat.“ Zpěvák pohlédl na ubohého Petyra. „A dvakrát nás pověsit nemůže, že ne?“ Vyloudil melancholický tón ze své citery. „Teď poslouchej a hlavně se nám tu nepokálej strachy. Stačí, když mi odpovíš na jednu otázku, a já jim řeknu, aby tě nechali jít.“
Merrett by jim řekl cokoli, pokud mu to mělo zachránit život. „Co chceš vědět? Povím ti to po pravdě, přísahám.“
Psanec ho obdařil povzbudivým úsměvem. „Nu, věc se má tak, že hledáme ztraceného psa, co utekl.”
„Psa?“ Merrett byl v koncích. „Jakého psa?“
„Slyší na jméno Sandor Clegane. Thoros říká, že měl namířeno do Dvojčat. Našli jsme převozníky, kteří ho vzali přes Trojzubec, a jednoho ubohého sedláka, jehož okradl na královské cestě. Neviděl jsi ho náhodou na svatbě?“
„Na Rudé svatbě?“ Merrett měl pocit, jako by se mu měla rozskočit lebka, ale snažil se ze všech sil rozpomenout. Panoval tam takový zmatek, ale kdyby ho viděli, jistě by se někdo zmínil o Joffreyho psovi čenichajícím kolem. „V hradu nebyl. Ne na hlavní hostině... možná byl na hostině bastardů v druhém hradu nebo někde v táborech, ale... ne, to by nám někdo řekl...“
„Měl by u sebe dítě,“ řekl zpěvák. „Hubenou holčičku, kolem deseti. Nebo možná chlapce stejného věku.“
„Já myslím, že tam nebyli,“ trval na svém Merrett. „Alespoň o nich nic nevím.“
„Ne? To je škoda. Nu, co se dá dělat, půjdeš nahoru.“
„Ne!“ zakvílel Merrett nahlas. „Ne, to nesmíš, odpověděl jsem na tvou otázku, a tys řekl, že mě necháš jít.”
„Mně se zdá, že jsem říkal, že jim povím, aby tě nechali jít.“ Zpěvák se podíval na muže ve žlutém plášti. „Citroši, nech ho jít.“
„Jdi se vycpat,“ odpověděl velký psanec příkře.
Zpěvák na Merretta bezmocně pokrčil rameny a začal hrát „Den, kdy pověsili Černého Robina“.
„Prosím.“ Merrettovi stékaly po noze poslední zbytky odvahy. „Ničím jsem vám neublížil. Přivezl jsem zlato, jak jste řekli. Odpověděl jsem na vaši otázku. Mám děti.“
„Mladý vlk je nikdy mít nebude,“ opáčil jednooký psanec.
Merrett byl stěží schopen přemýšlet, jak mu bušilo v hlavě. „Zahanbil nás, celá říše se nám smála, museli jsme očistit skvrnu na naší cti.“ Tohle všechno řekl jeho otec a ještě víc.
„Možná ano. Co by mohla hrstka proklatých sedláků vědět o panské cti?“ Žlutý plášť si natřikrát omotal konec provazu kolem ruky. „Víme ale něco o vraždě.“
„To nebyla vražda.“ Jeho hlas už byl jekotem. „Byla to pomsta, a my na ni měli právo. Byla válka. A náš Aegon... říkali jsme mu Zvoníček. Ubohý blázen, nikdy nikomu neublížil, a lady Stark mu podřízla krk. V táborech jsme přišli o polovinu stovky mužů. O sera Garsea, Kyřina manžela, a sera Tytose, Jaredova syna... někdo mu rozbil hlavu sekerou... Starkův zlovlk zabil čtyři z našich vlkodavů a vrchnímu psovodovi utrhl ruku v rameni, i když už měl celé tělo prostřílené šípy...“
„A tak jste přišili jeho hlavu na krk Robba Starka, když byli oba mrtví,“ řekl žlutý plášť.
„To udělal můj otec. Já se ničeho nedopustil, jen jsem pil. Nemůžete přece zabít člověka za to, že pil.“ Tehdy si Merrett na něco vzpomněl, na něco, co by mu snad mohlo zachránit život. „Říkají, že lord Berik vždycky postaví člověka před soud, že nikoho nezabije, dokud proti němu nenajde nějaký důkaz. Vy mi ale nemůžete nic dokázat. Rudá svatba byla dílo mého otce, Rymana a lorda Boltona. Lothar nechal naříznout provazy na hodovních stanech, aby se zřítily, a postavil na galerii mezi hudebníky střelce. Bastard Walder vedl útok na tábory... to jim byste se měli pomstít... já jen pil víno... a nemáte žádné svědky.“
„Náhoda tomu chtěla, že se v tomto ohledu mýlíš.“ Zpěvák se otočil k ženě v kápi. „Milostpaní?“ Psanci se rozdělili, aby mezi nimi mohla projít. Neřekla ani slovo, když si sundala kápi, v Merrettově hrudníku se cosi sevřelo a na okamžik nebyl schopen popadnout dech. Ne. Ne, viděl jsem ji umřít. Byla mrtvá den a noc, než ji svlékli donaha a hodili její tělo do řeky. Raymund jí prořízl hrdlo od ucha k uchu. Byla mrtvá.

Její plášť a vysoký límec zakrývaly ránu, kterou zanechala čepel jeho bratra, ale tvář měla dokonce ještě horší, než si pamatoval. Maso změklo ve vodě jako puding a vzalo na sebe barvu sraženého mléka. Polovinu vlasů měla pryč a druhá se změnila ve stejně bílou a křehkou jako u stoleté stařeny. Tam kde podrápala sama sebe nehty, byla její tvář pod zhyzděným skalpem změtí rozdrásané kůže a černé krve. Ale nejstrašnější na ní byly oči. Její oči ho viděly, a nenáviděly.
„Nemluví," řekl velký muž ve žlutém plášti. „Vy proklatí bastardi jste jí prořízli hrdlo příliš hluboko, než aby mohla. Ale pamatuje si." Otočil se k mrtvé ženě a řekl: „Co říkáš, moje paní? Podílel se na tom i on?"
Aniž z něho spustila oči, lady Catelyn přikývla.
Merrett Frey otevřel ústa, aby začal prosit o život, ale oprátka jeho slova zadusila. Jeho chodidla se vznesla do výše a provaz se mu zařízl hluboko do měkkého masa pod bradou. Trhavě se zhoupl do vzduchu, kopal a svíjel se na konci provazu, a stoupal nahoru, stále výš a výš.

DODATEK

KRÁLOVÉ A JEJICH DVORY

KRÁL ŽELEZNÉHO TRŮNU

JOFFREY BARATHEON, první svého jména, třináctiletý chlapec, nejstarší syn krále Roberta I. Baratheona a královny Cersei z rodu Lannisterů
-jeho matka, KRÁLOVNA CERSEI z rodu Lannisterů, králov-
na regentka a ochránkyně říše
-Cerseini muži:
SER OSFRYD ČERNOKOTLÝ, mladší bratr sera Osmunda Černokotlého z Královské gardy
SER OSNEY ČERNOKOTLÝ, nejmladší bratr sera Osmunda a sera Osfryda

-jeho sestra, PRINCEZNA MYRCELLA, devítiletá dívka, svěřenkyně prince Dorana Martella ze Slunečního oštěpu
-jeho bratr, PRINC TOMMEN, osmiletý chlapec, další dědic Železného trůnu
-jeho děd, TYWIN LANNISTER, lord Casterlyovy skály, strážce východu a pobočník krále
-jeho strýcové a příbuzní z otcovy strany:
STANNIS BARATHEON, bratr jeho otce, povstalecký lord Dračího kamene, který sám sebe korunoval králem Stannisem I.
Stannisova dcera, SHIREEN, jedenáctiletá dívka
{RENLY BARATHEON}, bratr jeho otce, povstalecký lord Bouřlivého konce, zavražděn uprostřed své armády
SER ELDON ESTERMONT, bratr jeho babičky
syn sera Eldona, SER AEMON ESTERMONT
syn sera Aemona, SER ALYN ESTERMONT
jeho strýcové a příbuzní z matčiny strany:
SER JAIME LANNISTER, bratr jeho matky, nazývaný KRÁLOKAT, zajatec v Řekotočí
TYRION LANNISTER, bratr jeho matky, nazývaný SKŘET, trpaslík, raněn v bitvě na Černovodě
Tyrionův panoš, PODRICK PAYNE
Tyrionův kapitán stráží, SER BRONN Z ČERNOVODÝ, bývalý žoldnéř
Tyrionova konkubína, ŠAE, táborová nevěstka, nynísložebná lady Lollys Stokeworth
SER KEVAN LANNISTER, bratr jeho děda
syn sera Kevana, SER LANCEL LANNISTER, bývalý panoš krále Roberta, vážně zraněn v bitvě na Černovodě
{TYGETT LANNISTER}, bratr jeho děda, zemřel na neštovice
Tygettův syn, TYREK LANNISTER, panoš, nezvěstný od velkého srocení davu
Tyrekova dětská manželka, LADY ERMESANDE HAYFORD
-jeho nevlastní sourozenci, bastardi krále Roberta:
MYA KÁMEN, devatenáctiletá dívka ve službách lorda Nestora Roycea v Měsíční bráně
GENDRY, kovářský učeň, uprchlík v říčních krajinách, nevědomý si svého původu
EDRIK BOUŘE, jediný uznaný nemanželský syn krále Roberta, svěřenec svého strýce Stannise na Dračím kameni
-jeho Královská garda:
SER JAIME LANNISTER, lord velitel
SER MERYN TRANT

SER BALON SWANN
SER OSMUND ČERNOKOTLÝ
SER LORAS TYRELL, Rytíř květin
SER ARYS OAKHEART
-jeho malá rada:
LORD TYWIN LANNISTER, pobočník krále
SER KEVAN LANNISTER, mistr zákonodárce
LORD PETYR BAELIŠ, zvaný MALÍČEK, správce pokladny
VARYS, eunuch, zvaný PAVOUK, mistr našeptávačů
LORD MACE TYRELL, vrchní velitel loďstva
velmistr PYCELLE
-jeho dvořané a družina:
SER ILYN PAYNE, vykonavatel královy spravedlnosti, kat
LORD HALLYNE PYROMANCER, Jeho Moudrost z cechu alchymistů
MĚSÍČNÍ CHLAPEC, šašek a blázen
ORMOND ZE STARÉHO MĚSTA, královský harfeník a bard
DONTOS HOLLARD, blázen a opilec, dříve rytíř, zvaný DONTOS RUDÝ
JALABHAR XHO, exilový princ z Údolí Rudých květů na Letních ostrovech
LADY TANDA STOKEWORTH

její dcera, FALYSE, provdaná za sera Balmana Byrche
její dcera, LOLLYS, čtyřiatřicetiletá svobodná dívka mdlého rozumu, těhotná po znásilnění
její ranhojič a rádce, MISTR FRENKEN
LORD GYLES ROSBY, nemocný starý muž
SER TALLAD, slibný mladý rytíř
LORD MORROS SLYNT, panoš, nejstarší syn bývalého velitele městské hlídky
JOTHOS SLYNT, jeho mladší bratr, panoš
DANOS SLYNT, ještě mladší bratr, páže
SER BOROS BLOUNT, bývalý rytíř Královské gardy, propuštěn královnou Cersei za zbabělost
JOSMYN PECKLEDON, panoš, hrdina bitvy na Černovodě
SER PHILIP FOOTE, jmenován lordem Mokřad za statečnost během bitvy na Černovodě
SER LOTHOR BRUNE, zvaný LOTHOR JABLKOŽROUT kvůli svým činům během bitvy na Černovodě, bývalý svobodný jezdec ve službách lorda Baeliše
-další lordi a rytíři v Králově přístavišti:
MATHIS ROWAN, lord Zlatováje
PAXTER REDWYNE, lord Stromoviny
dvojčata SER HORAS a SER HOBBER, synové lorda Stromoviny, urážlivě přezdívaní HRŮZÁK a SLINTÁK
ranhojič lorda Redwyna, MISTR BALLABAR

ARDRIAN CELTIGAR, lord ostrova Klepeto
LORD ALESANDER STAEDMON, zvaný PENĚZOMILEC
SER BONIFER HASTY, zvaný DOBRÝ, slavný rytíř
SER DONNEL SWANN, dědic Kamenopřilby
SER RONNET CONNINGTON, zvaný RUDÝ RONNET, rytíř z Nohova hradu
AURANE ŘEKA, bastard z Driftmarku
SER DERMOT Z DEŠŤOLESA, slavný rytíř
SER TIMON TASOMEČ, slavný rytíř
-lidé z Králova přístaviště:
Městská hlídka („zlaté pláště“)
{SER JACELYN BYWATER, zvaný ŽELEZNÁ RUKA}, velitel městské hlídky, zabit vlastními muži během bitvy na Černovodě
SER ADDAM MARBRAND, velitel městské hlídky, nástupce sera Jacelyna
HATAYA, majitelka drahého nevěstince
ALAYAYA, její dcera
DANCY, MAREI, JAYDE, Chatayina děvčata
TOBHO MOTT, mistr zbrojíř
ŽELEZNÝ BŘICH, kovář
HEMIŠ HARFENÍK, slavný zpěvák
COLLIO QUAYNIS, tyrošský zpěvák
KRÁSNOPRSTÁ BETHANY, zpěvačka
ALARIK Z EYSENU, zcestovalý zpěvák
GALYEON Z CUY, zpěvák známý svými dlouhými písněmi
SYMON STŘÍBRNÝ JAZYK, zpěvák

Na Joffreyově korouhvi jsou vedle sebe korunovaný jelen Baratheonů, černý na zlatém poli, a lev Lannisterů, zlatý na purpurovém poli.

KRÁL SEVERU KRÁL TROJZUBCE

ROBB STARK, lord Zimohradu, Král severu a Trojzubce, nejstarší syn Eddarda Starka, lorda Zimohradu, a lady Catelyn z rodu Tullyů
jeho zlovlk, ŠEDÝ VÍTR
-jeho matka, LADY CATELYN z rodu Tullyů, vdova po Eddar du Starkovi
- jeho sourozenci:
PRINCEZNA SANSA, dvanáctiletá dívka, zajatkyně v Králově přístavišti
Sansin zlovlk, {LADY}, zabit v hradu Darryů
PRINCEZNA ARYA, desetiletá dívka, nezvěstná a údajně mrtvá
Aryin zlovlk, NYMERIA, ztracen blízko Trojzubce
PRINC BRANDON, zvaný BRAN, dědic Zimohradu a severu, devítiletý chlapec, údajně mrtvý
Branův zlovlk, LÉTO
-Branovi společníci a ochránci:
MEERA REED, šestnáctiletá dívka, dcera lorda Howlanda Reeda ze Stráže u Šedé vody
JOJEN REED, její bratr, třináctiletý chlapec
HODOR, sedm stop vysoký slabomyslný pacholek
PRINC RICKON, čtyřletý chlapec, údajně mrtvý
Rickonův zlovlk, CHUNDELÁČ
Rickonova společnice a ochránkyně: - OŠA, zajatkyně z divokého lidu, která sloužila jako posluhovačka na Zimohradu
JON SNÍH, jeho nevlastní bratr, muž Noční hlídky
Jonův zlovlk, DUCH
-jeho strýcové a tety z otcovy strany:
{BRANDON STARK}, starší bratr lorda Eddarda, zavražděn na příkaz krále Aeryse II. Targaryena
{LYANNA STARK}, sestra lorda Eddarda, zemřela v Dornských horách během Robertova povstání
BENJEN STARK, mladší bratr lorda Eddarda, muž Noční hlídky, ztracen za Zdí
-jeho strýcové, tety a příbuzní z matčiny strany:
LYSA ARRYN, mladší sestra lady Catelyn, vdova po Jonu Arrynovi a lady Orlího hnízda
její syn, ROBERT ARRYN, lord Orlího hnízda
SER EDMURE TULLY, mladší bratr lady Catelyn, dědic Řekotočí
SER BRYNDEN TULLY, zvaný ČERNÁ RYBA, strýc lady Catelyn
-muži v jeho službách a druhové v boji:
OLYVAR FREY, jeho panoš
SER WENDEL MANDERLY, druhorozený syn lorda Bílého přístavu
PATREK MALLISTER, dědic Mořské stráže
DACEY MORMONT, nejstarší dcera lady Maege Mormont a dědička Medvědího ostrova
JON UMBER, zvaný MALÝ JON, dědic Posledního krbu
DONNEL LOCKE, GWEN NORREY, ROBIN FLINT, seveřané
-jeho lordi vazalové, kapitáni a velitelé (s Robbovou armádou na západě):
SER BRYNDEN TULLY, zvaný ČERNÁ RYBA, velitel průzkumníků a zvědů
JON UMBER, zvaný VELKÝ JON, velitel předvoje
RICKARD KARSTARK, lord Karské bašty
GALBART GLOVER z Pahorku v Hlubokém lese
MAEGE MORMONT, lady Medvědího ostrova
{SER STEVRON FREY}, nejstarší syn lorda Waldera Freye a dědic Dvojčat, padl u Volského brodu
nejstarší syn sera Stevrona, SER RYMAN FREY
syn sera Rymana, ČERNÝ WALDER FREY
MARTYN ŘEKA, nemanželský syn lorda Waldera Freye
-jeho lordi vazalové, kapitáni a velitelé (s armádou Roosea Boltona v Harrenově):
ROOSE BOLTON, lord Hrůzova
SER AENYS FREY, SER JARED FREY, SER HOSTEEN FREY, SER DANWELL FREY
jejich nevlastní bratr, RONEL ŘEKA
SER WYLIS MANDERLY, dědic Bílého přístavu
SER KYLE CONDON, rytíř v jeho službách
RONNEL STATNÝ
VARGO HOAT ze svobodného města Qohoru, kapitán žoldáckého spolku Chrabří kumpáni
jeho pobočník, URSWYCK, zvaný VĚRNÝ
jeho pobočník, SEPTON UTT
TIMEON Z DORNE, RORGE, IGGO, TLUSTÝ ZOLLO, KOUSAČ, TOGG JOTH z Ibbenu, PYG,

TŘÍPRSTY, jeho muži
QYBURN, mistr bez řetězu, občas praktikující nekromancii, jeho ranhojič
-jeho lordi vazalové, kapitáni a velitelé (se severní armádou útočící na Duskendale):
ROBETT GLOVER z Pahorku v Hlubokém lese
SER HELMAN TALLHART z Torrhenova dvora
HARRION KARSTARK, jediný přeživší syn lorda Rickarda Karstarka a dědic Karské bašty
-jeho lordi vazalové, kapitáni a velitelé (putující na sever s kostmi lorda Eddarda):
HALLIS MOLLEN, kapitán zimohradských stráží
JACKS, QUENT, SHADD, strážní
.jeho lordi vazalové a kasteláni na severu:
WYMAN MANDERLY, lord Bílého přístavu
HOWLAND REED, lord Stráže u Šedé vody, bažinář
MORS UMBER, zvaný VRÁNOJED, a HOTHER UMBER, zvaný DĚVKOZHOUBA, strýcové Velkého Jona, kasteláni Posledního krbu
LYESSA FLINT, lady Vdoviny stráže
ONDREW LOCKE, lord Starohradu, stařec
{CLEY CERWYN}, lord hradu Cerwyn, čtrnáctiletý chlapec, zabit v bitvě na Zimohradu
jeho sestra, JONELLE CERWYN, děvče ve stáří dvou a tři čtvrtě roku, nyní paní hradu Cerwyn
{LEOBALD TALLHART}, mladší bratr sera Helmana, kas telána Torrhenova dvora, zabit v bitvě na Zimohradu
Leobaldova žena, BERENA z rodu Hornwoodů
Leobaldův syn, BRANDON, čtrnáctiletý chlapec
Leobaldův syn, BEREN, desetiletý chlapec
syn sera Helmana, {BENFRED}, zabit železnými muži na Kamenitém pobřeží
dcera sera Helmana, EDDARA, devítiletá dívka, dědička Torrhenova dvora
LADY SYBELLE, manželka Robetta Glovera, zajatkyně Aši Greyjoy v Pahorku v Hlubokém lese
Robettův syn, GAWEN, tříletý, zákonný dědic Pahorku v Hlubokém lese, zajatec Aši Greyjoy
Robettova dcera, ERENA, jednoroční miminko, zajatkyně Aši Greyjoy v Pahorku v Hlubokém lese
LARENCE SNÍH, nemanželský syn lorda Hornwooda a svěřenec Galbarta Glovera, třináctiletý chlapec, za jatec Aši Greyjoy v Pahorku v Hlubokém lese

Korouhev Krále severu zůstává stejná již po tisíce let: šedý zlovlk Starků ze Zimohradu běžící po sněhobílém poli.

KRÁL ÚZKÉHO MOŘE

STANNIS BARATHEON, první svého jména, druhorozený syn lorda Steffona Baratheona a lady Cassany z rodu Estermon-tů, dříve lord Dračího kamene
jeho manželka, KRÁLOVNA SELYSE z rodu Florentů
PRINCEZNA SHIREEN, jejich dcera, jedenáctiletá dívka
STRAKOŠ, její blázen s polovičním rozumem
EDRIK BOUŘE, jeho dvanáctiletý synovec, nemanželský syn krále Roberta a Deleny Florent
jeho panošové, DEVAN MOŘSKÝ a BRYEN FARRING
-jeho dvořané a družina:

LORD ALESTER FLORENT, lord Stráže u Jasné vody a pobočník krále, královnin strýc
SER AXELL FLORENT, kastelán Dračího kamene a velitel královniných mužů, královnin strýc
LADY MELISANDRA Z AŠAJE, zvaná RUDÁ ŽENA, kněžka R'hllora, Pána světla a Boha plamene a stínu
MISTR PYLOS, ranhojič, učitel, rádce
SER DAVOS MOŘSKÝ, zvaný CIBULOVÝ RYTÍŘ a někdy také KRÁTKORUKÝ, bývalý pašerák
Davosova manželka, LADY MARYA, tesařova dcera
-jejich sedm synů:
{DALE}, zahynul na Černovodě
{ALLARD}, zahynul na Černovodě
{MATTHOS}, zahynul na Černovodě
{MARIC}, zahynul na Černovodě
DEVAN, panoš krále Stannise
STANNIS, devítiletý chlapec
STEFFON, šestiletý chlapec
SALLADHOR SAAN ze svobodného města Lysu, samozvaný princ Úzkého moře a lord Černovodého zálivu, kapitán Valyrijky a flotily sesterských galér
MEIZO MAHR, eunuch v jeho službách
KHORANE SATHMANTES, kapitán jeho galéry Šajalin tanec
„OVSOKAŠE“ a „MIHULE“, dva žalářníci

-jeho lordi vazalové:
MONTERYS VELARYON, lord Přílivů, šestiletý chlapec
DURAM BAR EMMON, lord Ostrého výběžku, patnáctiletý chlapec
SER GILBERT FARRING, kastelán Bouřlivého konce
LORD ELWOOD MEADOWS, druh sera Gilberta
MISTR JURNE, ranhojič a rádce sera Gilberta
LORD LUCOS CHYTTERING, zvaný MALÝ LUCOS, šestnáctiletý chlapec
LESTER MORRIGEN, lord Vranohnízda
-jeho rytíři a muži v jeho službách:
SER LOMAS ESTERMONT, králův strýc z matčiny strany
jeho syn, SER ANDREW ESTERMONT
SER ROLLAND BOUŘE, zvaný BASTARD Z NOČNÍ PÍSNĚ, nemanželský syn zesnulého lorda Bryena Carona
SER PARMEN CRANE, zvaný PARMEN PURPUROVÝ, držen jako zajatec ve Vysoké zahradě
SER ERREN FLORENT, mladší bratr královny Selyse, držen jako zajatec ve Vysoké zahradě
SER GERALD GOWER
SER TRISTON Z VRUBOKOPCE, dříve ve službách lorda Guncera Sunglasse
LEWYS, zvaný RYBÁŘ
OMER OSTRUŽINA

Král Stannis si pro svou korouhev vybral ohnivé srdce Pána světla: rudé srdce obklopené oranžovými plameny na jasně žlutém poli. Uprostřed srdce je černě zobrazen korunovaný jelen rodu Baratheonů.

KRÁLOVNA ZA VODOU

DAENERYS TARGARYEN, první svého jména, khaleesi Dothraků, zvaná DAENERYS ZA BOUŘE ZROZENÁ, NESPÁLENÁ, MATKA DRAKŮ jediné přeživší dítě krále Aeryse II. Targarye-na, vdova po khalu Drogoví z Dothraků její rostoucí draci, DROGON, VISERI0N, RHAEGAL
-její královská garda:
SER JORAH MORMONT, dříve lord Medvědího ostrova, poslán do exilu za praktikování otrokářství
JHOGO, ko a pokrevní jezdec, bič
AGGO, ko a pokrevní jezdec, luk
RAKHARO, ko a pokrevní jezdec, arakh
SILNÝ BELWAS, eunuch, bývalý otrok z bojových doupat Meereenu
jeho přestárlý panoš, ARSTAN, zvaný BĚLOVOUS, muž ze Západozemí
-její služebné:
IRRI, dothrácká dívka, patnáctiletá
JHIQUI, dothrácká dívka, čtrnáctiletá
GROLEO, kapitán velké kogyBalerion a pentoský mořeplavec ve službách Illyria Mopatise
-její zesnulí příbuzní:
{RHAEGAR}, její bratr, princ Dračího kamene a dědic Železého trůnu, zabit Robertem Baratheonem na Trojzubci
{RHAENYS}, Rhaegarova dcera s Eliou z Dorne, zavražděna během plenění Králova přístaviště
{AEGON}, Rhaegarův syn s Eliou z Dorne, zavražděn během plenění Králova přístaviště
{VISERYS}, její bratr, sám sebe zvoucí králem Viserysem, třetím svého jména, přezdívaný ŽEBRÁCKÝ KRÁL, zabit ve Vaes Dothrak rukou khala Droga
{DROGO}, její manžel, velkýkhal Dothraků, nikdy nebyl poražen v bitvě, zemřel na nehojící se zranění
{RHAEGO}, mrtvě narozený syn Daenerys a khala Dro ga, zabit v Daenerysině lůně léčitelkou Mirri Maz Duur
-její známí nepřátelé:
KHAL PONO, kdysi Drogův ko
KHAL JHAQO, kdysi Drogův ko
MAGGO, jeho pokrevní jezdec
NEUMÍRAJÍCÍ QARTHU, skupina čarodějů
PYAT PREE, qartheenský čaroděj
LÍTOSTIVÍ MUŽI, cech qartheenských nájemných vrahů
-její nejistí spojenci, minulí i současní:
XARO XHOAN DAXOS, kupecký princ z Qarthu
QUAITHE, maskovaná kouzelnice z Ašaje
ILLYRIO MOPATIS, magistr ze svobodného města Pentosu, který vyjednal její sňatek s khalem Drogem
-v Astaporu:
KRAZNYS MO NAKLOZ, bohatý otrokář
jeho otrokyně, MISSANDEI, desetiletá dívka z Mírumilovného lidu Naathu
GRAZDAN MO ULLHOR, starý otrokář, velmi bohatý

jeho otrok, KLEON, řezník a kuchař
ŠEDÝ ČERV, eunuch z Neposkvrněných
-v Yunkai:
GRAZDAN MO ERAZ, vyslanec a šlechtic
MERO Z BRAAVOSU, zvaný TITÁNŮV BASTARD, kapitán žoldáckého spolku Druzí synové
HNĚDÝ BEN PLUMM, seržant Druhých synů, žoldnéř pochybného původu
PRENDAHL NA GHEZN, ghiskarský žoldnéř, kapitán žoldáckého spolku Bouřovrány
SALLOR HOLOHLAVÝ, qartheenský žoldnéř, kapitán Bouřovran
DAARIO NAHARIS, barvami hýřící tyrošský žoldnéř, kapitán Bouřovran
-v Meereenu:
OZNAK ZO PAHL, hrdina města

Na korouhvi Daenerys Targaryen je znak Aegona Dobyvatele a dynastie, kterou založil: tříhlavý drak, rudý na černém poli.

KRÁL OSTROVU A SEVERU

BALON GREYJOY, devátý svého jména od dob Šedého krále, samozvaný král Železných ostrovů a severu, solný a kamenný král, syn Mořského větru, lord žnec Štítu
jeho manželka, KRÁLOVNA ALANNYS z rodu Harlawů
-jejich děti:
{RODRIK}, jejich nejstarší syn, zabit v Mořské stráži během Greyjoyova povstání
{MARON}, jejich druhý syn, zabit na Štítu během Greyjoyova povstání
AŠA, jejich dcera, kapitánka Černého vetru a dobyvatelka Pahorku v Hlubokém lese
THEON, jejich nejmladší syn, kapitán Mořské bestie a krátce princ Zimohradu
Theonův panoš, WEX PYKE, nemanželský syn nevlastního bratra lorda Botleyho, němý dvanáctiletý chlapec
Theonova posádka, námořníci z Mořské'bestie:
URZEN, MARON BOTLEY, zvaný RYBÍ KNÍR, STYGG, GEVIN HARLAW, CADWYLE
-jeho bratři:
EURON, zvaný VRANÍ OKO, kapitán Tichosti, známý psanec, pirát a nájezdník
VICTARION, lord velitel Železné flotily, kapitán Železného vítězství
AERON, zvaný MOKRÝ VLAS, kněz Potopeného boha
-jeho služebnictvo na Štítu:
MISTR WENDAMYR, ranhojič a rádce
HELYA, správkyně hradu
-jeho válečníci a muži v jeho službách:
DAGMER, zvaný ROZSEKLÝ, kapitán Pijáka pěny
MODROZUB, kapitán veslice
ULLER, SKYTE, veslaři a válečníci
ANDRIK NEUSMĚVAVÝ, obrovitý muž
QARL, zvaný QARL PANNA, bezvousý, ale velice nebezpečný
-obyvatelé Panského přístavu:
OTTER KULHOŠ, hostinský a pasák
SIGRIN, loďař
-jeho lordi vazalové:
SAWANE BOTLEY, lord Panského přístavu na Štítu
LORD WYNCH z Železolesíka na Štítu
STONEHOUSE, DRUMM a GOODBROTHER ze Starého Wyku
LORD GOODBROTHER, SPARR, LORD MERLYN a LORD FARWYND z Velkého Wyku
LORD HARLAW z Harlawu
VOLMARK, MYRE, KAMENOSTROM a KENNING z Harlawu
ORKWOOD a TAWNEY z Orkmontu
LORD BLACKTYDE z Černopřílivu
LORD SALTCLIFFE a LORD SUNDERLY ze Slaného útesu

JINÉ RODY VELKÉ I MALÉ

ROD ARRYNU

Arrynové jsou potomky králů Hory a Údolí, jedna z nejstarších a nejčistších linií andalské šlechty. Rod Arrynů se během Války pěti králů nepřidal k žádnému z rivalských uchazečů o trůn a ponechal své vojsko doma, aby bránilo Orlí hnízdo a údolí Arryn. Ve znaku Arrynů je měsíc a sokol v bílé barvě na nebesky modrém poli. Slova Arrynů zní: Tak vysoko jako čestně.
ROBERT ARRYN, lord Orlího hnízda a obránce Údolí, strážce východu, neduživý chlapec ve věku osmi let
jeho matka, LADY LYSÁ z rodu Tullyů, třetí manželka a vdova po lordu Jonu Arrynovi a sestra Catelyn Stark
-jejich služebnictvo:
MARILLION, pohledný mladý zpěvák těšící se přízni lady Lysy
MISTR COLEMON, rádce, ranhojič a učitel
SER MARWYN BELMORE, kapitán stráží
MORD, brutální žalářník
-jeho lordi vazalové, rytíři a družiníci:
LORD NESTOR ROYCE, nejvyšší správce Údolí a kaste lán Měsíční brány, z mladší větve rodu Royceů
syn lorda Nestora, SER ALBAR
dcera lorda Nestora, MYRANDA
MYA KÁMEN, dívka v jeho službách, nemanželská dcera krále Roberta I. Baratheona
LORD YOHN ROYCE, zvaný BRONZOVÝ YOHN, lord Runokamene, ze starší větve rodu Royceů, bratranec lorda Nestora
nejstarší syn lorda Yohna, SER ANDAR
druhorozený syn lord Yohna, {SER ROBAR}, rytíř z Duhové gardy Renlyho Baratheona, zabit v Bouřlivém konci serem Lorasem Tyrellem
nejmladší syn lorda Yohna, {SER WAYMAR}, muž Noční hlídky, ztracen za Zdí
SER LYN CORBRAY, nápadník lady Lysý
MYCHEL REDFORT, jeho panoš
LADY ANYA WAYNWOOD
nejstarší syn a dědic lady Anyi, SER MORTON, nápadník lady Lysy
druhorozený syn lady Anyi, SER DONNEL, Rytíř Brány
EON HUNTER, lord Dlouholukova, starý muž, nápadník lady Lysy
HORTON REDFORT, lord Redfortu

ROD FLORENTU

Florentové ze Stráže u Jasné vody jsou vazaly Tyrellů, přestože mají přednostní nárok na Vysokou zahradu, poněvadž pocházejí z rodu starých králů Roviny. Na počátku Války pěti králů podpořil lord Alester Florent Tyrelly, kteří prohlásili králem Renlyho, ale jeho bratr ser Axell se rozhodl pro krále Stannise, kterému léta sloužil jako kastelán Dračího kamene. Jejich neteř Selyse byla a je manželkou krále Stannise, když Renly zahynul v Bouřlivém konci, Florentové přešli s celou svou armádou jako první z Renlyho vazalů ke Stannisovi. Ve znaku rodu Florentů je liščí hlava v květinovém věnci.
ALESTER FLORENT, lord Stráže u Jasné vody
jeho manželka, LADY MELARA z rodu Craneů
-jejich děti:
ALEKYNE, dědic Jasné vody
MELESSA, provdaná za lorda Randylla Tarlyho
RHEA, provdaná za lorda Leytona Hightowera
-jeho sourozenci:
SER AXELL, kastelán Dračího kamene
{SER RYAM}, zemřel při pádu z koně
dcera sera Ryama, KRÁLOVNA SELYSE, provdaná za krále Stannise Baratheona
syn sera Ryama, {SER IMRY}, velitel flotily Stannise Baratheona na Černovodě, zahynul na

Zuřivosti
druhorozený syn sera Ryama, SER ERREN, držen jako zajatec ve Vysoké zahradě
SER COLIN
dcera sera Colina, DELENA, provdaná za SERA HOSMANA NORCROSSE
Delenin syn, EDRIK BOUŘE, nemanželský syn krále Roberta L Baratheona, dvanáctiletý chlapec
Delenin syn, ALESTER NORCROSS, osmiletý chlapec
Delenin syn, RENLY NORCROSS, dvouletý chlapec

syn sera Colina, MISTR OMER, ve službách Starého dubu
syn sera Colina, MERRELL, panoš ve Stromovině
jeho sestra, RYLENE, provdaná za sera Rycherda Cranea

ROD FREYŮ

Freyové, mocní, zámožní a početní, jsou vazaly rodu Tullyů, ale nikdy nebyli příliš horliví v plnění svých povinností, když se Robert Baratheon utkal s Rhaegarem Targaryenem na Trojzubci, Freyové přijeli až po skončení bitvy, a od té doby lord Hoster Tully vždycky hovořil o lordu Walderovi jako o „Zpozdilém lordu Freyovi“. O Walderu Freyovi se také říká, že je to jediný lord v Sedmi královstvích, který dokáže sestavit armádu z toho, co vzešlo z jeho kalhot.
Na počátku Války pěti králů získal Robb Stark spojenectví lorda Waldera slibem, že pojme za manželku jednu z jeho dcer nebo vnuček. Dva z vnuků lorda Waldera byli posláni do pěstounské péče na Zimohrad.
WALDER FREY, lord Přechodu
s jeho první manželkou, {LADY PERROU} z rodu Royceů:
{SER STEVRON}, jejich nejstarší syn, zemřel po bitvě u Volského brodu
poprvé ženatý s {Corennou Swann}, zemřela po dlouhé nemoci
nejstarší Stevronův syn, SER RYMAN, dědic Dvojčat
Rymanův syn, EDWYN, ženatý s Janyce Hunter
Edwynova dcera, WALDA, osmiletá dívka
Rymanův syn, WALDER, zvaný ČERNÝ WALDER
Rymanův syn, PETYR, zvaný PETYR UHER, ženatý s Mylendou Caron
Petyrova dcera, PERRA, pětiletá dívka
podruhé ženatý s {Jeyne Lydden}, zemřela při pádu z koně
Stevronův syn, AEGON, slabomyslný, zvaný ZVONÍČEK
Stevronova dcera, {MAEGELLE}, zemřela na porodním loži, provdaná za sera Dafyna Vancea
Maegellina dcera, MARIANNE
Maegellin syn, WALDER VANCE, panoš
Maegellin syn, PATREK VANCE
potřetí ženatý s {Marsellou Waynwood}, zemřela naporodním loži
Stevronův syn, WALTON, ženatý s Deanou Hardyng
Waltonův syn, STEFFON, zvaný SLADKÝ
Waltonova dcera, WALDA, zvaná KRÁSNÁ WALDA
Waltonův syn, BRYAN, panoš
SER EMMON, ženatý s Cennou z rodu Lannisterů
Emmonův syn, SER CLEOS, ženatý s Jeyne Dany
Cleosův syn, TYWIN, jedenáctiletý panoš
Cleosův syn, WILLEM, páže v Jasanobrodu, devítileté
Emmonův syn, SER LYONEL, ženatý s Melesou Crakehall
Emmonův syn, TION, zajatec v Řekotočí
Emmonův syn, WALDER, zvaný RUDÝ WALDER, čtrnáctiletý panoš v Casterlyova skále
SER AENYS, ženatý s {Tyanou Wylde}, zemřela na porodním loži
Aenysův syn, AEGON ZKRVEZROZENÝ, psanec
Aenysův syn, RHAEGAR, ženatý s Jeyne Beesbury
Rhaegarův syn, ROBERT, třináctiletý chlapec
Rhaegarova dcera, WALDA, desetiletá dívka, zvaná BÍLÁ WALDA
Rhaegarův syn, JONOS, osmiletý chlapec
PERRIANE, provdaná za sera Leslyna Haigha
Perrianin syn, SER HARYS HAIGH
Haiysův syn, WALDER HAIGH, čtyřletý chlapec
Perrianin syn, SER DONNEL HAIGH
Perrianin syn, ALYN HAIGH, panoš
s jeho druhou manželkou, {LADY CYRENNOU} z rodu Swannů:
SER JARED, jejich nejstarší syn, ženatý s {Alys Frey}
Jaredův syn, SER TYTOS, ženatý se Zhoe Blanetree
Tytosova dcera, ZIA, čtrnáctiletá dívka

Tytosův syn, ZACHERY, dvanáctiletý chlapec, vzděláván v septu ve Starém městě
Jaredova dcera, KYRA, provdaná za sera Garseho Dobropotockého
Kyřin syn, WALDER DOBROPOTOCKÝ, devítiletý chlapec
Kyřina dcera, JEYNE DOBROPOTOCKÁ, šestiletá dívka
SEPTON LUCEON, ve službách Velkého Baelorova septa v Králově přístavišti
s jeho třetí manželkou, {LADY AMAREI} z rodu Crakehallů:
SER HOSTEEN, jejich nejstarší syn, ženatý s Bellenou Hawicks
Hosteenův syn, SER ARWOOD, ženatý s Ryellou Royce
Arwoodova dcera, RYELLA, pětiletá dívka
Arwoodovi synové, dvojčata ANDROW a ALYN, tříletá
LADY LYTHENE, provdaná za lorda Luciase Vyprena
Lythenina dcera, ELYANA, provdaná za sera Jona Wyldea
Elyanin syn, RICKARD WYLDE, čtyřletý
Lythenin syn, SER DAMON VYPREN
SYMOND, provdaná za Bethariose z Braavosu
Symondin syn, ALESANDER, zpěvák
Symondina dcera, ALYX, sedmnáctiletá panna
Symondin syn, BRADAMAR, desetiletý chlapec, vychováván v pěstounské péči v Braavosu jako svěřenec Ora Tendyrise, kupce tohoto města
SER DANWELL, ženatý s Wynafrei Whent
{mnoho potratů a porozených mrtvých dětí}
MERRETT, ženatý s Mariyou Dany
Merrettova dcera, AMEREI, zvaná AMI, šestnácti letá vdova, provdaná za {sera Patea z Modrého bodce}
Merrettova dcera, WALDA, zvaná TLUSTÁ WALDA, patnáctiletá manželka lorda Roosea Boltona
Merrettova dcera, MARISSA, třináctiletá panna
Merrettův syn, WALDER, zvaný MALÝ WALDER, sedmiletý chlapec, zajat na Zimohradu, kde pobýval jako svěřenec lady Catelyn Stark
{SER GEREMY}, utonul, ženatý s Carolei Waynwood
Geremyho syn, SANDOR, dvanáctiletý chlapec, panoš sera Donnela Waynwooda
Geremyho dcera, CYNTHEA, devítiletá dívka, svěřenkyně lady Anyi Waynwood
SER RAYMUND, ženatý s Beony Beesbury
Raymundův syn, ROBERT, šestnáctiletý, vzděláván v Citadele ve Starém městě
Raymundův syn, MALWYN, patnáctiletý, alchymistický učeň v Lysu
Raymundovy dcery, dvojčata SERRA a SARRA, čtrnáctileté dívky
Raymundova dcera, CERSEI, šestiletá, zvaná VČELIČKA
s jeho čtvrtou manželkou, {LADY ALYSSOU} z rodu Blackwoodů:
LOTHAR, jejich nejstarší syn, zvaný CHROMÝ LOTHAR, ženatý s Leonellou Lefford
Lotharova dcera, TYSANE, sedmiletá dívka
Lotharova dcera, WALDA, čtyřletá dívka
Lotharova dcera, EMBERLEI, dvouletá dívka
SER JAMMOS, ženatý se Sallei Paege
Jammosův syn, WALDER, zvaný VELKÝ WALDER, osmiletý chlapec, zajat na Zimohradu, kde pobýval jako svěřenec lady Catelyn Stark
Jammosovi synové, dvojčata DICKON a MATHIS, pětiletá
SER WHALEN, ženatý se Sylwou Paege
Whalenův syn, HOSTER, dvanáctiletý chlapec, panoš sera Damona Paegea
Whalenova dcera, MERIANNE, zvaná VESELKA, jedenáctiletá dívka
LADY MORYA, provdaná za sera Flementa Braxe
Moryin syn, ROBERT BRAX, devítiletý, v pěstounské péči v Casterlyova skále jako páže
Moryin syn, WALDER BRAX, šestiletý chlapec
Moryin syn, JON BRAX, tříletý
TYTA, zvaná PANNA TYTA, devětadvacetiletá stará panna
-s jeho pátou manželkou, {LADY SARYOU} z rodu Whentů:
bez potomků
s jeho šestou manželkou, {LADY BETHANY} z rodu Rosbyů:
SER PERWYN, jejich nejstarší syn
SER BENFREY, ženatý s Jyannou Frey, sestřenicí
Benfreyho dcera, DELLA, zvaná HLUCHÁ DELLA, tříletá dívka
Benfreyho syn, OSMUND, dvouletý chlapec
MISTR WILLAMEN, sloužící v Dlouholukově
OLYVAR, panoš Robba Starka
ROSLIN, šestnáctiletá panna

s jeho sedmou manželkou, {LADY ANNAROU} z rodu Farringů:
ARWYN, čtrnáctiletá panna
WENDEL, jejich nejstarší syn, třináctiletý chlapec, vychováván v pěstounské péči v Mořské stráži jako páže
COLMAR, zaslíben církvi, jedenáctiletý
WALTYR, zvaný TYR, desetiletý chlapec
ELMAR, dříve zasnouben s Aryou Stark, devítiletý chlapec
SHIREI, šestiletá dívka
-jeho osmá manželka, LADYJOYEUSE z rodu Erenfordů
zatím bez potomků
- nemanželské děti lorda Waldera od různých matek:
WALDER ŘEKA, zvaný BASTARD WALDER
syn Bastarda Waldera, SER AEMON ŘEKA
dcera Bastarda Waldera, WALDA ŘEKA
MISTR MELWYS, sloužící v Růženíně
JEYNE ŘEKA, MARTYN ŘEKA, RYGER ŘEKA, RONEL ŘEKA, MELLARA ŘEKA a další.

ROD LANNISTERŮ

Lannisterové z Casterlyovy skály zůstávají hlavní oporou krále Joffreyho. V ženské linii rodu se chlubí potomstvem Lanna Chytrého, legendárního šprýmaře z Věku hrdinů. Zlato Casterlyovy skály a Zlatého zubu je učinily nejbohatším z velkých rodů. Jejich erbem je zlatý lev na purpurovém poli. Jejich slova zní: Slyšte mne řvát!
TYWIN LANNISTER, lord Casterlyovy skály, strážce západu.
obránce Lannisportu a pobočník krále
jeho syn, SER JAIME, zvaný KRÁLOKAT, dvojče královny Cersei, lord velitel Královské gardy a strážce východu, zajatec v Řekotočí
jeho dcera, KRÁLOVNA CERSEI, dvojče Jaimeho, vdova po králi Robertu I. Baratheonovi, královna regentka vládnoucí místo svého nezletilého syna Joffreyho
její syn, KRÁL JOFFREY BARATHEON, třináctiletý chlapec
její dcera, PRINCEZNA MYRCELLA BARATHEON, devítiletá dívka, svěřenkyně prince Dorana Martella v Dorne
její syn, PRINC TOMMEN BARATHEON, osmiletý chlapec, dědic Železného trůnu
jeho zakrslý syn, TYRION, zvaný SKŘET a POLOMUŽ, zraněn a zjizven na Černovodě
-jeho sourozenci:
SER KEVAN, nejstarší bratr lorda Tywina
manželka sera Kevana, DORNA z rodu Swyftů
jejich syn, SER LANCEL, dříve panoš krále Roberta, vážně zraněn v bitvě na Černovodě
jejich syn, WILLEM, dvojče Martyna, panoš, zajatec v Řekotočí
jejich syn, MARTYN, dvojče Willema, panoš, zajatec Robba Starka
jejich dcera, JANEI, dvouletá dívka
GENNA, jeho sestra, provdaná za sera Emmona Freye
jejich syn, SER CLEOS FREY, zajatec v Řekotočí
jejich syn, SER LYONEL
jejich syn, TION FREY, panoš, zajatec v Řekotočí
jejich syn, WALDER, zvaný RUDÝ WALDER, panoš v Casterlyově skále
{SER TYGETT}, jeho druhý bratr, zemřel na neštovice
vdova po Tygettovi, DARLESSA z rodu Marbrandů
jejich syn, TYREK, králův panoš, nezvěstný
{GERION}, jeho nejmladší bratr, ztracen na moři
Gerionova nemanželská dcera, JOY, jedenáctiletá dívka
jeho bratranec, {SER STAFFORD LANNISTER}, bratr zesnulé lady Joanny, padl u Volského brodu
dcery sera Stafforda, CERENNA a MYRIELLE
syn sera Stafforda, SER DAVEN
jeho bratranec, SER DAMION LANNISTER, ženatý s lady Shierou Crakehall
jeho syn, SER LUCION
jeho dcera, LANNA, provdaná za lorda Antaria Jasta
jeho sestřenice, MARGOT, provdaná za lorda Tituse Peaka
-jeho služebnictvo:
MISTR CREYLEN, ranhojič, učitel a rádce
VYLARR, kapitán stráží
LUM a RUDÝ LESTER, strážní
BĚLOZUBÝ WAT, zpěvák
SER BENEDICT BROOM, zbrojmistr
- jeho lordi vazalové:

DAMON MARBRAND, lord Jasanohradu
SER ADDAM MARBRAND, jeho syn a dědic
ROLAND CRAKEHALL, lord Crakehallu
jeho bratr, {SER BURTON CRAKEHALL}, zabit lordem Berikem Dondarrionem a jeho psanci
jeho syn a dědic, SER TYBOLT CRAKEHALL
jeho druhý syn, SER LYLE CRAKEHALL, zvaný KANEC, zajatec v Růžovopanenském hradu
jeho nejmladší syn, SER MERLON CRAKEHALL
{ANDROS BRAX}, lord Trnodolu, utonul během Bitvy táborů
jeho bratr, {SER RUPERT BRAX}, zabit u Volského brodu
jeho nejstarší syn, SER TYTOS BRAX, nyní lord Trnodolu, zajatec ve Dvojčatech
jeho druhorozený syn, {SER ROBERT BRAX}, zabit v Bitvě na brodech
jeho třetí syn, SER FLEMENT BRAX, nyní dědic
{LORD LEO LEFFORD}, utonul v Kamenném mlýně
REGENARD ESTREN, lord Větrova, zajatec ve Dvojčatech
GAWEN WESTERLING, lord Skaliska, zajatec v Mořské stráži
jeho žena, LADY SYBELL z rodu Kořenářů
její bratr, SER ROLF KOŘENÁŘ
její bratranec, SER SAMWELL KOŘENÁŘ
-jejich děti:
SER RAYNALD WESTERLING
JEYNE, šestnáctiletá panna
ELEYNA, dvanáctiletá dívka
ROLLAM, devítiletý chlapec
LEWYS LYDDEN, lord Hlubokonory
LORD ANTARIO JAST, zajatec v Růžovopanenském hradu
LORD PHILIP PLUMM
-jeho synové, SER DENNIS PLUMM, SER PETER PLUMM a SER HARWYN PLUMM, zvaný PECKA
QUENTEN BANEFORT, lord Proklaté tvrze, zajatec lorda Jonose Brackena
- jeho rytíři a kapitáni:
SER HARYS SWYFT, kmotr sera Kevana Lannistera
syn sera Haryse, SER STEFFON SWYFT
dcera sera Steffona, JOANNA
dcera sera Haryse, SHIERLE, provdaná za sera Melwyna Sarsfielda

SER FORLEY PRESTER
SER GARTH GREENFIELD, zajatec v Havranostromu
SER LYMOND VIKARY, zajatec v Poutníkově útočišti
LORD SELMOND STACKSPEAR
jeho syn, SER STEFFON STACKSPEAR
jeho mladší syn, SER ALYN STACKSPEAR
TERRENCE KENNING, lord Kayce
SER KENNOS Z KAYCE, rytíř v jeho službách
SER GREGOR CLEGANE, Hora, která jede
POLLIVER, CHISWYCK, SLADKÝ RAFF, DUNSEN a LECHTAČ, vojáci v jeho službách
{SER AMORY LORCH}, předhozen Vargem Hoatem medvědovi po pádu Harrenova

ROD MARTELLŮ
Dorne odpřísáhlo věrnost Železnému trůnu jako poslední ze Sedmi království. Vznešený původ, zvyklosti a historie, to vše staví Dorny stranou od ostatních království. Na počátku Války pěti králů se do ní Dorne nezapojilo, avšak po zasnoubení princezny Myrcelly Baratheon s princem Trystanem vyslovil Sluneční oštěp podporu králi Joffreymu a povolal svoje vazaly. Ve znaku Martellů je rudé slunce probodnuté zlatým oštěpem. Jejich slova zní: Neskláněni, nepokořeni, nezlomeni.
DORAN NYMEROS MARTELL, lord Slunečního oštěpu, princ Dorne
jeho manželka, MELLARIO ze svobodného města Norvosu
-jejich děti:
PRINCEZNA ARIANNE, jejich nejstarší dcera, dědička Slunečního oštěpu
PRINC QUENTYN, jejich nejstarší syn
PRINC TRYSTANE, jejich mladší syn, zasnouben s Myrcellou Baratheon
-jeho sourozenci:
jeho sestra, {PRINCEZNA ELIA}, manželka prince Rhaegara Targaryena, zavražděna během plenění Králova přístaviště
jejich děti:
{PRINCEZNA RHAENYS}, malé děvče, zavražděna během plenění Králova přístaviště

{PRINC AEGON}, miminko, zavražděn během plenění Králova přístaviště
jeho bratr, PRINC OBERYN, zvaný RUDÁ ZMIJE
milenka prince Oberyna, ELLARIA PÍSEK
nemanželské dcery prince Oberyna, OBARA, NYMERIA, TYENE, SARELLA, ELIA, OBELLA, DOREA, LOREZA, zvané PÍSEČNÍ HADI
-druhové prince Oberyna:
HARMEN ULLER, lord Ďáblolesa
Harmenův bratr, SER ULWYCK ULLER
SER RYON ALLYRION
nemanželský syn sera Ryona, SER DAEMON PÍSEK, Bastard z Božíhrobu
DAGOS MANWOODY, lord Králohrobu
Dagosovi synové, MORS a DICKON
Dagosův bratr, SER MYLES MANWOODY
SER ARRON QORGYLE
SER DEZIEL DALT, rytíř z Citrolesa
MYRIA JORDAYNE, dědička Toru
LARRA ČERNOHORSKÁ, lady Černohory
její dcera, JYNESSA ČERNOHORSKÁ
její syn, PERROS ČERNOHORSKÝ, panoš
-jeho služebnictvo:
AREO HOTAH, norvoský žoldnéř, kapitán stráží
MISTR CALEOTTE, rádce, ranhojič a učitel
-jeho lordi vazalové:
HARMEN ULLER, lord Ďáblolesa
EDRIC DAYNE, lord Hvězdopadu
DELONNE ALLYRION, lady Božíhrobu
DAGOS MANWOODY, lord Králohrobu
LARRA ČERNOHORSKÁ, lady Černohory
TREMOND GARGALEN, lord Slaného pobřeží
ANDERS YRONWOOD, lord Železodřeva
NYMELLA TOLAND

ROD TULLYŮ

Lord Edmyn Tully z Řekotočí byl prvním z říčních lordů, který odpřísáhl věrnost Aegonovi Dobyvateli. Vítězný Aegon ho odměnil tím, že mu daroval všechna území kolem Trojzubce. Ve znaku Tullyů je vymrštěný pstruh, stříbrný na poli zvlněné modři a červeně. Slova Tullyů zní: Rodina, povinnost, čest.
HOSTER TULLY, lord Řekotočí -jeho manželka, {LADY MINISA} z rodu Whentů, zemřela na porodním loži
- jejich děti:
CATELYN, vdova po lordu Eddardu Starkovi ze Zimohradu
její nejstarší syn, ROBB STARK, lord Zimohradu, Král severu a Trojzubce
její dcera, SANSA STARK, dvanáctiletá dívka, zajatkyně v Králově přístavišti
její dcera, ARYA STARK, desetiletá, již rok nezvěstná
její syn, BRANDON STARK, osmiletý, údajně mrtvý
jí syn, RICKON STARK, čtyřletý, údajně mrtvy
LYSA, vdova po lordu Jonu Arrynovi z Orlího hnízda
její syn, ROBERT, lord Orlího hnízda a obránce Údolí, neduživý sedmiletý chlapec
SER EDMURE, jeho jediný syn, dědic Řekotočí
-přátelé a druhové sera Edmura:
SER MARQ PIPER, dědic Růžovopanenského hradu
LORD LYMOND DOBROPOTOCKÝ
SER RONALD VANCE, zvaný ŠPATNÝ, a jeho bratři, SER HUGO, SER ELLERY a KIRTH
PATREK MALLISTER, LUCAS BLACKWOOD, SER PERWYN FREY, TRISTAN RYGER, SER ROBERT PAEGE
jeho bratr, SER BRYNDEN, zvaný ČERNÁ RYBA
-jeho služebnictvo:

MISTR VYMAN, rádce, ranhojič a učitel
SER DESMOND GRELL, zbrojmistr
SER ROBIN RYGER, kapitán stráží
DLOUHÝ LEW, ELWOOD, DELP, strážní
UTHERYDES WAYN, majordomus Řekotočí
RYMUND VERŠOTEPEC, zpěvák

-jeho lordi vazalové:
JONOS BRACKEN, lord Kamenného plotu
JASON MALLISTER, lord Mořské stráže
WALDER FREY, lord Přechodu
CLEMENT PIPER, lord Růžovopanenského hradu
KARYL VANCE, lord Poutníkova útočiště
NORBERT VANCE, lord Atranty
THEOMAR MALOLESKÝ, lord Žaludohradu
jeho manželka, LADY RAVELLA z rodu Swannů
jejich dcera, CARELLEN
WILLIAM MOOTON, lord Panenského jezírka
ŠELLA WHENT, vyhoštěná lady Harrenova
SER HALMON PAEGE
TYTOS ČERNOLES, lord Havranostromu

ROD TYRELLŮ

Tyrellové povstali k moci jako majordomové králů Roviny, jejichž území zahrnovalo úrodné planiny na jihovýchod od Dornských blat a Černovodého proudu až ke břehům Moře zapadajího slunce. Tvrdí, že přes ženskou linii pocházejí z Gartha Zelenorukého, zahradního krále Prvních lidí, který nosil korunu z révového listí a květin a země mu kvetla pod rukama, když král Mern IX., poslední ze staré dynastie, zahynul na Ohnivém poli, jeho majordomus Harlen Tyrell odevzdal Vysokou zahradu Aegonovi Dobyvateli. Aegon mu daroval hrad a vládu nad Rovinou. Ve znaku rodu Tyrellů je zlatá růže na trávově zeleném poli. Jejich slova zní: Rosteme do síly.
Lord Mace Tyrell vyslovil na začátku Války pěti králů podporu Renlymu Baratheonovi a dal mu ruku své dcery Margaery. Po Renlyho smrti uzavřela Vysoká zahrada spojenectví s rodem Lannisterů a Margaery byla zasnoubena s králem Joffreym.
MACE TYRELL, lord Vysoké zahrady, strážce jihu, obránce Mokřad, nejvyšší vojenský velitel Roviny
jeho manželka, LADY ALERIE z rodu Hightowerů ze Starého města
-jejich děti:
WILLAS, jejich nejstarší syn, dědic Vysoké zahrady
SER GARLAN, zvaný GALANTNÍ, jejich druhorozený syn
jeho manželka, LADY LEONETTE z rodu Fossowayů SER LORAS, Rytíř květin, jejich nejmladší syn, bratr Královské gardy
MARGAERY, jejich dcera, patnáctiletá vdova, zasnoubená za krále Joffreyho I. Baratheona
Margaeryiny společnice a dvorní dámy:
její sestřenice, MEGGA, ALLA a ELINOR TYRELL
Elinořin snoubenec, ALYN AMBROSE, panoš
LADY ALYSANNE BULWER, osmiletá dívka
MEREDYTH CRANE, zvaná MERRY
TAENA Z MYRU, manželka LORDA ORTONA MERRYWEATHERA
LADY ALYCE GRACEFORD
SEPTA NYSTERICA, jeptiška
jeho ovdovělá matka, LADY OLENNA z rodu Redwynů, zvaná KRÁLOVNA TRNŮ
strážní lady Olenny, ARRYK a ERRYK, zvaní LEVÝ a PRAVÝ
-jeho sestry:
LADY MINA, provdaná za Paxtera Redwyna, lorda Stromoviny
-jejich děti:
SER HORAS REDWYNE, dvojče Hobbera, přezdívaný HRŮZÁK
SER HOBBER REDWYNE, dvojče Horase, přezdívaný SLINTÁK
DESMERA REDWYNE, šestnáctiletá panna
LADY JANNA, provdaná za sera Jona Fossowaye
-jeho strýcové a bratranci:
bratr jeho otce, GARTH, zvaný GROBIÁN, lord senešal Vysoké zahrady
Garthovi nemanželští synové, GARSE a GARRETT KVĚTINY
bratr jeho otce, SER MORYN, lord velitel městské hlídky Starého města
Morynův syn, {SER LUTHOR}, ženatý s lady Elyn Norridge
Luthorův syn, SER THEODORE, ženatý s lady Liou
Theodorova dcera, ELINOR
Theodorův syn, LUTHOR, panoš
Luthorův syn, MISTR MEDWICK
Luthorova dcera, OLENE, provdaná za sera Lea Blackbara
Morynův syn, LEO, zvaný LÍNÝ LEO
bratr jeho otce, MISTR GORMON, učenec v Citadele

jeho bratranec, {SER QUENTIN}, zemřel v Jasanobrodu
Ouentinův syn, SER OLYMER, ženatý s lady Lysou z Loukova
Olymerovi synové, RAYMUND a RICKARD
Olymerova dcera, MEGGA
jeho bratranec, MISTR NORMUND, sloužící v Černé koruně
jeho bratranec, {SER VIKTOR}, zabit Usmívajícím se rytířem z Bratrstva Královlesa
Viktorova dcera, VIKTARIA, provdaná za {lorda Jona Bulwera}, který zemřel na letní horečku
jejich dcera, LADY ALYSANNE BULWER, osmiletá
Viktorův syn, SER LEO, ženatý s lady Alys Beesbury
Leovy dcery, ALLA a LEONA
Leovi synové, LYONEL, LUCAS a LORENT
--jeho služebnictvo ve Vysoké zahradě:
MISTR LOMYS, rádce, ranhojič a učitel
IGON VYRWEL, kapitán stráží
SER VORTIMER CRANE, zbrojmistr
BUKAČ, blázen a šašek, velmi otylý
-jeho lordi vazalové:
RANDYLL TARLY, lord Parožnatého vrchu
PAXTER REDWYNE, lord Stromoviny
ARWYN OAKHEART, lady Starého dubu
MATHIS ROWAN, lord Zlatého háje
ALESTER FLORENT, lord Stráže u Jasné vody, rebel podporující Stannise Baratheona
LEYTON HIGHTOWER, mluvčí Starého města, lord Přístavu
ORTON MERRYWEATHER, lord Dlouhého stolu
LORD ARTHUR AMBROSE
- jeho rytíři a muži v jeho službách:
SER MARK MULLENDORE, zmrzačen v bitvě na Černovodě
SER JON FOSSOWAY, ze zeleného jablka Fossowayů
SER TANTON FOSSOWAY, z červeného jablka Fossowayů

REBELOVÉ, PSANCI A PŘÍSAHAJÍCÍ BRATŘI

MUŽI NOČNÍ HLÍDKY
na výpravě za Zdí:
JEOR MORMONT, zvaný STARÝ MEDVĚD, lord velitel Noční hlídky
JON SNÍH, bastard ze Zimohradu, jeho majordomus a panoš, ztracen během výpravy v Křivolakém průsmyku
DUCH, jeho zlovlk, bílý a tichý
EDDISON TOLLETT, zvaný BOLESTÍNSKÝ EDD, jeho panoš
THOREN SMALLWOOD, velitel stopařů
DYWEN, DIRK, TICHOŠLÁPEK, GRENN, BEDWYCK, zvaný OBR, JEDNORUKÝ OLLO, ŇOUMA, BERNARR, zvaný HNĚDÝ BERNARR, další BERNARR, zvaný ČERNÝ BERNARR, TIM KÁMEN, ULMER Z KRÁLOLESA, GARTH, zvaný ŠEDOPÍRKO, ZELENÝ GARTH, GARTH ZE STARÉHO MĚSTA, ALAN Z RŮŽENÍNA, RONNEL TVRDOJÍL, AETHAN, RYLES, MAWNEY, stopaři
JARMEN BUCKWELL, velitel průzkumníků
BANNEN, BĚLOOKÝ KEDGE, TUMBERJON, FORNIO, RÝPAL, průzkumníci
SER OTTYN WYTHERS, velitel zadního voje

SER MALADOR LOCKE, velitel zásobovačů
DONNEL KOPEC, zvaný SLADKÝ DONNEL, jeho panoš a majordomus
HAKE, majordomus a kuchař CHETT, ošklivý majordomus, psovod
SAMWELL TARLY, tlustý majordomus, strážce havranů, urážlivě zvaný SER PRASÁTKO
LARK ZE SESTER, jeho bratranec ROLLEY ZE SESTER, KARL KOŇSKÝ HNÁT, MASLYN, MALÝ PAVKA, PILOŠ, LEVORUKÝ LEW, SIROTEK OSS, MUMLOŠ BILL, majordomové
{QHORIN PŮLRUKÝ}, velitel průzkumníků ze Stínové věže, zabit v Křivolakém průsmyku
{PANOŠ DALBRIDGE, EGGEN}, průzkumníci, zabiti v Křivolakém průsmyku
KAMENOHAD, průzkumník a horal, ztracen v Křivolakém průsmyku
BLANE, druh Ohorina Půlrukého, velitel mužů ze Stínové věže na Pěsti Prvních lidí
SER BYAM FLINT
v Černém hradu:
BOWEN MARSH, lord majordomus a kastelán
MISTR AEMON (TARGARYEN), ranhojič a rádce, slepý muž, sto let stár
jeho majordomus, CLYDAS
BENJEN STARK, První průzkumník, nezvěstný, zřejmě mrtvý
SER WYNTON STATNÝ, osmdesátiletý průzkumník
SER ALADALE WYNCH, PYPAR, HLUCHÝ DICK FOLLARD, VLASATÝ HAL, ČERNÝ JANEK BULWER, ELRON, MATTHAR, průzkumníci
OTHELL YARWYCK, První stavitel
LICHOBOT, MLADÝ HENLY, HALDER, ALBETT, SUD, SKVRNITÝ PATE Z PANENSKÉHO JEZÍRKA, stavitelé
DONAL NOYE, jednoruký zbrojír, kovář a majordomus
TŘÍPRSTÝ HOBB, majordomus a vrchní kuchař
TÍM POPLETOJAZYK, KLIĎAS, MULOŠ, STARÝ HENLY. CUGEN, RUDÝ ALYN Z RŮŽOLESA, JEREN, majordomové
SEPTON CELLADOR, věčně opilý služebník boží
SER ENDREW TARTH, zbrojmistr
RAST, ARRON, EMRICK, SATÉN, SKÁKAVÝ ROBIN, rekruti ve výcviku
CONWY, GUEREN, verbíři
ve Východní hlídce u moře:
COTTER PYKE, velitel Východní hlídky
MISTR HARMUNE, ranhojič a rádce
SER ALLISER THORNE, zbrojmistr
JANOS SLYNT, bývalý velitel městské hlídky Králova přístaviště, krátce lord Harrenova
SER GLENDON HEWETT
DAREON, majordomus a zpěvák
ŽELEZNÝ EMMETT, průzkumník proslavený svou silou ve Stínové věži:
SER DENYS MALLISTER, velitel Stínové věže
jeho majordomus a panoš, WALLACE MASSEY
MISTR MULLIN, ranhojič a rádce

SPOLEČENSTVÍ PSANCŮ BRATRSTVO BEZ PRAPORCŮ
BERIK DONDARRÍON, lord Černoazylu, zvaný BLESKURYCHLÝ LORD, často považován za mrtvého
jeho pravá ruka, THOROS Z MYRU, rudý kněz
jeho panoš, EDRIK DAYNE, lord Hvězdopadu, dvanáctiletý
-jeho druhové:
CITROŠ, zvaný CITROŠ CITRÓNOVÝ PLÁŠŤ, bývalý voják
HARWIN, syn Hullenův, dříve ve službách lorda Eddarda Starka na Zimohradu
ZELENOVOUS, tyrošský žoldnéř
TOM ZE SEDMIPOTOČÍ, zpěvák pochybné pověsti, zvaný TOM SEDMISTRUNA a TOM SEDMA
ANGUY LUKOSTŘELEC, lučištník z Dornských blat
JANEK ŠTÍSTKO, jednooký
ŠÍLENÝ LOVEC z Kamenného septa
KYLE, NOTCH, DENNETT, lukostřelci
MERRIT Z MĚSÍČNÍHO MĚSTA, WATTY MLYNÁŘ, ŠŤASTNÝ LUKE, MUDGE, BEZVOUSÝ DICK, psanci v jeho skupině
v hostinci U Klečícího muže:
ŠARNA, hostinská, kuchařka a porodní bába
její manžel, zvaný MANŽEL
CHLAPEC, válečný sirotek v nevěstinci U Broskvičky, v Kamenném septu:
SEDMIKRÁSKA, rudovlasá majitelka
ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, BELLA, některé z jejích broskviček

v Žaludohradu, sídle rodu Maloleských:
LADY RAVELLA z rodu Swannů, manželka lorda Theomara Maloleského
tu a tam a onde:
LORD LYMOND LYCHESTER, stařec, kterému už neslouží rozum a jenž kdysi dávno bránil most proti seru Maynardovi
jeho mladý opatrovník, MISTR ROONE
duch na Nejvyšším srdci
Paní listů
septon v Bouřobálu

DIVOCÍ NEBOLI SVOBODNÝ LID
MANCE NÁJEZDNÍK, Král za Zdí
DALLA, jeho těhotná žena
VAL, její mladší sestra
-jeho velitelé a kapitáni:
HARMA, zvaná PSÍ HLAVA, velící předvoji
PÁN KOSTI, urážlivě přezdívaný CHŘESTIVÁ KOŠILE, velitel bojové skupiny
YGRITTE, mladá kopinice, členka jeho skupiny
RYK, zvaný DLOUHÝ OŠTĚP, člen jeho skupiny
HADRNICE, LENYL, členové jeho skupiny
jeho zajatec, JON SNÍH, přeběhlá vrána
DUCH, Jonův zlovlk, bílý a tichý

STYR, magnar Thennu
JARL, mladý nájezdník, Valin milenec
GRIGG KOZA, ERROK, QUORT, BODGER, DEL, VELKÝ VŘED, KONOPNÝ DAN, HENK PŘILBA, LENN, PRSTOPRST, KAMENOPALEC, nájezdníci
TORMUND, Medovinový král Prokleté díry, zvaný OBROZHOUBA, VYPRAVĚČ, TRUBAČ, LAMAČ LEDU, také HROMOPĚST, MEDVĚDI MANŽEL, MLUVČÍ S BOHY a OTEC ARMÁD, velitel bojové skupiny
jeho synové, TOREGG VYSOKÝ, TORWYRD NEŠKODNÝ, DORMUND a DRYN, jeho dcera, MUNDA, {ORELL}, zvaný ORELL OREL, měnič zabitý Jonem Sněhem v Křivolakém průsmyku
MAG MAR TUN DOH WEG, zvaný MOCNÝ MAG, král obrů
VARAMYR, zvaný ŠESTIKŮŽE, měnič, pán tří vlků, stínokočky a ledního medvěda
PLAKAČ, nájezdník a velitel bojové skupiny
{ALFYN VRÁNOBIJEC}, nájezdník, zabit Qhorinem Půlrukým z Noční hlídky

KRASTER z Krasterovy bašty, který nepokleká před nikým
FIALKA, jeho dcera a manželka, v jiném stavu
DYAH, KAPRADINKA, NELLA, tři z jeho devatenácti manželek

PODĚKOVÁNI
Nejsou-li cihly dobře vyrobeny, může zeď spadnout.
Zeď, co tu teď stavím, je strašně velká, a tudíž je třeba spousty cihel. Naštěstí znám mnoho cihlářů a taky všemožné další užitečné lidičky.
Ještě jednou chci vyjádřit vděk a uznání všem dobrým přátelům, kteří mi propůjčili svoje vědomosti (a v některých případech dokonce svoje knihy) tak aby moje cihly byly úhledné a bytelné - mému arcimistrovi Sageu Walkerovi, prvnímu staviteli Carlu Keimovi a vrchní podkoní Melindě Snodgrassové.
A jako vždycky - Parris.